Η ΤΟΥ

ΟΜΗΡΟΥ ΙΛΙΑΣ.

HOMERI ILIAS,

Ad optimas editiones caſtigata.

Adjecta eſt interpretatio Latina.

VOL II.

EDINBURGI,
Apud WAL. RUDDIMANNUM, et Socios.
M.DCC.LVIII.

ΤΗΣ
ΟΜΗΡΟΥ
ΙΛΙΑΔΟΣ
ΡΑΨΩΔΙΑ Ν.

Επιγραφή.

Νδ ζ, Ποσειδάων Δαναοῖς κράτος ὄπασε λάθρη.

Ζεὺς δ' ἐπεὶ ἔν Τρῳάς τε καὶ Ἕκτορα νηυσὶ φίλασεν,
Τὸς μὲν ἔα πρόσθε τῆσι πόνον τ' ἐχέμεν καὶ ὀϊζὺν
Νωλεμέως· αὐτὸς δὲ πάλιν βῆσεν ὄσσε φαεινώ,
Νόσφιν ἐφ' ἱπποπόλων Θρηκῶν καθορώμενος αἶαν,
Μυσῶν τ' ἀγχεμάχων, καὶ ἀγαυῶν Ἱππημολγῶν,
Γαλακτοφάγων, ἀβίων τε, δικαιοτάτων ἀνθρώπων.
Οὐ Τρωΐλῳ δ' ἐ πάμπαν ἔτι βήσειν ὄσσε φαεινώ·
Οὐ γὰρ ὄγ' ἀθανάτων τιν' ἐέλπετο ὃν κατὰ θυμὸν
Ἐλθόντ', ἢ Τρώεσσιν ἀρηγέμεν, ἢ Δαναοῖσιν.
Οὐδ' ἀλαοσκοπιὴν εἶχε κρείων Ἐνοσίχθων· Ιβ
Καὶ γὰρ ὁ θαυμάζων ἧστο πτόλεμόν τε μάχην τε
Ἕδρῃ ἐπ' ἀκροτάτης κορυφῆς Σάμου ὑλήεσσης,
Θρηϊκίης· ἔνθεν γὰρ ἐφαίνετο πᾶσα μὲν Ἴδη,
Φαίνετο δὲ Πριάμοιο πόλις, καὶ νῆες Ἀχαιῶν.
Ἔνθ' ἄρ' ὄγ' ἐξ ἁλὸς ἷζεν ἰὼν, ἐλέαιρε δ' Ἀχαιοὺς
Τρωσὶν δαμναμένους, Διὶ δὲ κραιπνῶς ἐνεμέσσα.
Αὐτίκα δ' ἐξ ὄρεος καταβήσετο σαυπτόεντος,
Σκαιπνὰ ποσὶ σφρίβδας· βῆμα δ' ἔρεια μακρὰ καὶ ὕλη,
Πασὶν ὑπ' ἀθανάτοισι Ποσειδάωνος ἰόντος.

Τρὶς μὲν ὑρύξαλ' ἰὼν· τὸ ᾗ τέτρατον, ἴκετο τέκμωρ,
Αἰγάς· ἔνθα δέ οἱ κλυτὰ δώματα βίνθεσι λίμνης,
Χρύσια, μαρμαίροντα τετεύχατ', ἄφθιτα αἰεί.
Ἐνθ' ἐλθὼν, ὑπ' ὄχεσφι τιτύσκετο χαλκόποδ' ἵππω,
Ὠκυπέτα, χρυσέῃσιν ἰθείῃσιν κομόωντε.
Χρυσὸν δ' αὐτὸς ἔδυνε περὶ χροΐ· γλύτο δ' ἱμάσθλῳ
Χρυσείῃ, εὐτυκτον, ἐὺ δ' ἐπεβήσατο δίφρου·
Βῆ δ' ἐλάαν διὰ κύμαθ'· ἅταδμητε ᾗ κήτε ὑπ' αὐτῷ
Πάντοθεν ἐκ κευθμῶν, ὃδ' ἠγνοίησεν ἄνακτα·
Γηθοσύνῃ ᾗ θάλασσα διίστατο· τοὶ δ' ἐπέτοντο
Ῥίμφα μάλ', οὐδ' ὑπένερθε διαίνετο χάλκεον ἄξων·
Τὸν δ' ἐς Ἀχαιῶν νῆας ἐΰσσελμους φέρον ἵπποι.

Ἔστι δέ τις σπέος βαθὺ βαθείης βένθεσι λίμνης,
Μεσσηγὺς Τενέδοιο καὶ Ἰμβρου παιπαλοέσσης·
Ἐνθ' ἵππους ἔστησε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
Λύσας ἐξ ὀχέων, πρόσθεν δ' ἀμβρόσιον βάλεν εἶδαρ
Ἔδμεναι· ἀμφὶ δ' ποσσὶ πέδας ἔβαλε χρυσείας,
Ἀρρήκτους, ἀλύτους, ὄφρ' ἤμπεδον αὖθι μένοιεν
Νοστήσαντα ἄνακτα· ὁ δ' ἐς στρατὸν ᾤχετ' Ἀχαιῶν.

Τρῶες δ' ὡς φλογὶ ἶσοι ἀολλέες, ἠὲ θυέλλῃ,
Ἕπονθ' Ἑκτορι Πριαμίδῃ ἄμοτον μεμαῶτες ἔτοντο,
Ἀβρομοι, αἰόλιαχοι· ἔλποντο δ' νῆας Ἀχαιῶν
Αἱρήσειν, κλειτύν δ' ἂρ' ἀπὸ πάντας Ἀχαιούς·
Ἀλλὰ Ποσειδάων γαιήοχος, ἐνοσίγαιος,
Ἀργείους ὄρσασε, βαθείης ἐξ ἁλὸς ἐλθών,
Ἠϊσάμενος Κάλχαντι δέμας καὶ ἀτειρέα φωνήν·
Αἴαντε πρώτω παρστήτην, μεμαῶτε καὶ αὐτώ·

Αἴαντε, ὑμεῖς μέν κε σαώσετε λαὸν Ἀχαιῶν,
Ἀλκῆς μνησαμένω, μηδὲ κρυεροῖο φόβοιο.
Ἄλλη μὲν γὰρ ἔγωγ' ὀΐδια χεῖρας ἀάπτους
Τρώων, οἳ μέγα τεῖχος ὑπερκαλέονται ὁμίλῳ·
Ἔξουσιν γὰρ ἅπαντας ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοί·
Τῇ δὴ αἰνότατον περιδείδια, μήτι πάθωμεν,
Ἦ, ῥ' ὃγ' ὁ λυσσώδης, φλογὶ εἴκελος, ἡγεμονεύει
Ἕκτωρ, ὃς Διὸς εὔχεται ἐκγεγαέμεν εἶναι.

Σφῶϊ

Σφῶϊν δ' ὧδε θεῶν τις ἐνὶ φρεσὶ ποιήσειεν,
Ὑμεῖς θ' ἑσάμενα κρατερῶς, καὶ ἀνωγέμεν ἄλλους·
Τῷ κε καὶ ἀσύμβλητόν περ ἐρωήσαιτ' ἀπὸ νηῶν
Λυπρέων, εἰ καί μιν Ὀλύμπιος αὐτὸς ἐγείρει.
Ἦ, καὶ Ἐνοσίχθονι γαιήοχος Ἐννοσίγαιος
Ἀμφοτέρω κεκοπὼς ἀλῆσιν μέμβλετο κρατεροῖο,
Ἆλτο δ' ἔθνεσιν ἐλαφρὸς, ποδὰς καὶ χεῖρας ὕπερθεν.
Οἳ δ', ὡς τ' ἴρηξ ὠκύπτερος ὦρτο πέτεσθαι,
Ὅς ῥά τ' ἀπ' αἰγιλίπος πέτρης ἐσεμάσσατο ἀρθείς
Ἐρμῆσαι, ποιδίοιο διώκειν ὄρνιον ἄλλο·
Τὼ ἀπὸ τ' ἴξε Ποσειδάων ἐνοσίχθων.
Τοῖϊν δ' ἔχετο πρόσθεν Οἰλῆος ταχὺς Αἴας,
Ὅψε δ' ἄρ' Αἴαντα προσέφη Τελαμώνιον υἱόν·
Αἶαν, ἐπεί τις νῶϊ θεῶν, οἳ Ὄλυμπον ἔχουσι,
Πάντῃϊ εἰδόμενος κέλεται πολεμίζειν νηυσὶ μάχεσθαι,
Οὐδ' ὄγε Κάλχας ἐστὶ, θεοπρόπος οἰωνιστής·
Ῥηϊα γὰρ μελόπεδα ποδῶν ἴδε κινήματ' ἔγνων
Ἥ τ' ἔγνων ἀπιόντε· ἀερσίποδες δὲ θεοί περ·
Καὶ δ' ἐμοὶ αὐτῷ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισι
Μᾶλλον ἐφορμᾶσθαι πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι,
Ἢ μιμώσομαι δ' ἔνδοθι πώδεσι καὶ χερσὶν ὕπερθεν.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη Τελαμώνιος Αἴας·
Ἦτοι νῦν καὶ ἐμοὶ πολὺ δέρκεται ὄμματι χεῖρες
Ἄκριτοι, καί μοι μέμβλετ' ὄρεξις, νέρθε θ' ὁμοῦ
Θυμὸς ἀμφοτέροισι· μενοινάω δὴ καὶ οἵδε
Ἕορι Ἕκτορι δαμέντε μεμαῶτι μάχεσθαι.
Ὣς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον,
Τερπνὴ γηθόσυνοι, τήν σφιν θεὸς ἔμβαλε θυμῷ.
Ἔρχε δὲ τοὺς ὄπιθεν Τελαμώνιος ἄρσεν Ἀχαιούς,
Πρὸς νηυσὶ θοῇσιν ἀγέψυχον φίλον ἦτορ·
Οἳ δ' ἅμα τ' ἀρηγμῷ καμάτῳ φίλα γυῖα λέλυντο,
Χολὸς ἄχος τ' ἐγίνετο, δρῃξομένοισι
Ἶσος, τοὶ μέγα τεῖχος ὑπερκαλέοντες ὁμίλῳ·
Εἶδε γὰρ εἰσορόωντες, ὑπ' ὀφρύσι δάκρυα λείβον·
Τοὺς δ' ἔφαν φεύξεσθαι ὑπ' ἐκ κακοῦ· ἀλλ' Ἐνοσίχθων

Ρεῖα μετειπόμην· κρατερὸς δ' ἄρηι φάλαγγας.
Τεῦχεον δὴ σφῶϊν κὴ Λήϊτον ἦλθε κιδύων,
Πηνέλεών θ' ἅρμα, Θόαντά τε, Δηΐπυρόν τε,
Μηριόνην τε, κὴ Ἀντίλοχον, μήστωρας ἀϋτῆς·
Τὺς ὄγ' ἐτοξώων, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Ἀϊδῶς, Ἀργεῖοι, κῦδος νέοι· ὔμμιν ἔδωκε
Μαιμαυλήοισι πίπτοιθα ζαπερχόμενα νῆας ἐμάς·
Εἰ δ' ὑμεῖς πολέμοιο μεθήσετε λυγδδίοιο,
Νῦν δὴ εἴδετ' ἦμαρ, ὑπὸ Τρώεσσι δαμῆναι.
Ω πόποι, ἦ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι,
Δεινὸν, ὃ ἔπος ἔδωκε τελεσθήσεσθαι ἕφασκον,
Τρῶας ἐφ' ἡμετέρας ἰέναι νέας· οἱ τοπάρος περ
Φυζακινῆς ἀλάφοισιν ἐοίκεσαν, αἴτε κατ' ὕλην
Θῶες, πορδαλίων τε, λύκων τ' ἠϊα σίλητ',
Αὖτως ἠλάσκουσαι, ἀναλκίδες, οὐδ' ὅτι χέρμη·
Ὡς Τρῶες τρομέουν γε μάχῃ κὴ χεῖρας Ἀχαιῶν
Μίμνειν οὐκ ἐθέλεσκον ἐναντίον, οὐδ' ἠβαιόν·
Νῦν δ' ἔκαθεν πόλιος κοίλης ὅτι νηυσὶ μάχονται,
Ἠγεμόνος κακότητι, μεθημοσυνήσί τε λαῶν,
Οἳ κείνῳ ἐρίσαντες ἀμυνέμεν ὠκὺ ἐθέλουσι
Νηῶν ὠκυπόρων, ἀλλὰ κτείνονται ἐν αὐτάς.
Αλλ' εἰ δὴ κὴ πάμπαν ἐπητύμως αἴτιός ἐστιν
Ἥρως Ἀτρεΐδης, εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων,
Οὕνεκ' ἀτιμήσας ποδώκεα Πηλεΐωνα,
Ἡμίας γ' ὄπιθεν μεμάμεθα πολέμοιο·
Ἀλλ' ἀκεώμεθα θᾶσσον· ἀκεσταί τοι φρένες ἐσθλῶν.
Ὑμεῖς δ' ὀκέτι παλὰ μεθίετε θούριδος ἀλκῆς,
Πάντες ἄριστοι ἔοντες ἀνὰ στρατόν· οὐδ' ἂν ἔγωγε
Ἀνδρὶ μαχησαίμην, ὅστις πολέμοιο μεθείη,
Λυγρῶς ἰσάν· ὑμῖν δ' ἡμεσανώμεθα περὶ κῆρι.
Ω φίλοι, τάχα δή τι κακὸν ποιήσετε μεῖζον
Τῆδε μεθημοσύνῃ· ἀλλ' ἐν φρεσὶ θέσθε ἕκαστος
Αἰδῶ κὴ νέμεσιν· δὴ γὰρ μέγα νεῖκος ὄρωρεν.
Ἐκλως δὴ νῦν νηυσὶ βοὴν ἀγαθὸς πολεμίζει,
Καρτερός· ὄρνυξαι δ' φύλας κὴ μαχέσσεται ὀχθᾶ.

Ω

Ως ῥα κελευτιόων Γαιήοχ@ ὄρσεν Αχαιούς·
Αμφὶ δ' ἄρ' Αἴαντας δοιὰς ἴσαντο φάλαγγες
Καρτιμαχὶ, ἃς ὅτ' ἄν τιν Αρης ὀτρύσαιτο μιγῆθαι,
Οὔτε κ' Αθηναίη λαοσσόω· οἱ γὰρ ἄριστοι
Κεινθήνδε Τρῶάς τε καὶ Εκτορα δῖον ἔμιμνον,
Ρεῖξαντες δόρυ δυεῖ, σάκε@ σάκεϊ προθελύμνῳ· 130
Λαὶς ἄρ' ἀσπίδ' ἔχεσκε, κόρυς κόρυθι, ἀνέρα δ' ἀνήρ·
Ἵπποι δ' ἱππόκομοι κόρυθες λαμπρῇσι φάλοισι
Νθυόντων· ὡς πυκνοὶ ἐφίσταο ἀλλήλοισιν·
Ἔγχεα δ' ἐπλύοντο θρασειάων ὑπὸ χειρῶν
Ειόμβῳ· οἱ δ' ἰθὺς φρόνεον, μέμασάν τε μάχεσθαι.
Τρῶες τ' προὔτυψαν ἀολλέες, ἦρχε δ' ἄρ' Εκτωρ
Ιλιχὺ μεμαώς· ὀλοοίτροχ@ ὡς ὑπὸ πέτρης,
Ὅτε κ' ἐπιφάντης ποταμὸς χειμάρρο@ ὦσῃ,
Ῥήξας ἀσπέτῳ ὄμβρῳ· πολλαὶ δὲ τε πέτρης,
Ψι τ' ἀναθρώσκων πίτνει, κλυτὰ δέ θ' ὕδατα πομπῇ 40
Λη· ὁ δ' ἀτρυγέτους θῖνας ἔμπεδον, ὄφρ' ἂν ἵκηι
Πόντιδον, τότε δ' ἔστι κυλίνδεται, ἠυγένειος πρὶ·
Εκτωρ, εἶτα μὲν ἀπειλεῖ μίσγεσθαι θαλάσσηι
Ἠδὲ δ' ἐλεύσεται κλισίας καὶ νῆας Αχαιῶν,
Τείνων· ἀλλ' ὅτε δὴ πυκινὴν ἐπέσευσε φάλαγγι,
Τῆ ῥα μάλ' ἐστυφελιχθεὶς· οἱ δ' ἀντίοι ἧστο Αχαιῶν,
Ὑσμῖνες ξίφεσίν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν,
Ἐξ ὀπὶ Ζεφύρου· ὁ μὲν, χαλαζάων@ προπέλασθεν,
Ἠέρα δ' ἀτρυγέτοιο Τρώεσσι γελώντας·
Τρῶες, καὶ Λύκιοι, καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχηταὶ, 50
Ἐμβήσετ· ἔτευ δ' ἐμὲ χώσεσθαι Αχαιοί,
Εἰ μάλα πυγμαχίας Ζῆνὸς αἰτοῦ ἀγλαὸν ἄνδρα·
Ἀλλ', οἷος, χάσονταί τ' ἄρ' ἔγχεα@, εἰ ἐτεόν με
Ἔστι θεῶν ἄριστο@, ἰεμένδεπο@ πόσις Ηρης·
Ὡς εἰπὼν, ὄβριμον μέν@ καὶ θυμὸν ἐκάστου.
Ἔνθο@ δ' ἐν τοῖσι μέγα φρονέων ἐβεβήκει
Αἰνείας, πρόμαχον δ' ἔχεν ἀσπίδα πᾶσιν ἴσην,
Ἦα πρὸς πρόμαχόν, καὶ ὑπασπίδια προπροδίζων·
Μείονης δ' αὐτοῖο τιθύσκετο δυερὰ φαεινῷ·

Καὶ βάλεν, ὐδ' ἀφάμαρτε, καθ' ἀσπίδα πάντοσε ἴσην,
Ταυρείην· τὴ δ' ὔτι διήλασεν, ἀλλὰ πολὺ πρὸν
Ἐν καυλῷ ἐάγη δολιχὸν δόρυ· Δηϊφοβος δὲ
Ἀσπίδα ταυρείην χεῖθ' ὑπὸ ἦϊε, δεῖδε δὲ θυμῷ
Ἐγχος Μηριόναο δαΐφρονος· αὐτὰρ ὅγ' ἤρως
Ἀψ ἐτάρων εἰς ἦθος ἰὼν ἐχάζετο, χώσατο δ' αἰνῶς
Ἀμφότερον, νίκης τε, καὶ ἔγχεος, ὃ ξυνέαξε·
Βῆ δ' ἴμεν ἀμφὶ δὲ καὶ τε κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
Οἰσόμενος δόρυ μακρὸν, ὅ οἱ κλισίηφι λέλειπτο·
Οἱ δ' ἄλλοι μάρναντο, βοὴ δ' ἄσβεστος ὀρώρει.
Τεῦκρος ἦ πρῶτος Τηλαμώνιος ἄνδρα καλέσσα
Ἰμβριον αἰχμητὴν, πολυΐππαν Μέντορος υἱόν·
Ναΐην ἦ Πήδαιον, πρὶν ἐλθεῖν υἷας Ἀχαιῶν,
Κάρφω ἦ Περάμοιο νόθῳ ἔχε Μηδεσικάστῃ·
Αὐτὰρ ἐπεὶ Δαναῶν νέες ἄλυθον ἀμφιέλισσαι,
Ἀψ εἰς Ἴλιον ἦλθε, μετέπρεπε ἦ Τρώεσσι·
Ναΐην ἦ παρὰ Περάμῳ· ὁ δέ μιν τίεν ἶσα τέκεσσι·
Τόν ῥ' υἱὸς Τελαμῶνος ὑπ' ἀσπίδος ἔγχει μακρῷ
Νύξ', ἐν δ' ἴασασιν ἔγχος· ὁ δ' αὖτ' ἐπέσσυ, μὴ ἵππω ὦκι,
Ἢ τ' ὄρεϊ κορυφῇ ἴκαθεν σφριφαωομένοιο
Χάλκῳ ταμνομένῃ τέρενα χθονὶ φύλλα σιλάσῃ·
Ὡς πέσεϊ· ἀμφὶ δέ οἱ βρέχε τεύχεα ποικίλα χαλκῷ.
Τεῦκρος δ' ὠρμήθη, μεμαὼς ἀπὸ τεύχεα δῦσαι·
Ἔκλωε δ' ὀρμηθέντι ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ·
Ἀλλ' ὁ μὲν ἄντα ἰδὼν ἠλύσκαζε χάλκεον ἔγχος·
Τυδέος· ὃ δ' Ἀμφίμαχον, Κτεάτου φ' Ἀκτορίωνα,
Νιασόμενον πόλεμόνδε, κατ' ὦμον βάλε δουρί·
Ἄπτησεν ἦ πεσὼν, ἀράβησε ἦ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
Ἔκλωε δ' ὠρμήθη κόρυθα κρατάφοις ἀραρυῖαν
Κεκτὸς ἀφαρπάξαι μεγαλήτορος Ἀμφιμάχοιο·
Αἴας δ' ὀρμηθέντι ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ
Ἔκλοφος· ἀλλ' ἔπτη χροὸς εἴσατο, πᾶς δ' ἄρα χαλκῷ
Συμβλήτην κεκάλυφθ'· ὁ δ' ἄρ' ἀσπίδι ὀμφαλὸν ἔτα,
Ὥστε δέ μιν σθένεϊ μεγάλῳ· ὁ ἦ χάσατ' ὀπίσσω
Νεκρῶν ἀμφοτέρων· τὼ δ' ἐξείνυσαν Ἀχαιοί·

Ἀμφίμαχον

Αμφίμαχον μὲν ἔπεχ Στίχιός, δῖός τε Μηριόνης,
Αρχοὶ Αθηναίων, κόμισε δὲ λαὸν Αχαιῶν·
Αἴαντα αὖτ' Αἴαντι, μεμαότε θούριδος ἀλκῆς·
Ως τε δύ' αἶγα λέοντε, κυνῶν ὑπὸ καρχαροδόντων
Αρπάξαντε, φέρητον ἀνὰ ῥωπήια πυκνὰ,
Τψοῦ ὑπὲρ γαίης μετὰ γαμφηλῆσιν ἔχοντε·
Ως ρα τὼ ὑψοῦ ἔχοντε δύω Αἴαντε κορυστὰ
Τάμνετον Ζυλήτιον· κεφαλὴν δ' ἀπάλης ὑπὸ δειρῆς
Κόψεν Οϊλιάδης, κεχολωμένος Αμφιμάχοιο·
Ηκε δέ μιν Ζφαιρηδὸν ἐλιξάμενος δι' ὁμίλου,
Ελκεσε δ' περιπάργιθε ποδῶν πάσσεν ἐν κονίῃσι.
Καὶ τότε δὴ πρὸς κῆρ Ποσειδάων ἐχολώθη,
Υἱωνοῖο πεσόντος ἐν αἰνῇ δῃοτῆτι·
Βῆ δ' ἰέναι κατὰ τε κλισίας καὶ νῆας Αχαιῶν,
Ομβριμος Δαναοῖς, Τρώεσσι δὲ κήδε' ἔτυχεν.
Ιδομενῆος δ' ἄρα οἱ δαιφρονος ἀντιβόλησεν,
Εγχόμενος παρ' ἑταίρου, ὃ οἱ νέον ἐκ πολέμοιο
Ηλθε, καὶ' ἰφθίμω βεβλημένος ὀξέϊ χαλκῷ·
Τὸν μὲν ἑταῖροι ἤνεικαν, ὁ δ' ἰητῆρας ἐπείλας
Ηῖεν ἐκ κλισίης· ἔτι γὰρ πολέμοιο μεμήνει.
Αντιάων· τῷ ἦ πρόσφη κρείων Ενοσίχθων,
(Εἰσάμενος φθογγὴν Ανδραίμονος υἷϊ Θόαντι,
Ος πάσης Πλευρῶνι καὶ αἰπεινῇ Καλυδῶνι,
Αἰτωλοῖσιν ἄνασσε, θεὸς δ' ὡς τίετο δήμῳ·)
Ιδομενεῦ, Κρητῶν βουληφόρε, πῆ τοι ἀπειλαὶ
Οἶχονται, τὰς Τρωσὶν ἀπείλεον υἷες Αχαιῶν;
Τὸν δ' αὖτ' Ιδομενεὺς, Κρητῶν ἀγὸς, αἰνὰ ἰδυίης·
Ω Θόαν, ἤτις ἀνὴρ νωῒν γ' αἴτιος, ὅσσον ἔγωγε
Γιγνώσκω· πάντες γὰρ ὅπως ἅμα πολεμίζειν·
Οὔτε τινὰ δέος ἴσχει ἀκήριον, ἤτε τις ὄκνῳ
Εἴκων, ἀνδύεται πόλεμον κακόν· ἀλλά κε καὶ σὺ
Μέλλεις δὴ φίλον εἶναι ἐμῷ μενεπτολέμῳ Κρηΐσιν,
Νωνύμνοις ἔπαλξι ἀπ' Αργεος ἐνθάδ' Αχαιούς.
Αλλὰ, Θόαν· κατὰ γὰρ τοπάρος μενεδήϊος ἦσθα,
Οτρύνεις δ' εἴ κε ἄλλον, ὅθι μάλιστα ἴδηται·

Τὸν

Τῷ νιῷ μὴτ' Ὀπόλλωνι, κίλθέ τε φωτὶ ἐκάστῳ.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Ποσειδάων ἐνοσίχθων·
Ἰδομωνεῦ, μὴ κεῖνος ἀνὴρ ἔτι νοσφίσειεν
Ἐκ Τροίης, ἀλλ' αὖθι κυνῶν μέλπηθρα γένοιτο,
Ὅς τις ἐπ' ἤμαθι τῷδε ἑκὼν μετέῃσι μάχεσθαι.
Ἀλλ' ἄγε, τεύχεα δεῦρο λαβὼν ἴθι· ταῦτα δ' ἄμα χρὴ
Σπεύδειν· αἴκ' ὄφελός τε γενώμεθα καὶ δύ' ἐόντε,
Συμφερτῷ δ' ἀρετὴ πέλεται ἀνδρῶν, καὶ μάλα λυγρῶν·
Νῶϊ δ' καί κ' ἀγαθοῖσιν ὑπερφιάλοισι μάχοιμεν.
Ὡς εἰπὼν, ὁ μὲν αὖτις ἴεν θεὸς ἀμπόνοι ἀνδρῶν·
Ἰδομενῆα δ' ὦτε δὴ κλισίηνδε ἐΰτυκτον ἵκανε,
Δύσετο τεύχεα καλὰ περὶ χροΐ, γέγετο δ' ἥρως·
Βῆ δ' ἴμεν ἀστεροπῇ ἐναλίγκιος, ἥν τε Κρονίων
Χειρὶ λαβὼν ἐτίναξεν ἀπ' αἰγλήεντος Ὀλύμπου,
Δεικνὺς σήματα βροτοῖσιν· ἀείζηλοι δέ οἱ αὐγαί·
Ὡς τοῦ χαλκὸς ἔλαμπε περὶ στήθεσσι θέοντος.
Μηριόνης δ' ἄρα οἱ, θεράπων ἐΰς, ἀντεβόλησεν,
Ἐγγὺς ἔτι κλισίης· μετὰ γὰρ δόρυ χάλκεον ἦεν
Οἰσόμενος· τὸν δ' ἐξερέων προσέφη δῖον Ἰδομῆνα·
Μηριόνη, Μόλον ὠκὺς, ποδώκης ταχὺς, φίλτατ' ἑταίρων,
Τίπτ' ἦλθες πόλεμόν τε λιπὼν καὶ δηϊοτῆτα;
Ἦ τι βέβληαι, βέλος δέ σε τείρει ἀκωκή;
Ἦ τοῦ ἀγγελίης μετ' ἐμ' ἦλυθες; αὐτὸς γὰρ οὐκέτι
Ἧμαι ἐνὶ κλισίῃσι λελασμένος, ἀλλὰ μάχεσθαι.
Τὸν δ' αὖ Μηριόνης πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα·
Ἰδομενεῦ, Κρητῶν βουληφόρε χαλκοχιτώνων,
Ἐρχομαι, εἴ τι τοι ἔγχος ἐνὶ κλισίῃσι λέλειπται,
Ὀισόμενος· τό γε γὰρ καλεόμην, ὃ πρὶν ἔχεσκον,
Ἀσπίδα Δηϊφόβοιο βαλὼν ὠκριοωρίοιο.
Τὸν δ' αὖ Ἰδομενῆος, Κρητῶν ἀγὸς, ἀντίον ηὔδα·
Δόρεχτά γ', αἴκ' ἐθέλῃσθα, καὶ ἓν καὶ εἴκοσι δίεκ',
Ἑσταότ' ἐν κλισίῃ προὸς ἐναίσιμα πεμφανόωντα,
Τρωΐα, τὰ κλαμάων ὀπαδεύνυμαι· ἐν γὰρ ὀΐω
Ἀνδρῶν δυσμενέων ἐπὰς ἑστάμεν ὀξέϊ χαλκῷ.
Τῷ μοι δόρεχτά ἐστὶ, καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι,

Καὶ

Καὶ κόρυθες, καὶ θώρηκες λαμπρὸν γανόωντες.
Τὸν δ' αὖ Μηριόνης ὁπιπνυμβῶ ἀντίον ηὔδα·
Καί τοι ἐμοὶ παρὰ τε κλισίῃ καὶ νηῒ μελαίνῃ
Πόλλ' ἔνεστ Τρώων· ἀλλ' ἢ χρεὼ ἐστιν ἐλέσθαι·
Οὐδὲ γὰρ ἂδ' ἐμέ φημι λελασμένον ἔμμεναι ἀλκῆς·
Ἀλλὰ μὴ πρώτοισι μάχῃσι ἀνὰ κυδιάνειραν
Ἴσαμαι, ὁππότε νεῖκος ὀρώρῃ πολέμοιο.
Ἄλλον που τίνα μᾶλλον Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
Λήθω μαρναμένῳ, εἰ ἢ ἴδμεναι αὐτὸν ὀΐω.
Τὸν δ' αὖ Ἰδομενῆος, Κρητῶν ἀγὸς, ἀντίον ηὔδα·
Οἶδ' ἀρετὴν οἷός ἐσσι· τί σε χρὴ ταῦτα λέγεσθαι;
Εἰ γὰρ νῦν πρῶτοι νηυσὶ λειπόμεθα πάντες ἄριστοι
Ἐς λόχον, (ἔνθα μάλιστ' ἀρετὴ διαείδεται ἀνδρῶν,
Ἔνθ' ὅ, τε δειλὸς ἀνὴρ, ὅς τ' ἄλκιμος, ἐξεφαάνθη·
Τοῦ μὲν γὰρ τε κακοῦ τρέπεται χρὼς, οὐδέ οἱ ἀτρέμας ἧσται
Ἐμπλύδην· ἐν φρεσὶ θυμὸς, ἀναΐσσει δ' ἐνὶ μηροὺς,
Ἀλλὰ μεμηκλάζει, καὶ ἐπ' ἀμφοτέρῃς πόδας ἵζει·
Ἐν δέ τέ οἱ κραδίη μεγάλα στέρνοισι παφάσθαι,
Κῆρας ὀϊομένῳ· πάταγῳ δέ τε γίνεθ' ὀδόντων·
Τοῦ δ' ἀγαθοῦ ἄτ' ἂρ τρέπεται χρὼς, οὔτε τι λίην
Ταρβεῖ, ἐπειδὰν πρῶτον ἐσίζηται λόχον ἀνδρῶν,
Ἀρῇσι δὲ τάχιστα μιγήμεναι ἐν δαὶ λυγρῇ·)
Οὐδέ κεν ἔνθα τεόν γε μεμῴκοι καὶ χεῖρας ὄναιο·
Εἴ περ γὰρ κε βλεῖο πονεύμενον, ἠὲ τυπείης,
Οὐκ ἂν ἐν αὐχέν' ὄπιθε πέσοι βέλος, οὐδ' ἐνὶ νώτῳ,
Ἀλλά κεν ἢ στέρνων, ἢ γαστρὸς ἀντιάσειε,
Πρόσσω ἰθυμάχοιο, μετὰ πρωτοισιν ὁμαρτῶ.
Ἀλλ' ἄγε, μηκέτι ταῦτα λελεγμένα νηπύτιος ὣς,
Ἑσταότες, μή πού τις ὀφρειάλως νεμεσήσῃ·
Ἀλλὰ σύ γε κλισίηνδε κιὼν ἴλαδ' ὄβριμον ἔγχος.
Ὣς φάτο· Μηριόνης δ', θοὸς ἀτάλαντος Ἄρηϊ,
Καρπαλίμως κλισίηθεν ἀνείλετο χάλκεον ἔγχος·
Βὰν δὲ μετ' Ἰδομενῆα, μέγα πολέμοιο μεμηλώς.
Οἷος δὲ βροτολοιγὸς Ἄρης πόλεμόνδε μέτεισι·
Τῷ δὲ Φόβος, φίλος υἱὸς, ἅμα κρατερὸς καὶ ἀταρβὴς,

Ἑσπετο

Εστίλο, ἔς' ἐφόβησε τὸν ἀφορμᾶ στις πολεμιζήν·
Τὼ μὴ ἄρ' ἐν Θρήκης Εφόρης μέτα θαρσήσαδον,
Ἠὲ μὴ Φλέγυας μεγαθύπους· ἐδ' ἄρα τάγε
Ἐκλυον ἀμφοτέρων, ἐτέρησι ἢ κῦδος ἔδωκαν·
Τοῖοι Μηριόνης τε καὶ Ἰδομηνῆι, ἀγοὶ ἀνδρῶν,
Ἤϊε ἐς πόλεμον, κεκορυθμένοι αἴθοπι χαλκῷ·
Τὸν καὶ Μηριόνης προτέρης προὸς μῦθον ἔειπε·
Δευκαλίδη, πῆ τ' ἄρ μέμονας κλισίηνδε κιόντες;
Ἢ ὀπὶ δεξιόφιν παντὸς στρατοῦ, ἢ ἀνὰ μέσσους,
Ἢ ἐπ' ἀριστερόφιν; ἐπεὶ ὄπποθι ἔλπομαι ἔτας
Δύεσθαι πολέμοιο κεκηκομόωντας Ἀχαιούς.
Τὸν δ' αὖτ' Ἰδομενῆος, Κρητῶν ἀγὸς, ἀντίον ηὔδα·
Νηυσὶ μὲν ἐν μέσσῃσιν ἀμύνειν εἰσὶ καὶ ἄλλοι,
Αἴαντές τε δύω, Τεῦκρός θ', ὃς ἄριστος Ἀχαιῶν
Τοξοσύνῃ, ἀγαθὸς δ' ἐν παλάμῃ ὑσμίνῃ·
Οἵ μιν ἄδην ἐλόωσι καὶ ἐπάξιον πολέμοιο,
Ἐκτορα Πριαμίδην, καὶ εἰ μάλα καρτερός ἐστιν.
Ἀλλ' οἱ ἐπειτ', μάλα περ μεμαῶτι μάχεσθαι,
Κείνων νικήσαντι μόρῳ καὶ χεῖρας ἀάπτους,
Νῆας ἐμπρήσωσι, ὅτε μὴ αὐτός γε Κρονίων
Ἐμβάλοι αἰθόμενον δαλὸν νήεσσι θοῇσιν·
Ἀνδρὶ δέ κ' ἐκ εἴξειε μέγας Τελαμωνιάδῃ Αἴας,
Ὃς θνητός τ' εἴη, καὶ ἔδοι δημήτερος ἀκλὴν,
Χαλκῷ τε ῥηκτὸς, μεγάλοισί τε χερμαδίοισιν·
Οὐδ' ἂν Ἀχιλλῆϊ μένος κρατερὸν καὶ ἀγήνωρ
Εἴκοι γ' αὐτοσαδίην· σοσὶ δ' ὄπως ἐστὶν ἐρίζειν.
Νῶϊν δ' ὧδ' ἐπ' ἀριστερὰ νῆας στρατοῦ, ὄφρα τάχιστα
Εἰδόμεθ' ἠέ τῳ εὐχωλὴ ὀρέξομεν, ἠέ τις ἡμῖν.
Ὣς φάτο· Μηριόνης δ', θεὸς ἀτάλαντος Ἀρηϊ,
Ἤρχ' ἴμεν, ὄφρ' ἀφίκοντο κατὰ στρατὸν, ἣ μιν ἀνώγει·
Οἱ δ' ὡς Ἰδομενῆα ἴδον, φλογὶ εἴκελον ἀλκὴν,
Αὐτὸν καὶ θεράποντα σὺν ἔντεσι δαιδαλέοισι,
Κεκλόμενοι καθ' ὅμιλον, ἐπ' αὐτῇ πάντες ἔβησαν·
Τῶν δ' ὁμὸν ἴαλο νεῖκος, ὅτε πρύμνῃσι νέεσσιν.
Ὡς δ' ὅθ' ὑπὸ λιγέων ἀνέμων σπέρχωσιν ἄελλαι

Ημαῖοι

Ημαὶ πῷ, ὅτε τε πλείστη κόνις ἀμφὶ κελεύθῳ,
Οἵτ' ἄμυδις κονίης μεγάλῳ ἰσᾶσιν ὁμίχλῳ·
Ὡς ἄρα τῶ ὁμόσ' ἦλθε μάχη, μίμαασαν δ' ἐνὶ θυμῷ
Ἀλλήλους καθ' ὅμιλον ἐναιρέμεν ὀξέϊ χαλκῷ.
Ἐφριξεν δὴ μάχη φθισίμβροτος ἰσχείῃσι
Μακρῇς, ἃς εἶχον ταμεσίχροας· ὄσσε δ' ἄμυδις
Αὐγὴ χαλκείη κορύθων ὑπὸ λαμπομενάων,
Θωρήκων τε νεοσμήκτων, σακέων τε φαεινῶν,
Ἐρχομένων ἄμυδις· μάλα κεν θρασυκάρδιος εἴη,
Ὅς τότε γηθήσειεν ἰδὼν πόνον, οὐδ' ἀκάχοιτο.
Τὼ δ' ἀμφὶς φρονέοντε δύω Κρόνου υἷε κραταιὼ
Ἀνδράσιν ἡρώεσσι τετεύχετον ἄλγεα λυγρά.
Ζεὺς μὲν ἄρα Τρώεσσι καὶ Ἕκτορι βέλετο νίκην,
Κυδαίνων Ἀχιλῆα ποδάρκεα ταχὺν, οὐδ' ὅγε πάμπαν
Ἤθελε λαὸν ὀλέσσαι Ἀχαιϊκὸν Ἰλιόθι πρό,
Ἀλλὰ Θέτιν κύδαινε καὶ υἱέα καρτερόθυμον·
Ἀργείους δὲ Ποσειδάων ἐρέθων μετὰ λαοὺς,
Ἀέθλη ὑπεξεσσυμένους πολιῆς ἁλός· ἵκοντο δ' ἄρα
Τρωσὶν δαμναμένους, Διὶ δὲ κρατερῶς ἐπιμάσσαι.
Ἡ μὲν ἀμφοτέροισιν ὁμὸν γόον, οὐδ' ἴα πάσῃ
Ἀλλὰ Ζεὺς πρότερος γεγόνει καὶ πλείονα ἤδη.
Τῷ ῥα καὶ ἀμφαδίην μὲν ἀλεξέμεναι ἀλέεινε,
Λάθρη δ' αἰὲν ἔγειρε κρατὸν, ἀνδρὶ ἐοικώς.
Τὼ δ' ἔριδι κρατερῇς καὶ ὁμοίῃ πολέμοιο
Πεῖρεν ἐπαγάξαντες, ἐπ' ἀμφοτέροισι τάνυσσαν,
Ἀρρηκτόν τ' ἄλυτόν τε, τὸ πολλῶν γυῖα λύσειν.
Ἔνθα, μεσαιπόλιός περ ἐὼν, Δαναοῖσι κελεύσας
Ἰδομενεὺς, Τρώεσσιν ἐπάλμενος ὣς φόβον ὦρσε·
Πέφνε γὰρ Ὀθρυονῆα, Καβησόθεν ἔνδον ἐόντα.
Ὃς ῥα νέον πολέμοιο μετὰ κλέος εἰληλάθει·
Ἦλθε δὴ Περάμοιο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην,
Κασσάνδρην, ἀνάεδνον· ὑπέσχετο δὲ μέγα ἔργον,
Ἐκ Τροίης ἀέκοντας ἀπωσέμεν υἷας Ἀχαιῶν.
Τῷ δ' ὁ γέρων Πρίαμος ὑπό τ' ἔσχετο. καὶ καλέσασα
Δωσέμεναι· ὁ δὲ μάρνατ', ὑποσχεσίῃσι πιθήσας.

Ἰδομενεὺς

Ἰδομενῆος δ' αὐτοῖο τιλύσκετο δι' ἀμφὶ φαεινῷ,
Καὶ βάλεν ὕψι βιβάντα τυχών· ὀδὸν ἤρκεσε θώρηξ
Χάλκεος, ὃν φορέεσκε, μέσῃ δ' ἐν γαστέρι πῆξε·
Δούπησεν δ' ἐπεσών· ὁ δ' ἐπεύξατο, φώνησέν τε·
Ὀθρυονεῦ, μάλα δή σε βροτῶν αἰνίζομ' ἀπάντων,
Εἰ ἑτεὸν δὴ πάντα τελεύτησεις, ὅσ' ὑπέστης
Δαρδανίδῃ Πριάμῳ· ὁ δ' ὑπέσχετο θυγατέρα ἦν.
Καί κέ τοι ἡμεῖς ταῦτά γ' ὑποσχόμενοι τελέσαιμεν·
Δοῖμεν δ' Ἀτρείδαο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην,
Ἄξεσθ' ἐξαγαγόντες, ὀπυιέμεν εἴκοσι σὺν ἄμμιν
Ἰλίου ἐκπέρσῃς εὖ ναιόμενον πτολίεθρον.
Ἀλλ' ἕπεο, ὄφρ' ὅτε τάχιστα σεσωόμεθα πτολεμόφιν
Ἀμφὶ γάμῳ· ἐπεὶ οὔτοι ἐεδνοῖσι κακοὶ εἰμέν.
Ὡς εἰπὼν, ποδὸς εἷλκε μετὰ κρατερὴν ὑσμίνην
Ἠϊθέη Ἰδομενῆος· τῷ δ' Ἄρεϊ ἤλυθεν ἀμυδίς,
Πεζὸς πρόσθ' ἵππων· τὼ δὴ πτολέμοιο καλὸν ὄμμα
Αἰὲν ἔχ' ἀνιόχῳ θεράποντ· ὁ δὴ ἵετο θυμῷ
Ἰδομενῆα βαλεῖν, ὁ δέ μιν φθάμενος βάλε δουρὶ
Λαιμὸν ὑπ' ἀνθερεῶνα, διὰ πρὸ δὴ χαλκὸν ἔλασσεν·
Ἤριπε δ', ὡς ὅτε τις δρῦς ἤριπεν, ἢ ἀχερωΐς,
Ἠὲ πίτυς βλωθρὴ, τήν τ' ἔρεσι τέκτονες ἄνδρες
Ἐξέταμον πελέκεσσι νεήκεσι, νηΐον εἶναι·
Ὡς ὁ πρόσθ' ἵππων καὶ δίφρου κεῖτο τανυσθείς,
Βεβρυχὼς, κόνιος δεδεγμένος αἱματοέσσης.
Ἡνίοχος δέ οἱ ἀντίος πλήγη φρένας, ἀς πρόσθεν εἶχεν,
Οὐδ' ὄγε τόλμησεν, δηΐων ὑπὸ χεῖρας ἀλύξας,
Ἀφ ἵππους στρέψαι· τὸν δ' Ἀντίλοχος μενεχάρμης
Δουρὶ μέσον περόνησε τυχών· ὀδὸν ἤρκεσε θώρηξ
Χάλκειος, ὃν φορέεσκε· μέσῃ δ' ἐν γαστέρι πῆξεν.
Αὐτὰρ ὃγ' ἀσθμαίνων δύργιος ἔκπεσε δίφρου·
Ἵππους δ' Ἀντίλοχος, μεγαθύμου Νέστορος υἱὸς,
Ἐξέλασε Τρώων μετ' ἰθυκνήμιδας Ἀχαιούς.
Δηΐφοβος δ' ἦ μάλα σχεδὸν ἦλυθεν Ἰδομενῆος,
Ἀσίῳ ἀχνύμενος, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ·
Ἀλλ' ὁ μὲν ἀντία ἰδὼν ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος

Ἰδομενεύς·

Ἰδομενῆος· κεύθεν γὰρ ὑπ' ἀσπίδι πάντοσε ἴσην,
Τὴν ἄρ' ὄγ' ἐκ ῥινοῖσι βοῶν καὶ νάρθηκι χαλκῷ
Δινωτὴν φορέεσκε, δύω κανόνεσσ' ἀραρυῖαν·
Τῇ ὕπο πᾶς ἐάλη, τό δ' ὑπὲρ πλάλο χάλκεον ἔλχε·
Καρφαλέον δέ οἱ ἀσπὶς ὀπὺ ῥέξαντι ἄϋσεν
Ἔλχεϊ· ἀλλ' ἄλιόν ῥα βαρείης χειρὸς ἀφῆκεν, 410
Ἀλλ' ἔβαλ' Ἱππασίδῃ Ὑψήνορι, ποιμένι λαῶν,
Ἦπαρ ὑπὸ πραπίδων, εἶθαρ δ' ὑπὸ γυῖ' ἐλύτο.
Δηΐφοβος δ' ἔκπαγλον ἐπεβρίξατο, μακρὸν ἀΰσας·
Οὐ μὲν δὴ πάτρ' ἄτιμος κεῖτ' Ἀσιος· ἀλλά οἱ ἥμιν,
Εἰς Ἀϊδόσ περ ἰόντα πυλάρταο κρατερὸν υἱόν,
Γηθήσειν κῆρ θυμόν· ἐπεί ῥά οἱ ἄπασα πομπόν.
Ὡς ἔφατ'· Ἀργείοισι δ' ἄχος γλυκὺ δῦξε μελέσσι,
Ἀντιλόχῳ δ' μάλιστα δαΐφρονι θυμὸν ὄρινεν·
Ἀλλ' ὅδ', ἀχνύμενός περ, ἑοὺς ἀμύνησεν ἑταίρους,
Ἀλλὰ θέων προέβη, καί οἱ σάκος ἀμφεκάλυψε. 20
Τὸν μὲν ἔπειθ' ὑποδύντε δύω ἐρίηρες ἑταῖροι,
Μηκιστεὺς, Ἐχίοιο πάϊς, καὶ δῖος Ἀλάστωρ,
Νῆας ὑπὸ γλαφυρὰς φορέτιον, βαρέα στενάχοντα.
Ἰδομενῆος δ' ἐλάγε μένος μέγα· ἷστο δ' αἰεὶ
Ἤ τινα Τρώων ἐρεβεννῇ νυκτὶ καλύψαι,
Ἢ αὐτὸς δύπτῆσαι, ἀμύνων λοιγὸν Ἀχαιοῖς.
Ἔνθ' Αἰσυήταο διοτρεφέος φίλον υἱὸν
Ἡρῶ' Ἀλκάθοον (γαμβρὸς δ' ἦν Ἀγχίσαο·
Πρεσβυτάτῃ δ' ὤπυιε θυγατρῶν Ἱπποδάμειαν,
Τὴν περὶ κῆρι φίλησε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ 30
Ἐν μεγάρῳ· πάσας γὰρ ὁμηλικίην ἐκέκαστο
Κάλλεϊ, καὶ ἔργοισιν, ἰδὲ φρεσί· τὼνεκα καὶ μιν
Γήμῳ ἀνὴρ ὄριστος ἐνὶ Τροίῃ διγείῃ·)
Τὸν τόθ' ὑπ' Ἰδομενῆϊ Ποσειδάων ἐδάμασσε,
Θέλξας ὄσσε φαεινὰ, πέδησε δ' ἁμείλια γυῖα.
Οὔτε γὰρ ἐξοπίσω φυγέειν δυνατ', οὔτ' ἀλέασθαι·
Ἀλλ', ὥστε σύλλιν, ἣ δένδρεον ὑψιπέτηλον,
Ἄζημας ἑστᾶσα, σῆθι μέσον ἔπλητο δουρὶ
Ἡρως Ἰδομενῆος, ῥῆξεν δέ οἱ ἀμφὶ χιτῶνα

Χάλκειον, ὃς οἱ πρόσθεν ἀπὸ χροὸς ἤρκει ὀλέθρον.
Δὴ τότε γ' αὖον ἄϋσεν, ἐρεικόμενος δὲ μετ' ὀμφὴ
Δύπησεν ἢ ποσσὶν, δόρυ δ' ἐν κραδίῃ ἐπεπήγει,
Ἡ ῥά οἱ ἀσπαίρουσα, καὶ ἀμείλιχον σπλάγχνοις
Ἔγχος· ἔνθα δ' ἔπειτ' ἀφίει μένος Ἄρης.
Ἰδομενεὺς δ' ἔκπαγλον ἐπεύξατο, μακρὸν ἀύσας·
Δηΐφοβ', ἦ ἄρα δή τι σ' ἐΐσκομεν ἄξιον εἶναι
Τρεῖς ἑνὸς ἀντιφέρειν, ἐπεὶ σύ περ εὔχεαι αὐτός;
Δαιμόνι', ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐναντίος ἵστασ' ἰμεῖο,
Ὄφρα ἴδῃς, οἷος Ζηνὸς γόνος ἐνθάδ' ἱκάνω,
Ὅς πρῶτος Μίνωα τέκε Κρήτῃ ὀπάονα.
Μίνως δ' αὖ τέκετ' υἱὸν ἀμύμονα Δευκαλίωνα·
Δευκαλίων δ' ἔμ' ἔτικτε, πολέσσ' ἄνδρεσσιν ἄνακτα,
Κρήτῃ ἐν εὐρείῃ· νῦν δ' ἐνθάδε νῆες ἔνεικαν,
Σοί τε κακὸν, καὶ πατρὶ, καὶ ἄλλοισι Τρώεσσιν.
Ὡς φάτο· Δηΐφοβος δ' διάνδιχα μερμήριξεν,
Ἢ τινά που Τρώων ἑταρίσσαιτο μεγαθύμων,
Ἀψ ἀναχαζόμενος· ἢ πειρήσαιτο καὶ οἵῳ.
Ὧδε δέ οἱ φρονέοντι, δοκέσσαιτο κέρδιον εἶναι,
Βῆναι ἐπ' Αἰνείαν· τὸ δ' ὕστατον εὗρεν ὁμίλου
Ἑσταότ'· αἰεὶ γὰρ Πηλείδῃ ἐπεμήνιε δίῳ,
Οὕνεκ' ἄρ', ἑταῖρον ἑὸν μετ' ἀνδράσιν, ἔκτα τένοντε·
Ἀλλ' οὐδ' ἰσάμβων ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Αἰνεία, Τρώων βουληφόρε, νῦν σε μάλα χρὴ
Γαμβρῷ ἀμυνέμεναι, εἴπερ τί σε κῆδος ἱκάνει·
Ἀλλ' ἕπευ, Ἀλεξάνδρῳ ἐπαμυνόμενος, ὅς σε πάρος περ
Γαμβρὸς ἑὸν ἔθεν περ, δόμοις ἔνι, τυτθὸν ἐόντα·
Τὸν δέ τοι Ἰδομενεὺς δουρικλυτὸς ἐξενάριξεν.
Ὡς φάτο· τῷ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὄρινε·
Βῆ δ' μετ' Ἰδομενῆα, μέγα πτολέμοιο μεμηλώς.
Ἀλλ' οὐκ Ἰδομενῆα φόβος λάβε, τηλύγετον ὥς,
Ἀλλ' ἔμεν', ὡς ὅτε τις σὸς ἔρετμὸν ἀλλὶ πεποιθὼς,
Ὅστε μένει κολοσυρτὸν ἐπερχόμενον πολλοὺ ἀνδρῶν
Χώρῳ ἐν οἰοπόλῳ, φείσατο δέ τε νῶτον ὕπερθεν·
Ὀφθαλμὼ δ' ἄρα οἱ πυρὶ λάμπετον· αὐτὰρ ὀδόντας
Θήγει,

Φήγει, ἀλέξαδζ μεμαὼς κύνας ἠδὲ καὶ ἄνδρας.
Ὡς μὼν Ἰδομωῆος δυσκλυτὸς, (ἀδ' ὑποχώρει,)
Αἰνείαν ὀτόνλα βοὴν θοόν· αὖε δ' ἑταίρους,
Ασκάλαφόν τ' ἰσορῶν, Αφαρῆά τε, Δηΐπυρόν τε,
Μηριόνλω τε, καὶ Αντίλοχον, μήστορας αὐτῆς·
Τὺς ὄγ' ἐποτρωίων ἔπεα πτερόεντα προσηύδα· 480
Δεῦτε, φίλοι, καί μ' οἶος ἀμωώλε· δείδια δ' αὐτὼς
Αἰνείαν ὀτόνλα πόδας ταχὺν, ὅς μοι ἔπεισιν·
Ὀς μάλα καρτερός ἐσι μάχῃ ἔνι φῶτας ἐναίρειν·
Καὶ δ' ἔχει ἥβης ἄνθος, ὅ, τε κρέἰτος ἐσὶ μέγιστον.
Εἰ γὸ' ὁμηλικίῃ γεγαοίμεθα πὼδ' ἐνὶ θυμῷ,
Αἶψά κεν ἢὲ φέροιτο μέγα κρέἰτος, ἢὲ φεροίμεν.
Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες, ἕνα φρεσὶ θυμὸν ἔχοντες,
Πλησίοι ἔσταῳ, σάκε' ὤμοισι κλίναντες.
Αἰνείας δ' ἑτέρωθεν ἐπέκλετο οἷς ἑτάροισι,
Δηΐφοβόν τε, Πάριν τ' ἰσορῶν, καὶ Αγήνορα δῖον, 90
Οἵ οἱ ἅμ' ἡγεμόνες Τρώων ἕαῳ· αὐτὰρ ἔπειτα
Λαοὶ ἕποντ', ὡσεί τε μὲ κλίλον ἴσαιλο μῆλα
Πιόμεν' ἐπ βοτάνης· γάνυ) δ' ἄρα τε φρένα ποιμήν·
Ὡς Αἰνείᾳ θυμὸς ἐνὶ στήθεσι γεγήθει,
Ὡς ἴδε λαῶν ἔθνε' ὀπαοπόλμον ἑοῖ αὐτῷ.
Οἱ δ' ἀμφ' Αλκαθόῳ αὐτοκασίγνητε Μαχεῳῖσι ξυσοῖσι· πρὲὶ στήθεσσι δὲ χαλκὸς
Σμερδαλέον κονάβιζε, τιτυσκομένων κατ' ὅμιλον
Αλλήλων· δύο δ' ἄνδρες ἀρήιοι, ἔξοχοι ἄλλων,
Αἰνείας τε, καὶ Ἰδομωῆος, ἀτάλαντοι Αρηῖ, 500
Ἰέντ' ἀλλήλων ταμέειν χρόα νηλέϊ χαλκῷ.
Αἰνείας ἦ· πρῶτος ἀκόντισεν Ἰδομωῆε·
Αλλ' ὁ μὲν ἄντα ἰδὼν ἀλεώλετο χάλκεον ἔγχε·
Αἰχμὴ δ' Αἰνείαο κραδαινομένη κὸ γαίης
Ὤχετ', ἐπεί ῥ' ἄλιον σιδαρῆς ἀπὸ χειρὸς ὄρεσσεν.
Ἰδομωῆς δ' ἄρα Οἰνόμαον βάλε γαστέρα μέσσω·
Ρῆξε ἦ θώρηκε γύαλον, διὰ δ' ἔντερα χαλκὸς
Ηφυσ'· ὁ δ' ἐν κονίῃσι πεσὼν ἕλε γαῖαν ἀγοσῷ.
Ἰδομωῆς δ' ἐκ μὲν νέκυε δολιχόσκιον ἔγχε

Εσσάσαι, εὖ δ' ἄρ' ἔτ' ἄλλα δυωήσεαι τεύχεα καλὰ
Ωμοιϊν ἀφιλέσθω· ἐπείγεο γὰρ βελέεσσιν.
Οὐ γὰρ ἔτ' ἔμπεδα γυῖα ποδῶν ἦν ὀρμηθέντι,
Οὔτ' ἄρ' ἐπαΐξαι μιθ' ἑὸν βέλος, ἔτ' ἀλέασθαι·
Τῷ μά κε καὶ ἐν σταδίῃ μετὰ ἀμυδὶς νηλεὲς ἦμαρ,
Τρέσαι δ' ἐκέτι ῥίμφα πόδες φέρον ἐς πολέμοιο·
Τὸν ἢ βάλλεν ἀπιόντα ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ
Δηΐφοβος· δὴ γὰρ οἱ ἔχεν κότον ἔμμενὲς αἰεί·
Αλλ' ὅγε καὶ τόθ' ἅμαρτεν, ὁ δ' Ασκάλαφον βάλε δουρὶ,
Τὸν Ενυαλίοιο, δι' ὤμου δ' ὄβριμον ἔγχος
Εσχεν· ὁ δ' ἐν κονίῃσι πεσὼν ἔλε γαῖαν ἀγοσῷ.
Οὐδ' ἄρα πώ τι πέπυστο βεμήπυος ὄβριμος Αρης,
Τῷ ἰοῦ πεσόντος ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ·
Αλλ' ὅγ' ἄρ' ἄκρῳ Ολύμπῳ ὑπὸ χρυσείοισι νέφεσσιν
Ησο, Διὸς βουλῇσιν ἰδμήτῳ, ἔνθα περ ἄλλοι
Αθάνατοι θεοὶ ἧς ἐεργόμενοι πολέμοιο.
Οἱ δ' ἀμφ' Ασκαλάφῳ αὐτοσχεδὸν ὠρμήθησαν·
Δηΐφοβος μὲν ἀπ' Ασκαλάφου πήληκα φαεινὴν
Ηρπασε· Μηριόνης ἦ θοὸς ἀτάλαντος Αρηϊ
Δουρὶ βραχίονα τύψεν ἐπάλμενος, ἐκ δ' ἄρα χειρὸς
Αὐλῶπις ξυφάλεια χαμαὶ βόμβησε πεσοῦσα.
Μηριόνης δ' ἐξαῦτις ἐπάλμενος, αἰγυπιὸς ὥς,
Εξέρυσε σφυμνοῖο βραχίονος ὄβριμον ἔγχος·
Αψ δ' ἑταίρων εἰς ὅθμον ἐχάζετο· τὼ δὲ Πολίτης,
Αὐτοκασίγνητος, περὶ μέσσα χεῖρε τιτήνας,
Εξῆγεν πολέμοιο δυσηχέος, ὄφρ' ἵκεθ' ἵππους
Ωκέας, οἳ οἱ ὄπιθε μάχης ἀπὸ πολλέμοιο
Εστασ', ἡνίοχόν τε καὶ ἅρματα ποικίλ' ἔχοντες·
Οἳ τόν γε πρόσθε ἄσυ φέρον βαρέα στενάχοντα,
Τειρόμενον· καὶ δ' αἷμα νεβλάπτε ἐρρέε χειρός.
Οἱ δ' ἄλλοι μάρναντο, βοὴ δ' ἄσβεστος ὀρώρει.
Αἰνείας δ' Αφαρῆα Καλητορίδην ἐπορούσας,
Λαμὸν τύψ', ὅτι οἱ τελαμῶνι, ὀξέϊ δουρί·
Εκλίνθη δ' ἐτέρωσε κάρη, ὅτι δ' ἀσπὶς ἐάφθη,
Καὶ κύρυς· ἀμφὶ δέ οἱ θάνατος χύτο θυμοραϊστής.

Αντίλοχος

Ανλίλοχ@ ἢ Θόαντα, μελανχεφθίνλα δοκεῦσαι,
Οὔτασ' ἐπαίξας· ἀπὸ ἢ φλέβα πᾶσαν ἔτεμσεν,
Ητ' ἀνὰ νῶτα θέουσα διαμπερὲς, αὐχέν' ἰκάνει·
Τὴν ἀπὸ πᾶσαν ἔτεμσεν· ὁ δ' ὕπλι@ ἐν κονίῃσι
Κάππεσεν, ἄμφω χεῖρε φίλοις ἑτάροισι πετάσας.
Ανλίλοχ@ δ' ἐπόρουσε, καὶ αἴνυλο τεῦχε' ἀπ' ὤμων,
Παπλαίνων· Τρῶες ἢ πρόσθεν ἄλλοθεν ἄλλ@
Οὔταζον σάκ@ διῒξὺ φαεινόλον, ἀδὲ δωύτλο
Εἴσω ἀπιγεφάψαι τέρενα χρόα νηλέϊ χαλκῷ
Ανλιλόχυ· φίλε γὰρ ῥα Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
Νέσορος υἱὸν ἔεντο, καὶ ἐν πολλοῖσι βέλεσσιν.
Οὐ μὴν γὰρ πολὺ ἄνδρ δνῖων ἦν, ἀλλὰ καλ' αὐτῷ
Σθωφᾶτ'· ἀδέ οἱ ἔγχ@ ἔχ' ἀρέμας, ἀλλὰ μάλ' αἰεὶ
Σειόμθνον ἐλέλιπτο· τιλύσκετο ἢ φρεσὶν ἦσιν,
Η τθὶ ἀκοντίσαι, ἠὲ χερὸν ὁρμηθῆναι.
Αλλ' ὁ λῆθ' Αδάμανλα τιτυσκόμθν@ κατ' ὄμιλον
Αστιάδλω, ὅς οἱ ἔντα σάκ@ μέσον ὀξέϊ χαλκῷ,
Εγγύθεν ὁρμηθείς· ἀμθμήνασεν δέ οἱ αἰχμὴν
Κυανοχαῖτα Ποσειδάων, βιότιο μεγήρας.
Καὶ τὸ μὴ αὖτῦ μεῖν', ὥστε ζκωλ@ συρέκαως@,
Εν σάκει Ανλιλόχοιο, τὸ δ' ἤμισυ κεῖτ' ὀπὶ γαίης·
Αψ δ' ἑτάρων εἰς ἔθν@ ἐχάζετο, κῆρ' ἀλεείνων·
Μηριόνης δ' ἀπιόνλα μελανσόμθν@ βάλε δουρὶ
Αἰδοίων τε μεσηγὺ καὶ ὀμφαλῦ· ἔνθα μάλιστα
Γίνετ' ἄρης ἀλεγεινὸς ὀϊζυροῖσι βροτοῖσιν·
Ενθα οἱ ἔγχ@ ἔπηξεν· ὁ δ' ἐσσόμθν@, ὧδὶ δουρὶ
Ησσαις', ὡς ὅτε βοῦς, τόν τ' ἄρεσι βυκόλοι ἄνδρες
Ιλλάσιν ἐκ ἐθέλοντο βίῃ δήσαντες ἄγυσιν·
Ως ὁ τυπεὶς ἤσσαιρε μίνυνθά περ, οὐτι μάλα δὴν,
Οφρα οἱ ἐκ χροὸς ἔγχ@ ἀνεσπάσθ' ἐγγύθεν ἐλθὼν
Ηρως Μηριόνης· τὸ δὴ σκότ@ ὄσσ' ἐκάλυψε.
Δηΐπυρον δ' Ελεν@ ξίφεϊ χεδὸν ἤλασε πλευρὰ
Θρηϊκίῳ, μεγάλῳ, ὀπὶ ἢ ζυφάλειαν ἄρηρεν·
Η μὴ ὀπισθαλγθεῖσα, χαμαὶ πέσε· καί τις Αχαιῶν
Μαρναμθνέων μὴ σφοὶ κυλινδομθνίῳ ἐπόμισσε·

Τὸν ἢ κατ' ὀφθαλμῶν ἐρεβεννὴ νὺξ ἐκάλυψεν.
Ἀϊδείδῃ δ' ἄχος εἷλε, βοὴν ἀγαθὸν Μενέλαον·
Βῆ δ' ἐπαπειλήσας Ἑλένῃ ἥρωϊ ἄναλτι,
Ὀξὺ δόρυ κεκλάων· ὁ ἢ τόξῳ πῆχυ ἀνεῖλκε.
Τὼ δ' ἄρ' ὁμαρτήτην, ὁ μὲν ἔλχεϊ ὀξυόεντι
Δεῖ' ἀκοντίσασθαι, ὁ δ', ὅπῃ νωλεμφιν ὀϊστῷ·
Περιαμίδης μὲν ἔπειτα κατ' ὀφθαλμὸν βάλεν ἰῷ
Θώρηκος γύαλον, ἀπὸ δ' ἔπτατο πικρὸς ὀϊστός.
Ὡς δ' ὅτ' ἀπὸ σταλίδος φηγοῦ μεγάλης καλ' ἀλωὴν
Θερώσσωσιν κύαμοι μελανόχροες, ἢ ἐρίβηθοι,
Πνοιῇ ὑπὸ λιγυρῇ καὶ λικμητῆρος ἐρωῇ·
Ὡς ἀπὸ θώρηκος Μενελάϊ κυδαλίμοιο
Πολλὸν ἀποπλαγχθεὶς, ἀκὰς ἔπτατο πικρὸς ὀϊστός.
Ἀϊδείδης δ' ἄρα χεῖρα, βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
Τὴν βάλεν, ἣ ῥ' ἔχε τόξον ἐΰξοον· αὐτὰρ ὁ τόξῳ
Ἀντικρὺ διὰ χειρὸς ἐλήλατο χάλκεον ἔγχος.
Ἀψ δ' ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, κῆρ' ἀλεείνων,
Χεῖρα παραχρεμάσας· τὸ δ' ἐφίλκετο μείλινον ἔγχος.
Καὶ τὸ μὲν ἐκ χειρὸς ἕρυσεν μεγάθυμος Ἀγήνωρ,
Αὐτὴν ἢ ξωστῆρα ἰῦντρόφῳ οἷος ἀΐστῳ,
Σφενδόνης ἣν ἄρα οἱ διερέπαν ἔχε πουλυβώτην λαῶν.
Πείσανδρος δ' ἰθὺς Μενελάϊ κυδαλίμοιο
Ἤϊε· τὸν δ' ἄγε μοῖρα κακὴ θανάτοιο τέλοσδε,
Σοὶ, Μενέλαε, δαμῆναι ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι.
Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν, ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
Ἀϊδηλος μὲν ἅμαρτε, παραὶ δέ οἱ ἔτρεπεν ἔγχος·
Πείσανδρος ἢ σάκος Μενελάου κυδαλίμοιο
Οὔτασεν, οὐδὲ διὰ πρὸ δυνήσατο χαλκὸν ἐλάσσαι·
Ἔσχετο γὰρ σάκος ὄβριμον, κατεκλάσθη δ' ἐπὶ καυλῷ
Ἔγχος· ὁ ἢ φρεσὶν ἧσι χάρη, καὶ ἐέλπετο νίκην.
Ἀϊδηλος ἦν, ἐρυσάμενος ξίφος ἀργυρόηλον,
Ἀλτ' ὅτε Πεισάνδροιο· ὁ δ' ὑπ' ἀσπίδος εἵλετο καλὴν
Ἀξίνην εὐχάλκεον, ἐλαΐνῳ ἀμφὶ πελέκκῳ,
Μακρῷ, ἐϋξέστῳ· ἅμα δ' ἀλλήλων ἐφίκοντο.
Ἧπυι ὁ μὲν κόρυθος φάλον ἤλασεν ἱππιοδασείης

Ἄλλον ὑπαὶ λόφον αὐτόν· ὁ δ᾽ ἀσχαλόωντα, μέτωπον,
Ῥινὸς ὑπὲρ᾽ σὺμάκτης· λάμπε δ᾽ ὀξέα, τὼ δέ οἱ ὄσσε
Πὰς σοσὶν αἱματόεντα χαμαὶ σέσον ἐν κονίῃσιν·
Ἰδνώθη δ᾽ σεσών· ὁ δ᾽ λαὸς ἐν σήθεσι βαίνων,
Τδύχεά τ᾽ ἐξενάριξε, καὶ βιχόμῳ ἕπο νύδα·
Λειψιλέ Θλω ἔτω γε νέας Δαναῶν ταχυπώλων, 620
Τρῶες ὑπερφίαλοι, δεινῆς ἀπόρητοι ἀϋτῆς·
Αλλης μὲν λαῶδς τε καὶ αἴχε᾽ ἀν᾽ ὁπλοδόκεῖς,
Ην ἐμὲ λαθέσαδε, καλαὶ κιόες· ἀλλά τι θυμῷ
Ζλωὸς ἐρυκερεμέτεω χάζεσθὲ ἐδδείσαλε μᾶνιν,
Πεινίν· ὅς τε σότ᾽ ὔμμι διαφθίσσει σόλιν αἰσήν.
Οἳ μὲν κεφαλίλω ἄλοχον καὶ κλήμαλα σοὶλὰ
Μὰψ οἴχεσθ᾽ ἀνάγονλες, ἐσεὶ φιλέεδε σας᾽ αὐτῇ·
Νεῶν αὖτ᾽ ἐν νυυσὶν μνησαίνελε σονλοπόρεισι
Πῶς ὀλοὸν βαλέειν, κλέϊνας δ᾽ ἥρωας Αχαιύς·
Αλλά σοθι χήσεδε, καὶ ἐσυύμφοι σιε, Αρη̃ι. 630
Ζεῦ σάτερ, ἦ τέ σί φασι σεὶ φρένας ἔμμεναι ἄλλων
Ανδρῶν, ἠδὲ θεῶν· σέο δ᾽ ἐκ τάδε σάνλα σέλονται·
Οἷον δὴ ἄνδρεσσι χαρίζεαι ὕβριδῆσι
Τρωσὶν, τ᾽ μηδ᾽ αἴτη ἀτάσθαλον, ὐδὲ δυνάτη
Φυλόπιδ᾽ χορέσασθαι ὁμοίΐη σολέμοιο.
Πάντων μὲν κόρος ἐστὶ, καὶ ὕπνε, καὶ φιλότητ᾽,
Μολπῆς τε γλυκερῆς, καὶ ἀμύμονο᾽ ὀρχηθμοῖο,
Τῶν σέρ τις καὶ μᾶλλον ἐέλδεται ἐξ ἔρον εἶναι,
Η σολέμε· Τρῶες δ᾽ μάχης ἀπόρητοι ἔασιν.
Ως εἰπὼν, τὰ μὲν ἔντε᾽ ἀπὸ χροὸς αἱμαλόεντα 640
Συλήσας, ἑτάροισι δίδε Μενέλα᾽ ἀμύμονι·
Αὐτὸς δ᾽ αὖτ᾽ ἐξαῦτις ἰὼν σρομάχοισιν ἐμίχθη.
Ενθα οἱ υἱὸς ἐπᾶλλο Πυλαιμένεϊ᾽ βασιλῆϊ᾽
Αρπαλίων, ὅ ῥα σαλὲ φίλῳ ἕπελο σολεμίζων.
Ες Τρφίλω· ὐδ᾽ αὖτις ἀφίκελο σαλρίδα γαῖαν·
Ος ῥα τότ᾽ Αξείδαο μέσον σάκ᾽ ἔτασε δορὶ
Εγγύθεν, ὐδὲ διὰ σρὸ δυνήσαλο χαλκὸν ἐλάσσαι·
Αλ᾽ δ᾽ ἐτάρων εἰς ἔθι᾽ ἐχάζετο, κῆρ᾽ ἀλεείνων,
Πάντασι σαπλαίνων, μήτις χρόα χαλκῷ ἐπαμύξῃ.

Μηριόνης δ' ἀτάλαντος Ἐνυαλίῳ ἴκελος χαλκῆϊ ὀϊστόν·
Καί ῥ' ἔβαλε γλουτὸν κατὰ δεξιόν· αὐτὰρ ὀϊστὸς
Ἀντικρὺ κατὰ κύστιν ὑπ' ὀστέον ἐξεπέρησεν.
Ἐζόμενος δ' ἄρα καῖτα, φίλων ἐν χερσὶν ἑταίρων,
Θυμὸν ἀποπνείων, ὥστε σκώληξ, ὀπὶ γαίῃ
Κεῖτο παθεὶς· ἐκ δ' αἷμα μέλαν ῥέε, δεῦε δὲ γαῖαν.
Τὸν μὲν Παφλαγόνες μεγαλήτορες ἀμφιπένοντο·
Εἰς δίφρον δ' ἀνέσαντες ἄγον προτὶ Ἴλιον ἱρὴν
Ἀχτύμενοι· μετὰ δέ σφι πατὴρ κίε, δάκρυα λείβων·
Ποινὴ δ' οὔτις παιδὸς ἐγίνετο τεθνειῶτος.
Τῷ δὲ Πάρις μάλα θυμὸν ἀποκλαμψίοιο χολώθη·
Ξείνῳ γὰρ οἱ ἔλεν, σὺν Παφλαγόνεσσι μετελθών.
Τῷ ὄγε χωόμενος προΐει χαλκήρεα ὀϊστόν·
Ἦν δέ τις Εὐχήνωρ, Πολυΐδου μάντιος υἱός,
Ἀφνειός τ', ἀγαθός τε, Κορινθόθι οἰκία ναίων,
Ὃς ῥ' εὖ εἰδὼς κῆρ' ὀλοὸν, ὃτι νηὸς ἔβαινε·
Πολλάκι γὰρ οἱ ἔειπε γέρων ἀγαθὸς Πολύϊδος,
Νόσῳ ὕπ' ἀργαλέῃ φθίσθαι οἵ ἐν μεγάροισιν,
Ἢ μετ' Ἀχαιῶν νηυσὶν ὑπὸ Τρώεσσι δαμῆναι·
Τῷ ῥ' ἅμα π' ἀργαλέῳ θῶκον ἀλέσσαντ' Ἀχαιῶν,
Νοῦσόν τε συλίσῃν, ἵνα μὴ παθοι ἄλγεα θυμῷ·
Τὸν βάλ' ὑπὸ γναθμοῖο κατ' οὖας· ὦκα δὲ θυμὸς
Ὤχετ' ἀπὸ μελέων· σὺν τεύχεσι δ' ἔκλαγε μιν σκότος εἷλεν.
Ὡς οἱ μὲν μάρναντο, δέμας σφετέρους αἰθομένοιο·
Ἕκτωρ δ' οὐκ ἐπέπυστο Διὶ φίλος, οὐδέ τι ἤδη,
Ὅτι ῥά οἱ νηῶν ἐπ' ἀριστερὰ δηϊόωντο
Λαοὶ ὑπ' Ἀργείων· τάχα δ' ἂν κὰδ Ἀχαιῶν
Ἔπλετο, τοῖος γὰρ μαίμων Ἐννοσίγαιος
Ὦρσεν Ἀργείους, πρὸς δὲ σθένει αὐτὸς ἄμυνεν·
Ἀλλ' ἴσχεν, ᾗ τὰ πρῶτα πύλας καὶ τεῖχος ἐσᾶλτο,
Ῥήξάμενος Δαναῶν συκινὰς στίχας ἀσπιστάων·
Ἔνθ' ἔσαν Αἴαντός τε νέες καὶ Πρωτεσιλάου,
Θῖν' ἔφ' ἁλὸς πολιῆς εἰρυμέναι· αὐτὰρ ὕπερθε
Τεῖχος ἐδείμητο χθαμαλώτατον, ἔνθα μάλιστα
Ζαχρηεῖς γίνοντο μάχη· αὐτοί τε καὶ ἵπποι·

Ἔνθα

Ενθα ἦ Βοιωτοὶ, καὶ Ἰάονες ἑλκεχίτωνες,
Λοκροὶ, καὶ Φθῖοι, καὶ φαιδιμόεντες Ἐπειοὶ,
Σπερχειὸν παταῖονται, νεῶν ἔχον· αὐδ' ἑδωίαντο
Ὅσσοι ἀπὸ Ζαφείων φλογὶ εἴκελον Ἑκτορα δῖον·
Οἱ μὲν Ἀθηναίων περιτελλόμενοι· ἐν δ' ἄρχε τοῖσιν
Ηρχ' υἱὸς Πετεῶο, Μενεσθέος· οἱ δ' ἅμ' ἕποντο
Φείδας τε, Στιχίος τε, Βίας τ' εὖς· αὐτὰρ Ἐπειῶν
Φυλείδης τε Μέγης, Αμφίων τε, Δεξιός τέ.
Περὶ Φθίων ἦ, Μίδων τε, ἀμύντορός τε Ποδάρκης,
(Ητοι ὁ μὲν, νόθος υἱὸς Οϊλῆος θείοιο
Εσκε Μίδων, Αἴαντος ἀδελφεός· αὐτὰρ ἔναιεν
Εν Φυλάκῃ γαίης ἄπο πατρίδος, ἀνδρὸς καλακτὰς,
Γνοτὸν μητρυιῆς Ἐριώπιδος, ἣν ἔχ' Οϊλεύς·
Λυτὰρ ὁ, Ιφίκλοιο παῖς τοῦ Φυλακίδαο·)
Οἱ μὲν περὶ Φθίων μεγαθύμων θωρηχθέντες,
Ναῦφιν ἀμυνόμενοι, μετὰ Βοιωτοῖσι μάχοντο.
Αἴας δ' οὐκέτι πάμπαν, Οϊλῆος ταχὺς υἱὸς,
Ἰστᾶ' ἀπ' Αἴαντος Τελαμωνίου, οὐδ' ἠβαιόν·
Αλλ' ὥς τ' ἐν νειῷ βόε οἰνοπε πωκινὸν ἄροτον,
Ἶσον θυμὸν ἔχοντε, τιταίνετον ἀμφὶ δ' ἄρα Ζφιν
Πρυμνοῖσιν κεραέσσι πολὺς ἀναπρήθει ἱδρώς·
Τὼ μὲν τε ζυγὸν οἷον ἰύξοον ἀμφὶς ἔεργει,
Ἰεμένω κατ' ἄλκα, τέμνει δέ τε τέλσον ἀρότρου·
Ως τὼ, παρβεβαῶτε μάλ' ἐγγὺς ἀλλήλοιϊν.
Αλλ' ἦτοι Τελαμωνιάδῃ πολλοί τε καὶ ἐσθλοὶ
Λαοὶ ἕπονθ' ἑταροι, οἳ οἱ σάκος ἐξεδέχοντο,
Οππότε μιν κάματός τε καὶ ἱδρὼς γούναθ' ἱκοίτο.
Οὐδ' ἄρ' Οϊλιάδῃ μεγαλήτορι Λοκροὶ ἕποντο·
Οὐ γὰρ Ζφιν ταδίη ὑσμίνη μίμνε φίλον κῆρ·
Οὐ γὰρ ἔχον κόρυθας χαλκήρεας ἱπποδασείας,
Οὐδ' ἔχον ἀσπίδας δεινύκλους, καὶ μείλινα δοῦρε·
Αλλ' ἄρα τόξοισιν καὶ ἐϋστρόφῳ οἰὸς ἀώτῳ,
Ιλιον εἰς ἅμ' ἕποντο πεποιθότες· οἷσιν ἔπειτα
Ταρφέα βάλλοντες, Τρώων ῥήγνυντο φάλαγγας.
Δὴ ῥα τόθ' οἱ μὲν πρόσθε, σὺν ἔντεσι δαιδαλέοισι,

Μάχοντο

Μάρναντο Τρωσίν τε καὶ Ἑκτορι χαλκοκορυστῇ·
Οἱ δ' ὄπιθεν βάλλοντες ἐλάνθανον· ἐν δέ τι χάρμης
Τρῶες μιμνήσκοντο· ζωειχλόντεσσι γὰρ ἶσοι.
Ἔνθα κε λιγυαλέως νηῶν ἄπο καὶ κλισιάων
Τρῶες ἐχάρησαν πρὸς Ἴλιον ἐντροπόωντες·
Εἰ μὴ Πτολυδάμας θρασυκάρδιος Ἕκτορι εἶπε πελασθείς·
Ἕκτορ, ἀμήχανός ἐσσι παραῤῥητοῖσι πιθέσθαι.
Οὕνεκά τοι πέρι δῶκε θεὸς πολεμήια ἔργα,
Τέκνα καὶ βουλὴν ἰθύνειν πεφιδέσθαι ἄλλων;
Ἀλλ' ἔπαγε ἄμα πάντα δυώδεκα αὐτὸς ἐλέσθαι·
Ἄλλῳ μὲν γὰρ ἔδωκε θεὸς πολεμήια ἔργα·
Ἄλλῳ δ' ὀρχηστύν, ἑτέρῳ κίθαριν καὶ ἀοιδήν·
Ἄλλῳ δ' ἐν στήθεσσι τίθει νόον εὐρύοπα Ζεύς
Ἐσθλόν, τοῦ δέ τε πολλοὶ ἐπαυρίσκονθ' ἁνθρωποι,
Καί τε πόλεις ἐσάωσε, μάλιστα δὲ κ' αὐτὸς ἀνείη.
Αὐτάρ ἐγὼν ἐρέω, ὥς μοι δοκεῖ εἶδαρ ἄριστα·
Πάντη γὰρ σε πέρι στέφανος πολέμοιο δέδηε·
Τρῶες δὴ μεγάθυμοι, ἐπεὶ κρατερὸν τεῖχος ἔβησαν,
Οἱ μὲν ἀφεστᾶσιν σὺν τεύχεσιν, οἱ δὲ μάχονται
Παυρότεροι πολίτῃσι, κεδασθέντες κατὰ νῆας.
Ἀλλ' ἀναχασσάμενος κάλεσον ἐνθάδε πάντας ἀρίστους.
Ἔνθεν δ' ἂν μάλα πᾶσι διοπεύσαιμεν ἅπασαν·
Ἤ κεν ἐπὶ νήεσσι πολυκλήϊσι πίσωμεν,
Αἴκ' ἐθέλῃσι Διὸς δόμεναι κεράστος, ἅ κεν ἔπειτα
Πὰρ νηῶν ἐλθοιμεν ἀπήμονες· ἦ γὰρ ἔγωγε
Δείδω, μὴ τὸ χθιζὸν ἀποστήσωνται Ἀχαιοὶ
Χρειοῖ, ἐπεὶ σφῇν γε μετὰ πρύμνῃσιν ἄνωγε
Μίμνειν, οὐ γὰρ ἐπῆεν ἀρηϊφίλοις μάχεσθαι ἰόντας.
Ὣς φάτο Πτολυδάμας· ἄδε δ' Ἕκτορι μῦθος ἀπήμων.
Αὐτίκα δ' ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμᾶζε,
Καί μιν φωνήσας, ἔπτα πλεόνεσσα προσηύδα·
Πτολυδάμα, σὺ μὲν αὖθι ἐρύκακε πάντας ἀρίστους·
Αὐτὰρ ἐγὼ κεῖσ' εἶμι, καὶ ἀντίον ἔμμορε νεῖκος·
Αἶψα δ' ἐλεύσομαι αὖτις, ἐπὴν εὖ τοῖς ὑποθείω.
Ἦ ῥα, καὶ ὠρμήθη, ὄρεϊ νιφόεντι ἐοικώς,
Κελαινεφὴς,

Κεκληγὼς, διὰ ἧ Τρώων πέτεθ', ἠδ' ὀπιπεύειν.
Οἱ δ' ἐς Παιθοίδην ἀγαπήνορα Πηλυδάμανθα
Πάντες ἐπεσσεύοντ', ἐπεὶ ἔκλυον αὐδήν.
Αὐτὰρ ὁ Δηΐφοβόν τε, βίην θ' Ἑλένοιο ἄνακτα,
Ἀσιάδην τ' Ἀδάμαντα, καὶ Ἀσιον Ὑρτάκου υἱὸν,
Φοίτα ἀνὰ προμάχους διζήμενος, εἴ πως ἐφεύροι
Τὼς δ' εὗρ' ἑστεῶτας ἀκίτους ἀκτίμονας, ἠδ' ἀνολέθρους·
Αλλ' οἱ μὲν δὴ νηυσὶν ὑπὸ πρύμνησιν Ἀχαιῶν,
Χερσὶν ὕπ' Ἀργείων κέαλο ψυχὰς ὀλέσαντες·
Οἱ δ' ὰν τείχει ἔσ βεβληκμένοι, ἠτάλμενοί τε·
Τὸν δ' τάχ' εὗρε μάχης ἐπ' ἀριστερὰ δακρυόεσσης
Δῖον Αλέξανδρον, Ελένης πόσιν ἠϋκόμοιο,
Θαρσαλέως θ' ἑτάρους, καὶ ἐποτρύνοντα μάχεσθαι·
Ασχὺ δ' ἐσάμενος προσέφη αἰχμητὰς ἐπέεσσι·
Δύσπαρι, εἶδος ἄριστε, γυναιμανὲς, ἠπεροπευτὰ,
Πῆ τοι Δηΐφοβός τε, βίη θ' Ἑλένοιο ἄνακτος,
Ἀσιάδης τ' Ἀδάμας, ἠδ' Ἀσιος Ὑρτάκου υἱός;
Πῆ δέ τοι Οθρυονεύς; νῦν ὄλλυται πᾶσα κὰθ' ἄκρης
Ιλιος αἰπεινή· νῦν τοι σάως αἰπὺς ὄλεθρος.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν Αλέξανδρος θεοειδὴς·
Εκτορ, ἐπεί τοι θυμὸς ἀναίτιον αἰτιάασθαι,
Αλλοτε δήποτε μᾶλλον ἐρωῆσαι πολεμοιο
Μέλλω, ἐπεὶ οὐδ' ἐμὲ πάμπαν ἀναλκιδα γείνατο μήτηρ
Ἐξ ἧς γὰρ πρῶτα νεάτην μάχην ἤγερθες ἑταίρων,
Ἐκ τοῦδ' ἀνθ' ἑόντες ὁμιλέομεν Δαναοῖσι.
Νωλεμέως· ἑτάροισι δὴ κακὸν ἔπλαθεν, οὓς σὺ μετόχθεις.
Οἷω Δηΐφοβός τε, βίη θ' Ἑλένοιο ἄνακτος,
Οἴχεσθον, μακρῇσι πεπυμμένω ἐγχείῃσιν,
Αμφοτέρω χεῖρε· φόνον δ' ὄμοσσε Κρονίων.
Νῦν δ' ἄρχ', ὅππῃ σε κραδίη θυμός τε κελεύει·
Ημεῖς δ' ἐμμεμαῶτες ἅμ' ἑψόμεθ', οὐδέ τι φημὶ
Αλκῆς δηλήσεσθαι, ὅση δυνάμις γε πάρεστι·
Πὰρ δυνάμιν δ' οὐκ ἔστι καὶ ἐσσύμενον πολεμίζειν.
Ως εἰπὼν παρέπεισιν ἀδελφειοῦ φρένας ἧρως·
Βὰν δ' ἴμεν, ἔνθα μάλιστα μάχη καὶ φύλοπις ἦεν,
Αμφὶ

Αμφί τε Κυβερνίῳ, καὶ ἀμύμονα Πηλυδάμαντα,
Φάλκῃ, Ὀρθαίῳ τε, καὶ ἀντίθεον Πολυφοίτῃ,
Πάλμυν τ', Ἀσκάνιόν τε, Μόρυν θ' ἕν' Ἱππολόχοιο
Οἵ ῥ' ἐξ Ἀσκανίης ἱερὴν βαίλαχον ἵκανον
Ἠοῖ τῇ ῥα πρώτῃ· τότε γὰρ Ζεὺς ὦρσε μάχεσθαι.
Οἵ δ' ἴξ, ἀργαλέων ἀνέμων ἀτάλαντοι ἀέλλῃ,
Ἣ ῥά θ' ὑπὸ βριαρῆς πατρὸς Διὸς εἶσι φέρουσα,
Θεσπεσίῃ δ' ὁμάδῳ ἀλὶ μίσγεται, ἐν δέ τε πολλὰ
Κύματα παφλάζοντα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης,
Κυρτὰ, φαληριόωντα, πρὸ μὲν τ' ἄλλα, αὐτὰρ ἐπ' ἄλλα·
Ὡς Τρῶες πρὸ μὲν ἄλλοι ἀρηρότες, αὐτὰρ ἐπ' ἄλλοι
Χαλκῷ μαρμαίροντες ἅμ' ἡγεμόνεσσιν ἕποντο·
Ἔκλυε δ' ἰὼν ἦτορ, βοὴν ὁτε ἶσε Ἄρηϊ,
Περιαμίδης· πρὸ ἕθεν δ' ἔχεν ἀσπίδα πάντοσε ἴσην,
Ῥινοῖσιν πυκινήν· πολλὸς δ' ἐπελήλατο χαλκός·
Ἀμφὶ δέ οἱ κροτάφοισι φαεινὴ σείετο πήληξ.
Πάντῃ δ' ἀμφὶ φάλαγγας ἐπειρᾶτο προπολίζων,
Εἴπᾳς οἱ εἴξειεν ὑπασπίδια προβιβῶντι.
Ἀλλ' οὐ σύγχει θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν.
Αἴας ὃ πρῶτος προκαλίσσατο, μακρὸν βιβάσθων·
Δαιμόνιε, σχεδὸν ἐλθέ· τίη δείδισσεαι ὧτως
Ἀργείους; ἦτοι τι μάχης ἀδαήμονες εἰμέν,
Ἀλλὰ Διὸς μάστιγι κακῇ ὑδαμηθέν Ἀχαιοί.
Ἦ θήν πού τοι θυμὸς ἐέλπεται ἐξαλαπάξειν
Νῆας, ἄφαρ δέ τε χεῖρες ἀμωΐειν εἰσὶ καὶ ἡμῖν.
Ἦ καὶ πολὺ φθαίη εὖ ναιομένην πόλις ὑμὴ
Χερσὶν ὕφ' ἡμετέρῃσιν ἁλοῦσά τε, καμθουμένη τε.
Σοὶ δ' αὐτῷ φημὶ σχεδὸν ἔμμεναι, ὁππότε φεύγων
Ἀρήσῃ Διὶ πατρὶ καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισι,
Θάσσονας ἱρήκων ἑλέσθαι πεδήτερχας ἵππους,
Οἵ σε πάλιν δ' οἴσουσι, κονίοντες πεδίοιο.
Ὡς ἄρα οἱ εἰπόντι ἐπέπταλο δεξιὸς ὄρνις,
Αἰετὸς ὑψιπέτης· ὃτὶ δ' ἴαχε λαὸς Ἀχαιῶν,
Θάρσωσ· οἰωνῷ· ὁ δ' ἀμείβετο φαίδιμος Ἕκτωρ·
Αἴαν ἀμαρτοεπὲς, βριαρόφρον, ποῖον ἔειπες;

Αἴ γὰρ ἐγὼν ἔτω γε Διὸς παῖς Αἰγιόχοιο
Εἴλω ἤματα πάντα, τίκοι δέ με πότνια Ἥρη,
Τιοίμιλω δ', ὡς τίεῖ Ἀθηναίη καὶ Ἀπόλλων·
Ὡς νῦν ἀμέγα ἦδε κακὸν φέρει Ἀργείοισι
Πᾶσι μάλ'· ἐν δὴ σὺ τοῖσι πεφήσεαι, ἄκρε ταλάσσης
Μεῖναι ἐμὸν δόρυ μακρὸν, ὃ τοι χρόα λειριόεντα 830
Δάψει· ἀτὰρ Τρώων κορέεις κυνίας ἠδ' οἰωνὺς
Δημῷ καὶ σάρκεσσι, πεσὼν ὑπὸ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
Ὡς ἄρα φωνήσας ἠγήσατο· τοὶ δ' ἅμ' ἕποντο
Ἠχῇ θεσπεσίῃ, ὑπὸ δ' ἴαχε λαὸς ὄπισθεν·
Ἀργεῖοι δ' ἐτέρωθεν ὑπήιαχον, οὐδ' ἀλαπάδνοι
Ἀλκῆς, ἀλλ' ἔμπλην Τρώων ὑπόνιας ἀρείους·
Ἠχὼ δ' ἀμφολίων ἵκεθ' αἰθέρα, καὶ Διὸς αὐγάς.

ΤΗΣ

ΟΜΗΡΟΥ

ΙΛΙΑΔΟΣ

ΡΑΨΩΔΙΑ Ξ.

Επιγραφή.

Ξῖ, Κρονίδω λεχέεσι παρήμενος ὑπνῷ, ἰδ' Ἥρη.

ΝΕστορα δ' οὐκ ἔλαθεν ἰαχὴ, πολύκλα πεις ἔμπης,
Ἀλλ' Ἀσκληπιάδῃσι ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Φράζεο, δῖε Μαχάων, ὅπως ἔσται τάδε ἔργα·
Μείζων δὴ νῦν γε βοὴ θαλερῶν αἰζηῶν.

Αλλὰ σὺ μὴν νωῖν σῆιν καθήμενος κῦδος ἄρηαι,
Εἰσόκε θερμὰ λοέσσω ἰὼπλόκαμος Ἑκαμήδη
Θρμίνῃ, καὶ λέσῃ ὑπὸ βέρτρον αἱμαλόεντα·
Αὐτὰρ ἐγὼν ἐλθὼν τάχα αἴσομαι εἰς ἀγορητήν.
Ως εἰπὼν, σάκος εἶλε τετυγμένον ἀμφαφόωντα,
Κείμηλον ἐν κλισίῃ, Θρασυμήδεος ἱπποδάμοιο, 10
Χαλκῷ παμφαίνον· ὁ δ' ἔχ' ἀσπίδα παλλὸς ἀρήος.
Εἵλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος ἀκαχμένον ὀξέϊ χαλκῷ·
Στῆ δ' ἐπὶ ὠκείας κλισίης, τάχα δ' ἔσιδεν ἔργον ἀρηϊκὲ,
Τὸν μὲν ὀρινομένους, τοὺς δὲ κλονέοντας ὀπίσσω
Τρῶας ὑπερθύμους· ἐρίηπλον δὲ τεῖχος Ἀχαιῶν.
Ως δ' ὅτε ποντοφόρῃ πίλαγος μέγα κύματι καφῷ
Οσσόμενον λιγέων ἀνέμων λαιψηρὰ κέλευθα
Αὔτας, οὐδ' ἄρα τε προκυλίνδεται οὐδεϊ ἴσῳ,
Πρίν τινα κικλημένον καταβῆμεν ἐκ Διὸς ἔργον·
Ως ὁ γέρων ὤρμαινε, δαϊζόμενος κῆρ' θυμὸν 20
Διχθάδι'· ἢ μὲθ' ὅμιλον ἴοι Δαναῶν ταχυπώλων,
Ἠὲ μετ' Ατρείδην Αγαμέμνονα, ποιμένα λαῶν.
Ωδε δέ οἱ φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶη,
Βῆναι ἐπ' Ατρείδην· οἱ δ' ἀλλήλους ἀμάρτεν,
Μαρνάμενοι· λάκε δέ σφι περὶ χροὶ χαλκὸς ἀτειρὴς,
Νυσσομένων ξίφεσίν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισι.
Νέστορι δ' ξύμβλητο διοτρεφέες βασιλῆες
Πὰρ νηῶν ἀνιόντες, ὅσοι βεβλήατο χαλκῷ,
Τυδείδης, Οδυσεύς τε, καὶ Ατρείδης Αγαμέμνων.
Πολλὸν γὰρ ῥ' ἀπάνευθε μάχης εἰρύατο νῆες 30
Θῖν' ἐφ' ἁλὸς πολιῆς· τὰς γὰρ πρώτας ποίησαν
Εἴρυσ', αὐτὰρ τεῖχος ἐπὶ πρύμνῃσιν ἔδειμαν.
Οὐδὲ γὰρ ὣς', διέρυς περ ἐὼν, ἐδυνήσατο πάσας
Αἰγιαλὸς νῆας χαδέειν· στεῖνοντο δὲ λαοί.
Τῷ ῥα προκρέμασας εἴρυσ', καὶ πλῆσε ἀπάσης
Ηϊόνος στόμα μακρὸν, ὅσον σταθμήσατο ἔρκος.
Τῷ ῥ' οἵγ' ὀφέοντες ἀϋτῆς καὶ πολέμοιο,
Εἶχεν ἐρεισάμενοι κίον ἀθρόοι· ἄλτο δὲ Φυλεὺς
Θυμὸς ἀνὶ στήθεσσιν· ὁ δὲ ξύμβλητο γεραιὸς

Νέστωρ,

Νέστωρ, σῆξε δ᾽ θυμὸν ἐὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν·
Τὸν δ᾽ φωνήσας σροσέφη κρείων Ἀγαμέμνων·
Ὦ Νέστορ Νηληϊάδη, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
Τίπλε λιπὼν σόλεμον φθισήνορα δεῦρ᾽ ἀφικάνεις;
Δείδω, μὴ δή μοι τελέσῃ ἔπος ὄβριμος Ἕκτωρ,
Ὡς σοὶ ἀπηπείλησεν ἐὶ Τρώεσσ᾽ ἀγορεύων,
Μὴ σρὶν σὰς νῆων σρὸς Ἴλιον ὀπονέεσθαι,
Πρὶν συρὶ νῆας ἰέναι, κτεῖναι δ᾽ δὲ καὶ αὐτούς.
Κεῖνός θ᾽ ὡς ἀγόρευε· τὰ δὴ νῶῖ σάντα τελεῖται.
Ὦ σόποι, ἦ ῥα δὴ ἄλλοι ἰῦκνήμιδες Ἀχαιοὶ
Εἰ θυμῷ βάλλονται ἐμοὶ χόλον, ὥσσ᾽ Ἀχιλλῆϊ·
Οὐδ᾽ ἐθέλουσι μάχεσθαι ὀπὶ σρυμνῇσι νέεσσι.
Τὸν δ᾽ ἠμείβετ᾽ ἔσειτα Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·
Ἦ δὴ ταῦτά γ᾽ ἐσοῖμα τετεύχαται, οὐδέ κεν ἄλλως
Ζῶὸς ὑφιζομένους αὐτὸς σαρακλιτὸν ἀνείη.
Τεῖχος μὲν γὰρ δὴ καλὸν ὑέρκεται, ᾧ ἐσίσιθμον,
Ἀρρηκτόν τε νεῶν τε καὶ αὐτῆῖ εἴλας ἔσωθεν·
Οἱ δ᾽ ὅσσοι νυσὶ θοῇσι μάχῃ ἀλίασθον ἔχουσι·
Νωλεμέως· ἀτὰρ ἂν ὅτι γνοίης, μάλα σῶς ὀΐζων,
Ὁσσοὶ λίσσωνται Ἀχαιοὶ ὀρεκτόμοι κλονέοντες·
Ὡς ὄτμῃξ κλείουσι, σὺτὰ δ᾽ ὑέρτερον ἴκει.
Ἡμεῖς γὰρ φερόμεσθ᾽, ὅσσα ἔσται τάδε ἔργα,
Εἴτι νόῳ ῥέξει· σόλεμον δ᾽ ὐκ ὔμμι κελεύω
Δύμεναι· ἀ γὰρ σως βιζλημένον ἐσὶ μάχεσθαι.
Τὸν δ᾽ αὖτε σροσέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
Νέστορ, ἐπεὶ νηυσὶν ὀπὶ σρυμνῇσι μάχονται,
Τεῖχος δ᾽ ὐκ ἔχραισμε τετυγμένον, ὐδέ τι τάφρος,
Ἣ, ἔπι σόλλ᾽ ἔσαθον Δαναοὶ, ἐλπόμενοι γ᾽ θυμῷ
Ἀρρηκτον νεῶν τε καὶ αὐτῆῖ εἴλας ἔσεσθαι·
Οὕτω σῶ Διὶ μέλλει ὑσερφιλέϊ φίλον εἶναι,
Νωνύμνους ὀπολέσθαι ὀπ᾽ Ἄργεος ἐνθάδ᾽ Ἀχαιούς.
Ἦδια μὲν γὰρ, ὅτε σρόφρων Δαναοῖσιν ἔμιμνεν·
Οἶδα γ᾽ νεῶν, ὅτι δὴν μὲν ὁμῶς μαχάρεσσι θεοῖσι
Κυδάνεν, ἀμύτεσθαι γ᾽ μὲν ὀΐω κ᾽ χεῖρας ἔδωσεν.
Ἀλλ᾽ ἄγεθ᾽, ὡς ἂν ἐγὼν εἴσω, σειθώμεθα σάντες·

Νῆας, ὅσαι περῶ εἰρύαι ἄγχι θαλάσσης,
Ἑλκωμὲν, πάσας ἢ ἱερύσομὲν εἰς ἅλα δῖαν·
Τῷ δ' ἐπ' ἔπειτα ἐρέομὲν, εἰσόκεν ἔλθῃ
Νὺξ ἀβρότη, ἣν κὲ τῇ ἀπόσχωνται πολέμοιο
Τρῶες, ἔπειτα δέ κεν ἱερυσσάμὲθα νῆας ἁπάσας·
Οὐ γάρ τις νέμεσις φυγέειν κακὸν, εἴ κ' ἀνὰ νύκτα.
Βέλτερον, ὃς φεύγων περφύγῃ κακὸν, ἢπερ ἁλώῃ.
Τὸν δ' ἀρ' ὑπόδρα ἰδὼν περοσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
Ἀτρεΐδη, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων;
Οὐλόμὲν', αἴθ' ὄφελλες ἀεικέϊ σεσσι τῷ ἄλλῳ
Συμαίνειν, μηδ' ἄμμιν ἀνασσέμὲν· οἷσιν ἔδωκε Ζεὺς
Ἐκ νεότητος ἔδωκε κὲ ἐς γῆρας τολυπεύειν
Ἀργαλέους πολέμους, ὄφρα φθιόμὲσθα ἕκαστος.
Οὕτω δὴ μέμονας Τρώων πόλιν δῖαν ἀγυιὰς
Κληϊσσειν, ἧς εἵνεκ' ὀϊζύομὲν κακὰ πολλά;
Σίγα, μήτις τ' ἄλλος Ἀχαιῶν τοῦτον ἀκούσῃ
Μῦθον, ὃν ἄ κεν αὐτὸς ἐγὼ διὰ στόμα πάμπαν ἄγοιτο,
Ὅστις ὀΐσαιτο ἧσι φρεσὶν ἄρτια βάζειν,
Σκηπτοῦχός τ' εἴη, καί οἱ πειθοίατο λαοὶ
Τοσσοίδ', ὅσσοισιν σὺ μετ' Ἀργείοισιν ἀνάσσεις.
Νωῖν δέ σθ' ὠνοσάμὲν πάγχυ φρένας, οἷον ἔειπες·
Ὃς κέλεαι, πολέμοιο ζαωτάτου κὲ ἀΰτῆς,
Νῆας ἐϋσσέλμους ἅλαδ' ἑλκέμὲν, ὄφρ' ἔτι μᾶλλον
Τρωσὶ μὲν δίχα φῦλα γένηται, ἐπικρήσσωσί σε λαοὶ
Ἡμῖν δ' αὖτε ὅλεθρος ὑπερφίαλος· ἐ γὰρ Ἀχαιοὶ
Σχήσουσιν πόλεμον, νηῶν ἅλαδ' ἑλκομὲνάων,
Ἀλλ' ὑποπαπταίνουσιν, ἐρωήσουσι δ' ἀκαχμὲναι.
Ἔνθα κε σὴ βυλὴ δηλήσεται, ὄρχαμε λαῶν.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
Ὦ Ὀδυσεῦ, μάλα πού με καθίκετο θυμὸν ἐνίπῃ
Ἀργαλέῃ· αὐτάρ ἐ μὲν ἐγὼν οἴκονδε ἄνωγα
Νῆας ἐϋσσέλμους ἅλαδ' ἑλκέμὲν ἦμαρ Ἀχαιῶν·
Νῦν δ' εἶεν. ὃς τῆσδέ γ' ἀμείνονα μῆτιν ὑφάσσοι,
Ἢ νέος, ἠὲ παλαιός· ἐμοὶ δέ κεν αἶσιμον εἴη.
Τοῖσι δ' ἀγορήσατο βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·

Ἔγγὺς

Εἶμι ἐγὼ, ἵ ἑκὰς μαλθάσσομαι, ἀλλ' ἐθέλησθε
Πείθεσθαι· ἢ μήτι κότῳ ἀγάσσασθε ἕκαστοι,
Οὕνεκα δὴ γλωσσῇσι νεώτατός εἰμι μετ' ὑμῖν·
Παῖδὸς δ' ἐξ ἀγαθοῦ καὶ ἐγὼ γλυκὺς εὔχομαι εἶναι
Τυδείδης, ὃν Θήβῃσι χυτὴ κατὰ γαῖα κάλυψε.
Πορθεῖ γὰρ βῆς παῖδες ἀμύμονες ἐξεγένοντο,
Ὤχεσον δ' ἐν Πλευρῶνι, καὶ αἰπεινῇ Καλυδῶνι,
Ἀγρεὺς, ἠδὲ Μέλας, τρίταλος δ' ἦν ἵππότα Οἰνεύς,
Παλλὰς ἐμεῖο πατήρ· ἀρετῇ δ' ἦν ἔξοχος αὐτῷ.
Αλλ' ὁ μὲν αὐτόθι μεῖνε, πολὺς δ' ἐμὸς Ἄργεϊ ναίων,
Πλαγχθείς· ὣς γάρ που Ζεὺς ἤθελε καὶ θεοὶ ἄλλοι.
Ἀδρήστοιο δ' ἴγνημι θυγατρῶν, ναίει δ' ἥ δῶμα
Ἀφνειὸν βιότοιο, ἅλις δέ οἱ ἔπλετ' ἄρουρα
Πυροφόροι, πολλοὶ δ' φυτῷ ἐπὶ ὄρχατοι ἀμφίς·
Πολλαὶ δέ οἱ πρόβατ' ἔασι, κέκασται δ' ἀκτέναις Ἀχαιὰς
Εἴρεσίῃ· τὰ δ' μέλλεις ἀκουέμεν, ὡς ἐτεόν περ.
Τῷ κέ μ' ἔτ' ὄφρα μοι γλυκὺν αἰῶνα φαίνῃς,
Μῦθον ἀτιμήσητε πεφασμένον, ὃν κ' εὖ εἴπω.
Δεῦτ' ἴομεν πολεμόνδε, καὶ ἀτρέμας οὔτις, ἀνάγκῃ·
Ἔνθάδ' ἔπειτ' αὐτοὶ μὲν ἐχώμεθα δηϊοτῆτος,
Ἐκ βελέων, μή πού τις ἐφ' ἕλκεϊ ἕλκος ἄρηται·
Ἄλλους δ' ὀρυιθοντες ἐπήσομεν, οἳ τόπα ἔργα
Θυμῷ ἔχουσι φέρεσθαι ἀφέσσασθαι, ἠδὲ μάχεσθαι.
Ὡς ἔφατ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον, ἠδ' ὑπίθοντο.
Βὰν δ' ἴμεν, ἦρχε δ' ἄρα σφιν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων.
Οὐδ' ἀλαοσκοπιὴν εἶχε κλυτὸς Ἐννοσίγαιος,
Ἀλλὰ μετ' αὐτοὺς ἦλθε, παλαιῷ φωτὶ ἐοικώς·
Δεξιτερὴν δ' ἕλε χεῖρ' Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο,
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Ἀτρεΐδη, νῦν δή περ Ἀχιλλῆος ὀλοὸν κῆρ
Γηθεῖ ἐν στήθεσσι, φόνον καὶ φύζαν Ἀχαιῶν
Δρηξομένῳ ἐπεὶ ἕ οἱ ἔνι φρένες οἷδ' ἠδὲ νοῆσαι·
Ἀλλ' ὁ μὲν ὣς ὀπόλοιτο, θεὸς δέ οἱ ἀσφοδόσειε·
Σοὶ δ' ἔπω μάλα πάγχυ θεοὶ μάκαρες κοτέουσιν·
Ἀλλ' ἔτι περ Τρῶων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,

Κὴρὶ κονίσασιν ποδῖον· σὺ δ' ἐπόψεαι αὐτὸς
Φόλγονλας ποτὶ ἄστυ, νιῶν ἄπο καὶ κλισιάων.
Ὡς εἰπὼν, μάστιξεν, ἐπίσυνθφ' ποδίοιο
Ὄσσον τ' ἐντιάχιλοι ὄπιπχον, ἢ δεκάχιλοι
Ἀνέρες ἐν πολέμφ, ἔριδα ξυνάγοντες Ἄρηος·
Τόσσω ἐπ' σήθεσφιν ὄπα κρείων Ἐνοσίχθων
Ἧκεν· Ἀχαιοῖσιν δ' μέγα σθένος ἔμβαλ' ἑκάστφ
Καρδίῃ, ἀλλήκτον πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι.
Ἤρη δ' εἰσεῖδε χρυσόθρονος ὀφθαλμοῖσι,
Στᾶσ' ἐξ Οὐλύμποιο ὄπὸ ῥίνα· αὐτίκα δ' ἔγνω
Τὸν μὲν ποσπύοντα μάχλω ἀνὰ κυδιάνειραν,
Αὐτοκασίγνητον καὶ δαίφρονα, χαῖρε δ' θυμῷ·
Ζῆνα δ' ἐπ' ἀκροτάτης κορυφῆς πολυπίδακος Ἴδης
Ἥμενον εἰσεῖδε· συνηγὲς δέ οἱ ἔπλετο θυμῷ.
Μμμέρξε δ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρη,
Οππως ἐξαπάφοιτο Διὸς νόον Αἰγιόχοιο.
Ἥδε δέ οἱ κρατὸν μερίσσετο φαίνετο βουλὴ,
Ἐλθεῖν εἰς Ἴδην, εὖ ἐνθύνασαν ἰδοῦσαν,
Εἰ πως ἐμείξειε ποικιλοθρόνου φιλότητι
Ἦ, κρυπτῇ, πῶλ δ' ὕπνον ἀπὸ μελεά τε λιαρόν τε
Χεύῃ ὀπὶ βλεφάροισιν ἰδὲ φρεσὶ πολυκμήτοισι.
Βῆ δ' ἴμεν εἰς θάλαμον, τόν οἱ φίλος υἱὸς ἔτευξεν
Ἥφαιστος, πυκινὰς δ' θύρας σταθμοῖσιν ἐπῆρσε
Κληῖδι κρυπτῇ· τὴν δ' οὔ θεὸς ἄλλος ἄνωγεν.
Ἔνθ' ἣ γ' εἰσῆλθεσα, θύρας ἐπέθηκε φαεινὰς·
Ἀμβροσίῃ μὲν πρῶτον ὀπὸ χροὸς ἱμερόεντι
Λύματα πάντα κάθηρεν, ἀλείψατο δ' λίπ' ἐλαίῳ,
Ἀμβροσίῳ, ἑδανῷ, τό ῥά οἱ πεπνυμένον ἦεν·
Τῦ κ' κινυμένοιο Διὸς πρὸς χαλκοβατὲς δῶ,
Ἔμπης ἐς γαῖάν τε καὶ οὐρανὸν ἶκεν ἀΰτμή.
Τῷ ῥ' ἥδε χρόᾳ καλὸν ἀλειψαμένη, ἰδὲ χαίτας
Πεξαμένη, χερσὶ πλοκάμους ἔπλεξε φαεινὰς,
Καλὰς, ἀμβροσίους, ἐκ κεφαλῆφι ἀθανάτοιο.
Ἀμφὶ δ' ἄρ' ἀμβρόσιον ἑανὸν ἕσατ', ὃν οἱ Ἀθήνη
Ξέσσ' ἀσκήσασα, τίθει δ' ἐν δαίδαλα πολλά·

Χρυσείῃς

Χρυσείης δ' ἐνετῆσι χρυσῆ σφῆλε μαστιγάτω.
Ζώσαλο δ' ζώνην ἑκατὸν θυσάνοις ἀραρυῖαν,
Εν δ' ἄορ ἐμμαλα ἦκεν ἐϋρρήπτοισι λοβοῖσι,
Τερπνὰ μορόεντα· χάρις δ' ἀπελάμπετο πολλὴ
Κρατὸς ἀμοιβαίοιο καλύφαλος δία θεάων,
Καλὸς, χρυσείη· λαμπρὸν δ' ἴν, ἠέλιος ὡς.
Ποσσὶ δ' ὑπαὶ λιπαρροῖσιν ἐδήσαλο καλὰ πέδιλα,
Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα περὶ χροῒ θώματο κόσμον,
Βῆ ῥ' ἴμεν ἐκ θαλάμοιο· κελαινεφὴς δ' Ἀφροδίτην,
Τῶν ἄλλων ἀπάνευθε θεῶν, πρὸς μῦθον ἔειπεν·
Η ῥά νύ μοί τι πίθοιο, φίλον τέκος, ὅ τλι κεν εἴπω;
Ηέ κεν ἀρνήσαιο, κεκηαμένη πέρ θυμῷ,
Οὕνεκ' ἐγὼ Δαναοῖσι, σύ γ Τρώεσσιν ἀρήγεις;
Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη·
Ηρη, πρέσβα θεὰ, θυγάτηρ μεγάλοιο Κρόνοιο,
Αὖδα ὅ, τι φρονέεις· τελέσαι δέ με θυμὸς ἀνώγει,
Εἰ δυνάμαι τελέσαι γε, καὶ εἰ τετελεσμένον ἐστί.
Τὴν δ δολοφρονέουσα πρεσβεύδα πότνια Ηρη·
Δὸς νυῦν μοι φιλότητα καὶ ἵμερον, ᾧ τε σὺ πάντας
Δαμνᾷ ἀθανάτους, ἠδὲ θνητοὺς ἀνθρώπους·
Εἶμι γὰρ ὀφομένη πολυφόρβης πείρατα γαίης,
Ωκεανόν τε, θεῶν γένεσιν, καὶ μητέρα Τηθὺν,
Οἵ μ' ἐν ἑοῖσι δόμοισιν ἐῢ τρέφον ἠδ' ἀτίτυζον,
Δεξάμενοι Ρείης, ὅτε τε Κρόνον εὐρύοπα Ζεὺς
Γαίης ὑπὸ ζοφερῆς καὶ ἀτρυγέτοιο θαλάσσης.
Τὰς εἶμ' ὀφομένη, καί σφ' ἄκριτα νείκεα λύσω·
Ηδη γὰρ δηρὸν χρόνον ἀλλήλων ἀπέχουσ
Εὐνῆς καὶ φιλότητος, ἐπεὶ χόλος ἔμπεσε θυμῷ
Εἰ κείνω γ' ἐπίσουσι παρημπεπιθοῦσα φίλον κῆρ,
Εἰς εὐνὴν ἀνίσαιμι ὁμαθῆναι φιλότητι,
Αἰεὶ κέ σφι φίλη τε καὶ αἰδοίη κεκλοίμην.
Τὴν δ' αὖτε προσέειπε φιλομμειδὴς Ἀφροδίτη·
Οὐκ ἔστ', οὐδὲ ἔοικε, τέον ἔπος ἀρνήσασθαι·
Ζηνὸς γὰρ τῇ δείσῃ ἐν ἀγκοίνῃσιν ἰαύεις.
Η, καὶ ὑπὸ στήθεσφιν ἐλύσατο κεστὸν ἱμάντα,

Ποικίλον·

Ποικίλον· ἔνθα ἧ οἱ θελχτήρια φάρμακα κέκυκλο·
Ἐνθ' ἔνι μὲν φιλότης, ἐν δ' ἵμερος, ἐν δ' ὀαριστὺς,
Πάρφασις, ἣ τ' ἔκλεψε νόον καὶ πυκνὰ περ φρονεόντων·
Τόν ῥα οἱ ἔμβαλε χερσὶν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε·
Τῆ νυῦ τοῦτον ἐμοὶ δὸς, τεῷ δ' ἐξαίτθιο κόλπῳ,
Ποικίλον, ᾧ ἔνι πάντα τετεύχαται· ἐδέ σε φημὶ
Ἀπρηκτόν γε νέεσθαι, ὅ, τι φρεσὶ σῇσι μενοινᾷς.
Ὡς φάτο· μείδησεν δὲ βοῶπις πότνια Ἥρη,
Μειδήσασα, δ' ἔπειτα κατὰ στέθεος κόλπῳ.
Ἡ μὲν ἔπειτα πρὸς δῶμα Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη·
Ἥρη δ' ὀρόξασα λίπεν ῥίον Οὐλύμποιο,
Πιερίην δ' ὑπερᾶσα, καὶ Ἠμαθίην ἐρατεινὴν,
Σεύατ' ἐφ' ἱπποπόλων Θρῃκῶν ὄρεα νιφόεντα,
Ἀκροτάτας κορυφάς, ἐδὲ χθόνα μάρπτε ποδοῖιν.
Ἐξ Ἀθόω δ' ὅγε πόντον ἐβήσατο κυμαίνοντα·
Λῆμνον δ' εἰσαφίκανε, πόλιν θείοιο Θόαντος,
Ἔνθ' Ὑπνῳ ξύμβλητο, κασιγνήτῳ Θανάτοιο,
Ἕν τ' ἄρα οἱ φῶτ' ἔσχε, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
Ὕπνε, ἄνακτ' πάντων τε θεῶν πάντων τ' ἀνθρώπων,
Εἰ μὲν δή ποτ' ἐμεῖο ἔπος ἔκλυες, ἠδ' ἔτι καὶ νῦν
Πείθευ· ἐγὼ δέ κέ τοι εἰδέω χάριν ἤματα πάντα·
Κοίμησόν μοι Ζηνὸς ὑπ' ὀφρύσιν ὄσσε φαεινὼ,
Αὐτίκ', ἐπεί κεν ἐγὼ παραλέξομαι ἐν φιλότητι.
Δῶρόν δέ τοι δώσω, καλὸν θρόνον, ἄφθιτον αἰεὶ,
Χρύσειον· Ἡφαιστος δέ κ' ἐμὸς πρόπις ἀμφιγυήεις
Τεύξει ἀσκήσας, ὑπὸ δ' ἑζῆνιν ποσσὶν ἧσται,
Τῷ κεν ὑπαχοίμην λιπαρὲὺς πόδας εἰλαπινάζων.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσεφώνεε νήδυμος Ὕπνος·
Ἥρη, πρέσβα θεὰ, θύγατερ μεγάλοιο Κρόνοιο,
Ἄλλον μέν κεν ἴσασι θεῶν αἰειγενετάων
Ῥεῖα καθυπνώσαιμι, καὶ ἂν πολυάμοιο ῥέεθρα
Ὠκεανοῦ, ὅσπερ γένεσις πάντεσσι τέτυκται·
Ζηνὸς δ' οὐκ ἂν ἔγωγε κρατερὸν θεὸν ἐγκοιμήσω,
Οὐδὲ καθυπνώσαιμι, ὅτε μὴ αὐτός γε κελεύοι.
Ἤδη γάρ με καὶ ἄλλο τι βάλετο ἐφέτμιον,

Ἡμέρ-

Ημαλι πῷ, ὅτ' ἐκεῖνϕ ὑπέρθυμϕ Διὸς υἱὸς
Επλεον Ιλιόθεν, Τρώων πόλιν ἐξαλαπάξας.
Ητοι ἐγὼ μὲν ἔθελξα Διὸς νόον Αἰγιόχοιο
Νήδυμϕ ἀμφιχυθείς· σὺ δέ οἱ κακὰ μήσαο θυμῷ,
Ορσασ' ἀργαλέων ἀνέμων ὀπὶ πόντον ἀήτας·
Καί μιν ἔπειτα Κόωνδ' εὖ ναιομένην ἀπένεικας,
Νόσφι φίλων πάντων· ὁ δ' ἐπεγρόμενϕ χαλέπηνε,
Ριπτάζων κατ' δῶμα θεούς· ἐμὲ δ' ἔξοχα πάντων
Ζήτει, καί κέ μ' ἔἰσον ἀπ' αἰθέρος ἔμβαλε πόντῳ,
Εἰ μὴ Νὺξ δμήτειρα θεῶν ἐσάωσε καὶ ἀνδρῶν,
Τὴν ἐκόμισω φεύγων· ὁ δ' ἐπαύσατο, χωόμενός περ·
Αζετο γὰρ, μὴ Νυκτὶ θοῇ ἀποθύμια ἔρδοι.
Νεῶ αὖ τότε μ' ἄνωγας ἀμήχανον ἄλλο τελέσαι.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε βοῶπις πότνια Ηρη·
Υπνε, τίη ἦ σὺ ταῦτα μετ' φρεσὶ σῇσι μνῳοιναῖς;
Η ῥῃδίως, ὡς Τρώεσσιν ἀρηγέμεν διζύοπα Ζῆν',
Ως Ηρακλῆϕ σίεο χώσατο, παιδὸς ἑοῖο;
Αλλ' ἴθ', ἐγὼ δέ κέ τοι Χαρίτων μίαν ὁπλοτερέων
Δώσω ὀπυιέμεναι, καὶ σὴν κεκλῆσθαι ἄκοιτιν,
Πασιθέην, ἥς αἰὲν ἐέλδεαι ἤματα πάντα.
Ως φάτο· χάρη δ' Υπνος, ἀμειβόμενος δ προσηύδα·
Αγρει νῦν μοι ὅμοσσον ἀάλιον Στυγὸς ὕδωρ,
Χερεὶ δ τῇ ἑτέρῃ μὲν ἅλα χθόνα πουλυβότειραν,
Τῇ δ' ἑτέρῃ ἅλα μαρμαρέην· ἵνα πάντες ἄπαντες
Μάρτυροι ὦσ' οἱ ἔνερθε θεοὶ Κρόνον ἀμφὶς ἐόντες·
Η μὲν ἐμοὶ δώσειν Χαρίτων μίαν ὁπλοτερέων,
Πασιθέην, ἧς τ' αὐτὸς ἐέλδομαι ἤματα πάντα.
Ως ἔφατ' οὐδ' ἀπίθησε θεὰ λευκώλενϕ Ηρη·
Ωμνυε δ', ὡς ἐκέλευε, θεὸς δ' ὀνόμηνεν ἄπαντας
Τοὺς ὑπενερθεμένους, οἱ Τιτῆνες καλέονται.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ὅμοσέν τε, τελεύτησέν τε τὸν ὅρκον,
Τὼ βήτην, Λήμνου τε καὶ Ιμβρου ἄσυ λιπόντε,
Ηέρι ἐσσάμενω, ῥίμφα προπάροιθε πέλοντο·
Ικοντο δ' ἐς Πῦτον ἐυκτίμενον, μετὰ θηρῶν,
Αισηπόν· ὄθι πρῶτον λιπέτην ἅλα· τὼ δ' ὑπὲρ χέρσου

Βήτην·

Βάτλω· ἀκρολάτη ἧ ποδῶν ὕπ' ἰσείλο ὕλη.
Ἐνθ' Ὑπνῳ μὴν ἤμεινε, πάρος Διὸς ὄσσε ἰδέσθαι,
Εἰς ἐλάτλω ἀναβὰς εὐεμμέλιον, ἣ πότ' ἐν ἄλσῃ
Μακρολάτῃ ποφυῖα δι' ἠέρος αἰθέρ' ἵκανεν·
Ἐνθ' ἧς' ὄζοισιν ποπυκασμένῳ ἐλαλίνοισιν,
Ορνιθι λιγυρῇ ἐναλίγκιος, ἥν τ' ἐν ὄρεσσι
Χαλκίδα κικλήσκουσι θεοὶ, ἀνδρες ἧ Κύμινδιν.
Ηρη ἧ κρατερῶς ποροσιδύσατο Γαῖραρον ἄκρον
Ἴδης ὑψηλῆς· ἴδε ἧ νεφεληγερέτα Ζεύς.
Ως δ' ἴδεν, ὡς μιν ἔρως ποτικὰς φρένας ἀμφεκάλυψεν,
Οἷον ὅτε πρώτιστον ὑμισγέσθην φιλότητι,
Εἰς εὐνὴν φοιτῆτε, φίλους λάθοντε τοκῆας·
Στῆ δ' αὐτῆς ποροπάροιθεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
Ηρη, ποῖ μεμαυῖα καλ' Ολύμπιε τόσ' ἐφέπεις;
Ἵπποι δ' ἐ ποαρέασι καὶ ἅρμαλα, τῷ κ' ὀπάσαις.
Τὸν ἧ δολοφρονέουσα ποροπρόφατα πότνια Ηρη·
Ερχομαι ὀφομένη ποολυφόρβε ποίεσσα γαίης,
Ωκεανόν τε, θεῶν γένεσιν, καὶ μήτερα Τηθύν,
Οἵ μ' ἐν Ζφοῖσι δόμοισιν εὖ βίβον ἠδ' ἀτίτθυον·
Τὰς εἶμ' ὀφομένη, καί Ζφ' ἄκριτα νείκεα λύσω.
Ηδη γὰρ δηρὸν χρόνον ἀλλήλων ἀπέχουσ'
Εὐνῆς καὶ φιλότητος· ἐπεὶ χόλος ἔμπεσε θυμῷ.
Ἵπποι δ' ἐν ποταμοτρεφέϊ ποολυπίδακι Ἴδης
Ἑστᾶσ', αἵ μ' οἴσουσιν ὕδωρ τεραφερόν τε καὶ ὑγρόν.
Νῶϊ δὲ σὸν εἵνεκα δεῦρο καλ' Ολύμπιε τόσ' ἐλάσσω,
Μήπως μοὶ μετέπειτα χολώσεαι, αἴκε Ζιωπῇ
Οἴχωμαι πορὸς δῶμα βαθυῤῥόου Ωκεανοῖο.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος ποροσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς·
Ηρη, κεῖσε μὲν ἔπειτα καὶ ὕστερον ὁρμηθῆναι,
Νῶϊ δ', ἄγ', ἐν φιλότητι τραπείομεν εὐνηθέντε·
Οὐ γὰρ ποπόλλ' μ' ὧδε θεᾶς ἔρος, οὐδὲ γυναικὸς,
Θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι ποεπερχυθεὶς ἐδάμασσεν,
Οὐδ' ὁπότ' ἠρασάμην Ιξιονίης ἀλόχοιο,
Η τίκτε Πειρίθοον, θεόφιν μήστωρ' ἀτάλαντον·
Οὐδ' ὅτε περ Δαναὴς καλλισφύρου Ακρισιώνης,

Ἢ τίχε Πρσῶα, σεῦλων ἀρειδείκελον ἀνδρῶν·
Οὐδ' ὅτε Φοίνικ@ κύρης τηλεκλείτοιο,
Ἢ τίχε μοὶ Μίνω τε καὶ ἀντίθεον Ραδάμανθυν·
Οὐδ' ὅτε περ Σεμέλης, ἠδ' Ἀλκμήνης ἐνὶ Θήβῃ,
Ἣ ῥ' Ἡρακλῆα κρατερόφρονα γείνατο παῖδα·
Ἢ ἦ Διώνυσον Σεμέλη τέκε, χάρμα βροτοῖσιν.
Οὐδ' ὅτε Δήμητρ@, κυανοπλοκάμοιο ἀνάσσης·
Οὐδ' ὁπότε Λητῦς ἠϊκυδέ@, ἠδὲ σεῦ αὐτῆς·
Ὡς σέο νῦν ἔραμαι, καί με γλυκὺς ἵμερος αἱρεῖ.
Τὸν δ' ὀλοφρονέουσα προσηύδα πότνια Ἥρη·
Αἰνότατε Κρονίδη, ποῖον τ' μῦθον ἔειπες;
Εἰ νῦν ἐν φιλότητι μιγείσαι δίχθα βαῖμεν
Ἴδης ἐν κορυφῇσι, τὰ δ' ἀμφίφαντ@ ἄπαντα,
Πῶς κ' ἔοι, εἴτις νῶϊ θεῶν αἰειγενετάων
Εὖδοντ' ἀθρήσειε, θεοῖσι δὲ πᾶσι μετελθὼν
Ἀφραδέοι; οὐκ ἂν ἔγωγε τεὸν πρὸς δῶμα νεοίμην,
Ἐξ οὗπερ ἀνεσάσω· νεμεσητὸν δέ κεν εἴη.
Ἀλλ' εἰ δή ῥ' ἐθέλεις, καί τοι φίλον ἔπλετο θυμῷ,
Ἔστιν τοι θάλαμ@, πόν τοι φίλ@ υἱὸς ἔτυξεν
Ἥφαιστ@, πυκιναὶ δὲ θύρας σταθμοῖσιν ἐπῆρσεν·
Ἔνθ' ἴομέν κε κέοντες, ἐπεί νύ τοι εὐάδεν εὐνή.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμην@ προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς·
Ἥρη, μήτε θεῶν πόγε δείδιθι, μήτε τιν' ἀνδρῶν
Ὀφθῆναι· τοῖόν τοι ἐγὼ νέφ@ ἀμφικαλύψω,
Χρύσειον· τὸν δ' οὐ μὲν διαδερκέοι Ἠέλιός περ,
Ὅς τε κῆ ὀξύτατον σέλα@ φάε@ εἰσοράασθαι.
Ἦ ῥα, καὶ ἀγκὰς ἔμαρπτε Κρόνου πάϊς ὑὸν ἑοῖο.
Τοῖσι δ' ὑπὸ χθὼν δῖα φυὴν νεοθηλέα ποίει,
Λωτόν θ' ἑρσήεντα, ἰδὲ κρόκον, ἠδ' ὑάκινθον
Πυκνὸν καὶ μαλακόν· ὃς ἀπὸ χθονὸς ὑψόσ' ἔεργε·
Τῷ ἔνι λειμῶνι, ὅθι ἦ νεφέλαι ἔσαντο
Κυάνεαι, χρυσείαι· στιλπναὶ δ' ἀπέπιπτον ἔερσαι.
Ὡς ὁ μὲν ἀγχίμολος εὖδε πατὴρ ἀνὰ Γαργάρῳ ἄκρῳ,
Ὕπνῳ καὶ φιλότητι δαμείς· ἔχε δ' ἀγκὰς ἄκοιτιν.
Βῆ ῥ' ἰέναι ὅθι νῆας Ἀχαιῶν νήδυμ@ Ὕπν@,

Ἀγχιάλοιο

Αἰγιαλίω ἱερὸν γαιήοχῳ Ἐννοσιγαίῳ·
Αἶχῦ δ' ἱσάμβῳ ἔπια πλεφύντα πεφυκόδα·
Πέφρεν νῦν Δαναοῖσι, Ποσειδάων, ἐπάμυναι,
Καί Ζφιν κῦδῳ ὄπαζε, μίνυνθά περ, ὄφρ' ἔτι εἶδες
Ζθύς· ἐπεὶ αὐτῷ ἐγὼ μεγακὸν σθένος κῆμα κάλυψα·
Ηρη δ' ἐν φιλότητι παρήπαφεν εἰνηθῆναι.
Ως εἰπὼν, ὁ μὲν ὤχεθ' ὑπὸ κλυτὰ φύλ' ἀνθρώπων·
Τὸν δ' ἔτι μᾶλλον ἀνῆκεν ἀμυνέμεναι Δαναοῖσιν.
Αὐτίκα δ' ἐν πρώτοισι μέγα πεφυζοὼν ἐκέλευσεν·
Αργεῖοι, κῆ δ' αὖτε μάθεσθε Ἕκτορα νίκην
Περκαλίδη, ἵνα νῆας ἕλῃ, κῆ κῦδος ἄρηται;
Αλλ' ὁ μὲν ὅτω φησὶ, κῆ εὔχεται, ὄφρα Αχιλλεὺς
Νηυσὶν ὑπὲρ γλαφυρῇσι μάχῃ πεχολωμένος ἧτορ·
Κεῖνος δ' ἔστι λίην πεθὴ ἔσται, εἴ κεν οἱ ἄλλοι
Ημεῖς ὀρωρέμεθ' ἀμυνέμεν ἀλλήλοισιν.
Αλλ' ἄγεθ', ὡς ἂν ἐγὼν εἴπω, πειθώμεθα πάντες·
Ασπίδας, ὅσσαι ἄριστοι ἐν στρατῷ ἠδὲ μέγιστοι,
Εσάμβοι, κεφαλὰς ἢ πανάιθυσιν κορύθεσσι
Κρύψαντες, χερσίν τε τὰ μακρόταλ' ἕλχε' ἑλόντες,
Ιομεν· αὐτὰρ ἐγὼν ἡγήσομαι, ὁδέ τι φημὶ
Εκτορα Περκαλίδην μενέειν, μάλα πως μεμαῶτα.
Ος δεῖ κ' ἄντης μενέχαρμος, ἔχει δ' ὀλίγον σάκος ὤμῳ,
Χείρονι φωτὶ δότω, ὁ δ' ἐν ἀσπίδι μείζονι δύτω.
Ως ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τῷ μάλα μὲν κλύον, ἠδ' ὑπίθοντο.
Τὺς δ' αὖτοὶ βασιλῆες ἐκόσμεον, ὑπερθύμοί περ,
Τυδείδης, Οδυσεύς τε, κῆ Αἰακίδης Αγαμέμνων·
Οἰχόμενοι δ' ὑπὸ πάντας, ἀρήϊα τεύχε' ἄμειζον,
Εσθλὰ μὲν ἀσθλὸς ἔδυνε, χείρεια δ' χείρονι δόσκον.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἔσαντο περὶ χροὶ νώροπα χαλκὸν,
Βάν ῥ' ἴμεν· ἦρχε δ' ἄρα σφι Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
Δεινὸν ἄορ τανύπεπλες ἔχων ἐν χειρὶ παχείῃ,
Εἴκελον ἀστεροπῇ· τῷ δ' οὔ θέμις ἐστὶ μιγῆναι
Εν δηΐῃ λυγρῇσι, καὶ δίῳ ἰφάνει ἀνδρὶ.
Τρῶας δ' αὖθ' ἑτέρωθεν ἐκόσμεε φαίδιμος Ἕκτωρ·
Δή ῥα τότ' αἰνοπάτῃσιν ἐφέλκετο πολλὸν ὅμιλον
Κυανοχαῖτα

Κυανοχαίτα Ποσειδάων, καὶ φαίδιμος Ἔκτωρ,
Ἦτοι ὁ μὲν Τρώεσσιν, ὁ δ' Ἀργείοισιν ἀρήγων.
Ἐκλύθη ἢ θάλασσα πολὶ κλισίας τε νέας τε
Ἀργείων· οἱ δ' ξωίσαν μεγάλῳ ἀλαλητῷ.
Οὔτε θαλάσσης κῦμα τόσον βοᾶ ἀμφὶ χέρσον,
Πουλόθεν ὀρνύμενον πνοιῇ Βορέω ἀλεγεινῇ·
Οὔτε πυρὸς τόσσος γε πολὶ βρόμος αἰθομένοιο,
Οὔρεσιν ἐν βήσσῃς, ὅτε τ' ἄρεσι καίεται ὕλη·
Οὔτ' ἄνεμος τόσσον γε πολὶ δρυσὶν ὑψικόμοισιν
Ἠπύει, ὅσσε μάλιστα μίγα βρίμῃ χάσπαίνων·
Ὅσση ἄρα Τρώων καὶ Ἀχαιῶν ἔπλετο φωνὴ,
Δεινὸν ἀϋσάντων, ὅτ' ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν.
Αἴαντος ἢ πρῶτος ἀκόντισε φαίδιμος Ἔκτωρ
Ἔγχει, ἐπεὶ τέτυκτο πρὸς ἰθύ οἱ, ὃν δ' ἀφάμαρτε·
Τῇ ῥα δύω τελαμῶνε πρὸ στήθεσσι τελάσθην,
Ἦτοι ὁ μὲν σάκεος, ὁ ἢ φασγάνοιο ἀργυροήλου·
Τώ οἱ ῥυσάσθην τέρενα χρόα· χώσατο δ' Ἔκτωρ,
Ὅτι ῥά οἱ βέλος ἐκ νὺ ἐτώσιον ἔκφυγε χειρός·
Ἀψ δ' ἐτάρων εἰς ἔθνος ἰὼν ἀνεχάζετο, κῆρ' ἀλεείνων.
Τὸν μὲν ἔπειτ' ἀπιόντα μέγας Τελαμώνιος Αἴας
Χερμαδίῳ, τά ῥα πολλὰ, θοάων ἔγκατα νηῶν,
Πὰρ ποσὶ μαιμαώντων ὑπολίνδετο· τὸν δ' ἐνὶ σεύας,
Στῆθος βεβλήκει ὑπὲρ ἄντυγος, ἀγχόθι δειρῆς·
Στρόμβον δ' ὡς, ἑστῶτα βαλὼν, περὶ δ' ἔδραμε πάντα.
Ὡς δ' ὅθ' ὑπαὶ ῥιπῆς παλάγης Διὸς ἐξερέπτῃ δρῦς
Πρόρριζος, δεινὴ δ' ὀδμὴ
Ἐξ αὐτῆς· τῇ δ' ἄπιες ἔχει θέαν, ὅσσον ἴδηται
Ἐγγὺς ἰὼν, χαλεπὸς δ' Διὸς μεγάλοιο κεραυνός·
Ὡς ἔπεσ' Ἔκτορος ὦκα χαμαὶ μετὰ κονίῃσι·
Χειρὸς δ' ἔκβαλεν ἔγχος, ἐπ' αὐτῷ δ' ἀσπὶς ἐάφθη,
Καὶ κόρυς, ἀμφὶ δέ οἱ βρόχε τεύχεα ποικίλα χαλκῷ.
Οἱ δ' μέγα ἰάχοντες ἐπίδραμον υἷες Ἀχαιῶν,
Ἐλπόμενοι ἕλεσθαι, ἀκόντιζον δ' ἀρετὰς
Αἰχμάς· ἀλλ' ὅτις ἐδυνήσατο προμάχων λαῶν
Οὐτάσαι, ἠδὲ βαλεῖν· πρὶν γὰρ περίδησε ἄρεσσοι,

Πανυδάμας τε, καὶ Αἰνείας, καὶ δῖος Ἀγήνωρ,
Σαρπηδών τ' ἀρχοὶ Λυκίων, καὶ Γλαῦκος ἀμύμων·
Τῶν δ' ἄλλων ὅτις εὖ ἀκήδησε, ἀλλὰ πρὸς ἴθυν
Ἀσπίδας εὐκύκλους ἔχεθον αὐτῶν· τὼ δ' ἄρ' ἑταῖροι
Χρστὶν ἀείραντες φέρον ἐκ πόνου, ὄφρ' ἵκεθ' ἵππους
Ὠκείας, οἳ οἱ ὄπιθε μάχης ἠδὲ πολέμοιο
Ἕστασ', ἡνιόχόν τε καὶ ἅρματα ποικίλ' ἔχοντες·
Οἳ τόν γε πρόσθὶ ἄστυ φέρον βαρέα στενάχοντα.
Αλλ' ὅτε δὴ πόρον ἶξον ἐϋῤῥεῖος πολαμοῖο
Ξάνθου δινήεντος, ὃν ἀθάνατος τέκετο Ζεύς,
Ἔνθα μιν ἐξ ἵππων πίλασε χθονὶ, καδδέ οἱ ὕδωρ
Χεεν· ὁ δ' ἀμπνυίθη, καὶ ἀνέδρακεν ὀφθαλμοῖσιν·
Ἐξόμφως δ' ὀπὶ γοῦνα, κελαινεφὲς αἷμ' ἀπέμεσεν·
Αὖτις δ' ἐξοπίσω πλῆτο χθονὶ, καδδέ οἱ ὄσσε
Νὺξ ἐκάλυψε μέλαινα· βίλος δ' ἔτι θυμὸν ἐδάμνα.
Αργεῖοι δ', ὡς ἴδον Ἐκτορα νόσφι κιόντα,
Μᾶλλον ὀπὶ Τρώεσσι θόρον, μνήσαντο δ' ἀρωγῆς.
Ἔνθα πολὺ πρώτιστος Οϊλῆος ταχὺς Αἴας
Σάντιον ἔτασε, δρυὶ μειλάνθῳ ὀξυόεντι,
Ηνοπίδην, ὃν ἄρα νύμφη τέκε Νηὶς ἀμύμων
Ηνοπι βουκολέοντι παρ' ὄχθας Σαλνιόεντος.
Τὸν μὲν Οϊλιάδης δουρικλυτὸς, ἐγγύθεν ἐλθὼν,
Οὖτα κατ' λαπάρην· ὁ δ' ἀνετρέπετ', ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ
Τρῶες καὶ Δαναοὶ σώακτον κρατερὸν ὑσμίνην.
Τῷ δ' ὀπὶ Πανυδάμας ἐγχέσπαλος ἦλθεν ἀμωύτους
Πανθοίδης· βάλε δ' Περθοΐνορα δεξιὸν ὦμον,
Υἱὸν Αρητίλύκοιο· δι' ὤμου δ' ὄβριμον ἔγχος
Ἐχεν· ὁ δ' ἐν κονίῃσι πεσὼν ἕλε γαῖαν ἀγοσφι·
Πανυδάμας δ' ἔκπαγλον ἐπεύξατο, μακρὸν αὐσας·
Οὐ μὰν αὖτ' οἴω μεταθύμιος Πανθοίδαο
Χειρὸς ἀπὸ σιβαρῆς ἄλιον πεδῆσαι ἄκοντα,
Αλλά τις Αργείων κόμισσε χροΐ· καί μιν οἴω
Αὐτῷ Σκηπτόμενον καλῷ δόμον Αϊδος εἴσω.
Ως ἔφατ' Αργείοισι δ' ἄχος γλυκὺ θυμαλγὲς ὄρσε
Αἴαντι δ' μάλιστα δαΐφρονι θυμὸν ὄρινε

Τῷ Τηλεμονιάδῃ· τῷ γὰρ σθένει ἄλκι μάλιστα·
Καρπαλίμως δ' ἀπιόντ' ἀνόντισε δουρὶ φαεινῷ.
Πηλυδάμας δ' αὐτὸς μὴν ἀλθύαλο κῆρος μελαίνας,
Λιπερφὶς ἀΐξας· κόμισεν δ' Ανθήνορος υἱὸς
Αρχίλοχ@· πὰρ γὰρ ῥα θεοὶ βάλλυσαν ὄλεθρον·
Τόν ῥ' ἔβαλεν, κεφαλῆς τε καὶ αὐχέν@ ἐν Ζωστρχμῷ,
Νείαιον ἀσπίδων· ὑπὸ δ' ἄμφω κέρσε τένοντε·
Τὼ ὃ σολὸ σρότερον κεφαλὴ, στόμα τε, ῥῖνές τε
Οὔδει σλῆντ', ἥπερ κνῆμαι καὶ γοῦνα σεσόντ@.
Αἴας δ' αὖτε γέγωνεν ἀμύμονι Πηλυδάμαντι·
Φερέζεο, Πηλυδάμα, καὶ μοι νημερτὲς ἐνίσσε,
Η δὴ ὄχ' ὅτος ἀνὴρ Περθοήνορος ἀντιτεφάων
Αξι@· ὃ μὴν μοι κακὸς εἰσεῖ, ὀδὲ κακῶν ἔξ·
Αλλὰ κασίγνητος Ανθήνορος ἱπποδάμοιο,
Η σαΐις αὐτὰρ γὰρ γλωχὶν ἄγχισα ἐφίκει.
Η ῥ', εὖ γινώσκων· Τρῶας δ' ἄχ@ ἔλλαβε θυμόν,
Ενθ' Ακάμας Περμαχον Βοιώτιον ὄτασε δουρὶ,
Αμφὶ κασιγνήτῳ βεβαώς· ὁ δ' ὕφηκε σεδοῖιν·
Τῷ δ' Ακάμας ἔκπαγλον ἐπόξαλο, μακρὸν αὔσας·
Αργεῖοι ἱόμαχοι, ἀπειλάων ἀκόρητοι,
Οὔ θην οἵοισίν γε σόν@ τ' ἔσεῖ καὶ ὀϊζὺς
Ημῖν, ἀλλά σοθ' ὧδε καλαπλανέεσθε καὶ ὔμμες·
Φερέζεαὐ, ὡς ὑμῖν Περμαχ@ δεδμημένῳ@ εὔδει
Ἐγχεϊ ἐμῷ, ἵνα μή τι κασιγνήτοιό γε σοινὴ
Δηρὸν ἐὴ ἄτῃ@· τῷ καί κέ τις εὔχεῖ ἀνῆκε
Ἑκατὸν ἐνὶ μεγάροις ἄρεως ἀλκῆεσσα λιπέσθαι.
Ως ἔφαθ'· Αργείοισι δ' ἄχ@ γλυκὺ δύξαμένοισι·
Πηνέλεῳ δὴ μάλιστα δαΐφρονι θυμὸν ὄρινεν·
Ορμήθη δ' Ακάμαν@· ὁ δ' ὄχ ὑπέμεινεν ἐρωὴν
Πηνελέοιο ἄνακ@· ὁ δ' ἔτασεν Ιλιονῆα,
Υἱὸν Φόρβαν@ σολυμήλου, τόν ῥα μάλιστα
Ερμείας Τρώων ἐφίλει, καὶ κλῆσιν ὄπασσε·
Τῷ δ' ἄρ' ὑσὸ μήλης μοῦνον τέκεν Ιλιονῆα·
Τὸν τόθ' ὑσ' ὀφρύ@ ἔτα καθ' ὀφθαλμοῖο θέμεθλα,
Εκ δ' ὦσε γλήνη· δόρυ δ' ὀφθαλμοῖο διὰ σᾶν,

Καὶ διὰ ἰνίου ἦλθεν· ὁ δ' ἴζετο χεῖρε πετάσας
Ἀμφω· Πιωέλεως ᾗ, ἐρυσάμβρω ξίφος ὀξύ,
Αἰχένα μέσσον ἔλασσεν· ἀπήραξεν ᾗ χαμάζε,
Αὐλῇ σιὼ σπήλυγι, κάρη· ἔτι δ' ὄβριμον ἔῤῥχε
Ηεν ἐν ὀφθαλμοῖ· ὁ ᾗ φῦ, κάδειαν ἀναχὼν,
Πέσρεδέ τε Τρώεσσι, χὴ ὀϊχόμβρω ἕπος ηὔδα·
Εἰπέμβρέ μοι, Τρῶες, ἀγαυὸ Ἰλιονῆος
Παλεὶ φίλῳ χὴ μιλεὶ, γοήμβρεαι ἐν μεγάροισιν·
Οὐδὲ γὸ ἡ Πεσμάχοιο δάμας Αλεξιωρείδαο,
Ανδρὶ φίλῳ ἑλθόντι γαμύσασθ', ὁππότε κεν δὴ
Ἐκ Τροίης σιὼ νυστὶ νεώμβθα πᾶσι Αχαιῶν.
Ως φάτο· τὸν δ' ἄρα πάντας ὑπὸ χλαρὸν δέος εἷλε·
Πάπληνεν ᾗ ἕκασος, ὅπη φύγοι αἶπιὼ ὄλεθρον.
Εσσέλε νιῶ μοι, Μῦσαι, ὀλύμπια δώμαθ' ἔχουσαι,
Οσις δὴ πρῶτος, βροτόεντ' ἀνδρορέγει, Αχαιῶν
Ηρατ', ἐπεί ῥ' ἔκλινε μάχλω κλυτὸς Εννοσίγαιος. 10
Αἴας ῥα πρῶτος Τελαμώνιος ὑρλιον ἔτα
Τυρλιάδλω, Μυσῶν ἡγήτορα καρλεροθύμων·
Φάλκλω δ' Αρλίλοχος. ὃς Μέρμεσον ἐξενάριξε·
Μηριόνης ᾗ Μόρυν τε, χὴ Ἱπποδίονα καλέκλα·
Τεῦκρος ᾗ Πορθάονά τ' ἀνῄρκτο, χὴ Περιφήτλω·
Αρεΐδης δ' ἄρ' ἔπειθ' Υπερήνορα, ποιμένα λαῶν,
Οὗτα κὴ λαπάρλω, διὰ δ' ἔνλορα χαλκὸς ἄφυσσε
Δηώσας· ψυχὴ ᾗ καὶ ὑπαμβύδιον αὐτειλὴν
Εσυλ' ἐπειγομβύη· τ ᾗ Χρότος ὅσσ' ἐκάλυφε.
Πλεῖσος δ' Αἴας εἷλεν, Οϊλῆος ταχὺς υἱός 20
Οὐ γὸ εἴ τις ὁμοῖος ὀπασσέδξ ποσὶν ἦεν,
Ανδρῶν ῥειαδίλων, ὅτε τε Ζεὺς ἐς φόβον ὄρσεν.

ΤΗΣ

ΤΗΣ
ΟΜΗΡΟΥ
ΙΛΙΑΔΟΣ
ΡΑΨΩ, ΔΙΑ Ο.

Επιγραφή.

Οὗ, Κρονίδης κεχύλωτο Ποσειδάωνι καὶ Ηρῃ.

ΑΥΤΑΡ ἐπεὶ δι᾽ τε Σκόλοπας καὶ τάφρον ἔκηδε
Φεύγοντες, πολλοὶ δ᾽ ἀνδρὶ Δαναῶν ὑπὸ χερσὶν,
Οἱ μὲν δὴ παρ᾽ ὄχεσφιν ἐρηρύοντο μένοντες,
Χλωροὶ ὑπαὶ δείους, πεφοβημένοι· ἔγρετο δ᾽ Ζεὺς
Ἴδης ἐν κορυφῇσι παρὰ χρυσοθρόνου Ηρης·
Στῆ δ᾽ ἄρ᾽ ἀναΐξας, ἴδε δ᾽ Τρῶας καὶ Αχαιούς,
Τοὺς μὲν ὀρινομένους, τοῦ δ᾽ κλονέοντας ὄπιθεν
Αργείους· μετὰ δέ σφι Ποσειδάωνα ἄνακτα.
Εκλυεν δ᾽ ἐν πεδίῳ ἴδε κείμενον· ἀμφὶ δ᾽ ἑταῖροι
Εἵαθ᾽, ὁ δ᾽ ἀχγαλέῳ ἔχεϊ᾽ ἄδμαλι, κῆρ ἀπινύσσων, 10
Αἶμ᾽ ἐμέων· ἐπεὶ ἕ μιν ἀφαυρότατ᾽ βάλ᾽ Αχαιῶν.
Τὸν δ᾽ ἰδὼν ἐλέησε παλὺς ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
Δεινὰ δ᾽ ὑπόδρα ἰδὼν Ηρῃν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
Η μάλα δὴ κακότεχνος, ἀμήχανε, σὸς δόλος, Ηρη,
Εκλυεν δῖον ἔπαυσε μάχης, ἐφόβησε δ᾽ λαούς.
Οὐ μὰν οἷδ᾽, εἰ αὖτε κακορράφιης ἀλεγεινῆς
Πρώτη ἐπαΐξειας, καί σε πληγῆσιν ἰμάσσω.
Η ἐ μέμνῃ, ὅτε τ᾽ ἐκρέμω ὑψόθεν, ἐκ δ᾽ πόδοῖιν
Ακμονας ἤκα δύω, πρὸς χεῖρὶ δ᾽ ἔτμῳ ἴηλα

Χρύσεον, ἄῤῥηκτον; σὺ δ' ἐν αἰθέρι καὶ νεφέλῃσιν
Ἐκρέμω, ἀλάστεον δὲ θεοὶ πᾶσαι μακρὸν Ὄλυμπον·
Λδσαι δ' ἐκ ἐδυνάσθε παρεξελκέμεν· ὃν δ' ἂν λάβοιμι,
Ῥίψασκον τηλαγὲς ἀπὸ βηλοῦ, ὄφρ' ἂν ἵκωμαι
Γῆν ὀλιγηπελέων· ἐμὲ δ' ἐν φρεσὶ θυμὸς ἀνίει
Ἀζηχὲς ὀδυρόμενον Ἡρακλῆος θείοιο,
Τὸν σὺ ξὺν Βορέῃ ἀνέμῳ ἐπιθῦσα θύελλας,
Πέμψας ἐπ' ἀργύφεον πόντον, κακὰ μητιόωσα,
Καί μιν ἔπειτα Κόωνδ' εὐ ναιομένην ἀπένεικας.
Τὸν μὲν ἐγὼν ἔνθεν ῥυσάμενος, καὶ ἀνήγαγον αὖτις
Ἀργεΐδ' ἐς ἱππόβοτον, καὶ πολλὰ περ ἀθλήσαντα.
Τῶν σ' αὖτις μνήσω, ἵν' ἀπολλήξῃς ἀπατέων
Ὄφρ' εἰδῇς, ἦν τοι χραίσμῃ φιλότης τε καὶ εὐνὴ,
Ἣν ἐμίγης ἐλθοῦσα θεῶν ἄπο, καί μ' ἀπάτησας.
Ὡς φάτο· ῥίγησεν δὲ βοῶπις πότνια Ἥρη,
Καί μιν φωνήσασ' ἔπτα πλειόνλα περσπύδα·
Ἴσω νῶϊ τόδε Γαῖα καὶ Οὐρανὸς εὐρὺς ὑπερθεν,
Καὶ τὸ καλειόμενον Στυγὸς ὕδωρ. ὅστε μέγιστος
Ὅρκος, δεινότατός τε πέλει μακάρεσσι θεοῖσι,
Σή θ' ἱερὴ κεφαλὴ, καὶ νωΐτερον λέχος αὐτῷ
Κυρίδιον, τὸ μὴ ἐκ ἂν ἐγώ γε μάψ ὀμόσαιμι·
Μὴ δι' ἐμὴν ἰότητα Ποσειδάων ἐνοσίχθων
Πημαίνει Τρῶάς τε καὶ Ἕκτορα, τοῖσι δ' ἀρήγει·
Ἀλλά σε αὐτὸν θυμὸς ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει·
Τειρομένους δ' ὄπὶ νηυσὶν ἰδὼν ἐλέησεν Ἀχαιούς.
Αὐτάρ τοι καὶκείνῳ ἐγὼ παρεκμυθησαίμην,
Τῇ ἴμῳ, ἥ κεν δὴ σὺ, Κρηγυηφὲς, ἡγεμονεύοις.
Ὡς φάτο· μείδησεν δὲ πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
Καί μιν ἀμειβόμενος ἔπτα πλειόνλα περσπύδα·
Εἰ μὲν δὴ σύ γ' ἔπειτα, βοῶπις πότνια Ἥρη,
Ἴσον ἐμοὶ φρονέουσα μεθ' ἀθανάτοισι καθίζοις,
Τῷ κε Ποσειδάων γε, καὶ εἰ μάλα βούλοιτ' ἄλλη,
Αἶψα μεταστρέψειε νόον, μετὰ σὸν καὶ ἐμὸν κῆρ·
Αλλ' εἰ δή ῥ' ἐτεόν γε καὶ ἀρτέως ἀγορεύεις,
Ἔρχεο νῦν μετὰ φῦλα θεῶν, καὶ Ὕπνον κάλεσσον

Ἰρίν

Ιείν τ' ἐλθέμμαι, καὶ Απόλλωνα καλυπτόξον,
Οφρ' ἡ μὲν λαὸν Αχαιῶν χαλκοχιτώνων
Ελθῃ, καὶ εἵπῃσι Ποσειδάωνι ἄνακτι,
Παυσάμμον πολέμοιο, τὰ ἀ πρὸς δάμαθ' ἱκέσθω·
Εκτορα δ' ὀρώρῃσι, μάχλω ἐς, Φοῖβος Απόλλων,
Αὖτις δ' ἐμπνεύσῃσι μένος, λελάθῃ δ' ὀδυώασαν,
Αἳ νῶϊ μὲν τείρουσι καὶ φρένας· αὐτὰρ Αχαιοὺς
Αὖτις ἀποστρέψῃσιν, ἀνάλκιδα φόζαν ἐνόρσας·
Φόβῳ γοῦν ἐν νηυσὶ πολυκλήϊσι πέσωσι
Πηλείδεω Αχιλῆος· ὁ δ' ἀνστήσει ὃν ἑταῖρον
Πάτροκλον, τὸν δὴ κλυτὸς ἔγχεϊ φαίδιμος Εκτωρ
Ιλίῳ πρόπαρ θεῖτε, πολεῖς ὀλέσαντ' αἰζηούς
Τοὺς ἄλλους, μὲν δ', υἱὸν ἐμὸν Σαρπηδόνα δῖον·
Τοῦ δὴ χολωσάμενος κλυτὸς Εκτορα δῖος Αχιλλεύς.
Εκ τοῦδ' ἄν τοι ἔπειτα πόδας ὠκὺς Αἰακίδαο
Αἰὲν ἐγὼ τεύχοιμι διαμπερές, εἰσόκ' Αχαιοὶ
Ιλιον αἰπὺν ἕλοιεν, Αθηναίης διὰ βουλάς.
Τόφρα δ' οὔτ' ἄρ' ἐγὼ παύσω χόλον, οὔτε τιν' ἄλλων
Αθανάτων Δαναοῖσιν ἀμυνέμεν ἐνθάδ' ἐάσω,
Πρίν γε τὸ Πηλείδαο τελεσθῆναι ἐέλδωρ·
Ως οἱ ὑπέσχετο πρῶτον, ἐμοὶ δ' ἐπένευσε κάρηϊ
Ημος τῷ, ὅτ' ἐμέτο θεὰ Θέτις ἅψατο γούνων,
Λισσομένη τίμησαι Αχιλλῆα πτολίπορθον.
Ως ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησε θεὰ λευκώλενος Ηρη·
Βῆ δὴ κατ' Ιδαίων ὀρέων ἐς μακρὸν Ολυμπον.
Ως δ' ὅτ' ἀνὴρ ἀνέμοιο ἀνέρχεται, ὅς τ' ὑπὸ πολλὴν
Γαῖαν ἐληλεθὼς, φρεσὶ πυκνοῖσι νοήσῃ,
Ἔνθ' εἴλιν, ἢ ἔνθα, μνησαιάτην δέ τε πολλά·
Ως ἀκέων μεμαυῖα διέπτατο πότνια Ηρη·
Ικετο δ' αἰπὺν Ολυμπον, ὁμηγερέεσσι δ' ἐπῆλθεν
Αθανάτοισι θεοῖσι Διὸς δόμῳ· οἱ δὲ ἰδόντες,
Πάντες ἀνήϊξαν, καὶ δεικανόωντο δέπαεσσιν.
Η δ' ἄλλας μὲν ἔασε, θέμιστι δὲ κεδνοπαρῄῳ
Δέκτο δέπας, πρώτη δ' ἐναντίη ἦλθε θέουσα,
Καί μιν φωνήσασ' ἔπτερα πτερόεντα προσηύδα·

Ηρη,

Ηρη, τίπτε βέβηκας, ἀτυζομένη ἢ ἔοικας;
Η μάλα δή σε φόβησε Κρόνου παῖς, ὅς τοι ἀνοίτης;
Τὴν δ' ἠμείβεθ' ἔπειτα θεὰ λευκώλενος Ηρη·
Μή μ', θεά θέμι, ταῦτα δείδιθι· οἶδα καὶ αὐτὴ,
Οἷος ἐκείνῃ θυμὸς ὑπερφίαλος καὶ ἀπηνής·
Αλλὰ σύ γ' ἄρχε θεοῖσι δόμοις ἔνι δαιτὸς ἐίσης·
Ταῦτα δὴ καὶ πᾶσιν ἀκουστέα ἀθανάτοισιν,
Οἷα Ζεὺς πάντα ἔργα περιφύσσεται· ἀλλ' τι φημὶ
Πᾶσιν ὁμῶς θυμὸν κεχαρησέμεν, ἅττε βροτοῖσιν,
Οὕτε θεοῖς, εἴπερ τις ἔτι νοῦν ἐνὶ φρεσὶ βάλλει.
Η μὲν ἄρ' ὣς εἰποῦσα καθέζετο φώτια Ηρη·
Ωχθησε δ' ἀνὰ δῶμα Διὸς, θεοὶ δ' ἐγέλασσε
Χείλεσιν, ἀλλὰ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι κυανέῃσιν
Ἰάνθη· πᾶσιν δὲ νεμεσσηθεῖσα μελήδα·
Νήπιοι, οἳ Ζηνὶ μαψιμόνομεν ἀφραδέοντες,
Η ἔτι μιν μέμαμεν καταπαυσέμεν, ἄσσον ἰόντες,
Η ἔπει, ἠὲ βίῃ· ὁ δ' ἀφήμενος οὐκ ἀλεγίζει,
Οὐδ' ὄθεται· φησὶν γὰρ ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσι
Κάρτεῖ τε σθένεῖ τε διακριδὸν ἔξοχος εἶναι.
Τῷ ἔχεθ', ὅ, τι κεν ὔμμι κακὸν πεπίτνησιν ἑκάστῳ·
Ηδη γὰρ νεῶ ἔκπομ' Αρηΐ γε πῆμα τετύχθαι·
Τίος γὰρ οἱ ὄλωλε μάχῃ ἔνι, φίλτατος ἀνδρῶν,
Ασκάλαφος, τὸ φησὶν ὃν ἔμμεναι ὄβριμος Αρης.
Ως ἔφατ' αὐτὰρ Αρης θυγερὼ περιπλήθετο μηρὼ
Χερσὶ καταπεφνεῖν', ὀλοφυδνόμενος δ' ἔπος ηὔδα·
Μὴ νῦν μοι νεμεσᾶτε, Ολύμπια δώματ' ἔχοντες,
Τίσασθαι φόνον υἷος, ἰόντ' ὅπερ πᾶσι Αχαιοῖς,
Εἴπερ μοι καὶ μοῖρα, Διὸς πληγῆναι κεραυνῷ
Κεῖσθαι, ὑμῶν νεκύεσσι μετ' ἀμφαλὸν καὶ κονίῃσιν.
Ως φάτο· καὶ ῥ' ἵππους κέλετο Δεῖμόν τε Φόβον τε
Ζεύγνυμεν· αὐτὸς δ' ἕντε' ἐδύσετο παμφανόωντα·
Ενθα κέ τις μείζων τε καὶ ἀργαλεώτερος ἄλλῳ
Πὰρ Διὸς ἀθανάτοισι χόλος καὶ μῆνις ἐτύχθη,
Εἰ μὴ Αθήνη, πᾶσι φερεσβόῃσα θεοῖσιν,
Ωρτο δι' ἐκ προθύρου, λίπε δ' ἕδρον, ἔνθα θάασσε.

Τῶ

Τὲ δ' ἀπὸ μὲν κεφαλῆς κόρυθ' εἵλετο, καὶ σάκος ὦμων,
Ἔγχος δ' ἔσπασε στιβαρῆς ἐκ χειρὸς ἑλοῦσα
Χάλκεον· ἡ δ' ἐπέεσσι καθάπτετο θοῦρον Ἄρηα·
Μαινόμενε, φρένας ἠλὲ, διέφθορας· ἦ νύ τοι αὖτως
Οὖας' ἀκουέμεν ἐστὶ, νόος δ' ἀπόλωλε καὶ αἰδώς;
Οὐκ ἀΐεις, ἄτε φησὶ θεὰ λευκώλενος Ἥρη;
Ἦ δὴ νῶϊ σαὶ Ζηνὸς Ὀλυμπίου εἰλήλουθεν·
Ἢ ἐθέλεις αὐτὸς μὲν ἀναπλήσας κακὰ πολλὰ,
Ἄψ ἴμεν Οὐλυμπόνδε καὶ ἀχνύμενός περ ἀνάγκῃ,
Αὖτὰρ τοῖς ἄλλοισι κακὸν μέγα πᾶσι φυλέσσαι;
Αὐτίκα γὰρ Γραῖας μὲν ἐποφθύμους καὶ Ἀχαιὰς
Λείψει, ὁ δ' ἡμέας εἶσι κυδοιμήσων ἐς Ὄλυμπον·
Μάρψει δ' ἐξείης, ὅς' αἴτιος, ὅστε καὶ ἀνί.
Τῷ σ' αὖ νῦν κέλομαι μεθέμεν χόλον ἠδ' ἐπαυρεῖν·
Ἤδη γάρ τις, τῶδε βίλων καὶ χείρας ἀμείνων,
Ἢ πέφαλ', ἢ καὶ ἔπειτα πεφήσεται· ἀργαλέον δὲ
Πάντων ἀνθρώπων ῥοδάξ γλυκερήν τε τόκον τέ.
Ὡς εἰπὼν, ἵδρυσε θρόνῳ ἔνι θοῦρον Ἄρηα.
Ἥρη δ' Ἀπόλλωνα καλέσατο δαίμονι ἶσος,
Λεῖν δ', ἤ τε θεοῖσι μεταίξασκε ἀθανάτοισι,
Καί Ζφεας φωνήσασ', ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Ζεὺς Ζφὼ εἰς Ἰδλιν κίαθ' ἁλθέμεν ὅττι τάχιστα·
Αὐτὰρ ἐπὴν ἔλθητε, Διὸς τ' εἰς ὄπα ἴδητε,
Ἔρδειν, ὅ, τι κε κεῖνος ἐποτρύνῃ καὶ ἀνώγῃ.
Ἦ ῥα καὶ ὡς εἰποῦσα, πάλιν κίε ποτνια Ἥρη·
Ἔζετο δ' εἰνὶ θρόνῳ· τὼ δ' αἶξαντε πτερύγεσσιν,
Ἴδλιν δ' ἵκανον πολυπίδακα, μητέρα θηρῶν·
Εὗρον δ' ὑπὲρ ὄπα Κρονίδεω ἀντὰ Γαργάρου ἄκρου
Ἥμενον, ἀμφὶ δέ μιν νέφος ἐστεφάνωτο·
Τὼ δ' ἄρα θὶν ἁλθόντε Διὸς νεφεληγερέταο,
Στήτην· ὦδὲ Ζφεῖν ἰδὼν ἐχολώσατο θυμῷ,
Ὅττι οἱ οὐκ' ἐπέεσσι φίλης ἀλόχοιο πιθέσθην·
Ἶξεν δ' ὑψόθεν ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Βάσκ' ἴθι, Ἶρι ταχεῖα, Ποσειδάωνι ἄνακτι
Πάντα τάδ' ἀγγεῖλαι, μηδὲ ψεύδεσθαι ἀοιδῷ·

Παυσάμενόν

Παυσάμενόν μιν ἄναχθι μάχης ἀδὲ πολλέμοιο,
Ἐρχέσθω μὴ φῦλα θεῶν, ἃ εἰς ἅλα δῖαν.
Εἰ δέ μοι ὐκ ἐπίεσσ' ὀπιπείσεσθ', ἀλλ' ἀλογήσει,
Φραζέσθω δὴ ἔπειτα καὶ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν,
Μὴ μ' ἀδὲ, κραιπνός περ ἐών, ὀπίσω τελέσσαι
Μέναι· ἐπεὶ ὃ φημὶ βίῃ πολὺ φέρτερος εἶναι,
Καὶ γλωχῖνι πρότερος· τῷ δ' ὐκ ὄθεν φίλον ἦτορ
Ἶσον ἐμοὶ φάσθαι, τόν τε συγέουσι καὶ ἄλλοι.
Ὡς ἔφατ'· ὐδ' ἀπίθησε ποδήνεμος ὠκέα Ἶρις·
Βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὀρέων εἰς Ἴλιον ἱερήν.
Ὡς δ' ὅταν ἐκ νεφέων πολὺς νιφὰς, ἠὲ χάλαζα
Ψυχρὴ ὑπαὶ ῥιπῆς αἰθερηγενέος Βορέαο·
Ὡς κραιπνῶς μεμαυῖα διέπτατο ὠκέα Ἶρις,
Ἀσχὲ δ' ἰσαμένη προσέφη κλυτὸν Ἐννοσίγαιον·
Ἀγγελίην τινά τοι, Γαιήοχε κυανοχαῖτα,
Ἦλθον δεύομαι φέρεσα παρὰ Διὸς Αἰγιόχοιο·
Παυσάμεσθον σ' ἐπέλθοσι μάχης ἀδὲ πολλέμοιο,
Ἐρχεσθ' ἢ μὴ φῦλα θεῶν, ἃ εἰς ἅλα δῖαν.
Εἰ δέ οἱ ὐκ ἐπέεσσ' ὀπιπείσεσθαι, ἀλλ' ἀλογήσεις,
Ἥπειλεῖ κάκεῖνος ἐναντίβιον πολεμίζων
Ἐνθάδ' ἐλθόντα· σὲ δ' ὔμμ' ἐκκαλέσσατ' ἀνάγει
Χείρας, ἐπεὶ σέο φησὶ βίῃ πολὺ φέρτερος εἶναι,
Καὶ γλωχῖνι πρότερος· σὸν δ' ὐκ ὄθεν φίλον ἦτορ
Ἶσον οἱ φάσθαι, τόν τε συγέουσι καὶ ἄλλοι.
Τὴν δ' μέγ' ὀχθήσας προσέφη κλυτὸς Ἐννοσίγαιος·
Ὢ πόποι, ἦ ῥ', ἀγαθός περ ἐών, ὑπερόπλιον εἶπεν,
Εἴ μ' ὁμότιμον ἐόντα βίῃ ἀέκοντα καθέξει.
Τρεῖς γάρ τ' ἐσμὲν ἀδελφεοὶ, οὓς τέκε Ῥείη,
Ζεύς καὶ ἐγὼ, τρίτατος δ' Ἀΐδης ἐνέρεσσιν ἀνάσσων·
Τριχθὰ δὲ πάντα δέδασται, ἕκας δ' ἕμμορε τιμῆς.
Ἦτοι ἐγὼν ἔλαχον πολίην ἅλα παιέμεν αἰεὶ,
Πρῶτα μεμαυῖαν, Ἀΐδης δ' ἔλαχε ζόφον ἠερόεντα·
Ζεὺς δ' ἔλαχ' ἐρατὸν δίεσσι ἐν αἰθέρι καὶ νεφέλῃσι.
Γαῖα δ' ἔτι ξυνὴ πάντων, καὶ μακρὸς Ὄλυμπος·
Τῷ ῥα καὶ οὔτι Διὸς βίομαι φρεσίν· ἀλλὰ ἕκηλος,

Καὶ

Καὶ κρατερός περ ἐὼν, μιχέτω τριτάτῃ ἐνὶ μοίρῃ.
Χρσὶ ᾧ μήτι με πάλχυ, κακὸν ὡς, δεισιστέω.
Θυγατέρεσσιν γὰρ τε καὶ υἱάσι κέρδιον εἴη
Ἐκπάγλοις ἐπίεσσιν ἐνισσέμεν, οὓς τέκεν αὐτὸς,
Οἵ ἔθεν ὀγμώονται ἀκόσονται καὶ ἀνάγκῃ.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα ποδήνεμος ὠκέα Ἶρις·
Οὕτω γὰρ δή τοι, Γαιήοχε κυανοχαῖτα,
Τόνδε φέρω Διὶ μῦθον ἀπιωέα τε, κρατερόν τε;
Ἦ τι μεγασφρονέεις; σφιπταὶ μύθῳ τε φρένες ἐσθλῶν.
Οἶσθ', ὡς πρεσβυτέρησιν Ἐρινύες αἰὲν ἕπονται.
Τὴν δ' αὖτε προσέειπε Ποσειδάων ἐνοσίχθων·
Ἶρι θεὰ, μάλα τῦτο ἔπος κατὰ μοῖραν ἔειπες·
Ἐσθλὸν καὶ τὸ τέτυκται, ὅτ' ἄγγελος ἄσιμα εἰδῇ·
Ἀλλὰ τόδ' αἰνὸν ἄχος κραδίλω καὶ θυμὸν ἱκάνει,
Ὁππόταν ἰσόμορον καὶ ὁμῇ πεπρωμένον αἴσῃ
Νεικείειν ἐθέλῃσι χολωτοῖσιν ἐπέεσσιν.
Ἀλλ' ἦτοι νῦν μέν κε νεμεσσηθεὶς ὑπαείξω·
Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, καὶ ἀπειλήσω τόγε θυμῷ,
Αἴκεν ἄνδ' ἐμέθεν καὶ Ἀθηναίης ἀγελείης,
Ἥρης, Ἑρμείω τε, καὶ Ἡφαίστοιο ἄνακτος,
Ἰλίου αἰπεινῆς πεφιδήσειν, ὐδ' ἐθελήσει
Ἐκπέρσαι, δῦναι δὲ μέγα κρατερῶν Ἀργείοισιν,
Ἴστω τῦθ', ὅτι νῶϊν ἀνήκεστος χόλος ἔσται.
Ὡς εἰπὼν, λίπε λαὸν Ἀχαϊκὸν Ἐννοσίγαιος·
Δυσὶ δὲ πόντον ἰὼν, πόθεν δ' ἤρωες Ἀχαιοί·
Καὶ πρὸς Ἀπόλλωνα πρόσφη νεφεληγερέτα Ζεύς·
Ἔρχεο νῦν, φίλε Φοῖβε, μὺθ' Ἑκάεργα χαλκοκορυστήν·
Ἤδη μὺν γάρ τοι γαιήοχος Ἐννοσίγαιος
Οἶκόνδε εἰς ἅλα δῖαν, ἁλὸς ἀέλλῃσι χόλον αἰπὺν
Ἡμέτερον· μάλα γάρ κε μάχης ἐπύθοντο καὶ ἄλλοι,
Οἵπερ νέρτεροί εἰσι θεοὶ, Κρόνον ἀμφὶς ἐόντες.
Ἀλλὰ τόδ' ἠμὺν ἐμοὶ πολὺ κέρδιον, ἠδέ οἱ αὐτῷ
Ἔπλετο, ὅτι πάρος μιν νεμεσσηθεὶς ὑπόειξα
Χεῖρας ἐμάς· ἐπεὶ ἤ κεν ἀνιδρωλεί γ' ἐτελέσθη.
Ἀλλὰ σύ γ' ἐν χείρεσσι λάβ' Αἰγίδα θυσανόεσσαν,

Τὴν

Τὴν μὰλ' ὀπυιείων, φοβέεσθαι ἤρωας Αχαιούς.
Σοὶ δ' αὐτῷ μελέτω, Ἐκαληβόλε, φαίδιμος Ἕκτωρ·
Τόφρα γὰρ ἔν οἱ ἔγειρε μένος μέγα, ὄφρ' ἂν Αχαιοὶ
Φεύγοντες νῆάς τε καὶ Ἑλλήσποντον ἵκωνται·
Κεῖθεν δ' αὐτὸς ἐγὼ φρασόμεθα ἔργον τε ἔπος τε,
Ως κε καὶ αὖτις Αχαιοὶ ἀναπνεύσωσι πόνοιο.
Ως ἔφαθ'· ὁδ' ἄρα πατρὸς ἀνηκούσησεν Απόλλων·
Βῆ ῥ' κατ' Ιδαίων ὀρέων, ἴρηκι ἐοικὼς
Ωκέϊ, φασσοφόνῳ, ὃς πάντων πέλεται πτερνάων·
Εὗρε δ' ἰὸν Πριάμοιο δαΐφρονος, Ἕκτορα δῖον,
Ἥμενον, οὐδ' ἔτι κεῖτο· νέον δ' ἐσαγείρατο θυμὸν,
Αμφί ἑ γινώσκων ἑτάρους· ἀτὰρ ἆσθμα καὶ ἱδρὼς
Παύετ', ἐπεὶ μιν ἔγειρε Διὸς νόος Αἰγιόχοιο.
Αγχοῦ δ' ἱστάμενος προσέφη ἑκάεργος Απόλλων·
Ἕκτορ, υἱὲ Πριάμοιο, τίη ἦ σὺ νόσφιν ἀπ' ἄλλων
Ησο' ὀλιγηπελέων; ἢ πού τί σε κῆδος ἱκάνει;
Τὸν δ' ὀλιγοδρανέων προσέφη κορυθαίολος Ἕκτωρ·
Τίς ἦ σύ ἐσσι, φέριστε θεῶν, ὃς μ' εἴρεαι ἄντην;
Οὐκ ἀΐεις, ὅ μι νηυσὶν ὑπὸ προύμνηστιν Αχαιῶν,
Οὓς ἑτάρους ὀλέκοντα, βολὴν ἀγαθὸς βάλεν Αἴας
Χαλκείῳ προμὸς στῆθος, ἔπαυσε δ' θέριδος ἀλκῆς;
Καὶ δὴ ἔγωγ' ἐφάμην νέκυας καὶ δῶμ' Αΐδαο
Ἡμαλι πρὸ ὀφθαλμῶν, ἐπεὶ φίλον ἦτορ.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ ἑκάεργος Απόλλων·
Θάρσει νῦν, τοῖόν τοι ἀπὸ στονόεσσαν Κρονίων
Ἐξ Ιδης πρόέηκε προαιρήσεσθαι καὶ ἀμῦναι,
Φοῖβον Απόλλωνα χρυσάορον· ὅς σε πάρος περ
Ρύομ', ὁμῶς αὐτόν τε καὶ αἰπεινὸν πτολίεθρον.
Αλλ' ἄγε, νῦν ἵππευσιν ἐπόρσαιον πολέεσσι,
Νηυσὶν ὑπὸ γλαφυρῇσιν ἐλαυνέμεν ὠκέας ἵππους·
Αὐτὰρ ἐγὼ προπάροιθε πιὼν, ἵπποισι κέλευθον
Πᾶξ λειανέω, θρέψω δ' ἥρωας Αχαιούς.
Ως εἰπὼν, ἤμπνευσε μένος μέγα ποιμένι λαῶν.
Ως δ' ὅτε τις σταθὸς ἵππος, ἀκοστήσας ὑπὸ φάτνῃ,
Δεσμὸν ἀπορρήξας θείει πεδίοιο κροαίνων,

Εἰωθὼς

Κινηθὲς λάεσσι ὑϋρρεῖος· πελαμοῖο,
Κυδιόων, ὑψοῦ δὲ κάρη ἔχει, ἀμφὶ δὲ χαῖται
Ὤμοις ἀΐσσονται· ὁ δ' ἀγλαΐῃφι πεποιθὼς,
Ῥίμφα ἧ γοῦνα φέρει μετά τ' ἤθεα καὶ νομὸν ἵππων·
Ὡς Ἕκτωρ λαιψηρὰ ποδῶν καὶ γούνατ' ἀνώγει,
Ὄρνυσθαι ἵππῆας, ἐπεὶ σθένος ἔμπλησεν αὐτόν.
Οἱ δ' ὡς τ' ἀμφ' ἀλέκτορα πυκνοὶ, ἢ ἄγελαι αἶγες
Κανθήλιον κιόντες τε καὶ ἀντίον ἀγρομένῃσι·
Τὸν μὲν τ' ἀλλόθεν ὦρσε διάκτορος ἀργεϊφόντης
Εἰρύσσαι, αὐτὰρ ἄνευθε τέ οἱ κεχύαται εὐρεῖαι νῆες·
Τῶν δέ θ' ὁμοῦ ἰαχὴ ἐφάνη λᾶάς τε ὑπὸ ῥώθωνος
Εἰς ὁδὸν, αἶψα δὲ πάντες ἀνίστορες καὶ μεμαῶτες·
Ὡς Δαναοὶ, θῶκας μὲν, ὁμιλαδὸν αἰὲν ἔποντο,
Νύσσοντες ξίφεσίν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν·
Λύτὰρ ἐπεὶ ἴδον Ἕκτορ' ἐπαιχόμενον σίχας ἀνδρῶν,
Τάρβησέν, σῶσιν δὲ πεσὼν ἐπὶ κύντατος θυμός.
Τοῖσι δ' ἔπειθ' ἡγήσατ' Ἀθήνη, Ἀνδροφόνοιο θύγατρ,
Αἰτωλῶν ὄχ' ἄριστον, ὑπερφιάλως μὲν ἄκοντι,
Βῆλε δ' ἐν σταδίῃ· ἀγορῇ δέ ἑ πᾶσοι Ἀχαιοὶ
Νίκων, ὑπτίους κῦρσε ἑρίσαντα κατὰ μύθων·
Ὃς Φρῖν ἐϋφρονίην ἀλοχεύσατο καὶ μενεπτὸν·
Ὦ πόποι, ἦ μέγα θαῦμα νοῇ ἐνὶ φθαλμοῖσιν ἐῴμαι·
Οἷόν δ' αὖτ' ἐξαῦτις ἀνέστη, κῦρσε δὲ λύξας,
Ἕκτορ· ἦ ῥά νύ μιν μάλα θλασίη θυμὸς ἐκέκτο,
Χρεὼ δ' ὥς τ' Ἀλεξῆ Δαναΐδεω Τελαμωνιάδαο·
Ἀλλά τις αὖτε θεῶν ἐρύσατο καὶ σάωσεν
Ἕκτορ', ὃ δὴ πολλῶν Δαναῶν ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν·
Ὡς καὶ νῦν ἔπεσιν ὀΐομαι ἄμμε γε δώσειν
Ζηνὸς ἀγαλλόμενος κράτεϊ, ὄφρα μνήσεται ἄμμων.
Ἀλλ' ἄγεθ', ὡς ἂν ἐγὼν εἴπω, πειθώμεθα πάντες·
Πληθὺν μὲν πρῶτα νεῶν ἀπερύκετε δουρικλυτὸν·
Αὐτοὶ δ', ὅσσοι ἄριστοι ὑπὸ στυφελῇ δὶ χόλῳ ἔβη,
Στείομεν, εἴ κε πρῶτον ἀρὴν ἀνδρὸς ἀριδείκετος,
Δείσαντ' ἀναχόμενοι· τὰ δ' ἔσσεται καὶ μεμαῶτα
Θυμῷ δειδιέναι Δαναῶν καὶ πάντων ὅμιλον.

Ως ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τῶ μᾶλλα μὴν κλύον ἠδ' ὑπίθοντο·
Οἱ μὲν ἄρ' ἀμφ' Αἴαντα καὶ Ἰδομενῆα ἄνακτα,
Τεῦκρον, Μηριόνην τε, Μέγην τ' ἀτάλαντον Ἄρηϊ,
Τρμίνην ἤγαθον, ἄρειφῆας καλέσαντες,
Ἐκλομέ καὶ Τρώεσσιν ἀνατίον· αὐτὰρ ὀπίσσω
Ἡ πληθὺς ἕπετ' νῆας Ἀχαιῶν ἀπονέοντο.
Τρῶες δ' ὀρόθυναν ἀολλέες· ἦρχε δ' ἄρ' Ἕκτωρ
Μακρὸν βιβάς· πρόσθεν δ' ἄρα οἱ Φοῖβος Ἀπόλλων,
Εἰμφὶ δ' ὤμοιϊν νεφέλην, ἔχε δ' αἰγίδα θοῦριν,
Δεινὴν, ἀμφιδάσειαν, ἀριπρεπέ', ἣν ἄρα χαλκὸς
Ἡφαιστος Διὶ δῶκε φοερήμονα ἐς φόβον ἀνδρῶν·
Τὴν ἄρ' ὅγ' ἐν χείρεσσιν ἔχων, ὤγησε λαὸν.
Ἀργεῖοι δ' ὑπέμειναν ἀολλέες· ὦρτο δ' ἰωὴ
Ὀξεῖ' ἀμφοτέρωθεν· ἀπὸ νευρῇφι δ' ὀϊστοὶ
Θοῶσκον· πολλαὶ δ' ἔκτο θοῶν ἀπὸ χειρῶν,
Ἀλλαὶ μὲν ἐν χροὶ πήγνυθ' ἀρηϊθόων αἰζηῶν·
Πολλαὶ δ' ἀπαμήσαντο, πρὶν χρόα καλὸν ἱκέσθαι,
Ἐν γαίῃ ἴσταντο, λελασμέναι χροὸς ἔσσαι.
Ὄφρα μὲν αἰγίδα χροὶν ἔχ' ἀβλῆτα Φοῖβος Ἀπόλλων,
Τόφρα μάλ' ἀμφοτέρων βέλε' ἤπτετο, πίπτε δ' ὁ λαός·
Αὐτὰρ ἐπεὶ κατέσσυτο ἰδὼν Δαναῶν παχυπώλων
Σεῖσ', ὄφρ' δ' αὐτοὺς ἄϋσε μέλα μέγα, πᾶσι δ' θυμὸν
Ἐν στήθεσσιν ἔθελξε, λάθοντο δ' θούριδος ἀλκῆς.
Οἱ δ' ὥς τ' ἢὲ βοῶν ἀγέλην, ἢ πῶϋ μέγ' οἰῶν
Θῆρε δύω κλονέουσι, μελαίνης νυκτὸς ἀμολγῷ,
Ἐλθόντ' ἐξαπίνης, σκεδάσθη δ' ποιμένες ἠδὲ
Ὡς ἐφόβηθεν Ἀχαιοὶ ἀνάλκιδες· ἐν γὰρ Ἀπόλλων
Ἧκε φόβον, Τρωσὶν δ' καὶ Ἕκτορι κῦδος ὄπαζεν.
Ἔνθα δ' ἀνὴρ ἄλλον ἔλεν ἀνδρα, κεδασθέντες ὑσμῖναι·
Ἕκτωρ μὲν Στιχίον τε καὶ Ἀρκεσίλαον ἔπεφνε,
Τὸν μὲν, Βοιωτῶν ἡγήτορα χαλκοχιτώνων·
Τὸν δ', Μενεδῆ μεγαθύμῳ πιστὸν ἑταῖρον.
Αἰνείας δ' Μέδοντα καὶ Ἰασον ἐξενάριξεν·
Ἦτοι ὁ μὲν, νόθος υἱὸς Οϊλῆος θείοιο
Ἔσκε Μέδων, Αἴαντος ἀδελφεός· αὐτὰρ ἔναιεν

Ἐν φυλάκῃ, γαίης ἄπο πατρίδος, ἄνδρα καλαπλὰς
Γνωτὸν μητρυιῆς Ἐριφάπιδος, ἣν ἔχ' Οἰλῆος·
Ἆσσον αὖτ', ἀρχὸς μετὰ Αθηναίων ἐτέτυκτο,
Τεῦκρος ἢ Σφήλοιο καλέσσατο Βυκολίδαο.
Μηκιστῆ δ' ἅλτο Πυλυδάμας, Ἐχίου ἢ Πολίτης
Πρώτῃ ἐν ὑσμίνῃ, Κλονίον δ' ἅλτο δῖος Ἀγήνωρ·
Δηΐοχον ἢ Πάρις βάλε νείατον ὦμον ὄπιθε,
Φύζαν τ' ἐν προμάχοισι, διὰ πρὸ ἢ χαλκὸν ἔλασσεν.
Ὅφρ' οἱ μὲν τάφρον τε καὶ ἔρκεα, τόφρα δ' Ἀχαιοὶ
Τάφρῳ, καὶ Ζκολόπεσσιν, ἐπιπλήξαντες ὀρυκτῇ,
Ἔνθα καὶ ἔνθα φίβοντο· δύοντο ἢ τεῖχος ἀναίξαι·
Πᾶσιν ἢ Τρώεσσιν ἐπίκλειτο, μαχεσὰν αὔσας,
Νηυσὶν ὑπαντιόωσι, ἑᾷν δ' ἔναρα βροτόεντα·
Ὃν δ' ἂν ἐγὼν ἀπανεύσθαι νεῶν ἐπέρωθι νοήσω,
Αὐτῷ οἱ θάνατον μητίσομαι, οὐδέ νυ τόν γε
Γνωτοί τε γναλαί τε πυρὸς λελάχωσι θανόντα,
Ἀλλὰ κυνίσσι ἐρύσσι πρὸ ἄστεος ἠμαθόεντος.
Ὡς εἰπὼν, μάστιγι καλαμαιδὸν ἤλασσεν ἵππους,
Κεκλόμενος Τρώεσσι καὶ ἐγχείας· οἱ ἢ, σὺν αὐτῷ
Πάντες ὁμοκλήσαντες, ἔχον ἐρυτάρεμάλας ἵππους,
Μίχθη δ' ἐσσυμένως· προμάρμαρε ἢ Φοῖβος Ἀπόλλων.
Ῥεῖ ὄχθας καπέλοια βαθείης πρὸς ἐρείπων
Ἐς μέσσον καλέβδην, γεφύρωσεν ἢ κέλσθον
Μακρὴν, ἠδ' εὐρεῖαν, ὅσον τ' ὀπὶ δουρὸς ἐρωὴ
Ἴσγνεῦ, ὁππότ' ἀνὴρ σθένος πειρώμενος ἧσι.
Τῇ ῥ' οἵγε πρῶτον φορέοντο φαλαγγηδὸν, πρὸ δ' Ἀπόλλων,
Αἰγίδ' ἔχων ἐρίτιμον· ἔρεπτε ἢ τεῖχος Ἀχαιῶν
Ῥεῖα μάλ', ὡς ὅτε τις ψάμαθον παῖς ἄλσι θαλάσσης,
Ὃς τ' ἐπεὶ ἂν ποιήσῃ ἀθύρματα νηπιέῃσιν,
Αὖ αὖτις ξυνέχυσε ποσὶν καὶ χερσὶν, ἀθύρων.
Ὣς ῥα σὺ, νῖε Φοῖβε, πολλὼ κάματον καὶ ὀϊζὺν
Σύγχεας Ἀργείων, αὐτοῖσι ἢ φῦζαν ἐνῶρσας.
Οἱ μὲν ἔπειτ' ἀνὰ νηυσὶν ἐρηρίνοντο μιμνοντες,
Ἀλλήλοισί τε κεκλόμενοι, καὶ πᾶσι θεοῖσι
Χεῖρας ἀνίσχοντες, μεγάλ' ἤρατόωντο ἕκαστος·

Νίσως αὖτε μάλιστα, Γερήνιος, ἧος Ἀχαιῶν,
Εὔχετο, χεῖρ' ὀρέγων εἰς ἠέρα πάντα θεοῖσι·
Ζεῦ πάτερ, εἴποτέ τίς τοι ἐν Ἀργεῖ πίων ταῦρον ἐλυπήσῃ,
Ἢ βοὸς, ἢ ὄϊος· τῷ σίονα μηρία κήαν,
Εὔχεο νοστῆσαι, σὺ δ' ὑπέκλεο κῆρ ἀλίτεσθαι·
Τῶν μνήσαι, κἠμεῖον, Ὀλύμπιε, νηλεὲς ἦμαρ·
Μηδ' ἔτω Τρώεσσιν ἅλα δάμναδε Ἀχαιούς.
Ὡς ἔφατ' ἠχόρδην· μέγα δ' ἔλυσε μητίετα Ζεύς,
Ἀρχέων αἴσιον Ναληϊάδαο γίγνεσθαι.
Τρῶες δ', ὡς ἐπύθοντο Διὸς νόον Αἰγιόχοιο,
Μᾶλλον ἐπ' Ἀργείοισι θόρον, μνήσαντο δὲ χάρμης.
Οἱ δ' ὥστε μέγα κῦμα θαλάσσης βίηφόρου
Νηὸς ὑπὲρ τοίχων καλαχήσει, ὁππότ' ἐπείγῃ
Ἰς ἀνέμου· ἠΰ γὰρ τε μάλιστά γε κύμαθ' ὀφέλλει·
Ὡς Τρῶες μεγάλῃ ἰαχῇ κατὰ τεῖχος ἔβαινον.
Ἵπποις δ' εἰσιλάσαντες, ὅθι πρόμνησι μάχοντο,
Ἔγχεσιν ἀμφιγύοις αὐτοσχεδὸν, οἱ μὲν ἀφ' ἵππων,
Οἱ δ' ἀπὸ νηῶν ὕψι μελαινάων ἐπιβάντες,
Μακρῇσι ξυστοῖσι, τά ῥά σφ' ἐπὶ νυσὶν ἑκεῖτο
Ναύμαχα, πολλήνεια, κατὰ στόμα εἰμένα χαλκῷ.
Πάρπολος δ', εἷος μὲν Ἀχαιοί τε Τρῶάς τε
Τείχεος ἀμφεμάχοντο θοάων ἐκτοθι νηῶν,
Τόφρ' ὄγ' ἐνὶ κλισίῃ ἀγαπήνορος Εὐρυπύλοιο
Ἧστό τε, κῆδε τὸν ἕτερα λόγοις, ὅθι δ' ἄλκαρ ἀνῇκεν
Φάρμακ' ἀκήμαθ' ἑταῖρον ἐέλδετο δῖον ἀπούρας·
Αὐτὰρ ἐπεὶ τεῖχος ἐπερχομένους ἐνόησε
Τρῶας, ἀτὰρ Δαναῶν ἠΐθεον ἀλαλή τε φόβος τε,
Ὤμωξέν τ' ἄρ' ἔπειτα, κῆ ὀχθήσας μεγαθύμῳ
Χερσὶ κατ' ἀμφοτέρῃσιν· ὀλοφυδνῷ δ' ἔπος ηὔδα·
Εὐρύπυλ', ἐκπάγλως σε δυώδεκα νῆες Ἀχαιῶν
Ἐνθάδε ταρβήσαντι· σὺ γὰρ μέγα νείκος ὄρωρεν·
Ἀλλά σε μὲν θοὸν ἔντος ἐπιβρίσουσιν ἑταῖροι
Σπεύσομαι εἰς Ἀχιλῆα, ἵν' ὀβριμοεργὸν ἀέθλους.
Τίς δ' οἶδ', ἔπεν οἱ, σοὶ δυσμενέων θυμὸν ὀρίνω
Παρσπαών; ἀγαθὴ δὲ παραίφασις ἐστιν ἑταίρῳ.

Τὴν

Τὸν μὲν ἔπ' ὠκὺς εἰπόντα πόδας φέρεν· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
Τρῶας ἀπεσχόμενοι μάχου ἔμπεδον, οὐδὲ δυνάντο,
Πανσυδίην ἐσσεῖς σφιν ὑπὸ νηῶν,
Οὔτε πολὺ Τρῶες Δαναῶν ἐδυώαντο φάλαγγας
Ῥηξάμενοι, κλισίῃσι μιγήμεναι, οὐδὲ νέεσθαι.
Ἀλλ' ὥστε σάθμην δόρυ νήϊον ἐξιθύνει
Τέκτων ἐν παλάμῃσι δαήμονος, ὅς ῥά τε πάσης
Εἰδῇ ἐπιστοσύνῃσιν Ἀθήνης·
Ὣς μὲν τ' ἔστε ἴσα μάχη τέτατο πτολέμοιό τε.
Ἄλλοι δ' ἀμφ' ἄλλῃσι μάχην ἐμάχοντο νέεσσιν·
Ἔβλαψε δ' ἀνὶ Αἴαντ' ἐείσατο κυδαλίμοιο.
Τὰ ᾗ μιῇς ἐφὶ νηὸς ἔχον πόνον, οὐδ' ἐδυώαντο
Οὔθ' ὁ μὲν ἐξελάσαι, καὶ ἐμπρῆσαι πυρὶ νῆας,
Οὔθ' ὁ μὲν ἀμφ' ὄρσασθαι, ἐπεί ῥ' ἐπίλασταί γε δαίμων.
Ἔνθ' ἧρα Κλυτίοιο Κεβριόνεα φαίδιμον Ἕκτωρ,
Πῦρ ἐς νῆα φέροντα, καὶ ἔσθορε βάλεν ἐρεμνήν·
Δίπτυσιν ἦ πασσὺν, δαλὸς δέ οἱ ἔκπεσε χειρός.
Ἔβλαψε δ' εἰς ἐπίουρον ἀνεψιὸν ὀφθαλμοῖσιν
Ἐν κονίῃσι πεσόντα, νηὸς πρυμνοτάτηθε μελαίνης,
Τρωσί τε, καὶ Λυκίοισιν ἐπέκλυσε, μαχητὴν αὖσαι·
Τρῶες, καὶ Λύκιοι, καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχηταί,
Μή δή πω χάζεσθε μάχης ἐν στείνεϊ τῷδε·
Ἀλλ' ἧρα Κλυτίοιο σαώσατε, μή μιν Ἀχαιοὶ
Τεύχεα συλήσωσι, νεῶν ἐν ἐρῆσι πεσόντα.
Ὣς εἰπὼν, Αἴαντι ἐπόρλισε δουρὶ φαεινῷ·
Τῷ μὲν ἄμαρθ'· ὁ δ' ἔπειτα Λυκόφρονα, Μάστορος υἱὸν,
Αἴαντ' ἀγχέμαχον, Κυθήριον, ὃς ῥα πατρὸς εἵνεκ'
Νάσθη, ἐπεὶ ἄνδρα κάλιπε Κυθήροισι ζαθέοισι·
Τόν ῥ' ἔβαλεν κεφαλὴν ὑπὸ ἅλα δῖον ἀκόντι,
Ἐσθλόν τ' ἄγχ' Αἴαντ'· ὁ δ' ὕπλην ἐν κονίῃσι
Βλῆς ὑπὸ στερνίης χαμάδις πέσε· λυσθεν δ' γυῖα.
Ἄλτο δ' ἐφορμηθεὶς, καπέφνειν δ' ἤθελε πύδα
Τεύχεα σύρων, δὴ γὰρ ἀπέπλατο σκιόεντα
Μηριόνης, ὃν νηῒ Κυθηρόθεν ἷκτο ἑταῖρος
Τῷ φίλοισι ποσὶν ἐπιόμενον ἐν μεγαθύμοις

Τὸν δ' Ἕκτωρ μεγάθυμος ἀπείλησε· σῶ νύ τοι υἱὸ
Ὠκύμορος κῆ τόξον, ὃ τοι πόρε Φοῖβος Ἀπόλλων;
Ὡς φάθ'· ὁ δ' ξωϊκκε· θέων δέ οἱ ἄγχι παρέστη,
Τόξον ἔχων ὤ χειρὶ παλίντονον, ἠδὲ φαρέτρην
Ἰοδόκον· μάλα δ' ὦκα βέλεα Τρώεσσιν ἐφίει·
Καί ῥ' ἔβαλε Κλεῖτον, Πεισήνορος ἀγλαὸν υἱόν,
Πηλυδάμαντος δ' ἑταῖρον, ἀγαυοῦ Πανθοίδαο,
Ηνία χρυσείη ἔχοντα· ὁ μὲν πεπόνητο καθ' ἵππους·
Τῇ γὰρ ἔχ', ᾗ ῥα πολὺ πλεῖστοι κλονέοντο φάλαγγες,
Εκλομένῳ κῆ Τρώεσσι χαριζόμενος· τάχα δ' αὐτῷ
Ηλθε κακὸν, τό οἱ ἔτις ἐρύκακεν, ἰφθίμῳ περ·
Αὐχένι γὰρ οἱ ὄπιθε πολύστονον ἔμπεσεν ἰός·
Ηρπε δ' ἐξ ὀχέων, ὑπερώησαν δέ οἱ ἵπποι,
Κεῖν' ὄχεα κρεμόεντα· ἄναξ δ' ἐτάρησε τάχιστα
Πηλυδάμας, κῆ πρῶτος ἐναντίον ἦλυθεν ἵππων.
Τὸν μὲν ὔγ' Ἀσιάδην, Πρόμαχον δ' υἱέϊ, δῶκε·
Πολλὰ δ' ἐπώρουσε κρατὸς ἔχειν εἰσορόωντα.
Ἵπποι· αὐτὰρ δ' αὖτις ἰὼν προμάχοισιν ἐμίχθη.
Τεῦκρος δ' ἄλλον ἀϊστὸν ἐφ' Ἕκτορι κήδυκόμοιο
Αἴνυτο, καί κεν ἔπαυσε μάχης ὀπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν,
Εἰ μιν ἀρισταίοντα βαλὼν ἐξείλετο θυμόν·
Αλλ' ὁ λῆθε Διὸς φυκτὸν νόον, ὅς ῥ' ἐφύλασσεν
Ἕκτορ', ἀτὰρ Τεύκροιο Τελαμώνιον εὖχ' ἀπερύκων·
Ος οἱ ἰὸν τρηχεῖαν ἐνὶ κληῖδι βάλῃσιν
Ῥῆξ' ὀπὶ τῷ ἰθύοντι· παρεπλάγχθη δέ οἱ ἄλλη
Ἰὸς χειροβαρείης, τόξον δέ οἱ ἔκπεσε χειρός.
Τεύκρος δ' ἐρρίγησε, κασίγνητον δ' ἀρεσπύδα·
Ω πόποι, ἦ δὴ πάγχυ μάχης ὀπὶ μήδεα κείρει
Δαίμων ἡμετέρης, ὅ, τέ μοι βιὸν ἔκβαλε χειρός·
Νευρὴν δ' ἐξέρρηξε πόρεν φορέειν, ἣν οἱ ἔδωκα
Περώϊον, ὄφρ' ἀνέχοιτο θαμὰ θρῴσκοντας ὀϊστούς.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα μέγας Τελαμώνιος Αἴας·
Ω πέπον, ἀλλὰ βιὸν μὲν ἔα κῆ τοξοσύνας ἐᾶς
Κεῖσ', ἐπεὶ Ζηνὶ θεὸς, Δαναοῖσι μεγήρας·
Δουρὶ δὲ χρσὶν ἐλὼν δολιχὸν δόρυ, κῆ σάκος ὤμῳ,

Μάρναῦ

Μόρνιό τε Τρώεσσι, καὶ ἄλλοις ὄρνυθι λαόν.
Νῦν μὲν δὴ πεπύσθε γε, δαιμονιδμῶοί περ, ἕλοιεν
Νῆας ἐϋσσέλμους, ἀλλὰ μενεσθήμεν ἀρῆος.
Ὡς φάθ' ὁ δ' ἦ τόξον μὲν ἐὺ πλισίῃσιν ἔθηκεν.
Λύτὰρ ὄγ' ἀμφ' ὤμοισι σάκος θέτο, τετραθέλυμνον·
Κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην ἐύτυκτον ἔθηκεν,
Ἵππουριν, δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν·
Εἵλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ἀκαχμένον ὀξέϊ χαλκῷ·
Βῆ δ' ἰέναι, μάλα δ' ὦκα θέων λίαντι παρέστη.
Ἔκτωρ δ' ὡς εἶδεν Τεύκρου βλαφθέντα βέλεμνα,
Τρωσί τε καὶ Λυκίοισιν ἐκέκλετο μακρὸν ἀΰσας·
Τρῶες, καὶ Λύκιοι, καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχηταί,
Ἀνέρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς,
Νῆας ἀνὰ γλαφυρὰς· δὴ γὰρ ἴδον ὀφθαλμοῖσιν
Ἀνδρὸς ἀριστῆος Διόθεν βλαφθέντα βέλεμνα.
Ῥεῖα δ' ἀείγνωτος Διὸς ἀνδρός γίνεται ἀλκὴ,
Ἠμὲν ὁτέοισιν κῦδος ὑπείρτερον ἐγγυαλίξῃ,
Ἠδ' ἕτέων μινύθῃ τε, καὶ οὐκ ἐθέλῃσιν ἀμύνειν·
Ὡς νῦν Ἀργείων μινύθει μένος, ἄμμι δ' ἀρήγει.
Ἀλλὰ μάχεσθ' ὀπὶ νηυσὶν ἀάλλεες· ὅς δέ κεν ὑμέων
Βλήμενος, ἢ τυπεὶς, θάνατον καὶ πότμον ὀπάσσῃ,
Τεθνάτω· ἕ οἱ ἀσπὶς ἀμυνομένῳ περὶ πάσης
Τεθνάτω· ἀλλ' ἄλοχός τε σόη καὶ παῖδες ὀπίσσω,
Καὶ οἶκος, καὶ κλῆρος ἀπήμαντος· εἴκεν Ἀχαιοὶ
Οἴχωνθ' σὺν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.
Ὡς εἰπὼν, ὄρσεν μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου·
Αἴας δ' αὖθ' ἑτέρωθεν ἐπέκλετο οἷς ἑτάροισιν·
Αἰδὼς Ἀργεῖοι· νῦν ἄρχιον, ἢ ὀλέσθαι,
Ἠὲ σαωθῆναι, καὶ ἀπώσασθαι κακὰ νηῶν.
Ἦ ἐλπεαι', ἢν νῆας ἁλῇ κορυθαίολος Ἕκτωρ,
Ἐμβαδὸν ἴξεσθαι ἢν πατρίδα γαῖαν ἕκαστος;
Ἦ οὐκ ὀΐεαι' ἀκέοντα λαὸν ἅπαντα
Ἕκτορος, ὅς δὴ νῆας ἐπιπρῆσαι μενεαίνει;
Οὐ μὰν ἐς γε χοροὺς κέλετ' ἐλθέμεν, ἀλλὰ μάχεσθαι·
Μοῖρ' ἔστιν τῶδε γε καὶ μᾶσσον, καὶ ἀμείνονι,

Η αὐτοχεδίλιω μίξαι χεῖρές τε μήδε τε. 516
Βίλτερον, ἢ ἀπολίδα ἴνα χρόνον, ἠὲ βιῶναι,
Η ἅμα τρομέοντα ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι,
Ὧδ' αὔτως ἕζεσθαι ἐνυσίην, ὑπ' ἀνδράσι χαιρετίσαντα.
Ως εἰπὼν, ἄρματα μήδε τε θυμὸν ἐπέρσε.
Ενθ' Εχίος μὲν ἦλθε Σχεδίον, Περιμήδεος υἱόν,
Αρχὸν Φοκήων· Αἶας δ' ἦλθε Λαοδάμειλα,
Ηγεμόνα πρωτίσιν, Ἀντήνορος ἀγλαὸν υἱόν·
Πυλοιδάμας δ' Ωτον Κυλλάνιον ἐξεναρίξε,
Φυλείδαν ἥταρον, μεγαθύμων ἀρχὸν Επειῶν.
Τῷ ἧ Μέγης ἐπόρουσεν. ἰδών· ὁ δ' ὕπαιθα λιάδνη 20
Πυλοιδάμας· τῷ τοῦ μὲν ἀπέμβεβλεν· ἀ γὰρ Ἀπόλλων
Εἶα Πάνθου υἱὸν ἐπὶ προμάχοισι δαμῆναι·
Αὐτὰρ ὅγε Κρείσμοιο κατὰ μέσον ὕπαιον ἀμυδίς·
Δύπησεν ἧ πρηνὴς, ὁ δ' ἀπ' ὤμων τεύχε' ἐσύλα.
Τόφρα ἧ τῷ ἐπόρουσε Δόλοψ, αἰχμῆς εὖ εἰδὼς,
Λαμπετίδης, (ὃν Λάμπος ἀγήνορος, φέρτατος ἀνδρῶν,
Λαομεδοντιάδης, εὖ εἰδότα θούριδος ἀλκῆς·)
Ος τότε Φυλείδαο μέσον σάκος ὕπαιον ἀμυδίς;
Ελήλυθεν ὀρμηθείς· σιδήρεος δέ οἱ ἔρκος ἔρηξε,
Τόν ῥ' ἐφόρει γυάλοισιν ἀρηρότα· τόν ποτε Φυλεὺς 30
Ηλασε ἐξ Εφύρης, ποταμοῦ ὕδατι Σελλήεντος·
Ξείνῳ γὰρ οἱ ἔδωκεν ἄναξ ἀνδρῶν Εὐφήτης,
Ες πόλεμον φορέειν, θηΐων ἀνδρῶν ἀλεωρήν·
Ος οἱ καὶ τότε παιδὸς ὑπὸ χροὸς ἤρκεσ' ὀλέσθαι.
Τῷ ἧ Μέγης κόρυθι χαλκείῃ ἱπποδασείῃ
Κύμβαχον ἀρέατο· νὺξ ἐγχεῖ ὀξυόεντι,
Ρῆξε δ' ἀφ' ἵππειον λόφον αὐτῆς· πᾶς ἧ χαμάζε
Κάππεσεν ἐν κονίῃσι, νέον φοίνικι φαεινός.
Εως ὁ τῷ πολέμιζε μάχῃ, ἔτι δ' ἤλπετο νίκην,
Τόφρα ἧ οἱ Μενέλαος ἀρήϊος ἦλθεν ἀμύνων· 40
Στῆ δ' ὀμφὶ σκιερὴν λαβών, βάλε δ' ὦμον ὀπίσθιον·
Αἰχμὴ ἧ στέρνοιο διέσσυτο μαιμώωσα,
Πρόσθε παρὲξ ἐλάσασα· ὁ δ' ἄρα πρηνὴς ἐλίκαβεν.
Τὸν μὲν ἐπισπάσθην χαλκήρεα τεύχε' ἀπ' ὤμων

Συλήσειν·

Τυλήσειν· Ἑκτωρ ἢ καστιγνήτοισι κέλευε
Πᾶσι μάλα, πρῶτον δ' Ἱκεταονίδῃσι ἐνίσπειν
Ἀθιμον Μελάνιππον· ὁ δ' ὄφρα μὴ εἰλίποδας βῆς
Ἔσκε' ἐν Πρυάτῃ, δυτὸν ἀπηνόσφιν ἰόντων·
Αὐτὰρ ἐπεὶ Δαναῶν νῆες ἅλυθον ἀμφιέλισσαι,
Ἀφ' εἰς Ἴλιον ἦλθε, μεγίστῃσιν ἢ Τρώεσσιν·
Νωῖν ἢ πρὸς Πριάμοιο· ὁ δέ μιν τίεν ἶσα τέκεσσι·
Τὸν ῥ' Ἑκτωρ ἐνίσπειν, ἔπος τ' ἔφατ', ἴκ τ' ὀνόμαζεν·
Οὕτω δὴ, Μελάνιππε, μεθήσομεν; ἠδέ νύ σοί περ
Ἐγγύθεν φίλον ἦτορ, ἀνεψιῷ κηδομένοιο;
Οὐχ' ὁρᾷς, οἷον Δόλοπες περὶ τεύχε' ἔπεσσιν;
Ἀλλ' ἴθι· σὺ γὰρ ἔτ' ἐσσὶν ἀπόπροθεν Ἀργείοισι
Μίρναθ', πρὶν γ' ἢ κεφαλὴν κεκορυθμένον, ἢ καὶ ἄκοντι
Ἶλιον αἰπεινὴν ἑλέειν, κτεῖναί τε πολίτας.
Ὡς εἰπὼν, ὁ μὲν ἦρχε, ὁ δ' ἅμ' ἕσπετο ἰσόθεος φώς.
Ἀργείους δ' ὦρσεν μέγας Τελαμωνιάδης Αἴας·
Ὦ φίλοι, ἀνέρες ἐστὲ, κὴ αἰδῶ θέσθ' ἐνὶ θυμῷ,
Ἀλλήλους τ' αἰδεῖσθε κὴ ἀμφιτεροὺς ὑσμίνας.
Αἰδομένων δ' ἀνδρῶν πλείονες σόοι, ἢ πίφαυσκον·
Φευγόντων δ' οὔτ' ἂρ κλέος ὄρνυται, οὔτε τις ἀλκή.
Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἢ κὴ αὐτοὶ ἀλέξασθαι μεμάασιν·
Ἐν θυμῷ δ' ἐβάλοντο ἔπος· φραξάντο δ' ὑσμῖναι
Ἀρηϊ χαλκείῳ· θοὸν δ' ἢ Ζόβε Τρῶας ἔγειρεν.
Ἀντίλοχον δ' ὦρσεν βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος·
Ἀντίλοχ', οὔτις σεῖο νεώτερος ἄλλος Ἀχαιῶν,
Οὔτε ποσὶν θάασσον, οὔτ' ἄλκιμος, ὡς σὺ, μάχεσθαι·
Εἴθνιά κε Τρώων ἐξάλμενος ἄνδρα βάλοιθα. 71
Ὡς εἰπὼν, ὁ μὲν αὖτις ἀπίσσυτο, τὸν δ' ἐρέθισσεν·
Βὰν δ' ἴθυς προμάχων, κὴ ἀκόντισε δυσὶ φαεινῷ,
Ἀμφὶ ἰ παπλήνας· ἐπὶ δ' ἢ Τρῶες κεκάδοντο,
Ἀνδρὸς ἀκοντισταῦ· ὁ δ' οὐχ ἅλιον βέλος ἧκεν·
Ἀλλ' Ἱκετάονος υἱὸν ὑπέρθυμον Μελανίππου,
Νιατόμοιον πόλεμόνδε βαλὼν στῆθος ἔθηκε μεσσόν·
Δύπησεν δ' ἐπὶ, ἀρήϊσσε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ·
Ἀντίλοχος δ' ἐπόρουσε, νύων ὡς, εἴ ῥ' ἐπὶ νεκρῷ

Βλημένῳ

Βλημένῳ αἴξῃ, τὸν τ' ἐξ ὄνησφι θοροῦσα
Θηρητὴς ἐτύχησε βαλὼν, ὑπὸ λύσε γυῖα·
Ὡς ὄφρα σοὶ, Μελάνιππε, θόῃ Ἀγλίλοχός θ' μόγεχάρμης,
Τεύχεα συλήσων· ἀλλ' ἐ λάθεν Ἐκτορα δῖον,
Ὃς ῥά οἱ ἀγλιὸς ἦλθε, θέων ἀνὰ δηϊοτῆτα·
Ἀγλίλοχος δ' ἐ μεῖνε, θοὸς περ ἐὼν πολεμιστής,
Ἀλλ' ὅγ' ἄρ' ἴθυσε, θηρὶ κακὸν ῥίγανι ἐοικώς,
Ὅστε κυώσῃ κλειτύς, ἢ βαθύλον, ἀμφὶ βόεσσι,
Φεύγει, φερέμεν περ ὅμιλον ἀολλισθήμεναι ἀνδρῶν·
Ὡς ἴθυσε Νεσορίδης· ὀπὶ δ' Τρῶάς τε καὶ Ἕκτορ
Ἠχῇ θεσπεσίῃ βίλεα σονόεντα χίοντο·
Στῆ δ' μιλαγχθείς, ἑτεὸν δυσὶ θῆρσι ἑταίροιν.
Τρῶες δ', λεύσσον ἐοικότες ἀμοφάγοισι.
Νηυσὶν ἐπεσσύοντο· Διὸς δ' ἐτέλειον ἐφετμὰς,
Ὅς ῥφισιν αἰὲν ἔγειρε μέγα, θέλξε δ' θυμὸν
Περγείων, καὶ κόδος ἀπτεάνυτο· τὸν δ' ὀρέθυνεν.
Ἕκτορι γὰρ οἱ θυμὸς ἐβούλετο κῦδος ἀρέξαι
Πηλαμίδῃ, ἵνα νηυσὶ κορωνίσι θεσπεσίοιο
Ἐμβάλῃ ἀκάμαντ' θίτιδος δ' ἐξαίσιον ἀχὴν
Πᾶσ' ὑπακῇνεις· τὸ γὰρ μέγα μηλίσια Ζεύς,
Νηὸς καυομένῃς σέλας ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι·
Ἐκ γὰρ δὴ τε ἑμεῖλε κατάξειν ἀπὸ νηῶν
Θοπτέμεναι Τρῶάς, Δαναοῖσι δ' κῦδος ὀρέξαι.
Τὰ φρονέων, νήεσσιν ὀπὶ γλαφυρῇσιν ἴαχεν
Ἔκτορ Πηλαμίδεω, μέλα περ μεμαῶτα καὶ αὐτόν.
Μαίνετο δ', ὡς ὅτ' Ἄρης ἐγχέσπαλος, ἢ ὀλοὸν πῦρ
Οὔρεσι μαίνηται, βαθέης ἐν τάρφεσιν ὕλης·
Ἀφλοισμὸς δ' περὶ στόμα γίνετο, τὼ δέ οἱ ὄσσε
Λαμπετόωντε βλοσυρῇσιν ὑπ' ὀφρύσιν ἀμφὶ δ' πήλης
Σμερδαλέον κορυθάϊξι τινάσσετο μαιμαμόωσι
Ἕκτορ· αὐτὸς γὰρ οἱ ἀπ' αὐθέρος ἦεν ἀμύντωρ·
Ζεὺς, ὅς μιν περιόντα μετ' ἀνδράσι μεῖζον ἔθηκε
Τίμα δ' κύδαινε· μινυνθάδιος γὰρ ἔμελλεν
Ἔσεσθ'· ἤδη γὰρ οἱ ἐπώρνυε μόρσιμον ἦμαρ
Πηλῆς Αἰακίδαο ὑπὸ Πηλείδαο βίηφι.

Καὶ

Καί ῥ' ἔθελε ῥῆξαι τείχεα ἀνδρῶν, ἐγείρων,
Ἦ δὴ πλεῖσον ὁμίλον ὄφελ' ἠὲ τόλμᾳ ἄρεσθαι·
Ἀλλ' ἀδ' ὡς δαΐοιο ῥῆξαι, μάλα δ' ἀμφαδὸν ἦεν·
Ἶσον γὰρ πυργηδὸν ἀρηρότες, ἠύτε πέτρη
Ἁλίζοη, μεγάλη, πολιῆς ἁλὸς ἐγγὺς ἐοῦσα·
Ἥτε μάψ εἰ λιγέων ἀνέμων λαιψηρὰ κέλωθα,
Κύμαλά τε τροφόωντα, τά τε πρὸς αὐτὴν ὀρούσῃ·
Ὡς Δαναοὶ Τρῶας μάψ ἴμπεδον, οὐδὲ φέβοντο.
Αὐτὰρ ὁ λαμπόμενος πυρὶ πάντοθεν ἔνθορ' ὁμίλῳ·
Ἦν δ' ἔπεσ', ὡς ὅτε κῦμα θοὴ ἐν νηῒ πίσῃσι
Ὄρνυται ὑπαὶ νεφέων ἀνεμοβριφὲς, ἥ δέ τε πᾶσα
Ἀχνὴ ὑπερκρύφθη, ἀνέμοιο δ' ἰσχανόωντος
Ἰσίῳ ἐμβρίμῃ· τρομέουσι δέ τε φρένα ναυτῶν
Δευδιότες· σμυθὸν γὰρ ὑπὲρ θανάτοιο φέρονται·
Ὡς ἐδαΐζετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν.
Αὐτὰρ ὅ γ', ὅστε λέων ὀλοόφρων βουσὶν ἐπῆλθεν,
Αἵ ῥά τ' ἐν εἰαμενῇ ἕλει μεγάλοιο νέμονται·
Μυρίαι, ἐν δέ τε τῇσι νομεὺς ἔπεα σάφα εἰδὼς
Οὐκ ἀπὸ μαχέσασθαι, ἕλικα βοὸς ἀμφὶ φονῇσιν·
Ἤτοι ὁ μὲν πρώτῃσι καὶ ὑστάτῃσι βόεσσιν
Ἐσθλὸν ὁμοστιχάει, ὁ δέ τ' ἐν μέσῃσιν ὀρέξας
Βοῦν ἔδει, αἱ δέ τε πᾶσαι ὑπαΐσσεσ'· ὣς τότ' Ἀχαιοὶ
Θεσπεσίως ὀφόωντο ὑφ' Ἕκτορι καὶ Διὶ πατρὶ
Πάντες· ὁ δ' οἷον ἔπεφνε Μυκηναῖον Περιφήτην,
Κοπρῆος φίλον υἱὸν, ὃς Εὐρυσθῆος ἄνακτος
Αἰγλείης οἴκονδε βίην Ἡρακληείην·
Τῷ γείτ' ἐν πατρὸς πολὺ χείρων υἱὸς ἁμείνων
Παντοίας ἀρετάς, ἠμὲν πόδας, ἠδὲ μάχεσθαι,
Καὶ νόον ἐν πρώτοισι Μυκηναίων ἐτέτυκτο·
Ὃς ῥα τόθ' Ἕκτορι κῦδος ὀρέξειεν ἐγχυάλιξε.
Πρόσφθεὶς γὰρ μελίπιδα, κάρη δ' ἀπίδος ἄντυξι πάλτο,
Τὴν αὐτὸς φορέεσκε, πολεμικὸς ἔρκος ἀπόντων·
Τῇ ὅγ' ἐναλαφθεὶς, πέσεν ὕπτιος· ἀμφὶ δὲ πήληξ
Χαλκὸν παλάσσατο περὶ κροτάφοισι πεσόντι·
Ἕκτωρ δ' ὀξὺ νόησε, θέων δέ οἱ ἄγχι παρέστη,

Στήθεϊ

Στήθεϊ δ' ἀν δόρυ πᾶξε, φίλων δὲ μιν ἶφι δύοντες
Κτεῖν'· οἱ δ' ἐκ ἐδυώαντο, κὴ ἀχνύμφοι πρὶ ἑταίρῳ,
Χρεισμεῖν· αὐτοὶ γὸ μάλ' ἐδείδιε Ἕκτορα δῖον.
Εἰσωποὶ δ' ἐγμόνλο νεῶν, πρὸ δ' ἶχθον ἄνεχε
Νῆες, ὅσαι πρῶϽ εἰρύαλο· τοὶ δ' ἐπίκωλο.
Ἀργεῖοι ἢ νεῶν μὴ ἐχώρησαν κὴ ἀνάλκη
Τῶν πρώτίσων, αὐτῆ ἢ πάλεκ κλισίῃσιν ἶμεινεν
Ἀθρόοι, ὐδ' ἐπίδραδιν ἀνὰ ϛρατόν· ἶχε γὸ αἰδὼς
Καὶ δίϕ· ἀζηχὲς γὸ ὁμόκλεον ἀλλήλοισι·
Νίϛωρ αὖτε μάλιϛα Γερήνιος, ἔρϕ Ἀχαιῶν,
Λίαϛιθ' ὑπὲρ τοκίων γνυνόμϕ ἀνέρεκ ἕκαϛον·
Ω φίλοι, ἀνέρες ἐϛὲ, κὴ αἰδῶ θέϖ' ἀὶ θυμῷ
Ἀλλῶν ἀνθρώπων· ὄπὶ ἢ μνήϛαϖε ἕκαϛϕ
Παίδων, ὐδ' ἀλόχων, κὴ κλήϛιϕ, ὐδὲ τοκήων,
Ἡμὲν ὄτιϖ ζώουϛι, κὴ ὦ καλλιθυνόμεϛα.
Τῶν ὕπερ ἐνθάδ' ἐγὼ γονάζομαι ἀ πολεμίζειν,
Ἑϛάμεναι κρατερῶς· μηδὲ βραπᾶϖε φόβονδε.
Ὡς εἰπὼν, ὄβριμον μὴϕ κὴ θυμὸν ἐνήϗϗε·
Τοῖϛι δ' ἀπ' ὀφθαλμῶν νέφϕ ἀχλύϕ ὄϖϖιν Ἀθήνη
Θειῶϊϛιον· μάλα δὲ ῥα φόως χθόνδ' ἀμφελίξαθεν,
Ἡμὲν πρὸϛ νηῶν, κὴ ὁμοίΐα πολεμίοιο.
Ἕκτορα δ' ἐφράσαϖο βοὴν ἀγαθὸν, κὴ ἑταίρους,
Ἡμὲν ὅϖοι μεθόπιϖεν ἀφίϗαϖο, ὐδ' ἐμάχοντο,
Ἠδ' ὅϖοϖι πρὸϛ νηυσὶ μάχῃ ἐμάχοντο θοῇϖιν·
Οὐδ' ἄρ' ἔτ' Αἰανῖι μεγαλήτορι ἥνδανε θυμῷ
Ἑϛάμεν, ἔνθα περ ἄλλοι ἀφίϗαϖο, ἦϖε Ἀχαιῶν·
Ἀλλ' ὅγε νηῶν ἴκελ' ἐπῴχετο, μακρὰ βιβάϖων,
Νώμα ἢ ξυϛὸν μῆκα ναύμαχον ἐν πάλαμῃϖι,
Κολλητὸν βλῆϖοιϖι, διωκαιεικοϖιπηχυ.
Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ἵπποιϖι κελητίζειν εὖ εἰδὼς,
Ὅς' ἐπεὶ ἐκ πολίων πολυδρόμων ζευγείϖ ἵπποις,
Σεύας ἐκ πεδίοιο μῆκα πρὸϛ ἄϖυ διώκει,
Λαοφόρον καθ' ὁδόν, πολλὸς τὶ ἑ θυμὸϛ ἀνήκει
Ἀνέρες, ὐδὲ γυναῖκες· ἕ δ' ἔμπεδον ἀσφαλὲς αἰεὶ
Θρῴσκων, ἄλλοϑ' ἐπ' ἄλλον ἀμείβϖ· οἱ δ' ἅμα πάντες

Ὡς

Αἴας δ' οὐκ ἀπολλὰς θοὰων ἐκέλευε νεῶν
εἴτα, μακρὰς βιβάς, φωνὴν δέ οἱ αἴθις ἔχευεν·
Αἰεί ἦ Ζεφυρὸν βοὸν Δαναοῖσι κέλευε,
Νηυσί τε καὶ κλισίῃσιν ἀμαιμακέμεν. Οὐδὲ μὲν Ἕκτωρ
Μίμνεν ἐνὶ Τρώεσσ' ὁρμὴν πῦκα Θαρσυνέοντ'·
Ἀλλ' ὥς τ' ὀρνίθων πτερυγωκέων αἰετὸς αἴσα 690
Ἕλνσ' ἐφορμᾶται, πολιὸν πτέρα βοσκομένοιο,
Χηνῶν, ἢ γεράνων, ἢ κύκνων δηλιχοδείρων·
Ὣς Ἕκτωρ ἴθυνε νέος κυανοπρῴροιο
Ἐπλίσ' ἀΐξας· τοὶ δὲ Ζηὸς ὦρσεν ὄπιδι
Καρπαλίμως μεγάλῃ, ἄρτυνε δὲ λαὸν ἅπ' αὐτοῦ.
Αἴτις δ' ἀμφὶ πρῴρῃ μάχη πυκινὴν ἐτύχθη·
Φαίης κ' ἀκμῆτας καὶ ἀτειρέας ἀλλήλοισιν
Ἄντεσθ' ἐν πολέμῳ· ὣς ἐστυφέως ἐμάχοντο.
Τοῖσι δὲ μαρναμένοισιν ὅδ' ἦν νόος· οἵτοι Ἀχαιοὶ
Οὐκ ἔφαν φεύξεσθαι ὑπ' ἐκ κακὸν, ἀλλ' ὀλέεσθαι· 700
Τρωσὶν δ' ἤλπετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἑκάστοις,
Νῆας ἑλεῖν πρήσειν τε, κτενέειν θ' ἥρωας Ἀχαιούς·
Οἱ μὲν τὰ φρονέοντες ἐφεστᾶσαν ἀλλήλοισιν.
Ἕκτωρ δ' ἆψ πρύμνης νέος ἥψατο πουλυπόρῳο,
Καλῆς, ἀκυάλου, ἣ Πρωτεσίλαον ἔπεμπεν
Εἰς Τροίην, οὐδ' αὖτις ἀπήγαγε πατρίδα γαῖαν·
Τῇ περὶ δὴ νηὸς Ἀχαιοί τε Τρῶές τε
Δῄων ἀλλήλους αὐτοσχεδὸν· οὐδ' ἄρα τοίγε
Τόξων ἰοὶ κῆρες ἀμφὶς μένον, οὐδὲ τ' ἀκόντων,
Ἀλλ' οἵγ' ἐγγύθεν ἰσάμφοτοι ἔντεα θυμὸν ἔχοντες, 10
Ὀξέσι δηϊτῆτι καὶ ἀξίνῃσι μάχοντο·
Καὶ ξίφεσιν μεγάλοισι, καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισι.
Πολλὰ δὲ φάσγανα καλὰ, μελανδετα, κωπήεντα,
Ἄλλα μὲν ἐκ χειρῶν χαμάδις πέσον, ἄλλα δ' ἀπ' ὤμων
Ἀσπίδων μαρναμένων· ῥέε δ' αἵματι γαῖα μέλαινα.
Ἕκτωρ δ' οὐ πρόσθεν ἐπεὶ λάβεν, ἐχὶ μύθοις,
Ἄφλαστον μ' ἐν χερσὶν ἔχων, Τρωσὶν δ' ἐκέλευεν·
Οἴσεσθε πρὸς, ἅμα δ' αὐτοὶ ἀολλέες ὄρνυσθ' ἀΰτήν.
Νῶϊ ἡμῖν πάντων Ζεὺς ἄξιον ἦμαρ ἔδωκε,

Νῆας ἁλεῖν, αἶ δεῦρο, θεῶν ἀέκητι, μολοῦσαι,
Ἡμῖν σχίμαλπε πολλὰ θέσαν, καπότιλε γεφύρων·
Οἷ μ', ἐθέλοντα μάχεσθ' ὅπὶ πρύμνῃσι νέεσσιν,
Αὐτόν τ' ἰσχανάασκον, ἐρυλύοντό τε λαόν.
Αλλ' εἰ δή ῥα τότ' ἔλαπτε φρένας ἀγρύπνα Ζεὺς
Ημιλίσχε, νῦν αὐτὸς ἐποζώσει καὶ ἀνώγει.
Ως ἔφαθ' οἱ δ' ἄρα μᾶλλον ἐπ' Αργείοισιν ὄρουζ·
Αἴας δ' ἐκέτ' ἴμιμνε, βιάζετο γὰρ βελέεσσιν·
Αλλ' ἀνεχάζετο τυθὸν, (ἀϊόρθῳ θανέεσθαι,)
Θρῆνυν ἐφ' ἑπταπόδην, λίπτε δ' ἴκρια νηὸς ἑΐσης·
Ενθ' ἄρ' ὅγ' εἰστήκει δεδοκημένῳ· ἶλχεϊ δ' αἰεὶ
Τρῶας ἀμυνε νεῶν, ὅτις φέρτ' ἀκάμαντον ἀνδρ·
Αἰεὶ ὃ Ζμερδνὸν βοόων, Δαναοῖσι κέλευεν·
Ω φίλοι, ἥρωες Δαναοὶ, θεράποντες Αρηος,
Αντέες ἐστὲ, φίλοι, μνήσασθε ὃ θᾶρσος ἀλκῆς.
Ηέ τινάς φαμεν εἶ) ἀοσσητῆρας ὀπίσσω;
Ηέ τι τεῖχος ἄρειον, ὃ κ' ἀνδράσι λοιγὸν ἀμυνέμεν;
Οὐ μήν τις χερσὶν ἐστι πόλις, φύργοις ἀρηρῦῖα,
Η, κ' ἀπαμυναίμεσθ', ἐπιέλκεια δῆμον ἔχοντες·
Αλλ' ἐν πεδίῳ Τρώων πεδίον φύκα θωρηκτάων,
Πόντῳ κεκλιμένοι, ἐκὰς ἁλὸς ἀκτέσσι·
Τῷ ἐν χερσὶ φόως, ἠ μεσηγὺ πολέμοιο.
Η, κὴ μαιμώων ἔφατ' ἶλχεϊ ὀξυόεντι·
Οστις ἦ Τρώων κοίλης ἐπὶ νηυσὶ φέρηται,
Σὼ φυεὶ κηλείῳ, χάρεν Ἑκτορος ὀφρυόεντος,
Τόνδ' Αἴας ἔστασκε, δεδεγμένῳ ὀξέϊ δουρί·
Δώδεκα δ' ἀμφαδέως ἐπὶ πρώτοισιν ἔπεφνε.

THE

ΤΗΣ
ΟΜΗΡΟΥ
ΙΛΙΑΔΟΣ.

ΡΑΨΩΔΙΑ Π.

Επιγραφή.

Πῖ, Πάτροκλον ἱπτφῆτα ἀρήϊον Ἑκτορος αἰχμή.

Ὡς οἱ μὲν περὶ νηὸς ἰδυσσέλμοιο μάχοντο·
Πάτροκλος δ' Ἀχιλῆϊ παρίστατο, ποιμένι λαῶν,
Δάκρυα θερμὰ χέων· ὥς τε κρήνη μελάνυδρος,
Ἥτε καλ' αἰγίλιπος πίδακος δνοφερὴν χέει ὕδωρ.
Τὸν δ' ἰδὼν ὠκέως ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεὺς,
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Τίπτε δὴ αὖτε κύρη Μενοιτιάδη ἐλεεινὲ
Νητίη; ἦθ' ἅμα μητρὶ θέων' ἀτειλίδι ἀντάγεις,
Εἰνῇ ἀπλοΐῃσι, καὶ τ' ἰσοσυμφύλῳ κελεύεις;
Δακρυόεσσα δέ μιν ποδαρκὴς, ὄφρ' ἀνέληαι·
Τίπτε ἰκεσθ', Πάτροκλε, τέκος καὶ δάκρυον εἴβεις.
Ἦ τι Μυρμιδόνεσσι πιφαύσκεαι, ἢ ἐμοὶ αὐτῷ;
Ἦ τιν' ἀζηχὲς Φθίης ἐξίκλυες οἶος;
Ζώειν μὲν ἔτι φασὶ Μενοίτιον, Ἀκτορος υἱὸν,
Ζώει δ' Αἰακίδης Πηλεὺς μετὰ Μυρμιδόνεσσι,
Τὼ κε μάλ' ἀμφοτέρω ἀκαχοίμεθα τεθνειῶτε.
Ἦ σύ γ' Ἀργείων ὀλοφύρεαι, ὃς ὀλέκονται
Νηυσὶν ἔπι γλαφυρῇσιν, ὑπερβασίης ἑνεκα σφῆς;
Εἶπε, μὴ κεῦθε νόῳ, ἵνα εἴδομεν ἄμφω.

Τὸν δ' βαρυσταίχων προσέφης, Πατρόκλεις ἱππεῦ·
Ω Ἀχιλεῦ, Πηλίδη υἱὲ, μέγα φέρτατ' Ἀχαιῶν,
Μὴ νεμέσα· τοῖον γὰρ ἄχος βεβίηκεν Ἀχαιούς·
Οἱ μὲν γὰρ δὴ πάντες, ὅσοι πάρος ἦσ ἄριστοι,
Ἐν νηυσὶν κέαται βεβλημένοι, ἢ τεθάμβοι τε.
Βέβληαι μὲν ὁ Τυδείδης κρατερὸς Διομήδης·
Οὖτασται δ' Ὀδυσεὺς δουρικλυτὸς, ἠδ' Ἀγαμέμνων·
Βέβληαι δ' καὶ Εὐρύπυλος χρόα μηροῦ ἐΐσῳ.
Τὼς μὲν τ' ἰητροὶ πολυφάρμακοι ἀμφιπένονται,
Ἕλκε' ἀνειόμενοι· σὺ δ' ἀμήχανος ἔπλευ, Ἀχιλλεῦ·
Μὴ ἐμὲ γῶν ἔπος ἦε λάβοι χόλος, ὅν σὺ φυλάσσεις,
Αἰναρέτη· τίς σεῦ ἄλλος ὀνήσεται ὀψιγόνος περ,
Αἴκε μὴ Ἀργείοισιν ἀείκεα λοιγὸν ἀμύνῃς;
Νηλείς· οὐκ ἄρα σοί γε πατὴρ ἦν ἱππότα Πηλεὺς,
Οὐδὲ Θέτις μήτηρ· γλαυκὴ δέ σε τίκτε θάλασσα,
Πέτραι τ' ἠλίβατοι, ὅτι τοι νόος ἐστὶν ἀτλητος·
Εἰ δέ τινα φρεσὶ σῇσι θεοπροπίην ἀλεείνεις,
Καί τινά τοι καὶ ἐγὼ Διὸς ἐκφερέω πρόφρονα μῦθον·
Ἀλλ' ἐμέ περ πρόφρων ἔπεχ', ἅμα δ' ἄλλον λαὸν ὄπασσον
Μυρμιδόνων, ἦν πού τι φόως Δαναοῖσι γενώμεθ'·
Δὸς δέ μοι ἄμοιϊν τὰ σὰ τεύχεα θωρηχθῆναι,
Αἴκ' ἐμέ σοι ἴσκοντες ὑπόψιοι ἀντιόωσι
Τρῶες, ἀναπνεύσωσι δ' ἀρήϊοι υἷες Ἀχαιῶν
Τειρόμενοι· ὀλίγη δὲ τ' ἀϋπνοδύοισι πολέμοιο.
Ῥεῖα δέ κ' ἀκμῆτες νεκμηκότας ἄνδρας ἀϋτῇ
Ὠσαίμεθ' πρὸτὶ ἄστυ, νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων.
Ὡς φάτο λισσόμενος, μέγα νήπιος· ἦ γὰρ ἔμελλεν
Οἱ αὐτῷ θάνατόν τε κακὸν καὶ κῆρα λιτέσθαι.
Τὸν δ' μέγ' ὀχθήσας προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
Ω μοι, διογενὲς Πατρόκλεις, οἷ' ἔειπες·
Οὔτε θεοπροπίης ἐμπάζομαι, ἥντινα οἶδα,
Οὔτε τί μοι πρὸς Διὸς ἐκφερέως πρόφρονα μύθων·
Ἀλλὰ τόδ' αἰνὸν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἱκάνει,
Ὁππότε δὴ τὸν ὁμοῖον ἀνὴρ ἐθέλῃσιν ἀμύσσαι,
Καὶ γέρας ἀφελέσθαι, ὅ, τε κρείσσων πεφυκέτω·

Αἰνὸν

Δηὸν ἄχθ' τό μοι ἐστὶν, ἐπεὶ πάθον ἄλγεα θυμῷ.
Κέκλυθι, ἠν ἄρα μοι πάρος ἔκλυες εἴποντος Ἀχαιῶν,
Δυσὶ δ' ἐμῷ κραδίῃσιν, πόλιν διϊπείχεα πέρσας,
Τὴν δὴ ἐκ χειρῶν ἅλιον κλειτὸν Ἀγαμέμνονα
Ἀργείοις, αἰσχὴ πιν' ἀτίμητον μεθιέμεν.
Ἀλλὰ τὰ μὲν παρελεύχθαι ἐάσομεν· εἴδ' ἄρα πῃ ἦν
Ἀρχὴς κεχολωμένος ἐκ φρεσίν· ἴσπαε δὲ μιν
Οὐ παύειν μενεμαιόν, ἀλλ' ἀπόπαλι δὲ
Νῆας ἐμὰς ἁφίεσθαι αἰθούσῃ τε, πλῆσμόν τε.
Τοὺς δ' ὠμοσσεν μὲν ἐμὲ καλυβὰ πάμπαχυ δῦθι,
Ἀσχὺ ἢ Μυρμιδόνεσσι φιλοπτολέμοισι μάχεσθαι·
Εἰ δὲ κυδιόων Τρώων πέφνοι ἀμφιβίβηκε
Νυσσὶν ὀπιπεύοντας· οἱ δ' ἐμπλήσειαν θαλάσσης
Κοίλῃ, χάρμης ἀλίγκιον ὅτι μοῖραν ἔχουσιν,
Ἀργεῖοι· Τρῶας δὲ πόλις δηΐη πάσσα βέβηκε,
Θάρσυνεν· ἐ γὰρ ἐμεῖο κέρυθεν λάθοντο μέτωποι
Ἐλθόθι, καμπτομένης· πάχα κεν φόβῳ ἔμπεσε λαοὺς
Πάντοσεν νηυσὶν, εἴ μοι κλειτὸν Ἀγαμέμνονα
Ἥρη εἰδείη· νῦν δ' ἔργεται ἀμφιμαχόντων.
Οὐ γὰρ Τυδείδεω διομήδεος ἐκ παλάμῃσι
Μάρνατ' ἐϊχείην, Δαναῶν ἀπὸ λοιγὸν ἀμῦναι·
Οὐδέ πω Ἀχιλῆος ὀπὸς ἔκλυον αἰόλον ἀμπὶ σακέσσιν,
Ἐχθρὸν ὀπιπεύοντος· ἀλλ' Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο,
Τρῶες κηδόμενοι, πεδίον κατέχουσι· δὲ ἀκάχητο
Πᾶν πεδίον πελέκκετε, μάχῃ νικῶντες Ἀχαιούς.
Ἀλλὰ νῦ γε, Πατρόκλε, νεῶν ἄπο λοιγὸν ἀμῦναι
Ἐρρέτω ὀπιπεύοντας, μὴ δὴ πυρὸς αἰθομένοιο
Νῆας ἐπιπρήσωσι, φίλον δ' ἀπὸ νόστον ἕλωνται.
Πείθεο δ', ὡς τοι ἐγὼ μύθῳ τέλος ἐν φρεσὶ θείω,
Ὡς ἂν μοι τιμὴν μεγάλην καὶ κῦδος ἄροιο
Πρὸς πάντων Δαναῶν· ὄφρ' οἱ φερεσακέα κούρην
Ἀψ ἀπονάσσωσιν, πολλὰ δ' ἀγλαὰ δῶρα πάρωσιν.
Ἐκ νηῶν ἐλάσας, ἴμεν αὖτις· εἰ δέ κεν αὖ τοι
Δῶκε κῦδος ἀγάσσατο βροντήτης Ἥρης,
Μὴ σὺ γ' ἄνευθεν ἐμεῖο λιλαίεσθαι πολεμίζειν

Τρωσὶ φιλοπτολίμοισιν· ἀτιμότερον δέ μι θήσεις.
Μηδ' ἐπαγάγρεο πολλὸν ἀνιηρῇσι,
Τρῶας ἀναρρήδην, περὶ Ἰλιον ἀγερμονδέειν·
Μή τις ἀπ' Ὀλύμποιο θεῶν αἰειγενετάων
Ἐμβήῃ· μάλα τοί γε φίλη ἐνὶ χερσὶ βέβασται·
Ἀλλὰ πολὺν χρόνον, ἐπὶν φάε ἐν νέεσσι
Θείης, τόσσα δ' ἰᾷν πεδίον καλλιθρεμμάων.
Αἴ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ, καὶ Ἀθηναίη, καὶ Ἀπολλον,
Μήτε τις ἦν Τρώων θανάτου φύγοι, ὅσσοι ἔασι,
Μήτε τις Ἀργείων· νῶϊν δ' ἐκδῦμεν ὄλεθρον·
Οἷοι δὴ Τροίην ἱερὰ κρήδεμνα λύοιμεν.
Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
Αἴας δ' οὐκέτ' ἔμιμνε· βιάζετο γὰρ βελέεσσι·
Δάμνα μιν Ζηνός τε νόος, καὶ Τρῶες ἀγαυοί,
Βάλλοντες· δεινὴν ἡ περὶ κροτάφοισι φαεινὴ
Πάλλεν βουγενέος κανανχὴν ἴχε· βάλλετο δ' αἰεὶ
Καπφάλεαι δίπτοιβ'· ὁ δ' ἀρίστερὸν ὦμον ἐκαμνεν,
Ἐμπεδον αἰὲν ἔχων σάκος αἰόλον· οὐδέ δυνατο
Ἀμφ' αὐτῷ πεπάλεσθαι, ἀρηΐδοντες βελέεσσιν·
Αἰεὶ δ' ἀργαλέῳ ἔχεν ἄθμαλι· καδδέ οἱ ἰδρὼς
Πάντοθεν ἐκ μελέων πολὺς ἵρρεεν, οὐδέ πη εἶχεν
Ἀμπνεῦσαι· πάντῃ γὰρ κακὸν κακῷ ἐστήριπτο.
Ἔσπετε νῦν μοι, Μοῦσαι, Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι,
Ὅππως δὴ πρῶτον πῦρ ἔμπεσε νηυσὶν Ἀχαιῶν.
Ἕκτωρ Αἴαντος δόρυ μείλινον ἆξε παραστὰς
Πλησὺ δουρὶ μεγάλῳ, αἰχμῆς ὅθι καυλὸν ὄπιθεν·
Ἀνδικρὺ δ' ἀπάραξε· τὸ μὲν Τελαμώνιος Αἴας
Πλῆξ' αὖτως ἐν χειρὶ κολὸν δόρυ· τῆλε δ' ἀπ' αὐτῆς
Αἰχμὴ χαλκείη χαμάδις βόμβησε πεσοῦσα,
Γνῶ δ' Αἴας ἐν θυμὸν ἀμύμονα, φίλτατά τε
Ἔργα θεῶν, ὅ ῥα πάντ' μάχης ὄπιδ' μήδεα πέφνε
Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, Τρώεσσι ἢ βέλετο νίκην.
Χάζετο δ' ἐκ βελέων· τοὶ δ' ἔμβαλον ἀκάματον πῦρ
Νηῒ θοῇ· τὸ δ' αἶψα καὶ ἀσβέστῳ μένος φλογὸς
Ὡς τὴν μὲν πρύμνην πῦρ ἄμφεπεν· αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς

Μηρὼ

Μηρὼ πληξάμενος Παλληκλῆα προσέειπεν·
Ὄρσεο, διογενὲς Παλληκλεες, ἱπποκέλευθε·
Λίσσομαι δὴ ἔγγὺς νηυσὶ σευέμεν δυτοῖσι ἑρωήν·
Μὴ δὴ νῆας ἕλωσι, κῆδε ἀκέοντι φυλάσσειν·
Δόσιο τεύχεα θᾶσσον, ἐγὼ δέ κε λαὸν ἀγείρω.
Ὣς φάτο· Παλλὰς δὲ κορύσσετο νώροπι χαλκῷ 130
Κνημῖδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμῃσιν ἔθηκε
Καλὰς, ἀργυρέοισιν ἐπισφυρίοις ἁρμοσσάσας·
Δεύτερον αὖ, θώρηκα περὶ στήθεσσιν ἔδυνε,
Ποικίλον, ἀστερόεντα, ποδώκεος Αἰακίδαο·
Ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλετο ξίφος ἀργυρόηλον,
Χάλκειον· αὐτὰρ ἔπειτα σάκος μέγα τε στιβαρόν τε·
Κρατὶ δ' ἔπ' ἰφθίμῳ κυνέην ἐύτυκτον ἔθηκεν,
Ἵππουριν· δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν.
Εἵλετο δ' ἄλκιμα δοῦρε, τά οἱ παλάμῃφιν ἁρήρει·
Ἔγχος δ' οὐχ ἅλιον οἷον ἀμύμονος Αἰακίδαο,
Πηλιάδα μελίην, ἣν περὶ φίλῳ πατρὶ Χείρων
Πήλιον ἐκ κορυφῆς, φόνον ἥμερον ἡρώεσσιν.
Ἵππους δ' Αὐτομέδοντα θοὰς ζυγοδέσμῳ ἄνωγε,
Τὸν μέτ' Ἀχιλλῆα ῥεξήνορα τίσε μάλιστα·
Πιστότατος δέ οἱ ἔσκε μάχῃ ἔνι μεῖναι ὁμοκλήν.
Τῷδε γὲ Αὐτομέδων ὕπαγε ζυγὸν ὠκέας ἵππους,
Κέντορε γὲ Βριάρεω, τὼ ἅμα πνοιῇσι πετέσθην·
Τὼς ἔτεκε Ζεφύρῳ ἀνέμῳ Ἅρπυια Ποδάργη, 50
Βοσκομένη λειμῶνι ῥοὰς ὠκεανοῖο.
Ἐν δὲ παραπρομάχοισιν ἀμύμονα Πύδασον ἧεν,
Τόν ῥα ποθ' Ἡετίωνος ἐλὼν πόλιν ὄλεσσ' Ἀχιλλεύς,
Ὃς γὲ θνητὸς ἐὼν, ἔπεθ' ἵπποις ἀθανάτοισι.
Μυρμιδόνας δ' ἄρ' ἐποιχόμενος στυφέλιξεν Ἀχιλλεύς,
Πάντας ἀνὰ κλισίας σὺν τεύχεσιν· οἱ δ', λύκοι ὣς
Ὠμοφάγοι, τοῖσίν τε μέλει φρεσὶν ἄσπετον ἀλκὴ,
Οἵτ' ἔλαφον πρεκτὸν μέγαν ἔρσασι δηώσαντες
Δάπτουσιν· πᾶσιν δὲ περιπλόον αἵματι φοινόν·

Καὶ

Καί τ' ἀγελησὸν ἴασιν, ὀπὸ κρύπτης μεκαπύδης
Λάφοντες γλαύσσοντον ἀρκιῆσιν μόλιν ὕδως
Ἀκεσιν, ἐρυγόμφοι φόνον αἵμεσι· ἐν δέ τε θυμὸς
Σπάθεσιν ἄβρομός ἐστι, ἀνεστενε δέ τε γαστής·
Τοῖοι Μυρμιδόνων ἡγήτορες, ἀμφὶ μέδοντες,
Ἀμφ' ἀγαθὸν Θεραπόντα ποδάκεα Αἰακίδαο.
Ρώοντ'· ἐν δ' ἄρα τοῖσιν ἀρήϊος ἦσαν' Αχιλλεὺς,
Ὀβριμοεργὸς Ἄρηϊ, καὶ ἱππείοισι διωκτάς.
Πεντήκοντ' ἦρξ νῆες ἔσαν, ἦσιν Αχιλλεὺς
Εἰς Τροίην ἡγεῖτο δαΐφρων· ἐν δὲ ἑκάστῃ
Πεντήκοντ' ἄρ' ἄνδρες ἔβαν ἐπὶ κλισίησιν ἑταῖροι·
Πέντε δ' ἄρ' ἡγεμόνας ποιήσατο, τοῖς ἐπιτείλει,
Σημαίνειν· αὐτὸς δ' μέγα φρεσὶν ἦνδανε κῆρι.
Τῆς μὲν εἷς στίχος ἦρχε Μενέδιος ἀμύμονος υἱὸς,
Τὸν τέκε Πολῦμηλος Δυσσάντης, κλυτὸν Ὁλυσσῆος,
Σπερχειῷ ἀκαμαντὶς, γυναὶ θεῷ δῖνηθεῖσα·
Αὐτὰρ ἐπικλυσιν Βώρῳ, Περιήρεϊ ἶσος,
Ὃς ῥ' ἀναφανδὸν ὄπιζε, σοφὸν ἐπιδείσατα ἔργα.
Τῆς δ' ἑτέρης Εὔδωρος ἀρήϊος ἡγεμόνευε
Παρθένιος, τὸν ἔτικτε χορῷ κλυτὸν Πολυμήλη
Φύλαντος δυσάντης· τὴ δὲ κρατὺς Ἀργειφόντης
Ἠρήσατ', ὀφθαλμοῖσιν ἰδὼν, μετὰ καλλιπλοκάμοις,
Ἐν χορῷ Ἀρτέμιδος χρυσηλακάτου, κυναγετάων·
Αὐτίκα δ' εἰς ὕδατος ἀναβὰς, πτερὰ κάλλεε πάντα
Ἑρμείας ἀκάκητα· πόδες δέ οἱ ἄγχοθεν ἦσαν
Εὔδωρον, ὅτε μὲν θεῖεν ταχὺν, ἠδὲ μαχητήν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ τὸν γε μογοστόκος Εἰλείθυια
Ἐξάγαγε φέγγος ἐς, καὶ ἐπὶν ἴδεν αὐγὰς ἠελίοιο,
Τὸν μὲν Ἐχεκλῆος πεπαλὼν μόρος Ἀκτορίδαο
Ἤγαγε πρὸς δόμους, ἐπεὶ πρόφρων μνήσατο πατρὸς
Τὸν δὲ καὶ χαλκῷ θύνας εὖ ἔξοχον, ἠδ' ἀπιστάων,
Ἀμφαγαπαζόμενος, ὅσσοι θεῶν ἐξέσαν ἐόντες.
Τῆς δ' ἕβδομος Πείσανδρος ἀρήϊος ἡγεμόνευε
Μαιμαλίδης, ὃς πᾶσι μετέπρεπε Μυρμιδόνεσσιν,

Ἔγχει

χθι Ἠρχεϊ. μάρναοϑε, μὴ Πηλείωνι ἐπαίξωμεν.
Τὸν δ' τετάρλης ἔρχε γέρων ἱππηλάτα Φοῖνιξ·
Πέμπλης δ' Αλκιμέδων, Λαέρκεος υἱὸς ἀμύμων.
Λισταὶ ἐπειδὴ πάντας ἄμ' ἡγεμόνεσσιν Αχιλλῆος
Στῆσεν ἐὺ κέλευσε, κελευτιστὴν δ' ὄτρυν᾽ ἀνὰ μῦθον ἔειπε·
Μυρμιδόνες, μήτις μοι ἀπειλάων λελαθέσθω, 200
Ας ὅτε νηυσὶ θοῆσιν ἀπειλεῖτε Τρώεσσι,
Πάντ' ὑπὸ μυιωθμόν· καί μ' ἠτιάασθε ἕκαστος·
Σχέτλιε, Πηλέος υἱὲ, χόλῳ ἄεσα σ' ἔτρεφε μήτηρ·
Νηλεὲς, ὃς νηυσὶν ἴσχεις αἰχμητὰς ἑταίρους·
Οἰκαδέ περ σὺν νηυσὶ νεώμεθα πουλυπτόρθοισιν,
Λίτης· ἐπεί ῥά τοι ὧδε κακὸς χόλος ἔμπεσε θυμῷ.
Ταῦτά μ' ἀγειρόμενοι θάμ' ἐλάζεσκε· νῦν ἦ περ
Θυμὸς ἐπιδδεύεται μέγα ἔργον, ὃ καὶ πρὸ γ' ἐφράσθη·
Εὖρε τις ἀλκιμον ἦτορ ἔχων Τρώεσσι μαχέσθαι.
Ως εἰπὼν, ὤτρυνε μάχῃ κῆ θυμὸν ἑκάστου· 210
Μᾶλλον δὴ στίχες ἄρθεν, ἐπεὶ βασιλῆος ἄκουσε.
Ως δ' ὅτε τοῖχον ἀνὴρ ἐρέχῃ πυκινοῖσι λίθοισι·
Δώματος ὑψηλοῖο, βίας ἀνέμων ἀλεείνων·
Ως ἄρα τῶν κόρυθές τε καὶ ἀσπίδες ὁμαδήσαντα·
Ἀσπὶς ἀσπίδ' ἔρειδε, κόρυς κόρυν, ἀνέρα δ' ἀνήρ·
Ψαῦον δ' ἱππόκομοι κόρυθες λαμπροῖσι φάλοισι
Νεύοντες· ὡς πυκνοὶ ἐφέστασαν ἀλλήλοισιν.
Πάλλοντο δ' ἐγχεσπάλοιθε δύ' ἀνέρε θωρήσσεσθον,
Πρόχλός τε καὶ Λύκομήδων, ἄνσα θυμὸν ἔχοντε,
Πρόσθεν Μυρμιδόνων πολεμιζέμεν· αὐτὰρ Αχιλλεὺς 220
Βῆ ῥ' ἴμεν ἐς κλισίην· κλιτὸν δ' ἀπὸ πῶμ' ἀνέῳγε.
Κίστης, δαιδάλυιο, τύν οἱ Θέτις ἀργυρόπεζα
Θῆκ' ὄπι νηὸς ἄγεσθαι, ἐϋπλήσασα χιτώνων,
Χλαινάων τ' ἀνεμοσκεπέων, ἔλον τε τραπήτων.
Τεύχεα δ' οἱ δίστας ἔκτο πολυχάλκοιο, ἔδε τις ἄλλος
Οὔτ' ἀνδρῶν πίτνασκεν ἀπ' αὐτῷ οὔθατα οἶνον,
Οὔτε τίῳ ἐπίδεσκε θεῶν, ὅτε μὴ Διὶ πατρί.
Τὸ ῥα τότ' ἐκ χηλοῖο λαβὼν ὀπάβησε θεράπνῃ
Πρῶτον, ἔπειτα δ' ἱδρῶ ἄλα πασσάμενος ῥοῇσι.

Νίψατο

Νίψατο δ' αὐτὸς χεῖρας, ἀφύσατο δ' αἴθοπα οἶνον·
Εὔχετ' ἔπειτα σὰς μίτρῳ ἔρκεϊ, λεῦσί τ' οἶνον,
Οὐρανὸν εἰσανιδών· Δία δ' ἐ λάθε τερπικέραυνον·
Ζεῦ ἄνα, Δωδωναῖε, Πελασγικὲ, τηλόθι ναίων,
Δωδώνης μεδέων δυσχειμέρου· ἀμφὶ δ' Σελλοὶ
Σοὶ νείκα' ὑποφῆτ' ἀνιπλόποδες, χαμαιεῦναι.
Ἦ μάν δή ποθ' ἐμεῖο ἔπος κλύες ἠδὲ μάλιστα,
Τίμησας μάν ἐμέ, μέγα δ' ἴφθο λαὸν Ἀχαιῶν·
Ἦδ' ἔτι καὶ νῦν μοι τόδ' ὄπαζε μήδεα πάλλων·
Αὐτὸς μὲν γὰρ ἐγὼ εἶμι νηῶν τε ἀγῶνά,
Ἀλλ' ἕταρον στίμπτω, πολέσιν μετὰ Μυρμιδόνεσσι,
Μάρναῦ· τῷ κόσσω ἅμα πρόφρασι, δῖρύσπα Ζεῦ·
Θάρσυνον δέ οἱ ἦτορ ἐὺ φρεσίν, ὄφρα καὶ Ἕκτωρ
Εἴσεται, ἢ ῥα καὶ οἶος ὀΐσσεται πολεμίζειν
Ἠμίτεος θοτέρησιν· ἢ οἱ τότε χεῖρες ἄαπτοι
Μαίνοιθ', ὁππότ' ἐγὼ πρὸς ἴω μετὰ μῶλον Ἄρηος.
Αὐτὰρ ἐπεί κ' ἀπὸ νηῶφι μάχῃν ἐποπίσω τε θίνα,
Ἀσκηθὴς μοι ἔπειτα θοὰς ἀπὸ νῆας ἵκοιο,
Τεύχεσί τε ξυὶ πᾶσι, καὶ ἀϊχμηταῖσι μάχοισιν.
Ὡς ἔφαθ' ὀτρύνων· τοῦ δ' ἔκλυε μητίετα Ζεύς·
Τῷ δ' ἕτερον μὲν ἔδωκε πατὴρ, ἕτερον δ' ἀνένευσε·
Νηῶν μὲν οἱ ἀπῶσαι πόλεμόν τε μάχην τε·
Δῶκε, σόον δ' ἀνένευσε μάχης ἐξαπονέεσθαι.
Ἦτοι ὁ μὲν, ἐπεύξας τε, καὶ ὀξὺ μέλεϊ Διῒ πᾶλεν,
Ἀψ κλισίηνδε εἰσῆλθε, δίπας δ' ἀπίθησε· τοὶ χηλῷ.
Στῆ δ' ἀμφιθορὼν ἀλθὼν κλισίης, ἕτι δ' ἤθελε θυμῷ
Εἰσιδέειν Τρώων καὶ Ἀχαιῶν φύλοπιν αἰνήν.
Οἱ δ' ἅμα Παλλάδι μεγαθύμοισι θωρηχθέντες
Ἔσχον, ὄφρ' ἐπὶ Τρωσὶ μέγα φλογιοῦντες ἔγειρε.
Αὐτίκα δ' Ὀφίτεσσιν ἐοικότες ἐξεχέοντο
Εἰρεσίῃσι, οὓς πᾶιδες ἐριδμαίνουσιν ἔθοντες,
Αἰεὶ κρτομέοντες, ὁδῷ ἔπι οἶνί' ἔχοντας,
Νηπίαχοι· ξυνὸν δὲ κακὸν πολέσσι τιθεῖσι.
Τὼς δ' εἰ πρὸ σφῶν τίς τε κιὼν ἄνθρωπος ὀδίτης
Κινήσει αἴψαν, οἱ δ' ἄλκιμον ἦτορ ἔχοντες

Πρόσω

Μέσσην πᾶς πίτνῃ, καὶ ἀμυίει οἷσι τίκτεσσι.
Τῶν τότε Μυρμιδόνες κεκλίατο καὶ θυμὸν ἔχοντες
Ἐκ νηῶν ἐχέοντο· βοὴ δ' ἄσχετος ὀρώρει·
Πάτροκλος δ' ἐτάροισιν ἐπίκλοπα, μακρὸν ἀΰσας·
Μυρμιδόνες, ἑταροι Πηλῃϊάδαο Ἀχιλῆος,
Ἔρίσις ἐσσὲ, φίλοι, μνήσασθε ἡ θούριδος ἀλκῆς·
Υ̓́ς ἀν Πηλείδῃ τιμήσομεν, ὃς μέγ' ἄριστος
Ἀργείων νῆάς τε, καὶ αἰχμήτας θεράποντας·
Τῶ δὲ καὶ Ἀτρείδης, εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων,
Ἤν ἄτην, ὅτ' ἄριστον Ἀχαιῶν ὐδὲν ἔτισεν.
Ὣς εἰπὼν, ἄρσεν μὲν καὶ θυμὸν ἐκάστου·
Ἦλθε δ' ἔπειτα Τρώεσσιν ἀολλέες· ἀμφὶ δὲ νῆες
Ἐμβόλιον κονάβησε, ἰύσαντων ὑπ' Ἀχαιῶν.
Τρῶες δ', ὡς εἶδόν τε Μενοιτίου ἄλκιμον υἱὸν,
Αὐτὸν, καὶ θεράποντα, σάκεσι λάμποντας ἀρηϊκοῖς,
Πᾶσιν ὀρίνθη θυμὸς, ἐπίνυθεν δὲ φάλαγγες,
Ἐλπόμενοι καὶ ναῦφι ποδώκεα Πηλείωνα
Μαιμυίμὸν μὲν ἄπρηξαι, φιλότητα δ' ἰλάσσῃ·
Πάπτηνεν δὲ ἕκαστος, ὅπη φύγοι αἶψα ὄλεθρον·
Πάτροκλος δὲ πρῶτος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ,
Ἀντικρὺ κατὰ μέσσον, ὅθι πλεῖστοι πλοτέοντο,
Νηὶ ταχὺ πρύμνῃ μεγαθύμου Πρωτεσιλάου·
Καὶ βάλε Πυραίχμεω, ὃς Παίονας ἱπποκορυστὰς
Ἦγεν ἐξ Ἀμυδῶνος, ἀπ' Ἀξιοῦ εὐρὺ ῥέοντος·
Τὸν βάλε δεξιὸν ὦμον· ὁ δ' ὕπτιος ἐν κονίῃσι
Κάππεσεν οἰμώξας· ἑταροι δέ μιν ἀμφιφόβηθεν
Παίονες· ἐν γὰρ Πάτροκλος φόβον ἧκεν ἅπασιν,
Ἐγχεμόνα κλείναις, ὃς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι.
Ἐκ νηῶν δ' ἤλασεν, καὶ ἐφλέγετον αἰθόμενον πῦρ.
Νηυσὰν δ' ἄρχ νηῦς λίπετ' αὐτόθι· τοὶ δ' ἐφόβηθεν
Τρῶες θεσπεσίῳ ὁμάδῳ· Δαναοὶ δ' ἐπίχυντο
Νῆας ἀνὰ γλαφυράς· ὄμαδος δ' ἀλίαστος ἐτύχθη.
Ὡς δ' ὅτ' ἀφ' ὑψηλῆς κορυφῆς ὄρεος μεγάλοιο
Κινήσει σκοπιὴν νεφέλῃ στεροπηγερέτα Ζεύς,
Ἐκ τ' ἔφανεν πᾶσαι ζοπιαὶ καὶ πρώονες ἄκροι,

Καὶ

Καὶ νάπαι, ἐρχνόθεν δ' ἀς' ὑπερβάλλῃ ἔασιν ἀθῆς·
Ως Δαναοὶ νηῶν μὲν ἀπεστάλησαν ἄνιον ὁδὸς,
Τυτθὸν ἀνίπνευσε· πολέμου δ' ἐγένηθ' ἱερωή·
Οὐ γὰρ πώ τι Τρῶες ἀρηϊφίλων ὑπ' Ἀχαιῶν
Πεδίοιο φοβέοντο μεκαινάων ἀπὸ νηῶν,
Ἀλλ' ἔτ' ἀρ' ἀνθίστανθο, νεῶν δ' ὑπάνειτον ἀνάλκη.
Ἐνθα δ' ἀνὴρ ἵκανε ἄνθεα, πυθαθέοντες ὀρμῆντες,
Ἡγεμόνων· πρῶτος ἦν Μενοιτιὰς ἄλκιμος υἱὸς
Αὐτίκ' ἄρα στρεφθέντ' Ἀρηΐλυκα βάλε μηρὸν
Ἐγχεϊ ὀξυόεντι, διὰ πρὸ ἦ χαλκὸν ἔλασσε·
Ῥῆξεν δ' ὀστέον ἔγχος· ὁ δ', πρηνὴς ὅπι γαίῃ
Κάππεσ'· ἑταῖς Μενέλαος ἀρηΐφιλος ἔτα Θόαντα,
Στέρνον γυμνωθέντα πρὸς ἀσπίδα· λύτο δὲ γυῖα.
Φυλείδης δ' Ἀμφίκλον ἐφορμηθέντα δοκεύσας,
Ἐφθη ὀρεξάμενος πρυμνὸν ζυγὸν, ἔνθα πάχιστον
Μυῶν ἀνθρώπου πέλεν· περὶ δ' ἴγχεϊ ἄγχαμψε
Νεῦρα δισχίδα· ἡ δὲ ζυγὸς ἔασ' ἐκάλυψε.
Νεστορίδαι δ', ὁ μὲν ἕτερ' Ἀτύμνιον ὀξεῖ δουρὶ
Ἀντίλοχος, λαπάρης δὲ διήλασε χάλκειον ἔγχος·
Ἤειπε δὲ πρόπαροιθε· Μάρης δ' αὐτοσχεδὸν ἦλθε·
Ἀντιλόχῳ ἐπόρουσε, κασιγνήτοιο χολωθείς·
Στὰς πρόσθεν νέκυος· τῷ δ' ἀντίθιος θρασυμήδης
Ἐφθη ὀρεξάμενος, πρὶν ἑτάρτατα δοῦ ἀφάμασθαι,
Ὦμον ἄφαρ· πρυμνὸν δὲ βραχίονα δουρὶ ἀκωκὴ
Ἀμφὶ δὺ' ἀμπλοίαιν, ἄπο δ' ὀστέον ἄχρις ἄρηξε·
Δέπησεν δ' ἀστῶν, καὶ ἡ ζυγὸς ὅαν' ἐκάλυψεν.
Ως τὼ μὲν δοιοῖσι κασιγνήτοισι δαμέντε
Βήτην εἰς Ἐρεβεννὸν, Σαρπηδόνι ἐσθλοὶ ἑταῖροι,
Τίτις ἀκοντιστὰ Ἀμισωδάρου· ὃς ῥα Χίμαιραν
Θρέψεν ἀμαιμακέτην, πολλοῖσιν κακὸν ἀνθρώποισιν.
Αἴας δ' Κλειόδικλον Οἰλιάδης ἐπορεῦσας
Ζωὸν ἕλε, βλαφθέντα κατὰ κλόνον· ἀλλὰ οἱ αὖθι
Λύσε μένος, πολέσας ξίφεϊ αὐχένα καπήνιλε.
Πᾶν δ' ἄορ ἐμπλήσθη ξίφος αἵματι· τὼ δὲ καθ' ὅπλα
Ἑλλάδι πορφύρεον θανάτου κατὰ μοῖρα κέχυντο.

Πλωίλεως

Πηνίλεως ἦ, Λύκων τε, Ζωίδακμον· ἔγχεσι μὲν γὰρ
Ἥμενον ἀλλήλων, μέλεον δ' ἠκόντιζε ἄμφω·
Τὼ δ' αὖτις ξιφέεσι Ζωίδακμον· ἔνθα Λύκων μὲν
Ἱππουρίν κόρυθος φάλον ἤλασεν, ἀμφὶ δ' καυλὸν
Φάσγανον ἐρράιστη· ὁ δ' ὣς ἴδε καλὸν ἀυχένα θεῖνε
Πηνέλεως, πᾶν δ' αἶσα ἴδυ ξίφος, ἔσχιθε δ' οἷον 340
Δέρμα· παρηέρθη δ' κάρη, ὠσίλιπλο δὲ γυῖα.
Μηριόνης δ' Ακάμανθα, κιχεὶς ποσὶ καρπαλίμοισι,
Νύξ', ἵππων ὀπιθοτόμφιον, ἀρ δεξιὸν ὦμον·
Ἦλτε δ' ἐξ ὀχέων, ἀρ δ' ὀφθαλμῷ κέχυτ' ἀχλύς.
Ἰδομενεὺς δ' Ερύμανθα ἀρ' ὦμα πηλέϊ χαλκῷ
Νύξε· τὸ δ' ἀντικρὺ δι' ὀχριόεντος ἐξεπέρησε
Νέρθεν ὑπ' ἐγκεφάλοιο· κέασε δ' ἄρ' ὀστέα λευκά·
Ἐν δὲ τίναχθεν ὀδόντες· ἀνέπλησθεν δέ οἱ ἄμφω
Αἵματος ὀφθαλμοί· τὸ δ' ἀνὰ στόμα καὶ ἀρ' ῥῖνας
Πῆστε χανών· θανάτῳ δὲ μέλαν νέφος ἀμφεκάλυψεν. 50
Οὗτοι ἄρ' ἡγεμόνες Δαναῶν ἦλον ἄνδρα ἕκαστον.
Ὡς δὲ λύκοι ἄρνεσσιν ἐπέχραον, ἢ ἐρίφοισι,
Σίντ', ὑπ' ἐκ μήλων αἰγιβώμιοι, αἴτ' ἀν ὄρεσσι·
Πολλῷ ἀφραδίῃσι διέτμαγεν· οἱ δὲ ἰδόντες,
Αὖθι διαρπάζουσιν ἀνάλκιδα θυμὸν ἔχόσας·
Ὡς Δαναοὶ Τρώεσσιν ἐπέχραον· οἱ δὲ φόβοιο
Δυσκλέα μνήσαντο, λάθοντο δὲ θούριδος ἀλκῆς.
Αἴας δ' ὁ μέγας αἰὲν ἔφ' Εκτορι χαλκοκορυστῇ
Ἴετ' ἀκοντίσασθαι· ὁ δὲ ἰδρείῃ πολέμοιο,
Ταυρείῃ κεκαλυμμένος ὀξέας ὤμους, 60
Σύριγγ' ὀϊστῶν τε ῥοῖζον καὶ δοῦπον ἀκόντων.
Ἤ μὲν δὴ γίγνοντο μάχης ἐτεραλκέα νίκλω·
Αὐτὰρ καὶ ὡς ἀνέμιμνε, σάω δ' ἑῆας ἑταίρους.
Ὡς δ' ὅτ' ἀπ' Οὐλύμπου νέφος ἔρχεται ἀέρι νόον εἴσω,
Αἴθρης ἐν δίνῃς, ὅτε τε Ζεὺς λαίλαπα τείνει·
Ὡς τῶν ἐκ νηῶν γωμένη ἰαχή τε φόβος τε.
Οὐδὲ κατ' μοῖραν πίπτον πάλιν· Εκτορα δ' ἵπποι
Ἔφευγον ὠκύποδες σὺν τεύχεσι· λεῖπε δὲ λαὸν
Τρῳϊκὸν, οὓς ἔέκοντας ὀγυιαλὸν τάφρος ἔρυκε.

Πολλοὶ δ' ἐν τάφρῳ ἱερυσάρματες ὠκέες ἵπποι,
Ἀξανὶ ἐν πρώτῳ ῥυμῷ λίπον ἅρματ' ἀνάκτων·
Πάντοθεν δ' ἔπιλο, ζοφόεντα δὲ νεκύεσσι κελεύθους,
Τρωσὶ καὶ δαναοῖσι· οἱ δ' ἰαχῇ τε φόβῳ τε
Πάσας πολλὰς ὁδοὺς, ἐπεὶ ἄρ τμήγῃν· ὕψι δ' ἄϊλλα
Σκίδναθ' ὑπ' αἰ νεφέων· ταναύοντο δ' μώνυχες ἵπποι
Ἀφορρὸν πρόλι ἄεσυ, νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων.
Πάντοθεν δ', ἢ πλεῖστον ὀρινόμενον ἴδε λαὸν,
Τῇ ῥ' ἔχ' ὁμοκλήσας· ὑπὸ δ' ἄξοσι φῶτες ἔπιπλον
Πρωϊσις ἐξ ὀχέων, δίφροι δ' ἀνεκυμβαλίαζον.
Ἀντικρὺ δ' ἀνὰ τάφρον ὑπέρθορον ὠκέες ἵπποι,
Ἀμβρότοι, οὓς Πριὴϊ θεοὶ δόσαν ἀγλαὰ δῶρα,
Πρόσω ἰέμενοι· ὅθι δ' Ἕκτορι κέκλετο θυμός·
Ἦτο γὰρ βαλέειν· ἢ δ' ἔκφερον ὠκέες ἵπποι.
Ὡς δ' ὑπὸ λαίλαπι πᾶσα κελαινὴ βέβριθε χθὼν
Ἠμαλ' ὀπωρινῷ, ὅτε λαβρότατον χέει ὕδωρ
Ζεὺς, ὅτε δή ῥ' ἄνδρεσσι κοτεσσάμενος χαλεπήνῃ,
Οἳ βίῃ εἰν ἀγορῇ σκολιὰς κρίνωσι θέμιστας,
Ἐκ δ' δίκην ἐλάσωσι, θεῶν ὄπιν οὐκ ἀλέγοντες·
Τῶν δέ τε πάντες μὲν ποταμοὶ πλήθουσι ῥέοντες,
Πολλὰς δ' κλιτὺς τότ' ἀποβλύουσι χαραδρὰς,
Εἰς δ' ἅλα σπερχομένους μεγάλα στενάχουσι ῥέοντας
Ἐξ ὀρέων, ἔργοις δὲ κακὸν μινύθει δέ τε ἔργ' ἀνθρώπων·
Ὣς ἵπποι Τρωσὶ μεγάλα στενάχοντο θέοντες.
Πάντοθεν δ', ἐπεὶ ἦν πρώτας ἐσίκβοσε φάλαγγας,
Αὖθι νῆας ἴεν παλιμπετὲς, οὐδὲ πόλησε
Εἶα ἰεμένους ὀπιδεύεμεν, ἀλλὰ μεσηγὺ
Νηῶν καὶ ποταμοῦ καὶ τείχεος ὑψηλοῖο
Κτεῖνε μεμαῶτας, πολέων δ' ἀπελίννυτο ποινή·
Ἔνθ' ἤτοι Πρόθοον πρῶτον βάλε δουρὶ φαεινῷ,
Στέρνον γυμνωθέντα παρ' ἀσπίδα· λῦσε δὲ γυῖα.
Δέπησεν δὲ πεσὼν· ὁ δὲ Θέστορα, Ἠνοπος υἱὸν,
Δεύτερον ὁρμηθείς· (ὁ μὲν δεξίτερον ἐπὶ δίφρον
Ἧστο ἀλείς· ἐκ γὰρ πλήγη φρένας, ἐκ δ' ἄρα χειρῶν
Ἡνία νήχθησαν· ὁ δ') ἔλασσε νύξε παραστὰς

Γλαθμὸν

Σκεδασὸν δ' ἐξείλετ', διὰ δ' αὐτῆς πεῖρεν ὀδόντων·
Εἶλκε δ' ἀνελυγγῶν· ὡς ὅτε τις φῶς
Πέτρῃ ὑπὸ πρυμνῇ καθήμενος, ἱερὸν ἰχθὺν
Ἕλκων πόντιον θύννον λίνῳ ἠὲ ἤνοπι χαλκῷ·
Ὡς εἶλκ' ὀμφὶ δίφρον κεχηνότα, δακρὺ φαεινῶν·
Καὶδ' ἄρ' ὅπὶ στόμ' ἴωσε· πεσόντα δέ μιν λίπε θυμός.
Αὐτὰρ ἔπειθ' Ἑρύαλον ἐπασσυμβλον βάλε πέτρῳ,
Μέσσῳ κορυθαίολον· ἡ δ' ἄνδιχα πᾶσα κεάδη
Ἐν κόρυθι βεβαυῖᾳ· ὁ δ' ἄρα πρηνὴς ὅπὶ γαίῃ
Κάππεσεν· ἀμφὶ δέ μιν θάνατος χύτο θυμοραϊστής·
Αὐτὰρ ἔπειθ' Ἑρύμαντα, καὶ Ἀμφοτερῶν, καὶ Ἐπάλτην,
Τληπόλεμόν τε Δαμασορίδην, Ἔχιόν τε, Πύρνον τε,
Ἰφιά τ', Εὐίππόν τε, καὶ Ἀργεάδην Πολύμηλον,
Πάντας ἐπασσυτέρους πέλασε χθονὶ πολυβοτείρῃ.
Σαρπηδὼν δ' ὡς ἓν ἴδ' ἀμφιβεβῶτας ἑταίρους
Χέρσ' ὑπὸ Πατρόκλοιο Μενοιτιάδαο δαμέντας,
Κίνυτ' ἄρ' ἀνὰ πρόμαχον καθαπτόμενος Λυκίοισιν·
Λύκιοι, ὦ Λύκιοι, πόσε φεύγετε; νῦν θοοὶ ἔστε·
Ἀντίσσω γὰρ ἐγὼ τοῦδ' ἀνέρος, ὄφρα δαείω,
Ὅστις ὅδε κρατέει· καὶ δὴ κακὰ πολλὰ ἔοργε
Ἀργείους· ἐπεὶ πολλῶν τε καὶ ἐσθλῶν γυῖα λέλυσται.
Ἦ ῥα, καὶ ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἆλτο χαμᾶζε.
Πατρόκλῳ δ' ἐτέρωθεν, ἐπεὶ ἴδεν, ἔκθορε δίφρου.
Οἱ δ' ὥς τ' αἰγυπιοὶ, γαμψώνυχες, ἀγκυλοχεῖλαι,
Πέτρῃ ἔφ' ὑψηλῇ μεγάλα κλάζοντε μάχονται·
Ὣς οἵ, κεκλήγοντες ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν.
Τοὺς δ' ἰδὼν ἐλέησε Κρόνου πάις ἀγκυλομήτεω,
Ἥρῃ τ' ἠδὲ Διΐ πατρὶ κασιγνήτῳ, ἄλοχόν τε·
Ὤ μοι ἐγὼν, ὅτε μοι Σαρπηδόνα, φίλτατον ἀνδρῶν,
Μοῖρ' ὑπὸ Πατρόκλοιο Μενοιτιάδαο δαμῆναι.
Ψυχὴ δέ μοι κραδίη μέμονε, φερτὸν ὀρμαίνοντι,
Ἢ μιν ζωὸν ἐόντα μάχης ἄπο δακρυοέσσης
Θείω ἀναρπάξας Λυκίης ἐν πίονι δήμῳ,
Ἦ ἤδη ὑπὸ χερσὶ Μενοιτιάδαο δαμάσσω.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρη·

Αἰνότατε Κρονίδη, ποῖον τ' μῦθον ἔειπες;
Ανδρα θνητὸν ἐόντα, πάλαι πεπρωμένον αἴσῃ,
Αψ ἐθέλεις θανάτοιο δυσηχέος ἐξαναλῦσαι;
Ερρ' ἀτὰρ ἕ τοι πάντες ἐπαινέομεν θεοὶ ἄλλοι.
Αλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσιν·
Αἶψα ζαὸν πέμψῃς Σαρπηδόνα ὄνδε δόμονδε,
Φεύζειν, μήτις ἔπειτα θεῶν ἐθέλῃσι καὶ ἄλλῳ
Πέμπειν ὃν φίλον υἱὸν ἀπὸ κρατερῆς ὑσμίνης·
Πολλοὶ γὰρ περὶ ἄστυ μέγα Πριάμοιο μάχονται
Υἱέες ἀθανάτων, τοῖσιν κότον αἰνὸν ἐνήσεις.
Αλλ' εἰ τοι φίλος ἐστὶ, τιὸν δ' ὀλοφύρεται ἦτορ,
Ητοι μὲν μιν ἔασον ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ
Χέρσ' ὑπὸ Πατρόκλοιο Μενοιτιάδαο δαμῆναι·
Αὐτὰρ ἐπὴν δὴ τόνγε λίπῃ ψυχή τε καὶ αἰὼν,
Πέμπειν μιν Θάνατόν τε φέρειν, καὶ νήδυμον Υπνον,
Εἰσόκε δὴ Λυκίης δυρείης δῆμον ἵκωνται·
Ενθά ἑ ταρχύσουσι κασίγνητοί τε, ἔδ τε,
Τύμβῳ τε, στήλῃ τε· τὸ γὰρ, γέρας ἐστὶ θανόντων.

Ως ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
Αἱματόεσσας δ' ψιάδας καλέσσατο κεῖρε,
Παῖδα φίλον τιμῶν, τὸν οἱ Πατρόκλῳ ἔμελλε
Φθίσειν ἐν Τροίῃ ἐριβώλακι, πολλὰ πάρος περ.

Οἱ δ' ὅτε δὴ χαδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
Ενθ' ἦτοι Πάτροκλον ἀγαπλειτὸν θρασύμηλον,
Ος ῥ' ἦϋς πρόσθεν Σαρπηδόνος ἦεν ἄνακτος,
Τὸν βάλε νειατείρᾳ κατὰ γαστέρα· λῦσε δὲ γυῖα·
Σαρπηδὼν δ' αὖτῳ μεθ' ἀπήμβροτε δουρὶ φαεινῷ,
Δεύτερος ὁρμηθείς· ὁ δὲ Πήδασον ἔτρεσεν ἵππον
Ἔγχει δεξιὸν ὦμον· ὁ δ' ἴαχε θυμὸν ἀΐσθων·
Κάδδ' ἔπεσ' ἐν κονίῃσι μακών, ἀπὸ δ' ἔπτατο θυμός·
Τὼ δὲ διαπρήτιε κεῖτο ζυγὸν, ἀνία δὲ ἔφι
Σύγχυτ', ἐπειδὴ κεῖτο πατρόκλοιο ἐν κονίῃσι.
Τοῖο μὲν Αὐτομέδων δουρικλυτὸς εὖρετο τίκμας,
Σπασσάμενος ταναήκεα ξίφος παχὺ καὶ μέγα,
Αἶξας ἀπέκοψε πατρόκλου· αὐτὰρ ἐμάτησε.

Τὰ

Τὼ δ' ἰθυνθήτην, ἐν δ' ῥυτῆρσι τάνυσθεν·
Τὼ δ' αὖτις σωήτην ἐρεμδ῀ πρέε θυμοδόρμιο.
Ἔνθ' αὖ Σαρπηδὼν μὲν ἀπήμβροτε δῖε φαεινῷ,
Παλλὰς δ' ὑψόσ' ἄμον ἀριστερὸν ἦλυθ' ἀκωκὴ
Ἔσχε῀, ὐδ' ἔβαλ' αὐτόν· ὁ δ' ὕστερος ἄρνυτο χάρμῃ
Πάλλη῀· τῷ δ' ἐχ ἅλιον βέλ῀ ἔκφυγε χειρὸς, 480
Ἀλλ' ἔβαλ', ἔνθ' ἄρα τε φρένες ἔσχαθ' ἁμφ' ἀδινὸν κῆρ·
Πῆξε δ', ὡς ὅτε τις δρῦς ἢ πίτυς ἠὲ κέλθη,
Ἣ τέ τε νηὸς βλωθρὴ, τήν τ' ἔρσεσι τέκτονες ἄνδρες
Ἐξέταμον πελέκεσσι νεήκεσι, νήϊον εἶδος·
Ὣς ὁ πρόσθ' ἵππων καὶ δίφρου κεῖτο τανυσθείς,
Βεβρυχὼς, κόνι῀ δεδραγμέν῀ αἵματοέσσῃ.
Ἤϋτε ταῦρον ἔπεφνε λέων ἀγέλῃφι μεμελθὼν,
Ἀῖθωνα, μεγάθυμον ἐν εἰλιπόδεσσι βόεσσιν,
Ὃς τό γε σεύάχων ὑπὸ γαμφηλῇσι λέοντ῀·
Ὣς ὑπὸ Πηλεΐδαο Λυκίων ἀγὸς ἀσπιστάων 490
Πτείνομέν῀ μυρίσιν, φίλον δ' ὀνόμηνεν ἑταῖρον·
Γλαῦκε πέπον, πολεμιστὰ μεθ' ἀνδράσι, νῦν σε μάλα χρὴ
Αἴχμην τ' ἐμφαναι, καὶ θαρσαλέον πολεμιστὴν·
Νῦν τοι ἐπιλήθωνται πολεμ῀· κακός; εἰ θεός ἐσσι.
Πρῶτα μὲν ὄρσον Λυκίων ἡγήτορας ἄνδρας,
Πάντη ἐποιχόμεν῀, Σαρπηδόν῀ ἀμφιμάχεσθαι·
Αὐτὰρ ἔπειτα καὶ αὐτὸς ἐμεῦ πέρι μάρναο χαλκῷ.
Σοὶ γὰρ ἐγὼ καὶ ἔπειτα καλὴφοίν καὶ ὄνειδ῀
Ἔσσομαι ἤματα πάντα διαμπερὲς, εἴκε μ' Ἀχαιοὶ,
Τόξεα συλήσωσι, νεῶν ἐν ἀγῶνι πεσόντα. 500
Ἀλλ' ἔχεο κρατερῶς, ὄρσεν δ' ἀνὰ λαὸν ἅπαντα.
Ὣς ἄρα μιν εἰπόντα τέλ῀ θανάτοιο κάλυψεν,
Ὀφθαλμὼς, ῥῖνάς θ' ὁ δ' ἀὴς ἐν στήθεσι βαίνων,
Ἐκ χροὸς εἶλκε δόρυ, περὶ δ' φρένες αὐτῷ ἔπονθο·
Τοῖο δ' ἅμα ψυχήν τε, καὶ ἔσχε῀ ἐξέρυσσ' αἰχμήν·
Μυρμιδόνες δ' αὐτῷ κέθον ἵππους φυσιόωντας
Ἠνυβάς φοβέεσθαι, ἐπεὶ λίπον ἄρμαθ' ἁνάκτων.
Γλαύκῳ δ' αἰνὸν ἄχ῀ γένετο φθονέοντι μάλιστα·
Κείνθη δέ οἱ ἤτορ, ὅτ' ἀ δυώκετο πρεσβυτάων.

Χειρὶ δ' ἑλὼν ὀπίσζε βεβαχίονα· τεῖρε γὸ αἰνῶς
Ελκ☞, ὁ δή μιν Τεῦκρος ἐπισαύλιον βάλεν ἰῷ,
Τείχε☞ ὑψηλοῖο ἀρὴν ἐτάροισιν ἀμυνέων.
Εὐχομέν☞ δ' ἀρα εἶπεν ἐκηβόλῳ Ἀπόλλωνι·
Κλῦθι, ἄναξ, ὅς τις Λυκίης ἐν πίονι δήμῳ
Εἶς, ἢ ἐνὶ Τροίῃ δυώσατο ἢ σὺ πάντοσ' ἀκούεις·
Ἀλλά μοι κηδομένῳ, οἷς νῦν ἐμὸς κῆδ☞ ἱκάνει.
Ελκ☞ μὲν γὸ ἔχα τόδε καρτερὸν, ἀμφὶ δέ μοι χεὶρ
Ὀξείης ὀδυώῃσιν ἐλήλαται, ἄδε μοι αἷμα
Τερσῆναι δυώαται· βαρύθει δέ μοι ὦμ☞ ὑπ' αὐτῆς·
Εἴχ☞ δ' ἂ δυώαμαι χεῖν ἔμπεδον, ἄδε μάχεσθαι
Ἐλθὼν δυσμενέεσσιν· ἀνὴρ δ' ὅμως ὄλεσσε,
Σαρπηδὼν, Διὸς υἱός· ὁ δ' οὐδ' ὧ παιδὶ ἀμυνέει.
Ἀλλὰ σὺ μοι πρόφρων, ἄναξ, τόδε καρτερὸν ἕλκ☞ ἄνεσσαι,
Κοίμησον δ' ὀδυώας, δὸς δ' ἥρωσι, ὄφρ' ἐτάροισι
Κικλόμεν☞ Λυκίοισιν ἐποτρύω πολεμίζειν·
Αὐτός τ' ἀμφὶ νέκυϊ καλῷ ἐθνειῶτι μάχωμαι.
Ὣς ἔφατ' ἀιχόμεν☞· τῷ δ' ἔκλυε Φοῖβ☞ Ἀπόλλων·
Αὐτίκα παῦσ' ὀδυώας, ἀπὸ δ' ἕλκε☞ ἀργαλέοιο
Αἷμα μέλαν τέρσηνε, μεμί☞ δέ οἱ ἐμβαλε θυμῷ.
Γλαῦκ☞ δ' ἴγνια ἦσιν ἐνὶ φρεσὶ, γήθησέν τε,
Οτλι οἱ ὦκ' ἤκουσε μέγας θεὸς ἀιξαμένοιο.
Πρῶτα μὲν ἄρχωνας Λυκίων ἡγήτορας ἄνδρας,
Πάντη ἐποιχόμεν☞, Σαρπηδόν☞ ἀμφιμάχεσθαι
Αὐτὰρ ἔπειτα μετ' Τρῶας κίε, μακρὰ βιβάων,
Πηλυδάμαντ' ὄρν' Πανθοίδην, κὴ Ἀγήνορα δῖον·
Βῆ δ' μετ' Αἰνείαν τὲ, κὴ Ἑκτορα χαλκοκορυστὴν,
Ἀγχῖ δ' ἰσάμεν☞ ἔπια πολεμήια πεφνσήδα·
Ἑκτορ, νῦ δὴ πάγχυ λελασμέν☞ εἰς ὑπερόπων,
Οἷ σέθεν εἵνεκα, τῆλε φίλων, κὴ πατρίδ☞ αἴης,
Θυμὸν ὀπυιθύθεσι· σύ δ' οὐκ ἐθέλεις ἐπαμυνέειν.
Κεῖν☞ Σαρπηδὼν, Λυκίων ἀγὸς ἀσπιστάων,
Ος Λυκίῃ εἴρυτο δίκῃσί τε κὴ σθένεϊ φ·
Τὸν δ' ὑπὸ Πατρόκλῳ δάμασ' ἔγχεϊ χάλκει☞ Ἄρης.
Ἀλλὰ, φίλοι, πάρστητε, νεμεσσήθητε δ θυμῷ,

Μὴ

Μὴ ἀπὸ τοῦχε ἶλωνδ', ἀεικίσασσι ἦ νεκρὸν
Μυρμιδόνες, Δαναῶν κεχολωμένοι, ὅσσοι ὅλοντο,
Τοὺς ὑπὸ νηυσὶ θοῇσιν ἀπέφνομεν ἐγχείῃσιν.
Ὡς ἔφαθ'· Τρῶας δ' καλαπρῴθην λάθε φίνθων
Ἀρχετον, ἀν ὀπιεικτὸν, ἐπεὶ ῥφισιν ἔρμα πόληος
Ἔσκε, καὶ ἀλλοδαπός περ ἐών· πολέες γὰρ ἅμ' αὐτῷ
Λαοὶ ἕποντ', ἐν δ' αὐτὸς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι.
Βὰν δ' ἰθὺς Δαναῶν λελιημένος· ἦρχε δ' ἄρα ῥοῦν
Ἕλωρ, χωόμενον Σαρπηδόνα· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
Ὦρσε Μενοιτιάδαο Πατρόκλοιο λάσιον κῆρ·
Αἴαντε πρώτω προτέρω, μεμαῶτε καὶ αὐτώ·
Αἴαντε, νῦν ῥφῶιν ἀμυνέσθω φίλον ἦτορ,
Οἷοί περ πάρος ἦτε μετ' ἀνδράσιν, ἢ καὶ ἀρείους.
Κεῖνος ἀνὴρ, ὃς πρῶτος ἐσήλατο τεῖχος Ἀχαιῶν,
Σαρπηδών· ἀλλ' εἴ μιν ἀεικισσαίμεθ' ἑλόντες,
Τεύχεά τ' ἄμοιιν ἀφελοίμεθα, καί τιν' ἑταίρων
Αὐτοῦ ἀμυνομένων δαμασσαίμεθα νηλεῖ χαλκῷ.
Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἦ καὶ αὐτοὶ ἀλέξασθαι μενέαινον.
Οἱ δ' ἐπεὶ ἀμφοτέρωθεν ἐναρηιώτατο φάλαγγες,
Τρῶες καὶ Λύκιοι, καὶ Μυρμιδόνες καὶ Ἀχαιοὶ,
Σύμβαλον ἀμφὶ νέκυϊ καλαὶ θέσθην ἀκωκαὶ,
Δεινὸν ἀΰσαντες· μέγα δ' ἴαχε τεύχεα φωτῶν.
Ἔνθ' ὅτε νύκτ' ὀλοὴν τανύσῃ κεραὸς ὑσμίνη,
Ὄφρα φίλῳ περὶ παιδὶ μάχης ὀλοὸς πόνος εἴη.
Τῇ ῥ' ἔτρεσσαν Τρῶες ἐλίκωπας Ἀχαιούς·
Βλῆτο γὰρ ἔντι κάκιστος ἀνὴρ μετὰ Μυρμιδόνεσσιν,
Τὸν Ἀγακλῆος μεγαθύμου, δῖος Ἐπειγεύς,
Ὃς ῥ' ἐν Βυθείῃ διζημενέων ἤνασσε
Τροιζῆν· αὐτὰρ πότε γ' ἐσθλὸν ἀνεψιὸν ἐξεναρίξας
Ἐς Πηλῆ' ἰκέτευσε, καὶ ἐς Θέτιν ἀργυρόπεζαν·
Οἳ δ' ἅμ' Ἀχιλλῆϊ ῥηξήνορι πέμπον ἕπεσθαι
Ἴλιον εἰς εὔπωλον, ἵνα Τρώεσσι μάχοιτο.
Τόν ῥα τόθ' ἁπτόμενον νέκυος βάλε φαίδιμος Ἕκτωρ
Χαλκάσπιν κεφαλήν· ἡ δ' ἀντία πᾶσα κεάδη
Ἔντοσθεν ῥεμβῇ· ὁ δ' ἄρα πρηνὴς ὕπτιος νεκρῷ

Κάππεσεν,

Κάπτεσιν. ἀμφὶ δέ μιν θάνατος χύτο θυμοφλέγης.
Παλεγκλῆι δ' ἄρ' ἄχος γλύστο φθιμένοιο ἑταίρου·
Ἴθυσεν δ' ἄλκὶ προμάχων, ἴκελος ἀϊκτῆι
Ωκείῃ, ὅς τ' ἐφόβησε κολοιούς τε, ψῆνάς τε·
Ὡς ἰθὺς Λυκίων, Παλεγκλείης ἱπποκόλυθε,
Εσσυο καὶ Τρώων· κεχόλωτο δὲ κῆρ, ἑταίρου.
Καί ῥ' ἔβαλε Σθενέλαον, ἰθαιμβίου φίλον υἱὸν
Αὐχένα κρυμαδίῳ, ῥῆξεν δ' ὀπὸ τοῖο τένοντας.
Χάζησαν δ' ὀπίσω τε προμαχοι καὶ φαίδιμος Ἕκτωρ.
Οσση δ' αἰγανέης ῥιπὴ τανυσσαμένοιο τέτυκται,
Ἣν ῥά τ' ἀνὴρ ἀφίῃ πειρήσων ἢ ἐν ἀέθλῳ,
Ἠὲ καὶ ἐν πολέμῳ, δηΐων ὑπὸ θυμοφλυγέων·
Τόσσον ἐχάζησαν Τρῶες, ὄσσαντο δ' Ἀχαιοί.
Γλαῦκος δ' πρῶτος, Λυκίων ἀγὸς ἀσπιστάων,
Στρεφθείς, ἔκλεινεν Βαθυκλῆα μεγάθυμον,
Χαλκωτος φίλον υἱόν, ὃς Ἑλλάδι οἰκία ναίων,
Ὀλβῳ τε πλούτῳ τε μετέπρεπε Μυρμιδόνεσσι.
Τὸν μιν ἄρα Γλαῦκος, σῆθος μέσον, ὄσσε δυρεί,
Στρεφθεὶς ἐξαπίνης, ὅτε μιν κατέμαρπτε διώκων·
Δέπησεν δὲ πεσών· στυγερὸν δ' ἄχος ἔλλαβ' Ἀχαιούς,
Ὡς ἔπεσ' ἐσθλὸς ἀνήρ, μέγα δὲ Τρῶας κεχάρηνε·
Στὰν δ' ἀμφ' αὐτὸν ἰόντες ἀολλέες· αὐδ' ἄρ' Ἀχαιοι
Ἀλκῆς ἐξελάθοντο, μιῇ δ' ἰθὺς φέρον αὐτῇ.
Ἔνθ' αὖ Μηριόνης Τρώων ἕλεν ἄνδρα κορυστὴν
Ἀσάϊον, θρασυμὸν ἰὸν Ὀινόπος, ὃς Διὸς ἱρῆος
Ἰδαίου ἐτέτυκτο, θεὸς δ' ὡς, τίετο δήμῳ·
Τὸν βάλ' ὑπὸ γναθμοῖο κατ' οὖας· ὦκα δὲ θυμὸς
Ωχετ' ἀπὸ μελέων, συγερὸς δ' ἄρα μιν σκότος εἷλεν.
Αἰνείας δ' ὑπὲ Μηριόνῃ δόρυ χάλκειον ἧκεν·
Ἐλπετο γὰρ τυδείδῃ ὑποκαππίδια προβιβῶντι·
Αλλ' ὁ μὲν εἶδε ἰδὼν ἀλεείνετο χάλκειον ἔγχος,
Πρόσσω γὰρ κατέκυψε· τὸ δ' ἐξόπιθεν δόρυ μακρὸν
Οὐδει ἐνισπίμφθη, ὑπὲ δ' ὠκέα χαλκὸς ἀπειλήχθη
Ἔγχεος· ἐν θαδὲ ἔπειτ' ἀφίει μένος ἔγχεος ἄρης·
Αἰχμὴ δ' Αἰνείαο κατ' ἰσχίον ἐγκατέπηξε

Ωκεῖ',

Ὦχεῖ', ἐπεί ῥ' ἅλιον σιδερῆς ὑπὸ χερσὶ ὄρυσσιν.
Αἰνείας δ' ἄρα θυμὸν ἐχώσατο, φώνησέν τε·
Μηριόνη, τάχα κέν σε, καὶ ὀρχηστήν περ ἐόντα,
Ἔγχεϊ ἐμὸν κατέπαυσε διαμπερὲς, εἴ σ' ἔβαλόν περ.
Τὸν δ' αὖ Μηριόνης δυσμενὲς ἀντίον ηὔδα·
Αἰνεία, χαλεπόν σε, καὶ ἴφθιμόν περ ἐόντα,
Πάντων ἀνθρώπων σθένεται μάρνασθαι, ὅς κέ σθ' ἄνδρα
Λάθῃ ἀμυνόμενον· θνητὸς δέ τυ καὶ σὺ τέτυξαι.
Εἰ καὶ ἐγώ σε βάλοιμι τυχὼν μέσον ὀξέϊ χαλκῷ.
Αἶψά κε, καὶ κρατερός περ ἐὼν καὶ χερσὶ πεποιθὼς,
Δώσει ἐμοὶ δόξαν, ψυχὴν δ' Ἀΐδι κλυτοπώλῳ.
Ὡς φάτο· τὸν δ' ἐπένιπλε Μενοιτίου ἄλκιμος υἱός·
Μηριόνη, τί σὺ ταῦτα, καὶ ἐσθλὸς ἐών, ἀγορεύεις;
Οἶδα, ὅτι Τρῶες ὀνειδείοις ἐπέεσσι
Νεκρὸν χωρήσουσι, πάρος τινὰ γαῖα καθέξει·
Ἐν γὰρ χερσὶ τέλος πολέμου, ἑπέων δ', ἐνὶ βουλῇ·
Τῷ, ὅτι κρὴ μῦθον ὀφέλλειν, ἀλλὰ μάχεσθαι.
Ὡς εἰπὼν, ὁ μὲν ἦρχ', ὁ δ' ἅμ' ἕσπετο ἰσόθεος φώς.
Τῶν δ' ὥστε δρυτόμων ἀνδρῶν ὀρυμαγδὸς ὄρωρεν
Οὔρεϊ ἐν βήσσης, ἄκαθεν δέ τε γίνεθ' ἀκουή·
Ὣς τῶν ὄρνυτο δοῦπος ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης,
Χαλκῷ τε, ῥινῷ τε, βοῶν τ' εὐπωλέων,
Νωτομένων ξίφεσίν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν.
Οὐδ' ἂν ἔτι φρεσὶν ἔγνω ἀνὴρ Σαρπηδόνα δῖον
Ἔγνω, ἐπεὶ βελέεσσι, καὶ αἵματι, καὶ κονίῃσιν,
Ἂπ κεφαλῆς εἵλυτο διαμπερὲς ἐς πόδας ἄκρους.
Οἱ δ' αἰεὶ περὶ νεκρὸν ὁμίλεον, ὡς ὅτε μυῖαι
Σταθμῷ ἔνι βουμίῳσι περιγλαγέας κατὰ πέλλας,
Ὥρῃ ἐν εἰαρινῇ, ὅτε τὰ γλάγος ἄβρεται ὀδίει·
Ὡς ἄρα τοὶ περὶ νεκρὸν ὁμίλεον· οὐδέ ποτε Ζεὺς
Τρέψεν ἀπὸ κρατερῆς ὑσμίνης ὄσσε φαεινὼ,
Ἀλλὰ κατ' αὐτοὺς αἰὲν ὄρα, καὶ φρέζετο θυμῷ
Πολλὰ μὰλ' ἀμφὶ φόνῳ Πανδώκλου, μερμηρίζων,
Ἢ ἤδη καὶ ἐκεῖνον ὑπὸ κρατερῇ ὑσμίνῃ
Αὐτῷ ἐπ' ἀντιθέῳ Σαρπηδόνι φαίδιμος Ἕκτωρ

Χαλκῷ

Χαλκῷ δηώσῃ, ἀπό τ' ὤμων τεύχε' ἑλοίμῃ,
Ἢ ἔτι κ᾽ πλείοσιν ὀφέλλειεν πόνον αἰπύν.
Ὧδε δέ οἱ φρονέοντι, δοάσατο κέρδιον εἶναι,
Ὀρσ' ἀὐτὶς θρέξαντα Πηλεϊάδην Ἀχιλῆα
Ἐξαῦτις Τρῶάς τε κ᾽ Ἑλλοπα χαλκοκορυστὴν
Ὧσαιτο περὶ ἄστυ, πολίων δ' ἀπὸ θυμὸν ἕλοιτο.
Ἕκτορι δ᾽ πρώτίστῳ ἀνάλκιδα θυμὸν ἐνῶρσεν·
Ἐς δίφρον δ' ἀναβὰς φύγαδ' ἴτρχτο, κίκλετο δ' ἄλλους
Τρῶας φευγέμεναι· γνῶ γὰρ Διὸς ἰρὰ τάλαντα.
Ἐνθ' ἠδ' ἔφθιμοι Λύκιοι μνῶον, ἀλλ' ἐφόβηθεν
Πάντες, ἐπεὶ βασιλῆα ἴδον βεβλημένον ἦτορ,
Κείμενον ἐν νεκύων ἀγύρει· πολέες γὰρ ἔπ' αὐτῷ
Κάππεσον, ἐὺτ' ἔριδα κρατερὴν ἐτάνυσσε Κρονίων.
Οἱ δ' ἄρ' ἀπ' ὤμοιϊν Σαρπηδόνα ἕλκε' ἕλοντο,
Χάλκεα, μαρμαίροντα, τὰ μὲν κοίλας ὑπὸ ῥῖνας
Δῶκε φέρειν ἑτάροισι Μενοιτίου ἄλκιμος υἱός.
Καὶ τότ' Ἀπόλλωνα προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς·
Εἶδ' ἄγε νῦν, φίλε Φοῖβε, κιχήμενὲς αἷμα κάθησον
Ἐλθὼν ἐκ βελέων Σαρπηδόνα, καί μιν ἔπειτα,
Πολλὸν ἄπο προφέρων, λῦσον πολεμοῖο ῥοῇσι,
Χερσίν τ' ἀμβροσίῃ, πρὲὶ δ' ἄμβροτα εἵματα ἕσσον.
Πέμπε δέ μιν προμπτοῖσιν ἅμα κραιπνοῖσι φέρεσθαι,
Τπνῳ κ᾽ Θανάτῳ διδυμάοσιν, οἳ ῥά μιν ὦκα
Θήσουσιν Λυκίης εὐρείης πίονι δήμῳ·
Ἔνθα ἑ ταρχύσουσι κασίγνητοί τε, ἔτ τὲ,
Τύμβῳ τε στήλῃ τέ· τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων.
Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἄρα πατρὸς ἀνηκόησεν Ἀπόλλων·
Βῆ δ᾽ κατ' Ἰδαίων ὀρέων ἐς φύλοπιν αἰνήν·
Αὐτίκα δ' ἐκ βελέων Σαρπηδόνα δῖον ἀείρας,
Πολλὸν ἄπο προφέρων, λῦσεν πολεμοῖο ῥοῇσι,
Χερσίν τ' ἀμβροσίῃ, πρὲὶ δ' ἄμβροτα εἵματα ἕσσε·
Πέμπε δέ μιν προμπτοῖσιν ἅμα κραιπνοῖσι φέρεσθαι,
Τπνῳ κ᾽ Θανάτῳ διδυμάοσιν· οἳ ῥά μιν ὦκα
Κάτθεσ' ἐν Λυκίης εὐρείης πίονι δήμῳ.
Παῖδε δ' ἵπποισι κ᾽ Αὐτομέδοντι κελεύσας,

Τρῶας

Τρῶας καὶ Λυκίους μελεϊστιάθε, καὶ μέγ' ἀϋτῆ,
Νήπιος· εἰ ἦ ἔπος Πηληϊάδαο φύλαξεν,
Ἦτ' ἂν ὑπ' ἐκφυγέ κῆρα κακὴν μέλανος θανάτοιο.
Ἀλλ' αἰεί γε Διὸς κρείσσων νόος, ἠέ περ ἀνδρῶν,
Ὅστε καὶ ἄλκιμον ἄνδρα φοβεῖ, καὶ ἀφείλετο νίκην
Ῥηϊδίως, ὅτε δ' αὐτὸς ἐποτρύνῃσι μάχεσθαι·
Ὅς οἱ καὶ τότε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἀνῆκεν.
Ἔνθα τίνα πρῶτον, τίνα δ' ὕστατον ἐξενάριξας,
Πατροκλεὶς, ὅτε δή σε θεοὶ θάνατόνδε κάλεσσαν;
Ἄδρηστον μὲν πρῶτα, καὶ Αὐτόνοον, καὶ Ἐχέκλον,
Καὶ Πέριμον Μεγάδην, καὶ Ἐπίστορα, καὶ Μελάνιππον·
Αὖτὰρ ἔπειθ' Ἕλασον, καὶ Μύλιον, ἠδὲ Πυλάρτην·
Τοὺς ἔλεν· οἱ δ' ἄλλοι φύγαδ' ἐμνώοντο ἕκαστος.
Ἔνθα κέν ὑψίπυλον Τροίην ἕλον υἷες Ἀχαιῶν,
Πατροκλῆος ὑπὸ χερσὶ, πρὶν πρὸ γὰρ ἔλκεϊ θῦνεν·
Εἰ μὴ Ἀπόλλων Φοῖβος ἐϋδμήτου ἐπὶ πύργου
Ἔστη, τῷ ὀλοὰ φρονέων, Τρώεσσι δ' ἀρήγων.
Τρὶς μὲν ἐπ' ἀγκῶνος βῆ τείχεος ὑψηλοῖο
Πάτροκλος, τρὶς δ' αὐτὸν ἀπεσσυφέλιξεν Ἀπόλλων,
Χείρεσιν ἀθανάτῃσι φαεινὴν ἀσπίδα νύσσων·
Ἀλλ', ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπέσσυτο, δαίμονι ἶσος,
Δεινὰ δ' ὀμοκλήσας προσέφη ἑκάεργος Ἀπόλλων·
Χάζεο, διογενὲς Πατρόκλεες· ἔ νύ τοι αἶσα
Σῷ ὑπὸ δουρὶ πόλιν πέρθαι Τρώων ἀγεράχων,
Οὐδ' ὑπ' Ἀχιλλῆος, ὅσσῳ σέο πολλὸν ἀμείνων.
Ὡς φάτο· Πάτροκλος δ' ἀνεχάζετο πολλὸν ὀπίσσω,
Μῆνιν ἀλευόμενος ἑκαεργέος Ἀπόλλωνος.
Ἕκτωρ δ' ἐν Σκαιῇσι πύλῃς ἔχε μώνυχας ἵππους·
Δίζε γὰρ, ἠὲ μάχοιτο καὶ αὖθι κλόνον ἀνὰ θῖνας ἐλάσας,
Ἦ λαὸς εἰς τεῖχος ὁμοκλήσειεν ἀλῆναι.
Ταῦτ' ἄρα οἱ φρονέοντι παρίστατο Φοῖβος Ἀπόλλων,
Ἀνέρι εἰσάμενος αἰζηῷ τε, κρατερῷ τε,
Ἀσίῳ, ὃς μήτρως ἦν Ἕκτορος ἱπποδάμοιο,
Αὐτοκασιγνήτῃ Ἑκάβης, υἱὸς δὲ Δύμαντος,
Ὃς Φρυγίῃ ναίεσκε ῥοῇς ἔπι Σαγγαρίοιο·

Τῷ

Τῷ μιν ἐειτάμενος προσεφώνεε Φοῖβος Ἀπόλλων·
Ἕκτορ, τίπτε μάχης ἀποπαύεαι; οὐδέ τί σε χρή.
Αἴθ' ὅσον ἤατων εἰμὶ, τόσον σέο φέρτερος εἴην·
Τῷ κε τάχα σύγερῶς πολέμου ἀπερωήσειας.
Ἀλλ' ἄγε, Παιήονλφ ὄφρα κραιπνώυχας ἵππους,
Αἶψα πάος μιν ἴαλης, δύω δέ τοι εὔχος Ἀπόλλων.
Ὡς εἰπὼν, ὁ μὲν αὖτις ἔβη θεὸς ἀμπόνον ἀνδρῶν·
Κεβριόνην δ' ἐπίλυσε δαΐφρονι φαίδιμος Ἕκτωρ
Ἵππους ἐς πόλεμον τεπληγέμεν· αὐτὰρ Ἀπόλλων
Δύσετ' ὄμιλον ἰών· ἐν δ' κλόνον Ἀργείοισιν
Ὦρσε κακὸν, Τρωσὶν δ' κὺ Ἕκτορι κῦδος ὄπαζεν.
Ἕκτωρ δ' ἄλλους μὲν Δαναοὺς ἔα, οὐδ' ἐνάριζεν·
Αὐτὰρ ὁ Παιήονλφ ἕπεχε κραιπνώυχας ἵππους.
Παιήονλος δ' ἐτίρωθεν ἀφ' ἵππων ἅλτο χαμᾶζε,
Σκαιῇ ἴλχος ἔχων· ἑτέρῃφι δ' λάζετο σίβον
Μάρμαρον ὀκριόεντα, τόν οἱ σφαῖρ' χεῖρ ἐκάλυψεν.
Ὦρτο δ' ἐρειτάμενος· οὐδὲ δὴν χάζετο φωτὸς,
Οὐδ' ἀλίτετο βέλος· βάλε δ' Ἕκτορος ἡνιοχῆα,
Κεβριόνην, νόθον υἱὸν ἀγακλυτοῦ Πριάμοιο,
Ἵππων ἡνί' ἔχοντα, μελάντιον ὀξέϊ λαΐ·
Ἀμφοτέρους δ' ὀφρῦς σκώπτεν λίθος, οὐδέ οἱ ἔσχεν
Ὀστέον· ὀφθαλμοὶ δὲ χαμαὶ πέσον ἐν κονίῃσιν
Αὐτῷ πρόσθε ποδῶν· ὁ δ' ἄρ', ἠνθεμόεντα ἰοικὼς,
Κάππεσ' ἀπ' εὐρυγίου δίφρου· λίπε δ' ὀστέα θυμός.
Τὸν δ' ὀπακρδομένων προσέφης, Παιήονλε ἱππεῦ·
Ὦ πόποι, ἦ μάλ' ἀλαφρὸς ἀνὴρ, ὡς ῥεῖα κυβιστᾷ·
Εἰ δή πε κὲ πόντῳ ἐν ἰχθυόεντι γένοιτο,
Πολλοὺς ἂν κορέσειεν ἀνὴρ ὅδε, τύδεα δίφων,
Νηὸς ὑποθρώσκων, εἰ κὲ δυσπέμφελος εἴη·
Ὡς νῦν ἐν πεδίῳ ἐξ ἵππων ῥεῖα κυβιστᾷ·
Ἦ ῥα κὲ ἐν Τρώεσσι κυβιστητῆρες ἔασιν.
Ὡς εἰπὼν, ὅτε Κεβριόνῃ ἥρωϊ βιβήκει,
Οἶμα λέοντος ἔχων, ὅστε σταθμοὺς κεραΐζων,
Ἐβλητο πρὸς στῆθος, ἵνά τέ μιν ὤλεσεν ἀλκή·
Ὡς ὅτε Κεβριόνῃ, Παιήονλε, ἅλτο μεμαώς.

Ἕκτωρ

Ἕλλως δ' αὖθ' ἑτέρωθεν ἀφ' ἵππων ἄλλο χαμᾶζε,
Τὼ περὶ Κεβριόναο, λίνυθ' ὡς, δημητθήτην,
Ὅτ' ὄρεος κορυφῇσι περὶ πλατέσσιν ἀλάφοιο,
Ἀμφω πευκάσντε, μέγα φρονέοντε μάχεσθον·
Ὣς περὶ Κεβριόναο δύω μήστωρες ἀϋτῆς,
Παίδοκλός τε Μενοιτιάδης καὶ φαίδιμος Ἕκτωρ, 760
Ἐν δ' ἀλλήλων ταμέτην χρόα πηλέϊ χαλκῷ.
Ἕλλως μὲν κεφαλῇφιν ἑταῖε λάβεν, ἔχε δ' ἄβλητος·
Παίδοκλος δ' ἑτέρωθεν ἔχεν σοφὸς· οἱ δὲ θὴν ἄλλοι
Τρῶες καὶ Δαναοὶ ξυνάγον κρατερὴν ὑσμίνην.
Ὡς δ' Εὖρός τε Νότος τ' ἐριδαίνετον ἀλλήλοιϊν
Οὔρεος ἐν βήσσῃς, βαθέλῃ σπιλαιζόμῳ ὕλην,
Φηγόν τε, μελίην τε, τανύφλοιόν τε πρίνειαν,
Αἵ τε πρὸς ἀλλήλας ἴδαλον τανυήκεας ὄζους
Ἰαχῇ θιαπερίῃ, σάταγος δέ τε ἀγνυμένάων·
Ὣς Τρῶες καὶ Ἀχαιοὶ ἐπ' ἀλλήλοισι θορόντες 770
Μάχην, οὐδ' ἑτεροι μνώοντ' ὀλοοῖο φόβοιο.
Πολλὰ δὲ Κεβριόνῃ ἀμφ' ὀξέα δοῦρα πεπήγει,
Ἰοί τε πλεόντες δόπτὴ νωμῇφι θοῇσιν·
Πολλὰ δὲ χθονίοισι μεγάλ' ἀσπίδας ἐσυφέλιξε
Μαρναμένων ἀμφ' αὐτόν· ὁ δ' ἐν σφοφάλισγι κονίης
Κεῖτο μέγας μεγαλωστὶ, λελασμένος ἱπποσυνάων.
Ὄφρα μὲν ἠέλιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβεβήκει,
Τόφρα μάλ' ἀμφοτέρων βάλε θῆλέα· πίπτε δὲ λαός·
Ἦμος δ' ἠέλιος μεθιεμένοιο βοτανάων,
Καὶ τότε δὴ ῥ' ὑπὲρ αἶσαν Ἀχαιοὶ φέρτεροι ἦσαν·
Ἐκ μὲν Κεβριόνην βελέων ἥρωα ἔρυσαν,
Τρώων ἐξ ὁμοκλῆς, καὶ ἀπ' ὤμων τεύχε' ἔλοντο.
Παίδοκλος δὲ Τρωσὶ κακὰ φρονέων ἐνόρουσε·
Τρὶς μὲν ἔπειθ' ἑτόρουσε, θοῷ ἀτάλαντος Ἀρηϊ,
Ἀμφδυλίην ἰάχων· τρὶς δ' ἐννέα φῶτας ἔπεφνεν·
Ἀλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπέσσυτο, δαίμονι ἶσος,
Ἔνθ' ἄρα τοι, Παίδοκλε, φάνη βιότοιο τελευτή·
Βλῆτο γὰρ ἀντα θοῦρος ἐὼν κατὰ μέσην ὑσμίνην
Δουρὶ, βέλος δ' ἄορ ἦλθε κατὰ κλόνον ἐκ κεφαλῆφιν·

Ἠέρι γὰρ σελάῃ κεκαλυμμένοι ἀντεβόλησε·
Στῆ δ' ὄπιθε, σλῆξεν δ' μελάφρενον, διὰ δὲ τ' ὤμω
Χειρὶ καλαπρηνέϊ· τρηχεῖα δέ οἱ ὄσσε.
Τὸν δ' ἀπὸ μὰν κρατὸς κωνέϊον βάλε Φοῖβος Ἀπόλλων·
Ἡ δ' κυλινδομένη κεφαλὴν ἔχε σοσσὶν ὑφ' ἵππων
Ἀὐλῶπις τρυφάλεια· μιάνθησαν δ' ἔθειραι
Αἵματι καὶ κονίῃσι· σάρος γε μὰν οὐ θέμις ἦεν,
Ἱπποκόμον σκήπτρα μιαίνεσθαι κονίῃσιν·
Αλλ' ἀνδρὸς θείοιο κάρη, χαρίεν τε μέτωπον
Ρύετ' Αχιλλῆος· τότε δ' Ζεὺς Εκτορι δῶκεν
Ἡ, κεφαλῇ φορέειν· σχεδόθεν δέ οἱ ἦεν ὄλεθρος·
Πᾶν δέ οἱ ἐν χείρεσσιν ἄγη δολιχόσκιον ἔγχος,
Βειθὺ, μέγα, στιβαρὸν, κεκορυθμένον· αὐτὰρ ἀπ' ὤμων
Ασπὶς σὺν τελαμῶνι χαμαὶ πέσε τερμιόεσσα·
Λάβε δέ οἱ θώρηκα ἄναξ, Διὸς υἱὸς, Απόλλων.
Τὸν δ' ἄτη φρένας εἶλε, λύθεν δ' ὑπὸ φαίδιμα γυῖα·
Στῆ δ' ταφών· ὄπιθεν δὲ μελάφρενον ὀξέϊ δουρὶ
Ὦμον μεσηγὺ σχεδόθεν βάλε Δάρδανος ἀνὴρ,
Πανθοΐδης Εὔφορβος. ὃς ἥλικίλω ἐπέπαστο
Ἔγχεϊ θ', ἱπποσύνῃ τε, ποδῶκεί τε παρπαλίμοισι·
Καὶ γὰρ δὴ πολλοὺς φῶτας ἐέλκοσι βῆσεν ἀφ' ἵππων,
Πρῶτ' ἰὼν σὺν ὄχεσφι, διδασκόμενος πολέμοιο.
Ος τοι πρῶτος ἐφῆκε βέλος Πατρόκλειος ἀνάσσῃ,
Οὐδὲ δάμασσ'· ὁ μὲν αὖθις ἀνέδραμε, μίκτο δ' ὁμίλῳ,
Ἐκ χροὸς ἐρπάξας δόρυ μείλινον· οὐδ' ὑπέμεινε
Πατρόκλου, γυμνόν περ ἐόντ', ἐν δηϊοτῆτι.
Πατρόκλου δὴ ἔπειτα πάλιν καὶ δουρὶ δαμασθείς,
Αψ ἐτάρων εἰς ἶφι ἐχάζετο, κῆρ' ἀλεείνων.
Εκτωρ δ'. ὡς εἶδεν Πατρόκλεα μεγάθυμον
Αψ ἀναχαζόμενον, βεβλημένον ὀξέϊ χαλκῷ,
Ἀγχίμολόν ῥ' ἐλθὼν κατὰ στίχας, ἔτυψε δουρὶ
Νείατον εἰς κενεῶνα· διὰ πρὸ δ' χαλκὸν ἔλασσε·
Δύπησεν δ' πεσών, μέγα δ' ἔπαχε λαὸν Ἀχαιῶν.
Ως δ' ὅτε σῦν ἀκάμαντα λέων ἐδίησατο χάρμῃ,
Τώ τ' ὄρεος κορυφῆσι μέγα φρονέοντε μάχεσθον,

Μίσγεσθ' ἀμφ' ὀλίγῃσι· βέλεμνα δὲ πίπτε θαμειὰ
Πολλαὶ δή τ' ἀδμαίνουσι λίην ἐδάμασσε βίηφιν·
Ὡς τρωίας τίφουσα Μενοιτίου ἄλκιμον υἱὸν
Ἕκτωρ Πριαμίδης κεδὸν ἔγχεϊ θυμὸν ἀπηύρα·
Καί οἱ ἐπ' ὀμφαλόεν βεβλήκει δουρὶ παραφθὰς· 830
Πάτροκλ', ἦ ῥα δὴ καὶ τὸν ὀλίζονα φῶτα ἐμεῖο,
Τρωϊάδας ἢ γυναῖκας, ἀλεύασθαι νῆας ἀπούρας,
Ἄξειν ἐν χείρεσι φίλῃσι εἰς πατρίδα γαῖαν,
Νήπιε· τάων ἦ τοι ὑπεκπροφυγέμεν αἰνὰς ἵππους
Ποσσὶν ὀρωρεχαὶ τανυσίπτερος· ἔγχει δ' αὐτὸς 835
Τρωσὶ φιλοπτολέμοισι μεταπρέπω, ὅς ζοφον ἁμοὶ
Ἡμαρ ἀναλκείην· σὺ δέ τ' ἐνθάδε γῦπες ἔδονται.
Ἀλλ' ἦ τοι, εἰδὲ τοι, ἐσθλὸς ἐὼν, χραίσμησεν Ἀχιλλεὺς,
Ὅς σε πρὸ μάλα πολλὰ μύων ἐπιτέλλετ' ἰόντι,
Μή μοι πρὶν ἰέναι, Πατρόκλεες ἱπποκέλευθε, 840
Νῆας ἐναὶ γλαφυρὰς, πρίν γ' Ἕκτορος ἀντιφόνοιο
Αἱματόεντα χιτῶνα περὶ στήθεσσι δαΐξαι·
Ὣς που σ' ἐφρονέων, σοὶ δ' ἥρεινας ἄφρονι θυμῷ.
Τὸν δ' ὀλιγοδρανέων προσέφης, Πατρόκλεες ἱππεῦ·
Ἦδη νυῦν, Ἕκτορ, μεγάλ' εὔχεο· σοὶ γὰρ ἔδωκε 845
Νίκην Ζεὺς Κρονίδης καὶ Ἀπόλλων, οἵ μ' ἐδάμασσαν
Ῥηϊδίως· αὐτοὶ γὰρ ἀπ' ὤμων τεύχε' ἕλοντο.
Τοιῶνδ' εἴκοσί μοι ἐείκοσιν ἀντεβόλησε,
Πάντες ἀν' αὐτόθ' ὄλοντο, ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ δαμέντες.
Ἀλλά με μοῖρ' ὀλοὴ, καὶ Λητοῦς ἄλκιμος υἱὸς, 850
Ἀνδρῶν δ' Εὐφορβος· σὺ δέ με τρίτον ἐξεναρίζεις.
Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσιν,
Οὔ σ' ἐγὼ ὦδ' αὐτὸς δηρὸν βίον, ἀλλά τοι ἤδη
Ἆγχι παρίσταται θάνατος καὶ μοῖρα κραταιὴ,
Ἕκτορι δαμάσσαι Ἀχιλῆϊ ἀμύμονι Αἰακίδαο. 855
Ὣς ἄρα μιν εἰπόντα τέλος θανάτοιο κάλυψε.
Ψυχὴ δ' ἐκ ῥεθέων πταμένη ἄϊδόσδε βεβήκει,
Ὀιμώξασα, λιποῦσ' ἀνδρωσύνην τε καὶ ἥβην.
Τὸν καὶ τεθνειῶτα προσηύδα φαίδιμος Ἕκτωρ·
Πατρόκλεες, τί νύ μοι μαντεύεαι αἰπὺν ὄλεθρον;

Τίς δ' οἶδ', εἰ' Αχιλλεῦ, θάνατός σοι ἔσσεται ὦκύς, 860
Φθήῃ ἐμεῦ ὑπὸ δουρὶ τυπεὶς ὅπὸ θυμὸν ὀλέσσαι;
Ὡς ἄρα φωνήσας δόρυ χάλκειον ἐξ ὤτειλῆς
Εἵρυσε, λαὰς σφῆσιν· ὁ δ' ὕπλιον ὧσ' ὅπὸ δουρὸς·
Αὐτίκα δ' ξυὼ δουρὶ μεθ' Αὐτομέδοντα βιβάσκει,
Αντίθεον θεράποντα ποδώκεα θ' Αἰακίδαο·
Ἵετο γὰρ βαλέειν· ὁ δ' ἵκφερον ὠκέες ἵπποι
Ἀμβρόσιοι, οὓς Πηλῆϊ θεοὶ δόσαν, ἀγλαὰ δῶρα.

ΤΗΣ
ΟΜΗΡΟΥ
ΙΛΙΑΔΟΣ
ΡΑΨΩΔΙΑ Ρ.

Επιγραφή.

Ρῶ, Δαναοὶ Τρῶάς τε, νίκων σθένει, χεῖρας ἱμείρων.

Ὅτ' ἦλθ' Αρῆς υἱὸν, ἀρηΐφιλον Μενέλαον,
Πάντας Τρώεσσι δαμεὶς ὑπ' ὀνοπλῆτι·
Βῆ ῥ' διὰ προμάχων κεκορυθμένος αἴθοπι χαλκῷ
Ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ βαῖν', ὥς τις θεὸς ὠρσὲ μάχηνδε,
Περιπτόλεμος, κινυρὴν, ἃ πρὶν εἰδυῖα πόνοιο·
Ὡς τοὶ Πατρόκλῳ βαῖνε ξανθὸς Μενέλαος·
Πρόσθε δέ οἱ δόρυ τ' ἦεν καὶ ἀσπίδα πάντοσ' ἐΐσην,
Τὸν κλάμβραι μεμαῶς, ὅστις τῷ γ' ἀντίος ἔλθοι.
Οὐδ' ἄρα Πάνθοϊ υἱὸς ὑμμελίης ἀμέλησε

Πατροκλείω

Παλεόκλοιο φιτόνθ' ἁμύμονθ'· ἄλχι δ' ἄρ' αὐτῷ
Εστη, καὶ προσέειπεν ἀρηΐφιλον Μενέλαον·
Αβείδη Μενέλαε, διοτρεφὲς, ὄρχαμε λαῶν,
Χάζεο, λεῖπε δὲ νεκρὸν, ἔα δ' ἔναρα βροτόεντα·
Οὐ γάρ τις πρότερος Τρώων κλειτῶν τ' ὀπαόντων
Πάτροκλον βάλε δουρὶ κρατερὴν ὑσμίνην·
Τῶ μοι ἔα κλέος ἐσθλὸν ἐνὶ Τρώεσσιν ἀρέσθαι,
Μή σε βάλω, ὀπὸ δὲ μελιηδέα θυμὸν ἕλωμαι.
Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
Ζεῦ πάτερ, ἦ μὴν καλὸν ὑπέρβιον οὐχ ἑτάροισιν.
Οὔτ' ἔν φρεσὶν τόσσον μένος, ὅσσε λίονται,
Οὔτε συὸς κάπρου ὀλοόφρονος, ὅς τε μέγιστος
Θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι πολὺ σθένει βλεμεαίνει,
Οσσον Πάνθου υἷες ἐϋμμελίαο φορέουσιν.
Οὐδὲ μὴν ὠδὲ βίη Τρηχήνορος ἱπποδάμοιο
Νῶϊ ἧδης ὀπόνηθ', ὅτε μ' ἔκτανε, καὶ μ' ὑπέμεινε·
Καί μ' ἔφαθ' ὡς Δαναοῖσιν ἐλέγχιστον πολεμιστὴν
Εμμεναι· ὡδέ οἱ φημὶ πόδες καὶ γοῦνα πέλονται,
Εὐφρῆναι ἄλοχόν τε φίλην, καὶ νήπιον υἱόν,
Ὃν δὴν καὶ σὸν ἐγὼ λύσω βίοτον, εἴπερ μοῦνα
Στήσῃς· ἀλλά σ' ἐγὼν ἀναχωρήσαντα καὶ ἄκων
Ες πληθὺν ἰέναι· μηδ' ἀντίος ἴστασ' ἐμεῖο,
Πρίν τι κακὸν παθέειν· βεβάθειν δέ τε νήπιος ἔγνω.
Ως φάτο, τὸν δ' ἀ πεῖθεν· ἀμειβόμενος δὲ προσηύδα·
Νῦν μὲν δὴ, Μενέλαε διοτρεφὲς, ἦ μάλα τίσεις
Ἑταῖρον ἑμὸν, τὸν ἔπεφνες· ἐπεύχόμενος δ' ἀγορεύεις·
Κήρωσας δὲ γυναῖκα μύχῳ θαλάμοιο νέοιο,
Ἀρητὸν δὲ τοκεῦσι γόον καὶ πότμον ἔθηκας.
Η κέ σφιν δειλοῖσι γόος καὶ πάταγος γλυκίμιος,
Εἶκεν ἐγὼ κεφαλήν τε τὴν καὶ τεύχε' ἑκόντας,
Πάνθῳ ἐν χείρεσσι βάλων καὶ Φερεκλείδι δίῃ·
Αλλ' ἀ μὲν ἔτι δηρὸν ἀπείρητος πόνος ἔσται,
Οὐδέ τ' ἀδήεστος, ὅτ' ἀλκῆς, ὅτε φόβοιο.
Ως εἰπὼν, ὦσεν καλ' ἀσπίδα πάντοσε ἴσην·
Οὐδ' ἔρρηξεν χαλκὸν, ἀνεγνάμφθη δέ οἱ αἰχμὴ

Αστίδι ἐν κεχαρισμένῃ· ὁ δ' ὀδύσσετο θυμῷ
Ἀτρείδης Μενέλαος, ἐπιδευὴς ἀγορητής.
Ἀμφὶ δ' ἀναχαζομένοιο κατ' ὁμάδοιο θέμιστα
Νύξ', ὅτε δ' αὐτὸς ἔρεισε, βαρεῖαν χειρὶ σιδήρου·
Ἀντίκρυ δ' ἀπαλοῖο δι' αὐχένος ἄλυθ' ἀκωκή.
Δέπησεν δ' ὀπίσω, ἀρέβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
Αἵματι οἱ δίον τε κόμαι, Χαρίτεσσιν ὁμοῖαι,
Πλοκμοὶ θ' οἱ χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἐσφήκωντο.
Οἷον δὲ βίφει ἔργον ἀνὴρ ἐριθηλὲς ἐλαίης
Χώρῳ ἐν οἰοπόλῳ, ὅθ' ἅλις ἀναβέβρυχεν ὕδωρ,
Καλὸν, τηλεθάον, τό δέ τε σφυραὶ δονέουσι
Παντοίων ἀνέμων, καί τε βρύει ἄνθεϊ λευκῷ·
Ἐλθὼν δ' ἐξαπίνης ἄνεμος, σὺν λαίλαπι πολλῇ,
Βόθρου τ' ἐξέστρεψε καὶ ἐξετάνυσσ' ἐπὶ γαίῃ·
Τοῖον Πάνθου υἱὸν ἐϋμμελίην Εὔφορβον
Ἀτρείδης Μενέλαος, ἐπεὶ κτάνε, τεύχε' ἐσύλα.
Ὡς δ' ὅτε τίς τε λέων ὀρεσίτροφος, ἀλκὶ πεποιθὼς
Βοσκομένης ἀγέλης βοῦν ἁρπάσῃ, ἤτις ἀρίστη·
Τῆς δ' ἐξ αὐχέν' ἄαξε, λαβὼν πρῶτιστα γενείοις ὀδοῦσι,
Πρῶτον, ἔπειτα δέ θ' αἷμα καὶ ἔγκατα πάντα λαφύσσῃ
Δηΐων, ἀμφὶ δὲ τόν γε κυνῶές τ' ἄνδρες τε νομῆες
Πολλὰ μάλ' ἰύζουσιν ἀπόπροθεν, οὐδ' ἐθέλουσιν
Ἀντίον ἐλθέμεναι· μάλα γὰρ χολωτὸν δέδορκε·
Ὣς τὸν ἄρ' οὔτινι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἐπάλμα
Ἀντίον ἐλθέμεναι Μενελάϊ κυδαλίμοιο.
Ἔνθα κε ῥεῖα φέροι κλυτὰ τεύχεα Πανθοΐδαο
Ἀτρείδης, εἰ μή οἱ ἀγάσσατο Φοῖβος Ἀπόλλων,
Ὅς ῥά οἱ Ἔκλος ἐπῶρσε, θοῷ ἀτάλαντον Ἄρηϊ,
Ἀνέρι εἰσάμενος Κικόνων ἡγήτορι Μίνῃ·
Καί μιν φωνήσας ἔπτερα μετεφώνεεν αὐδήν·

Ἔκλος, νωῒ σὺ μὲν ὧδε θέεις, ἀνίχνια διώκων
Ἵππους Αἰακίδαο δαΐφρονος· οἱ δ' ἀλεγεινοὶ
Ἀνδράσι γε θνητοῖσι δαμήμεναι, ἠδ' ὀχέεσθαι,
Ἀλλῳ γ', ἢ Ἀχιλῆϊ, τὸν ἀθανάτη τέκε μήτηρ.
Τόφρα δέ τοι Μενέλαος, ἀρήϊος Ἀτρέος υἱὸς,

Παλεφάτῳ

Παλεγκλῳ θεινάς, Τρώων τ' ἄριστον ἑπιφνε,
Παιθοΐδην Εὔφορβον, ἑπασσε δ' ἀλκὴν θέρεθέ τε γυίων.
Ως εἰπὼν, ὁ μὲν αὖθις ἴδεν θεὸς ἀμπόνον ἀνδρῶν·
Ἕκτορα δ' αἰνὸν ἄχος κατύπασσε φρένας ἀμφὶ μελαίνας·
Πάπτηνεν δ' ἄρ' ἔπειτα κατ' εἴχας· αὐτίκα δ' ἴγνω
Τὸν μὲν ἀπαινύμενον νηλεὰ τετληότι θυμῷ,
Κείμενον ἵππους δ' αἷμα καλ' ἑταιρήϊον ὠτειλήν.
Βῆ δὲ μεμαὼς μεγάλοισι κορυθμηδὸν ἄθροπε χαλκῷ,
Ὀξέα κινυμενὼς, φλογὶ εἰκελος Ἡφαίστοιο
Ἀσβέστῳ· τοῦ δ' ἠὲν λάθεν Αἰακίδην ὀξὺ βοήσας·
Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν·
Ω μοι ἐγὼν, εἰ μή με λίπω κατὰ τετληότα καλὰ
Πατρόκλου τ', ὃς κεῖνος ἐμεῦ ἕνεκ' ἐκθάδε τιμῆς,
Μή τις μοὶ Δαναῶν νεμεσήσεται, ὅς κεν ἴδηται·
Εἰ δέ κεν Ἕκτορα μοῦνον ἐὼν κατὰ Τρωσὶ μάχωμαι,
Αἰδεσθεὶς, μήπως με κτείνωσ' ἕνα πολλοί·
Τρῶας δ' ἐνθάδε πάντας ἄγει κορυθαίολος Ἕκτωρ.
Ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός;
Ὁππότ' ἀνὴρ ἐθέλῃσι πρὸς δαίμονα φωτὶ μάχεσθαι,
Ὅς τε θεὸς τιμᾷ, τάχα οἱ μέγα κῦμα κυλίσθη·
Τῷ μ' ἔτις Δαναῶν νεμεσήσεται, ὅς κεν ἴδηται
Ἕκτορι χαρήσαντ', ἐπεὶ οὐκ θεόφιν πολεμίζει.
Εἰ δέ περ Αἰακίδης γε βοὴν ἀγαθοῖο πυθοίμην,
Ἀμφω κ' αὖτις ἰόντες ὀπαζησαίμεθα χάρμης,
Καὶ πρὸς δαίμονά περ, εἴ πως ἐρυσαίμεθα νηλὲς
Πηλεΐδῃ Ἀχιλῆϊ· κακῶν δέ κε φέρτερον εἴη.
Ἑως ὁ ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν,
Τόφρα δ' ὅτε Τρώων τείχες ἅλυθον· ἦρχε δ' ἄρ' Ἕκτωρ.
Λυτὰς ὄγ' ἐξοπίσω ἀνεχάζετο, λεῖπε δ' ἰκριὸν
Ἐνδόπιον ζυγόφιν· ὦσε δὲ λὶς ἠϋκόμοιο,
Ὃν ῥα κύνες τε καὶ ἄνδρες ἀπὸ σταθμοῖο δίωνται
Ἐγχεσι καὶ φωνῇ· τῷ δ' ἐν φρεσὶν ἄλκιμον ἦτορ
Παχνοῦται, ἀίξαν δέ τ' ἴδῃ ἀπὸ μεσσαύλοιο·
Ὣς ἀπὸ Πατρόκλοιο κίε ξανθὸς Μενέλαος.
Στῆ δὲ μεταστρεφθείς, ἐπεὶ ἵκετο θῖν' ἑταίρων,

Παπλαίνων.

Παπλαίνων Αἴαντα μέγαν, Τελαμώνιον υἱόν·
Τὸν ἢ μὰλ' αὖψ' ἀνόησε μάχης ἐπ' ἀριστερὰ πάσης,
Θαρσυνόντ' ἑτάρους, καὶ ἐποτρυνόντα μάχεσθαι·
Θεσπέσιον γὰρ ζόφον φόβου ἐμβάλε Φοῖβος Ἀπόλλων·
Βῆ ἢ θέειν, εἶθαρ ἢ ἀριστερὰ ἵππος ὔδωρ
Αἶψα, διδεγμένη, σίπυον, ὅθι Πελεθρονίοιο θανόντος 125
Σπεύσομεν, ἄλκι νίκωσι δίεις Ἀχιλλῆϊ προφέρεσθαι
Γυμνόν· ἀτὰρ τάγε τεύχε' ἔχει καρυθμιόλοιο Ἕκτωρ·
Ὡς ἔφατ'· Αἴαντι ἢ δαΐφρονι θυμὸν ὄρινε·
Βῆ ἢ ἀλεξέμεναι, ἅμα ἢ ξανθὸς Μενέλαος.
Ἕκτωρ μὲν Πελεθρονίοιο, ἐπεὶ κλυτὰ τεύχε' ἀπηύρα, 130
Ἕλκ', ἵν' ἀπ' ὠμοῖϊν κεφαλὴν τάμοι ὀξέϊ χαλκῷ,
Τὸν ἢ νέκυν Τρωῇσιν ἰφυαχέεσσι κυσὶ δοίη·
Αἴας δ' ἐγγύθεν ἦλθε, φέρων σάκος, ἠΰτε πύργον.
Ἕκτωρ δ' ἀψ ἐς ὅμιλον ἰὼν ἀνεχάζετ' ἐταίρων·
Ἐς δίφρον δ' ἀνόρουσε· δίδου δ' ὄγε τεύχεα καλὰ 30
Τρωσὶ φέρειν πρόσσω, μέγα κλέος ἔμμεναι αὐτῷ·
Αἴας δ' ἀμφὶ Μενοιτιάδῃ σάκος εὐρὺ καλύψας,
Ἔστηκεν, ὥς τίς τε λέων περὶ οἷσι τέκεσσιν·
Ὅν, ῥά τε νήπι' ἄγοντα σὺν ἀγρονόμοισιν ἐν ὕλῃ
Ἄνδρες ἐπαϊξῆες, ὃ δέ τε δόρπου βεβιήκει, 35
Πᾶν δέ τ' ὑπασχαίνιον κάτω ἕλκεται, ὅσσε καλύπτων·
Ὡς Αἴας περὶ Πελεθρονίῳ ἥρωϊ βεβήκει.
Ἀρηΐθοος δ' ἐτέρωθεν, ἀρηΐφιλος Μενέλαος,
Ἔστηκε, μέγα πένθος ἑοῖς ἑτάροισιν ἀέξων.
Γλαῦκος δ', Ἱππολόχοιο πάϊς, Λυκίων ἀγὸς ἀνδρῶν, 40
Ἕκλος' ὑποδρα ἰδὼν χαλεπῷ ἠνίπαπε μύθῳ·
Ἕκλος, εἶδος ἄριστε, μάχης ἄρα πολλὸν ἰδόντα·
Ἦ σ' αὔτως καλὸν ἐδητὸν ἔχει, φύζηλιν ἐόντα.
Θερσίλοχον νῶϊ, ὅππως κε πόλιν καὶ ἄστυ σαώσῃς
Οἷός σοὶ λαοῖσι, τοὶ Ἰλίῳ ἐγγεγάασιν·
Οὐ γὰρ τις Λυκίων γε μαχησόμεθ' Δαναοῖσιν
Εἵνεκ' ἀρὴς πολέμοιο· ἐπεὶ ἔκ νύ τις ἔλθοι ἔπειτα
Μούνοσθ' ἑκατόμβοισι μετ' ἀνδράσι νωλεμὲς αἰεί.
Πῶς κε σὺ χείρονα φῶτα σαώσειας μετ' ὅμιλον,

Σχέτλι'

Σχέτλι· ἦπεὶ Σαρπηδόν' ἄμα ξεῖνον καὶ ἑταῖρον
Κάλλιπες Αργείοισιν ἅλωϊ καὶ κύρμα γυναιξί·
Ὃς τοι πόλλ' ὄφελ' ὑμῖν ἀρήιος ἑρκίον τε καὶ αὐτῷ,
Ζωὸς ἐών· νῦν δ' ἔ οἱ ἀλαλκήμεθα κυσὶν ἔπλης.
Τῷ νῦν εἴτις ἐμοὶ Λυκίων ὀπιπεύσει ἀνδρῶν,
Πὰρ δ' ἴμεν, Τρωϊὴ δὲ φυὴν σείπησι ἕκηβος.
Εἰ γὰρ νῦν Τρώεσσι μάχῃ πολυθαρσὲς ἐνεῖκαν
Θυμὸν, οἷόν τ' ἄνδρεσσι ἐπίσχεσις, οἵ περὶ πάντης
Ἀνδρέσσι δυσμενέεσσι πόνον καὶ δῆριν ἔθεντο,
Αἶψά κε Πάτροκλον ἐρυσάμεθα Ἰλιον εἴσω·
Εἰ δ' ἔτι περτὶ ἄστυ μέγα Πριάμοιο ἄνακτος
Ἔλθοι τεθνειὼς, καί μιν ἐρυσαίμεθα χάρμης,
Αἶψά κεν Ἀργεῖοι Σαρπηδόνα δῖαν ἑλοίμεν
Λύσειαν, καί κ' αὐτὸν ἀγοίμεθα Ἰλιον εἴσω·
Τοίῳ γὰρ θεράπων πέφαθ' ἑσπέριος, ὃς μέγ' ἄριστος
Ἀργείων πέλει νυσὶ, καὶ ἀγχίμαχοι θεράποντες.
Ἀλλὰ σύγ' Αἰαντε μεγαλήτορε καὶ ἑτάλαντας
Στήμεναι ἄνδρας, καὶ ὅσσι ἰδὼν δηΐων ἐν ἀϋτῇ,
Οὔδ' ἰθὺς μαχίσασθ· ἐπεὶ σίο φίλτερός ἐσσι.
Τὸν δ' αὖτ' Ἀλεξάνδροιο θεοειδὴς κορυθαίολος Ἕκτωρ·
Γλαῦκε, τίη ἦ σὺ τοῖος ἐὼν ὑπερόπλιον ἔπλες;
Ὦ πέπον, ἦτ' ἐμέθεν σε περὶ φρένας ἔμμεναι ἄλλων
Τῶν, ὅσσοι Λυκίῃ ἐριβώλακα ναιετάουσι·
Νῶϊ δέ σθ' ὑπερέμεναι πάγχυ φρένας, εἶον ἔειπες·
Ὄφρ τέ μοι φὴς Αἴαντα πολεμήϊον ἔμμεν' ὑπομεῖναι,
Οὔτοι ἐγὼν ἴδρίνα μάχῃσι, οὐδὲ κλόπον ἵππων·
Ἀλλ' αἰεί γε Διὸς κρείσσων νόος Αἰγιόχοιο,
Ὅστε καὶ ἄλκιμον ἄνδρα φοβεῖ, καὶ ἀφείλετο νίκην
Ῥηϊδίως· ὅτε δ' αὐτὸς ἐποτρύνῃσι μαχέσασθαι.
Ἀλλ' ἄγε δεῦρο, πέπον, πὰρ' ἐμ' ἵστασο, καὶ ἴδε ἔργον.
Ἦ πανημέριος κακὸς ἔσσομαι, ὅς ἀγορεύεις,
Ἠτίνα καὶ Δαναῶν, ἀλκῆς μέγα πῖπτε μεμαῶτα,
Σχήσω ἀμυνόμενος περὶ Πατρόκλοιο θανόντος·
Ὣς εἰπὼν, Τρώεσσιν ἐνίκλεσε μαχὴν ἀΰσας·
Τρῶες, καὶ Λύκιοι, καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχηταὶ,

Ἀνέρες

Ἀτίζεις ἰςὰ φίλοι, μνήσασθε ἢ θύελός τε ἄλκης·
Ὄφρ' ἂν ἐγὼν Ἀχιλῆϊ ἀμύμονι ἴνλια δύω,
Καλὰ, τὰ Πηλήκλοιο βίλω ἐπέρξα καλαπλάς.
Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπίβη κορυθαίολος Ἕκτωρ
πηΐξι ἐπ' ωολίμοιο· θίων δ' ἐμίχανεν ἑταίρους
Ὧκα μάλ', ὅππω τῆλε, ωοσὶ κεχιπνοῖσι μιλασσῶν,
Οἳ ωερὶ ἄξυ φίεον κλυτὰ τεύχεα Πηλείδαο
Στὰς δ' ἀπάνθιθε μάχης ωολυδακρύτου, ἔνθ' ἄμειβεν
Ἦτοι ὁ μὲν τὰ ἃ δῶκε, φίειν ωερὶ ἰλιον ἱρὴν,
Τρωσὶ φιλοπτολίμοισιν· ὁ δ' ἄμβροτα τεύχε' ἔδυνε
Πηλείδεω Ἀχιλῆος, ἃ οἱ θεοὶ ὠρανίωνες
Πατρὶ φίλῳ ἔποεσσιν· ὁ δ' ἄρα ῷ παιδὶ ὄπασσε
Γηρᾴς· ἀλλ' οὐχ υἱὸς ἐν ἴνλοισι ωόληος ἐμμέναι.
Τὸν δ' ὡς οὖν ἀπάνθιθεν ἴδεν νεφεληγερέτα Ζεὺς
Τεύχεσι Πηλείδαο καμυσόμβιον θείοιο,
Κινήσας ῥα κάρη ωερὶ ὃν μυθήσατο θυμόν·
Ἀ δείλ', ἦ ῥά τι τοὶ θάνατος καταθύμιός ἐστιν,
Ὃς δή τοι χερὸν ἐστὶ σὺ δ' ἄμβροτα τεύχεα δύωσεις
Ἀνδρὸς ἀριστῆος, τόν τε βροτοὶ ἄμφιπένονται
Τῷ δὲ ἑταῖρον ἔπεφνες ἐπιφρονέοντα τε, κρατερόν τε·
Τεύχεα δ' ἀ χρὴ κόσμον ἀπὸ κρατός τε χὠ ὤμων
Εἵλες· ἀτὰρ τοι νῶϊ γε μίγα κρήτ' ἐγγυαλίξω,
Τῶν ωοινὴν, ὅ τοι ἔτι μάχης ἐκνοσφίσαιτο
Δίξασθ'. Ἀνδρομάχη κλυτὰ τεύχεα Πηλείωνος.
Ἦ, καὶ κυανέῃσιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων·
Ἕκτορι δ' ἥρμοσε τεύχε' ἀμφὶ χροΐ· δῦ δέ μιν Ἄρης
Δεινὸς ἐνυάλιος· ωλῆντο δ' ἄρα οἱ μέλε' ἐντὸς
Ἀλκῆς καὶ θούρης· μετὰ δ' ἤιξε κλειτὸν ἐπαείρων
Βῆ ῥα μέγα ἰάχων· ἐνδάλλετο δέ ζφισι πᾶσι,
Τεύχεσι λαμπόμενος μεγαθύμε Πηλείωνος.
Ὤρσεν δ' ἕνα ἕκαστον ἐπουριόωντα, ἐπίσσους,
Μέσθλην τε, Γλαῦκόν τε, Μέδοντά τε, Θερσίλοχόν τε,
Ἀστεροπαῖόν τε, Δεισήνορά θ', Ἱππόθοόν τε,
Φόρκυν τε, Χρομίον τε, καὶ Ἔννομον οἰωνιστήν·
Τοὺς ὄγ' ἐποτρύνων, ἔπια ωτερόεντα ωροσηύδα·

Κέκλυτε,

Κέκλυθι, μυρία φῦλα πανελλήνων ὀπαδέων,
Οἱ μὲν ἐγὼ πληθὼ διζήμενος, οὐδὲ κελεύω,
Ἐκ δ' ἀφ' ὑμετέρων πολίων ἦγειρα ἕκαστον·
Ἀλλ' ἵνα μοι Τρῶας ἀλόχους καὶ νήπια τέκνα
Περφερέως ῥύοισθε φιλοπτολέμων ὑπ' Ἀχαιῶν·
Τοὺς φερνέων, δώροισι καταβύσσω καὶ ἑοῷ ἦ
Λαῷ, ὑμέτερον ἦ ἑκάστῳ θυμὸν ἀέξω.
Τῷ τις νωῖν ἰθὺς τελεσσομένην, ἢ ἀπολέσθω,
Ἠὲ σαωθήτω· ἦ μὲν πολέμῳ ὀαριστύς.
Ὃς δέ κε Πάτροκλον, καὶ τεθνειῶτά περ, ἔμπης
Τρῶας ἐς ἱπποδάμους ἐρύσει, ἕξει δέ οἱ Αἴας,
Ἥμισυ τ' ἀνέρων ἀποδάσσομαι, ἥμισυ δ' αὐτὸς
Ἕξω ἐγώ· τὸ δέ οἱ κλέος ἔσται, ὅσσον ἐμοί περ.
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἰθὺς Δαναῶν βελέσαντες ἕκηλοι,
Δέγμενοι ἀναχώμενοι· μάλα δὲ σφισιν ἔλπετο θυμὸς
Νίκην καὶ Αἴαντε ἐρύειν Τελαμωνιάδαο·
Νήπιοι· ἦτε πολέσσιν ἐπ' αὐτῷ θυμὸν ἀπηύρα.
Καὶ τότ' ἄρ' Αἴας εἶπε βοὴν ἀγαθὸν Μενέλαον·
Ὦ πέπον, ὦ Μενέλαε διοτρεφὲς, οὐκέτι νῶϊ
Ἔλπομαι αὐτῷ περ νοστήσειν ἐκ πολέμοιο,
Οὔτι τόσον νίκην περὶ δείδια Πατρόκλοιο,
Ὅς κε τάχα Τρώων κορέσει κύνας, ἠδ' οἰωνούς,
Ὅσσον ἐμῇ κεφαλῇ περὶ δείδια, μήτι πάθῃσι,
Καὶ σῇ· ἐπεὶ πολέμοιο νέφος περὶ πάντα καλύπτει,
Ἕκτωρ· ἡμῖν δ' αὖτ' ἀναφαίνεται αἰπὺς ὄλεθρος·
Ἀλλ' ἄγ', ἀρίστους Δαναῶν κάλει, ἤντινα δύνῃ.
Ὣς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος·
Βῆσεν δὲ διαπρύσιον Δαναοῖσι γεγωνώς·
Ὦ φίλοι, Ἀργείων ἡγήτορες, ἠδὲ μέδοντες,
Οἵτε παρ' Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι καὶ Μενελάῳ,
Δῆμια πίνυσιν, καὶ σημαίνουσιν ἕκαστον
Λαοῖς· ἐκ δὲ Διὸς τιμὴ καὶ κῦδος ὀπηδεῖ·
Ἀργαλέον δέ μοι ἐστὶ διασκοπιάζειν ἕκαστον
Ἠγεμόνων· τόσσοι γὰρ ἔβρις πολέμοιο δέδηεν.
Ἀλλά τις αὐτὸς ἴτω, νεμεσίζεσθω δ' ἐνὶ θυμῷ,

Πάτροκλον

Παλλχλον Τρωῆσι κυσὶν μίλπηθεν χλυίδν.
Ως ἴφαθ· ὀξὺ δ' ἄκυσεν Οϊλῆος ταχὺς Αἴας·
Πρῶτος δ' ἀνλίος ἦλθε, θέων ἀνὰ δηϊοτῆτα.
Τὸν δ μεθ' Ιδομενῆος καὶ ὀπάων Ιδομενῆος
Μηριόνης, ἀτάλαντος Ενυαλίῳ ἀνδρειφόνῃ.
Τῶν δ' ἄλλων τίς ἂν ἥσιν ἐνὶ φρεσὶν εἰνόμαθ' ἕπτοι,
Οσσοι δὴ μετόπισθε μάχλω ἄγεσκον Αχαιῶν;
Τρῶες δ πρόσθυραν ἀολλέες· ἦρχε δ' ἄρ' Εκτωρ.
Ως δ' ὅτ' ὄθι πρόχοῃσι διϊπετέος πολυμοῖο
Βέβρυχεν μέγα κῦμα πολὺ ῥόον, ἀμφὶ δ π' ἄκραι
Ηϊόνες βοόωσιν, ἁλιγκόμῳ ἁλὸς ἔξω·
Τόσσοι ἄρα Τρώων ἰαχὴ χλύε· αὐτὰρ Αχαιοὶ
Εσαν ἀμφὶ Μενοιτιάδῃ, ἵνα θυμὸν ἔχοντες,
Φρηχθέντες σάκεσιν χαλκήρεσιν· ἀμφὶ δ' ἄρα Ζεὺν
Λαμπρῇσιν κορύθεσσι Κρονίων νέφος πολλὸν
Χεύ· ἐπεὶ οὐδὲ Μενοιτιάδῃν ἤχθηρε πάρος γε,
Ορκα, ζωὸς ἐών, θεράπων δ' ἦν Αἰακίδαο·
Μίσησεν δ' ἄρα μιν δηΐων κυσὶ κύρμα χλυίδν
Τρωῆσιν· τῷ γάρ οἱ ἀμωμήτῳ ὄρσεν ἑταίρῳ.
Ως δ' ὅτε πρόσθεν Τρῶες ἐλίκωπας Αχαιούς·
Νικῆσαν δ' ὑπερθύμους ὑπείροχοι, οἱδέ τιν' αὐτῷ
Τρῶες ὑπερθύμοι ἔλον ἔγχεσιν, ἱέμενοί περ·
Αλλὰ νίκων ἐρύοντο· μενοινῶσι δ' ἐν τοῖ Αχαιοὶ
Μᾶλλον ἀπίσσασθαι· μάλα γὰρ Ζεφύρου ὑπ' ἐλέλιξεν
Αἴας, ὃς πρὶν μὲν εἶδε, πρὶν δ' ἔργα τίτυσκε
Τῶν ἄλλων Δαναῶν, μετ' ἀμύμονα Πηλείωνα·
Ιθυσεν δ' ἅλτο προμάχων, ὃν εἶκελ' ἀλκὴν
Καπρίῳ, ὅς τ' ἐν ὄρεσσι κυὼκας θαλερούς τ' αἰζηοὺς
Ρηϊδίως ἐπέδασσεν, ἐλιξάμενος διὰ βήσσας·
Ως υἱὸς Τελαμῶνος ἀγαυὸς φαίδιμος Αἴας,
Ρῆα μετεισάμενος Τρώων ἐπέδασσε φάλαγγας,
Οἳ πρὶν Πανθόῳ βίδας, φόρτιον δ μάλιστα
Ασυ πολὶ Ζφίτιον ἐρύειν, καὶ κῦδος ἀρέσθαι.
Ητοι ὁ, Λήθοιο Πελασγοῦ φαίδιμος υἱὸς,
Ιππόθοος πολλὸς εἶλκε καὶ πρόσθε νεκρῶν ὑσμίνῃσιν,
Δησάμενος

Δισσάμβρ' τελαμῶνι ἐϋξέϛ ζωγρὸν ἀμφὶ τένοντας,
Ἕλκει κὴ Τρώεσσι χαριζόμενος· τάχα δ' αὖτως
Ἦλθε κακὸν, τό οἱ ἔτις ἐρύκακεν ἱεμένῳσιν.
Τὸν δ' υἱὸς Τελαμῶνος, ἐπαΐξας δι' ὁμίλου,
Πλῆξ' αὐτοχεδίην, κωπῆϊ δ' ἀμφὶ χόγχοπαρῆϊ·
Εἶκε δ' ἐκπροθάσσατα κόρυς περὶ δυσὶ ἀκωκῇ,
Πληγεῖσ' ἴσχίῖ τε μεγάλῳ κὴ χειρὶ παχείῃ·
Ἔκτάφαλος δ' ἦ, πρὸ ποδῶν, ἀνέδεκτο δ' ἑταίρους,
Αἰματόεις, τῷ δ' αὖθι λύθη μένος· ἐν δ' ἄρα χειρῶν
Παῤῥόκλοιο πόδα μεγαλήτορος ἧκε χαμᾶζε
Κεῖσθαι· ὁ δ' ἄλχ' αὐτοῖο πέσε πρόμος ὀβριμοεργοῦ,
Τῆλ' ἀπὸ Λαρίσσης ἐριβώλακος· οὐδὲ τοκεῦσι
Θρέπτρα φίλοις ἀπέδωκε, μινυνθαδίη δέ οἱ αἶσα
Ἔπλετ', ὑπ' Αἴαντι μεγαθύμῳ δυσὶ δαμέντι.
Ἔκλωσε δ' αὖτ' Αἴαντι ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ·
Ἀλλ' ὁ μὲν ἄντα ἰδὼν ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος·
Τυδεΐδην· ὁ δ' Σχεδίον, μεγάθυμον Ἰφίτου υἱόν,
Φωκήων ὄχ' ἄριστον, ὃς ἐν κλειτῷ Πανοπῆϊ
Οἰκία ναιετάασκε, πολέσσ' ἀνδρεσσιν ἀνάσσων·
Τὸν βάλ' ὑπὸ κλῃῖδα μέσην· διὰ δ' ἀμπερὲς ἄκρην
Λῖχμὴ χαλκείη πρὸς νειάτιον ὦμον ἀνέσχε·
Ἄμπεσεν ἦ πεσὼν, δεδέγητο δ' τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
Αἴας δ' αὖ Φόρκυνα δαΐφρονα, Φαίνοπος υἱὸν,
Ἱπποθόῳ ἀγελάντα, μέσην κατὰ γαστέρα τύψε·
Ῥῆξε δ' θώρηκος γύαλον, διὰ δ' ἔντερα χαλκὸς
Ἔφυσ'· ὁ δ' ἐν κονίῃσι πεσὼν ἔλε γαῖαν ἀγοσῷ·
Κάρηνα δ' ὑπό τε πρόμαχοι κὴ φαίδιμοι Ἕκτωρ
Ἀργεῖοι ἦ μέγα ἔαχον, ἐρύσαντο δ' νεκρὸς,
Φόρκυν θ', Ἱππόθοόν τε· λύοντό δ' τεύχε' ἀπ' ὤμων·
Ἔνθα κεν αὖτε Τρῶες, ἀρηϊφίλων ὑπ' Ἀχαιῶν,
Ἴλιον εἰσανέβησαν, ἀναλκείῃσι δαμέντες·
Ἀργεῖοι δέ κε κῦδος ἔλον, κὴ ὑπὲρ Διὸς αἶσαν,
Κάρπεῖ κὴ θένεϊ Ϛφελίῃ· ἀλλ' αὐτὸς Ἀπόλλων
Αἰνείαν ὄρσωε, δέμας Περίφαντι ἐοικώς,
Κήρυκι Ἡπυτίδῃ, ὃς οἱ πρὸς πατρὸς γέροντι

Κηρύσσων γήρασκε, φίλα φρεσὶ μήδεα εἰδώς·
Τῷ μὲν ἐεισάμενος προσέφη Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων·
Αἰνεία, πῶς ἂν νῦ τὸν θεὸν εἰρύσαιτε
Ἴλιον αἰπεινὴν, ὡς δὴ ἴδον ἀνέρας ἄλλους
Κάρτεΐ τε θέντεΐ τε πεποιθότας, ἠνορέῃ τε,
Πλήθεΐ τε ζφελίζῳ, νῦ ἱπποδίῃ δῆμον ἔχοντας· 330
Ἡμῖν ὁ Ζεὺς μὲν πολὺ βέλτερ), ἢ Δαναοῖσι,
Νίκλω· ἀλλ' αὐτοὶ τρεῖτ' ἄσπετον, οὐδὲ μάχεσθε.
Ως ἔφαθ'· Αἰνείας δ' ἐκαλήβολον Ἀπόλλωνα
Ἔγνω ἐσάντα ἰδών· μέγα δ' Ἔκτορα εἶπε βοήσας·
Ἔκτορ τ', ἠδ' ἄλλοι Τρώων ἀγοὶ, ἠδ' ὀπίκουροι,
Αἰδὼς μὲν νῦν ὅδε γ' ἀρηϊφίλων ὑπ' Ἀχαιῶν
Ἴλιον εἰσαναβῆναι, ἀνδυκείῃσι δαμῆτας.
Αλλ' ἔτι γὰ τις φησὶ θεῶν ἐμοὶ ἆλκι παρέξας,
Ζῆν' ὕπατον μήστωρ μάχης ὀπλοπάρροθον εἶ)·
Τῷ ῥ' ἐθὺς Δαναῶν ἴομῳ, μήδ' οἵ γε ἑκηλοι 40
Παύροκλον γυμνὸν περιλασκέτο τεθνειῶτα.
Ως φάτο· καί ῥα πολὺ προμάχων ἐξάλμενος ἔστη·
Οἱ δ' ἐλελίχθησαν, καὶ ἐναντίοι ἔσαν Ἀχαιῶν.
Ενθ' αὖτ' Αἰνείας Λειάκριτον ὄτασε δουρὶ,
Τιὸν Ἀρισβαντος, Λυκομήδεος ἐσθλὸν ἑταῖρον.
Τὸν ᾗ περσόνῃ ἐλέησεν ἀρηϊφιλος Λυκομήδης·
Στῆ ᾗ μὰλ' ἐγγὺς ἰὼν, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ,
Καὶ βάλεν Ἱππασίδῃσιν Ἀπισάονα, ποιμένα λαῶν,
Ἧπαρ ὑπὸ πραπίδων· εἶθαρ δ' ὑπὸ γυῖα λύθησεν·
Ος ῥ' ἐκ Παιονίης ἐριβώλακος εἰληλάθει, 50
Καὶ ᾗ μετ' Ἀστεροπαῖον ἀριστεύεσκε μάχεσθαι.
Τὸν ᾗ περσόνῃ ἐλέησεν ἀρηϊφιλος Ἀστεροπαῖος,
Ἴθυσεν ᾗ καὶ ὁ πρόφρων Δαναοῖσι μάχεσθαι·
Αλλ' οὔπως ἔτι εἶχε· σάκεσσι γὰ ἔρχαλο πάντη
Ἑστώτες περὶ Πηλεΐωνι, πρὸ ᾗ δοῦρ' ἔχοντο·
Αἴας γὰ μάλα πάντας ἐπώχετο, πολλὰ κελεύων·
Οὔτε τιν' ἐξοπίσω νεκρὸν χάζεσθαι ἀνώγει,
Οὔτε τινὰ προμάχεσθαι Ἀχαιῶν ἔξοχον ἄλλων,
Αλλὰ μάλ' ἀμφ' αὐτῷ βεβάμεν, κεδόθεν ᾗ μάχεσθαι.

Ως

Ως Αἴας ἐπέτελλε σιλάρι· αἵματι ᾧ χθὼν
Δεύετο σορφυρέῳ· τοὶ δ' ἀΐσσητῖνοι ἕπιπτον
Νεκροὶ ὁμᾶ Τρώων καὶ ἐπαρμιφίων ἑπικούρων,
Καὶ Δαναῶν· οὐδ' οἱ γὰ ἀναιμωλεί γ' ἐμάχοντο·
Παυρότεροι ᾧ σολὺ φθίνυθον· μέμνηντο γὰ αἰεὶ
Ἀλλήλοις ἀν' ὅμιλον ἀλεξέμεναι σόνον αἰπύ.
Ως οἱ μὲν μάρναντο δίμας συρός· αὐδή κε φαίης
Οὔτε σότ' ἠέλιον σόον ἔμμεναι, οὔτε σελήνην·
Ἧερι γὰ καλύπτοντο μάχης ἔπι, ὅσσοι ἄριστοι
Ἑσαν ἀμφὶ Μενοιτιάδῃ καλαθενεῶτι·
Οἱ δ' ἄλλοι Τρῶές τε καὶ εὐκνήμιδες Ἀχαιοὶ,
Εὕκηλοι σολέμιζον ὑσ' αἰθέρι· σέπταλο δ' αὐγὴ
Ηελίῳ ὀξείᾳ, νέφος δ' ὑ φαίνετο σάσης
Γαίης, οὐδ' ὀρέων· μιλαπαυόμενοι ᾧ μάχοντο,
Ἀλλήλων ἀλεείνοντες βέλεα σονόεντα,
Πολλὸν ἀφεσαότες· τοὶ δ' ἐν μέσῳ, ἄλγε' ἔπασχον
Ηέρι καὶ σολέμῳ· τείροντο ᾧ νηλεῖ χαλκῷ,
Οσσοι ἄριστοι ἦσαν· δύο δ' ἔσαν φῶτε σεπύσθην,
Ανέρε κυδαλίμω, Θρασυμήδης, Ανλίλοχός τε,
Παλρόκλοιο θανόντος ἀμύμονος, ἀλλ' ἔτ' ἔφαντο
Ζωὸν ἐνὶ σρώτῳ ὁμάδῳ Τρώεσσι μάχεσθαι.
Τὼ δ' ὀπιθορμήσω θάνατον καὶ φύζαν ἑταίρων,
Νόσφιν ἰμαρτάθην, ἐπεὶ ὣς ἐπετέλλετο Νέσως,
Οβριμόων σόλεμόνδε μελαινάων ὑπὸ νηῶν.
Τοῖς ᾧ σανημερίοις ἔριδος μέγα νεῖκος ὀρώρει
Αργυέης· καμάτῳ ᾧ καὶ ἱδρῷ σαλαμὰς αἰεὶ
Τάναλά τε, κνῆμαί τε, σόδες θ' ὑσένερθεν ἑκάστου,
Χεῖρές τ', ὀφθαλμοί τε, σαλάανλο μαρναμένοιϊν,
Αμφ' ἀγαθὸν θεράσοντα σοδώκεος Αἰακίδαο.
Ως δ' ὅτ' ἀνὴρ ταύρειο βοὸς μεγάλοιο βοείην
Λαοῖσιν δώῃ τανύειν, μεθύσκῃ ἀλοιφῇ·
Δεξάμενοι δ' ἄρα τοίγε διασάντες τανύουσι
Κυκλόσ', ἄφαρ δέ τε ἰκμὰς ἴζει, δυύει δέ τ' ἀλοιφὴ,
Πολλῶν ἰανόντων, τάνυ δέ τε σᾶσα διαπρό·
Ως οἵγ' ἔνθα καὶ ἔνθα νέκυν ὀλίγῃ ἐνὶ χώρῃ

Εἶλκεον ἀμφότερθι· μάλα γὰρ ῥ' ἔφισιν ἤλπετο θυμὸς,
Τρωσὶν μὴν, ἰρύειν περὶ Ἴλιον, αὖτὰρ Ἀχαιοῖς,
Νῆας ὀπὶ γλαφυρὰς· περὶ δ' αὐτῇ μῶλος ὀρώρει
Ἄγρι· καὶ ἀΐδῆ κ' Ἄρης λαοσσόος, καὶ κ' Ἀθήνη
Τόν γε ἰδὲσ' ὀνόσαιτ', καὶ εἰ μάλα μιν χόλος ἴκοι·
Τοῖσιν Ζεὺς ὀπὶ Πηλείωνι ἀνδρῶν τε καὶ ἵππων
Ἡμαλι πᾶσ' ἰτάνυσσε κακὸν πόνον· καὶ ἄρα πού τε
Ἥδεε Πάτροκλον τεθνηότα δῖος Ἀχιλλεύς·
Πολλὸν γὰρ ἀπάνευθε νεῶν μάρναντο θοάων,
Τείχει ὑπὸ Τρώων· τὸ μὲν ἔπλετο ἤλπετο θυμῷ
Τεθνάμεν, ἀλλὰ ζωὸν ἐνιχριμφθέντα φύλῃσιν,
Ἀψ ὀπονοστήσειν· ἐπεὶ καὶ τὸ ἔλπετο πάμπαν,
Ἐκπέρσειν πτολίεθρον ἄνευ ἔθεν, καὶ σφιν αὐτῷ.
Πολλάκι γὰρ τόγε μητρὸς ἐπεύθετο, νόσφιν ἀκούων,
Ἢ οἱ ἀπαγγέλλεσκε Διὸς μεγάλοιο νόημα.
Δὴ τότε γ' ἔ οἱ ἔειπε κακὸν τόσον, οὐδὲν ἐτύχθη,
Μήτηρ, ὅτι ῥά οἱ πολὺ φίλτατος ἔπλετ' ἑταῖρος.
Οἱ δ' αἰεὶ περὶ νεκρὸν ἀκαχμένα δέρτ' ἔχοντες,
Νωλεμὲς ἰγχείμπλοντο, καὶ ἀλλήλους ἐνάριζον·
Ὧδε δέ τις εἶπεσκεν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων·
Ὦ φίλοι, ἢ μὰν ἦμιν ἐϋκλειὴς ἀπονέεσθαι
Νῆας ὀπὶ γλαφυρὰς, ἀλλ' αὐτῇ γαῖα μέλαινα
Πᾶσι χάνοι· τό κεν ἦμιν ἄφαρ πολὺ κέρδιον εἴη,
Ἢ τῶν Τρώεσσι μεθησόμεθ' ἱπποδάμοισιν
Ἀσυ πολὺ φέρτερον ἰρύσαι, καὶ νῦν ἀρέσθαι.
Ὧδε δέ τις Τρώων μεγαθύμων αὐδήσασκεν·
Ὦ φίλοι, εἰ καὶ μοῖρα παρ' ἀνέρι τῷδε δαμῆναι
Πάντας ὁμῶς, μήπω τις ἰαχείτω πολέμοιο.
Ὡς ἄρα τις εἶπεσκε, μάχῃ δ' ὄρσασκεν ἑταίρους.
Ὡς οἱ μὲν μάρναντο· βιδήκει δ' ὀρυμαγδὸς
Χάλκεον οὐρανὸν ἶκε, δι' αἰθέρος ἀξυγέτοιο.
Ἵπποι δ' Αἰακίδαο, μάχης ἀπάνευθεν ἐόντες,
Κλαῖον, ἐπειδὴ πρῶτα πυθέσθην ἡνιόχοιο
Ἐν κονίῃσι πεσόντα ὑφ' Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο.
Ἡ μὲν Αὐτομέδων, Διώρεος ἄλκιμος υἱὸς,

Πολλὰ

Πολλὰ μὲν ἂρ μάρναγι θοῇ ἐπιμαίετο θείων,
Πολλὰ δ' μειλιχίοισι παρηγορέεσκε, πολλὰ δ' ἀρειῇ·
Τὼ δ' οὔτ' ἂρ ὅππι νῆας ὅππι πλατὺν Ἑλλήσποντον
Ἤθελέτην ἰέναι, οὔτ' ἐς πόλεμον μετ' Ἀχαιούς·
Ἀλλ' ὥστε σπίλον μυχίην ἔμπεδον, ἥτ' ὅππι τύμβῳ
Ἀνέρος εἰσήκει τεθνηότος, ἠὲ γυναικός·
Ὡς μυχὸν ἀσφαλέως ἀνεκώχιζε δίφρον ἔχοντες,
Οὔδει ἐπισχήψαντε καρήατα· δάκρυα δὲ ζωὴν
Θρμὰ χθὶ βλεφάρων χαμάδις ῥέε μυρομένοισιν,
Ἠνιόχοιο πόθῳ· θαλερὴ δ' μιαίνετο χαίτη,
Ζεύγλης ἐξερρῶγα πάρ' ζυγὸν ἀμφοτέροισι.
Μυρομένω δ' ἄρα τώ γε ἰδὼν, ἐλέησε Κρονίων,
Κινήσας δ' κάρη, πρὸς ὃν μυθήσατο θυμόν·
Ἆ δειλὼ, τί ζωοῖ δόμεν Πηλῆϊ ἄνακτι
Θνητῷ, ὑμεῖς δ' ἐσὸν ἀγήρω τ' ἀθανάτω τε·
Ἦ ἵνα δυστήνοισι μετ' ἀνδράσιν ἄλγε' ἔχητον;
Οὐ μὲν γὰρ τί που ἐστὶν ὀϊζυρώτερον ἀνδρὸς
Πάντων ὅσα τε γαῖαν ἐπιπνείει τε καὶ ἕρπει.
Ἀλλ' ἤ μὰν ὑμῖν γε καὶ ἅρμασι δαιδαλέοισιν
Ἐκλαγξ Περκωσίδης ἐποχήσεται· ἠδ' ἐάσω.
Ἦ ἐχ ἅλις, ὡς καὶ τλήχι' ἔχει, καὶ ἐπιδίχεται αὖτως;
Σφῶϊν δ' ἐν γούνασι βάλλω μύθῳ, ἠδ' ἐνὶ θυμῷ,
Ὄφρα καὶ Αὐτομέδοντα ζαώσετον ἐν πολέμοιο
Νῆας ὅππι γλαφυρὰς· ἔτι γὰρ σφισι κῦδος ὀρέξω,
Κτείνειν, εἰσόκε νῆας ἐϋσσέλμους ἀφίκωνται,
Δύμ τ' ἠέλιος, καὶ ὅππι νὺξ ἱερὸν ἔλθῃ.
Ὡς εἰπὼν, ἵπποισιν ἐνέπνευσεν μένος ἠΰ·
Τὼ δ' χαιτάων κονίῃσι βεβάτην βαλόντε,
Ῥίμφ' ἴφιον θοὸν ἅρμα μετ' Τρῶας καὶ Ἀχαιούς·
Τοῖσι δ' ἐπ' Αὐτομέδων μάχετ', ἀχνύμενός περ ἑταίρῳ·
Ἵπποις αἴσσων, ὥς τ' ἀίγυπιὸς μετ' χῆνας.
Ῥεῖα μὲν γὰρ φεύγεσκεν ὑπ' ἐν Τρώων ἐρυμαγδῷ,
Ῥεῖα δ' ἐπαΐξασκε πολλὼ κατ' ὄμιλον ὀπάζων,
Ἀλλ' ἐχ' ἤρει φῶτας, ὅτ' ἐανδάνοι διώκειν·
Οὐ γὰρ πως ἦν, οἷος ἐὼν θ' ἡνιοχῇ ἐνὶ δίφρῳ,

Εἶχεν ἰφθιμᾶδᾳ, καὶ ὀπίσσειν ὠκέας ἵππους.
Ὀφὶ δ' ἄρα μιν ἑταῖρος ἀνὴρ ἴδεν ὀφθαλμοῖσιν
Ἀλκιμέδων, υἱὸς Λαέρκεος Αἰμονίδαο·
Στῆ δ' ὄπιθεν δίφροιο, καὶ Αὐτομέδοντα προσηύδα·
Αὐτόμεδον, τίς τοι νυ θεῶν νηκερδέα βουλὴν
Ἐν στήθεσσιν ἔθηκε, καὶ ἐξέλετο φρένας ἐσθλάς; 470
Οἷον πρὸς Τρῶας μάχεαι πρώτῳ ἐν ὁμίλῳ
Μῦθος· ἀτὰρ τοι ἑταῖρος ἀπέκταθε, τεύχεα δ' Ἕκτωρ
Αὐτὸς ἔχων ὤμοισιν ἀγάλλεται Αἰακίδαο.
Τὸν δ' αὖτ' Αὐτομέδων προσέφη, Διὸς υἱὸς·
Ἀλκίμεδον, τίς γάρ τοι Ἀχαιῶν ἄλλος ὁμοῖος,
Ἵππων ἀθανάτων ἐχέμεν δμῶάς τε μάχην τε,
Εἰ μὴ Πάτροκλος, θεόφιν μήστωρ ἀτάλαντος,
Ζωὸς ἐών; νυὶ δ' αὖ θάνατος καὶ μοῖρα κιχάνει.
Ἀλλὰ σὺ μὲν μάστιγα καὶ ἡνία ζιγδόεντα
Δέξαι, ἐγὼ δ' ἵππων ἀποβήσομαι, ὄφρα μάχωμαι. 80
Ὣς ἔφαθ'· Ἀλκιμέδων δ' ἐπιβήμεναι ἄρμ' ἐπόρουσε,
Καρπαλίμως μάστιγα καὶ ἡνία λάζετο χερσίν·
Αὐτομέδων δ' ἀπόρουσε· νόησε δ' ἐφαίδιμος Αἴας,
Αὐτίκα δ' Αἰνείαν προσεφώνεεν ἐγγὺς ἐόντα·
Αἰνεία, Τρώων βουληφόρε χαλκοχιτώνων
Ἵππω τὼ δ' εἰδόντε ποδώκεε Αἰακίδαο
Ἐς πόλεμον προφανέντε σὺν ἡνιόχοισι κακοῖσι·
Τῷ κεν ἐϋελπτοίμην αἰχμητάων, εἰ σύ γε θυμῷ
Σῷ ἐθέλεις· ἐπεὶ οὐκ ἂν ἐφορμηθέντε γε νῶϊν
Τλαῖεν ἐναντίβιον στάντες μαχέσασθαι ἄρηϊ. 90
Ὣς ἔφαθ'· ὁδ' ἀπίθησεν ἰὼν πάϊς Ἀγχίσαο·
Τὼ δ' ἰθὺς βάντε, βοέης εἰλυμένω ὤμους
Ἀσπίδι, στερεῇσι· πολὺς δ' ἐπελήλατο χαλκός·
Τοῖσι δ' ἅμα Χρομίός τε, καὶ Ἄρηος θεοειδὴς,
Ἤϊσαν ἀμφότεροι· μάλα δέ σφισιν ἄλπετο θυμὸς
Αὐτώ τε κλείσεσθαι, ἐλάαν τ' ἐρικύδεας ἵππους.
Νήπιοι, οὐδ' ἄρ' ἔμελλον ἀναιμωτεί γε νέεσθαι
Αὖτις ἀπ' Αὐτομέδοντος· ὁ δ', ὀξέϊ θυμῷ δαΐζων,
Ἀλκῇ καὶ θούριδι πάλιν φρένας ἀμφιμελαίνας·

Αὐτίκα

Αὐτίκα δ' Αλκιμέδοντα προσηύδα, στιχὸν ἑταῖρον·
Αλκίμεδον, μὴ δή μοι ἀπόπροθεν ἰχέμεν ἵππους,
Αλλὰ μάλ' ἐμπνείοντε μεθαφρίνῳ· ἀ γὰρ ἔγωγε
Ἐκτορα Πριαμίδην μήσομ' ἐπ' ἀσπίδος οἴω,
Πρίν γ' ἐπ' Αχιλλῆϊ κορυθαίολε βύμβαι ἵππω,
Νῆϊ καλαχλείναντα, φοβῆσαι δ' εἴσας ἀνδρῶν
Αργείων· ἢ κ' αὐτὸς ἐνὶ πρώτοισιν ἁλφῇ.
Ως εἰπὼν, Αἴαντε κορύσσατο, καὶ Μενέλαον·
Αἰαντ', Αργείων ἡγήτορες, καὶ Μενέλαε,
Ἦτοι μὲν τ' νεκρὸν ὀπιτρέπεθ', ὅστοι ἄριστοι,
Αμφ' αὐτῷ βεβάμεν, καὶ ἀμυνέσθην εἴσας ἀνδρῶν·
Νῶϊν δ' ζωοῖσιν ἀμυνέτε νηλεὲς ἦμαρ.
Τῆδε γὰρ ἴδρισαν πόλεμον καὶ δακρυόεντα
Εκτωρ, Αἰνείας θ', οἳ Τρώων εἰσὶν ἄριστοι·
Αλλ' ἦτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται·
Ησω γὰρ καὶ ἐγώ· τὰ δέ κεν Διῒ πάντα μελήσει.
Η ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
Καὶ βάλεν Ἀρήτοιο κατ' ἀσπίδα πάντοσ' ἰσην·
Η δ' ἐκ ἔγχος ἔχυτο, διὰ πρὸ δ' ἔσσατο χάλκος,
Νειαίρῃ δ' ἐν γαστρὶ διὰ ζωστῆρος ἔλασσεν.
Ως δ' ὅταν ὀξιὰ ἴσχων πέλεκυν αἰζήϊος ἀνὴρ,
Κόψας ἐξόπιθεν κεραὸς βοὸς ἀγραύλοιο,
Ινα τάμῃ διὰ πᾶσαν, ὁ δ' ἐσπορὼν ἐρέπτηται·
Ως ἄρ' ὅγε προθορὼν πέσεν ὕπτιος· ἐν δέ οἱ ἔγχος
Νηδυΐοισι μάλ' ὀξὺ κεκαδμένον λύε γυῖα.
Εκτωρ δ' Αὐτομέδοντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ·
Αλλ' ὁ μὲν ἄντα ἰδὼν ἠλεύατο χάλκειον ἔγχος·
Πρόσσω γὰρ καλέκυψε· τὸ δ' ἐξόπιθεν δόρυ μακρὸν
Οὐδει ἐνιστάμενον, ὄπιθι δ' ἐρείσαν ἐπλήγη
Ἔγχει· ἐνθάδ' ἔπειτ' ἀφίει μένος ὄβριμος Ἄρης·
Καί νύ κε δὴ ξιφέεσσ' αὐτοσχεδὸν ἐκμενάτην,
Εἰ μὴ Ζεφυρίω Αἴαντε δείσαντε μεμαῶτε,
Οἵ ῥ' ἦλθον κατ' ὄμιλον, ἑταίρου κικλήσκοντε.
Τὼς δ' ὑποδεδύσαντε ἰὼ ἐχάρησαν πάλιν αὖτις
Εκτορ, Αἰνείας τ', ἠδὲ Χρομίῳ θεοειδής·

Αρητα

Αρητον ἢ καὶ αὖθι λίπον, δεδαϊγμένον ἔντεϊ
Κείμενον· Αὐτομέδων ἢ, θοὸς ἀτάλαντος Ἀρηϊ,
Τελχιὰ τ' ἐξενάριξε, καὶ ἀθρόος ἕπετο πόδας·
Ἡ δὴ μὰν ὀλίγον γε Μενοιτιάδαο θανόντος
Κῆρ ἄχεος μύθησε, χερείονά περ παλαπίφρων.
Ὡς εἰπὼν, ἐς δίφρον ἐλὼν ἔναρα βροτόεντα
Θῦνε, ἀν δ' αὐτὸς ἔβαινε, πόδας καὶ χεῖρας ὑπερθεν
Αἱμαλόεις, ὅς τίς τε λέων κρατὸς ταύρου ἐδηδώς.
Αὐτὰρ ὅ γε Πανθόῳ τέτληότι κεκτιεὶ θυμὸν,
Ἀργαλέῳ, πολύδακρυς· ἔγειρε δὲ νέρτερος Ἀθήνη,
Οὐρανόθεν καταβᾶσα προθῦσα γὰρ ὀρνύουσα Ζεύς.
Ὀρνύμενον Δαναοὺς· δὴ γὰρ νόος ἐτράπετ' αὐτῆς.
Ἠύτε προφυγέειν ἔρεν θνητοῖσι τανύσσῃ
Ζεὺς ἐξ οὐρανόθεν, τέρας ἔμμεναι ἢ πολέμοιο,
Ἢ καὶ χειμῶνος δυσθυμέοντος· ὅς ῥά τε ἔργον
Ἀνθρώπους ἀνέπαυσεν ὑπὸ χθονὶ, μῆλα δὲ κήδει·
Ὡς ἦρ προφυγεῖν νηφέλη φυλάσσετό γ' αὐτὴν,
Δύσετ' Ἀχαιῶν ἴθυν, ἔγειρε δὲ φῶτα ἕκαστον.
Πρῶτον δ' Ἀρέος υἱὸν ἐποτρύνασα προσηύδα,
Ἰφθιμον Μενέλαον, ὁ γὰρ ῥά οἱ ἀλγύνθεν ἦεν,
Εἰσαμβὰς Φοίνικι δέμας καὶ ἀτειρέα φωνήν·
Σοὶ μὲν δὴ, Μενέλαε, καλυφείη καὶ ὀνείδος
Ἐντεῖ, εἴ κ' Ἀχιλῆος ἀγαυοῦ πιστὸν ἑταῖρον
Τείχεϊ ὑπὸ Τρώων ταχέες κύνες ἐλκύσσωσιν·
Ἀλλ' ἴχεο κρατέρῳῶ, ὄρσεο δὲ λαὸν ἅπαντα.
Τὴν δ' αὖτε προσέειπε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος·
Φοῖνιξ, ἄτλα, γεραιὲ πολυκμῆτες, εἰ γὰρ Ἀθήνη
Δοίη κάρτος ἐμοὶ, βελέων δ' ἀπερύκοι ἐρωήν·
Τῷ κεν ἔγωγ' ἐθέλοιμι παρεστάμεν καὶ ἀμύνειν
Πατρόκλῳ· μάλα γάρ μιν θανὼν ἐτιμήσατο θυμόν·
Ἀλλ' Ἕκτωρ πυρὸς αἰνὸν ἔχει μένος, οὐδ' ἀπολήγει
Χαλκῷ δηϊόων· τῷ γὰρ Ζεὺς κῦδος ὀπάζει.
Ὡς φάτο· γήθησεν ἡ θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Ὅττι ῥά οἱ πάμπρωτα θεῶν ἠρήσατο πάντων·
Ἐν δὲ βίην ἄμοισι καὶ ἐν γούνασιν ἧκε,

Καὶ

Καί οἱ μιμνε θάρσος ἐνὶ στήθεσσιν ἐπῆκεν, 570
Ητε κὴ ἐργομένην μάλα πως χροὸς ἀνδρομέοιο,
Ἰχνία δακέειν, λαρὸν τέ οἱ αἷμ' ἀνθρώπω·
Τοίς μιν θάρσυνε πλῆσεν φρένας ἀμφιμελαίνας·
Βῆ δ' ὅπὶ Παλεμήλη, κὴ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ·
Ἔσκε δ' ἐνὶ Τρώεσσι Ποδῆς, υἱὸς Ηετίωνος,
Αφνειός τ', ἀγαθός τε· μάλιστα δέ μιν τίεν Εκτωρ
Δήμω, ἐπεὶ οἱ ἑταῖρος ἦεν φίλος εἰλαπινάστης·
Τόν ῥά κ' ζωστῆρι βάλε ξανθὸς Μενέλαος,
Αἴξαντα φόβονδε· διὰ πρὸ δ χαλκὸν ἔλασσε·
Δόπησεν δ πεσών· ἀτὰρ Αρείδης Μενέλαος
Νεκρὸν ὑπ' ἐκ Τρώων ἕρυσεν μετ' ἔθνος ἑταίρων.
Εκτορα δ' ἐγγύθεν ἰσάμενος ἤρωων Απόλλων,
Φαίνοπι Ασιάδη ἐναλίγκιος, ὅς οἱ ἀπάντων
Ξείνων φίλτατος ἦεν, Αβυδόθι οἶκια ναίων·
Τῷ μιν ἐεισάμενος προσέφη ἑκάεργος Απόλλων·
Εκτορ, τίς νύ σ' ἔτ' ἄλλος Αχαιῶν ταρβήσειεν;
Οἷον δὴ Μενέλαον ὑπέδρησας, ὅς τὸ πάρος περ
Μαλθακὸς αἰχμητὴς, νῦν δ' οἴχεθ' οἷος ἀείρας
Νεκρὸν ὑπ' ἐκ Τρώων· σὸν δ' ἄκλαυτε στυγὸν ἑταῖρον,
Εὐλὸν, ἐνὶ προμάχοισι, Ποδῆν, υἱὸν Ηετίωνος. 90
Ως φάτο· τὸν δ' ἄχος νεφέλη ἐκάλυψε μέλαινα·
Βῆ δ διὰ προμάχων κεκορυθμένος αἴθοπι χαλκῷ.
Καὶ τότ' ἄρα Κρονίδης ἔλαβ' αἰγίδα θυσσανόεσσαν,
Μαιμαρέλω, Ιδλω δ κὲ νεφέεσσι κάλυψεν·
Αστράψας δ, μάλα μεγάλ' ἔκλυπε· τὴν δ' ἐτίναξε·
Νίκλω δ Τρώεσσι δίδα, φόβησε δ' Αχαιούς.
Πρῶτος Πλωίλεως Βοιώτιος ἦρξε φόβοιο·
Βλῆτο γὰρ ὦμον δουρὶ, πρόσω τετραμμένος αἰεί,
Ακρον ὀπιλίγδην· γράψεν δέ οἱ ὀστέον ἄχρις
Αἰχμὴ Πελυδάμαντος· ὁ γὰρ ῥ' ἔβαλε σχεδὸν ἐλθών. 600
Λήϊτον αὖθ' Εκτωρ σχεδὸν ἔστατε χεῖρ' ὀπὶ καρπῷ,
Υἱὸν Αλεκτρυόνος μεγαθύμου· πατὴρ δ χάρμης·
Τρέσσε δ παπλήνας, ἐπεὶ ἐκπάγλοισι δαμῷ
Ελκος ἔχων ἐν χειρὶ μαχήσεσθαι Τρώεσσιν.

Εκτορα

Εκλοεα δ' Ιδομηνῆϊς μ' Λήϊτον ὀρμηθέντα
Βεβλήκει θώρηκα χ' ὑπὸ μαζόν·
Εν καυλῷ δ' ἐάγη δολιχὸν δόρυ· τοὶ δ' ἐβόησε
Τρῶες· ὁ δ' Ιδομηνῆϊ ἀκόντισε Δευκαλίδαο
Δίφρῳ ἐφεσταότος· τῷ μιν ῥ' ἀπὸ τυτθὸν ἅμαρτεν·
Αὐτὰρ ὁ Μηριόναο ὀπάονά θ', ἡνίοχόν τε,
Κοίρανον, ὃς ῥ' ἐκ Λύκτου εὐκτιμένης ἕπετ' αὐτῷ·
Πεζὸς γὰρ τὰ πρῶτα, λιπὼν νῆας ἀμφιελίσσας
Ηλυθε, καί κεν Τρωσὶ μέγα κράτος ἐξεγένοντο,
Εἰ μὴ Κοίρανος ὠκα ποδώκεας ἤλασεν ἵππους·
Καὶ τῷ μὲν φάος ἦλθεν, ἄμωσε δ' ὑπλείας ἧμαρ·
Αὐτὸς δ' ὦλεσε θυμὸν ὑφ' Εκλοεος ἀνδροφόνοιο.
Τὸν βάλ' ὑπὸ γναθμοῖο κατ' οὖαλον, ἐκ δ' ἄρ' ὀδόντας
Ωσε δόρυ πρυμνόν, διὰ δ' ἀμφω γλῶσσαν τάμε μίσσω·
Ηριπε δ' ἐξ' ὀχέων, κατὰ δ' ἀνία χεῦεν ἔραζε·
Καὶ τάγε Μηριόνης ἔλασεν χείρεσσι φίλῃσι
Κύψας ἐκ πεδίοιο, καὶ Ιδομῆνα προσηύδα·
Μάστι νῦν, εἴως κε θοὰς ἐπὶ νῆας ἵκηαι·
Γιγάσκεις δ' καὶ αὐτὸς, ὅτ' ἐκπέπαται κράτος Αχαιῶν.
Ως ἔφατ'· Ιδομενῆϊ δ' ἵμασεν κταμένῃ ἐναλίγκιος ἔγχει
Νῆας ἐπὶ γλαφυράς· δὴ γὰρ μέγα πῆμα πέσοιεν
Οὐδ' ἔλαθ' Αἴαντα μεγαλήτορα καὶ Μενέλαον
Ζεὺς, ὅτε δὴ Τρώεσσι δίδου ἐπιειμένα νίκην·
Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε μέγας Τελαμώνιος Αἴας·
Ω πόποι, ἤδη μέν γε καὶ ὃς μάλα νήπιός ἐστι,
Γνοίη, ὅτι Τρώεσσι παλὺς Ζεὺς κῦδος ὀπάζει.
Τῶν μὲν γὰρ πάντων βέλε' ἄπλετα, ὅσσις ἀφείη,
Η κακὸς, ἢ ἀγαθὸς· Ζεὺς δ' ἔμπης πάντ' ἰθύνει·
Ημῖν δ' αὖτε πᾶσιν ἐπάσσια πίπτει ἔγχη.
Αλλ' ἄγε δὴ, αὐτοί περ φραζώμεθα μῆτιν ἀρίστην,
Ημεῖς ὅππως τ' νεκρὸν ἐρύσσομεν, ἠδὲ καὶ αὐτοὶ
Χάρμα φίλοις ἑτάροισι γενώμεθα νοστήσαντες·
Οἱ γὰρ δὴ κεῖσ' ὀρόωντες ἀκηχίδαι, οὐδ' ἔτι φασὶν
Εκλοεος ἀνδροφόνοιο μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους
Σχήσειθ', ἀλλ' ἐν νηυσὶ μιλαίνῃσιν πεπάσθαι·

Εἴη

Εἰη δ' ὅστις ἑταῖρος ἀπαλγείλειε τάχιστα
Πηλείδῃ· ἐπεὶ ἔ μιν οἴομαι οὐδὲ σεπύσδε
Λυγρῆς ἀγγελίης, ὅτι οἱ φίλος ὤλετ' ἑταῖρος.
Αλλ' ἔπι δυώαμαι ἰδέειν τοιοῦτον Αχαιῶν·
Ηέρι γὰρ καλέχονθ' ὁμῶς αὐτοί τε καὶ ἵπποι.
Ζεῦ πάτερ, ἀλλὰ σὺ ῥῦσαι ὑπ' ἠέρος υἷας Αχαιῶν·
Ποίησον δ' αἴθρην, δὸς δ' ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι·
Εν δ' ὄλεσον, ἐπεί νύ τοι εὔαδεν ὅττως.
Ως φάτο· τὸν δ' ὁ πατὴρ ὀλοφύρετο δακρυχέοντα·
Αὐτίκα δ' ἠέρα μὲν Ζεὺς ἔσκεδασεν, καὶ ἀπῶσεν ὀμίχλην·
Ηέλιος δ' ἐπέλαμψε, μάχη δ' ὅτι πᾶσα φαάνθη·
Καὶ τότ' ἄρ' Αἴας εἶπε βοὴν ἀγαθὸν Μενέλαον·
Σκέπτεο νυῦ, Μενέλαε διοτρεφὲς, αἴκεν ἴδηαι
Ζωὸν ἔτ' Αντίλοχον, μεγάθυμον Νέστορος υἱόν·
Οβριμον δ' Αχιλῆϊ δαΐφρονι θᾶσσον ἰόντα
Εἰπεῖν, ὅτι ῥά οἱ πολὺ φίλταθ' ἑταῖρος.
Ως ἔφαθ'· ὁδ' ἀπίθησε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος·
Βῆ δ' ἰέναι, ὡς τίς τε λέων ἀπὸ μεταύλοιο,
Ος τ' ἐπεὶ ἄρ κεκάμηθι κυνὸς τ' ἀνδρὸς τ' ἐρεθίζων,
Οἵτε μιν ἐκ εἰῶσι βοῶν ἐπὶ πῖαρ ἰλέσθαι,
Πάννυχοι ἐγρήσονθες· ὅδε, κρειῶν ἐρατίζων,
Ιθύει, ἀλλ' ἔτι πρήσσει· θαμέες γὰρ ἄκοντες
Αντίοι αἴσσουσι θρασειάων ἀπὸ χειρῶν,
Καυόμβαί τε δεδαὶ, τάς τε βροτοὶ ἐστύμβουσι·
Ηῶθεν δ' ἀπονίσφιν ἔδη τετιηότι θυμῷ·
Ως ἀπὸ Παλροκλοιο βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος
Ηϊε πόλλ' εἴκων· πέρι γὰρ δίε, μή μιν Αχαιοὶ
Αργῳέι πρὸ φόβοιο ἔλωρ δηΐοισι λίποιεν·
Πολλὰ δ' Μηριόνῃ τε καὶ Αἰάντεσσι κέλευεν·
Αἴαντ', Αργείων ἡγήτορε, Μηριόνη τε,
Νῦν τις ἐυπείης Πατροκλέος δειλοῖο
Μνησάσθω· πᾶσιν γὰρ ὀπίσσατο μείλιχος ἦεν
Ζωὸς ἐών· νῦν δ' αὖ θάνατος καὶ μοῖρα κιχάνει.
Ως ἄρα φωνήσας ἀπίδεν ξανθὸς Μενέλαος,
Πάντοσε παπταίνων, ὡς τ' αἰετὸς. ὅν ῥά τε φασὶν
Οξύτατον

Οξύτατον δίερχεσθ' ὑπερφιάλων στεφέων,
Ον τε κὴ ὑψόθ' ἰόντα ποδὰς ταχὺς ὦκα ἵκηται πτώξ,
Θάμνῳ ὕπ' ἀμφικόμῳ καλαπείμενος· ἀλλά τ' ἐπ' αὐτῷ
Ἐσσυλο, καί τέ μιν ὦκα λαβὼν ἐξείλετο θυμόν.
Ὡς τότε σοὶ, Μενέλαε διοτρεφὲς, ὄσσε φαεινὼ
Πάντοσε δινεύεσκον, ὑπολίσθων κτ' ἴθυς ἰόντων, 680
Εἴ πως Νέστορος υἱὸν ἔτι ζώοντα ἴδοιο.
Τὸν δ' μάλ' αἶψ' ἐνόησε, μάχης ἐπ' ἀριστερὰ πάσης,
Θαρσυνόων θ' ἑτάροις, κὴ ἐποτρύνοντα μάχεσθαι·
Ἀγχοῦ δ' ἱστάμενος στρατίφι ξανθὸς Μενέλαος·
Ἀντίλοχ', ἦ δ' ἄγε δεῦρο, διοτρεφὲς, ὄφρα σύθηαι
Λυγρῆς ἀγγελίης, ἣ μὴ ὄφελλε γενέσθαι.
Ἤδη μέν σε κὴ αὐτὸν ὀΐομαι εἰσορόωντα
Γινώσκειν, ὅτι πῆμα θεὸς Δαναοῖσι κυλίνδει,
Νίκη δὴ Τρώων· στίφος δ' ὄρεσ' Ἀχαιῶν
Πάσχελος, μεγάλη δὴ ποθὴ Δαναοῖσι τέτυκται· 90
Ἀλλὰ σύ γ' αἶψ' Ἀχιλῆϊ, θέων ὅτε νῆας Ἀχαιῶν,
Εἰπεῖν, αἴκε τάχιστα νέκυων ὅτι νῆα σαώσῃ
Γυμνόν· ἀτὰρ τά γε τεύχε' ἔχει κορυθαίολος Ἕκτωρ.
Ὡς ἔφατ'· Ἀντίλοχος δὴ καλέεσσατο, μῦθον ἀκούσας·
Δὴν δέ μιν ἀμφασίη ἐπίων λάβε· τὼ δέ οἱ ὄσσε
Δακρυόφιν πλῆσθεν, θάμβησε δέ οἱ ἔχετο φωνή.
Ἀλλ' ὅτε δὴ κατὰ θυμὸν ἐφημοσύνης ἀμέλησε·
Βῆ δὲ θέειν, τὰ δὲ τεύχε' ἀμύμονι δῶκεν ἑταίρῳ
Λαοδόκῳ, ὅς οἱ σχεδὸν ἕστηκε μώνυχας ἵππους·
Τὸν μὲν, δακρυχέοντα πόδας φέρον ἐκ πολέμοιο, 700
Πηλεΐδῃ Ἀχιλῆϊ κακὸν ἔπος ἀγγελέοντα.
Οὐδ' ἄρα σοὶ, Μενέλαε διοτρεφὲς, ἤθελε θυμὸς
Τειρομένοις ἑτάροισιν ἀμυνέμεν, ἔνθεν ἀπῆλθεν
Ἀντίλοχος, μεγάλη δὴ ποθὴ Πυλίοισιν ἐτύχθη·
Ἀλλ' ὄγε τοῖσιν μὲν Θρασυμήδεα δῖον ἀνῆκεν,
Αὐτὸς δ' αὖτ' ὄρτο Πασχέλῳ ἤρωϊ βεβήκει·
Στῆ δὲ παρ' Αἰάντεσσι νιὼν, εἶθαρ δὲ νόησε·
Κεῖνον μὲν δὴ νηυσὶν ὑπερφίαλα θοῇσιν,
Ἐλθεῖν εἰς Ἀχιλῆα πόδας ταχυὼ· ἐδέ μιν οἴω

Νῶϊ

Νῶϊ ἰέναφι μάλα πες κεχολωμένε Ἕκτορι δίῳ,
Οὐ γὰρ φασ' ἀπ γυμνὸς ἰὼν Τρώεσσι μάχοιτο·
Ημεῖς δ' αὐτοί πες φερζόμεθα μῆτιν ἑφέντες,
Ημῳ ὅπως τ' νεκρὸν ἰφύσομεθα, ἠδὲ καὶ αὐτὸς
Τρώων ἐξ ἀνοπῆς θάνατον καὶ κῆρα φύγοιμι.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα μέγας Τελαμώνιος Αἴας·
Πάντα κατ' αἶσαν ἔειπες, ἀγακλεὲς ὦ Μενέλαε·
Αλλὰ σὺ μῶν, καὶ Μηριόνης, ἀτασθάλω μάλ' ὄκα,
Νεκρὸν ἀμύσαντες φίετ' ἐπ πόνυ· αὐτὰρ ὀπίσσω
Νῶϊ μαχησόμεθα Τρωσίν τε καὶ Ἕκτορι δίῳ,
Ισον θυμὸν ἔχοντες ὁμώνυμοι, οἷ τὸ πάρος πες
Μίμνομεν ὀξυὼ ἄρηα πυρ' ἀλλήλοισι μιγέντες.
Ως ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα νεκρὸν ὑπὸ χθονὸς ἀγκάζοντο
Τῷι μάλα μεγάλως· ὑπὸ δ' ἴαχε λαὸς ὄπιθε
Τρωϊκὸς, ὡς εἶδόντο νέκυν ἀρήϊον Αχαιούς·
Ιθυφ ἦ, κωΐσαντο ἐοικότες, οὔτ' ὑπὸ κάπρῳ
Βλημένῳ αἰζῶσι πρὸ κύρεον ἀσπετὸν ὕλης·
Εως μὲν γὰρ τε θέοντι, διαρραῖσαι μεμαῶτες·
Αλλ' ὅτε δή ῥ' ἐν τοῖσιν ἐλίξεται, ἀλκὶ πεποιθὼς,
Αψ τ' ἀνεχώρησε, καὶ ἔρρίγε θῆρι ἄλλυδις ἄλλη·
Ως Τρῶες, εἶος μὲν ὁμιλαδὸν αἰὲν ἕποντο,
Νύσσοντες ξίφεσίν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν·
Αλλ' ὅτε δή ῥ' Αἴαντε μεταστρεφθέντε κατ' αὐτοὺς
Στάντες, τῆιδε βέβηλο χρὼς, ἀδέ τις ἔτλη
Πρόσσω ἰέναι, πρὸς νεκρὸν δηριάασθαι.
Ως οἵ γ' ἐμμεμαῶτε νέκυν φέρον ἐκ πολέμοιο
Νῆας ὑπὸ γλαφυρὰς· ὑπὸ δὲ πόλεμος τέτατο κρυερὸς
Αγρη, οὐτε πολὺ, τό, τ' ἐπεστύφελιξον, πόλιν ἀνδρῶν
Ορμηθεν ἐξαίφνης φλεγέθει, μινύθεσι δὲ οἶκοι
Εν ζέλαϊ μεγάλῳ· τὸ δ' ὑπεκρέμει ἰς ἄνεμοιο·
Ως μὲν τοῖς ἵπποιν τε καὶ ἀνδρῶν αἰχμητάων
Αζηχὴς ὁρμὴ πολέος ἐπέπιτνε μαχομένοισιν.
Οἱ δ' ἅτε ἡμίονοι, κεφαλὴν μὲν ἀμφιδαλόντες,
Ελκωσ' ἐξ ὄρεος καὶ παιπαλόεσσαν ἀταρπὸν,
Η δοκὸν, ἠὲ δόρυ μέγα νηΐου· ἐν δέ τε θυμὸς

Τείρεθ' ὁμῶς καμάτῳ τε καὶ ἱδρῷ ἀθυδόντεσσιν·
Ὡς οἵ γ' ἐμμεμαῶτε νίκην φέρον· αὐτὰρ ὄπισθεν
Αἴανθ' ἱππείοιο, θεῶν ἐκ θέσφατα εἰδώς·
Τλήμεις, θεοείκελε διαπρύσιον τετυχηκώς·
Ὅστις καὶ ἐφθίμων πολεμίζεμεν ἀλεγεινὰ ῥίεθρα
Ἴσχεις, ἄφαρ δέ τε πᾶσι ῥόον θεοείκελε τίθησι
Πλάζων, ὑδέ τί μιν φθίνει ῥηϊδίως ῥέοντες·
Ὡς αἰεὶ Αἴανθ μάχην ἀνέδεγον ὀπίσσω
Τρώων· οἱ δ' ἅμ' ἕποντο, δύω δ' ἐν τοῖσι μάλιστα,
Αἰνείας τ' Ἀγχισιάδης, καὶ φαίδιμος Ἕκτωρ.
Τῶν δ' ὥστε φαρῶν νίφα ἔρχεται, ἢὲ κολοιῶν,
Οὖλον κεκλήγοντες, ὅτε θρῴδασιν ἰόντα
Κίρκον, ὃ, τε Σμικρῇσι φόνον φέρει ἠνίθεσσιν·
Ὡς ἄρ' ὑπ' Αἰνείᾳ τε καὶ Ἕκτορι κῦδος Ἀχαιῶν,
Οὖλον κεκλήγοντες ἵεν, λήθοντο δὲ χάρμης.
Πολλὰ δὲ τεύχεα καλὰ πέσον περί τ' ἀμφί τε τάφρον,
Φθυγόντων Δαναῶν· πολέμου δ' ἐξ γίνετ' ἐρωή. 61

ΤΗΣ
ΟΜΗΡΟΥ
ΙΛΙΑΔΟΣ
ΡΑΨΩΔΙΑ Σ.

Επιγραφή.

Σίγμα, Θέτις Ἀχιλῆϊ παρ' Ἡφαίστου φέρεν ὅπλα.

Ὡς οἱ μὲν μάρναντο δίμας περὶ αἰθομένοιο·
Ἀντίλοχος δ' Ἀχιλῆϊ πόδας ταχὺς ἄγγελος ἦλθε.
Τὸν δ' εὗρε πρόπαρθε νεῶν ὀρθοκραιράων,
Τὰ φρονέοντ' ἀτὰ θυμὸν, ἃ δὴ τετελεσμένα ἦεν·

Οχθήσας

Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαθύμορα θυμόν·
Ὤ μοι ἐγὼ, τί τ' ἄρ' αὖτε κατηκομόωνται Ἀχαιοὶ
Νηυσὶν ὀπηδονίοντ', ἀτυζόμενοι πεδίοιο;
Μὴ δή μοι τελέσωσι θεοὶ κακὰ κήδεα θυμῷ,
Ὡς πολέ μοι μήτηρ διεπέφραδε, καί μοι ἔειπε,
Μυρμιδόνων τ' ἄριστον, ἔτι ζώοντος ἐμεῖο,
Χερσὶν ὑπὸ Τρώων λείψειν φάος ἠελίοιο.
Ἦ μάλα δὴ τέθνηκε Μενοιτίου ἀλκιμος υἱὸς,
Σχέτλιος· ἦ τ' ἐπίθητο ἀπώσασθαι δήϊον πῦρ,
Ἀψ ὅτε νῆας ἵκοιτο, μήδ' Ἐκτορι ἴφι μάχεσθαι.
Ἕως ὃ ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν,
Τόφρα οἱ ἐγγύθεν ἦλθεν ἀγαυὸς Νέστορος υἱὸς,
Δάκρυα θερμὰ χέων, φάτο δ' ἀγγελίλιλα ἀλεγεινήν·
Ὤ μοι, Πηλέος υἱὲ δαΐφρονος, ἦ μάλα λυγρῆς
Πεύσεαι ἀγγελίης, ἣ μὴ ὄφελλε γενέσθαι.
Κεῖται Πάτροκλος· νέκυος δὴ ἀμφιμάχονται
Γυμνοῦ· ἀτὰρ τά γε τεύχε' ἔχει κορυθαίολος Ἕκτωρ.
Ὣς φάτο· τοῦ δ' ἄχος νεφέλη κατάλυψε μέλαινα.
Ἀμφοτέρῃσι δ' χερσὶν ἁλὼν κόνιν αἰθαλόεσσαν,
Χεύατο κατὰ κεφαλῆς, χαρίεν δ' ἤχυνε πρόσωπον·
Νεκταρέῳ δ' χιτῶνι μέλαιν' ἀμφίζανε τέφρη.
Αὐτὸς δ' ἐν κονίῃσι μέγας μεγαλωστὶ τανυσθεὶς
Κεῖτο, φίλῃσι δ' χερσὶ κόμην ἤσχυνε δαΐζων.
Δμωαὶ δ', ἃς Ἀχιλῆϊ λαβέσσατο, Πάτροκλός τε,
Θυμὸν ἀκηχέμεναι μεγάλ' ἴαχον, ἐκ δ' ἄρα θύρῃζε
Ἔδραμον ἀμφ' Ἀχιλῆα δαΐφρονα· χερσὶ δ' πᾶσαι
Στήθεα πεπλήγοντο, λύθεν δ' ὑπὸ γυῖα ἑκάστης.
Ἀντίλοχος δ' ἑτέρωθεν ὀδύρετο, δάκρυα λείβων,
Χεῖρας ἔχων Ἀχιλῆος· ὁ δ' ἔστενε κυδάλιμον κῆρ·
Δείδιε γὰρ μὴ λαιμὸν ὀπολμήξειε Σιδήρῳ.
Σμερδαλέον δ' ὤμωξεν· ἄκουσε δὲ πότνια μήτηρ,
Ἥμενη ἐν βένθεσσιν ἁλὸς, ἅμα πατρὶ γέροντι,
Κώκυσέν τ' ἄρ' ἔπειτα· θεαὶ δέ μιν ἀμφαγέροντο·
Πᾶσαι, ὅσαι κατὰ βένθος ἁλὸς Νηρηΐδες ἦσαν·
Ἔνθ' ἄρ' ἔην Γλαύκη τε, Θάλειά τε, Κύμοδόκη τε,

Νησαίη, Σπειό τε, Θόη θ', Αλίη τε βοῶπις,
Κυμοθόη τε, καὶ Ακταίη, καὶ Λιμνώρεια,
Καὶ Μελίτη, καὶ Ιαιρα, καὶ Αμφιθόη, καὶ Αγαυή,
Δωτώ τε, Πρωτώ τε, Φέρουσά τε, Δυναμένη τε,
Δεξαμένη τε, καὶ Αμφινόμη, καὶ Καλιάνειρα,
Δωρὶς, καὶ Πανόπη, καὶ ἀγακλειτὴ Γαλάτεια,
Νημέρτης τε, καὶ Απτὸδθη, καὶ Καθμόησσα·
Ενθα ἡ ἦν Κλυμένη, Ιάνειρά τε, καὶ Ιάνασσα,
Μαῖρα, καὶ Ωρείθυια, ἐϋπλόκαμός τ' Αμάθεια·
Αλλαι θ', αἳ κατὰ βένθος ἁλὸς Νηρηΐδες ἦσι.
Τῶν ἡ γε ἀργύφεον κλῆτο σπέος· αἱ δ' ἅμα πᾶσαι
Στέιθια στιπλήγοντο· θέτις δ' ἐξῆρχε γόοιο·

Κλῦτε, κασίγνηθ Νηρηΐδες, ὄφρ' εὖ πᾶσαι
Εἴδετ' ἀκούσασαι, ὅσ' ἐμῷ ἔνι κήδια θυμῷ.
Ωμοι ἐγὼ δειλὴ, ὤμοι δυσαριστοτόκεια,
Ἣ τ' ἐπεὶ ἄρ τέκον υἱὸν ἀμύμονά τε, κρατερόν τε,
Ἔξοχον ἡρώων, ὁ δ' ἀνίδεος ἀλκὶ ἔοικε,
Τὸν μὲν ἐγὼ θρέψασα, φυτὸν ὡς γληφὼ ἀλωῆς,
Νηυσὶν ὀπιπεύσιμα κορωνίσιν Ἰλιον εἴσω,
Τρωσὶ μαχησόμενον· τὴ δ' οὐκ ὑπολίξομαι αὖτις
Οἴκαδε νοστήσαντα, δόμον Πηλήϊον εἴσω.
Ὄφρα δέ μοι ζώει καὶ ὁρᾷ φάος ἠελίοιο,
Ἀχνυται, οὐδέ τί οἱ δύναμαι χρήσιμος εἶναι.
Αλλ' εἶμ', ὄφρα ἴδω τε φίλον τέκος, ἠδ' ἐπακούσω,
Ο, τλι μιν ἵκετο πένθος, ἄπο πτολέμοιο μένοντα.

Ως ἄρα φωνήσασα λίπε σπέος· αἱ δ' ἅμα σὺν μὖτῃ
Δακρυόεσσαι ἴσαν, περὶ δὲ ῥόον ἀμφενέμοντο
Ρήγνυτο· πὰρ δ' ὄτε δὴ Τροίην ἐρίβωλον ἵκοντο,
Ακτὴν εἰσανέβαινον ὁμηχεδὸν, ἔνθα θαμειαὶ
Μυρμιδόναν εἴρυντο νέες ταχυὼ ἀμφὶ Αχιλῆα.
Τῷ ἡ βαιυκτιάχοντι πελείσατο πόλλα μήτηρ,
Οξὺ δ' ἀκούσασα κάρη λάβε πατρὸς ἑοῖο·
Καί ῥ' ὀλοφυρομένη, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Τέκνον, τί κλαίεις; τί δέ σε φρένας ἵκετο πένθος;
Εξαύδα, μὴ κεῦθε· τὰ μὲν δή τοι τετέλεστα

Εκ

Ζεῦ Διὸς, ὡς ἄρα δή μοι ἐφέν γ' εὔχετο, κεφαλὴν ἀνασχών,
Πάντας ὀπὶ σεφύμησιν ἀλήμεναι υἷας Ἀχαιῶν,
Σεῦ ὑπολυομένους, σαθέειν τ' ἀεικέλια ἔργα.
Τὸν ᾧ βαρυσταλχυν σεφοσίφη σόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
Μῆτερ ἐμὴ, τὰ μὲν ἄρ μοι Ολύμπιος ἐξετέλεσσεν·
Αλλὰ τί μοι τ' ἦδος, ἐπεὶ φίλος ὄλεθ' ἑταῖρος,
Πάτροκλος; τὸν ἐγὼ σερὶ σάντων τῖον ἑταίρων,
Ισον ἐμῇ κεφαλῇ· τὸν ἀπώλεσα· τεύχεα δ' Εκτωρ
Δηώσας ἀπέδυσε σελώρια, θαῦμα ἰδέσθαι,
Καλά· τὰ μὲν Πηλῆϊ θεοὶ δόσαν, ἀγλαὰ δῶρα,
Ημαθίῃ, ὅτε σε βροτῷ ἄνέρι ἐμβάλον εὐνῇ.
Ως ὄφελες σὺ μὲν αὖθι μετ' ἀθανάτῃς ἁλίῃσι
Ναίειν, Πηλῆος δ' θνητὴν ἄλοχον ἐκοίτην.
Νῦν δ' ἵνα κε σοὶ σένθος ἐνὶ φρεσὶ μόρσιμον εἴη,
Παιδὸς ἀποφθιμένοιο τ' ἔχ ὑποδέξεσθαι οὔτις
Οἴκαδε νοσφισθείς· ἐπεὶ ἦ μάλ' ἐμὸς θυμὸς ἄνωγε
Ζώειν, ἢ' ἄνδρεσσι μετέμμεναι, αἴκε μὴ Εκτωρ
Πρῶτος ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπεὶς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσῃ,
Πατρόκλοιο δ' Μενοιτιάδαο σόσιν.
Τὸν δ' αὖτε σρόσιεσσι θέτις κατὰδακρυχέουσα·
Ωκύμορος δή μοι, τέκος, ἔσσεαι, οἷ' ἀγορεύεις·
Αὐτίκα γὰρ τοι ἔσεσθαι μετ' Εκτορα σότμος ἑτοῖμος.
Τὴν ᾧ μέγ' ὀχθήσας σροσέφη σόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
Αὐτίκα τεθναίην, ἐπεί ῥα οὔ μιν ἐμιάλλον ἑτοίρῳ
Κτεινομένῳ ἐπαμῦναι· ὁ μὲν μάλα τηλόθι σάτρης
Εφθιτ'· ἐμεῖο δ' ἔσσι δύσιν ἀρῆς ἀλκτῆρος ἐόντος.
Νῦν δ' ἐπεὶ οὐ νέομαί γε φίλην ἐς σατρίδα γαῖαν,
Οὐδέ τι Πατρόκλῳ γενόμην φάος, οὐδ' ἑτάροισι
Τοῖς ἄλλοις, οἳ δὴ σολλοὶ δάμεν Εκτορι δίῳ·
Αλλ' ἧμαι σαρὰ νηυσὶν ἐτώσιον ἄχθος ἀρούρης,
Τοῖος ἐὼν, οἷος οὔτις Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
Εν σολέμῳ· ἀγορῇ δέ τ' ἀμείνονές εἰσι καὶ ἄλλοι.
Ως ἔρις ἔκ τε θεῶν, ἔκ τ' ἀνθρώσων ὀλοάσαιτο,
Καὶ χόλος, ὅς τ' ἐφέηκε σολύφρονά σερ χαζεσπῆναι·
Ος τε σιλὸ γλυκίων μέλιτος κατατηκεδανοῖο

Ανδρῶν ἐν στήθεσσιν ἀίξῃ, ἠύτε καπνός·
Ως ἐμὲ νωϊ ἐχόλωσεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων.
Ἀλλὰ τὰ μὲν προτετύχθαι ἐάσομεν, ἀχνύμενοί περ,
Θυμὸν ἐν στήθεσι φίλον δαμάσαντες ἀνάγκῃ.
Νῦν δ' εἶμ', ὄφρα φίλης κεφαλῆς ὀλετῆρα κιχείω
Ἕκτορα· κῆρα δ' ἐγὼ τότε δέξομαι, ὁππότε κεν δὴ
Ζεὺς ἐθέλῃ τελέσαι, ἠδ' ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι.
Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ βίη Ἡρακλῆος φύγε κῆρα,
Ὅσπερ φίλτατος ἦεν Διῒ Κρονίωνι ἄνακτι.
Ἀλλά ἑ μοῖρα δάμασσε καὶ ἀργαλέος χόλος Ἥρης·
Ὡς καὶ ἐγών, εἰ δή μοι ὁμοίη μοῖρα πέπτυκται,
Κείσομαι, ἐπεί κε θάνω· νῦν ἦ κλέος ἐσθλὸν ἀρέσθαι,
Καί τινα Τρωϊάδων καὶ Δαρδανίδων βαθυκόλπων,
Ἀμφοτέρῃσιν χερσὶ παρειάων ἁπαλάων
Δάκρυ' ὀμορξαμένην, ἀδινὸν στοναχῆσαι ἐφεῖμαι·
Γνοῖεν δ', ὡς δὴ δηρὸν ἐγὼ πολέμοιο ἀπέπαυμαι.
Μηδέ μ' ἔρυκε μάχης, φιλέουσά περ· οὐδέ με πείσεις.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα·
Ναὶ δὴ τοῦτό γε, τέκνον, ἀτήτυμον· οὐ κακόν ἐστι,
Τειρομένοις ἑτάροισιν ἀμυνέμεν αἰπὺν ὄλεθρον·
Ἀλλά τοι ἕντεα καλὰ μετὰ Τρώεσσιν ἔχονται,
Χάλκεια, μαρμαίροντα· τὰ μὲν κορυθαίολος Ἕκτωρ
Αὐτὸς ἔχων ὤμοισιν ἀγάλλεται· οὐδέ ἑ φημὶ
Δηρὸν ἐπαγλαϊεῖσθαι, ἐπεὶ φόνος ἐγγύθεν αὐτῷ.
Ἀλλὰ σὺ μὲν μήπω καταδύσεο μῶλον Ἄρηος,
Πρίν γ' ἐμὲ δευέμεν ἐλθοῦσαν ἐς ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι.
Ἠῶθεν γὰρ νεῦμαι, ἅμ' ἠελίῳ ἀνιόντι,
Τεύχεα καλὰ φέρουσα παρ' Ἡφαίστοιο ἄνακτος.
Ὡς ἄρα φωνήσασα, πάλιν τραπέτην ὀπίσω ἰοῦα·
Καὶ στρεφθεῖσ', ἀλίῃσι κασιγνήτῃσι μετηύδα·
Ὑμεῖς μὲν νῦν δῦτε θοὴν ἅλα καὶ πόλιν ὄψον,
Ὀφόμαί τε γέροντ' ἅλιον καὶ δώματα πατρός,
Καί οἱ πάντ' ἀγορεῦσαι· ἐγὼ δ' ἐς μακρὸν Ὄλυμπον
Εἶμι παρ' Ἡφαιστον κλυτοτέχνην, αἴ κ' ἐθέλῃσιν
Τεῖ ἐμῷ δόμῳ κλυτὰ τεύχεα παμφανόωντα.

Ὡς

Ως ἔφαθ'· αἱ δ' ὑπὸ κῦμα θαλάσσης αὐτίκ' ἔδυσε.
Ἡ δ' αὖτ' Οὐλυμπόνδε θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα
Ἦιεν, ὄφρα φίλῳ παιδὶ κλυτὰ τεύχε' ἐνείκοι.
Τὴν μὲν ἄρ' Οὐλυμπόνδε πόδες φέρον· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
Θεσπεσίῳ ἀλαλητῷ ὑφ' Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο
Φεύγοντες, νῆάς τε καὶ Ἑλλήσποντον ἵκοντο.
Οὐδέ κε Πάτροκλόν περ ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοὶ
Ἐκ βελέων ἐρύσαντο νέκυν, θεράποντ' Ἀχιλῆος·
Αὖτις γὰρ δὴ τόν γε κίχον λαός τε καὶ ἵπποι,
Ἕκτωρ τε, Πριάμοιο πάϊς, φλογὶ εἰκελος ἀλκήν·
Τρὶς μὲν μιν μετόπισθε ποδῶν λάβε φαίδιμος Ἕκτωρ
Ἑλκέμεναι μεμαὼς, μέγα δ' Τρώεσσιν ὁμόκλα·
Τρὶς δὲ δύ' Αἴαντες, θῦμον θηρμένοι ἀλκῆν,
Νεκρὸν ἀπεστυφέλιξαν· ὁ δ' ἴμπεδον ἀλκὶ πεποιθὼς,
Ἄλλοτ' ἐπαΐξασκε κὴ μόθον, ἄλλοτε δ' αὖτε
Στάσκε μέγα ἰάχων· ὀπίσω δ' ὑπεχάζετο παμπαν.
Ὡς δ' ἀπὸ σώματος ἔτι λέοντ' αἴθωνα δυώκην
Ποιμένες ἀγρέχυλοι μέγα πεινάοντα δίεσθον·
Ὡς ῥα τὼ ἀμφ' ἐδυώαντο δύω Αἴαντε κορυστὰ
Ἕκτορα Πριαμίδην ἀπὸ νεκροῦ δειδίξασθον.
Καί νύ κεν ἕρυσσέν τε, καὶ ἄσπετον ἤγαγε κῦδος,
Εἰ μὴ Πηλείωνι ποδήνεμος ὠκέα Ἶρις
Ἄγγελος ἦλθε θέουσ' ἀπ' Ὀλύμπου θωρήσσεσθαι,
Κρύβδα Διὸς, ἄλλων τε θεῶν· πρὸ γὰρ ἦκε μιν Ἥρη·
Ἀγχοῦ δ' ἱσταμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Ὄρσεο, Πηλεΐδη, πάντων ἐπιειμενὲ κούρων·
Πατρόκλῳ ἐπάμυνον, ἕ εἵνεκα, φύλοπις αἰνὴ
Ἔσται πρὸ νεῶν· οἱ δ' ἀλλήλους ὀλέκουσιν,
Οἱ μὲν, ἀμυνόμενοι νέκυν ὠκέα τεθνειῶτα,
Οἱ δὲ, ἐρύσασθαι πρὸς Ἴλιον ἠνεμόεσσαν
Τρῶες· ὀφθύμοι· μάλιστα δὲ φαίδιμος Ἕκτωρ,
Ἑλκέμεναι μέμονεν· κεφαλὴν δέ ἑ θυμὸς ἀνώγει
Πῆξαι ἀνὰ Σκολόπεσσι, ταμόντ' ἀπάλης ὑπὸ δειρῆς.
Ἀλλ' ἄνα, μηδ' ἔτι κεῖσο· σίνας δέ σε θυμὸν ἰκέσθω,
Πατρόκλεον Τρωῇσι κυσὶν μέλπηθρα γενέσθαι·

Σοὶ

Σοὶ λαοῖσι, θέκτορ τι νίκην ἐχυμαίνῃ καὶ ἀλκήν.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
Ἰρι θεὰ, τίς γάρ σε θεῶν ἐμοὶ ἄγγελον ἧκεν
Τὸν δ' αὖτε πρόσεειπε ποδήνεμος ὠκέα Ἶρις·
Ἥρη μὲ προΐηκε, Διὸς κυδρὴ παράκοιτις·
Οὐδ' οἶδε Κρονίδης ὑψίζυγος, οὐδέ τις ἄλλος
Ἀθανάτων, οἳ Ὄλυμπον ἀγάννιφον ἀμφινέμονται.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
Πῶς τ' ἄρ' ἴη μέν μοι βάλλον; ἔχουσι δὲ τεύχε' ἐκεῖνοι·
Μήτηρ δ' ἣ μοι φίλη πρὶν γ' εἶπ' ἐναρίζεσθαι,
Πρὶν γ' αὐτὴν ἐλθεῖν ἐς ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι·
Στεῦτο γὰρ Ἡφαίστοιο πάρ' οἰσέμεν ἔντεα καλά.
Ἄλλου δ' οὔ τιν' ἐγὼ οἶδα, τεῦ ἂν κλυτὰ τεύχεα δύω,
Εἰ μὴ Αἰακίδης γε βίη Τελαμωνιάδαο.
Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὅγ', ἴλημι, ἐὺ πρὸ ποσσὶν ὁμίλου
Ἔγχεϊ δηίων περὶ Πατρόκλοιο θανόντος.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε ποδήνεμος ὠκέα Ἶρις·
Εὖ νυ καὶ ἡμεῖς ἴδμεν, ὅτι κλυτὰ τεύχε' ἔχουσιν·
Ἀλλ' αὖτως ὅπα τάφρον ἰὼν, Τρώεσσι φάνηθι,
Αἴκε σ' ὑποδδείσαντες ἀπόσχωνται πολέμοιο
Τρῶες, ἀνακτήσωσι δ' ἀρήιοι υἷες Ἀχαιῶν
Τειρόμενοι· ὀλίγη δέ τ' ἀνάπνευσις πολέμοιο.
Ἦ ῥα καὶ ὰς εἰποῦσ' ἀπέβη πόδας ὠκέα Ἶρις·
Αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς ὄρτο Διὶ φίλος· ἀμφὶ δ' Ἀθήνη
Ὤμοις ἰφθίμοισι βάλ' αἰγίδα θυσσανόεσσαν·
Ἀμφὶ δέ οἱ κεφαλῇ νέφος ἷσε θεὰ θαλόωντα
Χρύσεον, ἐκ δ' αὐτοῦ δῦνε φλόγα παμφανόωσαν.
Ὡς δ' ὅτε καπνὸς ἰὼν ἐξ ἄστεος αἰθέρ' ἵκηται
Τηλόθεν ἐκ νήσου, τὴν δῄοι ἀμφιμάχονται,
Οἵτε πανημέριοι συνεχέϊ κρίνονται Ἄρηι
Ἄστεος ἐκ ἑοῦ· ἅμα δ' ἠελίῳ καταδύντι
Πυρσοί τε φλεγέθουσιν ἐπήτριμοι, ὑψόσε δ' αὐγὴ
Βίγνεται ἀΐσσουσα, περικλιδὸν εἰσορόωσιν,
Αἴθεν πως σὺν νηυσὶν ἄρεως ἀλκτῆρες ἵκωνται·
Ὣς ἀπ' Ἀχιλλῆος κεφαλῆς σέλας αἰθέρ' ἵκανε.

Στὰς

Στῆ δ' ὄπι τάφρου ἰὼν ἀπὸ τείχεος· οὐδ' ἐς Ἀχαιοὺς
Μίσγετο· μητρὸς γὰρ ὀφυιτὴν αἰτίζετ' ἐφετμήν.
Ἔνθα στὰς ἤϋσ'· ἀπάτρυθε δ' Παλλὰς Ἀθήνη
Φθέγξατ'· ἀτὰρ Τρώεσσιν ἐν ἄσπετον ὦρσε κυδοιμόν.
Ὡς δ' ὅτ' ἀριζήλη φωνὴ, ὅτε τ' ἴαχε σάλπιγξ
Ἀστυ περιπλομένων δηΐων ὑπὸ θυμοραϊστέων·
Ὡς τότ' ἀριζήλη φωνὴ γεγόνει Αἰακίδαο.
Οἱ δ' ὡς οὖν ἄϊον ὄπα χάλκεον Αἰακίδαο,
Πᾶσιν ὀρίνθη θυμός· ἀτὰρ κεκμήτες ἵπποι
Ἁψ ὄχεα τρόπεον· ὄδυντο γὰρ ἄλγεα θυμῷ.
Ἡνίοχοι δ' ἔκπληγεν, ἐπεὶ ἴδον ἀκάματον πῦρ
Δεινὸν ὑπὲρ κεφαλῆς μεγαθύμου Πηλείωνος
Δαιόμενον· τὸ δ' ἔδαιε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
Τρὶς μὲν ὑπὲρ τάφρου μεγάλ' ἴαχε δῖος Ἀχιλλεύς·
Τρὶς δ' ἐκυκήθησαν Τρῶες κλειτοί τ' ὀπάονες.
Ἔνθα ἤ κε τότ' ὄλοντο δυώδεκα φῶτες ἄριστοι
Ἀμφὶ σφοῖς ὀχέεσσι κε ἴσχεσιν· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
Ἀσπαστὸν Πάτροκλον ὑπ' ἐκ βελέων ἐρύσαντες,
Κάτθεσαν ἐν λεχέεσσι· φίλοι δ' ἀμφέσσυν ἑταῖροι
Μυρόμενοι· μετὰ δέ σφι ποδώκης εἵπετ' Ἀχιλλεύς
Δάκρυα θερμὰ χέων, ἐπεὶ εἶσιδε πιστὸν ἑταῖρον
Κείμενον ἐν φερέτρῳ, δεδαϊγμένον ὀξέϊ χαλκῷ·
Τόν ῥ' ἦτοι μὲν ἔπεμπε σὺν ἵπποισιν κε ὄχεσφιν
Εἰς πόλεμον, οὐδ' αὖτις ἐδέξατο νοστήσαντα.
Ἡέλιον δ' ἀκάμαντα βοῶπις πότνια Ἥρη
Πέμψεν ἐπ' Ὠκεανοῖο ῥοὰς ἀέκοντα νέεσθαι·
Ἠέλιος μὲν ἔδυ, παύσαντο δ' ἄρ' υἷες Ἀχαιοὶ
Φυλόπιδος κρατερῆς καὶ ὁμοιΐου πολέμοιο.
Τρῶες δ' αὖθ' ἑτέρωθεν, ἀπὸ κρατερῆς ὑσμίνης
Χαλάσαντες, ἔλυσαν ὑφ' ἅρμασιν ὠκέας ἵππους.
Εἰς δ' ἀγορὴν ἀγέροντο, πάρος δόρποιο μέδεσθαι·
Ὀρθῶν δ' ἑστάοτων ἀγορὴ γένετ', οὐδέ τις ἔτλη
Ἕζεσθ'· πάντας γὰρ ἔχε τρόμος, οὕνεκ' Ἀχιλλεὺς
Ἐξεφάνη, δηρὸν δὲ μάχης ἀπέπαυε' ἀλεγεινῆς.
Τοῖσι δὲ Πηλεΐδαο ποδώκεος εἶπε Πολύδαμας

Παν-

Πανθοΐδης· ὁ γὰρ οἶος ὅρα πρόσσω καὶ ὀπίσσω·
Εκτορι δ' ἦεν ἑταῖρος, ἰῇ δ' ἐν νυκτὶ γένοντο·
Αλλ' ὁ μὲν ἂρ μύθοισιν, ὁ δ' ἔγχεϊ πολλὸν ἐνίκα·
Ος σφιν ἐϋφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
Αμφὶ μάλα φράζεσθε, φίλοι· κέλομαι γὰρ ἔγωγε
Αστυ δὲ νῦν ἰέναι, μὴ μίμνειν ἠῶ δῖαν
Εν πεδίῳ παρὰ νηυσίν· ἑκὰς δ' ἀπὸ τείχεος εἰμέν.
Οφρα μὲν οὗτος ἀνὴρ Αγαμέμνονι μήνιε δίῳ,
Τόφρα δὲ ῥηΐτεροι πολεμίζειν ἦσαν Αχαιοί.
Χαίρεσκον γὰρ ἔγωγε θοῇς ἐπὶ νηυσὶν ἰαύων,
Ελπόμενος νῆας γ' αἱρησέμεν ἀμφιελίσσας·
Νῦν δ' αἰνῶς δείδοικα ποδώκεα Πηλείωνα·
Οἷος ἐκείνου θυμὸς ὑπέρβιος, οὐκ ἐθελήσει
Μίμνειν ἐν πεδίῳ, ὅθι περ Τρῶες καὶ Αχαιοὶ
Εν μέσῳ ἀμφότεροι μένος Αρηος δατέονται,
Αλλὰ περὶ πτόλιός τε μαχήσεται, ἠδὲ γυναικῶν.
Αλλ' ἴομεν προτὶ ἄστυ, πίθεσθέ μοι, ὧδε γὰρ ἔσται·
Νῦν μὲν νὺξ ἀπέπαυσε ποδώκεα Πηλείωνα
Αμβροσίη· εἰ δ' ἄμμε κιχήσεται ἐνθάδ' ἐόντας
Αὔριον ὁρμηθεὶς σὺν τεύχεσιν, εὖ νύ τις αὐτὸν
Γνώσεται· ἀσπασίως γὰρ ἀφίξεται Ιλιον ἱρὴν,
Ος κε φύγῃ· πολλοὺς δὲ κύνες καὶ γῦπες ἔδονται
Τρώων· αἲ γὰρ δή μοι ἀπ' οὔατος ὧδε γένοιτο·
Εἰ δ' ἂν ἐμοῖς ἐπέεσσι πιθώμεθα, κηδόμενοί περ,
Νύκτα μὲν εἰν ἀγορῇ σθένος ἕξομεν, ἄστυ δὲ πύργοι,
Υψηλαί τε πύλαι, σανίδες τ' ἐπὶ τῇς ἀραρυῖαι
Μακραὶ, ἐΰξεστοι, ἐζευγμέναι εἰρύσονται.
Πρωῒ δ' ὑπ' ἠοῖοι σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες
Στησόμεθ' ἀμπύργους· τῷ δ' ἄλγιον, αἴ κ' ἐθέλῃσιν,
Ελθὼν ἐκ νηῶν περὶ τείχεος ἄμμι μάχεσθαι.
Αψ πάλιν εἶσ' ἐπὶ νῆας, ἐπεί κ' ἐριαύχενας ἵππους
Παντοίου δρόμου ἄσῃ ὑπὸ πτόλιν ἠλασκάζων.
Εἴσω δ' οὔ μιν θυμὸς ἐφορμηθῆναι ἐάσει,
Οὐδέ ποτ' ἐκπέρσει· πρὶν μιν κύνες ἀργοὶ ἔδονται.
Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κορυθαίολος Εκτωρ·

Πηλυδάμα, σὺ μοὶ ὄπ᾽ ἔτ᾽ ἐμοὶ φίλα ταῦτ᾽ ἀγορεύεις,
Ος κίλεαι χ᾽ ἅσυ ἀλήμεναι αὖτις ἰόντας.
Η ἔπω κεκύρηκθε ἰελμοῖσι ἔνδοθι σύργων;
Περὶ μοὶ γὰρ Περάμοιο πόλιν μέροπες ἄνθρωποι
Πάντες μυθέσκοντο πολύχρυσον, πολύχαλκον·
Νῦν ἦ δὴ ἐξαπόλωλε δόμων κειμήλια καλά· 290
Πολλὰ ἦ δὴ Φρυγίην καὶ Μηονίην ἐρατεινὴν
Κτήματα περνάμεν᾽ ἵκει, ἐπεὶ μέγας ὤδύσατο Ζεύς·
Νῦν δ᾽ ὅτε περ μοι ἔδωκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω
Κῦδός θ᾽ ἡρέσθ᾽ ὅτε νηυσὶ, θαλάσσῃ τ᾽ ἔλσαι Αχαιὺς,
Νήπιε, μηκέτι ταῦτα νοήματα φαῖν᾽ ἐνὶ δήμῳ·
Οὐ γάρ τις Τρώων ὀπτείσεται· ἀ γὰρ ἐάσω.
Αλλ᾽ ἄγεθ᾽, ὡς ἂν ἐγὼν εἴπω, πειθώμεθα πάντες.
Νῦν μὲν δόρπον ἕλεσθε, κατὰ στρατὸν ἐν τελέσαντι,
Καὶ φυλακῆς μνήσασθε, καὶ ἐγρήγορθε ἕκαστος·
Τρώων δ᾽ ὅς κλισίηφιν ὑφορβιάλως ἀνιάζει, 300
Συλλίξας, λαοῖσι δότω καταδημοβορῆσαι,
Τῶν τινα βέλτερόν ἐστιν ἐπαυρέμεν, ἢπὲρ Αχαιούς.
Πρωὶ δ᾽ ὦπα ποιοῖσι σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες,
Νηυσὶν ὅπὶ γλαφυρῇσιν ἐγείρομεν ὀξὺν Ἄρηα.
Εἰ δ᾽ ἐτεὸν πατρὸς νεῦφιν ἀνίστη δῖος Αχιλλεὺς,
Αλγιον, αἴκ᾽ ἐθέλῃσι, τῷ ἔστω· ἔ μιν ἔγωγε
Φεύξομαι ἐκ πολέμοιο, δυσηχέος, ἀλλὰ μάλ᾽ ἄντην
Στήσομαι· ἤ κε φέρῃσι μέγα κράτος, ἤ κε φεροίμην·
Ξυνὸς Ενυάλιος, καί τε κλυτὰ τεύχεα καλέκλα.
Ως Ελλως ἀγόρευ᾽· ὅπὶ ἦ Τρῶες κελάδησαν, 10
Νήπιοι· ἐκ γὰρ Ζηνὸς φρένας εἵλετο Παλλὰς Αθήνη·
Εκτορι μὲν γὰρ ἐπήνησαν κακὰ μηλιόωντι,
Πηλυδάμαντι δ᾽ ἄρ᾽ ἄτις, ὃς ἐσθλὴν φρεσὶν ἐφράζετο βυλήν.
Δόρπον ἔπειθ᾽ εἵλοντο κατὰ στρατὸν· αὐτὰρ Αχαιοὶ
Παννύχιοι Πάνδηκλον ἀνιστανέχοντο γοῶντες·
Τοῖσι δ᾽ Πηλείδης ἀδινῷ ἐξῆρχε γόοιο,
Χεῖρας ἐπ᾽ ἀνδροφόνους θέμενος στήθεσσιν ἑταίρου,
Πυκνὰ μάλα στενάχων· ὥστε λὶς ἠϋγένειος,
Ω, ῥά θ᾽ ὑπὸ ζαμένης ἐλαφηβόλου ἐξαπάσῃ ἀνὴρ

Υλης

Τλης ἐν αὐκινῆς· ὁ δέ τ' ἄχνυ) ὕστερος ἠλθών·
Πολλὰ δέ τ' ἄλχε' ἐπῶλθε μεθ' ἀνέρας ἴχνι' ἐρευνῶν,
Εἴποθεν ἐξδύεσι μάλα γὸ θερμὸς χόλος αἰρεῖ.
Ως ὁ βαρυσταλάχων μεθεφοίτα Μυρμιδόνεσσιν·
Ω πόποι, ἦ μ' ἄλιον ἐπος ἠκόαλον ἦμαθι κείνῳ,
Θαρσωίων ἦρωα Μενοίτιον ἐν μεγάροισι·
Φῆν δέ οἱ εἰς Οπόεντα καθεκλυτὸν υἱὸν ἀπάξειν,
Ιλιον ἐκπέρσαντα, λαχόντα τε λητδος αἶσαν.
Αλλ' ὁ Ζεὺς ἄνδρεσσι νοήματα σφίσι τελευτᾷ·
Αμφω γὸ σίνῳ) ὁμοίῳ γαῖαν ἐρεύσαι
Αὐτῷ ἐνὶ Τροίῃ· ἐπεὶ ὐδέ με νοσφίσαντα
Δείξει) ἐν μεγάροισι γέρων ἱππηλάτα Πηλεύς,
Οὐδὲ Θέτις μήτηρ, ἀλλ' αὖ τῷ γαῖα καθέξει.
Νωῖν δ' ἐπεὶ δὴ, Πάτροκλε, σεῦ ὕστερος εἶμ' ὑπὸ γαῖαν
Οὔ σε πρὶν κλυτεῶ, πρίν γ' Εκτορος ἐνθάδ' ἐνεῖκαι
Τεύχεα χὴ κεφαλὴν μεγαθύμου σείο φονῆος·
Δώδεκα δ' ὑπὲρ σεῖο πυρῇ ἀποδειροτομήσω
Τρώων ἀγλαὰ τέκνα, ἕθεν κλαμψίοιο χολωθείς.
Τόφρα δέ μοι αὖθι νηυσὶ κορωνίσι κείσεαι αὐτὰρ
Αμφὶ δέ σε Τρωαὶ χὴ Δαρδανίδες βαθύκολποι
Κλαύσονθ), νύκτας τε χὴ ἤματα δακρυχέουσαι·
Τὰς αὐτοὶ καμόμεσθα, βίηφί τε δυρί τε μακρῷ,
Πτείρας πίονθε πόλεις μεγάθυμων ἀνθρώπων.
Ως εἰπὼν, ἐπάερσιν ἐπίκλετο δῖος Αχιλλεύς,
Αμφὶ πυρὶ σῆσαι τρίποδα μίγαν, ὄφρα τάχιστα
Πάτροκλον λύσειαν ἀπο βροτὸν αἱματόεντα.
Οἱ ὃ λοετροχόον τρίποδ' ἵσταν ἐν πυρὶ κηλέῳ,
Εν δ' ἄρ' ὕδωρ ἔχεαν· ὑπὸ δ' ξύλα δαῖον ἐλέντες
Γάστρῃ μὲν τρίποδος πυρὸς ἄμυδις, δίεμεν δ' ὕδως·
Αὐτὰρ ἐπειδὴ ζέεσκεν ὕδωρ ἐνὶ ἤνοπι χαλκῷ,
Καὶ τότε δὴ λοῦσάν τε, χὴ ἤλειψαν λίπ' ἐλαίῳ·
Εν δ' ὠτειλὰς πλῆσαν ἀλείφατος ἐννεώρου·
Εν λεχέεσσι δ' ἔθηκε, ἑανῷ λιπὶ καλύψαν
Ες πόδας ἐκ κεφαλῆς· καθύπερθε δ', φάρεϊ λευκῷ.
Παννύχιοι μὲν ἔπειτα πόδας ταχὺν ἀμφ' Αχιλῆα

Μυρμιδόνες

Μυρμιδόνες Πάτροκλον ἀνεστενάχοντο γοῶντες·
Ζβὺς δ' Ηρῃ παρσίεπτε κασιγνήτῃ, ἄλοχόν τε·
Ἐπῆξας ἢ ἴπειλα, βοῶπις, πότνια Ηρη,
Ἀνστήσασ' Αχιλῆα ποδάς ταχύν· ἦ ῥά νυ σεῖο
Ἐξ αὐτῆς ἐγένοντο κατηπομίωντες Αχαιοί.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ηρη·
Αἰνότατε Κρονίδη, ποῖον τ' μῦθον ἔειπες;
Καὶ μὴν δύ' πού τις μέλλει βροτὸς ἀνδρὶ τελέσαι,
Ὅστις θνητός τ' ἐστὶ, καὶ ὐ τόσα μήδεα οἶδε·
Πῶς δὴ ἔγωγ', ἣ φημὶ θεάων ἔμμεν' ἀρίστη,
Ἀμφότερόν, γένεῇ τε, καὶ ὕνεκα σὴ παράκοιτις
Κέκλημαι, σὺ δ' ἅπασι μέτ' ἀθανάτοισιν ἀνάσσεις,
Οὐκ ὄφελον Τρώεσσι κολεσσαμένῃ κακὰ ῥάψαι;
Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον·
Ηφαίστῳ δ' ἵκανε δόμον Θέτις ἀργυρόπεζα
Ἄφθιτον, ἀστερόεντα, μετ' ἀθανάτοισι, περαστόν,
Χάλκεον, ὃν ῥ' αὐτὸς ποιήσατο Κυλλοποδίων.
Τὸν δ' εὗρ' ἱδρόωντα, ἑλισσόμενον περὶ φύσας,
Σπεύδοντα· πάντοσε γὰρ ἑείκοσι πάγχυ ἔτυχεν,
Ἐσάμεναι πρὸ τοῖχον ἐϋσταθέος μεγάροιο·
Χρύσεα δέ ῥ' ὑπὸ κῶλα ἑκάστῃ συνθήκη θῆκεν,
Ὄφρα οἱ αὐτόματοι θεῖον δυσαίατ' ἀγῶνα,
Ἠδ' αὖτις πρὸς δῶμα νεοίατο, θαῦμα ἰδέσθαι.
Οἱ δ' ἤτοι τόσσον μὲν ἔχον τέλος, ἔκλετο δ' ὅπως
Δαιδάλεα προσέκειτο, τά ῥ' ἤρτυε, κόπτε δὲ σίσμῦς·
Ὄφρ' ὅγε ταῦτ' ἐπονεῖτο ἰδυίῃσι παρπίθησι,
Τόφρα οἱ ἐλθύθην ἦλθε θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα.
Τὴν δ' ἴδε παρμολοῦσα Χάρις λιπαρόκρηδεμνος
Καλὴ τ' ἄπτυξ ἀργικλυτὸς Αμφιγυήεις,
Ἔν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε·
Τίπτε, Θέτις τανύπεπλε, ἱκάνεις ἡμέτερον δῶ,
Αἰδοίη τε φίλη τε; πάρος γε μὲν ἔτι θαμίζεις·
Ἀλλ' ἕπευ πρότερος· ἵνα τοι πὰρ ξείνια θείω.
Ὡς ἄρα φωνήσασα, προέσω ἄγε δῖα θεάων·
Τὴν μὲν ἔπειτα καθεῖσεν ὑπὸ θρόνου ἀργυροήλου,

Καλὲ, δαιδαλέη· ὑπὸ δ' θρῆνυς ποσὶν ἦεν·
Κίκλητο δ' Ηφαιστον κλυτοτέχνην, εἴπέ τε μῦθον·
Ηφαιστε, πρόμολ' ὧδε, Θέτις νύ τι σεῖο χατίζει.
Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα περικλυτὸς Αμφιγυήεις·
Η ῥά νύ μοι δεινή τε καὶ αἰδοίη θεὸς ἔνδον,
Η μ' ἐσάωσ', ὅτε μ' ἄλγος ἀφίκετο τηλε ποσόνδε,
Μητρὸς ἐμῆς ἰότητι κυνώπιδος, ἥ μ' ἐθέλησκε
Κρύψαι χωλὸν ἐόντα· τότ' ἂν πάθον ἄλγεα θυμῷ,
Εἰ μή μ' Εὐρυόμη τε, Θέτις θ' ὑπεδέξατο κόλπῳ,
Εὐρυόμη θυγάτηρ ἀψορρόου Ωκεανοῖο.
Τῇσι πάρ' εἰνάετες χάλκεια δαίδαλα πολλὰ,
Πόρπας τε, γναμπτάς θ' ἕλικας, κάλυκάς τε, καὶ ὅρμους,
Εν σπῆϊ γλαφυρῷ· περὶ δ' ῥόος Ωκεανοῖο
Αφρῷ μορμύρων ῥέεν ἀσπετος· οὐδέ τις ἄλλος
Η ἤδειν, οὔτε θεῶν, οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων,
Αλλὰ Θέτις τε, καὶ Εὐρυόμη ἔκ, αἳ μ' ἐσάωσαν·
Η νῦν ἡμέτερον δόμον ἵκει· τῷ με μάλα χρεὼ
Πάντα Θέτι κρηπλοκάμῳ ζωάγρια τίνειν.
Αλλὰ σὺ μὲν νῦν οἱ παράθες ξεινήϊα καλὰ,
Οφρ' ἂν ἐγὼ φύσας δμῳθείομαι, ὅπλα τε πάντα.
Η, καὶ ἀπ' ἀκμοθέτοιο πέλας ἆλτον ἀτέρπη
Χωλεύων, ὑπὸ δ' κνῆμαι ῥώοντο ἀερσιαί.
Φύσας μὲν ῥ' ἀπάνευθε τίθει πυρός, ὅπλα τε πάντα
Λάρνακ' ἐς ἀργυρέην συλλίξατο, τοῖς ἐπονεῖτο·
Σπόγγῳ δ' ἀμφὶ πρόσωπα, καὶ ἄμφω χεῖρ', ὑπομόργνυ,
Αὐχένα τε στιβαρὸν, καὶ στέρνα λαχνήεντα·
Δῦ δ' χιτῶν· ἄλτο δ' ῥκῆπτρον παχύ· βῆ δ' θύραζε
Χωλεύων· ὑπὸ δ' ἀμφίπολοι ῥώοντο ἄνακτι,
Χρύσειαι, ζωῇσι νεήνισιν εἰοικυῖαι.
Τῇς ἐν μὲν νόος ἐστὶ μετ' φρεσὶν, ἐν δὲ καὶ αὐδὴ,
Καὶ σθένος, ἀθανάτων δ θεῶν ἄπο ἔργα ἴσασιν.
Αἱ μὲν, ὕπαιθα ἄνακτος ἐποίπνυον· αὐτὰρ ὁ ἦρων,
Πλησίον, ἔνθα Θέτις περ, ἐπὶ θρόνου ἷζε φαεινοῦ,
Εν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε·
Τίπτε, Θέτις τανύπεπλε, ἱκάνεις ἡμέτερον δῶ,

Αἰδοίη

Λιδοίη τε, φίλη τε; πάρος γε μὴν ἔτι θαμίζεις.
Αὖδα ὅ, τι φρονέεις· τελέσαι δέ μι θυμὸς ἀνώγῃ,
Εἰ δύναμαι τελέσαι γε, καὶ εἰ τετελεσμένον ἐστί.
Τὸν δ' ἠμείβεθ' ἔπειτα Θέτις καταδακρυχέουσα·
Ηφαιστ', ἦ ἄρα δή τις, ὅσαι θεαί εἰσ' ἐν Ολύμπῳ,
Τοσσάδ' ἐπὶ φρεσὶν ἦσιν ἀνέτχετο κήδεα λυγρὰ, 430
Οσσ' ἐμοὶ ἐκ πασέων Κρονίδης Ζεὺς ἄλγε' ἔδωκεν;
Εκ μὴν μ' ἀλλάων ἁλιάων ἀνδρὶ δάμασσεν,
Αἰακίδῃ Πηλῆϊ, καὶ ἔτλην ἀνέρος εἰνὴν,
Πολλὰ μάλ' ἐκ θυέλλησα· ὁ μὲν δὴ γήρατι λυγρῷ
Κεῖθ' ἐνὶ μεγάροις ἀρημένῳ· ἄλλα δέ μοι νῦν.
Τίὸν ἐπεί μοι δῶκε γλαφυρῇ τε, τροφέϊ τε,
Εξοχον ἠϊθέων, ὁ δ' ἀνίδρυτο ἔργοι ἴσῳ·
Τὸν μὲν ἐγὼ θρέψασα, φυτὸν ὣς γυρῷ ἀλωῆς,
Νηυσὶν ὕπ' ἐκφορέηκα κορωνίσιν Ἰλιον εἴσω,
Τρωσὶ μαχησόμενον· τὸ δ' οὐκ ὑποδέξομαι αὖτις 440
Οἴκαδε νοστήσαντα, δόμον Πηλήϊον εἴσω·
Οφρα δέ μοι ζώει καὶ ὁρᾷ φάος ἠελίοιο,
Αχνυται, οὐδέ τί οἱ δυνάμαι χρήσμὴσαι ἰοῦσα.
Κούρην ἣν ἄρα οἱ γέρας ἔξελον υἷες Αχαιῶν,
Τὴν αὖ ἐκ χειρῶν ἕλετο κρείων Αγαμέμνων.
Ητοι ὁ τ' ἀχέων, φρένας ἄφθιτον· αὐτὰρ Αχαιοὺς
Τρῶες ὅπη πρύμνῃσιν ἐείλεον, οὐδὲ θύραζε
Εἴων ἐξιέναι· τὸ δὴ λίσσοντο γέροντες
Αργείων, καὶ πολλὰ· πρεσβήτιδα δῶρ' ὀνόμαζον.
Ενθ' αὐτὸς μὲν ἔπειτ' ὀνήσασθαι λοιγὸν ἀμύνων· 450
Αὐτὰρ ὁ Πάτροκλον πρὶ μὲν τὰ ἀ τεύχεα ἔστο,
Πέμπε δέ μιν πολέμονδε, πολλὼ δ' ἅμα λαὸν ὄπαζε.
Πᾶν δ' ἦμαρ μάρναντο πρὸ Σκαιῇσι πύλῃσι·
Καί νύ κεν αὐτῆμαρ πόλιν ἔπραθον, εἰ μὴ Απόλλων,
Πολλὰ κακὰ ῥέξαντα, Μενοιτίου ἄλκιμον υἱὸν,
Εκτορ' ἐνὶ προμάχοισι, καὶ Εκτορι κῦδος ἔδωκε.
Τέκνα νυῶ τὰ σὰ γούνατ' ἰκάνομαι, αἴκ' ἐθέλῃσθα
Τί' ἐμῷ ὠκυμόρῳ δόμεν ἀσπίδα καὶ τρυφάλειαν,
Καὶ καλὰς κνημῖδας, ὀπασσάμενοι ἀραρυίας,

Καὶ θώρηχ'· ἃ γὰρ ἦν οἱ, ἀπώλεσε φίλος ἑταῖρος,
Τρωσὶ δαμείς· ὁ δ' ἄρα κεῖτο θανὼν θυμὸν ἀχεύων.
Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα ποδήνεμος Ἀμφιγυήεις·
Θάρσει, μή τοι ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῇσι μελόντων.
Αἲ γάρ μιν θανάτοιο δυσηχέος ὧδε δυναίμην
Νόσφιν ἀποκρύψαι, ὅτε μιν μόρος αἰνὸς ἱκάνοι·
Ὡς οἱ τεύχεα καλὰ παρίστανεν, οἷά τις αὖτε
Ἀνθρώπων πολίων θαυμάσεται, ὅς κεν ἴδηται.
Ὡς εἰπὼν, ἀπὸ μὲν λίπεν αὐτῦ, βῆ δ' ἐπὶ φύσας·
Τὰς δ' ἐς πῦρ ἔβαλε, κέλευσέ τε ἐργάζεσθαι·
Φύσαι δ' ἐν χοάνοισιν εἰκοσι πᾶσαι ἐφύσων,
Παντοίῃ εὔπρηστον ἀϋτμὴν ἐξανιεῖσαι,
Ἄλλοτε μὲν σπουδῇ τε παρίμμεναι, ἄλλοτε δ' αὖτε,
Ὅππως Ἡφαίστοιό τ' ἐθέλοι καὶ ἔργον ἄνοιτο.
Χαλκὸν δ' ἐν πυρὶ βάλλεν ἀτειρέα, κασσίτερόν τε,
Καὶ χρυσὸν τιμῆντα, καὶ ἄργυρον· αὐτὰρ ἔπειτα
Θῆκεν ἐν ἀκμοθέτῳ μέγαν ἄκμονα· χειρὶ δὲ κραιπνὴν
Ῥαιστῆρα ἑκάτερθεν, ἑτέρῃφι δὲ χειρὶ τανύσσας.
Ποίει δὲ πρώτιστα σάκος μέγα τε, σθεναρόν τε,
Πάντοσε δαιδάλλων, περὶ δ' ἄντυγα βάλλε φαεινὴν,
Τρίπλακα, μαρμαρέην, ἐκ δ' ἀργύρεον τελαμῶνα·
Πέντε δ' ἄρ' αὐτοῦ ἔσαν σάκεος πτύχες· αὐτὰρ ἐν αὐτῷ
Ποίει δαίδαλα πολλὰ ἰδυίῃσι πραπίδεσσιν.
Ἐν μὲν γαῖαν ἔτυξε, ἐν δ' οὐρανὸν, ἐν δὲ θάλασσαν,
Ἠέλιόν τ' ἀκάμαντα, σελήνην τε πλήθουσαν,
Ἐν δὲ τὰ τείρεα πάντα, τά τ' οὐρανὸς ἐστεφάνωται,
Πληϊάδας θ', Ὑάδας τε, τό τε σθένος Ὠρίωνος,
Ἄρκτον θ', ἣν καὶ ἅμαξαν ἐπίκλησιν καλέουσιν,
Ἥ τ' αὐτοῦ στρέφεται, καὶ τ' Ὠρίωνα δοκεύει·
Οἴη δ' ἄμμορός ἐστι λοετρῶν Ὠκεανοῖο.
Ἐν δὲ δύω ποίησε πόλεις μερόπων ἀνθρώπων
Καλάς· ἐν τῇ μὲν ῥα γάμοι τ' ἔσαν, εἰλαπίναι τε·
Νύμφας δ' ἐκ θαλάμων, δαΐδων ὑπολαμπομένων,
Ἠγίνεον ἀνὰ ἄστυ· πολὺς δ' ὑμέναιος ὀρώρει·
Κοῦροι δ' ὀρχηστῆρας ἐδίνεον, ἐν δ' ἄρα τοῖσιν

Αὐλοὶ,

Αὐλοὶ, φόρμιγγές τε βοὴν ἔχον· αἱ δ' γυναῖκες
Ἰαύλωπι θαύμαζον ὅτι περθύουσιν ἰκάνει.
Λαοὶ δ' εἰν ἀγορῇ ἔσαν ἀθρόοι· ἔνθα δ νεῖκος
Ὠρώρει· δύο δ' ἄνδρες ἐνείκεον εἵνεκα ποινῆς
Ἀνδρὸς ἀποφθιμένου· ὁ μὲν εὔχετο, πάντ' ἀποδοῦναι,
Δήμῳ πιφαύσκων· ὁ δ' ἀναίνετο, μηδὲν ἑλέσθαι.
Ἀμφω δ' ἰέσθην ἐπὶ ἴστορι πεῖραρ ἑλέσθαι·
Λαοὶ δ' ἀμφοτέροισιν ἐπήπυον, ἀμφὶς ἀρωγοί·
Κήρυκες δ' ἄρα λαὸν ἐρήτυον· οἱ δ γέροντες
Εἵατ' ἐπὶ ξεστοῖσι λίθοις, ἱερῷ ἐνὶ κύκλῳ·
Σκῆπτρα δ κηρύκων ἐν χέρσ' ἔχον ἠεροφώνων·
Τοῖσιν ἔπειτ' ἤϊσαν, ἀμοιβηδὶς δ' ἰδίκαζον.
Κεῖτο δ' ἄρ' ἐν μέσσοισι δύο χρυσοῖο τάλαντα,
Τῷ δόμεν, ὃς μῦθον τοῖσι δίκαι ἰθυντάτα εἴπῃ.
Τὴν δ' ἑτέρην πόλιν ἀμφὶ δύο στρατοὶ εἵατο λαῶν,
Τεύχεσι λαμπόμενοι δίχα δὲ σφισιν ἥνδανε βουλή,
Ἠὲ διαπραθέειν· ἢ ἀνδίχα πάντα δάσασθαι
Κτῆσιν, ὅσην πολίηθεν ἐπήρατον ἐντὸς ἔεργεν.
Οἱ δ' ἄπα πείθοντο, λόχῳ δ' ὑπεθωρήσσοντο.
Τεῖχος μὲν ῥ' ἄλοχοί τε φίλαι, καὶ νήπια τέκνα,
Ῥύατ', ἐφεστάότες, μετὰ δ' ἀνέρες, οὓς ἔχε γῆρας.
Οἱ δ' ἴσαν· ἦρχε δ' ἄρα σφιν Ἄρης καὶ Παλλὰς Ἀθήνη,
Ἀμφω χρυσείω, χρύσεια δ' εἵματα ἕσθην,
Καλὼ καὶ μεγάλω σὺν τεύχεσιν, ὥς τε θεὼ περ,
Ἀμφὶς ἀριζήλω· λαοὶ δ' ὑπολίζονες ἦσαν.
Οἱ δ' ὅτε δὴ ῥ' ἵκανον, ὅθι ῥοὰς εἶκε λοχῆσαι,
Ἐν ποταμῷ, ὅθι τ' ἀρδμὸς ἦεν πᾶσι βουτοῖσιν,
Ἔνθ' ἄρα τοί γ' ἵζοντ', εἰλυμένοι αἴθοπι χαλκῷ·
Τοῖσι δ' ἔπειτ' ἀπάνευθε δύω σκοποὶ εἵατο λαῶν,
Δέγμενοι, ὁππότε μῆλα ἰδοίατο καὶ ἕλικας βῶας.
Οἱ δ' τάχα προγένοντο, δύω δ' ἅμ' ἕποντο νομῆες,
Τερπόμενοι σύριγξι· δόλον δ' οὔτι προνόησαν.
Οἱ μὲν τὰ προϊδόντες ἐπέδραμον, ὦκα δ' ἔπειτα
Τάμνοντ' ἀμφὶ βοῶν ἀγέλας καὶ πώεα καλὰ
Ἀργύφεα οἰῶν· κτείνον δ' ὀπὶ μηλοβοτῆρας.

Οἱ δ' ἀὶς ἓν ἐπύθοντο πολυὰ κίλαδον ἠδὲ βυσσὶν,
Ἰχθύων περιπάφλοισθε καθήμενοι, αὐτίκ' ἐφ' ἵπποις
Βάντες ἀξσιπόδων μετεκίαθον· αἶψα δ' ἵκοντο.
Στησάμενοι δ' ἐμάχοντο μάχῃ πολεμοῖο περ ὄχθας,
Βάλλον δ' ἀλλήλους χαλκήρεσιν ἐγχείῃσιν·
Ἐν δ' Ἔρις, ἐν δ' Κυδοιμὸς ὁμίλεον, ἐν δ' ὀλοὴ Κὴρ,
Ἄλλον ζωὸν ἔχουσα νεήτατον, ἄλλον ἄουτον,
Ἄλλον τεθνειῶτα κατ' μόθον ἕλκε ποδοῖϊν.
Εἷμα δ' δ' ἔχ' ἀμφ' ὤμοισι δαφοινεὸν αἵματι φωτῶν·
Ὡμίλεον δ', ὥστε ζωοὶ βροτοὶ, ἠδ' ἐμάχοντο,
Νεκρούς τ' ἀλλήλων ἕλκον καταθνειῶτας.
Ἐν δ' ἐτέθει νειὸν μαλακὴν, πίειραν ἄρουραν,
Εὐρεῖαν, τρίπολον· πολλοὶ δ' ἀροτῆρες ἐν αὐτῇ
Ζεύγεα δινεύοντες ἐλάστρεον ἔνθα κὴ ἔνθα.
Οἱ δ' ὁπότε στρέψαντες ἱκοίατο τέλσον ἀρούρης,
Τοῖσι δ' ἔπειτ' ἐν χερσὶ δέπας μελιηδέος οἴνου
Δόσκεν ἀνὴρ ἐπιών· τοὶ δ' στρέψασκον ἀν' ὄγμους,
Ἱέμενοι νειοῖο βαθείης τέλσον ἱκέσθαι·
Ἡ δ' μελαίνετ' ὄπισθεν, ἀρηρομένῃ δ' ἐῴκει,
Χρυσείη περ ἐοῦσα· τὸ δὴ θεὶ θαῦμ' ἐτέτυκτο.
Ἐν δ' ἐτέθει τέμενος βασιλήϊον· ἔνθα δ' ἐρίθοι
Ἤμων, ὀξείας δρεπάνας ἐν χερσὶν ἔχοντες·
Δεσμάγματα δ' ἄλλα μετ' ἄγμον ἐπήτριμα πίπτον ἐφεξῆς,
Ἄλλα δ' ἀμητοδετῆρες ἐν εἰλιτοδεσμοῖσι δέοντο.
Τρεῖς δ' ἄρ' ἀμητοδετῆρες ἐφίστασαν· αὐτὰρ ὄπισθε
Παῖδες δρεπτομβόλοντες, ἐν ἀγκαλίδεσσι φέροντες,
Ἀσπερχὲς παρέχον· βασιλεὺς δ' ἐν τοῖσι σιωπῇ
Σκῆπτρον ἔχων ἑστήκει ἐπ' ὄγμου γηθόσυνος κῆρ.
Κήρυκες δ' ἀπάνευθεν ὑπὸ δρυὶ δαῖτα πένοντο·
Βοῦν δ' ἱερεύσαντες μέγαν, ἄμφιπον· αἱ δ' γυναῖκες
Δεῖπνον ἐρίθοισιν, λευκὰ ἄλφιτα πολλὰ πάλυνον.
Ἐν δ' ἐτέθει σταφυλῇσι μέγα ῥεῖθρον ἀλωῆς,
Καλὴν, χρυσείην· μέλανες δ' ἀνὰ βότρυες ἦσαν·
Ἑστήκει δ' κάμαξι διαμπερὲς ἀργυρέῃσιν.
Ἀμφὶ δ', κυανέην περ, τάφρον δ' ἔρκος ἔλασαν

Κασσιτέρου

Καασίτερω· μία δ' οἴη ἀταρπιτὸς ἦεν ἐπ' αὐτὴν,
Τῇ νιφετοῖο φορῆες, ὅτε βύσσοθεν ἀλωήν.
Παρθενικῇ ἢ κῆ νήπιοι, ἀταλὰ φρονέοντες,
Πλεκτοῖς ἐν ταλάροισι φέρον μελιηδέα καρπόν.
Τοῖσιν δ' ἐν μέσσοισι πάϊς φόρμιγγι λιγείῃ
Ἱμερόεν κιθάριζε· λίνον δ' ὑπὸ καλὸν ἄειδε 570
Λεπταλέῃ φωνῇ· τοὶ δ' ῥήσσοντες ὁμαρτῇ
Μολπῇ τ' ἰυγμῷ τε, ποσὶ σκαίροντες ἕποντο.
Ἐν δ' ἀγέλῃ ποίησε βοῶν ὀρθοκραιράων·
Αἱ δ' βόες χρυσοῖο τετεύχαλο, καασίτερός τε,
Μυκηθμῷ δ' ἅμα κόπτε ἰπεσταδίοντο νομόνδε.
Πὰς ποταμὸν κελάδοντα, παρὲκ ῥοδανὸν δονακῆα·
Χρύσεοι δ' νομῆες ἅμ' ἑστιχόωντο βόεσσι
Τέσσαρες, ἐννέα δὲ σφι κυνες ποδας ἀργοὶ ἕποντο.
Σμερδαλέω δ' λέοντε δύ' ἐν πρώτῃσι βόεσσι
Ταῦρον ἐρύγμηλον ἐχέτην· ὁ δ', μακρὰ μεμυκὼς 580
Ἑλκετο· τὼ δ' κυνες μεθεποίαθον, ἠδ' αἰζηοί.
Τὼ μὲν ἀναρρήξαντε βοὸς μεγάλοιο βοείην,
Ἔδαπτε κὴ μέλαν αἷμα λαφύσσετον· οἱ δ' νομῆες
Αὖτως ἐσσεύοντο, ταχέας κυνὰς ὀρνύοντες.
Οἱ δ' ἧτοι δακέειν μὲν ἀπεδραπάτην λεόντων,
Ἱστάμενοι δ' μάλ' ἐγγὺς ὑλάκτεον, ἔκ τ' ἀλέοντο.
Ἐν δ' νομὸν ποίησε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις
Ἐν καλῇ βήσσῃ μέγαν οἰῶν ἀργυφέων,
Σταθμούς τε, κλισίας τε, καλυπτρίας ἰδὲ σηκούς.
Ἐν δ' χορὸν ποίκιλλε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις, 590
Τῷ ἴκελον, οἷόν ποτ' ἐν Κνωσσῷ εὐρείῃ
Δαίδαλος ἤσκησεν καλλιπλοκάμῳ Ἀριάδνῃ.
Ἔνθα μὲν ἠίθεοι κῆ παρθένοι ἀλφεσίβοιαι
Ὀρχεῦντ', ἀλλήλων ἁπτὶ καρπῷ χεῖρας ἔχοντες·
Τῶν δ' αἱ μὲν λεπτὰς ὀθόνας ἔχον, οἱ δ' χιτῶνας
Εἵατο δῖνήτας, ἦκα στίλβοντας ἐλαίῳ·
Καί ῥ' αἱ μὲν καλὰς στεφάνας ἔχον, οἱ δ' μαχαίρας
Εἶχον χρυσείας ἐξ ἀργυρείων τελαμώνων.
Οἱ δ' ὅτε μὲν θρέξασκον ὑπερφιάλοισι πόδεσσι

Ῥεῖα-

Ρεῖα μάλ', ὡς ὅτε τις τροχὸν ἅρμῳρον ἐν παλάμῃσιν
Ἐζόμενος κεραμεὺς περήσῃ, αἴκε θέῃσιν·
Ἀλλοτε δ' αὖ θρέξασκον ὅπῃ στίχας ἀλλήλοισι.
Πολλὸς δ' ἱμερόεντα χορὸν πεπίσαθ' ὅμιλος
Τερπόμενοι· δοιὼ δ' ἐκυβίστων κατ' αὐτοὺς
Μολπῆς ἐξάρχοντες ἐδίνεον ἐν μέσοισι.

Ἐν δ' ἐτίθει πολάμοιο μέγα σθένος Ὠκεανοῖο,
Ἀντυγα πὰρ πυμάτην σάκεος πύκα ποιητοῖο.

Αὐτὰρ ἐπεὶ τεῦξε σάκος μέγα τε στιβαρόν τε,
Τεῦξ' ἄρα οἱ θώρηκα φαεινότερον πυρὸς αὐγῆς·
Τεῦξε δέ οἱ κόρυθα βριαρὴν, κροτάφοις ἀρηρεῖαν,
Καλὴν, δαιδαλέην· ἐπὶ δ' ἵππιον λόφον ἧκε·
Τεῦξε δέ οἱ κνημῖδας ἑανοῦ κασσιτέροιο.

Αὐτὰρ ἐπεὶ πάνθ' ὅπλα κάμε κλυτὸς Ἀμφιγυήεις,
Μητρὸς Ἀχιλλῆος θῆκε προπάροιθεν ἐείσας·
Ἡ δ', ἷξεν ὡς, ἄλλο κατ' Οὐλύμπου νιφόεντος,
Τεύχεα μαρμαίροντα πᾶσι Ἡφαίστοιο φέρουσα.

ΤΗΣ
ΟΜΗΡΟΥ
ΙΛΙΑΔΟΣ
ΡΑΨΩΔΙΑ Τ.

Ἐπιγραφή.

Ταῦ δ' ἀπέλυσε χόλοιο, καὶ ἔκθορε δῖος Ἀχιλλεύς.

Ἦως μὲν κροκόπεπλος ἀπ' Ὠκεανοῖο ῥοάων
Ὠρνυθ', ἵν' ἀθανάτοισι φόως φέροι, ἠδὲ βροτοῖσιν·
Ἡ δ' ἐς νῆας ἵκανε, θεὰ τεκοῦσ' ἐρικύδεα
Εὗρε δὲ Πατρόκλῳ ἀδμήτῃ μοῦνον ἑοῖο φίλου περὶ κήδεα,

Κλαίοντα

Κλαίουσα λιγέως· πολέες δ' ἀμφ' αὐτὸν ἐταῦρος
Μύρμηδ· ἦ δ' ἐν τοῖσι παρίστατο δῖα θεάων,
Εν τ' ἄρεϊ οἱ φῦ χειρὶ, ἔπος τ' ἰφθὶ', ἔκ τ' ὀνόμαζε·
Τέκνον ἐμὸν, τῦπον μὲν ἐάσομεν, ἀχνύμενοί περ,
Κεῖσθ, ἐπεὶ δὴ πρῶτα θεῶν ἰόπλοι δαμάσθη·
Τεύχη δ' Ηφαίστοιο πάρες κλυτὰ τεύχεα δέξο, 10
Καλὰ μάλ', οἷ' ὔπω τις ἀνὴρ ὤμοισι φόρησεν.
Ως ἄρα φωνήσασα θεὰ πρὸ τεύχε' ἔθηκε
Πρόσθεν Αχιλλῆος· τὰ δ' ἀνίαχε δαίδαλα πάντα.
Μυρμιδόνας δ' ἄρα πάντας ἴλε δόμος, ἐδέ τις ἔτλη
Ανδρῶν εἰσιδέειν, ἀλλ' ἔδρισαν· αὐτὰρ Αχιλλεὺς
Ως εἶδ', ὡς μιν μᾶλλον ἴδυ χόλος· ἐν δέ οἱ ὄσσε
Δεινὸν ὑπὸ βλεφάρων, αἰσεὶ σέλας, ἐξεφάανθεν·
Τέρπετο δ' ἐν χείρεσιν ἔχων θείοιο ἄγλαὰ δῶρα.
Αὐτὰρ ἐπεὶ φρεσὶν ἦσιν ἐτέρπετο, δαίδαλα κόσμων,
Αὐτίκα μητέρα ἦν ἔπεα πτερόεντα προσηύδα· 20
Μῆτερ ἐμὴ, τὰ μὲν ὄπλα θεὸς ὤρεξεν, οἷ' ἄρα τευκτὰ
Εργ' ἄνδρ' ἀθανάτων, μηδὲ βροτὸν ἔνδοθεν ἔσται·
Νῦν δ' ἤτοι μὲν ἐγὰ θωρήξομαι· ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς
Δείδω, μή μοι τόφρα Μενοιτίου ἄλκιμον υἱὸν
Μύιαι κατάδῦσαι κρὶ χαλκοτύπους ὀτειλὰς
Εὐλὰς ἐγκεῖναι, ἀεικίσσασαι ζ νεκρόν·
Εκ δ' αἰὼν σέθεν, κρὶ ζ χρόα πάντα ζαπεῖν.
Τὸν δ' ἀμείβεθ' ἔπειτα θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα·
Τέκνον, μή τοι ταῦτα μὲ φρεσὶ σῇσι μεδόντων·
Τῷ μὲν ἐγὼ πειρήσω ἀλαλκεῖν ἄγρια φῦλα 30
Μυῖας, αἳ ῥά τε φῶτας ἀμῦξαντας κατέδουσιν.
Ην περ γὰρ κεῖται γε τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν,
Αἰεὶ τῷδ' ἔσται χρὼς ἄμπνοος, ἢ καὶ ἀρείων·
Αλλὰ σύ γ' εἰς ἀγορὴν καλέσας ἄρεσαι Αχαιὼς,
Μῆνιν ἀποειπὼν Αγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν,
Αἶψα μάλ' ἐς πόλεμον θωρήσεο, δύσεο δ' ἀλκήν.
Ως ἄρα φωνήσασα, μένος πολυθαρσὲς ἐνῆκε·
Πατρόκλῳ δ' αὖτ' ἀμβροσίην καὶ νέκταρ ἐρυθρὸν
Στάξε κρὶ ῥινῶν, ἵνα οἱ χρὼς ἄμπνοος εἴη.

Αὐτὰρ

Αὐτὰρ ὁ βῆ ῥ' ἐπὶ δῖνα θαλάσσης δῖος Ἀχιλλεύς,
Σμερδαλέα ἰάχων, ὦρσεν δ' ἅρμας Ἀχαιούς·
Καί ῥ' οἵπερ τὸ πάρος γε νεῶν ἐν ἀγῶνι μάρναντο,
Οἵ τε κυβερνῆται, καὶ ἔχον οἰήια νηῶν,
Καὶ ταμίαι πρὸς νηυσὶν ἔσαν, σίτοιο δοτῆρες·
Καὶ μὲν οἱ τότε γ' εἰς ἀγορὴν ἴσαν, οὕνεκ' Ἀχιλλῆα
Εἶσιφάνη, δηρὸν δὲ μάχης ἀπέπαυτ' ἀλεγεινῆς.
Τὼ δ' ἅμα Σκάζονθ' βάτιλλω Ἀρηϊ θεοειδέ,
Τυδείδης τε μεμαπτόλεμος, καὶ δῖος Ὀδυσσεύς,
Εἶχεν ἐρεισάμενοι· ἔτι γὰρ ἔχον ἕλκεα λυγρά·
Καὶδέ μιν ἐν πρώτῃ ἀγορῇ ἵζοντο ἰόντες.
Αὐτὰρ ὁ δεύτατος ἦλθεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
Ἕλκος ἔχων· καὶ γὰρ ῥ' ἐπὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ
Οὖτα Κόων Ἀντηνορίδης ἐχεπήρει δουρί.
Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ πᾶντες ἀολλίδθησαν Ἀχαιοὶ,
Τοῖσι δ' ἀνιστάμενος μετέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
Ἀτρείδη, ἦ ἄρ τι τόδ' ἀμφολίῃσιν ἄρειον
Ἔπλετο, σοὶ καὶ ἐμοί· ὅτε νῶϊ περ, ἀχνυμένω κῆρ,
Θυμοβόρῳ ἔριδι μαρναμένω, εἵνεκα κούρης.
Τὴν ὄφελ' ἐν νήεσσι καταπρὸ ἁμῷ Ἀρτεμις ἰῷ,
Ἦματι τῷ, ὅτ' ἐγὼν ἑλόμην Λυρνησσὸν ὀλέσσας·
Τῷ κ' ὲ τόσσοι Ἀχαιοὶ ὀδὰξ ἕλον ἆσσον ἑταίρου,
Δυσμενέων ὑπὸ χερσὶν, ἐμεῦ χαομένοιο πάλαι.
Ἐκλυε μὲν καὶ Τρωσὶ τὸ πύρδιον· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
Δηρὸν ἐμὴς καὶ σῆς ἔριδος μνήσεσθαι ὀΐω.
Ἀλλὰ τὰ μὲν παρεληλύθαμεν, ἀχνύμενοί περ,
Θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι φίλον δαμάσαντες ἀνάγκῃ.
Νῦν δ' ἦτοι μὲν ἐγὼ παύω χόλον, οὐδέ τί μοι χρὴ
Ἀσκελέως αἰεὶ μενεαίνεμεν· ἀλλ' ἄγε δᾶσσον
Ὄρσεο νῦν πόλεμόνδε καρηκομόωντας Ἀχαιούς,
Ὄφρ' ἔτι καὶ Τρώων πειρήσομαι ἀντίος ἐλθὼν,
Αἴκ' ἐθέλωσ' ὅπι νηυσὶν ἰαύειν· ἀλλά τιν' οἴω
Ἀσπασίως αὐτῇσι γόνυ κάμψειν, ὅς κε φύγῃσι
Δηΐου ἐκ πολέμοιο ὑπ' ἔγχεϊ ἠμετέρῳ.
Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἐχάρησαν ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοὶ,

Μῆνιν

Μῆνιν ἀπειπόνλ' μεγαθύμε Πηλείωνλ'.
Τοῖσι δ' ἢ μὴ μᾶλλον ἄναξ ἀνδρῶν Ἀχαμέμνων,
Αὐτόθεν ἐξ ἕδρης, ἀλλ' ἐν μέσοισιν ἀνασὰς·
Ω φίλοι, ἥρωες Δαναοὶ, θεράποντες Ἄρηος,
Ἐσθόλ' μὲν καλὸν ἀκουέμεν, ἠδὲ ἕοικεν
Τοῦδάλλειν· χαλεπὸν γὰρ, ὅτις ἀμφιδύη περ ἐόντα.
Ἀνδρῶν δ' ἐν πολλῷ ὁμάδῳ πῶς κέν τις ἀκούσαι,
Ἢ εἴποι; βλάβεται γάρ τ', λιγύς περ ἐὼν ἀγορητής.
Πηλεΐδῃ μὲν ἐγὼν ἐπιδείξομαι· αὐτὰρ οἱ ἄλλοι
Σώεσθ', Ἀργεῖοι, μῦθόν τ' εὖ γνῶτε ἕκας θ'·
Πολλάκι δή μοι τῶνδε Ἀχαιοὶ μῦθον ἔειπον,
Καί τέ μοι νεικείεσκον· ἐγὼ δ' οὐκ αἴτιός εἰμι,
Ἀλλὰ Ζεὺς, καὶ Μοῖρα, καὶ ἠερόφοιτις Ἐρινύς,
Οἵ τέ μοι εἰν ἀγορῇ φρεσὶν ἄμβολον ἄγριον ἆτλω,
Ἡμαὶ τῇ, ὅτ' Ἀχιλλῆϊ γέρας αὐτὸς ἀπηύρων.
Ἀλλὰ τί κεν ῥέξαιμι; θεὸς διὰ πάντα τελεύτᾳ.
Πείσθαι Διὸς θυγάτηρ Ἄτη, ἣ πάντας ἀᾷ,
Οὐλομένη, τῇ μέν τ' ἁπαλοὶ πόδες· οὐ γὰρ ἐπ' ὄφρα
Πίλνατ', ἀλλ' ἄρα ἥγε καθ' ἀνδρῶν κεφάλα βαίνει,
Βλάπτουσ' ἀνθρώπους· κὴν δ' ἕν ἕτερόν γε πέδησε.
Καὶ γὰρ δή νύ ποθε Ζῆν' ἄσατο, τόν περ ἄριστον
Ἀνδρῶν ἠδὲ θεῶν φάσ' ἔμμεναι· ἀλλ' ἄρα κὴν τὸν
Ἥρη, θῆλυς ἐοῦσα, δολοφροσύνῃς ἀπάτησεν,
Ἡμαὶ τῇ, ὅτ' ἔμελλε βίῃ Ἡρακληείῃ
Ἀλκμήνη τίξεσθ' ἰοστεφάνῳ ἐνὶ Θήβῃ.
Ἦτοι ὅγ' ἀιχόμενος μετέφη πάντεσσι θεοῖσι·
Κέκλυτέ μευ, πάντες τε θεοὶ, πᾶσαί τε θέαιναι,
Ὅφρ' εἴπω, τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἀνάγει·
Σήμερον ἄνδρα φόωσδε μογοστόκος Εἰλείθυια
Ἐξοφανεῖ, ὃς πάντεσσι περικλυτὸν ἀνάξει,
Τῶν ἀνδρῶν γενεῆς, οἳ δ' αἵματός ἐξ ἐμεῦ εἰσι.
Τὸν δ' δολοφρονέουσα προσηύδα πότνια Ἥρη·
Ψεύσῃσεις, οὐδ' αὖτε τέλος μύθῳ ὀπιθήσεις·
Εἰ δ' ἄγε, νῦν μοι ὄμοσσον, Ὀλύμπιε, καρτερὸν ὄρκον,
Ἦ μὲν δὴ πάντεσσι περικλυτὸν ἀνάξειν,

Ος

Ος κεν ἐπ' ἤματι τῷδε σὺν ἵπποισι καὶ ὄχεσφι
Τῶν ἀνδρῶν, οἳ σοῖς ἐξ αἵματός εἰσι γεγάθμης.
Ως ἔφατο· Ζεὺς δ' ὅτι δολοφρονέοντι ἐπώμοσεν,
Αλλ' ὄμοσεν μέγαν ὅρκον, ἐπεὶ ἄρα δὴ πολλὸν ἀέθλη·
Ηρη δ' αἴξασα λίπεν ῥίον Οὐλύμποιο,
Καρπαλίμως δ' ἵκανε Αχαϊκὸν, ἔνθ' ἄρα ἦλθε
Ιφθίμῳ ἄλοχον Σθενέλᾳ Περσηϊάδαο·
Η δ' ἐνέκε φίλον υἱὸν, ὁ δ' ἔζετο εἰς ἄκρῃσι μυίης·
Εκ δ' ἄγαγε πρὸ φόωσδε, καὶ ἀλιτόμενον ἐόντα·
Αλκμήνης δ' ἀπέπαυσε πόνον, ᾗσθε δ' Ειλειθυίας·
Αὐτὴ δ' ἀΐξασα, Δία Κρονίωνα προσηύδα·

Ζεῦ πάτερ, ἀργικέραυνε, ἔπος τί τοι ἐν φρεσὶ θήσω·
Ηδη ἀνὴρ γέγαθ' ἅδλιος, ὃς Αργείοισιν ἀνάξει,
Εὐρυσθεὺς, Σθενέλοιο πάϊς Περσηϊάδαο,
Σὸν γαμβρὸν· ἕ οἱ αἰεικὲς ἀναστέμφῃ Αργείοισιν.

Ως φάτο· τὸ δ' ἄχος ὀξὺ καὶ φρένα πύκνα βαθεῖαν·
Αὐτίκα δ' εἶλ' Ατην κεφαλῆς λιπαροπλοκάμοιο,
Χωόμενος φρεσὶν ἦσι, καὶ ὤμοσε παντὶ θεῷ ὅρκον,
Μήποθ' ἁμαρτοεπῆ τε καὶ ἀπρηκτὸν ἀτειρέα
Αὖτις ἐλεύσεσθαι Ατην, ἣ πᾶσιν ἀᾶται·
Ως εἰπὼν, ἔφρισσεν ἀπ' οὐρανοῦ ἀστερόεντος,
Χερσὶ πελασσάμενος· τάχα δ' ἵκετο ἔργ' ἀνθρώπων.
Τὴν αἰεὶ στενάχεσκε, ὅθι ἐὸν φίλον υἱὸν ὁρᾶτο
Εργοισιν ἀεικὲς ἐχόμενα, τὸν Εὐρυσθῆος ἄεθλων.

Ως καὶ ἐγὼν, ὅτε δ' αὖτε μεγας κορυθαίολος Εκτωρ
Αργείους ὀλέσασκεν ὑπὸ πρύμνῃσι νέεσσιν,
Οὐ δυνάμην λελαθέσθ' ἄτης, ἣ πρῶτον ἀάσθην.
Αλλ' ἐπεὶ ἀασάμην, καί μοι φρένας ἐξέλετο Ζεὺς,
Αψ ἐθέλων ἀρέσσαι, δόμεναί τ' ἀπερείσι' ἄποινα.
Αλλ' ὄρσευ πόλεμόνδε, καὶ ἄλλους ὄρνυθι λαούς·
Δώσω γὰρ ἐγὼν ὅσα περ πάρος ἀμφαδὸν ἦλθον
Χθιζὸς ἐπὶ κλισίῃσιν ὑπέσχετο δῖος Οδυσσεύς.
Εἰ δ' ἐθέλεις, ὑπόμεινον, ἐπεγρόμενός περ ἄρητι·
Δώσω δέ τοι θοὰς ἵππους, ἐμπὰς ἀμφὶ τὰς ἑλόντε,
Οἵσιν τ', ὄφρα ἴδηαι, ὃ τοι μενοεικὲς δώσω.

Τὸν

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
Ἀβρείδη, κύδιστε, ἄναξ ἀνδρῶν, Ἀγαμέμνον,
Δῶρα μὲν αἶν' ἐθέλησθα παρεκχέμεν, ὡς ὄφειλες,
Ἠ τ' ἐχέμεν, πάρα σοί· νῦν ᾗ μνησώμεθα χάρμης
Αἶψα μάλ'· ἐν γὰρ χρὴ κλοπτοπόλευειν ἐνθάδ' ἐόντας,
Οὐδὲ διαλείζειν· ἔτι γὰρ μέγα ἔργον ἄρεσθον·
Ὡς κέ τις αὖτ' Ἀχιλῆα μετ' ἀθανάτοισιν ἴδηται
Ἐλθεῖν καλλείψας Τρώων ὀλέκοντα φάλαγγας·
Ὡς δέ τις ὑμείων μεμνημένος ἀνδρὶ μαχέσθω.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
Μηδ' ὕτως, ἀγαθός περ ἐών, θεοείκελ' Ἀχιλλεῦ,
Νήσσας ὄρσῃσι περὶ Ἴλιον ἡμᾶς Ἀχαιῶν
Τρωσὶ μαχησομένους· ἐπεὶ οὐκ ὀλίγον χρόνον ἔσται
Φύλοπις, αὖτ' ἂν θεῶν ὁμιλήσωσι φάλαγγες
Ἀνδρῶν, ἐν δ' ἧ θεὸς ἐνδύσῃ μένος ἀμφοτέρῃσιν·
Ἀλλὰ πάσασθαι κέλευε θοὴν ὅτι νηυσὶν Ἀχαιοὺς
Σίτου τ' οἴνοιό τ'· τὼ γάρ, μένος ἐστὶ καὶ ἀλκή·
Οὐ γάρ κ' ἀνὴρ πρόφρων ἧμαρ ἐς ἠέλιον καταδύντα
Ἀκμῆτι σίτοιο δυνήσεται ἄντα μάχεσθαι.
Εἴπερ γὰρ θυμῷ γε μενοινάα πολεμίζειν,
Ἀλλά τε λάθρῃ γυῖα βαρύνεται, ἠδὲ πιχάνει
Δίψα τε καὶ λιμός, μελέτη δέ τε γούνατ' ἰόντι·
Ὅς δέ κ' ἀνὴρ οἴνοιο πορὼν ἀάμενός τε καὶ ἐδωδῆς,
Ἀνδράσι δυσμενέεσσι σεσημένος πολεμίζῃ,
Θαρσαλέον νύ οἱ ἦτορ ἐνὶ φρεσὶν, οὐδέ τι γυῖα
Πρὶν κάμνει, πρὶν πάντας ἐρωῆσαι πολέμοιο.
Ἀλλ' ἄγε, λαὸν μὲν κέλεσον, καὶ δεῖπνον ἀνώχθω
Ὁπλέσθαι· τὰ δὲ δῶρα ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
Οἰσέτω ἐς μέσσην ἀγορὴν, ἵνα πάντες Ἀχαιοὶ
Ὀφθαλμοῖσιν ἴδωσι, σὺ δ' φρεσὶ σῇσιν ἰαίνῃς.
Ὁμνύέτω δέ τοι ἕρκος, ἐν Ἀργείοισιν ἀνάσσας,
Μήποτε τ' ἐς δίνης ὀπιβήμεναι, ἠδὲ μιγῆναι,
Ἠ, θέμις ἐστὲν, ἄναξ, ὅτ' ἀνδρῶν ἧπε γυναικῶν·
Καὶ δή σοὶ αὐτῷ θυμὸς ἐνὶ φρεσὶν ἵλαος ἔστω·
Λίτρῃ ἔπειτά σε δαιτὶ ἐνὶ κλισίῃς ἀρεσάσθω

Πειράῃ, ἵνα μή τι δίκης ὑποδὺς ἔχηαι.
Ἀρεΐδη, σὺ δ' ἔπειτα δικαιότερος κ' ἐπ' ἄλλῳ
Εἴης· ἐμὶ μὲν γὰρ τι νεμεσσητὸν, βασιλῆα
Ἀνδρὶ ἀπαρέσασθαι, ὅτε τις περέτερος χαλεπήνῃ.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
Χείρων σεῦ, Λαρτιάδη, πᾶσιν μύθων ἀκύρας·
Ἐν μοίρῃ γὰρ πάντα δίκαιος κ' καλέεσσας·
Ταῦτα δ' ἐγὼν ἐθέλω ὁμόσαι, κέλεαι δέ με θυμὸς,
Οὐδ' ὑποορκήσω, πρὸς δαίμονα· αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
Μιμνέτω αὖθι τέως γε, ἐπειγόμενός περ ἁρηι,
Μιμνέτω δ' ἄλλοι πάντες ἀολλέες, ὄφρα κε δῶρα
Ἐκ κλισίης ἔλθωσι, κ' ὅρκια πιστὰ τάμωμεν.
Σοὶ δ' αὐτῷ τόδ' ἐγὼν ὑποτέλλομαι, ἠδὲ κελεύω,
Κεκριμένους κούρητας ἀρίστους Παναχαιῶν,
Δῶρα ἐμῆς παρὰ νηὸς ἐνεικέμεν, ὅσσ' Ἀχιλῆϊ
Χθιζὸν ὑπέστημεν δώσειν, ἀγίνεμέν τε γυναῖκας·
Ταλθύβιε δέ μοι αὖθι κατὰ στρατὸν εἰρυσσάσθω
Κάπρον ἑτοιμασάτω ταμέειν Διΐ τ', Ἠελίῳ τε.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεὺς·
Ἀρεΐδη, κύδιστε, ἄναξ ἀνδρῶν, Ἀγάμεμνον,
Ἀλλοτέ περ κ' μᾶλλον ὀφέλλεις ταῦτα πρήσσειν,
Ὁππότε τις μείλαπτρα στολέμοιο γένηαι,
Καὶ μέν τ' ἐπὶ τόσσον ἧσιν ἐπὶ σθένεσσιν ἐμοῖσι·
Νῦν δ' οἱ μὲν κίαν δεδαϊγμένοι, οὓς ἐδάμασσεν
Ἕκτωρ Πριαμίδης, ὅτε οἱ Ζεὺς κῦδος ἔδωκεν·
Ὑμεῖς δ' ἐς βρωτὺν ὀρώρετον· ἦτ' ἂν ἔγωγε
Νῦν μὲν ἀνάγοιμι στολεμίζειν ἠὲ Ἀχαιῶν
Νήϊας, ἀκμήνας· ἅμα δ' ὑστέρῳ ἀμφαδὸν ἦμαρ
Τεύξειας μέγα δόρπον, ἐπὴν τισαίμεθα λώβην·
Πρὶν δ' ἄπρης ἂν ἔμοιγε φίλον κῆρ λαμὸν ἰείη
Οἰὸς πόσις, ἠδὲ βρῶσις, ἑταίρου τεθνειῶτος,
Ὃς μοι ἐπὶ κλισίῃ δεδαϊγμένῳ ὀξέϊ χαλκῷ
Κεῖτο, ἀτὰρ προθύροιο τετραμμένος· ἀμφὶ δ' ἑταῖροι
Μύρονται· τῷ μοι ἔοικε μάλιστα μέμηλεν,
Ἀλλὰ φόνος τε, καὶ αἷμα, καὶ ἀργαλέος στόνος ἀνδρῶν.

Τὸν

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
Ὦ Ἀχιλεῦ, Πηλέως υἱὲ, μέγα φέρτατ' Ἀχαιῶν,
Κρείσσων εἰς ἐμέθεν καὶ φέρτερος ἐν ὀλίγον περ
Ἔγχει, ἐγὼ δέ κε σεῖο νοήμαλί γε περβαλοίμην
Πολλόν· ἐπεὶ πρότερος γεγόμεν, καὶ πλείονα οἶδα·
Τῷ τοι ὀπιτλήτω κραδίη μύθοισιν ἐμοῖσιν. 220
Αἶψά τε φυλόπιδος πέλεται κόρος ἀνθρώποισιν,
Ἧσι πλείσλω μὲν καλάμη χθονὶ καλὸς ἔχθει·
Ἀμητὸς δ' ὀλίγιστος, ἐπὴν κλίνῃσι τάλαντα
Ζεύς, ὅς τ' ἀνθρώπων ταμίης πολέμοιο τέτυκται·
Τοῖσί γε δ' ἔπως ἐστὶ νέκυας πεπνυμένα Ἀχαιούς.
Λίην γὰρ πολλοὶ καὶ ἐπήτριμοι ἥμενα πάντα·
Πίπλασιν· πότε κέν τις ἀναπνεύσειε πόνοιο;
Ἀλλὰ χρὴ μὲν καλαθάπτειν, ὅς κε θάνῃσι,
Νηλέα θυμὸν ἔχοντας, ἐπ' ἤματι δακρύσαντας·
Ὅσσοι δ' ἂν πολέμοιο φυγὼν ὑπὸ κυανέῳ λίπωνται, 230
Μεμνῆσθαι πόσιός τε καὶ ἐδητύος, ὄφρ' ἔτι μᾶλλον
Ἀνδράσι δυσμενέεσσι μαχώμεθα νωλεμὲς αἰεί,
Ἐσσάμενοι χροῒ χαλκὸν ἀτειρέα· μηδέ τις ἄλλῳ
Λαῶν ὀπλοτέρῳ πολιὸν μένος ἐγγυαλίζθω.
Ἦδη γὰρ ὀπλοτὺς καὶὸν ἔσσεται, ὅς κε λίπηται·
Νηυσὶν ἔπ' Ἀργείων· ἀλλ' ἀθεῖν ὁρμηθέντες
Τρωσὶν ἐφ' ἱπποδάμοισιν ἐγείρεμεν ὀξὺν Ἄρηα.
Ἦ καὶ Νέσορος υἷας ὀπάσσατο κυδαλίμοιο,
Φυλείδην τε Μέγητα, Θόαντά τε, Μηριόνην τε,
Καὶ Κρεσφοντιάδην Λυκομήδεα, καὶ Μελάνιππον· 240
Βὰν δ' ἴμεν εἰς κλισίην Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο.
Αὐτίκ' ἔπειθ' ἅμα μῦθον ἔειπε, τετέλεστο δ' ἔργον·
Ἕπλετο μὲν κλισίηνδε τρίποδας φέρων, οὓς οἰ ἑκάστη,
Αἴθωνας δὲ λέβητας εἰκοσι, δώδεκα δ' ἵππους·
Ἦγε δ' ἄγων αἶψα γυναῖκας ἀμύμονας, ἔργ' εἰδυίας,
Ἕπλετ', ἀτὰρ ὀγδοάτην, Βρισηΐδα καλλιπάρηον·
Χρυσῷ δὲ στήσας Ὀδυσεὺς δέκα πάντα τάλαντα,
Ἦρχε, ἅμα δ' ἄλλοι δῶρα φέρον κύδοντες Ἀχαιῶν·
Καὶ τὰ μὲν ἐν μέσσῃ ἀγορῇ θέσαν· ἂν δ' Ἀγαμέμνων

Ἕστασ' Ταλθύβιός τ', θεῖός τ' κήρυξ Ἀχιλῆος αὐδήν,
Κάπρον ἔχων ἐν χερσὶ, παρίστατο σοισιμβρί λαῶν.
Ἀτρείδης δ' ἐρυσσάμβρος χείρεσσι μάχαιραν,
Ἣ οἱ παρὰ ξίφεος μέγα κυλεὸν αἰὲν ἄορτο,
Κάπρον ἀπὸ τρίχας ἀρξάμβρος, διὰ χεῖρας ἀνάσχων,
Εὔχετο· τοὶ δ' ἄρα πάντες ἐπ' αὐτόφιν εἵαλο Ζηνὶ
Ἀργεῖοι κρείοντι ἀκέοντες βασιλῆϊ.
Εὐξάμβρος δ' ἄρα εἶπεν, ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν·

Ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτα, θεῶν ὕπατός τε ἄριστος,
Γῆ τε, καὶ Ἥλιος, καὶ Ἐρινύες, αἵ θ' ὑπὸ γαῖαν
Ἀνθρώπους τίνυσθον, ὅτις κ' ἐπίορκον ὀμόσσῃ·
Μὴ μοὶ ἐγὼ κείρῃ Βρισηΐδι χεῖρ' ἐπιτεῖνα,
Οὔτ' ἀνίης προφάσιν κεχρημβρός, ἔτι τεὸ ἄλλου·
Ἀλλ' ἔμβρ' ἀπρεπίμας τε καὶ κλισίηθεν ἐμῆθεν.
Εἴ δέ τι σεῦδ' ἐπίορκον, ἐμοὶ θεοὶ ἄλγεα δοῖεν
Πολλὰ μάλ', ὅσσα δίδωσιν, ὅ τις σφ' ἀλιτηται ὀμόσσας.

Ἦ, καὶ ἀπὸ στόμαχον κάπρου τάμε νηλεῖ χαλκῷ·
Τὸν μὲν Ταλθύβιος στολιῆς ἁλὸς εἰς μέγα λαῖτμα
Ῥῖψ' ὀπιδινήσας, βίσιν ἰχθύσιν· αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
Ἀντὰς Ἀργείοισι φιλοπτολέμοισι μετηύδα·

Ζεῦ πάτερ, ἦ μεγάλας ἄτας ἀνδρεσσι δίδοῖδα·
Οὐκ ἂν δήπολε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἐμοῖσιν
Ἀτρείδης ἄορνις διαμπερὲς, ἠδέ κε κείλω
Ἠμὲν, ἐμεῦ ἀέκοντος, ἀμήχανος· ἀλλά ποθι Ζεὺς
Ἠθελ' Ἀχαιοῖσιν θάνατον πολέσαι γλυκύν.
Νῶϊ δ' ἴσχεθ' ὅτι δεῖπνον, ἵνα ξυνάγαμβρι ἄρηα.

Ὣς ἄρ' ἐφώνησεν· λῦσεν δ' ἀγορὴν αἰψηρήν.
Οἱ μὲν ἄρ' ἐσκίδναντο ἐὴν ἐπὶ νῆα ἕκαστος·
Δῶρα δ' Μυρμιδόνες μεγαλήτορες ἀμφεπίνοντο,
Βὰν δ' ἐπὶ νῆα φέροντες Ἀχιλλῆος θείοιο·
Καὶ τὰ μὲν ἐν κλισίῃσι θέσ, κάθισε δ' γυναῖκας·
Ἵπποις δ' εἰς ἀγέλην ἔλασαν θεράποντες ἀγαυοί.
Βρισηὶς δ' ἄρ' ἔπειτ', ἰκέλη χρυσῇ Ἀφροδίτῃ,
Ὡς ἴδε Πάτροκλον δεδαϊγμβρον ὀξέϊ χαλκῷ,
Ἀμφ' αὐτῷ χυμβρόν, λίγ' ἐκώκυε, χερσὶ δ' ἄμυσσε

Στήθεά

Χρήθειά τ', ἠδ' ἀπαλὴν δειρὴν, ἰδὲ καλὰ πρόσωπα·
Εἶπε δ' ἄρα κλαίουσα γυνὴ, εἰκυῖα θεῇσι·
Πάτροκλέ, μοι δειλῇ πλεῖστον κεχαρισμένε θυμῷ,
Ζωὸν μέν σε ἔλειπον ἐγὼ, κλισίηθεν ἰοῦσα,
Νεκρὸν δέ σε τεθνειῶτα κιχάνομαι, ὄρχαμε λαῶν,
Αἶψα ἀνιοῦσ'· ὣς μοι δέχεται κακὸν ἐκ κακοῦ αἰεί·
Λινδέην μέν, ὅν ἔδοσάν με πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ,
Εἶδον πρὸ πτόλιος δεδαϊγμένον ὀξέϊ χαλκῷ·
Τρεῖς τε κασιγνήτους, τούς μοι μία γείνατο μήτηρ,
Κηδείους, οἳ πάντες ὁλέθριον ἦμαρ ἐπέσπον·
Οὐδὲ μέν ἠδ' ἔμ' ἔασκες, ὅτ' ἄνδρ' ἐμὸν ὠκὺς Ἀχιλλεὺς
Ἐκτεινεν, πέρσεν δὲ πόλιν θείοιο Μυήτεω,
Κλαίειν, ἀλλ' ἔμ' ἔφασκες Ἀχιλλῆος θείοιο
Κυρίδιλλον ἄλοχον θήσειν, ἄξειν τ' ἐπὶ νηυσὶν
Ἐς Φθίην, δαίσειν δὲ γάμον μετὰ Μυρμιδόνεσσι·
Τῷ σ' ἄμοτον κλαίω τεθνηότα, μείλιχον αἰεί.
Ὣς ἔφατο κλαίουσ'· ἀμφὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες,
Πάτροκλον προφάσιν, σφῶν δ' αὐτέων κήδε' ἑκάστη.
Ἀμφὶ δὲ σὲ γέροντες Ἀχαιῶν ἠγερέθοντο,
Ἀμφοτέρωθι δὲ πάντας ὀδύρετο ποιμένα λαῶν·
Λίσσομαι, εἴ τις ἐμοῖο φίλων ὑπὸ πείθεθ' ἑταίρων,
Μή με πρὶν σίτοιο καὶ οἰνοποτῆτος ἔασαι
Ἀσσον ἰόντ', ἐπεὶ μ' ἄχος ἀμφιβέβηκεν ἀνίης·
Δώτω δ' εἰς ἅλιον μέγαν, ἠδὲ τελέσομαι ἔμπης.
Ὣς εἰπὼν, ἄλλους μὲν ἀπεστυφέλιξεν βασιλῆας·
Δειὼ δ' Ἀρείδαι μεμετίλην, ἠδὲ δῖον Ὀδυσσῆα,
Νέστορ', Ἰδομενῆά τε, γέρων θ' ἱππηλάτα Φοῖνιξ,
Τέρπονθες πυκινῶς ἀκαχήμενον· ἦδέ τι θυμῷ
Τέρπεν, πρὶν πολέμοιο κόρον δύμεναι αἱματόεντος.
Μνησάμενος δ' ἀδινῶς ἀνενείκατο, φάντό τε·
Ἦ ῥα νύ μοι πολὺ καὶ σύ, δυσάμμορε, φίλτατ' ἑταίρων,
Αὐτὸς ἐνὶ κλισίῃ λαρὸν καὶ δεῖπνον ἔθηκας
Αἶψα καὶ ὀρσάλιφιν, ὁπότε Τρῶες πρὸ νεέσσων
Τρωσὶν ἐφ' ἱπποδάμοισι φέρειν πολύδακρυν Ἄρηα·
Νεκρὸν δὲ σὺ μέν κεῖσαι δεδαϊγμένον· αὐτὰρ ἐμὸν κῆρ

Ακμήνων φόσιός τε καὶ ἰδνὰ γυῖα πέδοιο,
Σῇ φοθῇ· ἐ μὰν γὰ τι κακώτερον ἄλλο πάθοιμι·
Οὐδ' εἰ κεν τῶ παλεῖς ἀποφθιμένοιο φυθοίμην,
Ος πε νεῶ Φθίηφι τέρεν καὶ δάκρυον εἴβει,
Χήτεϊ τοιοῦδ' ὑός· ὁ δ' ἀλλοδαπῷ ἐνὶ δήμῳ
Εἵνεκα ῥιγεδανῆς Ελένης Τρωσὶν φολεμίζω·
Ἠὲ τ', ὃς Σκύρῳ μοι ἐνιβρίθει φίλος υἱὸς,
Εἴ πε ἔτι ζώει γε, Νεοπτόλεμος θεοειδής.
Πρὶν μὰν γὰ μοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἐώλπει,
Οἷον ἐμὲ φθίσεσκε ἀπ' Αργεος ἱπποβότοιο,
Αὐτῷ ἐνὶ Τροίῃ, σὺ δέ τε Φθίηνδε νέεσκε,
Ὡς ἄν μοι τὸ παῖδα θοὴν σεῦ νηὶ μελαίνῃ
Σκυρόθεν ἐξαγάγοις, καί οἱ δείξειας ἕκαστα,
Κτῆσιν ἐμὴν, δμῶάς τε, καὶ ὑψερεφὲς μέγα δῶμα·
Ηδη γὰ Πηλῆά γ' οἴομαι ἢ κεῖ πάμπαν
Τεθνάμεν, ἢ σε κτυπὸν ἔτι ζώοντ' ἀκαχῆσθαι,
Γήρᾳ τε συγερῷ, καὶ ἐμὴν πολιὸν γιγνόμενον αἰεὶ
Λυγρὴν ἀϊσυλίην, ὅτ' ἀποφθιμένοιο πύθοιτο.
Ως ἔφατο κλαίων· ὅτὶ ἢ σινάχοντο γέροντες.
Μνήσαντο τὰ ἕκαστος ἐνὶ μεγάροισιν ἕλειπον.
Μυρμιδόνες δ' ἄρα τάς γε ἰδὼν ἐλέησε Κρονίων,
Αἶψα δ' Αθηναίην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Τέκνον ἐμὸν, δὴ πάμπαν ἀποίχεαι ἀνδρὸς ἑῆος·
Η νύ τοι ἀκέτι πάγχυ μὴ φρεσὶ μίμνει Αχιλλεύς;
Κεῖνος ἄγε προπάροιθε νεῶν ὀρθοκραιράων,
Ηστο ὀδυρόμενος ἑταρον φίλον· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
Οἶκονδε μὴ δεῖπνον, ὁ δ' ἄπλητος καὶ ἄπαστος·
Αλλ' ἴθι, οἱ νέκταρ τε καὶ ἀμβροσίην ἐρατεινὴν
Στάξον ἐνὶ στήθεσσ', ἵνα μή μιν λιμὸς ἵκηται.
Ως εἰπὼν, ἄρτιον πάρος μνήσαιο Αθήνη·
Η δ', ἅρπη εἰκυῖα ταναυπτέρυγι, λιγυφώνῳ,
Οὐρανῦ ἐκπροπάλοο, δι' αἰθέρος· αἱ δὲ Αχαιοὶ
Αὐτίκα θωρήσσοντο κατὰ στρατόν· ἀμφὶ δ' Αχιλλῆϊ.
Νέκταρ ἐνὶ στήθεσσι καὶ ἀμβροσίην ἐρατεινὴν
Στάξε, ἵνα μή μιν λιμὸς ἀτειρέα γούνατ' ἵκηται.

Αὐτὰρ

Αὐτὴ ἦ ῥ' ἐς πατρὸς ἐριδπενέος μυχὸν δῶ
Ὤχετο· τοὶ δ' ἀπάνευθε νεῶν ἐχέοντο θοάων.
Ὡς δ' ὅτε ταρφειαὶ νιφάδες Διὸς ἐκπολίονται,
Ψυχραὶ ὑπ' αἰ ῥιπῆς αἰθερηγενέος Βορέαο·
Ὡς τότε ταρφειαὶ κόρυθες, λαμπρὸν γανόωσαι,
Νηῶν ἐκφορέοντο, καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι,
Θώρηκές τε κορταιγύαλοι καὶ μείλινα δοῦρε·
Αἴγλη δ' οὐρανὸν ἶκε, γέλασσε δὲ πᾶσα περὶ χθὼν
Χαλκῷ ὑπὸ στεροπῆς· ὑπὸ δὲ κλόπος ὄρνυτο ποσσὶν
Ἀνδρῶν· ἐν δὲ μέσοισι κορύσσετο δῖος Ἀχιλλεύς·
Τοῦ καὶ ὀδόντων μὲν κατακὰ πέλε, τὼ δέ οἱ ὄσσε
Δαμπέτεον, ὠσεί τε πυρὸς σέλας· ἐν δέ οἱ ἧτορ
Δῶκε ἄχος· ἄτλητον· ὁ δ' ἄρα Τρωσὶν μενεαίνων
Δύσετο δῶρα θεοῦ, τά οἱ Ἥφαιστος κάμε τεύχων·
Κνημῖδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμῃσιν ἔθηκε
Καλὰς, ἀργυρέοισιν ὑπερφυέοις ἀραρυίας·
Δεύτερον αὖ, θώρηκα περὶ στήθεσσιν ἔδυνεν·
Ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλετο ξίφος ἀργυρόηλον,
Χάλκειον· αὐτὰρ ἔπειτα σάκος μέγα τε, στιβαρόν τε,
Εἴλετο, τοῦ δ' ἀπάνευθε σέλας γίγνετ', ἠύτε μήνης.
Ὡς δ' ὅταν ἐκ πόντοιο σέλας ναύτῃσι φανείῃ
Καιομένοιο πυρὸς, τὸ δὲ καιέτην ὑψόθ' ὄρεσφι,
Σταθμῷ ἐν οἰοπόλῳ· τοὺ δ' ἐκ ἐθέλοντας ἄελλαι
Πόντον ἐπ' ἰχθυόεντα φίλων ἀπάνευθε φέρουσιν·
Ὡς ἀπ' Ἀχιλλῆος σάκεος σέλας αἰθέρ' ἵκανε
Καλοῦ, δαιδαλέου· περὶ δὲ Τυφάλειαν ἐείσε
Κρατὶ θέτο βριαρὴν· ἡ δ', ἀστὴρ ὡς, ἀπέλαμπεν
Ἱππουρις Τυφάλεια· περισσείοντο δ' ἔθειραι
Χρύσειαι, ἃς Ἥφαιστος ἐπὶ λόφον ἀμφὶ θαμειὰς
Πεπρήθη δ' ἔο αὐτῷ ἐν ἔντεσι δῖος Ἀχιλλεύς,
Εἴ οἱ ἐφαρμόσειε, καὶ ἐμβέβοι ἀγλαὰ γυῖα·
Τῷ δ' ὑΰτε πτερὰ γίνετ', ἄειρε δὲ ποιμένα λαῶν.
Ἐκ δ' ἄορ σύειλε φαεινὸν ἀπασσάλου ἧλοῦ
Βριθὺ, μέγα, στιβαρόν· τὸ μὲν ἐ δυώκει ἄλλος Ἀχαιῶν
Πάλλειν, ἀλλά μιν οἷος ὑπέρβαλλε πῦλαι Ἀχιλλεύς,

Πηλιάδαο

Πηλιάδα μελίην, ἣ σοὶ φίλῳ τάμε Χείρων
Πηλίῳ ἐκ κορυφῆς, φόνον ἔμμεναι ἡρώεσσιν.
Ἵππους δ' Αὐτομέδων τε καὶ Ἀλκιμος ἀμφιέπονθε
Ζεύγνυς', ἀμφὶ δ' ἄρα σφιν ἐὺ λέπαδν' ἔσαν· ἐν δ' ἅλινδε
Γαμφηλῇσ' ἔβαλον, κατὰ δ' ἡνία τείνεν ὀπίσσω
Κολλητὸν σολὶ δίφρον· ὁ δ' ἀξ μάστιγα φαεινὴν
Χειρὶ λαβὼν ἐφέρεσκε, ἐφ' ἵπποιϊν δ' ὀρόθυνεν
Αὐτομέδων· ὄπιθεν δὲ κορυστάμενος βῆ Ἀχιλλεύς,
Τεύχεσι σαμφαίνων, ὥς τ' ἠλέκτωρ ὑπερίων.
Σμερδαλέον δ' ἵπποισιν ἐπέκλετο σατρὸς ἑοῖο·

Ξάνθε τε, καὶ Βαλίε, τηλεκλυτὰ τέκνα Ποδάργης,
Ἀλλως δὴ φέρετε Ζαγκλείῳ ἡνιοχῆα
Ἀργείων ἐς ὅμιλον, ἐπεὶ κ' ἐῶμεν σολέμοιο·
Μηδ', ὡς Πάτροκλον, λίπετ' αὐτόθι τεθνειῶτα.

Τὸν δ' αὖτ' ὑπὸ ζυγόφιν σροσέφη σόδας αἰόλος ἵππος
Ξάνθος, ἀφαρ δ' ἤμυσε κατὰ κρήδεμνα, σᾶσα δ' ἀκμὴν
Ζεύγλης ἐξεμπὲσα ἆχὶ ζυγὸν, ἔδας ἵκανεν·
Λευκώλενος δ' ἔθηκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη·

Καὶ λίαν ζ' ἔτι νῶϊ γε σακέσομεν, ὄβριμ' Ἀχιλλεῦ·
Ἀλλά τοι ἐγγύθεν ἦμαρ ὀλέθριον, οὐδέ τι ἡμεῖς
Αἴτιοι, ἀλλὰ θεός τε μέγας καὶ μοῖρα κραταιή.
Οὐδὲ γὰρ ἠμελίῃ βραδυλῇτί τε ναχλίῃ τε,
Τρῶες ἀπ' ὤμοιϊν Πατρόκλου τεύχε' ἐλόντο·
Ἀλλὰ θεῶν ὄχεσφι, ὃν ἠύκομος τέκε Λητώ,
Ἐκλαν' ἐὶ σρομάχοισι, καὶ Ἕκτορι κῦδος ἔδωκε.
Νῶϊ δ' καί κεν ἅμα σνοιῇ Ζεφύροιο θέοιμεν,
Ὅντε μάλα φορέουσι φάσ' ἔμμεναι· ἀλλά σοι αὖτε
Μόρσιμόν ἐστι, θεῷ τε καὶ ἀνέρι ἶφι δαμῆναι.

Ὡς ἄρα φωνήσαντε Ἐρινύες ἴσχεθον αὐδήν.
Τὸν δ' μέγ' ὀχθήσας σροσέφη σόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·

Ξάνθε, τί μοι θάνατον μαντεύεαι; οὐδέ τί σε χρή.
Εὖ νύ τοι οἶδα καὶ αὐτὸς, ὅ μοι μόρος ἐνθάδ' ὀλέσθαι,
Νόσφι φίλων σατρός τε καὶ μητέρος· ἀλλά καὶ ὧς ἔμπης
Οὐ λήξω, σρὶν Τρῶας ἄδην ἐλάσαι σολέμοιο.

Ἦ ῥα, καὶ ἐν σρώτοις ἰάχων ἔχε μώνυχας ἵππους.

ΤΗΣ

ΤΗΣ
ΟΜΗΡΟΥ
ΙΛΙΑΔΟΣ
ΡΑΨΩΔΙΑ Υ.

Επιγραφή.

Υ, μαχάων ἴρις ὦρτο, φίρει δ' ὅπι κάρ[illegible] Αχαιοῖς.

Ως οἱ μὲν ῥ' ἀνὰ νηυσὶ κορωνίσι θωρήσσοντο
Αμφὶ σὲ, Πηλείδη, μάχης ἀκόρητον Αχαιοῖς.
Τρῶες δ' αὖθ' ἑτέρωθεν ὅπι θρῴσκῳ πεδίοιο.
Ζεὺς δ' Θίμιστα κέλευσε θεὰς ἀγορήνδε καλέσσαι
Κρατὸς ἀπ' Οὐλύμποιο πολυπλάκα· ἡ δ' ἄρα πᾶσῃ
Φοιτήσασα κέλευσε Διὸς πρὸς δῶμα ἑκάστη.
Οὐτε τις ἦν Ποταμῶν ἀπόλεμος, οὐδ' Ωκεανοῖο,
Οὔτ' ἄρ Νυμφάων, αἵ τ' ἄλσεα καλὰ νέμονται,
Καὶ πηγὰς ποταμῶν, καὶ πίσεα ποιήεντα.
Ελθόντες δ' ἐς δῶμα Διὸς νεφεληγερέταο,
Ἕιστῆς αἰθούσῃσιν ἐφίζανον, ἃς Διὶ πατρὶ
Ηφαιστος ποίησεν ἰδυίῃσι πραπίδεσσιν.
Ως οἱ μὲν Διὸς ἔνδον ἀγηγέρατ'· οὐδ' Ενοσίχθων
Νωλέμεσσι θεᾶς, ἀλλ' ἐξ ἁλὸς ἦλθε μετ' αὐτούς.
Ιζε δ' ἄρ' ἐν μέσσοισι, Διὸς δ' ἐξείρετο βουλήν·
Τίπτ' αὖ, Αἰγιοχεῦσα, θεὰς ἀγορήνδ' ἐκάλεσσας;
Η τί νόῳ Τρώων καὶ Αχαιῶν μερμηρίζεις;
Τῶν γὰρ νῦν ἄλχιστα μάχη πόλεμός τε δέδηε.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς.

Ηγνως

Εγνως, Εννοσίγαιε, ἰμὴν ἐν στήθεσι βυλὴν,
Ων ἕνεκα ξυνάγειες· μέλεσί μοι, ὀλλύμβοι περ.
Αλλ' ἤτοι μὴν ἐγὼ μάψ εἰμι σὺν Οὐλύμποιο
Ηλθω, ἵνθ' ὀρέων φρένα τέρψομαι· οἱ δὴ ἄλλοι
Ερχαθ', ὅφρ' ἂν ἵκηαι μ' Τρῶας καὶ Αχαιούς.
Αμφοτέροισι δ' ἀρήγιθ', ὅπη νόος ἐστὶν ἑκάστω.
Εἰ γὰρ Αχιλλῆος οἶος ὅπα Τρώεσσι μαχεῖται,
Οὐδὲ μίνυνθ' ἕξουσι ποδώκεα Πηλείωνα.
Καὶ δέ τέ μιν καὶ πρόσθεν ὑπεδδείσκον ὁρῶντες·
Νῦν δ', ὅτε δὴ καὶ θυμὸν ἑταίρου χώετο οἴνῳ,
Δείδω, μὴ καὶ τεῖχος ὑπὲρ μόρον ἐξαλαπάξῃ.

Ως ἔφατο Κρονίδης, πόλεμον δ' ἀλίαστον ἔγειρε.
Βὰν δ' ἴμεν ἐς πόλεμόνδε θεοὶ, δίχα θυμὸν ἔχοντες·
Ηρη μὲν μετ' ἀγῶνα νεῶν καὶ Παλλὰς Αθήνη,
Ηδὲ Ποσειδάων γαιήοχος, ἠδ' ἐριούνης
Ερμείας, ὃς ἐνὶ φρεσὶ πᾶσι κέκασται·
Ηφαιστος δ' ἅμα τοῖσι κίε, σθένεϊ βλεμεαίνων,
Χωλὸς, ὑπὸ δ' ἀντῆμαι ἐΰσσελο ἀσκελέ ἦσαν.
Ες δὲ Τρῶας Αρης κορυθαίολος αὖτε σὺν αὐτῷ
Φοῖβος ἀκερσεκόμης, ἠδ' Αρτεμις ἰοχέαιρα,
Λητώ τε, Ξάνθος τε, φιλομμειδὴς τ' Αφροδίτη.
Εἷος μὲν ῥ' ἀπάνευθε θεοὶ θνητῷσι μέτεσαν ἀνδρῶν,
Τῖος Αχαιοὶ μὲν μέγ' ἐκύδαινον, ἕνεκ' Αχιλλῆος
Εξοφάνη, δηρὸν δὲ μάχης ἐπέπαυτ' ἀλεγεινῆς·
Τρῶας δὲ τρόμος αἰνὸς ὑπήλυθε γυῖα ἕκαστον,
Δειδιότας, ὅθ' ὁρῶντο ποδώκεα Πηλείωνα
Τεύχεσι λαμπόμενον, βροτολοιγῷ ἶσον Αρηϊ
Αὐτὰρ ἐπεὶ μῖθ' ὅμιλον Ολύμπιοι ἦλυθον ἀνδρῶν,
Ωρτο δ' Εριν κορυθαιόλος, λαοσσόος αὖτε δ' Αθήνη,
Στᾶσ' ὀτὲ μὲν ποτὶ τάφρον ὀρυκλὴν, τείχος ἔκτοθι,
Αλλοτ' ἐπ' ἀκτὴν ἠχήεσσαν μακρὸν ἀΰτει·
Αὖε δ' Αρης ἐτέρωθεν, ἐρεμνῇ λαίλαπι ἶσος,
Οξὺ καθ' ἀντιπέρας πόλιος Τρώεσσι κελεύων,
Αλλοτε πὰρ Σιμόεντι θέων ὄρος Καλλικολώνη.

Ως τὼ μὲν ἀμφοτέρους μάκαρες θεοὶ ὀτρύνοντες,

Σύμβαλον,

Σήμβαλον, ἐν δ' αὐτοῖς ἔρυσα ῥήγνυιλο βαρεῖαν·
Δεινὸν δ' ἐβρόντησε περὶλς ἀνδρῶν τε θεῶν τε
Τυφόθεν· αὐτὰρ ἔνθα Ποσειδάων ἐτίναξε
Γαῖαν ἀπειρεσίλω, ὀρέων τ' αἰπεινὰ κάρηνα.
Πάντες δ' ἰσσείονλο πόδες πολυπιδάκος Ἴδης,
Καὶ κορυφαὶ, Τρώων τε πόλις, καὶ νῆες Ἀχαιῶν. 60
Ἐδδεισεν δ' ὑπένερθεν ἄναξ ἐνέρων, Ἀϊδωνεὺς,
Δείσας δ' ἐκ θρόνυ ἆλλο, καὶ ἴαχε· μή οἱ ὕπερθε
Γαῖαν ἀναῤῥήξειε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
Οἰκία δὴ θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισι φανείη
Σμερδαλέ', ὀφρεύνλα, τά τε στυγέουσι θεοί περ·
Τόσσος ἄρ' ἔκλυε κλύπος ἄρτο θεῶν ἔριδι ξυνιόντων.
Ἦτοι μὲν γὰρ ἴσανλα Ποσειδάονι ἄνακλι
Ἰσατ' Ἀπόλλων Φοῖβος, ἔχων ἰὰ πτερόεντα·
Ἀντία δ' Ἐνυαλίοιο θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
Ἧρη δ' ἀντίσπα κεκορυθμένον, κελαδεινὴ, 70
Δεξιμις ἰοχέαιρα, κασιγνήτη Ἑκάτοιο·
Ἀντοῖ δ' ἀντίσπα στῆκε, ἰερεύνι Ἑρμῆς·
Ἀντὰρ δ' ἀρ' Ἡφαίστοιο μέγας πολεμὸς βαθυδίνης,
Ὃν Ξάνθον καλέουσι θεοὶ, ἄνδρες δὲ Σκάμανδρον.
Ὡς οἱ μὲν θεοὶ ἆντα θεῶν ἴσαν· αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
Ἐκλομεν ἆντα μάλιστα λιλαίετο δυῶαι ὅμιλον
Πριαμίδεω· τῷ γὰρ ῥα μάλιστά γε θυμὸς ἀνώγει
Αἵματι δῦσαι Ἄρηα, ταλαύρινον πολεμιστήν.
Αἰνείαν δ' ἰθὺς λαοσσόον ὦρσεν Ἀπόλλων
Ἀντία Πηλείωνος, ἐπῆκε δέ οἱ μένος ἠΰ· 80
Τίει δὲ Πριάμοιο Ἀνακτίονι εἴσκλο φανήνλ,
Τῷ μιν ἐεισάμενος προσέφη Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων·
Αἰνεία, Τρώων βυλληφόρε, πῆ τοι ἀπειλαὶ
Τὰς Τρώων βασιλεῦσιν ὑπέσχεο οἰνοπολεύζων,
Πηλείδεω Ἀχιλῆος ἐναντίβιον πολεμίζειν;
Τὸν δ' αὖτ' Αἰνείας ἀπαμειβόμενος προσέειπε·
Πριαμίδη, τί με ταῦτα κελεύεις, οὐκ ἐθέλονλα
Ἀντία Πηλείωνος ὑπερθύμοιο μάχεσθαι;
Οὐ μὲν γὰρ νῦν πρῶτα ποδώκεϊ ἀντὶ Ἀχιλῆος

Στήσομαι,

Στήσομαι, ἀλλ' ἤδη με καὶ ἄλλοθι δυσὶ φόβησεν,
Ἐξ ἰδύης, ὅτε βυσσὸν ἐπήλυθεν ἀμφιέρῃσι·
Πέρσε δ' Λυρνησσὸν καὶ Πήδασον· αὐτὰρ ἐμὲ Ζεὺς
Εἰρύσατ', ὅς μοι ἐπᾶρσε μενεπτόλεμόν τε γυῖα.
Ἦ κ' ἰδάμην ὑπὸ χερσὶν Ἀχιλλῆος καὶ Ἀθήνης,
Ἢ οἱ σφὼ πρόφρασιν ἴσα τίθεσι φάος, ἠδ' ἐπάλυσιν
Ἔγχεϊ χαλκείῳ Λέλεγας καὶ Τρῶας ἐναίρειν.
Τῷ κέ τις ἔστ' Ἀχιλῆϊ ἐναντίον ἄνδρα μαχέσσαι·
Αἰεὶ γὰρ πάρος εἷς γε θεῶν, ὅς λοιγὸν ἀμύνει.
Καὶ δ' ἄλλως τῷ γ' ἰθὺ βέλος πέτεται, ἠδ' ἀπολήγει,
Περὶ χροὸς ἀνδρομέοιο δυϊλάδεσσιν· εἰ δ' ὅδε θεὸς ὣς
Ἴσον τείνειεν πολεμίῳ τύλος, ἔ μα μάλα ῥέα
Νικήσει, ἠδ' εἰ παγχάλκεος εὔχεϊ εἴη.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ, Διὸς υἱὸς, Ἀπόλλων·
Ἥρως, ἀλλά γε καὶ σὺ θεοῖς αἰειγενέτῃσιν
Εὔχεο· καὶ γάρ σε φασὶ Διὸς κούρης Ἀφροδίτης
Ἐκγεγάμεν, κεῖνος δὲ χερείονος ἐκ θεοῖν ἐστίν.
Ἦ μὲν γὰρ, Διὸς ἀγλαὸν, ἣ δ' ἐξ ἁλίοιο γέροντος.
Ἀλλ' ἴθυς φέρε χαλκὸν ἀτειρέα, μηδέ σε πάμπαν
Ἀδηγαλέοις ἀπέεσσιν ἀπρεπέτω καὶ ἀρωγῇ.

Ὡς εἰπὼν ἔμπνευσε μενεπτολέμῳ μέγα θυμῷ
Βῆ δὲ διὰ προμάχων, κεκορυθμένος αἴθοπι χαλκῷ.
Οὐδ' ἔλαθ' Ἀγχίσαο πάϊς ἀδμήτοιο Ἑκάβοιο,
Ἀγλαὸν Πηλείωνα ἰὼν, ἀνὰ ἴλαμὸν ἀνδρῶν·
Ἡ δ' ἄμυδις καλέσασα θοὺς μετὰ μῦθον ἔειπε·

Φράζεσθον δὴ ἔμοιγε, Ποσειδάων, καὶ Ἀθήνη,
Ἔν περ σφὼ φρεσὶν ὑμετέρῃσιν, ὅπως ἔσται τάδε ἔργα.
Αἰνείας ὀδ' ἔοικε, κεκορυθμένος αἴθοπι χαλκῷ,
Ἀγλαὸν Πηλείωνα· ἀνώγει δ' Ἀπόλλων.
Ἀλλ' ἄγεθ', ἡμεῖς πέρ μιν ἀποστρωπῶμεν ὀπίσσω
Αὐτόθεν· ἢ τις ἔπειτα καὶ ἡμείων Ἀχιλῆϊ
Πάρσεται, δοιὴ δὲ κέαται μένε θυμῷ
Δείδεσθαι· ἵνα εἰδῇ, ὃ μὲν φιλέουσιν ἄρουσοι
Ἀθανάτων· οἱ δ' αὖτ' ἀνιμώλιοι, οἳ τὸ πάρος περ
Τρωσὶν ἀμύνεσσιν πόλεμοι καὶ δηϊοτῆτα.

Πάντες

Πάντες δ' Οὐλύμποιο κατήλθομεν ἀντιόωντες
Τῆσδε μάχης, ἵνα μή τι μετὰ Τρώεσσι πάθῃσι
Σήμερον· ὕστερον αὖτε τὰ πείσεται, ἅσσα οἱ αἶσα
Γεινομένῳ ἐπένησε λίνῳ, ὅτε μιν τέκε μήτηρ·
Εἰ δ' Ἀχιλῆος ἄ ταῦτα θεῶν ἐκπύστεται ὀμφῆς,
Δείσειν ἔπειθ', ὅτε κέν τις ἀνάντιβιον θεὸς ἔλθῃ
Ἐν πολέμῳ· χαλεποὶ γὰρ θεοὶ φαίνεσθαι ἐναργεῖς.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Ποσειδάων ἐνοσίχθων·
Ἥρη, μὴ χαλέπαινε παρὲκ νόον· οὐδέ τί σε χρή.
Οὐκ ἄν ἔγωγ' ἐθέλοιμι θεοὺς ἔριδι ξυνιέναι
Ἡμέας τοὔ ἄλλους, ἐπεὶ πολὺ φέρτεροι ἦμεν·
Ἀλλ' ἄμεῖς μὲν ἔπειτα καθεζώμεσθα κιόντες
Ἐν σκοπιῇ, πόλεμον δ' ἄνδρεσσι μελήσει,
Εἰ δέ κ' Ἄρης ἄρχῃσι μάχης, ἢ Φοῖβος Ἀπόλλων,
Ἢ Ἀχιλῆ' ἴσχωσι, καὶ ἐκ εἰῶσι μάχεσθαι,
Αὐτίκ' ἔπειτα καὶ ἄμμι πάρ' αὐτόφι νεῖκος ὀρεῖται
Φυλόπιδος· μάλα δ' ὦκα διακρινθέντας οἴω
Ἀφ ἵεμεν Οὐλυμπόνδε, θεῶν μὲν ὁμήγυριν ἄλλων,
Ἡμείῆς ὑπὸ χερσὶν ἀνάλκιδι ἶφι δαμέντας.
Ὡς ἄρα φωνήσας ἡγήσατο Κυανοχαίτης
Τεῖχος ἐς ἀμφίχυτον Ἀχαιῶν θείοιο,
Τῷ ῥα καὶ οἱ Τρῶες καὶ Παλλὰς Ἀθήνη
Ποίεον, ὄφρα τὸ πᾶν ὑπερέφυγον ἅλιόν δε,
Ὁππότε μιν σείοιτο ἀπ' ἠϊόνος πεδίονδε.
Ἔνθα Ποσειδάων καὶ ἄρ' ἵζετο, καὶ θεοὶ ἄλλοι,
Ἀμφὶ δ' ἄρ' ἄρρηκτον νεφέλην ὤμοισιν ἔσαντο·
Οἱ δ' ἑτέρωσε κάθιζον ἐπ' ὀφρύσι Καλλικολώνης,
Ἀμφὶ σὲ, ἄνα Φοῖβε, καὶ Ἄρεα πτολίπορθον.
Ὡς οἱ μὲν ῥ' ἑκάτερθε καθεῖατο μητιόωντες
Βουλάς· ἀρχέμεναι ἧ δυσμενεῖ πολέμοιο
Ὦκεον ἀμφότεροι· Ζεὺς δ', ὑψόθεν ὕψι, κέλευε.
Τῶν δ' ἅπαν ἐκλάσθη πεδίον, καὶ ἐλάμπετο χαλκῷ
Ἀνδρῶν ἠδ' ἵππων· πάφλαξε δὲ γαῖα ποδῶσιν
Ὀρνυμένων. ἄμυδις δὲ δύο προμνηστῖνες ἦλθον
Ἐς μέσον ἀμφοτέρων στυγερὼ, μεμαῶτε μάχεσθαι,

Αἰνείας τ' Αγχισιάδης, καὶ δῖος Αχιλλεύς.
Αἰνείας ἦ πρῶτος ἀπειλήσας ἐβεβήκει,
Νωμάζων κόρυθι βριαρῇ· ἀτὰρ ἀσπίδα θοῦρον
Πρόσθεν ἔχε στέρνοιο, τινάσσε δ' χάλκιον ἔγχος.
Πηλείδης δ' ἐτίρασθεν ἐναντίον ὦρτο, λέων ὡς
Σίντης, ὅν τε καὶ ἄνδρες ἀπορνύμεναι μεμάασιν,
Ἀργόμενος, πᾶς δῆμος· ὁ δ', πρῶτον μὲν ἀτίζων,
Ἔρχεται, ἀλλ' ὅτε τίς μιν ἀριστήων αἰζηῶν
Ἀκρὶ βάλῃ, ἐάλη τε καταύτη, πρίν τ' ἀφέωσι
Γίγνεται, ἢ δέ τέ οἱ κραδίην στένει ἄλκιμον ἦτορ,
Οὐρῇ δ' πλαγχθείς τε καὶ ἰσχία ἀμφοτέρωθεν
Μαίεται, ἐς δ' αὐτὸν ἐποτρύνει μαχέσασθαι·
Γλαυκιόων δ' ἰθὺς φέρεται μετά τε πρόφρων
Ἀνδρῶν, ἢ αὐτὸς φθίεται πρώτῳ ἐν ὁμίλῳ·
Ὡς Αχιλῆ' ἄρμυνε μετὰ στήθεσσι καὶ θυμὸς ἀγήνωρ
Ἀντίον ἐλθέμεναι μεγαλήτορος Αἰνείαο.
Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦλθ' ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
Τὸν πρότερος προσέειπε ποδάρκης δῖος Αχιλλεύς·
Αἰνεία, τί σὺ, τόσσον ὁμίλου πολλὸν ἐπελθών,
Ἔσσυο· ἦ σέ γε θυμὸς ἐμοὶ μαχέσασθαι ἀνώγει,
Ἐλπόμενον Τρώεσσιν ἀνάξειν ἱπποδάμοισι
Τιμῆς τ' Πριάμῳ; ἀτὰρ εἴ κεν ἐμ' ἐξεναρίξῃς,
Οὔτοι τέκνα γε Πριάμου γήρας ἐν χερὶ θήσει·
Εἰσὶ γάρ οἱ παῖδες ὁ τ' ἄμπτερος, ἠδ' ἀτάσφων.
Ἦ νύ τί τοι Τρῶες τέμενος τάμον, ἔξοχον ἄλλων,
Καλὸν φυταλιῆς καὶ ἀρούρης, ὄφρα νέμηαι,
Αἴκεν ἐμὲ κλείνῃς; χαλεπῶς δέ σ' ἔολπα τὸ ῥέξειν.
Ἤδη μέν σέ γε, φημὶ, καὶ ἄλλοθι δυρὶ φόβησα.
Ἦ οὐ μέμνῃ, ὅτε πέρ σε, βοῶν ἄπο μοῦνον ἐόντα,
Σεῦα καθ' Ἰδαίων ὀρέων ταχέεσσι πόδεσσι
Καρπαλίμως; τότε δ' οὔτι μεταστρωφᾶτο φεύγων·
Ἔνθεν δ' ἐς Λυρνησσὸν ὑπέκφυγες· αὐτὰρ ἐγὼ τὴν
Πέρσα, σὺν δ' ἐμπλησα Αθήνη καὶ Διῒ πατρί·
Λαοὺς δ' γυναῖκας, ἐλεύθερον ἦμαρ ἀπούρας,
Ἦγον· ἀτὰρ σε Ζεὺς ἐρρύσατο καὶ θεοὶ ἄλλοι,

Αλλ'

Αλλ' ἀ νῦ σ' ἰρύσαδ ὀΐομαι, ὡς ἐνὶ θυμῷ
Βάλλεαι· ἀλλά σ' ἔγωγ' ἀναχαρήσανλα κελεύω
Ες πληθὺ ἰέναι, μηδ' ἀνλίῳ ἶσαι ἐμεῖο,
Πρίν τι κακὸν παθέειν· ῥηχθὲν δέ τε νήπιῳ ἔγνω.
Τὸν δ' αὖτ' Αἰνείας ἀπαμείβετο, φώνησέν τε·
Πηλείδη, μὴ δή μ' ἐπέεσσί γε, νηπύτιον ὡς,
Ελπεο δειδίξεσθ· ἐπεὶ σάφα οἶδα κ' αὐτὸς,
Ηὲ κρτομίας, ἠδ' αἴσυλα μυθήσασθ·
Ἰδμεν δ' ἀλλήλων γενεὴν, ἴδμεν δ τοκῆας,
Πρόκλυτ' ἀκούοντες ἔπεα θνητοὶ ἀνθρώπων·
Οφθι δ' ὄτ' ἄρ πω σὺ ἐμοὺς ἴδες, ὄτ' ἄρ' ἐγὼ σούς.
Φασί σε μὲν Πηλῆϊ ἀμύμονι ἔκγονον εἶ),
Μητρὸς δ' ἐκ Θέτιδος, κεκμιπλοκάμου ἁλοσύδνης·
Αὐτὰρ ἐγὼν υἱὸς μεγαλήτορος Αγχίσαο
Εὔχομαι ἐκγεγάμμεν, μήτηρ δέ μοι ἔς' Αφροδίτη.
Τῶν δὲ νῦ ἕτερόν γε φίλον παῖδα κλαύσονθ· 15
Σήμερον· ἀ γὰρ φημὶ ἐπέεσσί γε νηπυτίοισιν
Ωδε διαπρυσίους, μάχης ἐξαπονέεσθ·
Εἰ δ' ἐθέλεις κ' ταῦτα δαήμεναι, ὄφρ' εὖ εἰδῆς
Ημετέρην γενεὴν, (πολλοὶ δέ μιν ἄνδρες ἴσασι·)
Δάρδανον αὖ πρῶτον τέκετο νεφεληγερέτα Ζεύς·
Κτίστε δ Δαρδανίην, ἐπεὶ οὔπω Ιλιος ἱρὴ
Εν πεδίῳ πεπόλιστο, πόλις μερόπων ἀνθρώπων,
Αλλ' ἔθ' ὑπωρείας ᾤκεον πολυπιδάκος Ιδης.
Δάρδανος αὖ τέκετ' υἱὸν Εριχθόνιον βασιλῆα,
Ος δὴ ἀφνειότατος γένετο θνητῶν ἀνθρώπων· 20
Τῷ τρισχίλιαι ἵπποι ἐλε κάτα βεκολέοντο
Θήλειαι, πώλοισιν ἀγαλλόμεναι ἁταλῇσι·
Τάων δ Βορέης ἠράσατο βοσκομένάων,
Ιππῳ δ' εἰσάμενος παρελέξατο κυανοχαίτῃ·
Αἱ δ' ὑποκυσάμεναι ἔτεκον δυοκαίδεκα πώλους·
Αἱ δ' ὅτε μὲν Ζεφύροιο διαΐξειε θέοντος,
Αρουρ' ἐπ' ἀνθερίκων καρπὸν θέον, οὐδὲ κατέκλασν·
Αλλ' ὅτε δὴ Ζεφύρου ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης,
Αρουρ' ὑπὲρ ῥηγμῖνος ἁλὸς πολιοῖο θέεσκον.

Τρῶα δ' Ερεχθόνιος τέκετο Τρώεσσιν ἄναξα·
Τρωὸς δ' αὖ τρεῖς παῖδες ἀμύμονες ἐξεγένοντο,
Ἶλός τ', Ασσάρακός τε, καὶ ἀντίθεος Γανυμήδης,
Ος δὴ κάλλιστος γένετο θνητῶν ἀνθρώπων·
Τὸν καὶ ἀνηρείψαντο θεοὶ Διΐ οἰνοχοεύειν,
Κάλλεος εἵνεκα οἷο, ἵν' ἀθανάτοισι μιγείη.
Ἶλος δ' αὖ τέκετ' ἀμύμονα Λαομέδοντα·
Λαομέδων δ' ἄρα Τιθωνὸν τέκετο, Πρίαμόν τε,
Λάμπον τε, Κλυτίον θ', Ικετάονά τ', ὄζον Αρηος·
Ασσάρακος δ' ἄρα Καπυν· ὁ δ' ἄρ' Αγχίσῃ τέκε παῖδα·
Αὐτὰρ ἔμ' Αγχίσης, Πρίαμος δ' ἔτεκ' Εκτορα δῖον.
Ταύτης τοι γενεῆς τε καὶ αἵματος εὔχομαι εἶναι.
Ζεὺς δ' ἀρετὴν ἄνδρεσσιν ὀφέλλει τε, μινύθει τε,
Οππως κεν ἐθέλῃσιν· ὁ γὰρ κάρτιστος ἁπάντων.
Αλλ' ἄγε μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα, νηπύτιοι ὥς,
Εσταότ' ἐν μέσῃ ὑσμίνῃ ἡϊόλῃτος.
Εστι γὰρ ἀμφαλόεσσιν ὀνείδεα μυθήσασθαι
Πολλὰ μάλ'· εὖ δ' ἀν' νηῦς ἑκατόντζυγος ἄχθος ἄροιτο·
Σβεπλὴ ἦ γλῶσσ' ἐστὶ βροτῷ, πολέες δ' ἐνὶ μῦθοι,
Παντοῖοι· ἐπέων ἦ πολὺς νομὸς ἔνθα καὶ ἔνθα.
Οποῖόν κ' εἴπῃσθα ἔπος, τοῖόν κ' ἐπακούσαις.
Αλλὰ τίη ἔριδας καὶ νείκεα νωϊν ἀνάγκη
Νεικεῖν ἀλλήλοισιν ἐναντίον, ὥστε γυναῖκας,
Αἵτε χολωσάμεναι ἔριδος πέρι θυμοβόροιο
Νεικεῦσ' ἀλλήλῃσι μίσω ἐς ἀγυιὰν ἰοῦσαι,
Πόλλ' ἔτεά τε καὶ εἶτα χόλον δέ τε καὶ τὰ κελεύει.
Αλκῆς δ' εἴ μ' ἐπέεσσιν ἀποτρέψεις μεμαῶτα,
Πρὶν χαλκῷ μαχέσασθαι ἐναντίον· ἀλλ' ἄγε, θᾶσσον
Γευσόμεθ' ἀλλήλων χαλκηρέσιν ἐγχείῃσιν.

Η ῥά, καὶ ἐν δεινῷ σάκεϊ πλάσε χάλκεον ἔγχος,
Σμερδαλέῳ, μέγα δ' ἀμφὶ σάκος μύκε δουρὸς ἀκωκῇ·
Πηλείδης δέ σάκος μὲν ἀπὸ ὃο χειρὶ παχείῃ
Εσχετο ταρβήσας· φάτο γὰρ δολιχόσκιον ἔγχος
Ρεῖα δ' ἐλεύσεσθαι μεγαλήτορος Αἰνείαο·
Νηπιος, οὐδ' ἐνόησε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,

Ως

Ως ἀ ῥηϊδί' ἐςὶ θεῶν ἐριτυδία δῶκε
Ανδράσι γε θνητοισι δαμήμεναι, ἠδ' ὑπαείκειν.
Οὐδὲ τότ' Αἰνείαο δαΐφρονος ἔγχος
Ρῆξε σάκος· χρυσὸς γὰρ ἐρύκακε, δῶρα θεοῖο·
Αλλὰ δύω μὲν ἔλασε διὰ πλύχας, αἱ δ' ἄρ' ἔτι τρεῖς
Ἡεν· ἐπεὶ πέντε πλύχας ἤλασε Κυλλοποδίων,
Τὰς δύο, χαλκείας, δύο δ' ἔνδοθι κασσιτέριο,
Τὴν δ' μίαν, χρυσῆν τῇ ῥ' ἔχετο χάλκεον ἔγχος.
Δηϊφοβος αὖτ' Αχιλῆϊ περιδίη δολιχόσκιον ἔγχος,
Καὶ βάλεν Αἰνείαο κατ' ἀσπίδα πάντοσε ἴσην,
Ἄντυγ' ὑπὸ πρώτην, ᾗ λεπτότατος θὴς χαλκός·
Λεπτοτάτη δ' ἐπέην ῥινὸς βοός· ἣ δ' διὰ πρὸ
Πηλιὰς ἤϊξεν μελίη, λάκε δ' ἄσσον ὑπ' αὐτῆς.
Αἰνείας δ' ἰδλη κὴ δπὸ ἤθεν ἀσπίδ' ἀνέχε
Δείσας· ἐγχείη δ' ἀρ' ὑπὲρ νώτου ἰὴ γαίη
Εςη ἰεμένη, διὰ δ' ἀμφοτέρους ἔλε κύκλους
Ασπίδος ἀμφιβρότης· ὁ δ' ἀλιξάμενος δόρυ μακρὸν,
Εςη, κὰδ' δ' ἄχος οἱ χύτο μυρίον ὀφθαλμοῖσι,
Ταρβήσας, ὅ οἱ ἄγχι πάλη βέλος· αὐτὰρ Αχιλλεὺς
Ἐμμεμαὼς ἐπόρουσεν, ἐρυσσάμενος ξίφος ὀξὺ,
Σμερδαλέα ἰάχων· ὁ δ' ἄρ' χβμαδίον λάβε χειρὶ
Αἰνείας, μέγα ἔργον, ὃ οὐ δύο γ' ἄνδρε φέροιεν,
Οἷοι νῦν βροτοί εἰσ'· ὁ δέ μιν ῥέα πάλλε καὶ οἷος.
Ενθα κεν Αἰνείας μὲν ἐπασσύμενον βάλε πέρθ,
Η κόρυθ', ἥ κε σάκος, τό οἱ ἤρκεσε λυγρὸν ὄλεθρον·
Τὸν δέ κε Πηλείδης χεδὸν ἄορι θυμὸν ἀπηύρα,
Εἰ μὴ ἄρ' ὀξὺ νόησε Ποσειδάων ἐνοσίχθων·
Αὐτίκα δ' ἀθανάτοισι θεοῖς μετ' μῦθον ἔειπεν·
Ω πόποι, ἦ μοι ἄχος μεγαλήτορος Αἰνείαο,
Ος τάχα Πηλείωνι δαμεὶς ἄϊδόσδε κάτεισι,
Πειθόμενος μύθοισιν Απόλλωνος ἑκάτοιο,
Νήπιος· οὐδέ τί οἱ χραισμήσει λυγρὸν ὄλεθρον.
Αλλὰ τίη νῶϊ δτος ἀνάλτιος ἄλγεα πάσχει,
Μάψ ἕνεκ' ἀλλοδίων ἀχέων, χαρίεντα δ' αἰεὶ
Δῶρα θεοῖσι δίδωσι, τοὶ ἐρκίον οὐρανοῦ ἔχουσιν;

Αλλ' ἄλιθ', ἡμεῖς πέρ μιν ὑπ' ἐν θανάτῳ ἀγαλέωμεν,
Μήπως κ' Κρονίδης κεχολώσετ', αἶψα δ' Αχιλλῆϊ
Τόνδε καλαχλείην μόρσιμον δέ οἱ ἔς' ἀλίασθαι,
Οφρα μὴ ἄσπερμος γλυκὺ κ' ἄφαντος ὅλητο
Δαρδάνου, ὃν Κρονίδης φερὶ πάντων φίλατο παίδων,
Οἱ ἔθεν ἐξεγένοντο, γυναικῶν τε θνητάων.
Ηδη γὰρ Πριάμου γλυκὺν ἔχθηρε Κρονίων·
Νῦν δὴ Αἰνείαο βίη Τρώεσσιν ἀνάξει,
Καὶ παῖδες παίδων, τοί κεν μετόπισθε γένωνται.
Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ηρη·
Εννοσίγαι', αὐτὸ σὺ μὲν φρεσὶ σῇσι νόησον
Αἰνείαν, ἤ κέν μιν ἐρύσαιο, ἤ κεν ἐάσεις
Πηλείδῃ Αχιλῆϊ δαμήμεναι, ἐσθλὸν ἐόντα.
Ητοι μὲν γὰρ νῶϊ πολεῖς ἀμόσαμεν ὅρκους
Πᾶσι μετ' ἀθανάτοισιν, ἐγὼ καὶ Παλλὰς Αθήνη,
Μήποτ' ὀπὴ Τρώεσσιν ἀλεξήσειν κακὸν ἦμαρ,
Μηδ' ὁπόταν Τροίην μαλέρῳ πυρὶ πᾶσα δαΐζῃ
Δαιομένῃ, δαίωσι δ' ἀρήϊοι υἷες Αχαιῶν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἄκουσε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
Βῆ ῥ' ἴμεν ἂν τε μάχλην καὶ ἀνὰ κλόνον ἐγχειάων,
Ἷξε δ', ἔνθ' Αἰνείας, καὶ δ' ὁ κλυτὸς ἦεν Αχιλλεύς.
Αὐτίκα τῷ μὲν ἔπειτα καθ' ὁρθοκραιρῶν χέεν ἀχλύν,
Πηλείδῃ Αχιλῆϊ· ὁ δ' ἐγχείην εὐσκάλμου
Ἀσπίδος ἐξέρυσεν μεγαθύμου Αἰνείαο·
Καὶ τὴν μὲν προπάροιθε ποδῶν Αχιλῆος ἔθηκεν,
Αἰνείαν δ' ἐπέσβεσεν ὄσσε χθονὸς ὑψόσ' ἀείρας·
Πολλὰς δ' εἴσας ἠρώων, πολλὰς δ' καὶ ἵππων
Αἰνείας ὑπέραλτο, θεὸς ὣς περὶ κῆρι φέρησι·
Ἷξε δ' ἐπ' ἐσχατιὴν πολυδίψιον πολέμοιο·
Ενθὰ δ' Καύκωνες πόλεμον μετεθαρσήνανθο·
Τῷ δ' μάλ' ἐγγύθεν ἦλθε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
Καί μιν φωνήσας ἔπτερα πτερόεντα προσηύδα·
Αἰνεία, τίς σ' ὧδε θεῶν ἀντίονα κελεύει
Ἀντὶ Αχιλλῆος πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι,
Ὃς σεῦ ἅμα κρείσσων, καὶ φίλτερος ἀθανάτοισιν ἐσσί;

Αλλ'

Ἀλλ' ἀναχωρῆσαι, ὅτε κεν συμβλήσεται αὐτῷ,
Μὴ κὴν ἐνθ' μοῖραν δόμον Ἄϊδ' εἰσαφίκηαι·
Αὐτάρ ἐπεί κ' Ἀχιλῆϊ θάνατον καὶ πότμον ὀπάσσῃ,
Θαρσήσας δ' ἤπειτα μετὰ πρώτοισι μάχεσθαι·
Οὐ μὲν γάρ τις σ' ἄλλος Ἀχαιῶν ἐξεναρίξει.
Ὡς εἰπὼν, λίπεν αὐτόθ', ἐπεὶ διεπέφραδε πάντα· 340
Αἶψα δ' ἔπειθ' Ἀχιλῆϊ ἀτ' ὀφθαλμῷν ζείδατ' ἀχλὺν
Θεσπεσίην· ὁ δ' ἔπειτα μέγ' ἔξιδεν ὀφθαλμοῖσιν·
Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν·
Ὢ πόποι, ἦ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι·
Ἔγχος μὲν τόδε κεῖνο ὃν ἐν χθονὸς, ὄφρα τι φῶτα
Λάσσομαι, ὣς ἐφάμην, καλαχὶ δάμῃ μιμαίνων·
Ἦ ῥα καὶ Αἰνείαο φίλος ἀθανάτοισι θεοῖσιν
Ἦεν· ἀτὰρ μὲν ἔφην μὰψ αὔτως δὴν ἐτάασθαι.
Ἐρρέτω· ἢ οἱ θυμὸς ἐμοὶ ἔτι πειρηθῆναι
Ἔσσεται, ὅς κὲν νῦν φύγῃ ἄσμενος ἐκ θανάτοιο. 50
Ἀλλ' ἄγε δή, Δαναοῖσι φίλον πολεμίοισι κελεύσας,
Τῶν ἄλλων Τρώων πειρήσομαι ἀντίον ἐλθών.
Ἦ, καὶ ὃς εἶπας ἄλλον· κέλετο δ' φωλὶ ἑκάστῳ·
Μηκέτι νῦν Τρώων ἑκὰς ἴστασθε, δῖοι Ἀχαιοὶ,
Ἀλλ' ἄγχ', ἀνὴρ ἄντ' ἄνδρος ἴτω, μεμάτω δ' μάχεσθαι.
Ἀργαλέον δέ μοι ἐστὶ, καὶ ἰφθίμῳ περ ἐόντι,
Τοσσάδε πάντας ἐφέπειν, καὶ πᾶσι μάχεσθαι·
Οὐδὲ κ' Ἄρης, ὅσπερ θεὸς ἄμβροτός ἐστι, καὶ Ἀθήνη,
Τοσσῆσδ' ὑσμίνης ἐφέποι σάκος, καὶ πονέοιτο·
Ἀλλ' ὅσσον μὲν ἐγὼ δυώαμαι χερσίν τε, ποσίν τε, 60
Καὶ θείνει, ἔ μ' ἔτι φημὶ μεθησέμεν ἠδ' ἠβαιόν·
Ἀλλὰ μάλα στιχὸς εἶμι διαμπερὲς, οὐδέ τιν' οἴω
Τρώων χαιρήσειν, ὅστις ἐμεῦ ἔγχει ἔλθῃ.
Ὡς φάτ' ἐποτρύνων· Τρώεσσι δ φαίδιμος Ἕκτωρ
Κίνυτ' ὁμοκλήσας, φάτο δ' ἴμεν ἀντ' Ἀχιλῆος·
Τρῶες ὑπερθύμοι, μὴ δείδιτε Πηλείωνα·
Καί κεν ἐγὼν ἑπέεσσι καὶ ἀθανάτοισι μαχοίμην,
Ἔγχει δ' ἀργαλέον, ἐπεὶ πολὺ φέρτεροί εἰσιν·
Οὐδ' Ἀχιλεὺς πάντεσσι τέλος μύθοις ὀπιθήσει,

Ἀλλὰ

Αλλὰ τὸ μὲν τειχίει, τὸ δὴ καὶ μετόπισθε κολύσει.
Τῷ δ' ἐγὼ ἀντίος εἶμι, καὶ εἰ σὺν χερσὶν ἔοικεν,
Εἰ σὺν χερσὶν ἔποι, μεθ' ὅμιλον αἰθωνι σιδήρῳ.
Ὡς φάτ' ἐποτρύνων· οἱ δ' ἀντίοι ἔλχε' ἄεσθαι
Τρῶες· τῶ δ' ἄμυδις μίχθη μεθ' ὅμιλον, ὦρτο δ' ἀϋτή·
Καὶ τότ' ἄρ' Ἐκτορα εἶπε παραιφάσι Φοῖβος Ἀπόλλων·
Ἕκτορ, μηκέτι πάμπαν Ἀχιλλῆϊ προμάχιζε,
Ἀλλὰ σὺν πληθυῖ τε καὶ ἐκ φλοισβοιο δέδεξο,
Μήπως σ' ἠὲ βάλῃ, ἠὲ χερὸν ἄορι τύψῃ.
Ὡς ἔφαθ'· Ἕκτωρ δ' αὖτις ἐδύσατο ἠλεκὰν ἀνδρῶν,
Ταρβήσας, ὅτ' ἄκουσε θεοῦ ὅπα φωνήσαντος.
Ἐν δ' Ἀχιλῆϊ Τρώεσσι θόρε, φρεσὶν εἰμένος ἀλκὴν,
Σμερδαλέα ἰάχων· πρῶτον δ' ἕλεν Ἰφιτίωνα
Ἐσθλὸν, Ὀτρυντεΐδην, πολέων ἡγήτορα λαῶν,
Ὃν νύμφη τέκε Νηΐς Ὀτρυνῆϊ πτολιπόρθῳ,
Τμώλῳ ὑπὸ νιφόεντι, Τάνης ἐν πίονι δήμῳ·
Τόν ῥ' ἰθὺς μεμαῶτα βάλ' ἔγχεϊ δῖος Ἀχιλλεύς,
Μέσσην κακκεφαλήν· ἡ δ' ἄντικρυ πᾶσα κεάδη·
Δύπησεν δ' ἁπαλὸν· ὁ δ' ἐπεύξατο δῖος Ἀχιλλεύς·
Κεῖσαι, Ὀτρυντείδη, πάντων ἐκπαγλότατ' ἀνδρῶν,
Ἐνθάδε τοι θάνατος· γλυκερὴ δέ τοι ἔκτανε μοῖρα
Γυγαίη, ὅθι τοι τέμενος πατρώιόν ἐστιν,
Τλάῳ ἐπ' ἰχθυόεντι, καὶ Ἕρμῳ δινήεντι.
Ὡς φάτ' ἐπευχόμενος· τοῦ δ' ἄχος ὀξὺ κάλυψε·
Τὸν μὲν Ἀχαιῶν ἵπποι ὠκυπόδων ἐπάλοντο
Πρώτῃ ἐν ὑσμίνῃ· ὁ δ' ἐπ' αὐτῷ Δημολέοντα,
Ἐσθλὸν ἀλεξητῆρα μάχης, Ἀντήνορος υἱὸν,
Νύξε κατ' ἐγκαφον, κωπῆς διὰ χαλκοπαρῄου·
Οὐδ' ἄρα χαλκείη κόρυς ἔσχεθεν, ἀλλὰ δι' αὐτῆς
Αἰχμὴ ἐπεμνήσθη ῥῆξ' ὀστέον, ἐγκέφαλος δὲ
Ἔνδον ἅπας πεπάλακτο· δάμασσε δέ μιν μεμαῶτα.
Ἱπποδάμειαν δ' ἔπειτα καθ' ἵππων εἰσανέηλε,
Πρόσθεν ἔθεν φεύγοντα, μεμιλάφατον ἔτασε θυμόν·
Αὐτὰρ ὁ θυμὸν ἄϊδε καὶ ἤριπε, ὡς ὅτε ταῦρος
Ἤριπε ἑλκόμενος Ἑλικώνιον ἀμφὶ ἄνακτα,

Κύρων

Κύρων ἰλκόνλων· γάνυϖ δε τε τοῖς Ενοσίχθων·
Ως ἄρα τόν γ' ἰφυγόνλα λιπ' ὀσέα θυμὸς ἀγήνως.
Λὐτὰρ ὁ βῆ σιὼ δυρὶ μεΐ' ἀνλίθεον Πολύδωρον
Πριαμίδλω· ϯ δ' ὅτι ϖατὴρ εἴασκε μάχεσθ,
Οὕνεκά οἱ μ῀ ϖᾶσι νεώτατ῀ ἦσκε γόνοιο,
Καί οἱ φίλλατ῀ ἦσκε, ϖόδεσσι ϯ ϖάνλας ἐνίκα. 410
Δὴ τότε νηπιέηνσι, ϖοδῶν ἀρετὴν ἀναφαίνων,
Θωῦσι ϖ/ϕ ϖρομάχων, εἴως φίλον ὤλεσε θυμόν·
Τὸν βάλε μέσσον ἄκοντι ϖοδάρκης δῖ῀ Αχιλλεύς,
Νῶτα ϖαρατίτονλ῀, ὅθι ζωστῆρ῀ ὀχῆες
Χρύσειοι σιώιχον, κ᾽ δίπλό῀ ἤνλιλο θώρηξ·
Ανλιχρὺ ϯ διέχε ϖαρ' ὀμφαλὸν ἔγχε῀ αἰχμή·
Γνὺξ δ' ἔρπ' οἰμώξας· νεφίλη δέ μιν ἀμφεκάλυψε
Κυανέη, ϖρόλί οἱ δ' ἴλαϲ ἔνλεσε χερσὶ λιαθείς.
Εκλαε δ', ὡς ἐνόησε κασίγνητον Πολύδωρον,
Ενλεσε χερσὶν ἴχονλα, λιαζόμφιον ϖρόλὶ γαίη,
Κάρρα οἱ ὀφθαλμῷ νέχυϊ' ἀχλὺς, ὐδ' ἄρ' ἔτ' ἴτλη
Δηρὸν ἰκὰς ϲεφαᾶθ', ἀλλ' ἀνλί῀ ἦλθ' Αχιλῆϊ,
Οξὺ δόρυ ϰεκαδάων, φλογὶ εἴκελ῀· αὐτὰρ Αχιλλεὺς
Ως εἶδ', ὡς ἀνέπνυτο, κ᾽ θύχόμφ῀ ἔπ῀ νὔδα·
Εγγὺς ἀνὴρ, ὃς ἐμόν γε μάλις' ἰσεμάσσαλο θυμὸν,
Ος μοι ἑταῖρον ἔπεφνε τελιμφίον· ὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν
Αλλήλως ϖλώσσοιμφι ἀνὰ ϖολλέμοιο νεφύρας.
Η, κ᾽ ὑϖόδρα ἰδὼν ϖρόσφώνεεν Εκλορα δῖον·
Ασσον ἴθ', ὡς κεν θᾶσσον ὀλίθρα ϖείραθ' ἵκηαι.
Τὸν δ' ὑ τάρβησας ϖρόσφη κορυθαίολ῀ Εκλως· 30
Πηλείδη, μὴ δή μ' ἐπέεσσί γε νηπύτιον ὡς,
Ελπεο δειδίξεσθ· ἐπεὶ σάφα οἶδα κ᾽ αὐτὸς
Ημφὶ κρτομίας, ὅθ' αἴσυλα μυθήσασθ·
Οἶδα δ', ὅτι σὺ μφὶ ἐσθλὸς, ἐγὼ ϯ Cέθεν ϖολὺ χείρων.
Αλλ' ἤτοι μφὶ ταῦτα θεῶν ἐν γένασι κεῖϖ,
Αἶκε σε χειρότερός ϖερ ἐὼν ὀϖὸ θυμὸν ἕλαμαι,
Δουρὶ βοηών· ἐπεὶ κ᾽ ἐμὸν βέλ῀ ὀξὺ ϖάρροθεν.
Η ῥα, κ᾽ ἀμπεπαλὼν ϖρο῎ει δόρυ, κ᾽ τό γ' Αθήνη
Πνοιῇ Αχιλλῆ῀ ϖάλιν ἔλεκτε κυδαλίμοιο,

Ηφ

Ηκα μάλα φύξασα· τὸ δ' ἀψ ἴκεθ' Ἑκτορα δῖον,
Αὐτῷ ἧ παρὰ ποσσὶν ἐρείσατο· αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
Ἐμμεμαὼς ἐπόρουσε, καλαπλάγξων μενεαίνων,
Σμερδαλέα ἰάχων· τὴ δ' ἔξαπάφησεν Ἀπόλλων
Ῥεῖα μάλ', ὥστε θεὸς, ἐκπάλυφε δ' ἀέρι πολλῷ.
Τρὶς μὲν ἔπειτ' ἐπόρουσε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεὺς
Ἔγχεϊ χαλκείῳ, τρὶς δ' ἠέρα τύψε βαθεῖαν·
Ἀλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπέσσυτο, δαίμονι ἶσος,
Δεινὰ δ' ὀμοκλήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Ἐξαῦ νῦν ἔφυγες θάνατον, κύον· ἦτέ τοι ἄγχι
Ἦλθε κακὸν, νῦν αὖτε σ' ἐρύσατο Φοῖβος Ἀπόλλων,
Ὧ, μέλλεις εὔχεσθαι, ἰὼν ἐς δῶπον ἀκόντων·
Ἦ θήν γ' ἐξανύω γε καὶ ὕστερον, εἴ τοι ὀλήσας,
Εἴπερ τις καὶ ἔμοιγε θεῶν ὑπαρήροθός ἐστι·
Νεῶν δ' ἄλλους Τρώων ὀπάσσομαι, οὓς κε κιχείω·
Ὡς εἰπὼν, δρύπτ' ἔνθα καθ' αὐχένα μέσσον ἀκοντι·
Ἠειπε δ' ἧ παρὰ ποδῶν· ὁ δ' ἄρ' ἔπτατο, μοῦνα ἰάσσων,
Δημοῦχον δ' Φιλητορίδην ἠΰν τε μέγαν τε
Καρπάλιμον δουρὶ βαλὼν ἠρύκακε· τῷ δὲ μετ' ἄλκαρ
Οὐτάζων ξίφεϊ μεγάλῳ, ἐξαίνυτο θυμόν.
Αὐτὰρ ὁ Λαόγονον καὶ Δάρδανον, υἷε Βίαντος,
Ἀμφω ἐφορμηθεὶς ἐξ ἵππων ὦσε χαμᾶζε,
Τὸν μὲν δουρὶ βαλὼν, τὸν δ' ἧ ξιφέϊ μέσον ἆορι τύψας.
Τρῶα δ' Ἀλαστορίδην· ὁ μὲν αὐτόθεν ἤλυθε, γένυν,
Εἴπας εὖ παρίδοιτο, λαβὼν, καὶ ζωὸν ἀφείη,
Μηδὲ κατακτείνειεν, ὀμπλακίλιον ἐλεήσας·
Νήπιος, οὐδὲ τὸ ᾔδη, ὃ οἱ οὐ πείσεσθαι ἔμελλεν.
Οὐ γὰρ τι γλυκύθυμος αὐτὸς ἦν, οὐδ' ἀγανόφρων,
Ἀλλὰ μάλ' ἐμμεμαώς· ὁ μὲν ἤπλητο χείρεσι γένυν,
Ἱέμενος λίσεσθαι, ὁ δ' φάσγανῳ ἔνθα καθ' ἧπαρ·
Ἐκ δέ οἱ ἧπαρ ἄλιτεν, ἀτὰρ μέλαν αἷμα κατ' αὐτῷ
Κόλπον ἐπέπλησεν, τὴ δ' ζωρότατος ὄσσε κάλυψε,
Θυμῷ δαλόμενον· ὁ δὲ Μέλιον ἔνθα παρασὰς
Δουρὶ κατ' οὖς· εἴθαρ δ' ἑτέρῳ ἤλθ' ἐπέρεισε
Αἰχμὴ χαλκείη· ὁ δ' Ἀγήνορος υἱὸν Ἐχέκλον

Μέσσῳ

Μέσσῳ καπνιφαλὴν ξίφει πλασε κωπήεντι.
Πὰν δ' ὑπεθρμάνθη ξίφος αἵματι· τὴ δὴ καθ' ὅστε
Ελλασε ποσφύεις θάνατος κὴ μοῖρα κραταιή.
Δουπήσας δ' ἔπεσε, ἵνα τε ξυνίχασι τέτυκται
Λαοῖσι, τῇ τόν γε φίλης ἀφὸ χειρὸς ἔπεισεν
Αἰχμὴ χαλκείη· ὁ δέ μιν μάψ χεῖρα βαρυνθείς,
Πρόσθ' ὁρόων θάνατον· ὁ δ' φάσγανῳ αὐχένα θείνας,
Τῦλ' αὐτῇ πλήκτι κάρη βάλε, μυελὸς αὖτε
Σφονδυλίων ἐκπαλθ'· ὁ δ' ὀπὶ χθονὶ κεῖτο τανυσθείς.
Αὐτὰρ ὁ βῆ ῥ' ἰέναι μετ' ἀμύμονα Πείρεω υἱὸν,
Ρίγμον, ὃς ἐκ Θρῄκης εὐρυπόλαικος εἰλήλεθει·
Τὸν βάλε μέσσον ἄκοντι, πάγη δ' ἐν νηδύϊ χαλκός·
Ηριπε δ' ἐξ ὀχέων· ὁ δ' Αρητίθοον θεράποντα,
Αψ ἵππους στρέψαντα, μετάφρενον ὀξέϊ δουρὶ
Νύξ', ὀπὸ δ' αἵματι ὦσε· κυκήθησαν δέ οἱ ἵπποι.
Ως δ' ἀναμαιμάει βαθὺ ἄλσος θεσπιδαὲς πῦρ
Οὔρεος ἀζηχέος, βαθεῖα δὲ κνίζῃ ὕλη,
Πάντῃ τε κλονέων ἄνεμος φλόγα εἰλυφάζει·
Ως ὅγε πάντῃ θωῦσι σὺν ἔγχεϊ, δαίμονι ἶσος,
Κτεινομένους ἐφέπων, ῥέε δ' αἵματι γαῖα μέλαινα.
Ως δ' ὅτε τις ζεύξῃ βόας ἀργεννας δολιχοκεράους,
Τριβόλῳσι κεῖ λευκὸν ἐϋδμηχάλῳ ἐν ἀλωῇ,
Ρίμφα τε λέπτ' ἐχέμεν βοῶν ὑπὸ πόδας ἠδὲ μύκωνται·
Ως ὑπ' Αχιλλῆος μεγαθύμου μώνυχες ἵπποι
Στεῖβον ὁμῶς νέκυάς τε καὶ ἀσπίδας· αἵματι δ' ἄξων
Νέρθεν ἅπας πεπάλακτο, καὶ ἄντυγες αἱ περὶ δίφρον,
Ας ἀρ' ἀφ' ἱππείων ὁπλέων ῥαθάμιγγες ἔβαλλον,
Αἵτ' ἀπ' ὀπαστάων· ὁ δ' ἴθυε κῦδος ἀρέσθαι
Πηλεΐδης, λύθρῳ δὲ πάλαστο χεῖρας ἀάπτους.

ΤΗΣ

ΤΗΣ
ΟΜΗΡΟΥ
ΙΛΙΑΔΟΣ
ΡΑΨΩΔΙΑ Φ.

Επιγραφή.

Φῆ, μόθῳ Αἰακίδαο παρ' ἠϊόνας πολεμοῖο.

Ἀλλ' ὅτε δὴ πόρον ἶξον ἐϋῤῥεῖϊ πολεμοῖο
Ξάνθῳ δινήεντϊ, ὃν ἀθάνατϊ τέκετο Ζεύς,
Ἔνθα διαλμήξας, τοὺ μὲν πεδίονδ' ἐδίωκε
Πρὸς πόλιν, ἦπερ Ἀχαιοὶ ἀτυζόμενοι φοβέοντο,
Ἠμάτι τῷ πρωτίστῳ, ὅτε μαίνετο φαίδιμος Ἕκτωρ·
Τῇ ῥ' οἵ γε πρόχεοντο πεφυζότες· ἦρχε δ' Ἥρη
Πίτνα πρηῢν βαθεῖαν, ἐρυκέμεν· ἂμ δὲ τοισιν
Ἐς πολεμὸν εἰλεῦντο βαθύῤῥοον, ἀργυροδίνην·
Ἔν δ' ἔπεσον μεγάλῳ παλάγῳ· βρέχε δ' αἰπὰ ῥέεθρα,
Ὄχθαι δ' ἀμφὶ περὶ μεγάλ' ἴαχον· οἱ δ' ἀλαλητῷ
Ἔννεον ἔνθα καὶ ἔνθα, ἑλισσόμενοι κατὰ δίνας.
Ὡς δ' ὅθ' ὑπὸ ῥιπῆς πυρὸς ἀκρίδες ἠερίθονται
Φεύγέμεναι πολεμόνδε, τὸ δ' ἁλέγει ἀκάμαλον πῦρ·
Ὀρμηθὲν ἐξαίφνης, ταί γ' ἅλιαι πελάασι καθ' ὕδωρ·
Ὡς ὑπ' Ἀχιλλῆϊ Ξάνθῳ βαθυδινήεντϊ
Πλῆτο ῥόος κελάδων ὁπαμιλλητῶν τε καὶ ἀνδρῶν·
Αὐτὰρ ὁ δουρικλυτὸς δόρυ μὲν λίπεν αὐτῇ ἐπ' ὄχθας,
Κεκλιμένον μυρίκῃσιν· ὁ δ' ἔνθορε, δαίμονι ἶσος,
Φάσγανον οἷον ἔχων, κακὰ δ' ῥέζεσκε μένοντα·

Τύπλε

Τύπλε δ' ὀπισθοφάλαγγι· τῇ δὲ τάχιστα ἄελλαι
Λοιμὸν θεινομένων, ἐρυθαίνετο δ' αἵματι ὕδωρ.
Ὡς δ' ὑπὸ δειλοῖν μεγαλήτορι ἰχθύες ἄλλοι
Φεύγουσιν, συμπλῶσι μυχὸν λιμένος· δι' ὁμοκλῆς,
Δεινιόωντος· μάλα γάρ τε καταιτίξει, ὃν κε λάβῃσιν·
Ὡς Τρῶες σφαλερῇ χεῖ δεινῷο βέεθρα
Πτῶσσον ὑπὸ κρημνούς· ὁ δ', ἐπεὶ κάμε χεῖρας ἐναίρων,
Ζωοὺς ἐκ σφαλεροῖο δυώδεκα λέξατο κούρους,
Ποινὴν Πατρόκλοιο Μενοιτιάδαο θαλόντος·
Τοὺς ἐξῆγε δύοντας, ἀτυζομένους ἀνιῇρε·
Δῆσε δ' ὀπίσσω χεῖρας ἐϋτμήτοισιν ἱμᾶσι,
Τοὺς αὐτοὶ φορέεσκον ὑπὲρ εὐκνήμῖσι χιτῶνας·
Δῶκε δ' ἑταίροισιν, καταγεῖν κοίλας ὑπὲς νῆας·
Αὐτὰρ ὁ αὖ ἐπόρουσε, κακὸν λελιημένος αἰεί.
Ἔνθ' υἱὸν Πειάσοιο Ζωπήτεα Δαρδανίδαο,
Ἐκ σφαλερῆ φεύγοντα, λυκάονι· τόν ῥα πρὸς αὐτὸς
Ἦγε, λαβὼν ἐν πυκνῇσι φάλῃσι· χέε ἰθύντατα,
Ἐννύχιος· προμολών· ὁ δ' ἐφεστηὼς ἀξέϊ χαλκῷ
Τάμνε, νέας ὄρπηκας, ἐπ' ὄφρυσι δουρὸς ἐΐσης·
Τῷ δ' ἄρ' ἀνωΐστου κακὸν ἦλυθε δῖος Ἀχιλλεύς·
Καὶ τότε μὲν μιν Λῆμνον ἐϋκτιμένην ἱκέσθην,
Νηυσὶν ἄγων· ἐτέρῳ δὲ λύσειν ὤρνυ ἑταίρῳ.
Κεῖθεν δὲ ξεῖνός μιν ἀλύσκανε, πολλὰ δ' ἔδωκεν,
Ἰμβρίῳ Ἠετίωνι, πέμψειν δ' εἰς δῆμον Ἀβαντίδι·
Ἔνθεν ὑπεκπροφυγὼν, σφαλερὸν ἴκετο δῶμα·
Ἐνδυκέως δ' ἥμαξε θυμὸν ἐπέρασεν οἷσι φίλοισιν,
Ἐλθὼν ἐκ Λήμνοιο· δυωδεκάτῃ δέ μιν αὖτις
Χειρὸν Ἀχιλλῆος θεὸς ἤμβροτεν, ὅς μιν ἔμελλε
Πέμψειν εἰς Ἀΐδαο, καὶ οὐκ ἐθέλοντα νόησεν.
Τὸν δ' αἰχμῇ ἔλε φάντα προσάμενος δῖος Ἀχιλλεὺς
Γυμνὸν ἄτερ κόρυθός τε καὶ ἀσπίδος, οὐδ' ἔχεν ἔγχος,
Ἀλλὰ τὰ μὲν ῥ' ἔκαστα φάλα χαμαὶ βάλε· πῆξε γὰρ ἀσπὶς
Φεύγοντ' ἐκ ποταμοῖο, κάμαξι δ' ὑπὸ γούνατ' ἰάλλει·
Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν·
Ὢ πόπο, ἦ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι·

Η μάλα δὴ Τρῶες μεγαλήτορες, ἔσσις ἔπιφρον,
Λύτις ἀνασσήσονζ ὑπὸ ζόφε πεφνέμεν. Ἀ·
Οἷον δὴ κὴ ὁδ' ἦλθε, φυγὼν ὑπὸ νηλεὲς ἦμαρ,
Λῆμνον ἐς ἠγαθέην· τεσσιερημέν Ἀ· ἐδέ μιν ἔκτε
Πόνζ Ἀ· ἀλὸς σολιῆς, ὃ σολεῖς αἰκονζας ἐρύκει.
Αλλ' ἄγε δὴ κὴ δεῦρο ἀκωκῆς ἡμεδίοιο
Γδύσεζ, ὄφρα ἴδωμαι ἐνὶ φρεσὶν, ἠδὲ δαείω,
Η ἄρ' ὁμῶς κὴ κεῖθεν ἐλεύσεζ, ἤ μιν ἐρύξει
Γῆ φυσίζο Ἀ, ἥτε κ' κρατερὸν σεν ἐρύκει.
Ως ὤρμαινε μέγων· ὁ δέ οἱ σχεδὸν ἦλθε τεθηπὼς,
Γένυν ἅψαδζ μεμαώς· σφεὶ δ' ἤθελε θυμῷ
Εκφυγέειν θάνατόν τε κακὸν κὴ κῆρα μέλαιναν·
Ητοι ὁ μὲν δόρυ μακρὸν ἀνέσχετο δῖ Ἀ Αχιλλεὺς,
Οὐτάμεν μεμαώς· ὁ δ' ὑπέδρεχε κὴ λάβε γένυν
Κύφας· ἐΓχείη δ' ἄρ' ὑπὲρ νώτε ἐνὶ γαίῃ
Εστη, ἱεμένη χροὸς ἅμεναι ἀνδρομέοιο.
Αὐτὰρ ὁ τῇ ἑτέρῃ μὲν ἐλὼν ἐλίαστρο γένυν,
Τῇ δ' ἑτέρῃ ἔχεν ἔΓχ Ἀ ἀκαχμένον, ἐδὲ μύλεν·
Καί μιν λισσόμεν Ἀ ἔπεα σφιερόεντα σροσηύδα·
Γνοῦμαί σ', Αχιλεῦ· σὺ δέ μ' οὔδεο, κὴ μ' ἐλέησον·
Ἀντί τοι εἰμ' ἱκέταο, διοτρεφὲς, αἰδοίοιο.
Πὰρ γὸ σοι σρώτῳ σατρὸς μέλαν Δημήτερος ἀλῆν,
Ημαλι πᾷ, ὅτε μ' εἵλες ἰϋκλειμένῃ ἐν ἀλωῇ,
Καί μ' ἐπέρασας, ἄνδυθεν ἄγων σαλερός τε, φίλων τε,
Λῆμνον ἐς ἠγαθέην· ἑκαλόμβοιον δέ τοι ἦλφον·
Νωῖ δ' ἑκάτμῳ τεὶς τόσα σορών· ἧως δέ μοι ἐστὶν
Ηδη δυωδεκάτη, ὅτ' ἐς Ιλιον εἰλήλυθα,
Πολλὰ σαθών, νωῖ αὖ με τεῖς ἐν χερσὶν ἔθηκε
Μοῖρ' ὀλοή· μέλλω σῦ ἀπέχθεσδζ Διὶ σαλεῖ,
Ος με ζοὶ αὖτις ἔδωκε· μινυωθάδιον δέ με μήτης
Γείνατο Λαοθόη, θυγάτης Αλέα γέροντΑ Ἀ,
Αλέω, ὃς Αρκάδεσσι φιλοπτολέμοισιν ἀνάσσει,
Πήδασον αἰπήεσσαν ἔχων ὑπὸ Σαλνοέντι·
Τῷ δ' ἔχε θυγατέρα ΠρίαμΑ Ἀ, σολλὰς ἢ κὴ ἄλλας·
Τῶνδε δύω γεγόμεσδα, σὺ δ' ἄμφω δειροτομήσεις·

Ητοι

Ητοι ὃ πρώτοισι μὴ πρυλέεσσι δάμασσας,
Ἀγλίθιον Πολύδωρον, ἐπεὶ βάλες ὀξέϊ δουρί·
Νωῖν ξ' δὴ ἐνθάδε μοι κακὸν ἔσεσθ' ἠ γὰρ ὀΐω
Σὰς χεῖρας φόνῳ, ἐπεί ῥ' ἐπίλασαί γε δαίμων.
Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσι·
Μή με λεῖν', ἐπεὶ οὐχ ὁμογάστριός εἰμι,
Οὐδὲ τοι ἐταῖρον ἔπεφνεν ἐννέα τε, δεκάτερόν τε.
Ὡς ἄρα μιν Πριάμοιο προσηύδα φαίδιμος υἱὸς,
Λιστόμῳ ἐπίεσσιν· ἀμείλιχον δ' ὄπ' ἄκουεν·
Νήπιε, μή μοι ἄποινα παφαύσκεο, μηδ' ἀγόρευε·
Πρὶν μὲν γὰρ Πάτροκλον ὑπατῆναι μόρσιμον ἦμαρ,
Τόφρα τί μοι παφίδοιμι ἐνὶ φρεσὶ φίλτερον ἦεν
Τρώων, καὶ πολλὰς ζωοὺς ἕλον, ἠδ' ἐπέρασα·
Νωῖν δ' οὐκ ἔσθ', ὅς κεν θάνατον φύγῃ, ὁππότε κέν μοι
Ἰλίου προπάροιθεν ἰὼν χερσὶ βάλῃσι,
Συμπάντων Τρώων, σοὶ δ' ὦ Πριάμοιό γε παίδων.
Ἀλλὰ, φίλος, θάνε καὶ σύ· τίη ὀλοφύρεαι οὕτως;
Κάτθανε καὶ Πάτροκλος, ὅπερ σέο πολλὸν ἀμείνων·
Οὐχ ὁρᾷς, οἷος κἀγὼ, καλός τε, μέγας τε,
Πατρὸς δ' εἰμ' ἀγαθοῖο, θεὰ δέ μ' ἐγείνατο μήτηρ·
Ἀλλ' ὅμως τοι κἀμοὶ θάνατος καὶ μοῖρα κραταιὴ
Ἔσται, ἢ ἠὼς, ἢ δείλης, ἢ μέσον ἦμαρ·
Ὁππότε τις καὶ ἐμεῖο ἄρει ἐκ θυμὸν ἑλὴ,
Ἢ ὀϊστῷ βαλὼν, ἢ δουρὶ τανυσσήφιν ὀϊστῷ.
Ὡς φάτο· τοῦ δ' αὐτοῦ λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ.
Ἔγχει μὲν ῥ' ἀφέηκεν, ὁ δ' ἔζετο χεῖρε πετάσσας
Ἀμφοτέρας· Ἀχιλῆος ἦ ἐρύσσατο φάσγανον ὀξὺ
Τύψε κατὰ κληῖδα παρ' αὐχένα· πᾶν δέ οἱ ἔσσυτο
Δοῦρ ξίφος ἄμφηκες· ὁ δ' ἄρα προπρηνὴς ὑπὸ γαίῃ
Κεῖτο ταθείς· ἐκ δ' αἷμα μέλαν ῥέε, δεῦε δὲ γαῖαν.
Τὸν δ' Ἀχιλλῆος προλαμόντα, λαῶν ποδοῖκα, ἔπος φέρεσθαι,
Καὶ οἱ ἐπιθυμόρμῳ ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευεν·
Εὖλαυθοῖ νυῦν κεῖσο μετ' ἰχθύσιν, οἵ σ' ἀτειλὴν
Αἷμ' ἀπολιχμήσονται, ἀκηδέες· οὐδέ σε μήτηρ
Εὐθεμένη λεχέεσσι γοήσεται· ἀλλὰ Σκάμανδρος

Θῦσεν ἑκατόμβας πάντα κλυτὸς ἐννοσίγαιος κοῦρον.
Θεράπουσαν τις ἐπ' ἀγμὰ μίλακος φέρε' ἐπ' ἀλωῆς
Ἰχθὺς, ὃς κε φάγῃσι λοκαῖον ἀρχεγέτα δημοῦ.
Φθείρεσθ', ἱππόται ἄστυ κιχείομεν ἀμφὶ λιπὲ ἑῆτε,
Τμεῖς μὲν φεύγοντες, ἐγὼ δ' ὄπιθεν κεραΐζων·
Οὐδ' ὑμῖν ποταμὸς σῶς ἐύρροος ἀργυροδίνης
Ἀρκίσει, ᾧ δὴ πολλὰ πολεῖτε ἑκατόμβας ταύρους,
Ζωοὺς δ' ἐν δίνῃσι καθίετε μώνυχας ἵππους.
Ἀλλά κε δὴ οὕτω λυγρῷ θανάτῳ κακὸν μόρσω, ὄφρα καὶ ἄλλοι
Τίσωσι Πατρόκλοιο φόνον, καὶ λοιγὸν Ἀχαιῶν,
Οὓς ἐπὶ νηυσὶ θοῇσιν ἐναίρεσκε, νόσφιν ἐμεῖο.
Ὡς ἄρ' ἔφη· ποταμὸς δ' ἐχολώσατο κηρόθι μᾶλλον·
Ὥρμηνεν δ' ἀνὰ θυμὸν, ὅπως σχήσειε πόνοιο
Δῖον Ἀχιλλῆα, τρῶσιν δ' ἀλάλκοι.
Τόφρα δ' Πηλέος υἱὸς, ἔχων δολιχόσκιον ἔγχος,
Ἀστερόπαιον ἐπᾶλτο, καταυτόμολον μαρναμένων,
Υἱὸν Πηλαγόνος· τὸ δ' Ἀξιὸς εὐρυρέεθρος
Γείνατο, καὶ Περίβοια, Ἀκεσαμενοῦ θυγατρῶν
Πρεσβυτάτη· τῇ γὰρ μιγεὶς ποταμοὶ βαθυδίνης.
Τῷ δ' Ἀχιλεὺς ἐπόρουσεν· ὁ δ' ἀντίος ἐκ ποταμοῖο
Ἔστη, ἔχων δύο δοῦρε· μάχῃ δέ οἱ ἐν φρεσὶ θῆκε
Ξάνθος, ἐπεὶ κεχόλωτο δαϊκταμένων ἀζηχῶν,
Τοὺς Ἀχιλεὺς ἐνάριξε κατὰ ῥόον, οὕνεκ' ἀλείτας.
Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦλθ' ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
Τὸν πρότερος προσέειπε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
Τίς πόθεν εἰς ἀνδρῶν, ὃ μιν ἔτλης ἀντίος ἐλθεῖν;
Δυστήνων δέ τε παῖδες ἐμῷ μαρνανται ἀνίῃσι.
Τὸν δ' αὖ Πηλεγόνος προσεφώνεε φαίδιμος υἱὸς·
Πηλεΐδη μεγάθυμε, τίη γενεὴν ἐρείνεις;
Εἰμὶ δὲ Παιονίης ἐριβώλακος, τηλόθεν ἐσσυ-
Παίονας ἀνδρεχὲς ἄγων δολιχεγχέας· ἦδη δὲ μοι ἴτυς
Ἠὼς ἐνδεκάτη, ὅτ' ἐς Ἰλιον εἰλήλουθα.
Αὐτὰρ ἐμοὶ γενεὴ ἐξ Ἀξιοῦ εὐρὺ ῥέοντος,
Ἀξιοῦ, ὃς κάλλιστον ὕδωρ ἐπιχαρσίου ἀπτεῖ,
Ὃς τέκε Πηλεγόνα κλυτὸν ἔγχεϊ· τὸν δ' ἐμὲ φασὶ

Γείνασθ'.

Γείναδ'· νυῦ αὖτε μαχώμεθα, φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ.
Ὡς φάτ' ἀπειλήσας· ὁ δ' ἀτίμητος δῖος Ἀχιλλεὺς
Πηλείδαι μετέειπε· ὁ δ' ἀμαιμακέτῃσιν ἐπ' ὤμοις
Ἠϊθέη Ἀστεροπαῖον, ἐπεὶ πρώτιστον ἔπεφνε·
Καί ῥ' ἐπὶ τῷ μὲν δουρὶ σάκος βάλεν, οὐδὲ διὰ σπὸς
Ῥῆξε σάκος· χρυσὸς γὰρ ἐρύσσατο, δῶρον Θεοῖο·
Τῷ δ' ἑτέρῳ μὲν πῆχυν ἀπ' ἀγκωνίδος βάλε χειρὸς
Δεξιτερῆς, σὺν δ' αἷμα κελαινεφὲς· ἂν δ' ὑπὸ αὐτῷ
Γαίῃ ἐνεστήριξε, λελασμένος ἔγχεος ἔντε.
Δεύτερος αὖτ' Ἀχιλῆϊ μενεπτολέμῳ ἐπόρουσε
Ἀστεροπαίῳ ἐφῆκε, πελασθείς· μέμβλετο δ' οὔ οἱ 70
Καὶ τῷ μὲν ῥ' ἀφάμαρτεν· ὁ δ' ὑψηλὸν βάλεν ὄχθον,
Μεσσοπαγὲς δ' ἄρ' ἔθηκε καὶ ὄχθης μείλινον ἔγχος·
Πηλεΐδης δ', ἄορ ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ,
Ἆλτ' ἰθὺς ἐπιόντα· ὁ δ' ἄρα μενεπτολέμῳ Ἀχιλῆϊ
Οὐ δυνάθ' ὑπὸ ποδηνεκέως ἐρύσσαι χειρὶ παχείῃ·
Τρὶς μὲν μιν μεθέλκυσεν, ἐρύειν δ' ἐμεμάτην,
Τρὶς δὲ ῥόωνται βίῃ· τὸ δὴ τέτατο φρεσὶ θυμῷ
Ἄξαι ὑπερφιάλως δόρυ μείλινον Αἰακίδαο.
Ἀλλὰ τὸν Ἀχιλεὺς χαλκὸν ἄορος ὀξὺν ἀπηύρα·
Γαστέρα γὰρ μιν τύψε παρ' ὀμφαλόν· ἐκ δ' ἄρα πᾶσαι
Χύντο χαμαὶ χολάδες· τὴν δ' ὄσσε καλύψεν ἀμοργός. 81
Ἀθμαίνοντ' Ἀχιλεὺς ἀπὸ οἱ στήθεσφιν ὀρέξας,
Τύψε κατ' ἰξύν, ἀπὸ δ' ἔγχος καὶ θώρηκ' ἔπορε·
Κεῖτ' ἔτυπ' ἐν κονίῃσι τανυσθείς· Κρηνίων δὲ
Παισὶν ἐειδόμενος, Πολεμηΐδῃ ἀντιθέῳτι.
Φῦσεν δὲ μιν Πολεμηΐ γλαφυρὰ ἐμμελίη ἐλεγειῇ·
Λὰξ δὲ ἑῷ ἐνὶ νηυσὶν μεγαλήτορι δύσετο τεύχεα καλά·
Τίχθη μὲν ἀνὴρ, πολλοῖσιν ἀνδράσιν Μυρμιδόνεσσι,
Πηλῆος Αἰακίδαο· ὁ δ' ἄρ' Αἰακὸς ἦεν ἄνακτος
Τῷ κρείσσων μὲν Ζεὺς Πηλεΐδῃ ἀλιμυδέντι· 90
Κρείσσων δ' αὖτε Διὸς γαμβρὸς, Πηλῆος τέτυκται.
Καὶ γὰρ οἱ σκηπτοῦχος ἔδεν μέγας, ἠδὲ δυώδαι τε
Θυγατέρες· ἀλλ' ἓξ ἔσκε Διὶ Κρονίωνι μαχέσθαι·
Τῷ, ὅτι κεῖνος Ἀχιλλῆϊ ἰσοφαρίζοι,

Οὐδὲ βαθυῤῥείταο μέγα σθένος Ὠκεανοῖο,
Ἐξ οὗπερ πάντες ποταμοὶ, καὶ πᾶσα θάλασσα,
Καὶ πᾶσαι κρῆναι, καὶ φρείατα μακρὰ νάουσιν·
Ἀλλὰ καὶ ὃς δείδοικε Διὸς μεγάλοιο κεραυνὸν,
Δεινήν τε βροντὴν, ὅτ' ἀπ' οὐρανόθεν σμαραγήσῃ.
Ἦ ῥα, καὶ ἐς κρατερὸν ἐγύαλον χάλκειον ἵζε.
Τὸν δ' ἄλλοθεν λεῖπεν, ἐπεὶ φίλον ἦτορ ἀπηύρα,
Κείμενον ἐν φαραγξὶ, δίαινε δέ μιν μένα ὕδωρ.
Τὸν μὲν ἄρ' ἰχθύες τε καὶ ἰχθύες ἀμφιπένοντο,
Δημὸν ἐρεπτόμενοι ὑπὲρ φρίδιον κείροντες·
Φῦτρα δ' ὁ βῆ ῥ' ἴέναι μετὰ Παίονας ἱπποκορυστὰς,
Οἵ ῥ' ἔτι πὰρ ποταμὸν περφυκότα δινήεντα,
Ὧς εἶδον τ' ἄρειον ἐν κρατερῇ ὑσμίνῃ
Χέρσ' ὑπὸ Πηλείδαο καὶ ἄορι ἴφι δαμέντα.
Ἐνθ' ἦλθ' Θερσίλοχόν τε, Μύδωνά τε, Ἀστύπυλόν τε,
Μνῆσόν τε, Θρασίον τε, καὶ Αἴνιον, ἠδ' Ὀφελέστην·
Καί νύ κ' ἔτι πλέονας κτάνε Παίονας ἀκὺς Ἀχιλλεὺς,
Εἰ μὴ χωσάμενος προσέφη Πηλαμὼν βαθυδίνης,
Ἀντέα εἰσάμενος, βαθέης δ' ἐκφθέγξατο δίνης·

Ὦ Ἀχιλεῦ, περὶ μὲν κρατερὸς, περὶ δ' αἴσυλα ῥέζεις
Ἀνδρῶν· αἰεὶ γὰρ τοι ἀμείλιχοι ἔμμενοι αὐτοί.
Εἴ τοι Τρῶας ἔδωκε Κρόνου παῖς πάντας ὀλέσσαι,
Ἐξ ἐμέθεν γ' ἐλάσας πεδίον κάτα, μέρμερα ῥίζειν·
Πλήθει γὰρ δή μοι νεκύων ἐρατεινὰ ῥέεθρα,
Οὐδέ τί πω δύναμαι προχέειν ῥόον εἰς ἅλα δῖαν,
Στεινόμενος νεκύεσσι· σὺ δὲ κλείνεις ἀϊδήλως·
Ἀλλ' ἄγε δὴ παῦσαι· ἄγχι μ' ἔχει, ὄρχαμε λαῶν.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
Ἔσται ταῦτα, Σκάμανδρε διοτρεφὲς, ὡς σὺ κελεύεις·
Τρῶας δ' οὐ πρὶν λήξω ὑπερφιάλους ἐναρίζων,
Πρὶν ἔλσαι κατ' ἄστυ, καὶ Ἕκτορι πειρηθῆναι
Ἀντίβιον, ἤ κέν με δαμάσσειε, ἢ κεν ἐγὼ τόν.

Ὣς εἰπὼν, Τρώεσσιν ἐπίαυλο, δαίμονι ἶσος.
Καὶ τότ' Ἀπόλλωνα προσέφη Πηλαμὼς βαθυδίνης·

Ὦ πόπαι, Ἀργυρότοξε, Διὸς τέκος, οὐ σύ γε βουλὰς

Εἰρύσαο

Εἰρύσαο Κρηθῆνα, ὅ τοι μάλα πόλλ' ἐπίτιλλε
Τρωσὶ παρεστάμεναι καὶ ἀμυνέμεν, εἰσόκεν ἔλθῃ
Δείελος ὀψὲ δύων, παύσῃ δ' ἐρίβωλον ἄρουραν.
Ἦ, καὶ Ἀχιλλῆος μὲν ὑπερφιάλοιο μέσῳ,
Κνημῖδ' ἀμφαίξας· ὁ δ' ἐπίαστο, οἱ δμῶες θύων·
Πάντα δ' ὅμοιε ῥέεθρα κυκώμενα· ὧσε δὲ νεκροὺς
Πολλοὺς, οἳ ῥα καθ' αὐτὸν ἅλις ἔδμεν, οὓς κτάν' Ἀχιλλεύς·
Τοὺς ἐκβαλλε θύραζε, μεμυκὼς, ἠύτε ταῦρος,
Χίσσονδε· ζωοὺς δ' ἰσάω κτεῖνε καλὰ ῥέεθρα,
Κρύπτων ἐν δίνῃσι βαθείῃσιν μεγάλῃσι.
Δεινὸν δ' ἀμφ' Ἀχιλῆα κυκώμενον ἵστατο κῦμα,
Ὥθει δ' ἐν ζάκτεϊ πίπτων ῥόος, οὐδὲ πόδεσσιν
Εἶχε στηρίξασθαι· ὁ δὴ πλατέϊλω ἔλε χερσὶν
Εὐφυέα μεγάλω· ἡ δ' ἐκ ῥιζῶν ἐρεπτομένη
Κνημοὺς ἅπαντα δίωσεν, ἐπέσχε δὲ καλὰ ῥέεθρα
Ὀζοισιν πυκινοῖσι· γεφύρωσεν δέ μιν αὐτὸν,
Εἴσω πᾶσ' ἐρεπτόμενος· ὁ δ' ἄρ' ἐκ λίμνης ἀνορούσας,
Ἤϊξεν πεδίοιο κατὰ κρημνοῖσι πίτνων,
Δείσας· οὐδ' ἔτ' ἔληγε μέγας θεὸς, ὦρτο δ' ἐπ' αὐτὸν
Ἀκροκελαινιόων, ἵνα μιν παύσειε πόνοιο
Δῖον Ἀχιλλῆα, Τρώεσσι δὲ λοιγὸν ἀλάλκοι.
Πηλείδης δ' ἀπόρουσεν, ὅσον τ' ὀπὶ δουρὸς ἐρωὴ,
Αἰετῷ οἴμαλ' ἴσχων μέλανι, τῷ θηρητῆρες,
Οἵ τ' ἄμα καρτιστός τε καὶ ὠκιστος πελειάων.
Τῷ εἰκὼς ἤϊξεν· ὀπὶ στύθεσσι δὲ χαλκὸς
Σμερδαλέον κονάβιζεν· ὕπαιθα δὲ τοῖο λιασθεὶς
Φεύγ', ὁ δ' ὄπιθε ῥέων ἕπετο μεγάλῳ ὀρυμαγδῷ·
Ὡς δ' ὅτε τ' ἀνὴρ ὑχθήσας ἀπὸ κρήνης μελανύδρου
Ἀμφιλαφὲς κήπου ὕδατι ῥόον ἡγεμονεύσῃ,
Χερσὶ μάκελλαν ἔχων, ἀμάρης δ' ἐξ ἔχμαλα βάλλων·
Τοῦ μὲν τε σφυρὸν, ὑπὸ φηγῖνες ἅπασαι
Ὀκλεῦνται, τὸ δέ τ' ὦκα καλεσσόμενον κελαρύζει
Χώρῳ ἐνὶ σπαλεῖ, φθάνει δέ τε καὶ τ' ἄγονα·
Ὡς αἰεὶ Ἀχιλῆα κιχήσατο κῦμα ῥόοιο,
Καὶ λαιψηρὰ ἰόντι· θεοὶ δέ τε φέρτεροι ἀνδρῶν.

Ὁσσάκι

Θανάτῳ δ' ὑφιήσεται ποδώκεϊ δῖος Ἀχιλλεύς
Στῆναι ἐναντίβιον, μὴ γνάμψωμεν, εἴ μιν ἕπωνται
Ἀθάνατοι φοβέουσι, τοὶ ἐγχὺν δίκαιοι ἔχουσι,
Τοσσάδε μὲν μεγάλῳ κῦμα διϊπετέϊ ποταμοῖο
Πλάζ' ἅπαξ καθύπερθεν· ὁ δ' ὀφρύσι φαινὲν ἐπάλξας,
Θυμῷ ἐπαΐσσων· πολλαχόθι δ' ὑπὸ γούνατ' ἰάλλει
Λᾶας, ὕπαιθα ῥέων, πολέμιον δ' ὑπέρεσσε ποδοῖϊν·
Πηλείδης δ' ἅμ' ἕπεσθον, ἰθὺν ἐς ἐγχὺν δίκαιον·
Ζεῦ πάτερ, ἦ ῥά νύ τις μιν ὑπὲρ θεὸν ὀλοὸν ὑπέρτην
Ἐκ πολέμοιο Κάβειραν· ἔπειτα δ' ἔπειτά τι ῥέξομεν,
Ἀλλ' ἔτι μοι τόσον αἶτιν ἐπιτροπάασον,
Ἀλλὰ φίλη φάσσαι, ἵ μι φθίσεσθαι ἀθέλητον
Ἦ μ' ἔφατο Τρώων ὑπὸ τείχεϊ δουρικλυτάων
Λαιψηροῖς ὀλίεσσι Ἀπόλλωνι βουλεύσαντι.
Ὡς μ' ὄφελ' Ἕκτορος κτεῖναι, ὅτε κεν θάνε φαίδιμος Ἄρηος,
Τῷ κ' ἀγαθὸν μάρψας ἔπεφνε, καί κεν ἐξενάριξε·
Νῦν δέ με λευγαλέῳ θανάτῳ ἕλε κηρὶ τετάσθαι,
Ἐρχθέντ' ἐν μεγάλῳ ποταμῷ, ὅτε πώεα βόσκω,
Ὀξυδρόμου ὑπὸ δίνης χερσὶν βιησάμενός με.
Ὡς φάτο· τὴν δ' ἠμείβε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς
Τύτλῳ ἐΐσκυε ἴόντι, φίλας δ' ἀνδρώσατο ἰούλους·
Χερσὶ δ' ἑῇσιν ἔπειτα λαβὼν ὄπιθεν ἐπέτασσε·
Τοῖσι δ' μύθων ἦρχε Ποσειδάων ἐνοσίχθων·
Πηλείδη, μήτ' ἄρ τι λίην τρέε, μήτε τι τάρβει·
Τοίω γὰρ τοι νῶϊ θεῶν ὑπιταμνόμεθ' εἰμὲν,
Ζηνὸς ἐπαγγέλοντι, ἰγὼ καὶ Παλλὰς Ἀθήνη·
Ὥς ἑ τοι πολεμῆϊ γε δαμήμεναι αἴσιμόν ἐστιν·
Ἀλλ' ὅδε μὲν τάχα λαφήσει, σὺ δὲ εἴσεαι αὐτός·
Αὐτάρ τοι συνιεῖς ἐνθουσιόωντ', αἶνε μάθησαι,
Μὴ σφῷϊν σώοιν χεῖρας ἐμοιῖν πολεμίσω,
Εἰν ἅλὶ Ἰλιόφιν καλὴν τείχεα λιπὼν ἰέναι
Τρωϊκὸν, ὅς κε φύγῃσι· σὺ δ' Ἕκτορι θυμὸν ἀπούρας
Ἄψ ὅπι νῆας ἵκευ· δίδομέν τοι εὖχος ἀρέσθαι.
Τὼ μὲν ἄρ' ὣς εἰπόντε μετ' ἀθανάτοισι νέεσθην·
Αὐτὰρ ὁ βῆ (μέγα γὰρ μιν θεῶν ἄρτιον ἔφυτρεν,)

Ες πεδίον· τὸ ἦ πᾶν πλῆθ' ὕδατι ἐπχυμένῳ·
Πολλαὶ ἦ τεύχεα κυλὰ θαϊκλαμένων ἐίζητον
Πλωόντ', ἠὲ νέεσκε· τῶ δ' ὑψόσε γέντο ῥέεθρα
Πρὸς ῥόον ἀΐσσοντι· ἀν' ἐθεὼ· ὄβριμον ἦεν
Εὐρὺ ῥέων ποταμός· μέγα γὰρ σθένει· ἔκλυε Λήθη·
Θυδὶ Σκαμάνδρος ἴλλιγε τὸ ὃν μένος, ἀλλ' ἔτι μᾶλλον
Χάζετο Πηλείωνι, κόρυσσε ἦ κῦμα ῥόοιο,
Τψόσ' ἀνισχόμενον· Σιμόεντι ἦ κέκλιτ' ἄὐτας·
Φῖλε κασίγνητε, σθένος ἀνέρος ἀμφότεροί περ
Σχῶμεν, ἐπεὶ τάχα δὴν μέγα Πριάμοιο ἄνακτος
Ἐκπέρσει, Τρῶας ἦ κε μόθον ἀ μενέουσιν.
Ἀλλ' ἐπάμυνε τάχιστα, καὶ ἐμπίπλησθι ῥέεθρα
Τδατος ἐκ πηγέων, πάντας δ' ὀρθωσον ἐταίρους·
Ἰσχε ἦ μέγα κῦμα· σολεῦσι δ' ὀρυμαλδὸν ὄρσεο
Φιζῶν καὶ λάων, ἵνα πωύσομεν ἄγριον ἄνδρα,
Ος δὴ νῦν κρατέει, μέμονεν δ' ὄγε ἶσα θεοῖσι.
Φημὶ γὰρ ἔτι βίῃ γε καὶ σμερδαλέῳ, ἔτι τι εἶδε,
Οὔτε τὰ τεύχεα καλὰ, τά σε μᾶλλα νεικέει λίμνην
Κείσεθ' ὑπ' ἰλύϊ κεκαλυμμένα· κὰδ' δέ μιν αὐτὸν
Εἰλύσω ψαμάθοισιν, ἄλις χερσίν γε πεχούσας
Μυρίον, ὐδέ οἱ ὀστέ' ὀπίσσονται Ἀχαιοὶ
Λαΐφος· πόσιν ὧδε οἱ ἄσιν κεδόπρηθι καλύψω.
Αὐτῦ οἱ καὶ σῆμα τετεύξεται, ὐδέ τι μὶν χρεὼ
Ἔσται τυμβοχοΐης, ὅτε μιν θάπτωσιν Ἀχαιοί.
Η, καὶ ἐπῶρτ' Ἀχιλῆϊ κυκώμενος ὑψόσε δοῦναι,
Μορμύρων ἀφρῷ τε, καὶ αἵματι, καὶ νεκύεσσι.
Πορφύρεον δ' ἄρα κῦμα διϊστάμενον περὶ αὐτὸν
Ἱσταθ' ὑπερθορον, καὶ δ' ἵκετο Πηλείωνα.
Ηρη ἦ μίν' ἄὔσε, κελευσθείσαν' Ἀχιλῆϊ,
Μή μιν Ἥφαιστον πρηΰνεμεν ἐκπάγλως ἀθρόησαι·
Αὐτίκα δ' Ἥφαιστον προσεφώνεεν ἦν φίλον υἱόν·
Ορσεο, Κυλλοπόδιον, ἐμὸν τέκος· οὐ γὰρ ἔοικεν
Ξάνθον δινήεντα μάχῃ πεδάασθαι ἔτ' ἔμπης
Αλλ' ἐπάμυνον τάχιστα, κατιφλόεσσαι δὲ φλόγα πολλὴν
Αὐτὰρ ἐγὼ Ζεφύρου καὶ ἀήτεος ὀτρυνέουσα

Εἶσομαι

Εἶσομαι ἐξ ἁλόθεν χθιζὴν δρσκσα θύελλαν,
Ἣ κεν ἀπὸ Τρώων κεφαλὰς καὶ τεύχεα κήαι,
Φλίγμα καπνὸν φορέσσα· σὺ δ' Ξάνθοιο σας' ἔχθας
Δίνδιεσσι μάχῃ, ἐν δ' αὐτὸν ἔσσο συφελί· μηδέ σε πάμπαν
Μειλιχίοις ἐπέεσσιν ἀποστρέπτω καὶ ἀρειῇ·
Μηδὲ σφελὶν ἀπόπαυσε τεὸν μένος· ἀλλ' ὁπόταν δὴ
Θθίγξομ' ἐγὼν ἰάχουσα, τότε χρεῖν ἀκάμαλον σθρ.
Ως ἔφαθ'· Ηφαιστος δ' τετύσκετο θεσπιδαὲς σῦς.
Πρῶτα μὲν ἐν πεδίῳ σῦς δαίζετο, καὶ δ' νεκρὲς
Πολλὲς, οἵ ῥα καθ' αὐτὸν ἅλις ἔδ, σὺς κλάδ' Αχιλλδύς·
Πᾶν δ' ἐξηρέθθη πεδίον, χέτο δ' ἀγλαὸν ὕδως.
Ως δ' ὅτ' ὀπωρινὸς Βορέης νεοαρδέ' ἀλωὴν
Αἶψ' ἀν. ξηρείνῃ, χαίρει δέ, μιν ὅστις ἐθείρει·
Ως ἐξηρείνθη πεδίον σᾶν, καίδ' ἄρα νεκρὲς
Κῆεν, ὁ δ' ἐς πολαμὸν βίψε φλόγα πυμφανόωσ'·
Καίοντο πτελέαι τε, καὶ ἰτέαι, ἠδὲ μυρῖκαι,
Καίετο δ' λωτός τ', ἠδὲ θρύον, ἠδὲ κύπειρον,
Τὰ πρὸς καλὰ ῥέεθρα ἅλις πολαμοῖο πιφύκει·
Τείρετ' ἐγχέλυές τε, καὶ ἰχθύες, οἵ καθὰ δίνας,
Οἵ κ' καλὰ ῥέεθρα κυδιόωντο ἔνθα καὶ ἔνθα,
Πνοιῇ τειρόμενοι πολυμήτι Ηφαίστοιο·
Καίετο δ' ἰς Πολαμοῖο, ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν.
Ηφαιστ', ὅττις σοί γε θεῶν δυσάτ' ἀντιφερίζειν,
Οὐδ' ἂν ἐγώ σοί γ' ὧδε πυρὶ φλεγέθοντι μαχοίμην·
Λῆγ' ἔριδος· Τρῶας δὲ καὶ αὐτίκα δῖος Αχιλλδὺς
Ἀστος ἐξελάσειε· τί μοι ἔριδος καὶ ἀρωγῆς;
Φῆ πυρὶ καιόμενος· ἀνὰ δ' ἴφλυε καλὰ ῥέεθρα.
Ως δὲ λέβης ζεῖ ἔνδον, ἐπειγόμενος πυρὶ πολλῷ,
Κνίσῃ μελδόμενος ἀπαλοστεφέος σιάλοιο,
Πάντοθεν ἀμβολάδην, ὑπὸ δὲ ξύλα κάππεσε κεῖθι·
Ως τῶ καλὰ ῥέεθρα πυρὶ φλέγετο, ζέε δ' ὕδως·
Οὐδ' ἤθελε πορρέειν, ἀλλ' ἴσχετο· τεῖρε δ' ἀϋτμὴ,
Ηφαίστοιο βίηφι πολύφρονος· αὐτὰρ ὅγ' Ηρην,
Πειρᾶτο λιαζόμενος, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Ηρη, τίπτε σὸς υἱὸς ἐμὸν μόρον ἔχεσι κήδειν

Ἐξ ἄλλων; ἐ μὲν τοι ἐγὼ τόσον αἴτιός εἰμι,
Οσσον οἱ ἄλλοι πάντες, ὅσοι Τρώεσσιν ἀρωγοί.
Αλλ' ἦτοι μὲν ἐγὼν ὑποπαύσομαι, εἰ σὺ κελεύεις·
Παυέσθω δ' καὶ ἔπειτα· ἐγὼ δ' ἐπὶ καὶ τόδ' ὀμεῦμαι,
Μήποθ' ὅπλ Τρώεσσιν ἀλεξήσειν κακὸν ἦμαρ,
Μηδ' ὁπόταν Τροίην μαλερῷ πυρὶ πᾶσα δαΐζῃ
Καιομένη, καίουσι δ' ἀρήϊοι υἱες Αχαιῶν.

Αὐτὰρ ἐπεὶ τό γ' ἄκουσε θεὰ λευκώλενος Ηρη,
Αὐτίκ' ἄρ' Ηφαιστον προσεφώνεεν ὃν φίλον υἱόν·
Ηφαιστε, κλυτότεχνα, τέκνον ἀγαυλίης· ἐ γὰρ ἔοικεν
Αθάνατον θεὸν ὧδε βροτῷ ἕνεκα συφελίζειν.
Ως ἔφαθ'· Ηφαιστος δὲ καλέσσατο θυμὸν ἀρίστην·
Αψορρον δ' ἄρα κῦμα κατίσχετο καλὰ ῥέεθρα.
Αὐτὰρ ἐπεὶ Ξάνθοιο δάμη μεγάθυμος, οἱ μὲν ἔπειτα
Παυσάσθην· Ηρη γὰρ ἐρύκακε χωομένη περ.
Εν δ' ἄλλοισι θεοῖσιν ἔρις πέσε βιοθρέμμοσι,
Αργαλέη, δίχα δέ σφιν ἐπὶ φρεσὶ θυμὸς ὄρνυτο·
Σὺν δ' ἴαχεν μεγάλῳ ὁμάδῳ, βρέχε δ' ἀμφὶ χθόνα·
Αμφὶ δὲ σάλπιγξεν μέγας οὐρανός· ἄϊε δὲ Ζεὺς
Ημενος Οὐλύμπῳ, ἐγέλασσε δέ οἱ φίλον ἦτορ
Γηθοσύνῃ, ὅθ' ὁρᾶτο θεοὺς ἔριδι ξυνιόντας.
Ενθ' οἱ γ' οὐκ ἔτι δηρὸν ἀφίστασαν· ἦρχε δ' Αρης
Ρινοτόρος, κὸρυθι Αθηναίῃ ἐπόρουσε,
Χάλκειον ἔγχος ἔχων· καὶ ὀνείδειον φάτο μῦθον·
Τίπτ' αὖ, ὦ κυνόμυια, θεὸς ἔριδι ξυνελαύνεις,
Θάρσος ἄπτον ἔχουσα; μέγας δέ σε θυμὸς ἀνῆκεν.
Η ἐ μίμνῃ, ὅτε Τυδείδῃ Διομήδεϊ ἀνῆκας
Οὐτάμεναι; αὐτὴ δὲ φανόψιον ἔγχος ἑλοῦσα,
Ἰθὺς ἰμεῦ ἔστας, διὰ δὲ χρόα καλὸν ἔδαψας·
Τῷ σ' αὖ νῦν ὀΐω ἀπατισέμεν, ὅσσα μ' ἔοργας.
Ως εἰπὼν, ἔτυψε καθ' αἰγίδα θυσσανόεσσαν,
Σμερδαλέην, ἣν οὐδὲ Διὸς δάμνησι κεραυνός,
Τὴν μιν Αρης ἔτυψε μιαιφόνος ἔγχεϊ μακρῷ·
Η δ' ἀναχασσαμένη λίθον εἵλετο χειρὶ παχείῃ,
Κείμενον ἐν πεδίῳ, μέλανα, τρηχύν τε, μέγαν τε,

Τόν

Τόν ῥ' ἄνδρες μεμάτεσσι θεὸς ἴμμιν ὄτρυν' ἀρέσθαι·
Τῷ βάλε θᾶσσον Ἄρηα καθ' αὐχένα, λῦσε δὲ γυῖα·
Ἕπλετο δ' ἐπτίχει εἰλήθει ἴσος ἀνέμοισι ὃ χαίτας·
Τεύχεα τ' ἀμφεβάλοντο· χόλωσε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη,
Καί οἱ ἐπεθυμάνθη ἵππια μετρόωντα προσαύδα·

Νηπύτι', ἐξέ νύ σεῦ μετὶ φρεσὶ ἐπτοφάτω, ὅσσον ἀρείων 421
Εὔχομ' ἐγὼν ἴμμεναι, ἔτι μοι μάχῃ ἀντιφερίζεις;
Οὕτω κεν δὲ μετρὸς ἑκατηβόλοισι ἐξαπολίνοις,
Ἦ τοι χωομάνη κατὰ μοῖραν, ἔπεκε Ἀχαιὸς
Καλλιπτις, μετὰς Τρωσὶν ὑπερφιάλοισιν ὁμιλεῖς.

Ὡς ἄρα φωνήσασα, πάλιν τρόπιν ὄτρυν φαεινώ·
Τὸν δ' ἄγε χειρὸς ἑλοῦσα Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη,
Πυκνὰ μάλα στυφέλιζε· μάχις δ' ἐπεκλέσατο θυμόν.
Τὴν δ' ὡς οὖν ἐνόησε θεὰ γλαυκώπις Ἀθήνη,
Αὐτίκ' Ἀθηναίην ἵππια φιλομμήδεα προσηύδα·

Ὦ πόποι, Αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, ἀτρυτώνη, 20
Καὶ δ' αὖθ' ἡ κυνόμυια ἄγει βροτολοιγὸν Ἄρηα
Δηΐῳ ἐν προλίμῳ κτὶ κλόνῳ· ἀλλὰ μίτηθι.

Ὡς φάτ'· Ἀθηναίη δὲ μεμίσετο, χεῦε δὲ θυμῷ·
Καί ῥ' ὀπιτεταμένην πρὸς στήθεα χειρὶ παχείῃ
Ἤλασε, τῆς δ' αὖτε λύτο γνύατα καὶ φίλον ἦτορ.
Τὼ μὲν ἄρ' ἔμπεδον κεῖτο πολὺ χθονὶ πεπλαδομένω·
Ἡ δ' ἄρ' ἐπεθυμάνθη ἵππια μετρόωντ' ἀγόρευε·

Τοιοῦτοι καὶ φάντις, ὅσοι Τρώεσσιν ἀρωγοί,
Εἶεν, ὅτ' Ἀργείοισι μαχοίατο δηϊοτῆτι,
Ὡδέ κε θεσπεσίῃ καὶ σάκεσσιν ὀρωρεχατοῖεν 30
Ἠλθεν Ἄρει ὀτρύνουσι, ἐμοὶ μέτα κυδιόωντι·
Τῷ κεν δὴ πάλαι ἄμμες ἐπαμπεφιδόμεθα πολεμίους,
Ἰλίου ἐκπέρσαντες ἐϋκτιμένην πτολίεθρον.

Ὡς φάτο· μειδήσασα δὲ θεὰ λευκώλενος Ἥρη·
Δὴ τὰς Ἀπόλλωνα φοιβητίονα κικλήσκετο·

Φοῖβε, τίη δὴ νῶϊ διίστεμεν; οὐδὲ ἔοικεν,
Ἀρξάντων ἐτίεσθαι· τὸ μὲν οὐκ ἀεικέα μοῖρα
Ἰοιμὴν Οὐλυμπόνδε, Διὸς πρὸς χαλκοβατὲς δῶ.
Ἄρχε· σὺ γὰρ θέμις ἐστὶ πεπάτερος· αὐτὰρ ἐγώ γε

Καλὸν,

Καλὸν, ἐπεὶ πρότερος γλυκόμλιν, ϗ πλείονα εἰδώ·
Νηπύτι', ὡς ἄνοον κραδίλιν ἔχες· οὐδέ νυ τῷ πρ
Μέμνησαι, ὅσα δὴ πάθομλιν κακὰ Ἰλιον ἀμφὶ,
Μῆνοι νῶϊ θεῶν, ὅτ' ἀγήνορι Λαομέδοντι
Παὶρ Διὸς ἐλθόντες θητεύσαμλιν εἰς ἐνιαυτὸν,
Μισθῷ ἐπὶ ῥητῷ. ὁ δ' ἐμοὶ ἐπέτελλεν ἑκάεργος;
Ἠτοι ἐγὼ Τρώεσσι πόλιν ϗ τεῖχος ἔδειμα
Εὐρύ τε ϗ μάλα καλὸν, ἵνα ἄρρηκτος πόλις εἴη·
Φοῖβε, σὺ δ' εἰλίποδας ἕλικας βοὺς βουκολίεσκες
Ἰδης ἐν κνημοῖσι πολυπλύχα ὑλήεσσης.
Ἀλλ' ὅτε δὴ μισθοῖο τέλος πολυγηθέες Ὧραι
Ἐξίφερον, τότε νῶϊ βιήσατο μισθὸν ἅπαντα
Λαομέδων ἔκπαγλος, ἀπειλήσας δ' ἀπέπεμπε.
Σοὶ μὲν ὅγ' ἠπείλησε πόδας ϗ χεῖρας ὕπερθε
Δήσειν, ϗ πρεσέαν νήσων ἐπὶ τηλεδαπάων·
Σὺν τῷ δ' ὅγ' ἀμφοτέρων ἀπεκοψέμλιν ὦτα χαλκῷ.
Νῶϊ δέ τ' ἄφορροι νίομλιν, κεκοτηότι θυμῷ,
Μισθὸν μεμόλιμοι, τὸν ὑπέστασε μὴ ἐτέλεσσε.
Τῷ δὴ νῦν λαοῖσι φίλεις χάριν; οὐδὲ μεθ' ἡμέων
Πειρᾷ ὅς κεν Τρῶας ὑπερφίαλοι ἀπόλωνται
Πρόχνυ κακῶς, σὺν παισὶ ϗ αἰδοίης ἀλόχοισι; 60
Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ ἑκάεργος Ἀπόλλων·
Ἐννοσίγαι', ἦ κ' ἄν με Ζεφύρου μυθήσαιο
Ἔμμλιναι, εἰ δή σοί γε βροτῷ ἕνεκα, πολεμίζω,
Δειλῶν, οἳ φύλλοισιν ἐοικότες, ἄλλοτε μὲν τε
Ζαφλεγέες τελέθουσιν, ἀρούρης καρπὸν ἔδοντες,
Ἄλλοτε δ' αὖ φθινύθουσιν ἀκήριοι· ἀλλὰ τάχιστα
Παυσώμεσθα μάχης· οἱ δ', αὐτοὶ δηϊσάσθων.
Ὡς ἄρα φωνήσας πάλιν ἐλέτειν' αἶψα γὰρ ῥα
Παῖδα κασιγνήτοιο μιγήμλιμαι ἐν παλάμῃσι.
Τὸν ϗ κασιγνήτη μάλα νείκεσε, πότνια θηρῶν 70
Ἀρτεμις ἀγρολέρη, ϗ ὀνείδειον φάτο μῦθον·
Φεύγεις δὴ, Ἑκάεργε; Ποσειδάωνι ϗ νίκλιν
Πᾶσ' ἐπέρεψας; μέλεον δέ οἱ εὖχος ἔδωκας;
Νηπύτιε, τί νυ τόξον ἔχεις ἀνεμώλιον αὖτως;

Μή σθι νωῖ ἔτι ταλὸς ἐὶ μεγάροισιν ἀκούσω
Ηὐχομένῳ, ὡς τὸ ταρὶν ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσιν,
Ἀλλα Ποσειδάωνϑ' ἐναντίβιον πολεμίζειν.
Ὡς φάτο· τὴν δ' ὔτι ταρσίφρων ἐκάεργϑ' Απόλλων·
Ἀλλὰ χολωσάμϑην Διὸς αἰδοίῃ ταρακοίτις,
Νείκεσιν Ιοχέαιραν ὀνειδείοις ἐπίεσσι·
Πῶς ἢ σὺ νωῖ μίμονας, κύον ἀδδίες, ἀντί' ἐμεῖο
Στήσαϑαι; χαλεπή τοι ἐγὼ μϑῴϑ' ἀντιφέρεσϑαι,
Τοξοφόρῳ ταρ ἰούσῃ· ἐπεὶ σε λέοντα γυναιξὶ
Ζεὺς θῆκεν, καὶ ἔδωκε κατακτάμεν, ὃν κ' ἐθέλῃσϑα.
Ἦτοι βέλτερόν ἐστι κατ' ὄρεα θῆας ἐναίρειν,
Ἀγρόλεας τ' ἐλάφους, ἢ ταρείσσοσιν ἶφι μάχεσϑαι.
Εἰ δ' ἐθέλεις ταρὸς μοῦνον ἑταίμϑαι· ὄφρ' εὖ εἰδῇς,
Οσσον φερτέρη εἰμί, ὅτι μοι μϑῴϑ' ἀντιφερίζεις.
Η ῥα, καὶ ἀμφοτέρῃσι κατ' ὦμον χεῖρας ἄμαρτε
Σκαιῇ, δεξιτερῇ δ' ἄρ' ἀπ' ὤμων αἰνυτο τόξα·
Αὐτοῖσιν δ' ἄρ' ἔϑεινε ταρ' οὔατα μειδιόωσα
Ενλεταλιζομένῳ· ταχίες δ' ἐκπτατο οἰστοί·
Δακρυόεσσα δ' ἔπειτα διὰ φύγᾳ, ὥστε τίλεια,
Η ῥά θ' ὑτ' ἴρηκϑ' κοίλῳ εἰσίπτατο τίτνῳ,
Ἀκεσμόν· τὸ δ' ἄρα τῇ γε ἀλώμεναι αἴσιμον ἦεν·
Ως ἡ δακρυόεσσα φύγᾳ, λίπε δ' αὐτόθι τόξα.
Λητὼ δ' ταρσίεπτε διάκτορος Αργειφόντης·
Λητοῖ, ἐγὼ δέ τοι οὔτι μαχήσομαι· ἀργαλέον δὲ
Πληκλίζεσϑ' ἀλόχοισι Διὸς νεφεληγερέταο·
Αλλὰ μάλα ταρόφεσσα μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν
Εὔχεσϑ' ἠμὲ νικῆσαι κραταιῇφι βίηφιν.
Ως ἄρ' ἔφη· Λητὼ δ' Ωωαίνυτο καμπύλα τόξα,
Πεπλειότ' ἄλλυδις ἄλλα μϛ σταφάλιϛι κονίης·
Η μϑὴ τόξα λαβοῦσα ταλὶν κίε θυγατέρος ἧς·
Η δ' ἄρ' Ολυμπον ἵκανε, Διὸς ταρὶ χαλκοβατὲς δῶ,
Δακρυόεσσα δ ταλεῖς ἐφίζετο γούνασι κέρη,
Αμφὶ δ' ἄρ' ἀμβρόσιονϑ' ἑανὸς βόμβεε· ταὶ δ ταρὶ οἷ
Εἵλε ταλὺς Κρονίδης, δ ἀνήρετο, ἡδὺ γελάσας·
Τίς νύ σε τοιάδ' ἔρεξε, φίλον τέκνϑ', ἠερινώνων
Μαψιδίως,

Μαψιδίως, αἴτεί τι κακὸν ῥίζησι ἐοικώς;
Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἐϋσσέφανος Καλλιόπεια·
Σήμ' ἄλοχος συφίλιξε, πάτερ λιλιαίετον Ηρη,
Ἐξ ἧς αἰθανάτοισιν ἔρις καὶ νεῖκος ἐφῆπται·
Ως οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
Λύτὰρ Απόλλωνα Φοῖβος ἐδύσετο Ιλιον ἱερήν·
Μέμβλετο γὰρ οἱ τεῖχος ἐϋδμήτοιο πόληος,
Μὴ Δαναοὶ πέρσειαν ὑπὲρ μόρον ἤματι κείνῳ·
Οἱ δ' ἄλλοι πρὸς Ολυμπον ἴσαν θεοὶ αἰὲν ἐόντες
Οἱ μὲν, χωόμενοι, οἱ δ' μέγα κυδιόωντες·
Κὰδ δ' ἵζον πὰρ Ζῆνα πατέρ κελαινεφέα· αὐτὰρ Αχιλλεὺς
Τρῶας ὁμοῦ καὶ τοὺς τ' ὄλεκεν καὶ μώνυχας ἵππους.
Ως δ' ὅτε καπνὸς ἰὼν εἰς οὐρανὸν εἰλυμένος ἵκῃ
Αστυ κατ' αἰθομένοιο, θεῶν δέ ἑ μῶλος ἀνῆκε·
Πᾶσι δ' ἔθηκε πόνον, πολλοῖσι δὲ κήδε' ἐφῆκεν·
Ως Αχιλεὺς Τρώεσσι πόνον καὶ κήδε' ἔθηκεν.
Εἰστήκει δ' ὁ γέρων Πρίαμος θείχου ἐπὶ πύργῳ,
Ἐς δ' ἐπόησ' Αχιλῆα περιφόρητον· αὐτὰρ ὑπ' αὐτῷ
Τρῶες ἄφαρ κλονέοντο προφυζόντες, ἰδέ τις ἀλκὴ
Γίνετ'· ὁ δ' οἰμώξας ἀπὸ πύργου βαῖνε χαμᾶζε,
Οβριμοεργὸν ἐπὶ τεῖχος ἀγαυλείτας φυλακερύς·
Πεπλαμένος ἐν χερσὶ πύλας ἔχεν', εἰσόκε λαοὶ
Ελθωσι προτὶ ἄστυ προφυζόντες· ἦ γὰρ Αχιλλεὺς
Ἔγγυς ὅδε κλονέων· νεφὶ οἶος λοίγιος ἔστω·
Λύταρ ἐπεὶ κ' ἐς τεῖχος ἀναπτάμενοι ἱκάνοιτε,
Λῦτις ἐπ' ἀμφ θύρῃσι Σαπήδας φύκιμον ἄρχεμά τε·
Δειδία γὰρ, μὴ ἦλθε ἀνὴρ ἐς τεῖχος ἄλτο.
Ως ἔφαθ'· οἱ δ' ἀνέσαν τε πύλας, καὶ ἀπῶσαν ὀχῆας·
Αἱ δὲ πρηχθεῖσαι τεῦξαν φάος· αὐτὰρ Απόλλων
Αντίος ἐξέθορε, Τρώων ἵνα λοιγὸν ἀλάλκοι.
Οἱ δ' ἴθυς πόλιος καὶ τείχεος ὑψηλοῖο,
Δίψῃ καρχαλέοι, κεκονιμένοι, ἐν πεδίοιο
Φεῦγον· ὁ δ' Σθένελον ἔφατ' ἔγχεϊ· λύσσα δέ οἱ κῆρ
Αἶψ' ἔχε κεφαλὴν, μορίαινε δὲ κόδε' ἐρείδῃ.
Ενθα κεν ὑψίπυλον Τρωΐλου ἔλον υἷες Αχαιῶν,

Εἰ μὴ Απόλλων Φοῖβος Αγήνορος δῖον ἀνῆκε,
Φῶτ', Αντήνορος υἱὸν, ἀμύμονά τε, κρατερόν τε.
Εν μὲν οἱ κραδίῃ θάρσος βάλε, πὰρ δέ οἱ αὐτὸς
Εστη, ὅπως θανάτοιο βαρείας χεῖρας ἀλάλκοι,
Φηγῷ κεκλιμένῳ· κεκάλυπτο δ' ἀς' ὤμοι πολλῇ.
Αὐτὰρ ὅγ', ὡς εἰόησεν Αχιλλῆα πτολίπορθον, 550
Ηστο, πολλὰ δέ οἱ κραδίη πόρφυρε μένοντι·
Οχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν·
Ω μοι ἐγών, εἰ μέν κεν ὑπὸ κρατερῷ Αχιλῆϊ
Φεύγω, τῇπερ οἱ ἄλλοι ἀτυζόμενοι φοβέονται,
Αἰχμήσει με κὴ ὤς, κὴ ἀναλκίδα δειροτομήσει·
Εἰ δ' ἂν ἐγὼ τέτυκε μὲν ὑπωκλονέουσι ἐάσω
Πηλεΐδῃ Αχιλῆϊ, πορὼν δ' ὀπὸ τείχεος ἄλλῃ
Φεύγω πρὸς πεδίον λιπάϊον, ὄφρ' ἂν ἵκωμαι
Ιδῆς τε κτιμενὲς, καλά τε ῥωπήϊα δύω,
Εσσέλεται δ' ἂν ἔπειτα λοισσάμενος πολεμοῖο, 60
Ιφθῶ ὀπφοχθεὶς, πολὶ Ιλιον ὀπονεόμην·
Αλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός;
Μή μ' ἀπατεεδόμενον πόλεος πεδίονδε νοήσῃ,
Καί με μεταίξας μάρψῃ ταχέεσσι πόδεσσιν·
Οὐκ ἔτ' ἔπειτ' ἴσαι θάνατον κὴ κῆρας ἀλύξαι,
Λίλιω γὰρ κρείσσος πέλεν ἀνδράσιν ἔνθα περ ἄνδρες.
Εἰ δέ κέν οἱ παρὰ νῆας ἀφικόμενοι πόλεως κλισιηνδε ἴλθω·
Καὶ γὰρ ὄφελον τάτε βασὶ χεῖρες ὀξέϊ χαλκῷ,
Εν ᾗ ἔα ψυχὴ, θνητὸν δέ ἑ φάσ' ἄνθρωποι
Εμμεναι· αὐτάρ οἱ Κρονίδης Ζεὺς κῦδος ὀπάζει. 70
Ως εἰπὼν, Αχιλῆα ἀλεὶς μένεν· ἐν δέ οἱ ἦτορ
Αλκιμον ὠρμᾶτο πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι.
Ηΰτε πάρδαλις εἶσι βαθείης ἐκ ξυλόχοιο
Ανδρὸς θηρητῆρος ὀρινθεὶς, ὅστε τι θυμῷ
Ταρβεῖ, ἠδὲ φοβεῖται, ἐπεί κεν ὑλαγμὸν ἀκούσῃ·
Εἶπερ γὰρ φθάμενός μιν ἢ ἑτάσῃ, ἢὲ βάλῃσιν,
Αλλά τε κὴ πρὶν δυρὶ πεπαρμένη οὐκ ὀπολήγει
Αλκῆς, πρίν γ' ἢὲ ξυμβλήμεναι, ἢὲ δαμῆναι·
Ως Αντήνορος υἱὸς ἀγαυὸς, δῖος Αγήνωρ,

Οὐκ

Οὐκ ἔθελεν φεύγειν, ἀλλὰ μεῖναι Ἀχιλῆα· 580
Ἀλλ' ὁ γὰρ ἀσπίδα μὲν πρόσθ' ἔχεν ἄντυσιν ἴσην,
Ἐγχείῃ δ' αὖπτε τιτύσκετο, κὰδ μέγ' ἄυτει·
Ἦ δή πού μέλλ' ἔολπας ἐπὶ φρεσὶ, φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ,
Ἥμαρ τῆνδε πόλιν περσέειν Τρώων ἀγερώχων·
Νηπύτι', ἦ τ' ἔτι πολλὰ τετεύξεαι ἄλγε' ἐπ' αὐτῇ·
Εἰ γὰρ οἱ πολίες τε καὶ ἄλκιμοι ἀνέρες εἰμὲν,
Οἵ κεν πρόσθε φίλων τοκέων, ἀλόχων τε, καὶ υἱῶν,
Ἰλιον εἰρύομεσθα· σὺ δ' ἐνθάδε πότμον ἐφέψεις,
Ὥδ' ἔκπαγλ' ἐὼν καὶ θαρσαλέῳ πολεμιστής.
Ἦ ῥα, καὶ ὀξὺν ἄκοντα βαρείης χειρὸς ἀφῆκε· 90
Καί ῥ' ἔβαλε κνήμῃ ὑπὸ γούνατος, ὐδ' ἀφάμαρτεν·
Ἀμφὶ δέ μιν κνημὶς νεοτεύκτου καναλίηφιν
Σμερδαλέον κονάβησε· πάλιν δ' ἀπὸ χαλκὸς ὄρουσε
Βλημένου, ὐδ' ἐπέρησε· θεὸς δ' ἠρύκακε δῶρα.
Πηλείδης δ' ἀρμήσατ' Ἀγήνορος ἀντιθέοιο
Δεύτερος· ὐδέ τ' ἔασεν Ἀπόλλων κῦδος ἀρέσθαι,
Ἀλλά μιν ἐξήρπαξε, κάλυψε δ' ἄρ' ἠέρι πολλῇ,
Ἡσύχιον δ' ἄρα μιν πολέμου ἔκπεμπε νέεσθαι.
Αὐτὰρ ὁ Πηλείωνα δόλῳ ἀπέρυκε λαοῦ·
Ἀϊπὺς γὰρ ῥ' Ἐκάεργος Ἀγήνορι πάντα ἐοικὼς, 600
Ἕστη πρόσθε ποδῶν, ὁ δ' ἐπίαυλο ποσσὶ διώκειν.
Εὖς ὁ τ' ἀπὸ πεδίοιο διώκεται ἀγροφόροιο,
Σβέσσας πὰρ ποταμὸν βαθυδινήεντα Σκάμανδρον,
Τυθὸν ὑπεκπροθέουσα· δόλῳ δ' ἄρ ἔθηλεν Ἀπόλλων,
Ὡς αἰεὶ ἕλποιτο κιχήσεσθ' ποσσὶν οἷσι·
Τόφρ' ἄλλοι Τρῶες πεφοβημένοι ἦλθον ὁμίλῳ
Ἀσπάσιοι προτὶ ἄστυ· πόλις δ' ἔμπλητο ἀλέντων.
Οὐδ' ἄρα τοί γ' ἔτλαν πόλεως καὶ τείχεος ἐκτὸς
Μεῖναι ἔτ' ἀλλήλους, καὶ γνώμψαι, ὅς τε πεφυγὼν,
Ὅς τ' ἔθαν' ἐν πολέμῳ· ἀλλ' ἀσπασίως ἐσέχυντο 10
Εἰς πόλιν, ὄφρα τε σῶοι καὶ γοῦνα ἔσαντο.

ΤΗΣ
ΟΜΗΡΟΥ
ΙΛΙΑΔΟΣ
ΡΑΨΩΔΙΑ Χ.

Επιγραφή.

Χῖ δ' ἄρα τεῖς ἀμφὶ τεῖχος ἄγων κλάγγην Ἕκτορ' Ἀχιλλεύς.

Ως οἱ μὲν ῥ' ἄστυ κατεφυζότες, ἠΰτε νεβροὶ,
Ἱδρῶ ἀπομψύχοντο, πίον τ' ἀκέοντό τε δίψαν,
Κεκλιμένοι καλῆσιν ἐπάλξεσιν· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
Τείχεος ἆσσον ἴσαν, ἀάσπετα δ' ὦμοισι κλίναντες.
Ἕκτορα δ' αὐτῷ μεῖναι ὀλοὴ Μοῖρ' ἐπέδησεν,
Ἰλίῳ ἐρπιδέσθαι, πυλάων τε Σκαιάων.
Αὖτὰρ Πηλείωνα προσηύδα Φοῖβος Ἀπόλλων·
Τίπτέ με, Πηλέος υἱὲ, ποσὶν ταχέεσσι διώκεις,
Αὐτὲ θεοῦ ἐὼν θνητὸν ἀμύητον; οὐδέ νυ πώ με
Ἔγνως ὡς θεός εἰμι, σὺ δ' ἀασπερχὲς μαίνεαι. 10
Ἦ νύ τοι οὔτι μέλει Τρώων πόνος, οὓς ἐφόβησας,
Οἳ δή τοι εἰς ἄστυ ἅλιν, σὺ δ' ἧ δεῦρο λιάδης.
Οὐ γάρ μ' ἐκπέφευγας, ἐπεὶ οὔτοι μόρσιμός εἰμι.
Τὸν δ' ἧ μὲγ' ὀχθήσας προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
Ἔβλαψάς μ', Ἑκάεργε, θεῶν ὀλοώτατε πάντων,
Ἐνθάδε νῦν βέβας ἀπὸ τείχεος· ἦ κ' ἔτι πολλοὶ
Γαῖαν ὀδὰξ εἷλον, πρὶν Ἰλιον εἰσαφικέσθαι.
Νῦν δ' ἐμὲ μὲν μέγα κῦδος ἀφείλεο, τοὺς δ' ἐσάωσας
Ῥηϊδίως, ἐπεὶ οὔ τί σ' ὑπέδδεισας ὀπίσσω·

Η σ' ἂν τισαίμιλλ, εἰ μοι δωλαμίς γε παρείη.
Ως εἰπὼν, περὶ ἄρυ μίγα φρονίων ἰδεδήκει,
Σθιάδην, ὥδ' ἵππος ἀεθλοφόρος, σιὼ ὄχεσφιν,
Ος ῥά τε ῥεῖα θίησι τιταινόμην πεδίοιο.
Ως Αχιλῆος λαιψηρὰ πόδας κὴ γύαλ' ἑώμα.
Τὸν δ' ὁ γέρων Πρίαμος πρῶτος ἴδεν ὀφθαλμοῖσι,
Παμφαίνονθ', ὡς τ' ἀστέρ', ἐπισύμβλην πεδίοιο,
Ος ῥά τ' ὀπώρης εἶσιν ἀρίζηλοι δέ οἱ αὐγαὶ
Φαίνονθ' πολλοῖσι μεθ' ἄστρασι νυκτὸς ἀμολγῷ·
Ον τε κυν' Ωρίωνος ὀπάκλησιν καλέουσι·
Λαμπρότατος μὲν ὄγ' ἐστὶ, κακὸν δέ τε σῆμα τέτυκται,
Καί τε φέρει πολλὸν πυρετὸν δειλοῖσι βροτοῖσιν·
Ως τοῦ χαλκὸς ἴλαμπε περὶ στήθεσσι θέοντος.
Ωμωξεν δ' ὁ γέρων, κεφαλὴν δ' ὅγε πόλιον χρόα τῖλε,
Τῦσσ' ἀνακλόμενος, μέγα δ' οἰμώξας ἐλέηνεν,
Λιαπρύσιον φίλον υἱόν· ὁ δ' περιπάροιθε πυλάων
Εἰσήκει, ἄμοτον μεμαὼς Αχιλῆϊ μάχεσθαι·
Τὸν δ' ὁ γέρων ἐλεεινὰ προσηύδα, χεῖρας ὀρεγνύς·
Εκτορ, μή μοι μίμνε, φίλον τέκος, ἀντία τοῦτον
Οἶος, ἀτρῦτωνα· ἵνα μὴ τάχα πότμον ὀπίσσης,
Πηλείωνι δαμείς· ἐπεὶ πολὺ φέρτερός ἐστιν
Σχέτλιος, αἴθε θεοῖσι φίλος τοσσόνδε γένοιτο,
Οσσον ἐμοί· τάχα κέν οἱ κύνες καὶ γῦπες ἔδοιεν
Κείμενον· ἦ κέ μοι αἰνὸν ἀπὸ κραδίην ἄχος ἔλθοι.
Ος μ' υἱῶν πολλῶν τε καὶ ἐσθλῶν εὖνιν ἔθηκε,
Κτείνων, καὶ πρήσσας νήσους ἐπὶ τηλεδαπάων.
Καὶ γὰρ νῦν δύο παῖδε Λυκάονα καὶ Πολύδωρον
Οὐ δύναμαι ἰδέειν, Τρώων εἰς ἄστυ ἀλέντων,
Τούς μοι Λαοθόη τέκετο, κρείουσα γυναικῶν.
Αλλ' εἰ μὲν ζώουσι μετ' σχατοι, ἦτ' ἂν ἔπειτα
Χαλκῷ τε χρυσῷ τ' ἀπολυσόμεθ'· ἔστι γὰρ ἔνδον·
Πολλὰ γὰρ ἄπασι πατὴρ γέρων ὀνομακλυτὸς Αλτης.
Εἰ δ' ἤδη τεθνᾶσι, καὶ εἰν Αΐδαο δόμοισιν,
Αλγος ἐμῷ θυμῷ καὶ μυλίῳ, τοὶ τεκόμεσθα.
Δμῳῆσιν δ' ἄλλοισι μινυνθαδιώτερον ἄλγος

Εσται

Εστιν, ἥν μὴ κῆ σὺ θάνῃς, Αχιλῆϊ δαμασθείς.
Αλλ' εἰσίεχεο τεῖχος, ἐμὸν τίνος, ὄφρα σαώσῃς
Τρῶας κῆ Τρωάς, μηδὲ μέγα κῦδος ὀρέξῃς
Πηλείδῃ, αὐτὸς δ' ὴ φίλης αἰῶνος ἀμερθῇς·
Πρὸς δ' ἐμὲ τὸ δύσμορον ἔτι φρονέοντ' ἐλέαιρε,
Δύσμορον, ὅν ῥα πάλης Κρονίδης ὑπὸ γήραος οὐδῷ 60
Αἴσῃ ἐν ἀργαλέῃ φθίσει, κακὰ πόλλ' ὀπάσσας,
Τίδας τ' ὀλλυμένους, ἐλκυσθείσας τε θύγατρας,
Καὶ θαλάμους κεραϊζομένους, κῆ νήπια τέκνα
Βαλλόμενα πρὸς γαίῃ, ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι,
Ελκομένας τε νυὸς ὀλοῇς ὑπὸ χερσὶν Αχαιῶν.
Αὐτὸν δ' ἂν πύματόν με κυσὶν πρώτῃσι θύρῃσιν
Ωμησταὶ ἐρύουσι, ἐπεί κέ τις ἐξέϊ χαλκῷ
Τύψας, ἢ βαλὼν ῥεθέων ἐκ θυμὸν ἕληϊ,
Οὓς πρίφον ἐν μεγάροισι, τραπεζῆας πύλαωρούς,
Οἵ κ' ἐμὸν αἷμα πιόντες, ἀλύοντες περὶ θυμῷ, 70
Κείσονθ' ἐν προθύροισι· νέῳ δέ τε πάντ' ἐπέοικεν
Αρηϊ κλαμάῳ, διδαϊγμάῳ ὀξέϊ χαλκῷ,
Κεῖσθαι· πάντα δὴ καλὰ θανόντι πέλει, ὅ, τι φανείη·
Αλλ' ὅτε δὴ πολιόν τε κάρη, πολιόν τε γένειον,
Αἰδῶ τ' αἰσχύνωσι κυνὸς κλαμάωο γέροντος,
Τοῦτο δὴ οἰκτιστον πέλει δειλοῖσι βροτοῖσιν.
Η μ' ὁ γέρων, πολιὰς δ' ἄρ' ἀνὰ τρίχας ἕλκετο χερσὶ,
Τίλλων ἐκ κεφαλῆς· ἀδ' Εκτορι θυμὸν ἔπειθε.
Μήτηρ δ' αὖθ' ἑτέρωθεν ὀδύρετο δακρυχέουσα,
Κόλπον ἀνιεμένη, ἑτέρῃφι δ' μαζὸν ἀνίσχε, 80
Καί μιν δακρυχέουσ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Εκτορ, τέκνον ἐμὸν, τάδε τ' αἴδεο, καί μ' ἐλέησον
Αὐτὴν, εἴ ποτέ τοι λαθικηδέα μαζὸν ἔπεσχον,
Τῶν μνῆσαι, φίλε τέκνον· ἄμυνε δ' δήϊον ἄνδρα
Τείχεος ἐντὸς ἰών· μηδὲ στῆμος ἵστασο τούτῳ·
Σχέτλιος· εἴπερ γὰρ σε καλακλάγῃ, ὲ σέ τ' ἔγωγε
Κλαύσομαι ἐν λεχέεσσι, φίλον θάλος, ὃν τέκον αὐτὴ,
Οὐδ' ἄλοχος πολύδωρος· ἀπόβλης δέ σε μᾶλλον
Αργείων πᾶξὶ νυσὶ κυσὶν ταχέεσσι πάλισθον,

Ωε

Ως τώ γε κλαίοντε παρασταδὸν ἤτορ ἑῶν,
Πολλὰ λισσομένω· τὸν δ' Ἕκτορι θυμὸν ἔπειθον·
Αλλ' ὅγε μίμν' Αχιλῆα ποδώκεα δῖον ἰόντα.
Ως δ' ὄφιν ἀγχίαυον ὅτε χειμῶ ὀρίτροφος ἀνδρὶ μιμήσῃ,
Βιβρωκὼς κακὰ φάρμακ', ἴδυ δέ τέ μιν χόλος αἰνὸς,
Σμερδαλέον δ' δίδορκεν, ἑλισσόμενος περὶ χειῇ·
Ως Ἕκτωρ, ἄσβεστον ἔχων μένος, οὐκ ὑποχώρει,
Πύργῳ ἔπι προὔχοντι φαεινὴν ἀσπίδ' ἐρείσας
Οχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν·
Ωμοι ἐγών, εἰ μήν κε πύλας καὶ τείχεα δύω,
Πηλυδάμας μοι πρῶτος ἐλεγχείην ἀναθήσει,
Ος μ' ἐκέλευσε Τρωσὶ πολὶ πόλιν ἀγήσασθαι,
Νύχθ' ὑπὸ τήνδ' ὀλοήν, ὅτε τ' ὦρτο δῖος Αχιλλεύς.
Αλλ' ἐγὼ οὐ πιθόμην· ἦ τ' ἂν πολὺ κέρδιον ἦεν·
Νῦν δ' ἐπεὶ ὤλεσα λαὸν ἀτασθαλίῃσιν ἐμῇσιν,
Αἰδέομαι Τρῶας καὶ Τρῳάδας ἑλκεσιπέπλους,
Μήτίς τις εἴπῃσι κακώτερος ἄλλον ἐμεῖο,
Ἕκτωρ ᾧ φίλ᾽ ἐποίθησε πόλιν καὶ λαὸν.
Ως ἐρέουσιν· ἐμοὶ δ' κε τότ' ἂν πολὺ κέρδιον εἴη,
Αὖτις ὑπ' Αχιλῆα κλυτοτέχνεα νίκασθαι,
Ηὲ κεν αὐτῷ ὀλέσθαι ἐϋκλειῶς πρὸ πόληος.
Εἰ δέ κεν ἀσπίδα μὲν καταθείομαι ὀμφαλόεσσαν,
Καὶ κόρυθα βριαρὴν, δόρυ δ' πρὸς τεῖχος ἐρείσας,
Αὐτὸς ἰὼν Αχιλῆϊ ἀμύμονι δῖος ἀπαντᾶ,
Καί οἱ ὑποσχόμενος Ἑλένην, καὶ κτήματ' ἄμ' αὐτῇ
Πάντα μάλ', ὅσσα τ' Αλέξανδρος κοίλῃς ἐνὶ νηυσὶν
Ηγάγετο Τροίηνδ', ἥ τ' ἔπλετο νεῖκος ἁπάσης,
Δωσέμεν Ατρεΐδῃσιν ἄγειν, ἅμα τ' ἄμφις Αχαιοῖς
Αλλ' ὑποδάσασθαι, ὅσσα πόλις ἥδε κέκευθε·
Τρωσὶν δ' αὖ μειλόπιδα γερούσιον ὅρκον ἕλωμαι,
Μήτι καλαρύψειν, ἀλλ' ἔνδιχα πάντα δάσασθαι,
Κτῆσιν ὅσην πολίηθεν ἐπήρατον ἐντὸς ἐέργει.
Αλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός;
Μή μιν ἐγὼ μὲν ἴκωμαι ἰών· ὁ δέ μ' οὐκ ἐλεήσει,
Οὐδέ τι μ' αἰδέσεται, κτενέει δέ με, γυμνὸν ἐόντα.

Αὖτως

Αὖτως ὥστε γυμνῆναι, ἐπεί κ' ἀπὸ τοίχεα δύω,
Οὐ μὴν πως νεῶ ἐστὶν ἀπὸ δρυὸς οὐδ' ἀπὸ πίτυος
Τῷ ὀαριζέμεναι, ἀτε παρθένῳ ἠίθεός τε,
Παρθένῳ ἠΐθεός τ', ὀαρίζειον ἀλλήλοισιν·
Βίλλεφον αὖτ' ἐριδι ξυνιλαυνέμεν· ὅττι τάχιστα
Εἴδομεν, ὁππολέρῳ κεν Ολύμπιος εὖχος ὀρέξῃ. 130
Ως ἄρμαινε μένων· ὁ δέ οἱ σχεδὸν ἦλθεν Αχιλλεὺς,
Ισος Ενυαλίῳ κορυθαίολι φωτὶ μιγῆναι,
Σείων Πηλιάδα μελίην κρατερὴν ἐπ' ὀμοιν,
Δεινήν· ἀμφὶ δ' χαλκὸς ἐλάμπετο εἰκελος αὐγῇ
Η πυρὸς αἰθομένοιο, ἢ ἠελίου ἀνιόντος.
Εκλυεν δ', ὡς ἐνόησεν, ἄλε τρόμος, οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἔτλη
Αὖθι μένειν, ὀπίσω δ' πύλας λίπε, βῆ δ' φοβηθείς.
Πηλείδης δ' ἐπόρουσε, ποσὶ κραιπνοῖσι πεποιθώς·
Ηύτε κίρκος ὄρεσφιν, ἐλαφρότατος πετεηνῶν,
Ρηϊδίως οἴμησε μετὰ τρήρωνα πέλειαν· 140
Η δέ θ' ὑπαιθα φοβεῖται· ὁ δ' ἐγγύθεν ὀξὺ λεληκὼς
Ταρφέ' ἐπαΐσσει, ἑλέειν τέ ἑ θυμὸς ἀνώγει·
Ως ἄρ' ὅγ' ἐμμεμαὼς ἰθὺς πέτετο· τρίσε δ' Εκτωρ
Τεῖχος ὑπὸ Τρώων, λαιψηρὰ δὲ γούνατ' ἐκίνα.
Οἱ δὲ παραὶ Σκοπιὴν καὶ ἐρινεὸν ἠνεμόεντα
Τείχεος αἰὲν ὑπ' ἐκ καλὰ μάκτιτὸν ἐτρώποντο·
Κρηνὰ δ' ἵκανον καλλιῤῥόω, ἔνθα δὲ πηγαὶ
Δοιαὶ ἀναΐσσουσι Σκαμάνδρου δινήεντος·
Η μὲν γὰρ θ' ὕδατι λιαρῷ ῥέει, ἀμφὶ δὲ καπνὸς
Γίνετ' ἐξ αὐτῆς, ὡσεὶ πυρὸς αἰθομένοιο· 150
Η δ' ἑτέρη θέρεϊ προρέει, εἰκυῖα χαλάζῃ,
Η χιόνι ψυχρῇ, ἢ ἐξ ὕδατος κρυστάλλῳ.
Ενθα δ' ἐπ' αὐτάων πλυνοὶ δίριες ἐγγὺς ἔασιν
Καλοὶ, λαΐνεοι, ὅθι εἵματα σιγαλόεντα
Πλυνέσκον Τρώων ἄλοχοι, καλαί τε θύγατρες,
Τοπρὶν ἐπ' εἰρήνης, πρὶν ἐλθεῖν υἷας Αχαιῶν.
Τῇ ῥα παραδραμέτην, φεύγων, ὁ δ' ὄπιθε διώκων·
Πρόσθε μὲν ἐσθλὸς ἔφυγε, δίωκε δέ μιν μέγ' ἀμείνων
Καρπαλίμως· ἐπεὶ οὐχ ἱερήϊον, οὐδὲ βοείην

Αρνύσθην,

Αρνύσθω, ἄ, τι ποσσὶν ἀέθλια γίνετ' ἀνδρῶν,
Αλλὰ περὶ ψυχῆς θέον Εκτορος ἱπποδάμοιο.
Ως δ' ὅτ' ἀεθλοφόροι περὶ τέρμαλα μώνυχες ἵπποι
Ρίμφα μάλα βαιχῶσι· τὸ δ' μέγα κεῖτ' ἄεθλον,
Η τρίπος, ἠὲ γυνὴ, ἀνδρὸς καταπεφνειῶτος·
Ως τὼ τρὶς Πριάμοιο πόλιν περιδινηθήτην
Καρπαλίμοισι πόδεσσι· θεοὶ δέ τε πάντες ὁρῶντο.
Τοῖσι δ' μύθων ἦρχε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.
Ω πόποι, ἦ φίλον ἄνδρα διωκόμενον περὶ τεῖχος
Οφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι· ἐμὸν δ' ὀλοφύρεται ἦτορ
Εκτορος, ὅς μοι πολλὰ βοῶν ὑπὲρ μηρί' ἔκηεν,
Ἰδης ἐν κορυφῇσι πολυπτύχῳ, ἄλλοτε δ' αὖτε
Εν πόλει ἀκροτάτῃ· νιὼ αὖτέ ἑ δῖος Αχιλλεὺς
Ασυ περὶ Πριάμοιο ποσὶν ταχέεσσι διώκει.
Αλλ' ἄγετ', φράζεσθε, θεοὶ κῆ μητιάασθε,
Ἠέ μιν ἐκ θανάτοιο σαώσομεν, ἦέ μιν ἤδη
Πηλείδῃ Αχιλῆϊ δαμάσσομεν, ἐσθλὸν ἐόντα.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Αθήνη·
Ω πάτερ, ἀργικέραυνε, κελαινεφὲς, οἷον ἔειπες·
Ανδρὶ θνητῷ ἐόντα, πάλαι πεπρωμένον ἆσῃ,
Αψ ἐΰλεις θανάτοιο δυσηχέα ἐξαναλῦσαι;
Ερδ'· ἀτὰρ ἄλλοι πάντες ἐπαινήομεν θεοὶ ἄλλοι.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς·
Θάρσει, Τριτογένεια, φίλον τέκος· οὐ νύ τι θυμῷ
Πρόφρονι μυθέομαι, ἐθέλω δέ τοι ἤπιος εἶναι·
Ἔρξον, ὅπη δή τοι νόος ἔπλετο, μηδέ τ' ἐρώει.
Ως εἰπὼν, ὤτρυνε πάρος μεμαυῖαν Αθήνην·
Βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο κορυφάων αἰπήεσσα.
Εκτορα δ' ἀσπερχὲς κλονέων ἕφεπ' ὠκὺς Αχιλλεύς.
Ως δ' ὅτε νεβρὸν ὄρεσφι κύων ἀλαπάξιος θίνῃ,
Ορσας ἐξ εὐνῆς, διά τ' ἄγχεα, κῆ διὰ βήσσας·
Τὸν δ', εἴπερ τε λάθῃσι καταπτήξας ὑπὸ θάμνῳ,
Αλλά τ' ἀνιχνεύων θείει ἅμπεδον, ὄφρα κεν εὕρῃ·
Ως Εκτορ' οὐ λῆθε ποδώκεα Πηλείωνα.
Οσσάκι δ' ὁρμήσειε πυλάων Δαρδανιάων

Αντίον

Ἀτλίον αἰξαδῃ, ἰϋδμήτας δὲ σύεγκε,
Εἴπως οἱ καθύπερθεν ἀλάλκοιεν βελέεσσι·
Τοσσάκι μιν σφετέρῃσιν ἀποστείψασκε σιωπῇ
Πρὸς σεδίον γ'· αὐτὸς δ' σολλὴ σλόλιϑ' σίτελ' αἰεί.
Ὡς δ' ὅτ' ἐν ὀνείρῳ ἀ δῃώσῃ φδύγονα διώκειν·
Οὔτ' ἄρ' ὁ τ' δῃώσῃ ὑπαφδύγειν, ἔϑ' ὁ διώκειν.
Ὡς ὁ τ' ἀ δῃώεσσο μάρψαι σοσὶν, οὐδ' ὃς ἀλύξαι.
Πῶς δέ κεν Ἕκτωρ κῆρας ὑπεκξέφυγε Θανάτοιο,
Εἰ μή οἱ σύμαλόν τε καὶ ἴσκατον ἤτορ Ἀπόλλων
Ἔγγύθεν, ὃς οἱ ἐπῶρσε μϑῷ ϑ' λαιψηρά τε γοῦνα;
Λαοῖσιν δ' ἀνέγδυε καρήατι δῖϑ' Ἀχιλλεὺς,
Οὐδ' εἶα ἴεμϑαι δὲ Ἕκτορι σικρὸν βέλεμνα·
Μήτις κῦδϑ' ἄρϑιλο βαλὼν, ὁ δ' ἕτερος ἴλθοι.
Ἀλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον δὲ κρουνὼς ἀφίκοντο,
Καὶ τότε δὴ χρύσεια σατὴρ ἐτίταινε τάλαντα·
Ἐν δ' ἐτίθει δύο κῆρε ταλαεργέϑ' Θανάτοιο,
Τὴν μϑὼ, Ἀχιλλῆϑ', ἣ δ', Ἕκτορος ἱπποδάμοιο·
Ἕλκε δὲ μέσα λαϐών· ῥέπε δ' Ἕκτορος αἶσιμον ἦμαρ
Ὤχετο δ' εἰς Ἀΐδαο· λίπεν δέ ἑ Φοῖϐϑ' Ἀπόλλων.
Πλησίον δ' ἔστη Διὸς γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Ἀγχοῦ δ' ἰσαμϑὼν ἔπεα σλεόεντα σροσηύδα·
Νῦν δὴ νῶϊ γ' ἔολπα, Διὶ φίλε, φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ,
Οἴσεσθ' μέγα κῦδϑ' Ἀχαιοῖσι σροτὶ νῆας,
Ἕκτορα δηϊώσαντε, μάχης ἄατον σερ ἐόντα.
Οὔ οἱ νῦν ἔτι γ' ἐστὶ σεφυγμϑόν ἄμμε γϑιήσῃ,
Οὐδ' εἰ κεν μάλα σολλὰ σάθοι ἑκάεργος Ἀπόλλων,
Πρόσσε ϑρωσκυλινδόμϑϑ' σαλεὸς Διὸς Αἰγιόχοιο.
Ἀλλὰ σὺ μϑὼ νῦν σῆϑι καὶ ἄμπνυε· τόνδε δ' ἐγώ τοι
Οἰχομϑήν σεπιϑήσω ἐναντίβιον μαχέσασϑ'.
Ὡς φάτ' Ἀθηναίη· ὁ δ' ἐπείθετο, χαῖρε δὲ ϑυμῷ·
Στῆ δ' ἄρ' ὅϑι μελίης χαλκοβαρὲς ἔγχος ἐρείσᾶς.
Ἡ δ' ἄρα τὸ μϑὼ ἔλειπε, κιχήσατο δ' Ἕκτορα δῖον,
Δηϊφόϐῳ εἰκυῖα δέμας καὶ ἀτειρέα φωνήν.
Ἀγχοῦ δ' ἰσαμϑὼν ἔπεα σλεόεντα σροσηύδα·
Ἠϑεῖ, ἦ μάλα δή σε βιάζει ὠκὺς Ἀχιλλεὺς,

Ἄρυ σέθεν Πριάμοιο σοσὶν ταχέεσσι διώκων·
Ἀλλ' ἄγε δὴ στέωμεν, καὶ ἀλεξώμεσθα μάχοντες.
Τὸν δ' αὖτε σρομέεσσι μέγας κορυθαίολος Ἕκτωρ·
Δηΐφοβ', ἦ μάλα μοι τὸ σάρος σολὺ φίλτατος ἦσθα
Γνωτῶν, οὓς Ἑκάβη ἠδὲ Πρίαμος τέκε σαῖδας·
Νῦν δ' ἔτι καὶ μᾶλλον σοίῳ φρεσὶ τιμήσομαι,
Ὡς ἔτλης, ἐμεῦ εἵνεκ', ἐσεὶ ἴδες ὀφθαλμοῖσι,
Τείχεος ἐξελθεῖν· ἄλλοι δ' ἔνδοθι μάχονται.
Τὸν δ' αὖτε σρομέεσσι θεὰ γλαυκῶσις Ἀθήνη·
Ἠθεῖ', ἦ μάλα σολλὰ σατὴρ καὶ σότνια μήτηρ
Λίσσονθ', ἑξείης γνὺξ ἑκάστοθι, ἀμφὶ δ' ἑταῖροι,
Αὖθι μάχεσθαι· (σῖον γὰρ ὑσεδδείσαντο ἄσαντες·)
Ἀλλ' ἐμὸς ἔνδοθι θυμὸς ἐσείετο σένθεϊ λυγρῷ·
Νῦν δ' ἰθὺς μεμαῶτι μαχαίρῃσι, μηδ' ἔτι δίχα
Ἕσω φειδαλέως, ἵνα εἴδομαι, εἴκεν Ἀχιλλεὺς
Νῆϊ καλαπλείνας, ἔναρα βεβρότινθα φέρηαι
Νῆας ὅθ' ἡ γλαφυρὰς, ἢ κεν σὼ δύρὶ δαμείη.
Ὡς φαμένη, καὶ κερδοσύνῃ ἡγήσατ' Ἀθήνη.
Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐσ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
Τὸν σρότερος σρομέεσσι μέγας κορυθαίολος Ἕκτωρ·
Οὔ σ' ἔτι, Πηλέος υἱὲ, φοβήσομαι, ὡς τὸ σάρος σρίν·
Τρὶς σερὶ ἄστυ μέγα Πριάμου δίον, ἐδέ σοτ' ἔτλην
Μεῖναι ἐσερχόμενον· νῦν αὖτέ με θυμὸς ἀνῆκε,
Στήμεναι ἀντία σεῖο· ἕλοιμί κεν, ἢ κεν ἁλοίην.
Ἀλλ' ἄγε δεῦρο θεὼ ὑποθώμεθα· τοὶ γὰρ ἄριστοι
Μάρτυροι ἔσσονται καὶ ὀπίσκοποι ἁρμονιάων·
Οὐ γὰρ ἐγώ σ' ἐκπαγλον ἀεικιῶ, αἶκεν ἐμοὶ Ζεὺς
Δώῃ καμμονίην, σὴν δ' ψυχὴν ἀφέλωμαι·
Ἀλλ' ἐσεὶ ἄρ κέ σε συλήσω κλυτὰ τεύχε', Ἀχιλλεῦ,
Νεκρὸν Ἀχαιοῖσιν δώσω σάλιν· ὣς δὲ σὺ ῥέζειν.
Τὸν δ' ἄρ' ὑσόδρα ἰδὼν σρομέφη σόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
Ἕκτορ, μή μοι, ἄλαστε, Συμπεσσιώας ἀγόρευε.
Ὡς οὐκ ἔστι λέοντι καὶ ἀνδράσιν ὅρκια σιστὰ,
Οὐδὲ λύκοι τε καὶ ἄρνες ὁμόφρονα θυμὸν ἔχουσιν,
Ἀλλὰ κακὰ φρονέουσι διαμπερὲς ἀλλήλοισιν·

Ως ἐκ ἑς' ἐμὲ καὶ σὲ φιλήμεναι, ἔτε τι νῶϊν
Ορκια ἴσονδ', ἐμεῖν γ' ἢ ἕτερόν γε πεπύσθαι
Αἵματί θ' ἅσσα Αρνα ταλαύρινον πολεμιςήν.
Παντοίης ἀρετῆς μεμνήσκεο· νῦν σε μάλα χρὴ
Αἰχμητὴν τ' ἔμμεναι, καὶ θαρσαλέον πολεμιςήν.
Οὔ τοι ἔτ' ἔδ' ὑπάλυξις, ἄφαρ δέ σε Παλλὰς Αθήνη
Ἕγχει ἐμῷ δαμάᾳ· νῦν δ' ἀθρόα πάντ' ἀποτίσεις 271
Κήδε' ἐμῶν ἑτάρων, οὓς ἔκλαγες ἔγχεϊ θύων.
Η ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος·
Καὶ τὸ μὲν ἄντα ἴδων ἠλύξατο φαίδιμος Εκτωρ·
Εζετο γὰρ προϊδών, τὸ δ' ὑπὲρ πλατὺ χάλκεον ἔγχος,
Εν γαίῃ δ' ἐπάγη· ἀνὰ δ' ὦρσεν Παλλὰς Αθήνη,
Αψ δ' Αχιλῆϊ δίδου, λάθε δ' Εκτορα, ποιμένα λαῶν.
Εκτωρ γὰρ προσέειπεν ἀμύμονα Πηλείωνα.
Ημβροτες, ὄδ' ἄρα πού τι, θεοῖς ἐπιείκελ' Αχιλλεῦ,
Ex Διὸς ἠείδεις τὸν ἐμὸν μόρον, ὥτοι ἔφης γε· 80
Αλλά τις ἀρτιεπὴς καὶ ὀπίκλοπος ἔπλετο μύθων,
Οφρά σ' ὑποδδείσας μένεος καὶ χερὸς ἀλκῆς τε λάθωμαι.
Οὐ μέν μοι φεύγοντι μεταφρένῳ ἐν δόρυ πήξεις,
Αλλ' ἰθὺς μεμαῶτι διὰ στήθεσφιν ἕλαυνον,
Εἴ τοι δῶκε θεός· νῦν αὖτ' ἐμὸν ἔγχος ἄλυξαι
Χάλκεον, ὡς δή μιν σῷ ἐν χροῒ πᾶν κομίσαιο·
Καί κεν ἐλαφρότερος πόλεμος Τρώεσσι γένοιτο,
Σεῖο κατακταμένοιο· σὺ γὰρ Δαναοῖσι πῆμα μέγιστον.
Η ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
Καὶ βάλε Πηλείδαο μέσον σάκος, οὐδ' ἀφάμαρτε· 90
Τῆλε δ' ἀπεπλάγχθη σάκεος δόρυ· χώσατο δ' Εκτωρ,
Οτλι ῥά οἱ βέλος ὠκὺ ἑτώσιον ἔκφυγε χειρός·
Στῆ δ' καληφήσας, οὐδ' ἄλλ' ἔχε μείλινον ἔγχος·
Δηΐφοβον δ' ἐκάλει λαυκανίδησιν ἀύσας,
Ηϊξέ μιν δόρυ μακρόν· ὁ δ' ἔτι οἱ ἐγγύθεν ἦεν.
Εκτωρ δ' ἔγνω ἦσιν ἐνὶ φρεσὶ, φάνηαί τε·
Ω πόποι, ἦ μάλα δή με θεοὶ θάνατόν δ' ἐκάλεσσαν·
Δηΐφοβον γὰρ ἔγωγ' ἐφάμην ἥρωα παρεῖναι·
Αλλ' ὁ μὲν ἐν τείχει, ἐμὲ δ' ἐξαπάτησεν Αθήνη.

Νῦν

Νῦν ἦ δὴ ἀλγύθι μοι θάνατος κακὸς, οὐδέ τ' ἄνωθεν
Οὐδ' ἀλέη· ἢ γὰρ δὴ πάλαι τό γε φίλτερον ἦεν
Ζηνί τε, καὶ Διὸς υἷϊ Ἑκηβόλῳ, οἵ με πάρος γε
Πέφραδον εἰρύασθ'· νῦν αὖτέ με μοῖρα κιχάνει·
Μὴ μὰν ἀπρηκτεί γε καὶ ἀκλειῶς ἀπολοίμην,
Ἀλλὰ μέγα ῥέξας τι καὶ ἐσομένοισι πυθέσθαι.
Ὡς ἄρα φωνήσας, εἰρύσσατο φάσγανον ὀξὺ,
Τό οἱ ὑπὸ λαπάρην τέτατο μέγα τε, στιβαρόν τε·
Οἴμησεν δ' ἀλεὶς, ὥς τ' αἰετὸς ὑψιπετήεις,
Ὅς τ' εἶσιν πεδίονδε διὰ νεφέων ἐριβρεμετάων,
Ἀρπάξων, ἢ ἀρνὸν ἀμαλὴν, ἢ πτῶκα λαγωόν·
Ὡς Ἕκτωρ οἴμησε τιταίνων φάσγανον ὀξύ.
Ὥρμήθη δ' Ἀχιλεὺς, μένεος δ' ἐμπλήσατο θυμὸν
Ἀγρίου· πρόσθεν δὲ σάκος στέρνοιο κάλυψε
Καλὸν, δαιδάλεον· κόρυθι δ' ἐπένευε φαεινῇ,
Τετραφάλῳ, καλαὶ δὲ περιστεφὲς ἵππιος ἦεν
Χρύσειαι, ἃς Ἥφαιστος ἶει λόφον ἀμφὶ θαμειάς.
Οἷος δ' ἀστὴρ εἶσι μετ' ἀστράσι νυκτὸς ἀμολγῷ
Ἑσπερος, ὃς κάλλιστος ἐν οὐρανῷ ἵσταται ἀστήρ·
Ὡς αἰχμῆς ἀπέλαμπε βιήρεος, ἣν ἄρ' Ἀχιλλεὺς
Πάλλεν δεξιτερῇ, φρονέων κακὸν Ἕκτορι δίῳ,
Εἰσορόων χρόα καλὸν, ὅπη εἴξειε μάλιστα.
Τεύχεα δὴ τὰ ἄλλα τόσον μὲν ἔχε χρόα χάλκεα τεύχη,
Καλὰ, τὰ Παλτόχλοιο βίλν ἐκάρυξε καλαχλάς·
Φαίνετο δ' ᾗ κληῖδες ἀπ' ὤμων αὐχέν' ἔχουσι,
Λαυκανίης, ἵνα τε ψυχῆς ὠκιστος ὄλεθρος·
Τῇ ῥ' ὅτε οἱ μεμαὼς ἔλασ' ἔγχεϊ δῖος Ἀχιλλεὺς·
Ἀντικρὺ δ' ἀπαλοῖο δι' αὐχένος ἦλυθ' ἀκωκή·
Οὐδ' ἄρ' ἀπ' ἀσφάραγον μελίη τάμε χαλκοβάρεια,
Ὄφρα τί μιν προσλιπτοι ἀμειβόμενον ἐπέεσσιν.
Ἤριπε δ' ἐν κονίῃσι· ὁ δ' ἐπεύξατο δῖος Ἀχιλλεύς·
Ἕκτορ ἀτάρ που ἔφησθα, Πατροκλῆ' ἐξεναρίζων,
Σῶς ἔσεσθ', ἐμὲ δ' αὐτὸν ὀπίζεο νόστον ἰόντα·
Νήπιε, τοῖο δ' ἄνωθεν ἀοσσητὴρ μέγ' ἀμείνων
Νηυσὶν ὅτ' ἐγλαφυρῇσιν ἐγὼ μεθόπισθε λελείμμην,

Ος τοι χωόμεν' ἦλυσε· σὲ μὲν κύνες ὠδ' οἰωνοὶ
Ελκήσουσ' ἀϊκῶς, τὴν δ χλεριῦσιν Αχαιοί.
Τὸν δ' ὀλιγοδρανέων ποδαρίφη κορυθαίολος Εκτωρ·
Λίσσομ' ὑπὲρ ψυχῆς, καὶ γόνων, σῶν τε τοκήων,
Μή μ' ἐᾶν αὖθι νηυσὶ κύνας καταδάψαι Αχαιῶν·
Αλλὰ σὺ μὲν χαλκόν τε ἄλις, χρυσόν τε δίδεξο, 340
Δῶρα, τά τοι δώσουσι φίλης καὶ πότνια μήτης·
Σῶμα δ οἶκαδ' ἐμὸν δόμεναι φάλιν, ὄφρα πυρός με
Τρῶες καὶ Τρώων ἄλοχοι λελάχωσι θάνοντα.
Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν ποδαρίφη πόδας ὠκὺς Αχιλλεύς·
Μή μ', κύον, γούνων γουνάζεο, μηδὲ τοκήων.
Αἲ γὰρ ὡς αὐτόν με μένος καὶ θυμὸς ἀνείη
Ὠμὰ δατεῖσθαι μνήμενον ἀμφὶ σὲ δύμεναι, οἷά μ' ἔοργας·
Ως οὐκ ἔστ', ὃς σῆς γε κυνὸς κεφαλῆς ἀπαλάλκοι·
Οὐδ' εἰ κεν δεκάκις τε καὶ εἰκοσινήριά τ' ἄποινα
Στήσωσ' ἐνθάδ' ἄγοντες, ὑπόσχωσίν θ ἅ καὶ ἄλλα· 350
Οὐδ' εἴ κεν σ' αὐτὸν χρυσῷ ἐρύσασθαι ἀνώγοι
Δαρδανίδης Πρίαμος· οὐδ' ὧς σέ γε πότνια μήτηρ
Ενθεμένη λεχέεσσι γοήσειθ', ὃν τέκεν αὐτὴ,
Αλλὰ κύνες τε καὶ οἰωνοὶ κὶ' ἀκτία δάσονθ.
Τὸν δ καταθνήσκων ποδαρίφη κορυθαίολος Εκτωρ·
Η σ' εὖ γινώσκων προτιόσσομαι, οὐδ' ἄρ' ἔμελλον
Πείσειν· ἦ γὰρ σοί γε σιδήρεος ἔνδοθι θυμός·
Φράζεο νῦν, μήτοι τι θεῶν μήνιμα γλύφωμαι
Ἡματι τῷ, ὅτε κέν σε Πάρις καὶ Φοῖβος Απόλλων,
Ἐσθλὸν ἐόντ', ὀλέσωσιν ἐὰ Σκαιῇσι πύλῃσιν. 360
Ως ἄρα μιν εἰπόντα τέλος θανάτοιο κάλυψε·
Ψυχὴ δ' ἐκ ῥεθέων πταμένη Ἄϊδόσδε βεβήκει,
Ον πότμον γοόωσα, λιποῦσ' ἀδρηϊότητα καὶ ἥβην.
Τὸν καὶ τεθνειῶτα προσηύδα δῖος Αχιλλεύς·
Τέθναθι· κῆρες δ' ἐγὼ τότε δέξομαι, ὁππότε κεν δὴ
Ζεὺς ἐθέλῃ τελέσαι, καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι.
Η ῥα, καὶ ἐκ νεκροῦ ἐρύσσατο χάλκεον ἔγχος·
Καὶ τό γ' ἀνὰ ἕθεν ἧκε, ὁ δ' ἀμπεπαλὼν τίθει ἐσύλα
Αἱματόεντ'· ἄλλοι δ ἐπέδραμον υἷες Αχαιῶν,

Οἳ κ᾽ ϑηήσαιλο φυὴν κὴ εἶδος ἀγητὸν
Εκλορος· ὐδ᾽ ἄρα οἵ τις ἀνὴλιλί γε πεφύκη.
Ωδε δέ τις εἴπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·
Ω πόποι, ἦ μάλα δὴ μαλακώτερος ἀμφαφάασϑ
Εκλως, ἢ ὅτε νῆας ἀνέπρησεν πυρὶ κηλέφ.
Ως ἄρα τις εἶπεσκε, κὴ ὑτήσασκε φαέσϑαι.
Τὸν δ᾽ ἐπεὶ ἐξεναρίξε ποδάρκης δῖος Αχιλλεὺς,
Στὰς ἐν Αχαιοῖσιν ἔπεα πτερόεντ᾽ ἀγόρευεν·
Ω φίλοι, Αργείων ἡγήτορες, ὐδὲ μέδοντες,
Επειδὴ τόνδ᾽ ἄνδρα ϑεοὶ δαμάσαντο ἔδωκαν,
Ος κακὰ πόλλ᾽ ἔρδεσκεν, ὅσ᾽ ὐ ζύμπαντες οἱ ἄλλοι·
Εἶδ᾽ ἄγε᾽, ἀμφὶ πόλιν σὼν πύρχασι πειρηϑῶμϑ,
Ορφρα κέ τι γνῶμϑ Τρώων νόον, ἦτιν᾽ ἔχουσιν·
Η καταλείψασιν πόλιν ἄκριον, τῶδε πεσόντος,
Ηὲ μϑύειν μεμάασι, κὴ Εκτορος ὡκ ἔτ᾽ ἀΐοντος.
Αλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος διελέξατο ϑυμός;
Κεῖϑ πὰρ νήεσσι νέκυς ἄκλαυτος, ἄϑαπτος,
Πάτροκλος· τῦ δ᾽ ὡκ ἀπαλύσομαι, ὄφρ᾽ ἂν ἴδωλα
Ζωοῖσιν μιλίω, καί μοι φίλα γούνατ᾽ ὀρώρη·
Εἰ δ᾽ ϑανόντων περ καταλήϑοντ᾽ εἰν Αΐδαο,
Αὐτὰρ ἐγὼ κἀκεῖϑι φίλου μεμνήσομ ἑταίρου.
Νῦν δ᾽ ἄγ᾽, ἀειδόντες Παιήονα, κοῦροι Αχαιῶν,
Νηυσὶν ἔπι γλαφυρῇσι νεώμεϑα, πομπὸν δ᾽ ἄγωμεϑ·
Η ῥα μέγα κύδος· ἐπέφνομεν Εκτορα δῖον,
Ω, Τρῶες κτλ. ἄσυ ϑεῷ ἴσος, ὄφρ᾽ ἐτέλεσσεν.
Η ῥα, κὴ Εκτορος δῖον ἀείκεα μήδετο ἔργα·
Αμφοτέρων μιλόπιδας ποδῶν πέτρηνε τένοντε
Ες Φυρὴν ἐν πλίνησι, βοὸς δ᾽ ἐξῆπτον ἱμάντας,
Εκ δίφρου δ᾽ ἆλτο· κάρη δ᾽ ἕλκετο ἆσσον·
Ες δίφρον δ᾽ ἀνάβας, ἀνά τε κλυτὰ τεύχε᾽ ἐείσας,
Μάστιξέν ῥ᾽ ἐλάαν, τὼ δ᾽ ὐκ ἄκοντε πετέσϑην.
Τῷ δ᾽ ἦν ἐλκομένοιο κονίσαλος· ἀμφὶ δὲ χαῖτ
Κυάνεαι πέλοντο, κάρη δ᾽ ἅπαν ἐν κονίῃσι
Κεῖτο, πάρος χαρίεν· τότε δὴ Ζεὺς δυσμενέεσσι
Δῶκεν ἀεικίσασϑ᾽ ἐῇ ἐν πατρίδι γαίῃ.

Ως τῦ μὲν κεκόνιτο κάρη ἅπαν· ἡ δέ νυ μήτηρ
Τίλλε κόμην, δόπὸ ᾗ λιπαρὴν ἔρριψε κηγύπβλην
Τηλόσε· κώκυσεν ᾗ μάλα μέγα, πᾶδ' ἐσιδῦσα.
Ωμωξεν δ' ἐλεεινὰ πατὴρ φίλ@, ἀμφὶ ᾗ λαοὶ
Κωκυτῷ τ' εἴχοντο, κὴ οἰμωγῇ κ@ ἄσυ·
Τῷ ᾗ μάλις' ἄῤ' ἴλιν ἀναλίγκιον, ὡς εἰ ἅπασα
Ιλι@ ὀφευόεσσα πυρὶ σμύχοιτο καθ' ἕκηε.
Λαοὶ μὲν ῥα γέροντα μόλις ἔχον ἀχαλόωντα,
Ἐξελθεῖν μεμαῶτα πυλάων Δαρδανιάων·
Πάντας δ' ἐλλιπάρεσκε, κυλινδόμεν@ κ@ κόπρον,
Ἐξονομακλήδην ὀνομάζων ἄνδρα ἕκαστον·
Σχέσθε, φίλοι, κεί μ' οἷον ἐάσατε, κηδόμενοί περ,
Ἐξελθόντα πόλη@, ἰκέσθ' ὅπὶ νῆας Ἀχαιῶν·
Λίσσομαι ἀντέσσαι πάτον ἀτάσθαλον, ὀβριμοεργόν,
Ην πως ἠλικίῃ αἰδέσσεται, ἠδ' ἐλεήσῃ
Γῆρας· κὴ δέ νυ τῷδε πατὴρ τοίοσδε τέτυκται
Πηλεύς, ὅς μιν ἔτικτε κὴ ἔτρεφε, πῆμα γενέσθαι
Τρωσί· μάλιστα δ' ἐμοὶ περὶ πάντων ἄλγε' ἔθηκε·
Τόσσους γὰρ μοι παῖδας ἀπέκλαγε τηλεθάοντας
Τῶν πάντων ἀ τόσσον ὀδύρομαι, ἀχνύμενός περ,
Ως ἑνὸς, ἕ μ' ἄχ@ ὀξὺ καὶ οἰωνῷ ἄϊδ@ ἔσσα,
Ἑκτορος· ὡς ὄφελεν θανέειν ἐν χερσὶν ἐμῇσι·
Τῷ κε κορεσσάμεθα κλαιούσ τε, μυρομένω τε,
Μήτηρ θ', ἣ μιν ἔτικτε δυσάμμορος, ἠδ' ἐγὼ αὐτός.
Ως ἔφατο κλαίων· ὅπὶ ᾗ συνάχοντο πολῖται·
Τρωῇσιν δ' Ἑκάβη ἀδινὰ ἐξῆρχε γόοιο·
Τέκνον, ἐγὼ δειλὴ τί νυ βείομαι, αἰνὰ παθοῦσα,
Σεῦ ἀποτεθνειῶτ@; ὅ μοι νύκτας τε κὴ ἤμας
Εὐχωλὴ κ@ ἄσυ πελέσκεο, πᾶσί τ' ὄνειαρ
Τρωσὶ τε κὴ Τρῳῇσι κ@ πόλιν, οἵ σε, θεὸν ὣς,
Δειδίχασ'· ἦ γὰρ κέ σφι μάλα μέγα κῦδ@ ἔπῃεν,
Ζωὸς ἐών· νῦν αὖ θάνατ@ κὴ μοῖρα κιχάνει.
Ως ἔφατο κλαίουσ'· ἄλοχ@ δ' ἄπρωτι πόσιος
Ἑκτορος· ἡ γὰρ οἵ τις ἐτήτυμ@ ἄγγελ@ ἦλθεν
Ἥγειλ', ὅτι ῥά οἱ πρόσθι μίμνε πυλάων·

Αλλ'

Αλλ' ἤγ' ἐσὸν ὕφαινε, μυχῷ δόμυ ὑψηλοῖο,
Δίπλακα μαρμαρέην, ἐν δ' θρόνα ποικίλ' ἔπασσε·
Κίκλετο δ' ἀμφιπόλοισιν ἐϋπλοκάμοις κτ' δῶμα
Αμοὶ πυρὶ ςῆσαι τρίποδα μέγαν, ὄφρα τάχιστα
Ἑκτορι θερμὰ λοετρὰ μάχης ἐκνοςήσαντι·
Νηπίη, οὐδ' ἐνόησεν, ὅ μιν μάλα τῆλε λοετρῶν
Χερσὶν Αχιλλῆος δαμάσειν γλαυκῶπις Αθήνη.
Κωκυτῷ δ' ἤκουσε κὴ οἰμωγῆς ἀπὸ πύργυ,
Τὴς δ' ἐλελίχθη γυῖα, κραδὶ δέ οἱ ἔπτηξε κῆρ κίς·
Η δ' αὖτις δμωῇσιν ἐϋπλοκάμοισι μέλησε·
Δεῦτε, δύω μοι ἕπεσθον, ἴδωμ', ὅτιν' ἔργα τέτυκται· 50
Αἰδοίης ἑκυρῆς ὀπὸς ἔκλυον, ἐν δέ μοι αὐτῇ
Στήθεσι πάλλεται ἦτορ ἀνὰ ςόμα, νέρθε δὴ γοῦνα
Πήγνυται· ἐγγὺς δή τι κακὸν Πριάμοιο τέκνοισιν.
Αἲ γὰρ ἀτ' ἔκτος εἴη ἐμεῦ ἔπος· ἀλλὰ μάλ' αἶνως
Δείδω, μὴ δή μοι θρασυὼ Εκτορα δῖον Αχιλλεὺς
Μοῦνον ἀποτμήξας πόλιος, πεδίονδε δίηται·
Καὶ δή μιν καλαπαύσῃ ἀγλαοφήμης ἀλεγεινῆς,
Η μιν ἔχεσκ' ἐπεὶ ἔπολ' ἐνὶ πληθύϊ μᾶλλον ἀνδρῶν,
Αλλὰ πολὺ πρόθέεσκε, τὸ ὃν μένος οὐδενὶ εἴκων.
Ως φαμένη, μεγάθυμο διέπορθο, μαινάδι ἴση, 60
Πδυομένη κραδίῃν· ἅμα δ' ἀμφίπολοι κίον αὐτῇ.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πύργον τε κὴ ἀνδρῶν ἵξεν ὅμιλον,
Εςη παπτήνασ' ὀπὶ τείχεϊ· ἣ δ' ἐνόησεν
Ελκόμενον πρόθεν πόλιος, ταχέες δέ μιν ἵπποι
Ελκον ἀκηδίης κοίλας ὀπὶ νῆας Αχαιῶν.
Τὴν δ' κατ' ὀφθαλμῶν ἐρεβεννὴ νὺξ ἐκάλυψεν·
Ηριπε δ' ἐξοπίσω, ἀπὸ δ' ψυχὴν ἐκάπυσσε.
Τῆλε δ' ἀπὸ κρατὸς χέε δίσκαλα ςίγδηνα,
Ἀμπυκα, κεκρύφαλόν τ', ἠδὲ πλεκτὴν ἀναδέσμην,
Κρήδεμνόν θ', ὅ ῥά οἱ δῶκε χρυσῆ Αφροδίτη, 70
Ημαθι τῷ, ὅτε μιν κορυθαίολος ἠγάγεθ' Εκτωρ
Ἐκ δόμυ Ηετίωνος, ἐπεὶ πόρε μυρία ἕδνα·
Αμφὶ δέ μιν γαλόῳ τε κὴ εἰνατέρες ἄλιες ἔσαν,
Αἵ ἑ μετ' ςφίσιν εἶχον ἀτυζομένῳ ἀπαλίῃ.

Η δ' ἐπεὶ δὴ θάμβησε, καὶ ἐς φρένα θυμὸς ἀγήρθη,
Ἀμβλήδην γοόωσα, μετὰ Τρωῆσιν ἔειπεν·
Ἕκτορ, ἐγὼ δύστηνος· ἐπὴ ἄρα γεινόμεθ' αὐτὴ
Ἀπφότεροι, σὺ μὲν ἐν Τροίῃ Πριάμου καὶ δώμασι,
Αὐτὰρ ἐγὼ Θήβῃσιν, Ὑποπλάκῳ ὑλήεσσῃ,
Ἐν δόμῳ Ἠετίωνος, ὃ μ' ἔτρεφε τυτθὸν ἐοῦσαν, 480
Δύσμορος αἰνόμορον· εἰς μὴ ὄφελλε τανύσσαι.
Νῦν ἦ σὺ μὲν εἰν Ἀΐδαο δόμους, ὑπὸ κεύθεσι γαίης,
Ἔρχεαι, αὐτὰρ ἐμὲ στυγερῷ ἐνὶ πένθεϊ λείπεις
Χήρην ἐν μεγάροισι· πάϊς δ' ἔτι νήπιος αὖτως,
Ὃν τέκομέν, σύ τ', ἐγώ τε, δυσάμμοροι· οὔτε σὺ τούτῳ
Ἔσσεαι, Ἕκτορ, ὄνειαρ, ἐπεὶ θάνες· οὔτε σοι οὗτος.
Ἦτοι γὰρ πόλεμόν γε φύλῃ πολυδάκρυτον Ἀχαιῶν,
Αἰεί τοι τούτῳ γε φόνος καὶ κήδε' ὀπίσσω
Ἔσσονθ'· ἄλλοι γὰρ οἱ ἀπουρίσσουσιν ἀρούρας.
Ἦμαρ δ' ὀρφανικὸν, παντοφίλικτα πᾶσα τίθησι· 490
Πάντα δ' ὑποσμύχεται, διδάκρυσι δ' ὄμματα πλεῖα.
Δουλοσύνῃ δέ τ' ἄνεισι πάϊς ἐς πάλλονς ἑταίρους,
Ἄλλον μὲν χλαίνης ἑρύσαι, ἄλλου δὲ χιτῶνος·
Τῶν δ' ἐλεησάντων κοτύλῃ τις τυτθὸν ἐπέσχε,
Χείλεα μὲν τ' ἐδίηνε, παρεφθίνει δ' ἄκρα ἐδίηνε·
Τὸν δ' ἐν ἀμφιθαλὴς ἐὼν δμητῷ ἐστυφέλιξε,
Χερσὶν ἐπιπλήγδην, καὶ ὀνειδείοισιν ἐέλδωρ,
Ἐρρ' ἔτως· οὐ σός γε πατὴρ μεταδαίνυθ' ἡμῖν·
Δακρυόεις δέ τ' ἄνεισι πάϊς ἐς μητέρα χήρην,
Ἀστυάνακτ', ὃς πρὶν μὲν ἐπὶ γούνασι πατρὸς 500
Μυελὸν οἷον ἔδεσκε, καὶ οἰῶν πίονα δημόν·
Αὐτὰρ ὅθ' ὕπνος ἔλοι, παύσαιτό τε κηπιαχούων,
Εὐδέσκ' ἐν λέκτροισιν, ἐν ἀγκαλίδεσσι τιθήνης,
Εὐνῇ ἐνὶ μαλακῇ, θαλίων ἐμπλησάμενος κῆρ·
Νῦν δ' ἂν πολλὰ πάθῃσι, φίλε ἀπὸ πατρὸς ἑταίρους,
Ἀστυάνακτ', ὃν Τρῶες ὑπείλησιν καλέουσιν·
Οἷος γὰρ σοὶ ἔρυσο πύλας καὶ τείχεα μακρά.
Νῦν ἦ σὲ μὲν ἄγκὶ νηυσὶ κορωνίσι, νόσφι τοκήων,
Δίόλλαι δίλαι ἕλκουσ', ἐπεί κε κυνῶν κορέσσωσι;

Γυμνόν

Γυμνόν· αἱτάς τοι θυμὸς ἐὺ μεγάθεσσι κέονται,
Λιπλά τε καὶ χαρίεντα, τετυγμένα χερσὶ γυναικῶν.
Αλλ' ἤτοι τάδε πάντα καλυφλίξω σὺν ἐκείῳ,
Οὐδέν σοί γ' ὄφελος, ἐπεὶ οὐκ ἐθέλεις ἀνιέναι αὐτούς,
Αλλὰ σφῶϊ Τρώων καὶ Τρωϊάδων κλέος εἶναι.
Ως ἔφατο κλαίουσ'· ὅτι ῥ' σταδίχορτο γυναῖκες.

ΤΗΣ
ΟΜΗΡΟΥ
ΙΛΙΑΔΟΣ
ΡΑΨΩΔΙΑ Ψ.

Επιγραφή.

Ψῖ, Διανυσῖσιν ἀγῶνα διδὺς ἐτέλεσσιν Αχιλλεύς.

Ως οἱ μὲν σταδίχοντο καὶ ὠλόλυν· αὐτὰρ Αχαιοὶ
Επεὶ δὴ νῆάς τε καὶ Ελλήσποντον ἵκοντο,
Οἱ μὲν ἔπειτ' ἐσκίδναντο ἰὴν ἐπὶ νῆα ἕκαστος·
Μυρμιδόνας δ' οὐκ εἴα λοσκίδνασθαι Αχιλλεύς,
Αλλ' ὄγε οἷς ἑτάροισι φιλοπτολέμοισι μέλῃσιν·
Μυρμιδόνες ταχύπωλοι, ἐμοὶ ἑρίηρες ἑταῖροι,
Μὴ δήπω ὑμῖν ὄχεσφι λυαίρετε μώνυχας ἵππους,
Αλλ' αὐτοῖς ἵπποισι καὶ ἅρμασιν ἆσσον ἰόντες,
Πάντχλοι κλαίοντεσσι· ὁ γὰρ, γέρας ἐστὶ θανόντων.
Αὐτὰρ ἐπεί κ' ὀλοοῖο πεδαρπώμεσθα γόοιο,
Ἵπποις λυσάμενοι δορπήσομεν ἐνθάδε πάντες.
Ως ἔφαθ'· οἱ δ' ὤμωξαν ἀολλέες· ἦρχε δ' Αχιλλεύς·
Οἱ δ' τρὶς σὺν νεκρὸν ἐΰπλοκας ἤλασαν ἵππους
Μυρόμενοι, μετὰ δέ σφι Θέτις ἐν ἵμερον ὦρσε.

Δδίονλο

Δβίονλο φάμαθοι, δβίονλο ἢ τβύχια φωτῆβ
Δάκρυσι· τοῖον γὰρ πόθεον μήτωρα φόβοιο.
Τοῖσι ἢ Πηλείδης ἀδινῦ ἐξῆρχε γόοιο,
Χεῖρας ἐπ' ἀνδρεφόνυς θέμβων στήθεσσιν ἑταίρυ·
Χαῖρέ μοι, ὦ Πάτροκλε, καὶ εἰν Ἀΐδαο δόμοισι·
Πάντα γὰρ ἤδη τοι τελέω, τὰ πάροιθεν ὑπέστιν·
Ἕκτορα δευρ' ἐρύσας δώσειν κυσὶν ὠμὰ δάσασθαι·
Δώδεκα δ' αὖ προπάροιθε πυρῆς ἀπολέξομαι ἐσθλῶν
Τρώων ἀγλαὰ τέκνα, ζέθεν κλαυθμόοιο χολωθείς.
Ἦ ῥα, καὶ Ἕκτορα δῖον ἀεικέα μήδετο ἔργα,
Πρηνέα παρὰ λεχέεσσι Μενοιτιάδαο τανύσσας
Ἐν κονίῃσ'· οἱ δ' ἄντα ἀφοπλίζοντο ἑκάστω
Χάλκεα, μαρμαίροντα· λύον δ' ὑψηχίας ἵππους.
Καὶδ δ' ἶζον παρὰ νηὶ πολυκλήιδι Αἰακίδαο
Μυρίοι· αὐτὰρ ὁ τοῖσι τάφον μνησάσκετο δαίνυ.
Πολλοὶ μὲν βόες ἀργοὶ ὀρίχθεον ἀμφὶ ζιδήρῳ,
Σφαζόμενοι, πολλοὶ δ' ἴϊες καὶ μηκάδες αἶγες·
Πολλοὶ δ' ἀργιόδοντες ὗες, θαλίθοντες ἀλοιφῇ,
Εὐόμενοι τανύοντο πρὸ φλογὸς Ἡφαίστοιο·
Πάντῃ δ' ἀμφὶ νέκυσσι κολυλήκυτον ἔρρεεν αἷμα.
Αὐτὰρ τόν γε ἄνακτα ποδάρκεα Πηλείωνα
Εἰς Ἀγαμέμνονα δῖον ἄγον βασιλῆες Ἀχαιῶν,
Σπευδῇ παρπεπιθόντες, ἑταίρου χώομενον κῆρ.
Οἱ δ' ὅτε δὴ κλισίηνδε Ἀγαμέμνονος ἶξον ἰόντες,
Αὐτίκα κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευσεν,
Ἀμφὶ πυρὶ στῆσαι τρίποδα μέγαν· εἴ ποθεν ἤπίθοιεν
Πηλεΐδῃ, λέσασθαι ἀπὸ βροτὸν αἵματόεντα.
Αὐτὰρ ὅγ' ἠρνεῖτο στερεῶς, ὄτοι δ' ὅρκον ὄμοσσεν·
Οὐ μὰ Ζῆν', ὅστις τε θεῶν ὕπατος καὶ ἄριστος,
Οὐ θέμις ἐστὶ λοετρὸν ἐναίσιμον ἐσσάμεναι,
Πρίν γ' ἐν Πατρόκλοιο θέμωμαι πυρὶ, σῆμά τε χεῦσαι,
Κείρασθαί τε κόμην· ἐπεὶ ἤ μ' ἔτι δεύτερον ὧδε
Ἵξεθ' ἄχος· νεκάδεσσι, ὅπερ ζωοῖσι μετείω.
Ἀλλ' ἤτοι μὲν νῦν στυγερῆς πειθώμεθα δαιτὸς·
Ἠῶθεν δ' ὄπωρον, ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνον,

Τλῶ

Τλίω τ' ἀξίμβρωι, ἠδέ τε χεῖν, ὡς ὄφειλες
Νεκρὸν ἔχοντα νέεσθαι ὑπὸ ζόφον ἠερόεντα·
Ὄφρ' ἤτοι τῦτον μὲν ὀπιφλέγῃ ἀκάμαντον πῦρ
Θᾶσσον ἀπ' ὀφθαλμῶν, λαοὶ δ' ὅτι ἔργα τεράπωνται·
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τῦ μάλα μὲν κλύον, ἠδ' ὑπίθοντο.
Ἐσυμβρίως δ' ἄρα δόρπον ἐφοπλίσαντες ἅπαντες
Δαίνυντ'· οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐΐσης.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιός τε καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
Οἱ μὲν κακκείοντες ἴσαν κλισίηνδε ἕκαστος·
Πηλείδης δ' ὅτε θινὶ πολυφλοίσβοιο θαλάσσης
Κεῖτο βαρυστενάχων, πολέσιν μετὰ Μυρμιδόνεσσιν,
Ἐν καθαρῷ, ὅθι κύμαθ' ἐπ' ἠϊόνος κλύζεσκον·
Εὖτε μιν ὕπνος ἔμαρπτε, λύων μελεδήματα θυμῷ,
Νήδυμος ἀμφιχυθείς· μάλα γὰρ κάμε φαίδιμα γυῖα,
Ἕκτορ' ἐπαΐσσων πρὸς τὴ Ἰλιον ἠνεμόεσσαν.
Ἦλθε δ' ὅτε ψυχὴ Πατροκλῆος δειλοῖο,
Πάντ' αὐτῷ μέγεθός τε καὶ ὄμματα κάλ' εἰκυῖα,
Καὶ φωνήν· καὶ τοῖα παρὲκ κεφαλῆ εἵματα ἕστο·
Στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, καί μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
Εὕδεις, αὐτὰρ ἐμεῖο λελασμένος ἔπλευ, Ἀχιλλεῦ;
Οὐ μέν μοι ζώοντι ἀκήδεις, ἀλλὰ θανόντι·
Θάπτε με ὀτρυντάχιστα, πύλας Ἀΐδαο περήσω.
Τῆλέ με εἴργυσι ψυχαί, εἴδωλα καμόντων,
Οὐδέ μέ πω μίσγεσθαι ὑπὲρ ποταμοῖο ἐῶσιν·
Ἀλλ' αὖτως ἀλάλημαι ἀϊν' εὐρυπυλὲς Ἄϊδος δῶ.
Καί μοι δὸς τὴν χεῖρ', ὀλοφύρομαι· οὐ γὰρ ἔτ' αὖτις
Νίσσομαι ἐξ Ἀΐδαο, ἐπήν με πυρὸς λελάχητε.
Οὐ μὲν γὰρ ζωοί γε φίλων ἀπάνευθεν ἑταίρων
Βυλὰς ἐζόμενοι βυλεύσομεν· ἀλλ' ἐμὲ μὲν κῆρ
Ἀμφέχανε συγερὴ, ἣπερ λάχε γεινόμενόν περ·
Καὶ δέ σοι αὐτῷ μοῖρα, θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ,
Τείχει ὕπο Τρώων εὐηγενέων ἀπολέσθαι.
Ἄλλο δέ τοι ἐρέω καὶ ἐφήσομαι, αἴκε πίθηαι,
Μὴ ἐμὰ σῶν ἀπάνευθε τιθήμεναι ὀστέ', Ἀχιλλεῦ,
Ἀλλ' ὁμοῦ· ὡς ἔτρεφήμεν ἐν ὑμετέροισι δόμοισιν,

Εὖτέ

Εὖτέ με τυλθὸν ἐόντα Μενοίτιος ἐξ Ὀπόεντος
Ἠγαγὼν ὑμέτερόνδ', ἀνδροκτασίης ὑπὸ λυγρῆς,
Ἡμαλί τ', ὅτε παῖδα καλίκλωτον Ἀμφιδάμαντος,
Νήπιος, οὐκ ἐθέλων, ἀμφ' ἀστραγάλοισι χολωθείς·
Ἔνθα με, δεξάμενος ἐν δώμασιν, ἱππόται Πηλῆϊ
Ἐξοφί τ' ἐδυκίως, καὶ πὰρ θυμὸν ἐνόμηνεν·
Ὡς ἦ καὶ ὀστία πᾶσιν ὁμὰ σοφὸς ἀμφικαλύπτοι,
Χρύσεος ἀμφιφορεύς, πάρ τοι ἰσάριθμοι μύτραι.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
Τίπτε μοι, ἀθεῖν κεφαλὴ, δεῦρ' εἰλήλουθας,
Καί μοι ταῦτα ἵκαις' ὑποτίλλεαι; αὐτὰρ ἐγώ τοι
Πάντα μαλ' ἐκτελέω, καὶ πείσομαι, ὃς σὺ κελεύεις.
Ἀλλά μοι ἄσσον ἴθι· μίνυνθά περ ἀμφιβαλόντε
Ἀλλήλοις ὀλοοῖο τιταρπώμεσθα γόοιο.
Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέξαλο χερσὶ φίλῃσιν,
Οὐδ' ἔλαθε· ψυχὴ δ' ἔπτη κάτα, ἠύτε καπνὸς,
Ὠχέλο τετριγυῖα· ταφὼν δ' ἀνόρουσεν Ἀχιλλεύς,
Χερσί τε ζυμπαλάγησιν, ἔπος τ' ὀλοφυδνὸν ἔειπεν·
Ὦ πόποι, ἦ ῥά τις ἐστὶ καὶ εἰν Ἀΐδαο δόμοισι
Ψυχὴ καὶ εἴδωλον, ἀτὰρ φρένες οὐκ ἔνι πάμπαν·
Παννυχίη γὰρ μοι Πατροκλῆος δειλοῖο
Ψυχὴ ἐφεστήκει γοόωσά τε, μυρομένη τε,
Καί μοι ἴκας' ἐπίτειλεν· ἔοικε δὲ θέσκελον αὐτῇ.
Ὡς φάτο· τοῖσι δὲ πᾶσιν ὑφ' ἵμερον ὦρσε γόοιο·
Μυρομένοισι δὲ τοῖσι φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠὼς
Ἀμφὶ νέκυσσιν ἐλεεινόν. Ἀτὰρ κρείων Ἀγαμέμνων
Οὐρῆάς τ' ὄρσασε καὶ ἀντήσας, ἀξέμεν ὕλην,
Πάντοθεν ἐκ κλισιῶν· σὺν δ' ἀντὶς ἐΐσατο λαὸς ὀρωρώς
Μηριόνης, θεράπων ἀγαπήνορος Ἰδομενῆος.
Οἱ δ' ἴσαν ὑλοτόμους πελέκεας ἐν χερσὶν ἔχοντες,
Σειρούς τ' εὐπλέκτους· πρὸ δ' ἄρ' ἶρηες κίον αὐτῶν·
Πολλὰ δ' ἄταλα, κάταλα, πάραλά τε, δόχμιά τ', ἤλθον·
Ἀλλ' ὅτε δὴ κνημοὺς πρήσσεν πολυπίδακος Ἴδης,
Αὐτίκ' ἄρ' ὑλοτόμους ὑψικόμους ταναήκει χαλκῷ
Τάμνον ἐπειγόμενοι· τανὰ δὲ μεγάλα κλονέεσκον

Πίπλον·

Πίπλον· τὰς μὲν ἔπειτα διαπλήσσονλες Ἀχαιοὶ,
Ἑκάτιον ἡμιόνων, ταὶ δ' χθόνα ποσσὶ δαλεῦντο,
Ἑλδόμεναι πεδίοιο, διὰ ῥαπτῆα πυκνά.
Πάντες δ' ὑλοτόμοι φιλέες φέρον· ὡς γὰρ ἀνάγκη
Μηριόνης, θεράπων ἀγαπήνορος Ἰδομενῆος·
Καὶ δ' ἄρ' ἐπ' ἠιόνος βάλλον θπηχιρὼ, ἔνθ' ἄρ' Ἀχιλλεὺς
Φράσσατο Πατρόκλῳ μέγα ἠέλιον, ἠδὲ οἱ αὐτῷ.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πάντῃ περιπάφλασεν ἄπυτον ὕλλω,
Εἵατ' ἄρ' αὖθι μένοντες ἀολλέες· αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
Αὐτίκα Μυρμιδόνεσσι φιλοπτολέμοισι κέλευσε,
Χαλκὸν ζώννυσθαι, ζεῦξαι δ' ὑπ' ὄχεσφιν ἕκαστον
Ἵππους· οἱ δ' ἀέρυσσαν, ἐὺ ἐν τεύχεσσιν ἕσσαν.
Ἂν δ' ἵζαν ἐν δίφροισι παρηιβάτῃ, ἡνίοχοί τε·
Πρόσθε μὲν ἱππῆες, μετὰ δὲ νέφος ἔπλετο πεζῶν,
Μυρίοι· ἐν δὲ μέσοισι φέρον Πάτροκλον ἑταῖροι.
Θρῃξὶ δὲ πάντα νέκυσσι κατηφείνυσο, ἃς ἐπέδησεν
Κειρόμενοι· ὄπιθεν δὲ κάρη ἔχε δῖος Ἀχιλλεὺς
Ἀχνύμενος· ἕταρον γὰρ ἀμύμονα πέμπ' ἀϊδόσδε.
Οἱ δ' ὅτε χῶρον ἵκανον, ὅθι ζόφοι πρόφερθ' Ἀχιλλῆος,
Κάτθεσαν· αἶψα δέ οἱ μνησείπεα νήσον ὕλλω.
Ἔνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεὺς·
Στὰς ἀπάνευθε σωρῆς ξανθὴν ἀπεκείρατο χαίτην,
Τήν ῥα Σπερχειῷ ποταμῷ βέφε τηλεθόωσαν·
Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπεν, ἰδὼν ἐπὶ οἴνοπα πόντον·
Σπερχεῖ, ἄλλως σοί γε πατὴρ ἠρήσατο Πηλεὺς,
Κεῖσέ με νοστήσαντα φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
Σοί τε κόμην κερέειν, ῥέξειν θ' ἱερὴν ἑκατόμβην·
Πεντήκοντα δ' ἔνορχα παρ' αὐτόθι μῆλ' ἱερεύσειν
Ἐς πηγάς, ὅθι τοι τέμενος βωμός τε θυήεις.
Ὣς ἠρᾶθ' ὁ γέρων, σὺ δέ οἱ νόον οὐκ ἐτέλεσσας.
Νῦν δ' ἐπεὶ οὐ νέομαί γε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
Πατρόκλῳ ἥρωϊ κόμην ὀπάσαιμι φίλῃσιν.
Ὣς εἰπὼν, ἐν χερσὶ κόμην ἑτάροιο φίλοιο
Θῆκεν· τοῖσι δὴ πᾶσιν ὑφ' ἵμερον ὦρσε γόοιο,
Καί νύ κ' ὀδυρομένοισιν ἔδυ φάος ἠελίοιο,

Εἰ μὴ Αχιλλῆϊ αἶψ' Αγαμέμνονι εἶπε σαοφρονέοντι·
Ατρείδη, (σοὶ γὰρ τε μάλιστά γε λαὸς Αχαιῶν
Πείσονθ' μύθοισι,) χόολο μὲν ἐστι καὶ ἄσαι·
Νῶϊ δ' ὀπὶ σαοφανῆς ζυνέδασσον, καὶ δεῖπνον ἄνωχθι
Οπλεσθαι· τάδε δ' ἀμφὶ σαοτητόμβ', οἷσι μάλιστα
Κήδεός ἐστι νίκης· ἄγχι δ' οἱ τ' ἀγοὶ ἄμμι μαχόνται. 160
Αὐτὰρ ἐπεὶ τό γ' ἄνωγεν ἄναξ ἀνδρῶν Αγαμέμνων,
Αὐτίκα λαὸν μὲν ζυνέδασσεν κῆρυκας ἰέσας,
Κηδεμόνες δ' σαρ' αὐθι μάθον, καὶ νήεον ὕλην.
Ποίησαν δ' σαυρὴν ἑκατόμπεδον ἔνθα καὶ ἔνθα·
Εν δὲ σαυρῇ ὑπάτῃ νεκρὸν θέσαν, ἀχνύμενοι κῆρ.
Πολλὰ δ' ἴφια μῆλα, καὶ εἰλίποδας ἕλικας βοῦς
Πρόσθε σαυρῆς ἔδειρόν τε, καὶ ἀμφέπον· ἐκ δ' ἄρα σάντων
Δημὸν ἑλὼν ἐκάλυψε νέκυν μεγάθυμος Αχιλλεὺς
Ες σάρκας ἐκ κεφαλῆς, σαρὰ δ' δρεκτὰ σώματα νύεν.
Εν δὲ τίθει μέλιτι καὶ ἀλείφατι ἀμφιφορῆας, 170
Πρὸς λέχεα κλίνων· σίσυρνας δ' ἐρυσύχενας ἵππους
Εσσυμένως ἐνέδησε σαυρῇ, μεγάλα σοναχίζων.
Εννέα τῷ γε ἄνακτι τραπεζῆες κυνῶες ἦσαν,
Καὶ μὲν τῶν ἐνέδησε σύρῃ δύο δειροτομήσας·
Δώδεκα δὲ Τρώων μεγαθύμων υἷας ἐσθλοὺς,
Χαλκῷ δηϊόων· κακὰ δὲ φρεσὶ μήδετο ἔργα·
Εν δὲ συρὸς μὲν ἧκε Σιδήρεον, ὄφρα νέμοιτο.
Ωμωξέν τ' ἄρ' ἔπειτα, φίλον δ' ὀνόμηνεν ἑταῖρον·
Χαῖρέ μοι, ὦ Πάτροκλε, καὶ εἰν Αΐδαο δόμοισι·
Πάντα γὰρ ἤδη τοι τελέω, τὰ σάρος ὑπέστεο. 180
Δώδεκα μὲν Τρώων μεγαθύμων υἷας ἐσθλοὺς,
Τοὺς ἅμα τοι σάντας σῦρ ἐσθίει· Εκτορα δ' ἔτι
Δώσω Πριαμίδῃσι συρὶ δαπτέμεν, ἀλλὰ κυσίσιν.
Ως φάτ' ἀπειλήσας· τὸ δ' ἐ κυνες ἀμφιπένοντο·
Αλλὰ κυνας μὲν ἄλυξε Διὸς θυγάτηρ Αφροδίτη
Ημαλα καὶ νύκτας· ῥοδόεσσι δ' χρῖεν ἐλαίῳ,
Αμβροσίῳ, ἵνα μή μιν δεσεδρύφοι ἑλκυστάζων·
Τῷ δ' ἔπι κυάνεον νέφος ἧγαγε Φοῖβος Απόλλων
Ουρανόθεν σεδίοιο· κάλυψε δὲ χῶρον ἅπαντα,

Ὅσσον ἐπεῖχε γέρων, μὴ σφεῖν μολὼν ἠελίοιο
Σκίλλῃ ἀμφὶ καὶ ἀρκτος ἰὼν ἔσσηται, ἠδὲ μέλεσθαι.
Οὐδὲ σὺ μὲν Πατρόκλῳ ἐπαείρεο τεθνειῶτι·
Εἰθ' αὖτ' ἄλλ' ἐπόπισθε σοδάρχῃς δῖος Ἀχιλλεὺς
Στὰς ἀπὸ νηὸς σῆς, δοιοῖς ἠέρτ' ἀνέμοισι,
Βορέῃ καὶ Ζεφύρῳ, καὶ ὑπέρχετο ἱστία καλά·
Πολλὰ δ' καὶ Σπέρδων χρυσείῳ δέπαϊ, λιβάνοιο
Ἐλθόμεν, ὄφρα τάχιστα σὺ φλογεοῖσιν ἐνεκόν
Τλῆτ' ἐνδυκέως κτερέϊσαι· αὐτὰρ ἔπειτα
Ἀρσάν σὺν σοὶ μελάγχρως ἦλθ' Ἀνέμοισιν.
Οἱ μὲν ἄρα Ζεφύροιο δυσαέος αἰθρηγόν 200
Εἰλαπίνην δαίνυντο· θέουσα δ' Ἶρις ἐπέκυρ
Βηλῷ ὑπὸ λιθέῳ· τοὶ δ' ὡς ἴδον ὀφθαλμοῖσι,
Πάντες ἀνήϊξαν, κάλεον δέ μιν εἰς ἑὸ ἵκας θαι·
Ἣ δ' οὔθ' ἑζέσθην μὲν ἀνήνατο, εἶπε δ' ἄρ' μύθον·
Οὐχ ἕδω· εἶμι γὰρ αὖθις ἐπ' Ὠκεανοῖο ῥέεθρα
Αἰθιόπων ἐς γαῖαν, ὅθι μέζονα ἑκατόμβας
Ἀθανάτοις, ἵνα δὴ καὶ ἐγὼ μεταδαίσομαι ἱερῶν·
Ἀλλ' Ἀχιλῆϊ Βορέην ἠδὲ Ζέφυρον κελαδεινὸν
Ἐλθεῖν ἄνωγε, καὶ ὑπίσχεσθαι ἰσχὺν καλὰ,
Ὄφρα πυρὴν ὄρσηλε κάη μάλα, τῇ ἔνι κεῖτο 10
Πάτροκλος, τὸν πᾶσιν ἀνάστενάχουσιν Ἀχαιοί.
Ἣ μὲν ἄρ' ὡς εἰποῦσ' ἀπεβήσετο· τὼ δ' ὀρέοντο
Ἦχῇ θεσπεσίῃ, νέφεα κλονέοντε πάροιθεν·
Αἶψα δ' πόντον ἵκανον ἀπήμονα· ὦρτο δ' κῦμα
Πνοιῇ ὑπὸ λιγυρῇ· Τρῳὴν δ' ἐρίβωλον ἱκέσθην,
Ἐν δ' πυρὴ πέσέτην, μέγα δ' ἴαχε θεσπεσιάων πῦρ·
Παννύχιοι δ' ἄρα τοί γε πυρῆς ἅμυδις φλόγ' ἐδάϊζον,
Φυσσώοντες λιγέως· ὁ δ' πάννυχος ἀκὺς Ἀχιλλεὺς
Χρυσέῃ ἐκ κρητῆρος, ἔχων δέπας ἀμφικύπελλον,
Οἶνον ἀφυσόμενος χαμάδις χέε, δεῦε δ' γαῖαν, 20
Ψυχὴν κικλήσκων Πατρόκλῳ δειλοῖο.
Ὡς δ' πατὴρ ὀστῶν παιδὸς ὀδύρεται ὀστία καίων
Νυμφίου, ὅστε θανὼν δειλοὺς ἀκάχησε τοκῆας·
Ὡς Ἀχιλλεὺς ἑτάροιο ὀδύρετο ὀστία καίων,

Ερπύζων ἀμφὶ πυρκαϊὴν, ἀδινὰ ςοναχίζων.
Ημῶν δ' Εωσφόρος εἶσι, φόως ἱερὸν ὀπὶ γαῖαν,
Ον τε μέτα κροκόπεπλος ἵησιν ἄλα κίδναι Ηὼς,
Τῷμῶν πυρκαϊὴ ἐμαραίνετο, παύσατο δ' φλόξ.
Οἱ δ' Ανεμοι πάλιν αὖτις ἴσαν οἰχόνδε πίεσθαι,
Θρηίκιον κῦμα πόντου· ὁ δ' ἔςενεν, οἴδματι θύων.
Πλειάδης δ' ὀπὶ πυρκαϊῆς ἐτίρωτο λιασθείς,
Κλίνθη κεκμηώς, ὀπὶ δ' γλυκὺς ὕπνος ὄρεσσεν.
Οἱ δ' ἀμφ' Αχιλῆα ἀολλέες ἠγερέθοντο,
Τῶν μὲν ἐπερχομένων ὅμαδος κὴ δοῦπος ἔγειρεν·
Εζετο δ' ὀρθωθείς, καί ῥ' ἔφατο πρὸς μῦθον ἑταίρους·
Ατρείδη τε, κὴ ἄλλοι, ἀριστῆες Παναχαιῶν,
Πρῶτον μὲν κρητῆρι πυρκαϊὴν ῥοῖσαι ἀθέσφατι οἴνῳ
Πᾶσ', ὁπόσον ἐπέχει πυρὸς μένος· αὐτὰρ ἔπειτα
Οστέα Πηλεΐωνος Μενοιτιάδαο λέγωμεν,
Εὖ διαλινόστοντες· ἀριφραδέα δὲ τέτυκται·
Εν μέσσῃ γὰρ ἔκειτο πυρῇ, ποὶ δ' ἄλλοι ἄνακτες·
Εκατιῇ καίοντ' ὀπιμὲξ ἵπποι τε κὴ ἄνδρες·
Καὶ τὰ μὲν ἐν χρυσείῃ φιάλῃ κὴ δίπλακι δημῷ
Θείομεν, εἰσόκεν αὐτὸς ἐγὼν ἔϊδι πεύθωμαι·
Τύμβον δ' ἐ μάλα πολλὸν ἐγὼ ποιήσομ' ἄναγκα,
Αλλ' ὀπιςινέα τοῖον· ὀπίσσω δὲ κὴ τ' Αχαιοὶ
Εὐρεῖ θ' ὑψηλόν τε τιθήμεναι, οἵ κεν ἐμεῖο
Δεύτεροι ἐν νήεσσι πολυκλήϊσι λίπησθε.
Ως ἔφαθ'· οἱ δ' ὀπίθοντο ποδώκεϊ Πηλείωνι·
Πρῶτον μὲν κρητῆρι πυρκαϊὴν ςείσᾳ ἄθοπι οἴνῳ,
Οσσον ὀπὶ φλὸξ ἦλθε. βαθεῖα δὲ κάπετος τέφρη·
Κλαίοντες δ' ἑταίρειο ἐπὶ ὀστέα λευκὰ
Αλλεγον ἐς χρυσέην φιάλην, κὴ δίπλακα δημόν·
Εν κλισίῃσι δὲ θέντες, ἑανῷ λεπτὶ κάλυψαν·
Τοῦ μὲν ἔπειτα ζῆμα, θεμείλιά τε προβάλοντο
Αμφὶ πυρήν· εἶθας δὲ χυτὴν ὀπὶ γαῖαν ἔχυσαν·
Χώσαντες δὲ τὸ σῆμα, πάλιν κίον. Αὐτὰρ Αχιλλεὺς
Αὐτοῦ λαὸν ἔρυκε, κὴ ἷζανεν εὐρεῖ ἀγῶνι·
Νηῶν δ' ἔκφερε ἄεθλα, λέβητάς τε, τρίποδάς τε,

Ιππους

Ἵππους θ', ἡμιόνους τε, βοῶν τ' ἴφθιμα κέρεια,
Ἠδὲ γυναῖκας ἐϋζώνους, ποικίλα τε σίδηρον·
Ἵππεύσιν μὲν πρῶτα ποδώκεσιν ἆγλα' ἄεθλα
Θῆκε, γυναῖκα ἄγεσθαι, ἀμύμονα, ἔργ' εἰδυῖαν,
Καὶ τρίποδ' ὠτώεντα δυωκαιεικοσίμοιδον,
Τῷ πρώτῳ· ἀτὰρ αὖ τῷ δευτέρῳ ἵππον ἔθηκεν
Ἐξίτηλ', ἀδμήτην, βρίθοντ' ἡμίονον κυέουσ'·
Αὐτὰρ τῷ τριτάτῳ ἄπυρον καλέσασκε λέβητα,
Κρηνὸν, τιταινόμενον μίτρην ἑκατόμβοιον, λευκόν τ' αὖτως·
Τῷ δ τεταάρτῳ θῆκε δύο χρυσοῖο τάλαντα·
Πίμπλῳ δ' ἀμφίθετον φιάλην ἀπόρητον ἔθηκε·
Στῆ δ' ὀρθὸς, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·

Ἄρειδή τε, καὶ ἄλλοι ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοὶ,
Ἱππῆας τοὺς ἆεθλα δίδεγμένα κεῖτ' ἐν ἀγῶνι.
Εἰ μὲν νῶϊ ὅπι ἄλλῳ ἀεθλεύοιμεν Ἀχαιοὶ,
Ἦτ' ἂν ἐγὼ τὰ πρῶτα λαβὼν κλισίηνδε φεροίμην,
Ἴστε γὰρ, ὅσσον ἐμοὶ ἀρετῇ περιβάλλεται ἵπποι·
Ἀθάνατοί τε γὰρ εἰσι· Ποσειδάων δ' ἵππος' αὐτὰρ
Πηλεϊ ἐμῷ Πελλῆϊ, ὁ δ' αὖτ' ἐμοὶ ἐδμήσαντο.
Ἀλλ' ἦτοι μὲν ἐγὼ μύρια, καὶ μαΐυχες ἵπποι·
Τοίω γὰρ θείῳ ἐδάλὸν ἀπώλεσε νηπόχοιο
Ἥπιν, ὃς Ἐφύρην μάλα πολλὰς ὑγρὸν ἔλαιον
Χαιτάων καλέχθαι, λοίσθας ὕδατι λευκῷ.
Τὸν τώ γ' ἐσαότιε πενθείετον, ἕδεϊ δὲ θυμὸν
Καὶ ἐμεῖο ἑκάστου, τὰ δ' ἔσατον ἀχνυμένῳ κῆρ·
Ἄλλοι γὰρ σέλαϊσθε καὶ ἕρκεα τόσσα Ἀχαιῶν
Ἱπποισίν τε πεποίθατε καὶ ἅρμασι κολλητοῖσιν·

Ὡς φάτο Πηλεΐδης· ταχέες δ' ἵπποι ἔγρετον·
Ὦρτο πολὺ πρῶτος μὲν ἀνὴρ ἀνδρῶν Εὐμήλος,
Ἀδμήτου φίλος υἱὸς, ὃς ἱπποσύνῃ ἐπίηρτο·
Τῷ δ' ἔπι Τυδείδης ὦρτο κρατερὸς Διομήδης,
Ἵππους δ' Τρῳὸς ὑπαγε ζυγὸν, ἃς ποτ' ἀπηύρα
Αἰνείαν, ἀτὰρ αὐτὸν ὑπεξέσσαντο Ἀπόλλων·
Τῷ δ' ἄρ' ἔπ' Ἀρείδης ὦρτο ξανθὸς Μενέλαος,
Διογενὴς, ὑπὸ δ' ζυγὸν ἤγαγεν ὠκέας ἵππους,

Αἴθλω τ' Ἀγαμεμνονείῳ, τ' ἐόν τε Πόδαργον·
Τὼ Ἀγαμέμνονι δῶκε Ἀγχισιάδης Ἐχέπωλος
Δῶρ', ἵνα μή οἱ ἔπειθ' ὑπὸ Ἰλιον ἠνεμόεσσαν,
Ἀλλ' αὐτῷ τέρποιτο μάχην· μέγα γὰρ οἱ ἔδωκε.
Ζεὺς ἄφενος, ναῖεν δ' ὄγ' ἐν βηχοέσσῃ Σικυῶνι·
Τὼ ὄγ' ὑπὸ ζυγὸν ἦγε μέγα δέμας ἰκανόωσαν.
Ἀντίλοχος δ', τέτατο ὑπείροχος ὠπλίσατ' ἵππους,
Νέστορος ἀγλαὸς υἱὸς ὑπερθύμοιο ἄνακτος,
Τῷ Νηλεϊάδαο· Πυλήγυιες δέ οἱ ἵπποι
Ὠκύποδες φέρον ἅρμα· φατὴς δέ οἱ ἄγχι παραστὰς
Μυθεῖτ' εἰς ἀγαθὰ φρονέων νοΐοιό γε πυκνά·
Ἀντίλοχ', ἦτοι μέν σε νέον περ ἐόντ' ἐφίλησαν
Ζεύς τε Ποσειδάων τε, καὶ ἱπποσύνας ἐδίδαξαν
Παντοίας· τῷ κέν σε διδασκέμεν ἔτι μάλα χρειώ.
Οἶδα γὰρ εὖ σφὲ τέρμαθ' ἑλιστέμεν· ἀλλά τοι ἵπποι
Βραδέες ὀπιθεῖν, τῷ τ' οἶμαι λοίγι' ἔσεσθαι.
Τῶν δ' ἵπποι μὲν ἔασιν ἀφαρέστεροι, αὐτὰρ μὴν αὐτοὶ
Πλείονα ἴσασιν ἔπεσσιν ἀτασθαλίσασθαι.
Ἀλλ' ἄγε δὴ σύ, φίλος, μῆτιν ἐμβάλλεο θυμῷ
Παντοίην, ἵνα μή σε παρέκπροφύγῃσιν ἆεθλα.
Μήτι τοι δρυτόμος μὲν ἀμείνων, ἠὲ κέρδει·
Μήτι δ' αὖτε κυβερνήτης ἐπὶ οἴακι πάντων
Νῶϊ θοὴν ἰθυίει ἐρεχθομένῳ ἀνέμοισι·
Μήτι δ' ἡνίοχος πρὸς ἀμείνονα ἡνιόχοιο.
Ἀλλ' ὅς μέν θ' ἵπποισι καὶ ἅρμασιν οἷσι πεποιθὼς,
Ἀφραδέως ὅππῃ πολλοὶ ἐλίσσονται ἔνθα καὶ ἔνθα,
Ἵπποι δ' ἀλαλύκτως ἀνὰ δρόμον, οὐδὲ καλίχει·
Ὅς δέ κε κέρδεα εἰδῇ, ἐλαύνων ἥνορας ἵππους,
Αἰεὶ τέρμ' ὄψοντα, στρέφει ἰσχύθειν, οὐδὲ ἑ λήθει
Ὅππως τὸ πρῶτον ταναύποδε βοίοισιν ἱμᾶσιν·
Ἀλλ' ἴσχει ἀσφαλέως, καὶ τὰ πρόσσω δοκέει.
Σῆμα δέ τοι ἐρέω μάλ' ἀριφραδές, οὐδέ σε λήσει·
Ἕστηκε ξύλον αὖον, ὅσον τ' ὄργυι', ἠὲ πάρος περ,
Ἢ δρυὸς, ἢ πεύκης, τὸ μὲν οὐ καταπύθεται ὄμβρῳ,
Ἀμφὶς δ' ἀμφοτέρωθεν ἐρηρέδαται δύο λᾶε,

Ἐν ξυοχῇσιν ὁδὸς· λεῖος δ' ἱππόδρομος ἀμφίς·
Ἦ τοὶ σῆμα βροτοῖο παλαιοῦ κεκαλύφατο,
Ἦ τό γε νύσσα τέτυκτο ὑπὲκ πολυτόρων ἀνθρώπων,
Καὶ νῦν τίρμαλ' ἔθηκε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
Τῷ σὺ μάλ' ἐγχρίμψας, ἐλάαν χεδὸν ἅρμα καὶ ἵππους·
Αὐτὸς δ' κλινθῆναι ἐϋπλέκτῳ ἐνὶ δίφρῳ,
Ἦκ' ἐπ' ἀριστερὰ τοῖιν· ἀτὰρ τὸν δεξιὸν ἵππον
Κένσαι ὁμοκλήσας, εἶξαί τέ οἱ ἠνία χερσίν.
Ἐν νύσσῃ δέ τοι ἵππος ἀριστερὸς ἐγχριμφθήτω,
Ὡς ἄν τοι πλήμνη γε δοάσειεν ἄκρον ἱκέσθαι
Κύκλου πουλυτοῖο· λίθου δ' ἀλέασθαι ἐπαυρεῖν,
Μήπως ἵππους τε τρώσῃς, κατά θ' ἅρματα ἄξῃς·
Χάρμα δὴ τοῖς ἄλλοισιν, ἐλεγχείη δέ σοι αὐτῷ
Ἔασθ'· ἀλλὰ, φίλος, φράζεσθαι πεφυλαγμένος ἦσθα·
Εἰ γάρ κ' ἐν νύσσῃ γε παρέξελάσῃσθα διώκων,
Οὐκ ἄν θ', ὅς κέ σ' ἔλῃσι μεταλλήμενος, οὐδὲ παρέλθοι·
Οὐδ' εἴκων μεθόπισθεν ἀρείονα δῖον ἐλαύνοις,
Ἀδρήστου ταχὺν ἵππον, ὃς ἐν θρόνῳ ἠΰς ἦεν,
Ἢ τὸν Λαομέδοντος, ὃς ἐνθάδε τέτμεν ἐόντας
Ὡς εἰπὼν Νέστωρ Νηλήϊος ἆψ ἐνὶ χώρῃ
Ἕζετ', ἐπεὶ φ' παιδὶ ἑκάστῳ πειρητὴ ἔπεσε.
Μηριόνης δ' ἄρα πέμπτος ἐΰτρικας ἅρμασιν ἵππους·
Ἂν δ' ἔβαν ἐς δίφρους, ἐν δὲ ῥιπὰς ἐδάσαντο·
Πάλλ' Ἀχιλλῆος, ἐκ δὲ πατὴρ ἕλετ' ἡνία καλά·
Ἀντίλοχος· μετὰ τόνδ' ἴλαχε κρείων Εὔμηλος·
Τῷ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀτρείδης εὐκνήμιδες Μενέλαος·
Τῷ δ' ἔπι Μηριόνης λάχε ἐλαυνέμεν· ὦκα δ' ἕποντο·
Τυδείδης, ὄχ' ἄριστος ἔην, λάχε ἐλαυνέμεν ἵππους·
Στὰν δὲ μεταστοιχεί· ἐΰμηνε δὲ τίρμαλ' Ἀχιλλεύς·
Τηλόθεν ἐν λείῳ πεδίῳ· τῷ δὲ σκοπὸν εἶσιν
Ἀντίθεον Φοίνικα, ὀπάονα πατρὸς ἑοῖο,
Ὡς μεμνίῳτο δρόμου, καὶ ἀληθείην ὀνοείτοι.
Οἱ δ' ἅμα πάντες ἐφ' ἵπποισιν μάστιγας ἄειραν,
Πέπληγόν θ' ἱμᾶσιν, ὀμόκλησάν τ' ἐπέεσσιν·
Βαιυμβόμας· οἱ δ' ὦκα διίπετον πεδίοιο,

Νόσφι

Νέσφι νεῶν, ταχέως· ὑπὸ δ' στέρνοισι κονίη
Ἴσατ' ἀειρομένη, ὥστε νέφος, ἠὲ θύελλα·
Χαῖρε δ' ἐρικύδεϊ μὴ σπουδῇ ἀνίμοιο·
Ἁρμαλιὰ δ' ἄλλοτε μὲν χθονὶ πίλνατο ποικιλοκολείρῃ,
Ἄλλοτε δ' αἴξασκε μελήσεσθαι· τοὶ δ' ἐλατῆρες
Ἑσταότ' ἐν δίφροισι· πάταξαν δ' ὑμοὶ ἱκάστω 370
Νίκης ἱεμένω· κέλετο δ' οἷσιν ἄνακτι·
Ἵπποις, οἱ δ' ἐπέτοντο κονίοντες πεδίοιο.
Ἀλλ' ὅτε δὴ κύμαλον τέλεσ' ἀθρόον ἀκέες ἵπποι
Ἀψ ἰὼ' ἁλὸς ἅλιῆς, τότε δὴ ἀρετή γε ἱκάνω
Φαίνετ', ἄφας δ' ἵπποισι τάθη δρόμος· ὦκα δ' ἔπειτα
Αἰ Φηρητιάδαο πεπαίκυιαι ἴφθιμοι ἵπποι
Τὰς δ' μετοξίφιος Διομήδεος ἄρσενες ἵπποι
Τρώϊοι· ἤδή τι πολλὸν ἄϊδηλ' ἦεν, ἀλλὰ μάλ' ἐγγύς·
Αἰεὶ γὰρ δίφρου ὑπερθορέτην ἐλίποντο.
Πνοιὴ δ' Εὐμήλοιο μεταφρένου, οὖρία τ' ὦμω, 80
Θέρμετ'· ἐπ' αὐτῷ γὰρ κεφαλὰς καταθέντε πετέσθην·
Καί νύ κεν ἢ παρέλασσε, ἢ ἀμφήριστον ἔθηκεν,
Εἰ μὴ Τυδείδῃ κελάδησε Φοῖβος Ἀπόλλων,
Ὃς ῥά οἱ ἐκ χειρῶν ἔδωκε μάστιγα φαεινήν·
Τοῖο δ' ἀπ' ὀφθαλμῶν χύτο δάκρυα χαροπώπιδος,
Οὕνεκα τὰς μὲν ὄπιθ' ἔτι καὶ πολὺ μᾶλλον ἰδοῦσα,
Οἱ δέ οἱ ἐκλάσθησε, πάλιν κίνδυνος ὀρούσῃ.
Οὐδ' ἄρ' Ἀθηναίῃ ἐλεφηρεϊδέϊ θῦμὸν Ἀπόλλων
Τυδείδῃ, μάλα δ' ὄκνα μαλίστυλο ποιμένι λαῶν·
Δῶκε δέ οἱ μάστιγα, μένος δ' ἐνέπνευσεν ἑκάστοις. 90
Ἡ δ' μετ' Ἀδμήτῳ εἶδον κλυτὸν ἐλθέμεναι,
Ἵππειον· καὶ οἱ ἦεν ὑπὸ ζυγόν· αἱ δέ οἱ ἵπποι
Ἀμφὶς ὀδὸν δρομέοντο, μυμὸς δ' ὄπιθ' γαῖαν ἐλύσθη.
Αὐτὸς δ' ἐκ δίφροιο θοὸν τρομέοντα ἐρεύξας,
Ἀκρωνάς τε κατεδράθη, στόμα τε, ῥῖνάς τε,
Θρυλλίχθη δ' μέτωπον ὑπ' ὀφρύσι· τὼ δέ οἱ ἔσω
Δακρυόφιν πλῶσεν, θάμβει δέ οἱ ἔχετο φωνή.
Τυδείδης δ' παρέπρεψας ἔχε μώνυχας ἵππους,
Πολλὸν ὑπ' ἄλλαις ἐξάλμῃσιν· ὀρὼ γὰρ Ἀθήνη

Ἵπποις

Ἵπποις ἦκε μολών, καὶ ἐπ' αὐτῷ κῦδος ἔθηκε. 400
Τῷ δ' ἄρ' ἔπ', Αἴαντος ἐΐσκε ξανθὸς Μενέλαος.
Ἀντίλοχος δ' ἵπποισιν ἐπίκλετο φαίδιμος υἱός.
Ἐμβαλον, καὶ Σφῶϊ τιταίνετον ὀτλιτάχισα.
Ἦτοι μὲν κείνοισιν ἐριζέμεν ἔστι καὶ ἄλλω
Τυδείδῃ ἵπποισι δαΐφρονι, οἵσιν Ἀθήνη
Νίκῃ ὤρεξε τάχος, καὶ ἐπ' αὐτῷ κῦδος ἔθηκεν·
Ἵππους δ' Αἰακίδαο κιχάνετε, μηδὲ λίπησθον,
Καρπαλίμως, μὴ Σφῶϊν ἐλεγχείῃ καλαχθήῃ
Αἴθη, θῆλυς ἐοῦσα· τίη λείπεσθε, φέρεσθαι;
Ὧδε γὰρ ἐξερέω, καὶ μὴν τετελεσμένον ἔσται· 10
Οὐ Σφώϊν κομιδὴ ἔσσῃ Νέστορι ποιμένι λαῶν
Ἐσθλῇ, αὐτίκα δ' ὔμμε καταπρηνεῖ ὀξείῃ χαλκῷ,
Αἶψ' ἀποκηδήσαντε φερεμμεναι χεῖρον ἄεθλον·
Ἀλλ' ἐφομαρτεῖτον. καὶ Σπερχείδην ὀτλιτάχισα·
Ταῦτα δ' ἐγὼν αὐτὸς τεχνήσομαι, ἠδὲ νοήσω,
Στεινωπῷ ἐν ὁδῷ παραδύμεναι· ἠδέ με λήσει.
Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ', ἄναλκι ὑποδείσαντες ὁμοκλὴν
Μᾶλλον ὑποδμηθέντε ὀλίγον χρόνον· αὖψα δ' ἔπειτα
Στεῖν' ὁδὸν οἷον ἴδεν Ἀντίλοχος μνησιχάρμης·
Ῥωχμὸς ἦεν γαίης, ἦ χειμάρρειον ἀλὲν ὕδωρ 20
Ἐξέρρηξεν ὁδοῖο, βαθὺν δ' ἔχεν ἄντυγα γαίης·
Τῇ ῥ' εἶχεν Μενέλαος, ἀμαιμακέτας ἀλεείνων·
Ἀντίλοχος δ' ἄρα παρκρίψας ἔχε μώνυχας ἵππους
Ἐκλὺς ὁδοῦ, ὀλίγον δ' παρεκλίνας ἐδίωκεν·
Ἀτρείδης δ' ἔδδεισε, καὶ Ἀντιλόχῳ ἐγγυάλιξεν·
Ἀντίλοχ', ἀφραδίῃσι ἱππάζεαι· ἀλλ' ἄνεχ' ἵππους·
Στεινωπὸς γὰρ ὁδὸς, τάχα δ' εὐρυτέρη παρελάσσεις·
Μήπως ἀμφοτέρους δηλήσεαι, ἅρμαλι κύρσας.
Ὡς ἔφατ'· Ἀντίλοχος δ' ἔτι καὶ πολὺ μᾶλλον ἐλαύνει,
Κέντρῳ ὑπαΐξας, ὡς εἰ μάλιστα ἐοικώς· 30
Ὅσσα δ' δίσκου ἔβην ἐκατοντόργυιος πέλονται,
Οὔπω ἀϊζηὸς ἀφῆκεν ἀνὴρ, ποιεύμενος ἧβης,
Τόσσον ὑπεδρομέτην· αἱ δ' ἠμάθοις ὀπίσσω
Ἀτρείδαι· αὐτὰς γὰρ ἐπὰν μάθεν ἐλαύνειν,

Μήπως

Μήπως ζυγκύρσειαν ὁδῷ ἔνι μώνυχες ἵπποι;
Δίφρους τ' ἀντρείψειαν ἐϋπλεκέας, κ' αὐτοὶ
Ἐν κονίῃσι πέσοιεν, ἐπειγόμενοι πρὸς νίκης.
Τὸν δὲ νεηκείων πρόσφη ξανθὸς Μενέλαος·
Ἀντίλοχ', ἦτις σεῖο βροτῶν ὀλοώτερος ἄλλος·
Ἐρρ', ἐπεὶ ἦ σ' ἔτυμόν γε φάμεν πεπνύσθαι Ἀχαιοί. 440
Ἀλλ' ἦ μὰν ἔδ' ὣς ἄντιν ἔρυκε οἶσιν ἄεθλον.
Ὡς εἰπὼν, ἵπποισιν ἐκέκλετο, φώνησέν τε·
Μή μοι ἐρύκετον, μήδ' ἴσατον ἀχνυμένῳ κῆρ·
Φθήσουν τύποισι πόδες καὶ γοῦνα κραμόντε,
Ἢ ὑμῖν· ἄμφω γὰρ ἀτίμουν νεότητι.
Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ', ἄναχθ' ὑποδείσαντες ὁμοκλὴν,
Μᾶλλον ὑπεδραμέτην, τάχα δὲ ζφισιν ἄγχι γένοντο.
Ἀργεῖοι δ' ἐν ἀγῶνι καθήμενοι εἰσορόωντο
Ἵππους, τοὶ ἦ πέτοντο κονίοντες πεδίοιο.
Ἡρῶτ' δ' Ἰδομενῆος, Κρητῶν ἀγὸς, ἐφεσάων ἵππους· 50
Ἦσο γὰρ ἐκτὸς ἀγῶνος ὑπείροχος ἐν σφετέρῃ·
Τοῖο δ' ἄνδιχθα ἤνη, ὁμοκλήσας ἀκόντας
Ἔγνω· φοίταλον δ' ἵππον ἀμπρεπέα πρόσθεν ἔγνω,
Ὃς τὸ μὲν ἄλλο τόσον φοίνιξ ἦν, ἐν δὲ μετώπῳ
Λευκὸν ζῦμ' ἐτέτυκτο πρόσθεν ἔχον, ἠύτε μήνη·
Στῆ δ' ὀρθὸς, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·
Ὦ φίλοι, Ἀργείων ἡγήτορες, ἠδὲ μέδοντες,
Οἷω ἐγὼ ἵππω αὐγάζομαι, οὐδὲ κὴ ὑμεῖς;
Ἄλλοι μοι δοκέουσι παρήϊτεροι ἔμμεναι ἵπποι,
Ἄλλος δ' ἡνίοχος ἰνδάλλεται· αἰ δέ πως αὐτῷ 60
Ἔβλαβεν ἐν πεδίῳ, αἰ κεῖσέ γε φέρτεροι ἦσι·
Ἦτοι γὰρ τὰς πρῶτα ἴδον πρὸς τέρμα βαλούσας,
Νῦν δ' οὔπω δύναμαι ἰδέειν, πάλιν δέ μοι ὄσσε
Τρωϊκὸν ἀμπεδίον παπταίνοντ' εἰσορόωντε
Οὐδὲ τὸν ἡνίοχον, φύγον ἡνία, οὐδὲ δυνάσθη
Εὖ σχεθέειν πρὸς τέρμα, κὴ ἐκ ἐτύχησιν ἑλίξας·
Ἔνθα μιν ἐκπεσέειν οἴω, ζυγὰ δ' ἄρμαλα ἄξαι·
Αἱ δ' ἐξηγάσθης, ἐπεὶ μάλα θυμὸν ἔχουσι·
Ἀλλὰ ἴδεσθε κὴ ὔμμες ἀναστάντ· ἦ γὰρ ἔγωγε

Νῦν διαγινώσκω· δοκέει δέ μοι ἔμμεναι ἀνὴρ
Αἰτωλὸς γλωσσὴν, μετὰ δ' Ἀργείοισιν ἀνάσσει
Τυδέος ἱπποδάμοιο υἱὸς, κρατερὸς Διομήδης.
Τὸν δ' αἰχρῶς ἐνίαπτεν Οἰλῆος ταχὺς Αἴας·
Ἰδομενεῦ, τί σέθεν λαοσσόος αὖ κεν ὀΐω
Ἵπποι ἀερσίποδες σολέος σπεδίοιο διῆγον·
Οὔτε νεώτατός ἐστι μετ' Ἀργείοισι τοσσῦτον,
Οὔτε τοι ὀξύτατον κεφαλῆς ἐκδέρκεται ὄσσε·
Ἀλλ' αἰεὶ μύθοις λαοσσόος· ὐδέ τί σε χρὴ
Λαοσσοΐῳ ἔμμεναι· σέθεν γὰρ κ' ἀμείνονες ἄλλοι.
Ἵπποι δ' αὖτε ἴασι σαφηρίτεροι, αἳ τὸ σέθεν σις,
Ἰδομενεῦ, ἐν δ' αὐτὸς ἔχων εὐλιπὲς βέβηκε.
Τὸν δ' ἠκόλως ἀμύμων Κρητῶν ἀγὸς ἀντίον ηὔδα
Αἴαν, νείκεα ἄειστε, κακοφραδέες, ἄλλα τε σάντα
Δῦσεαι Ἀργείων, ὅτι τοι νόος ἐστὶν ἀπλητός·
Ἀσκοῦ γὰρ σὺ τέρετρον ἀνιδρότατον, ἠὲ λίθοιο·
Ἴσασι δ' Ἀχαιοὶ Αἰακμήνονα δηϊοτῆτα ἄμφω,
Ὁππότεροι σφῶϊ ἵπποι· ἴνα γνοίης ὀπότινων.
Ὡς ἔφατ'· ὤρνυτο δ' αὐτίκ' Οἰλῆος ταχὺς Αἴας,
Καὶ ὀμφαλὸν, χαλεποῖσιν ἀμείψασθαι ἐπέεσσιν·
Καί νύ κε δὴ σφωϊν ἔτ' ἔρις χωσὶν ἀμφοτέροισιν,
Εἰ μὴ Ἀχιλλεὺς αὐτὸς ἀνίστατο, καὶ φάτο μῦθον·
Μηκέτι νῦν χαλεποῖσιν ἀμείβεσθον ἐπέεσσιν,
Αἴαν, Ἰδομενεῦ τε, κακοῖς· ἐπεὶ οὐδὲ ἔοικε·
Καὶ δ' ἄλλῳ νεμεσᾶτον, ὅ τις τοιαῦτά γε ῥέζοι·
Ἀλλ' ὑμεῖς γε μάχῃσι καθήμενοι εἰσορόωντε
Ἵππους· οἱ δὲ πρόχ' αὐτοὶ ἐπειγόμενοι σὺν νίκῃς
Ἐνθάδ' ἰλάσονται· πότε δὲ γνώσεσθε ἕκαστοι
Ἵππους Ἀργείων, οἵ τε σφέτεροι, οἵ τε σφέοισιν.
Ὡς φάτο· Τυδείδης δὲ μάλα σχεδὸν ἦλθε διώκων,
Μάστι δ' αἰὲν ἔλαυνε καλλιμαδόν· οἱ δέ οἱ ἵπποι
Τῶφ' ἀερσιπόδων ῥίμφα σταδὸν ἐκλάθοντο·
Τοῖσι δ' ἡνίοχον κονίης ῥαθάμιγγες ἔδυνον·
Ἅρμα δὲ χρυσῷ σπερκασμένον καστιτέρῳ τε,
Ἵπποις ὠκυπόδεσσιν ἐπέπρεσχον· αὐτὰρ ὁ πολλὸν

Τίνες δ' ἁπανσύρων ἅρματ' ἐλεγχὲα καλὸ πιδθεν
Εν λειπῆ κονίη· τὰ δ' ἐπεσσόμενα προτὶ δλω·
Στῆ δ' μίσῳ ἐν ἀγῶνι, πολὺς δ' ἀνεπύκασεν ἱδρὼς
Ἵππων, ἠδ' αὐτῶν· ὑπὸ δ' ἱμάντας τε ζυγόν τε
Ἀὐτὸς δ' ἐν δίφροισι φαεινοῖσι θόρε παμφανόωντες,
Κλῖνε δ' ἄρα μάστιγα πολὺ ξύνῳ· ἐδὲ μέτηστεν 510
Ἰφθιμος Σθένελος, ἀλλ' ἐσυμβλήτην λάβε θοῦρον·
Δῶκε δ' ἄγειν ἱππῆσιν ὑπερθύμοισι γυναῖκα,
Καὶ τρίποδ' ὠτώεντα φέρειν· ὁ δ' ἕλετο ὑφ' ἵππων.
Τῷ δ' ἄρ' ἔπ' Ἀτρείδης Ἀγαμέμνων ἤλασεν ἵππους
Κίρδιστα, ὅτι τάχα γε παρακοιτίδι Μενέλαον·
Ἀλλὰ καὶ ὡς Μενέλαος ἔχ' ἐγγύθεν ὠκέας ἵππους·
Οσσον δ' τε χύσιν ἵππος ἀφίσταθ', ὅς ῥά τ' ἄνακτα
Ελκησιν πεδίοιο τινασσόμενον σὺν ὄχεσφιν;
Τῶ μὲν τε φαύσειν ὑπατον πόδα τρίχες ἄκρον
Οὐρῆας, ὁ δέ σ' ἄγχι μάλα τρέχει, οὐδέ τι πολλὴ 20
Χώρη μεσσηγύς, πολέος πεδίοιο θέοντε·
Τόσσον δὴ Μενέλαος ἀμύμονος Ἀτρείδαο
Λείπετ'· ἀτὰρ τὰ πρῶτα καὶ ἐκ δίσκοιο λέλειπτο,
Αλλά μιν αἶψα κίχανεν· ὀφέλλετο γὰρ μένος ἠΰ
Ἵππων θ' Ἀγαμεμνονίης κραιπνοτέραιν· Λίθης·
Εἰ δέ κ' ἔτι προτέρω γένετο δρόμος ἀμφοτέροισι,
Τῷ κέν μιν παρέλασσε, οὐδ' ἀμφίδυτον ἔθηκεν.
Αὐτὰρ Μηριόνης, θεράπων ἐὺς Ἰδομενῆος,
Λείπετ' ἀγαυλῆος Μενελάου δουρὸς ἐρωήν.
Βάρδιστοι μὲν γὰρ οἱ ἔσαν κραιπνοὶ δ' ἐπὶ ἵπποι, 30
Ἦκιστος δ' ἦν αὐτὸς ἐλαυνέμεν ἄρμ' ἐν ἀγῶνι.
Τὸν δ' Ἀδμήτοιο παραὶ σκοπιὴν ἤλυθεν ἄλλων,
Ελκων ἅρματα καλὰ, ἐλαύνων πρόσθεν ἵππους.
Τὸν δ' ἰδὼν ὀκτειρε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
Στὰς δ' ἄρ' ἐν Ἀργείοις ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευε·

Λοῖδ' ἀνὴρ ἄριστος ἐλαύνει μάνυχας ἵππους·
Αλλ' ἄγε δή οἱ δῶμεν ἄεθλιον, ὡς ὀφείλει,
Δεύτερ'· ἀτὰρ τὰ πρῶτα φερέσθω Τυδέος υἱός.

Ως ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπῄνησον, ὡς ἐκέλευε·

Καὶ

Καί νύ κέν οἱ πόρεν ἵππους, (ἐπήνησε γὰρ Ἀχαιοί)
Εἰ μὴ ἄρ' Ἀντίλοχον, μεγαθύμου Νέστορος υἱὸν,
Πηλείδῃ Ἀχιλῆϊ δίκην ἠμείψαι ἀέθλων.
Ω Ἀχιλεῦ, μάλα τοι νεμεσώμεθα, αἴκε τελέσσῃς.
Τῦτο ἔπος· μέλλεις γὰρ ἀφαιρήσεσθαι ἄεθλον,
Τὸ φρονέων, ὅτι οἱ βλάβεν ἅρματα καὶ ταχέ' ἵππω,
Αὐτὸς τ' ἀθλὸς ἐών· ἀλλ' ἄφελεν ἀθανάτοισιν
Εὔχεσθαι, τό κεν ὄτι σαώτερος ἦλθε δίωκων.
Εἰ δέ μιν οἰκλείεις, καί τοι φίλον ἔπλετο θυμῷ,
Ἔστι τοι ἐν κλισίῃ χρυσὸς πολύς, ἔστι δὲ χαλκὸς,
Καὶ πρόβατ', εἰσὶ δέ τοι δμῳαὶ, καὶ μώνυχες ἵπποι·
Τῶν οἱ εἴπεσ' ἀνειὰν δόμεμαι καὶ μεῖζον ἄεθλον,
Ἠὲ καὶ αὐτίκα νῦν, ἵνα σ' αἰνήσωσιν Ἀχαιοί.
Τὸν δ' ἐγὼ οὐ δώσω· πρὶν δ' αὐτῆς πειρηθήτω
Ἀνδρῶν, ὅς κ' ἐθέλῃσιν ἐμοὶ χείρεσσι μάχεσθαι.
Ὡς φάτο· μείδησεν δὲ ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς,
Χαίρων Ἀντιλόχῳ, ὅτι οἱ φίλος ἦεν ἑταῖρος.
Καί μιν ἀμειβόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Ἀντίλοχ', εἰ μὲν δή με κελεύεις οἶκοθεν ἄλλο
Εὐμήλῳ ὑποδῦναι, ἐγὼ δέ κε καὶ τὸ τελέσσω·
Δώσω οἱ θώρηκα, τὸν Ἀστεροπαῖος ἀπηύρων,
Χάλκεον, ᾧ πεῖρε χρόμια φαεινῇ κασσιτέροιο
Ἀμφιδεδίνητ'· πολέος δέ οἱ ἄξιος ἔσσεται.
Ἦ ῥα, καὶ Αὐτομέδοντι φίλῳ ἐπέλευσεν ἑταίρῳ
Ὀτρύνας κλισίηθεν· ὁ δ' ᾤχετο, καὶ οἱ ἕποντο·
Εὐμήλῳ δ' ἐν χερσὶ τίθει· ὁ δ' ἐδέξατο χαίρων.
Τοῖσι δὴ καὶ Μενέλαος ἀνίστατο, θυμὸν ἀχεύων,
Ἀντιλόχῳ ἄμοτον κεχολωμένῳ· ἐν δ' ἄρα κήρυξ
Χερσὶ σκῆπτρον ἔθηκε, βιήσατό τ' ἐπέλευσεν
Λαγγέως· ὁ δ' ἔπειτα μετηύδα ἰσόθεος φώς·
Ἀντίλοχε, πρόφρων περ νεμεσσήτως ἔρεξας·
Ἦ, χερσὶν μὲν ἐμὴν ἀρετὴν, βλάψας δέ μοι ἵππους,
Τὰς αὐτὸς προφρὼν βαλὼν, οἵ τοι πολὺ χείρονες ἦσαν,
Ἀλλ' ἄγε, λαγγεῖαι πεφιδώμεθα, καὶ μιν ἑταῖροι
Ἐς μέσον ἀμφοτέρωθι δικάσσατε, μηδ' ἐπ' ἀρωγῇ·

Μήποτέ τις εἴπῃσιν Αχαιῶν χαλκοχιτώνων,
Ανλίλοχον φεύδεσι βιησάμενος Μενέλαος
Οἴχεσθ' ἵππον ἄγων, ὅτι οἱ πολὺ χείρονες ἦσαν
Ἵπποι, αὐτὸς δ' ἀρείονων ἀριστῆά τε, βίη τε.
Εἰ δ' ἄγ' ἐγὼν αὐτὸς δικάσω, κὴ μ' ἔτινα φημὶ
Αλλον ὀπιπλήξειν Δαναῶν· ἰθεῖα γὰρ ἴσασι·
Ανλίλοχ', αἰ δ' ἄγε δεῦρο, διοτρεφὲς, ἦ θέμις ἐστὶ,
Στὰς ἵππων προπάροιθε κὴ ἅρματος, αὐτὰρ ἐμάστιλιν
Χερσὶν ἔχων ῥαδινὴν, ἥπερ τὸ πρόσθεν ἔλασσες,
Ἵππων ἀψάμενος, γαιήοχον Ἐννοσίγαιον
Ὄμνυθι, μὴ μάψ ἐκὼν τὸ ἐμὸν δόλῳ ἅρμα πεδῆσαι.
Τὸν δ' αὖτ' Ανλίλοχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα·
Ανχίστο νεῶν· πολλὸν γὰρ ἔγωγε νεώτερός εἰμι
Σεῖο, ἄναξ Μενέλαε, σὺ δ' πρότερος κὴ ἀρείων.
Οἶσθ', οἷαι νέκ ἀνδρὸς ὑπερφιάλοιο τελέθουσι·
Κερδιπνότερος μάψ γὰρ τεῦ νόος, λεπτὰ δέ τε μήτις·
Τῷ τοι ὀπιτλήτω κερδίων· ἵππον δέ τοι αὐτὸς
Δώσω, τὴν ἀρόμην· εἰ καί νύ κεν οἴκοθεν ἄλλο
Μεῖζον ἀπαυτήσειας, ἄφαρ κέ τοι αὐτίκα δῶναι
Βουλοίμην· ἢ σοί γε, διοτρεφὲς, ἦμαρ ἄριστα
Ἐκ θυμῶ πεπίθειν, κὴ δαίμοσιν εἶναι ἀλιτρός.
Η ῥα, κὴ ἵππον ἄγων μεχαθύμου Νέστορος υἱὸς
Εν χείρεσσι τίθει Μενελάου· τοῖο δ' θυμὸς
Ιάνθη, ὡσεί τε πρὶ σαχύεσσιν ἰήρη
Λιμὸς ἀλδήσκοντι· ὅτε φρίσσουσιν ἄρουραι·
Ως ἄρα σοι, Μενέλαε, μετ' φρεσὶ θυμὸς ἰάνθη·
Καί μιν φωνήσας ἔπτα πτερόεντα προσηύδα·
Ανλίλοχε νεῶν μάψ τοι ἐγὼν ὑποείξομαι αὐτὸς,
Χωόμενος· ἐπεὶ ὄτι παρήορος, οὐδ' ἀεσίφρων,
Ηδ' ἀπερ· νεῶ αὖτε νόον νίκησε νεοίῃ.
Βέλτερον αὖτ' ἀλίαδε μενεαίνοντας ἀπερύκειν·
Οὐ γὰρ κέν με τάχ' ἄλλος ἀνὴρ παρίπεισιν Αχαιῶν.
Αλλά σὺ γὰρ δὴ πόλλ' ἔπαθες, κὴ πόλλ' ἐμόγησας,
Σός τε πάλιρ ἀγαθὸς, κὴ ἀδελφεὸς, εἵνεκ' ἐμεῖο·
Τῷ τοι λισσομένῳ ὀπιπείσομαι, ἠδὲ κὴ ἵππον

Δώσω,

Δώσω ἐμήν τε ἰῦξ· ἵνα γνώωσι καὶ οἵδε,
Ως ἐμὸς ἔπλετο θυμὸς ὑφορβιάλου καὶ ἀτιμήτου.
Η ῥα, καὶ Ἀντιλόχοιο Νοήμονι δῶκεν ἑταίρῳ
Ἵππον ἄγειν· ὁ δ' ἔπειτα λέβητ' ἴλατο παμφανόωντα.
Μηριόνης δ' ἀνάειρε δύο χρυσοῖο τάλαντα
Τέτρατος, ὡς ἴλασεν· πίμπλον δ' ὑπολείπετ' ἄεθλον,
Ἀμφίθετος φιάλη, τὴν Νέστορι δῶκεν Ἀχιλλεύς,
Ἀργείων ἀν' ἀγῶνα φέρων, καὶ ἔειπε παραστάς·
Τῇ νῦν, καί σοι τοῦτο, γέρον, μετιμήλιον ἔσται.
Πατρόκλοιο γὰρ φῶτα μετὰ μνῆμ' ἴμμεν ἀΐομεν
Οὐκέτι κε Ἀργείοισι· δίδωμί τοι τόδ' ἄεθλον
Αὔτως· οὐ γὰρ πύξ γε μαχήσεαι, οὐδὲ παλαίσεις,
Οὐδέ τ' ἀκοντιεῖς ἐνδύσεαι, οὐδὲ πόδεσσι
Θοῦσεαι· ἤδη γὰρ χαλεπὸν κε γῆρας ἐπείγει.
Ως εἰπὼν, ἐν χερσὶ τίθει· ὁ δ' ἐδέξατο χαίρων,
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, τέκος, κατὰ μοῖραν ἔειπες.
Οὐ γὰρ ἔτ' ἔμπεδα γυῖα, φίλος, πόδες, οὐδέ τε χεῖρες
Ὤμων ἀμφοτέρωθεν ἐπαΐσσουσ' ἀλαπαδναί.
Εἴθ' ὡς ἠβώοιμι, βίη τέ μοι ἔμπεδος εἴη,
Ως ὁπότε κρείων Ἀμαρυγκίδης Ἐπειοὶ
Πυγμαχίῃ, παῖδες δ' ἔθεσαν βασιλῆος ἄεθλα·
Ἔνθ' οὔτις μοι ὁμοῖος ἀνὴρ γένετ', οὔτ' ἄρ' Ἐπειῶν,
Οὔτ' αὐτῷ Πυλίων, οὔτ' Αἰτωλῶν μεγαθύμων.
Πὺξ μὲν γὰρ ἐνίκησα Κλυτομήδεα, Ηνοπος υἱόν·
Ἄλκιμον ἦ παλάμῃ Πλευρώνιον, ὅς μοι ἀνέστη·
Ἶφιτον ἦ ποσὶ πᾶσι παρίδρομον, ἠΰτε ἴόνθ'·
Τὸν μὲν ὑπεξέβαλον Φυλάκη τε, καὶ Πολύδωρος.
Οἵοισίν μ' ἵπποισι παρήλασε Λαοκόωνος,
Πλήθει πρῶτα βαλόντες, ἀγασσάμενοι περὶ νίκης,
Οὕνεκα δὴ τὰ μέγιστα παρ' αὐτόφι λείπετ' ἄεθλα.
Οἱ δ' ἄρ' ἦσαν δίδυμοι· ὁ μὲν ἵμπεδον ἡνιόχευεν,
Ἔμπεδον ἡνιόχευ', ὁ δ' ἄρα μάστιγι κέλευεν·
Ως πρὶν ἦεν, νῦν αὖτε νεώτεροι ἀντιόωσιν
Ἔργον τοιοῦτον· ἐμὲ δ' ἦ καὶ γήραϊ λυγρῷ

Πειθιάδῃ, τότε δ' αὖτε μεδίπρεπον ἠρώισσιν.
Ἀλλ' ἴθι, καὶ σὸν ἑταῖρον ἀϊθλοισι κλειτίζει.
Τῶτο δ' ἐγὼ τελέφεσσι δίχομαι, χαίρει δέ μοι ἦτορ
Ὡς μᾶλ' ἀεὶ μέμνησαι ἑταίρων· καί σε λάθω,
Τιμῆς ἥστέ μ' ἔοικε τετιμένον μετ' Ἀχαιοῖς.
Σοὶ δὴ θεοὶ πῆμ' ἄνδρὶ χαλέπτειν μνησοσύνα δοῖεν. 650
Ὡς φάτο· Πηλείδης δὲ ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεὺς
Ὤιχετ', ἐπεὶ πολλὸν ἀπέπαλτο Νηλείδαο.
Αὐτὰρ ὁ πυγμαχίης ἀλεγεινῆς θῆκεν ἀέθλα·
Ἡμίονον ταλαεργὸν ἄγων κεδίδησ' ἐν ἀγῶνι
Ἕξέτε', ἀδμήτην, ἣτ' ἀλγίστη δαμάσασθαι·
Τῷ δ' ἄρα νικηθέντι τίθει δέπας ἀμφικύπελλον·
Στῆ δ' ὀρθὸς, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·
Ἀτρεΐδαί τε, καὶ ἄλλοι ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοὶ,
Ἀνδρε δύω τοῦδε πρόδε κερδαλέω, ἄπτερ ἄριστω.
Πυξ μὰλ' ἀνωιχομένω πεπνυμένω· τῷ δέ κ' Ἀπόλλων
Δῴη κεκμηκυῖαν, γνώωσι δ' ἅπαντες Ἀχαιοὶ, 61
Ἡμίονον ταλαεργὸν ἄγων κατερύκανε κεῖθι·
Αὐτὰρ ὁ νικηθεὶς δέπας οἴσει ἀμφικύπελλον.
Ὡς ἔφαθ'· ὄρνυτο δ' αὖτε ποδήνεμος δῖος Ἐπειὸς,
Εἰδὼς πυγμαχίης, υἱὸς Πανοπῆος Ἐπειός·
Ἁψάμενος δ' ἡμίονον ταλαεργὸν, φώνησέν τε·
Ἄσσον ἴτω, ὅστις δέπας οἴσει ἀμφικύπελλον,
Ἡμίονον δ' ἔμ' φημί τιν' ἐξέμεν ἄλλον Ἀχαιῶν,
Πυγμῇ νικήσαντ'· ἐπεὶ εὔχομαι ἔμμεν ἀρείων.
Ἦ οὐχ' ἅλις, ὅττι μάχης ὑποδύσομαι; οὐδ' ἄρα πως ἦν 70
Ἐν πολέμου ἔργοισι δαήμονα φῶτα γενέσθαι.
Ὧδε γὰρ ἐξερέω, τὸ δὴ καὶ τετελεσμένον ἔσται,
Ἀνδρεκτὺ χρόα τε ῥήξω, σεσί τ' ὀστέ' ἀραίξω·
Κηδεμόνες δέ οἱ ἐνθάδ' ἀολλέες αὖθι μένοιεν,
Οἵ κέ μιν ἐξοίσουσιν, ὑπ' ἐμῶν χεῖρας δαμέντα.
Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
Εὐρύαλος δέ οἱ οἶος ἀνίστατο, ἰσόθεος φώς,
Μηκιστέως υἱὸς, Τεγεατιάδαο ἄνακτος,
Ὃς ποτε Θήβας ἦλθε διὰ πτόλεμον Οἰδιπόδαο

Ες τάφον· ἔνθα ἦ πάντας ἐύκτα Καδμείωνας.
Τὸν μὲν Τυδείδης δολιχεγχὴς ἀμφιποτᾶτο,
Θαρσυνέων ἑτάρους, μέγα δ' αὐτῷ βέλετο νίκην.
Ζῶμα δέ οἱ πρῶτον παρηκάδος ἦγεν, αὐτὰρ ἔπειτα
Δῶκεν ἰμάντας εὐτμήτους βοὸς ἀγραύλοιο.
Τὼ ἦ, ζωσαμένω βάτην ἐς μέσσον ἀγῶνα·
Ἀντία δ' ἀναχομένω χερσὶ παχείῃσιν ἀμ' ἄμφω,
Σὺν ῥ' ἔπεσον, σὺν δέ σφι βαρείαι χεῖρες ἔμιχθεν·
Δεινὸς δ' χρόμαδος γναμπτῶν γναθμῶν ἐγένετο, ἔρρεε δ' ἱδρὼς
Πάντοθεν ἐκ μελέων· ὀπὰ δ' ἄργυλο θεῖον Ἐπειὸς,
Κόψε ἦ παπλήγαντα παρήϊον, οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν
Εἰσήκειν· αὐτῷ γὰρ ὑπήρατο φαίδιμα γυῖα.
Ὡς δ' ὅθ' ὑπὸ Βορέω ἀναπάλλεται ἰχθὺς
Θῖν' ἔπι φυκιόεντι, μέλαν δέ ἑ κῦμα κάλυψεν·
Ὣς παλαγεὶς ἀνέπαλτ'· αὐτὰρ μεγάθυμος Ἐπειὸς
Χερσὶ λαβὼν ὤρθωσε· φίλοι δ' ἀμφέσταν ἑταῖροι,
Οἳ μιν ἄγον δι' ἀγῶνος ἐφηλικομῶντι σὺν ἵππῳ
Λίμα πάχυ πλύοντα, κάρη βάλλοντ' ἐτέρωσε·
Καὶ δ' ἀλλοφρονέοντα μετ' ἄλλοισιν εἶξ ἄγοντες·
Αὐτοὶ δ' οἰχόμενοι κόμισαν δέπας ἀμφικύπελλον.
Πηλείδης δ' αὖτ' ἄλλα μετ' ἄθλια θῆκεν ἄεθλα,
Δεικνύμενος Δαναοῖσι, ποδωκείης ἀλεγεινῆς,
Τῷ μὲν νικήσαντι, μέγαν τρίποδ' ἐμπυρὶ θέντι,
Τὸν ἦ δυωδεκάβοιον ἐνὶ Τρώεσσι τίουν Ἀχαιοί·
Ἀνδρὶ δ' ἄρ' ἡττηθέντι γυναῖκ' ἐς μέσσον ἔθηκε·
Πολλὰ δ' ὀπάσατο ἔργα· τίων δέ ἑ τεταρτάβοιον·
Στῆ δ' ὀρθὸς, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·
Ὀρνυσθ', οἳ καὶ τόδε ἄεθλα πειρήσεσθε.
Ὡς ἔφαθ'· ὦρτο δ' ἔπειτα μέγας Τελαμώνιος Αἴας,
Ἂν δ' Ὀδυσεὺς πολύμητις ἀνίστατο, κέρδεα εἰδώς·
Ζωσαμένω δ' ἄρα τώ γε βάτην ἐς μέσσον ἀγῶνα,
Ἀγκὰς δ' ἀλλήλων λαβέτην χερσὶ παχείῃσιν·
Ὡς δ' ὅτ' ἀμείβοντες, τέκτων τε κανόνα τέκηται,
Δώματος ὑψηλοῖο, βίας ἀνέμων ἀλεείνων·
Τείρεται δ' ἄρα χῶτα, θρασείαν ἀπὸ χειρῶν

Ηλκόμην ςεφεῶς, χ' ἢ νότι@ ῥέεν ἰδρώς·
Πυκναὶ ἢ ζωώδιγες ἀνὰ πλευρές τε χὴ ὦμους
Αἵματι φοινικόεσσαι ἀνίδεκμον· οἱ ἢ μαλ' αἰεὶ
Νίκης ἱέσθλω, τεἰποσθ@ πόλεμ πουπτοῖο·
Οὔτ' Οδυσθὶς δυώατο ζφῆλαι, ὅδεε τε πελάσσαι,
Οὔτ' Αἴας δυώαλο, κρατερὴ δ' ἶχεν ἰς Οδυσῆ@. 720
Ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἀνίαζον ἰϋπνήμιδες Αχαιοὶ,
Δὴ τότε μιν πρόσθεπε μέγας Τελαμώνι@ Αἴας·
Διογθὲς Λαρτιάδη, πολυμήχαν' Οδυσσεῦ,
Ἢ μ' ἀνάεις', ἢ ἐγώ σε· τὰ δ' αὖ Διὶ πάντα μελήσει,
Ὡς εἰπὼν, ἀνάεις· δόλυ δ' ὐ λήθεθ' Οδυσσθὶς·
Κόψ' ὄπιθεν κώληπα τυχὼν, ὑπέλυσε ἢ γυῖα·
Καὶ δ' ἶζαλ' ἐξαπίσω· ὅπὶ ἢ ςήθεσσιν Οδυσθὶς
Κάπτισε· λαοὶ δ' αὖ θηεύντό τε, θαύμηναν τε.
Δεύτερος αὖτ' ἀνάεις πολύτλας δῖ@ Οδυσσθὶς,
Κίνησεν δ' ἄρα τυλθὸν ὑπὸ χθονὸς, ὐδέ τ' ἄειρε· 30
Ἐν ἢ γόνυ γνάμψεν· ὅπὶ ἢ χθονὶ πάπτεσον ἄμφω
Πλησίοι ἀλλήλοισι, μιάνθησαν ἢ κονίη.
Καί νύ κε τὸ τρίτον αὖτις ἀναΐξας' ἐπάλαιον,
Εἰ μὴ Αχιλλθὶς αὐτὸς ἀνίςατο, χὴ καλίεσκε·
Μηκέτ' ἐρεικθέτον, μηδὲ τρίζεσθε καμοῖσι·
Νίκη δ' ἀμφοτέροισιν, ἄθλια δ' ἶσ' ἀνελόντες
Ἐρχεθ', ὄφρα χὴ ἄλλοι ἀεθλεύωσιν Αχαιοί.
Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τῦ μάλα μθὴ κλύον, ἀλ' ὑπίθοντο·
Καί ῥ' ὑπομορξαμθέω κονίλω, δύσαντο χιτῶνας.
Πηλείδης δ' αὖψ' ἄλλα τίθει ταχυλῆτ@ ἄεθλα, 40
Ἀργύρεον κρητῆρα τελυγμθέον· ἓξ δ' ἄρα μίζα
Χάνδανεν, αὐτὰρ κάλλει ὑπέκα πᾶς ἐπ' ἄνα
Πολλὸν, ἐπεὶ Σιδόνες πολυδαίδαλοι εὖ ἤσκηξ,
Φοίνικες δ' ἄγον ἄνδρες ἐπ' ἠερθειδέα πόντον,
Στῆσαν δ' ἐν λιμθέσσι, Θόαγλι ἢ δῶρον ἔδωκαν·
Τῖ@ ἢ Πριάμοιο Λυκάον@ ἄνον ἔδωκε
Πατρόκλω ἥρωϊ Ιησονίδης Εὔην@.
Καὶ τὸ Αχιλλθὶς θῆκεν ἄεθλιον ἔ ἐτάρθοιο,
Ὅςις ἐλαφρότατ@ ποσσὶ κρατιπτοῖσι πέλοιτο.

Δεύτερ@

Δευτέρῳ αὖ βῦν θῆκε μέγαν καὶ ἀίονα δημῷ.
Ἡμιτάλαντον ἦ χρυσῷ λοιφῇ ἔθηκε.
Στῆ δ' ὀρθὸς, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·
Ὄρνυσθ', οἱ καὶ τέτε ἄεθλα προκέεσθε.
Ὡς ἔφαθ'· ἄρνυτο δ' ὠκέες Αἴας,
Ἂν δ' Ὀδυσεὺς πολύμητις, ἔπειτα δ Νέστορος υἱὸς
Ἀντίλοχος· ὁ γὰρ αὖτε νέος πόσι πάντας ἐνίκα·
Στὰν δ μεταδοιχεί· ζήμην δ τίεμαι' Ἀχιλλεύς·
Τοῖσι δ' ἀπὸ νύσσης τέτατο δρόμος· ὦκα δ' ἔπειτα
Ἐκφερ' Οἰλιάδης· ὑπὸ δ' ἄρνυτο δῖος Ὀδυσσεὺς
Ἀγχι μάλ', ὡς ὅτε τίς τε γυναικὸς ἰὺζώνοιο
Στήθεός ἐστι κανών, ὄντ' εὖ μάλα χερσὶ τανύσσῃ,
Πηνίον ἐξέλκουσα παρὰκ μίτον, ἀγχόθι δ' ἴσχει
Στήθεος· ὣς Ὀδυσεὺς θέεν ἐγγύθεν· πὰρ δ' ἔπιθεν
Ἴχνια τύπτε ποδεσσι, πάρος κόνιν ἀμφιχυθῆναι·
Καὶ δ' ἄρα οἱ κεφαλῆς χέ' ἀϋτμένα δῖος Ὀδυσσεὺς,
Αἰεὶ ῥίμφα θέων· ἴαχον δ' ὑπὸ πάντες Ἀχαιοὶ
Νίκης ἐσσυμένῳ, μεγάλα δ πρόθυμον πέλεσθαι.
Ἀλλ' ὅτε δὴ τύμβόν τε τέλεον δρόμον, αὐτίκ' Ὀδυσῆος
Εὐχετ' Ἀθηναίῃ γλαυκώπιδι ὃν κατὰ θυμόν·
Κλῦθι, θεὰ, ἀγαθή μοι ὑπ' ῥῖνα δὸς δὲ ἰδεῖν τε ποδοῖϊν.
Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· τῷ δ' ἔκλυε Παλλὰς Ἀθήνη·
Γυῖα δ' ἔθηκεν ἐλαφρὰ, πόδας, καὶ χεῖρας ὕπερθεν.
Ἀλλ' ὅτε δὴ τάχ' ἔμελλον ἐπαΐξεσθαι ἄεθλον,
Ἔνθ' Αἴας μὲν ὀλισθε θέων· βλάψεν γὰρ Ἀθήνη,
Τῇ ῥα βοῶν κέχυτ' ὄνθος ἀπεσσυμένων ἐρεμύκων,
Οὓς ὑπὸ Παλλὰς ἔφηνε πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
Ἐν δ' ὄνθῳ βοέῳ πλῆτο στόμα τε, ῥῖνάς τε.
Κρατῆρ' αὖτ' ἀνέρειρε πολύτλας δῖος Ὀδυσεὺς,
Ὡς ἦλθε φθάμενος· ὁ δ βῦν ἴλε φαίδιμος Αἴας·
Στῆ δ κέρας μ' χερσὶν ἔχων βοὸς ἀγελαίου,
Ὄνθον ἀποπτύων, μ' δ' Ἀργείοισιν ἔειπεν·
Ὦ πόποι, ἦ μ' ἔλλαβε θεὰ πόδας, ἠδὲ τοπάρος περ.
Μήτηρ ὡς, Ὀδυσῆϊ φαεσίμβροτος, ἠδ' ἐπαρήγει.
Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπ' αὐτῷ ἡδὺ γέλασσαν·
Ἀντίλοχος

720

30

40

60

70

80

Ανλίλοχ' δ' ἄρχε δὴ λοιδήϊον ἄνφιρ' ἄεθλον,
Μειδιόων, καὶ μῦθον ἐν Αργείοισιν ἔειπεν·
Εἰδόσιν ὔμμ' ἐρέω πᾶσιν, φίλοι, ὡς ἔτι καὶ νῦν
Αθάνατοι τιμῶσι ποδαλοτέρους ἀνθρώπους·
Αἴας μὲν γὰρ ἐμεῖ' ὀλίγον προγλύστερός ἐστιν·
Οὗτος ἦ πρωτίστης ἡλικίης, πρωτέρων τ' ἀνθρώπων,
Ωμογέροντα δέ μιν φάτ' ἔμμεναι· ἀργαλέον δὲ
Ποσὶν ἐριδδήσασθαι Αχαιοῖς, εἰ μὴ Αχιλλεῖ.
Ως φάτο· νύσσετο δὲ ποδώκεα Πηλείωνα.
Τὸν δ' Αχιλεὺς μύθοισιν ἀμειβόμενος προσέειπεν·
Ανλίλοχ', ἦ μάλα τοι μέλεος θεὸς ὤπασε κῦδος,
Αλλά τοι ἡμιτάλαντον ἐγὼ χερσὶ ὤπασα πολλῷ.
Ως εἰπὼν, ἐν χερσὶ τίθει· ὁ δ' ἀνέξατο χαίρων.
Αὐτὰρ Πηλείδης κὴν μὲν δολιχόσκιον ἔγχος
Θῆκ' ἐς ἀγῶνα φέρων, κὴν δ' ἀσπίδα, καὶ πτερόφοιτον,
Τάφιον Σαρπήδοντος, ἃ μιν Πάτροκλος ἀπηύρα·
Στῆ δ' ὀρθὸς, καὶ μῦθον ἐν Αργείοισιν ἔειπεν·
Ανδρε δύω τῶδε ἔνδοθι κειμήλια κεῖται,
Τάφιον ἀσπαμύκα, ταμεσίχροα χαλκὸν ἀλύξαι,
Αλλήλων προπάροιθεν ὁμίλου πειρηθῆναι·
Οππότερός κε φθήῃσιν ἐρεξάμενος χρόα καλὸν,
Ψαύσῃ δ' ἐσθέων, διά τ' ἄντυγα, καὶ μίτραν εὖμιν,
Τῷ μὲν ἐγὼ δώσω πόδι φαίδιμον ἀργυρόηλον,
Καλὸν, Θρηΐκιον, τὸ μὲν Αστεροπαῖος ἀπηύρα·
Τάφιον δ' ἀμφοτέροισι ξιφέα πάγκαλα φορεῖσθον·
Καί σφιν δῶτ' ἀγαθὼ περιθήσομαι ἐν κλισίῃσιν.
Ως ἔφατ'· ὄρτο δ' ἄπειτα μέγας Τελαμώνιος Αἴας,
Αν δ' ἄρα Τυδείδης ἆρτο κρατερὸς Διομήδης.
Οἱ ἐπεὶ δὴ ἐκάτερθεν ὁμίλου θωρήχθησαν,
Ες μέσον ἀμφοτέρω σωλιτίω μεμαῶτε μάχεσθαι,
Δεινὸν δερκομένω· θάμβος δ' ἔχε πολλὰς Αχαιούς·
Αλλ' ὅτε δὴ ῥα δὸν ἆλτο ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
Τρὶς μὲν ἐπαΐξαντ', τρὶς δ' ῥα δὸν ἆλτο θυμηδής·
Ενθ' Αἴας μὲν ἔπειτα κατ' ἀσπίδα σάκεος ἴσου
Νύξ· οὐδὲ χρὸς ἵκανεν· ἄρυτο γὰρ ἔνδοθι θώρηξ.

Τυδείδης

Τυδείδης δ' ἄρ' ἔπειτα διὰ σάκος ἠδὲ μιγάδιον
βαῖν' ἐπ' αὐχένι κύρε φαεινῇ δουρὶ ἀκαχὼν.
Καὶ τότε δή ῥ' Αἴαντι πεφιδδήσαντες Ἀχαιοὶ,
Παυσάμενοι ἐπέλθοιτον ἀϊθλια ἶσ' ἀέκοντε.
Αὐτὰρ Τυδείδης δῶκεν μέγα φάσγανον ἥρως,
Σὺν κολεῷ τε φέρων, καὶ ἐυτμήτῳ τελαμῶνι.
Αὐτὰρ Πηλείδης θῆκεν ζόλον παντοχάων,
Ὃν περὶ μὲν βριαρὴ μέγα δοιὴ βοὸς ἠΐθεος·
Ἀλλ' ἧται τ' ἐπιφὼς παντοδάκης δι' Ἀχιλλεύς,
Τὸν δ' ἄγεν ἐν νήεσσι σιὼ ἄλλοισι κτεάτεσσι.
Στῆ δ' ὀρθὸς, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·
Ὄρνυσθ', οἵ κε τάτε ἄεθλα περιῴσιον ἄγχι
Εἶ οἱ κε μάλα πολλὸν ὑπεκπροθέωσι σιόντες ἀγχοῦ,
Ἕξει μὲν κε σίνλα βοὸς ἐυκαμπύλ' ἑκάστῳ
Χερσὶν ἑλών· ἐμὲ μὲν γὰρ ὀϊόμεθ' οἱ ὑστατόμβριός γε ζόλκῳ
Ἔσεσθαι, δῶρ' ἀέθλια, εἶσ' ἐς σφόλιν, ἄκλεα ἀναρίζειν.
Ὡς ἔφαθ'· ὦρτο δ' ἔπειτα μεμαὼς Ὀϊλῆος υἱὸς
Αἴας ὠκὺς Λοκρῶν κρείων μετὰ δ' ἀντίθιος ἔστη,
Αὐτὰρ Ἀτρεΐδης ἀφίκανε Πανθοΐδης, δῖος Ἄρηος.
Τὸ τρίτον αὖτ' ἄρ' ἔπειτα μέγας Τελαμωνιάδης Αἴας
Χερσὶν ὑπὸ σιβαρῇσι, καὶ ὑψόθεν ζυμὸς ἀείρας·
Ἀλλ' ὅτε δὴ ζόλον εἶκε μεμαπότι περ Πολυποίτῃ,
Ὧδ' ἄρ' ὅγε τ' ἐπέφνε καταπρηνέϊ βυκόλῳ ἀνδρὶ,
Ἡδὲ δ' ἐλιξάμενος σὺν τῷ θέε βῆς ἀγορῆσε·
Τόσσον ἀπ' ἀντήνων ἀγορὴ ἐπέβησε· τοὶ δ' ἐθόησαν.
Ἀντάλης δ' ἔπειτα Πολυποίτᾳ κρείοντι ἔβαλλε
Νῆας ὑπὲρ γλαφυρὰς ἰόφορον βασιλῆϊ ἄεθλον.
Αὐτὰρ ὁ τοξάσσατο τίθεν ἰοέντα ζόλκῳ,
Καὶ δ' ἔπιθεν θίκε μὲν ἀπολίσσας, ἔπεσε δ' ἐμπεπλήκτικε.
Ἴσον δ' ἴσησεν γυὸς πολυπρωΐοιο·
Τηλῷ δὴ φαμένθε· ἐκ δ' ἔπρηξαν πολίεσσιν
Δεπλῇ μηλόβοτα δύσεν πολλὰς, ἅς ἔξ' ἔσαν αὖγες.

Τοξάμενος·

Τοξδύειν· ὃς μὲν κε βάλῃ τρήρωνα πέλειαν,
Πάντας ἀειρόμενος πελίκεας, κλισίηνδε φερέσθω·
Ος δέ κε μιμείνθοιο τύχῃ, ὄρνιθος ἁμαρτὼν,
(Ηανων γὰρ δὴ κεῖνος) ὅδ' οἵσιν ἀμιπέλεκκα.
Ως ἔφατ'· ὦρτο δ' ἔπειτα βίη Τθύκροιο ἄνακτος,
Αν δ' ἄρα Μηριόνης, θεράπων ἐὺς Ιδομενῆος·
Κλήρους δ' ἐν κυνέῃ χαλκήρεϊ πάλλον ἑλόντες.
Τεῦκρος ἦ πρῶτος κλήρου λάχεν· αὐτίκα δ' ἧὸν
Ηκεν ὀπιπεύσας· ὁδ' ὑπείλησεν ἄνακτι
Αρνῶν πρωτογόνων ῥίξειν κλειτὴν ἑκατόμβην.
Ορνιθος μὲν ἄμαρτε, μέγας γὰρ οἱ τόγ' Απόλλων.
Αὐτὰρ ὁ μίμνοντα βάλε πρὸς πόδα, τῇ δίδυ' ὄρνις·
Ανδικρὺ δ' ἀπὸ μίμνοντα τάμε πικρὸς ὀϊστός.
Η μὲν ἔπειτ' ἄϊξε πρὸς ὑψόροφον, ἡ δ' ἄρ' ἔπειθε
Μίμνοντ' πρὸς γαῖαν· ἀτὰρ κεκλάδησε Αχαιοί.
Σπερχόμενος δ' ἄρα Μηριόνης ἐξείρυσε χειρὸς
Τόξον· ἀτὰρ δὴ οἰστὸν ἔχεν πάλαι, ὡς ἐθέλοιεν.
Αὐτίκα δ' ὑπείλησεν ἑκηβόλῳ Απόλλωνι
Αρνῶν πρωτογόνων ῥίξειν κλειτὴν ἑκατόμβην·
Τψι δ' ὑπαὶ νεφέων εἶδε τρήρωνα πέλειαν,
Τὴν ῥ' ὄγε δινεύσασαν ὑπὸ πλέρυγος βάλε μίτρῃ·
Ανδικρὺ δ' ἆλτο βέλος· τὸ μὲν ἀμφὶ δὴ γαίῃ
Πεφάτην Μηριόναο πάγη ποδός· αὐτὰρ ὁ ὄρνις
Ισφ' ἱφιζομένην νηὸς κυανοπρῴρου,
Αὐχέν' ἀπεκρέμασεν, σιμὸ δ' πλεκὲ φυκνὰ λίαδλω.
Ωκὺς δ' ἐκ μελέων θυμὸς πλάτο, τῆλε δ' ἀπ' αὐτῆς
Κάππεσε· λαοὶ δ' αὖ θηεύντό τε, θάμβησάν τε·
Αν δ' ἄρα Μηριόνης πελίκεας δίκα πάντας ἄειρε,
Τεῦκρος δ' ἡμιπέλεκκα φέρεν κοίλας ἐπὶ νῆας·
Αὐτὰρ Πηλείδης κὴν μὲν δολιχόσκιον ἔγχος,
Καὶ δ' ἧ λίθῳ ἄπυρον βοὸς ἄξιον ἀνθεμόεντα
Θῆκ' ἐς ἀγῶνα φέρων· καί ῥ' ἥμονες ἄνδρες ἀνέσταν·
Αν μὲν ἄρ' Αἰακίδης δῖος κρείων Αγαμέμνων,
Αν δ' ἄρα Μηριόνης, θεράπων ἐὺς Ιδομενῆος·
Τοῖσι δ' κὺ μελέεσσι ποδάρκης δῖος Αχιλλεύς·

Αἰακίδη,

Ἀχιλλῆα, ἴδμεν γὰρ, ὅσον περιβήκας ἁπάντων, 890
Ἠδ' ὅσον φρονέει τε καὶ ἤμασιν ἔπλετο δῖος·
Ἀλλὰ σὺ μοὶ τόδ' ἄεθλον ἔχων κοίλας ἐπὶ νῆας
Ἔρχευ, ἀτὰρ δόρυ Μηριόνῃ ἥρωϊ φόρευμεν,
Εἰ σύ γε καὶ θυμῷ ἐθέλοις· κέλομαι γὰρ ἔγωγε.
Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων.
Δῶκε δὲ Μηριόνῃ δόρυ χάλκειον· αὐτὰρ ὁ γ' ἥρως
Ταλθυβίῳ κήρυκι δίδου φερέμεν ἄεθλον.

ΤΗΣ
ΟΜΗΡΟΥ
ΙΛΙΑΔΟΣ
ΡΑΨΩΔΙΑ Ω.

Επιγραφή.

Ω Πρίαμε νίκαν ἥν α λαβὼν, γέρας δῶκεν Ἀχιλλεῖ.

ΑΥΤΟ δ' ἀγὼν, λαοὶ δὲ θοὰς ἐπὶ νῆας ἕκαστοι
Ἐσκίδναντ' ἰέναι· τοὶ μὲν δόρποιο μέδοντο
Ὕπνου τε γλυκεροῦ ταρπήμεναι· αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
Κλαῖε, φίλου ἑτάρου μεμνημένος, οὐδέ μιν ὕπνος
Ἔρχεται πανδαμάτωρ, ἀλλ' ἐστρέφετ' ἔνθα καὶ ἔνθα
Πατρόκλου σθένεός τε καὶ ἀνδροσύνας ἠῦ·
Ἠδ' ὁπόσα τολύπευσε σὺν αὐτῷ, καὶ πάθεν ἄλγεα,
Ἀνδρῶν τε φωλήμους, ἀλεγεινά τε κύματα πείρων·
Τῶν μιμνησκόμενος, θαλερὸν καὶ δάκρυον εἶβεν,

Ἀλλοτ

Ἄλλοτ' ὀπὶ πολιοῖο καλεσσαμένω περ, ἄλλοτε δ' αὖτε
Τηλίγ' ἀλλοίη ἦ φερέμεν· τότε δ' ὀρθὸς ἀνάστας
Διυδίεσκ' ἀλύων, ἐπὶ δῖν' ἑλὼν ἔγχος· ἐδέ μιν ἠὲ
Φαινομέρη λήθεσκεν ὑπερφίαλά τ' ἠϊόνας τε·
Ἀλλ' ὅγ', ἐπεὶ ζόφῳξεν ὑφ' ἅρμασιν ὠκέας ἵππους,
Ἐκλοεκ δ' ἔλκεσσι διατάσκελο δίφρος ὄπισθεν·
Τεῖς δ' ἐφύτας ἐπὶ Ζῆμα Μενοιτιάδαο θανόντος,
Αὖτις ἐπὶ κλισίῃ σαωίσεσθαι· τάφος δ' ἔφθειτο
Ἐν κόνι ἐπλανύσας σφετερηνίας· τοῖο δ' Ἀπόλλων
Πᾶσαν ἀεικείλιν ἄπεχε χροΐ, φῶτ' ἐλεαίρων
Καὶ τεθνειότα περ· πὰρ δ' Ἀχιλῆϊ πάντα καλύπτε
Χρυσείῃ, ἵνα μή μιν ἀποδρύφοι ἕλκυσάζων.

Ὡς ὁ μὲν Ἕκτορ δῖον ἀείκιζεν μενεαίνων·
Τὸν δ' ἐλεαίρεσκον μάκαρες θεοὶ εἰσοράωντες,
Κλέψαι δ' ὠτρύνεσκον ἀΰσκοπον Ἀργεϊφόντην.
Ἐνθ' ἄλλοις μὲν πᾶσιν ἐήνδανεν, οὐδὲ πορθ' Ἥρῃ,
Οὐδὲ Ποσειδάωνι, οὐδὲ Γλαυκώπιδι κούρῃ·
Ἀλλ' ἦχον, ὡς ἔφην περῶτον ἀπήχθετο Ἰλίῳ ἱρῇ,
Καὶ Πριάμῳ ἠδὲ λαῷ, Ἀλεξάνδρου ἕνεκ' ἄτης·
Ὃς νείκεσσε θεάς, ὅτε οἱ μέσαυλον ἵκοντο,
Τὴν δ' ἤνησ', ἣ οἱ πόρε μαχλοσύνην ἀλεγεινήν.
Ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐς τοῖο δυωδεκάτην γένετ' ἠώς,
Καὶ τότ' ἄρ' ἀθανάτοισι μετηύδα Φοῖβος Ἀπόλλων·
Σχέτλιοι ἐστὲ, θεοὶ, ὀλοήμονες· ἠ νύ ποθ' ὑμῖν
Ἕκτωρ μηρί' ἔκηε βοῶν αἰγῶν τε τελείων;
Τὸν νῦν οὐκ ἔτλητε, περὶ μὲν οἱ ἰόντα, σαῶσαι,
Ἠ, τ' ἀλόχῳ ἰδέειν, καὶ παῖδι, καὶ τέκεϊ ᾧ,
Καὶ πατέρι Πριάμῳ, λαοῖσί τε· τοί κέ μιν ὦκα
Ἐν πυρὶ κήαιεν, καὶ δὴ κλέος ἐσθλὸν ἕποιτο.
Ἀλλ' ὀλοῷ Ἀχιλῆϊ, θεοί, βάλεσθ' ἐπαρήγειν,
Ὅν, ἔτ' ἀρ φρένες αἰὲν ἀναίσιμοι, ἔτε νόημα
Γναμπτὸν ἐνὶ στήθεσσι· λέων δ' ὡς, ἄγρην πόθεν,
Ὅς τ' ἐπεὶ ἀρ μεγάλῃ τε βίῃ καὶ θούρεϊ θυμῷ
Εἶξας, εἶσ' ἐπὶ μῆλα βροτῶν, ἵνα δαῖτα λάβῃσιν·
Ὡς Ἀχιλῆς ἔλεον μὲν ἀπώλεσεν, οὐδέ οἱ αἰδὼς

Γίνεϑ, ἢ τ' ἄνδρας μέγα ζίνεϑ, ἠδ' ὀνίνησι.
Μέλλει γὰρ καί τις καὶ φίλτερον ἄλλον ὀλέσσαι,
Ἠὲ κασίγνητον ὁμογάστριον, ἠὲ καὶ υἱόν·
Ἀλλ' ἤτοι κλαύσας καὶ ὀδυρόμενος μεθέηκε·
Τλητὸν γὰρ μοῖρα θυμὸν θέτο φωτὸς ἐπ' ἀνδρῶποισιν·
Αὐτὰρ ὅγ' Ἑκτορα δῖον, ἐπεὶ φίλον ἦτορ ἀπηύρα,
Ἵππων ἐξάπλων, περὶ ζῶμ' ἑτάροιο φίλοιο
Ἕλκει· ἃ μὴν οἱ τό γε κάλλιον, οὐδέ τ' ἄμεινον,
Μὴ, ἀγαθῷ περ ἐόντι, νεμεσσητῶι μοὶ ἡμεῖς·
Κωφὴν γὰρ δὴ γαῖαν ἀεικίζει μενεαίνων.
Τὸν δ' χολωσαμένη προσέφη λευκώλενος Ἥρη·
Εἴη μὲν καὶ τοῦτο τεὸν ἔπος, Ἀργυρότοξε,
Εἰ δὴ ὁμὴν Ἀχιλῆϊ καὶ Ἕκτορι θήσετε τιμήν.
Ἕκτορ μὲν θνητός τε, γυναῖκά τε θήσατο μαζόν·
Αὐτὰρ Ἀχιλλεύς ἐστι θεᾶς γόνος, ἣν ἐγὼ αὐτὴ
Θρέψά τε, καὶ ἀτίτηλα, καὶ ἀνδρὶ πόρον παρέκοιτιν
Πηλεῖ, ὃς περὶ κῆρι φίλος θεοῖσ' ἀθανάτοισι·
Πάντες δ' ἀνήϊάσθε, θεοὶ, γάμυ· ἐν δὲ σὺ τοῖσι
Δαίνυ', ἔχων φόρμιγγα, κακῶν ἄτερ', αἰὲν ἄπιστε.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς·
Ἥρη, μὴ δὴ πάμπαν ἀποσκύδμαινε θεοῖσιν.
Οὐ μὲν γὰρ τιμή γε μί' ἔσται· ἀλλὰ καὶ Ἕκτωρ
Φίλτατος ἔσκε θεοῖσι βροτῶν, οἳ ἐν Ἰλίῳ εἰσίν·
Ὡς γὰρ ἐμοίγ'· ἐπεὶ ἔτι φίλων ἡμάρτανε δώρων.
Οὐ γάρ μοι ποτὲ βωμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐΐσης,
Λοιβῆς τε, κνίσης τε· τὸ γὰρ λάχομεν γέρας ἡμεῖς.
Ἀλλ' ἤτοι κλέψαι μὲν ἐάσομεν, (οὐδέ πη ἐστὶ
Λάθρη Ἀχιλλῆος) ἔχειν δ' ἔχομεν· ἦ γάρ οἱ αἰεὶ
Μήτης παρμίμβλωκεν ὁμῶς νύκτας τε καὶ ἦμαρ·
Ἀλλ' εἴτις καλέσειε θεῶν θέλοι ἆσσον ἐμεῖο,
Ὄφρα τί οἱ εἴπω μυκησιὸν ἔπος, ὥς κεν Ἀχιλλεὺς
Λαῶν ἐκ Πριάμοιο λάχῃ, δόμῳ δ' Ἑκτορα λύσῃ.
Ὡς ἔφαθ'· ὧρτο δὲ Ἶρις ἀελλόπος ἀγγελίουσα.
Μεσσηγὺς δὲ Σάμου τε, καὶ Ἰμβρου παιπαλοέσσης,

Ενθορε μείλανι κόλπῳ, ἐπεσσυάχησε δ' λίμνη.
Η δ', μολυβδαίνῃ ἐικέλη, ἐς βυσσὸν ὄρουσεν,
Ητε κατ' ἀγραύλοιο βοὸς κέρας ἐμβεβαυῖα,
Ερχεται ὠμηστῆσιν ἐπ' ἰχθύσι κῆρα φέρουσα·
Εὗρε δ' ἐνὶ κοίλῃ γλαφυρῷ Θέτιν, ἀμφὶ δὲ τ' ἄλλαι
Ἠϊάθ' ὁμηγερέες ἅλιαι θεαί· ἡ δ' ἐνὶ μέσσῃς
Κλαῖε μόρον ἧος κουδὸς ἀμύμονος, ὃς οἱ ἔμελλε
Φθίσεσθ' ἐν Τροίῃ ἐριβώλακι, πηλόθι πάτρης.
Ἀγχοῦ δ' ἱσταμένη προσέφη πόδας ὠκέα Ἶρις·
Ὄρσο, Θέτι, καλέει Ζεὺς ἄφθιτα μήδεα εἰδώς.
Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα·
Τίπτε με κεῖνος ἄνωγε μέγας θεός; αἰδέομαι δὲ
Μίσγεσθ' ἀθανάτοισιν, ἔχω δ' ἄχε' ἄκριτα θυμῷ.
Εἶμι μέν· οὐδ' ἄλιον ἔπος ἔσται, ὅ, τι κεν εἴπῃσι.
Ως ἄρα φωνήσασα, κάλυμμ' ἕλε δῖα θεάων
Κυάνεον, τοῦ δ' ἔτι μελάντερον ἔπλετο εἶδος.
Βῆ δ' ἰέναι. πρόσθεν δὲ ποδήνεμος ὠκέα Ἶρις
Ηγεῖτ'· ἀμφὶ δ' ἄρα σφι λιάζετο κῦμα θαλάσσης·
Ακτὴν δ' εἰσαναβᾶσαι, ἐς οὐρανὸν αἶψ' ἀνέβησαν·
Εὗρον δ' εὐρύοπα Κρονίδην, περὶ δ' ἄλλοι ἅπαντες
Εἵατο μακάρες θεοὶ αἰὲν ἐόντες·
Η δ' ἄρα πὰρ Διὶ πατρὶ καθίζετο, εἶξε δ' Αθήνη.
Ηρη δ' χρύσειον καλὸν δέπας ἐν χερὶ θῆκε,
Καί ῥ' εὐφρην' ἐπέεσσι· Θέτις δ' ἀρέξατο πώματος.
Τοῖσι δ' μύθων ἦρχε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
Ηλυθες Οὐλυμπόνδε, θεὰ Θέτι, κηδομένῃσι
Πένθος ἄλαστον ἔχουσα μὴν φρεσίν· οἶδα καὶ αὐτός.
Αλλὰ καὶ ὧς ἐρέω, τῶ σ' εἵνεκα δεῦρο κάλεσσα·
Εννῆμαρ δὴ νεῖκος ἐν ἀθανάτοισιν ὄρωρεν
Εκτορος ἀμφὶ νέκυϊ, καὶ Αχιλλῆϊ πολιπόρθῳ·
Κλέψαι δ' ἀβώλητον ἐύσκοπον Αργειφόντην·
Αὐτὰρ ἐγὼ τόδε κῦδος Αχιλλῆϊ περτιάπτω,
Αἰδῶ καὶ φιλότητα τεὴν μετόπισθε φυλάσσων.
Αἶψα μάλ' ἐς στρατὸν ἐλθὲ, καὶ υἱέϊ σῷ ὄνείδισον·

Σκύζεσθαί

Σκύζεσθαί οἱ εἰπὲ θεὰς, ἐμὲ δ' ἔξοχα πάντων
Ἀθανάτων κεχολῶσθαι, ὅτι φρεσὶ μαινομένῃσιν
Ἕκλος' ἔχει παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν, οὐδ' ἀπέλυσεν·
Λῖτας ποιὰς ἐμέ τε δείσῃ, ἀπό θ' Ἕκλορα λύσῃ.
Αὐτὰρ ἐγὼ Πριάμῳ μεγαλήτορι Ἰριν ἐφήσω,
Λύσασθαι φίλον υἱόν, ἰόντ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
Δῶρα δ' Ἀχιλλῆϊ φερέμεν, τά κε θυμὸν ἰήνῃ.
Ὡς ἔφαθ'· οὐδ' ἀπίθησε θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα·
Βῆ δ' ἰοῦσα κατ' Οὐλύμποιο κορήνων αἰζηνα.
Ἷξεν δ' ἐς κλισίην, ἔνθ' υἱέος, ἐν δ' ἄρα τόν γε
Εὗρ' ἀδινὰ στενάχοντα· φίλοι δ' ἀμφ' αὐτὸν ἑταῖροι
Ἀσπερχὲς πονέοντο, καὶ ἐτοίμοντ' ἄριστον·
Τοῖσι δ' ὄϊς λάσιος μέγας ἐν κλισίῃ ἱέρευτο.
Ἡ δὲ μάλ' ἄγχ' αὐτοῖο καθέζετο πότνια μήτηρ,
Χειρί τέ μιν καλέεσκεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε·
Τέκνον ἐμόν, τέο μέχρις ὀδυρόμενός τε καὶ ἀχνύμενος,
Σὸν ἔδεαι κραδίην, μεμνημένος οὐδέ τι ἔσθεις
Οὔτ' ἐδητύος; ἀγαθὸν δὲ γυναικί περ ἐν φιλότητι
Μίσγεσθ'· ἐπεὶ οὐδέ μοι δηρὸν βίοτος, ἀλλά τοι ἤδη
Ἆγχι παρέστηκεν θάνατος καὶ μοῖρα κραταιή.
Ἀλλ' ἐμέθεν ξυνίεις ὦκα, Διὸς δέ τοι ἄγγελος εἰμι·
Σκύζεσθαί σοι φησὶ θεὰς, ἐπὶ δ' ἔξοχα πάντων
Ἀθανάτων κεχολῶσθαι, ὅτι φρεσὶ μαινομένῃσιν
Ἕκτορ' ἔχεις παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν, οὐδ' ἀπέλυσας.
Ἀλλ' ἄγε δὴ λῦσον, νεκροῖο δ' δέξαι ἄποινα.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
Τῇδ' εἴη, ὃς ἄποινα φέροι, καὶ νεκρὸν ἄγοιτο,
Εἴ δὴ προφρονέως θυμῷ Ὀλύμπιος αὐτὸς ἀνώγει.
Ὡς οἵγ' ἐν νηῶν ἀγύρει μήτηρ τε καὶ υἱὸς
Πολλὰ πρὸς ἀλλήλους ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευον.
Ἶρις δ' ὦρτο Κρονίδης εἰς Ἴλιον ἱερήν·
Βάσκ' ἴθι, Ἶρι ταχεῖα, λιποῦσ' ἕδος Οὐλύμποιο,
Ἄγγελον Πριάμῳ μεγαλήτορι, Ἴλιον εἴσω,
Λύσασθαι φίλον υἱόν, ἰόντ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν·

Δῶρα δ' Αχιλλῆϊ φερέμεν, τά κε θυμὸν ἰήνῃ,
Οἷον, μηδέ τις ἄλλος ἅμα Τρώων ἴτω ἀνήρ.
Κήρυξ τίς οἱ ἕπεσθο γεραίτερος, ὅς κ' ἰθυίοι
Ημιόνως τε ἄμαξαν ἐϋδμητον, ἦδὲ τε καὶ αὖτις
Νεκρὸν ἄγοι πρυτὶ ἄστυ, τὸ ἔκλαγε δῖος Αχιλλεύς.
Μηδέ τί οἱ θάνατος μελέτω φρεσὶ, μηδέ τι τάρβος·
Τοῖον γὰρ οἱ πομπὸν ὀπάσσομεν Αργειφόντην,
Ος ἄξει, εἵως κεν ἄγων Αχιλῆϊ πελάσσῃ.
Αὐτὰρ ἐπὴν ἀγάγῃσιν ἴσα κλισίῃσι Αχιλῆος,
Οὔτ' αὐτὸς κτενέει, ἀπό τ' ἄλλους πάντας ἐρύξει·
Οὔτε γὰρ ἐς φρένας, ἔτ' ἄσκοπος, ἔτ' ἀλιτήμων·
Αλλὰ μάλ' εὐδυκέως ἱκέτεω πεφιδήσεται ἀνδρός.
Ως ἔφατ'· ὦρτο δὲ Ιρις ἀελλόπος ἀγγελέουσα·
Ἶξεν δ' ἐς Πριάμοιο· κίχεν δ' ἐνοπήν τε γόον τε.
Παῖδες μὲν πατέρ' ἀμφὶ καθήμενοι ἔνδοθεν αὐλῆς,
Δάκρυσιν εἵματ' ἔφυρον· ὁ δ' ἐν μέσοισι γερηὶς
Ενλυπὰς ἐν χλαίνῃ κεκαλυμμένος, ἀμφὶ δὲ πολλὴ
Κόπρος ἔλαι κεφαλῇ τε καὶ αὐχένι τοῖο γέροντος,
Τὴν ῥα κυλινδόμενος κατὰ μήσατο χερσὶν ἑῇσι.
Θυγατέρες δ' ἀνὰ δῶμα, ἰδὲ νυοὶ, ἀδύροντο,
Τῶν μιμνησκόμεναι, οἳ δὴ πολέες τε καὶ ἐσθλοὶ
Χθονὶ ὕπ' Αργείων πέσον φυχὰς ὀλέσαντες.
Στῆ δὲ θοὸς Πρίαμον Διὸς ἄγγελος, ἦδὲ προσηύδα,
Τυθὸν φθεγξάμενος, (τοῦ δὲ τρόμος ἔλλαβε γυῖα)
Θάρσει Δαρδανίδη Πρίαμε, φρεσὶ, μηδέ τι τάρβει·
Οὐ μὲν γὰρ τοι ἐγὼ κακὸν ὀσσομένη πόδ' ἱκάνω,
Αλλ' ἀγαθὰ φρονέουσα· Διὸς δέ τοι ἄγγελός εἰμι,
Ος σεῦ, ἄνθιβεν ἐὼν, μέγα κήδεται, ἠδ' ἐλεαίρει·
Λύσασθαί σ' ἐκέλευσεν Ολύμπιος Εκτορα δῖον,
Δῶρα δ' Αχιλλῆϊ φερέμεν, τά κε θυμὸν ἰήνῃ,
Οἷον, μηδέ τις ἄλλος ἅμα Τρώων ἴτω ἀνήρ.
Κήρυξ τίς τοι ἕπεσθο γεραίτερος, ὅς κ' ἰθυίοι
Ημιόνως τε ἄμαξαν ἐϋδμητον, ἦδὲ καὶ αὖτις
Νεκρὸν ἄγοι πρυτὶ ἄστυ, τὸ ἔκλαγε δῖος Αχιλλεύς.

Μηδέ

Μηδέ τί τοι θάνατον μελέτω φρεσὶ, μηδέ τι τάρβος·
Τοῖον γὰρ τοι πομπὸς ἅμ' ἕψεσθαι Ἀργειφόντης,
Ὃς σ' ἄξει, εἵως κεν ἄγων Ἀχιλῆϊ σταλάσῃ.
Αὐτὰρ ἐπὴν ἀγάγῃσιν ἔσω κλισίηνδε Ἀχιλῆος,
Οὔτ' αὐτὸς κτενέει, ὄπιθεν τ' ἄλλους σάντας ἐρύξει·
Οὔτε γὰρ ἴφρονά γε βροτὸν, οὔτ' ἄσκοπον, οὔτ' ἀλιτήμονα·
Ἀλλὰ μάλ' εὐδυκίως ἱκέτεω σεφιδήσεται ἀνδρός.
Ἦ μὴν ἄρ' ὣς εἰπὼν ἀπίθει πόδας ὠκέα Ἶρις.
Αὐτὰρ ὅγ' ὑς ἅμαξαν ἐΰδμητον ἡμιονείην
Ὥρσασ' ἠνώγει, σταθέντα δ' ἕλσασ' ἐπ' αὐτῆς·
Αὐτὸς δ' εἰς θάλαμον καταβήσετο κηώεντα,
Κέδρινον, ὑψόροφον, ὃς γλήνεα σολλὰ κεχάνδει,
Ἐς δ' ἄλοχον Ἑκάβην ἐκαλέσσατο, φώνησέν τε·
Δαιμονίη, Διόθεν μοι Ὀλύμπιος ἄγγελος ἦλθε,
Λύσασθαι φίλον υἱὸν, ἰόντ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
Δῶρα δ' Ἀχιλλῆϊ φερέμεν, τά κε θυμὸν ἰήνῃ.
Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ, τί τοι φρεσὶν εἶδος ἔῃσι;
Αἴνως γάρ μ' αὐτόν γε μενοῦς καὶ θυμὸς ἀνώγει,
Κεῖσ' ἰέναι, ὀπὶ νῆας ἔσω στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν.
Ὡς φάτο· κώκυσεν δὲ γυνὴ, καὶ ἀμείβετο μύθῳ·
Ὤ μοι, σῇ δή τοι φρένες οἴχονθ', ἧς τὸ σάρος σὺ
Κικλῃ' ἐπ' ἀνθρώπους ξείνους, ἠδ' οἷσιν ἀνάσσεις;
Πῶς ἐθέλεις ὀπὶ νῆας Ἀχαιῶν ἐλθέμεν οἶος,
Ἀνδρὸς ἐς ὀφθαλμὲς, ὃς τοι σολέας τε καὶ ἐσθλοὺς
Υἱέας ἐξενάριξε; σιδήρειον νύ τοι ἦτορ.
Εἰ γάρ σ' αἱρήσει καὶ ἐσόψεται ὀφθαλμοῖσιν
Ὠμηστὴς καὶ ἄπιστος ἀνὴρ ὅδε, οὐ σ' ἐλεήσει,
Οὐδέ τί σ' αἰδέσεται· νῦν ᾗ πλαίωμεν ἄνευθεν
Ἥμενοι ἐν μεγάρῳ· τῷ δ' ὥς σοθι Μοῖρα κραταιὴ
Γεινομένῳ ἐπένησε λίνῳ, ὅτε μιν τέκον αὐτὴ,
Ἀργίποδας κυνὸς ἆσαι, ἑὸν ἀπάνευθε τοκήων,
Ἀνδρὶ σὺν ἀλκτῆρι, τοῦ ἐγὼ μέσον ἦπαρ ἔχοιμι
Ἐσθέμεναι σροσφῦσα· τότ' ἄντιά οἱ ἔργα γένοιτο
Λυγρὰ ἐμοῦ· ἐπεὶ οὔ μιν ἀνιζόμενόν γε κατίσχω,

Αλλὰ περὶ Τρώων καὶ Τρωϊάδων βαθυκόλπων
Ἕκαόν', οὔτε φόβος μεμνημένον, οὔτ' ἀλεωρῆς.
Τὴν δ' αὖτε πρόσφατα γέρων Πρίαμος θεοειδὴς
Μή μ' ἐθέλοντ' ἴέναι κατερύκανε, μηδέ μοι αὐτὴ
Ὀρνις ἐνὶ μεγάροισι κακὸς πέλοι· ὐδέ με πείσεις.
Εἰ μὴ γάρ τις μ' ἄλλος ὀπιχθονίων ἐπέλθοι,
Ἢ οἱ μάντιές εἰσι, θυοσκόοι, ἢ ἱερῆες,
Ψεῦδός κεν φαῖμεν, καὶ νοσφιζοίμεθα μᾶλλον·
Νῶϊ δ', αὐτὸς γὰρ ἄκουσα θεοῦ, καὶ ἐπίδρομον ἄγγελλω
Εἶμι. καὶ ὔκ ἄλιον ἔπος ἔσται· εἰ δέ μοι αἶσα
Τεθνάμεναι σὺν νηυσὶν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
Βούλομαι· αὐτίκα γάρ με καλαπλείνειεν Ἀχιλλεὺς,
Ἀγλαὸς ἐλθόντ' ἐμὸν υἱόν, ἐπὴν γόον ἐξ ἔβην εἴλω.
Ἦ, καὶ φαρέτμοιϊν ὀπιθήμαλα κάλ' ἀνέῳγε·
Ἔνθεν δάϊκα μὲν πεντηκοντόρους ἔξελε πίπλους,
Δάϊκα δ' ἁπλοΐδας χλαίνας, τόσσους ἢ τάπητας,
Τόσσα ἢ φάρεα καλὰ, τόσους δ' ὅσσι τοῖσι χιτῶνας·
Χρυσοῦ ἢ στήσας ἔφερεν δίκα πάντα τάλαντα·
Ἐκ δὲ δύ' αἴθωνας τρίποδας, πίσυρας δὲ λέβητας,
Ἐκ δὲ δέπας πεντηκοντόρους, ὅ οἱ Θρῆιξες πόρον ἄνδρες
Ἐξαίλω ἐλθόντι, μέγα κλέος· ὐδέ νυ τῷ πὶς
Φείσατ' ἐνὶ μεγάροις ὁ γέρων· πρὶν δ' ἤθελε θυμῷ
Λύσασθ' φίλον υἱόν· ὁ δ' ἦλθε θύραζε φάλαγγας
Αἰθέσκων ἀπέρυκε, ἔπεσσ' αἰχεσῖσιν ἑταίρων·
Ἔρρετε, λωβητῆρες, ἐλεγχέες· ἦ νυ καὶ ὑμῖν
Οἶκοι ἔνεστι γόος, ὅτι μ' ἤλθετε κηδήσοντες;
Ἦ οὔνεκ', ὅτι μοι Κρονίδης Ζεὺς ἄλγε' ἔδωκε,
Παῖδ' ὀλέσαι ἦ ἄμεινον; ἀτὰρ γνώσεσθε καὶ ὔμμες·
Ῥηΐτεροι γὰρ μᾶλλον Ἀχαιοῖσιν δὴ ἔσεσθε,
Κείνου τεθνειῶτος, ἐναιρέμεν· αὐτὰρ ἔγωγε,
Πρὶν ἁλαπαζομένην τε πόλιν, πυρὶ ϊζομένην τε,
Ὀφθαλμοῖσιν ἰδεῖν, βαίην δόμον Ἄϊδος εἴσω.
Ἦ, καὶ Σκηπανίῳ δίεπ' ἀντέρας· οἱ δ' ἴσαν ἔξω,
Ἀπρεχομένοιο γέροντος· ὁ δ' ὑμάσιν οἷσιν ὁμόκλα

Νέκυσσιν,

Νειρείων, Ελενόν τε, Πάρην τ', Αγαθωνά τε δῖον,
Πάμμονά τ', Αντίφονόν τε, βοὴν ἀγαθόν τε Πολίτην,
Δηΐφοβόν τε, καὶ Ιππόθοον, καὶ Δῖον ἀγαυόν. 251
Εννέα τοῖς ὁ γερηὶὸς ὁμοκλήσας ἐπέλευε·
Σπεύσατέ μοι, κακὰ τέκνα, καληφόνες· αἴθ' ἅμα πάντες
Ἕκτορος ὠφέλετ' ἀντὶ θοῆς ὅπὶ νηυσὶ πεφάσθαι.
Ω, μοι ἐγὼ πανάποτμος, ἐπεὶ τέκον ὔας ἀρίστους
Τροίῃ ἐν εὐρείῃ, τῶ δ' οὔτινα φημὶ λελεῖφθαι·
Μήστορά τ' ἀντίθεον, καὶ Τρωΐλον ἱππιοχάρμην,
Ἕκτορά θ', ὃς θεὸς ἔσκε μετ' ἀνδράσιν, οὐδὲ ἐῴκει
Ανδρὸς γε θνητῷ πάϊς ἔμμεναι, ἀλλὰ θεοῖο·
Τοὺς μὲν ἀπώλεσ' Αρης, τὰ δ' ἐλέγχεα πάντα λέλαμπε,
Ψεῦσταί τ', ὀρχησταί τε, χοροιτυπίῃσιν ἄριστοι, 61
Αρνῶν ἠδ' ἐρίφων ὁπιδήμιοι ἁρπακτῆρες.
Οὐκ ἂν δή μοι ἅμαξαν ἐφοπλίσαιτε τάχιστα,
Ταῦτά τε πάντ' ὄπιθεῖτε, ἵνα σπέσωμεν ὁδοῖο;
Ως ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πατρὸς ὑποδδείσαντες ὁμοκλὴν
Ἐκ μὲν ἅμαξαν ἄειρεν ἐΰδμητον ἡμιόνειον,
Καλὴν, περιτροπαγῆ· περίεινθα δὲ δῆσε ἐπ' αὐτῆς,
Κὰδ δ' ὑπὸ παρασταλόφιν ζυγὸν ἥρεον ἡμιόνειον,
Πύξινον, ὁμφαλόεν τ', εὖ οἰήκεσιν ἀρηρός.
Ἐκ δ' ἔφερον ζυγόδεσμον ἅμα ζυγῷ ἐντετάπηχυ· 70
Καὶ τὸ μὲν εὖ καλέθηκαν ἐϋξέστῳ ὑπὲρ ῥυμῷ,
Πίζῃ ἔπι περάτῃ, ὅθι δὴ πλείων ἔσαν βάλλον·
Τρὶς δ' ἑκάτερθεν ἕδησε ἐπ' ὀμφαλόν· αὐτὰρ ἔπειτα
Ἑξείης καλίδησε, ὑπὸ γλωχῖνα δ' ἔγναμψαν·
Ἐκ θαλάμου δ' φέρον εἵλας ἐϋξέστου ἐπ' ἀπήνης,
Νήεον Ἑκαβοίης κεφαλῆς ἀπερείσι, ἄποινα.
Ζεῦξαν δ' ἡμιόνους ὑπαλεξιφάνυχας, ἐντεσιδῆας,
Τὰς ῥά ποθ' Περάμῳ Μυσοὶ δόσαν ἀγλαὰ δῶρα.
Ἵππους δὲ Περάμῳ ὕπαγον ζυγὸν, οὓς ὁ γερηὶὸς
Αὐτὸς ἔχων ἀτίτηλεν ἐϋξέστῳ ὑπὲρ φάτνῃ· 80
Τὼ μὲν ζευγνύσθην ἐν δώμασιν ὑψηλοῖσι
Κήρυξ καὶ Περάμῳ, συνετὰ φρεσὶ μήδε' ἔχοντες.

Ἀρχίμολον

Αγχίμολον δέ ζφ' ἦλθ' Ελάδη τετιηότι θυμῷ,
Οἶνον ἔχυτ' ἐν χερὶ μελίφρονα δεξιτερῇφι,
Χρυσείῃ ἐν δέπαϊ, ὄφρα λείψανδρίῃ πιοίτην·
Στῆ δ' ἵππων προπάροιθεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε·
Τῦ, πεῖσον Διὶ πατρὶ, καὶ εὔχεο οἶκαδ' ἰκέσθαι
Αὐτὸν ἐμοὶ δυσμενέων ἀνδρῶν· ἐπεὶ ἄρ σέ γε θυμὸς
Οτρύνει ὅτι νῆας, ἐμεῖο μάλ' οὐκ ἐθελούσης.
Αλλ' εὔχου σύ γ' ἔπειτα πελαστηφόρῳ Κρονίωνι
Ιδαίῳ, ὅστε Τροίην κρατέει πᾶσιν ὁρᾶσθαι·
Αἴτει δ' οἰωνὸν ταχὺν ἄγγελον, ὅστε οἱ αὐτῷ
Φίλτατός ἐστ' οἰωνῶν, καὶ εὖ κρείσσων ἐστὶ μέγιστον,
Δεξιόν· ὄφρα μιν αὐτὸς, ἐν ὀφθαλμοῖσι νοήσας,
Τῷ πίσυνος ὄχεσφι νέας ἴῃς Δαναῶν ταχυπώλων.
Εἰ δέ τοι οὐ δώσει ἐὸν ἄγγελον ἀργικέραυνος Ζεύς,
Οὐκ ἂν ἔγωγέ σ' ἔπειτα ἐποτρύνουσα κελοίμην
Νῆας ἐπ' Αργείοισι ἰέναι, μάλα περ μεμαῶτα.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη Πρίαμος θεοειδής·
Ω γύναι, οὐ μέν τοι τόδ' ἐφετμήσω ἀπιθήσω·
Εσθλὸν γὰρ Διῒ χεῖρας ἀνασχέμεν, αἴκ' ἐλεήσῃ.
Η ῥα, καὶ ἀμφίπολον ταμίῃ ἄρχοντ' ὀπάσσας
Χερσὶν ὕδωρ ὀπάσσαι ἀνίπτοδα· ἡ δ' ἀπαρίστη,
Χέρνιβον ἀμφίπολος, πρόχοόν θ' ἅμα, χερσὶν ἔχουσα.
Νιψάμενος δ', κύπελλον ἐδέξατο· βῆ δ' ἀλόχοιο·
Εὔχετ' ἔπειτα στὰς μέσῳ ἕρκεϊ, λεῖβε δ' οἶνον,
Οὐρανὸν εἰσανιδών· καὶ φωνήσας ἔπος ηὔδα·
Ζεῦ πάτερ, Ιδηθεν μεδέων, κύδιστε, μέγιστε,
Δός μ' ἐς Αχιλλῆος φίλον ἐλθεῖν, ἠδ' ἐλεεινόν·
Πέμψον δ' οἰωνὸν ταχὺν ἄγγελον, ὅστε σοι αὐτῷ
φίλτατός ἐστ' οἰωνῶν, καὶ εὖ κρείσσων ἐστὶ μέγιστον,
Δεξιόν· ὄφρα μιν αὐτὸς, ἐν ὀφθαλμοῖσι νοήσας,
Τῷ πίσυνος ὄχεσφι νέας ἴω Δαναῶν ταχυπώλων.
Ως ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε μητίετα Ζεύς·
Αὐτίκα δ' αἰετὸν ἧκε, τελειότατον πτερόεντων,
Μόρφνον, θηρητῆρα, ὃν καὶ Πρηνῆ κικλήσκουσιν,

Οσσα

Ὅσση δ' ὑψερόφοιο θύρη θαλάμοιο τέτυκτο
Ἀνέρος ἀφνειοῖο ἰῦκλητὶς ἀρηρυῖα·
Τόσσ' ἄρα τῶ ἑκάτερθεν ἔσαν σταθμοί· εἴσατο δὲ ζφιν
Ἀξιὸς αἰξας ὑψοῦ ἄστυ· οἱ ἦ ἰδόντες 320
Γήθησαν, κὴ πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἰάνθη.
Σπερχόμενος δ' ὁ γέρων ξεστῶ ἐπιβήσετο δίφρω·
Ἐκ δ' ἔλασε σταθμοῖο κὴ αἰθούσης ἐριδούπου.
Πρόσθε μὲν ἡμίονοι ἦλκον τετράκυκλον ἀπήνην,
Τὰς Ἰδαῖος ἔλαυνε δαΐφρων· αὐτὰρ ὄπισθεν
Ἵπποι, τοὺς ὁ γέρων ἐφέπων μάστιγι κέλοιτο
Καρπαλίμως κὴ ἄκυ· φίλοι δ' ἅμα πάντες ἕποντο,
Πόλλ' ὀλοφυρόμενοι· ὡσεὶ θανάτονδε κιόντα.
Οἱ δ' ἐπεὶ ἦν πόλιος καλέσαν, σταδίον δ' ἀφίκοντο,
Οἱ μὲν ἄρ' ἄμφοτέροι σταθμοὶ Ἰλιον ἀμφίεπον, 330
Παῖδες κὴ γαμβροί· τῶν δ' ὑ λαθον δῖον Ζῆν',
Ἐς σταδίον σταθμῶντα· ἰδὼν δ' ἐλέησε γέροντα,
Λῖψα δ' ἄρ' Ἑρμείαν, υἱὸν φίλον, ἀντίον ηὔδα·
Ἑρμεία, σοὶ γὰρ τε μάλιστά γε φίλτατόν ἐστιν
Ἀνδρὶ ἑταιρίσσαι, καί τ' ἔκλυες, ὧ κ' ἐθέλῃσθα,
Βάσκ' ἴθι, κὴ Πρίαμον κοίλας ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν
Ὄις ἄγαγ', ὡς μήτ' ἄρ τις ἴδῃ, μήτ' ἄρ τι νοήσῃ
Τῶν ἄλλων Δαναῶν, σταχὺν Πηλείωνά τ' ἰκέσθω.
Ὡς ἔφαθ'· ὑπ' ἀπίθησε διάκτορος Ἀργειφόντης·
Αὐτίκ' ἔπειθ' ὑπὸ σφυρὰ ἐδήσατο καλὰ σάνδαλα, 340
Ἀμβρόσια, χρύσεια, τά μιν φέρον ἠμὲν ἐφ' ὑγρὴν
Ἠδ' ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν, ἅμα πνοιῆς ἀνέμοιο·
Εἵλετο δ' ῥάβδον, τῇ τ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει,
Οὓς ἐθέλει, τοὺς δ' αὖτε κὴ ὑπνώοντας ἐγείρει·
Τὴν μὲν χερσὶν ἔχων πέτετο κρατὺς Ἀργειφόντης.
Αἶψα δ' ἄρα Τροίλῳ τε κὴ Ἑλλήσποντον ἵκανε·
Ἔνθ' ἴσαν, κήρῳ αἰσυλίῃσι ἐοικώς,
Πρῶτον ὑπολυσήτῃ, τῦπρ χαριέστατη ἥβη. 350
Οἱ δ' ἐπεὶ ἦν μέγα σῆμα σταρὲξ Ἰλοιο ἔλασσαν,
Στῆσε ἄρ' ἡμιόνους τε κὴ ἵππους, ὄφρα σίοιεν

Εν πολαμῷ· δὴ γὸ ϗὴ ὅπι κνέφας ἦλυθε γαῖαν·
Τὸν δ' ἐξ αἰχιμόλοιο ἰδὼν ἐφεφάσαλο κήρυξ
Εσμείαν, πφοτὶ ᾧ Πείαμον φάτο, φώνησέν τε·
Φεφέζεο, Δαφδανίδη, φεφδέος νόν ἔφγα τέτυκϑ·
Ανδφ' ὁφόω, τάχα δ' ἄμμε διαφφαίσειϑ οἴω·
Αλλ' ἄγε δὴ φθίγωμϑ ἐφ' ἵππων· ἢ μὶν ἔπειτα
Γύναν ἀφαμφοὶ λιλανθίσομϑ, αἴκ' ἐλεήσῃ.
Ως φάτο σωὶ ᾧ γέφοντι νόος χύτο, δείδιε δ' αἰνῶς·
Οφθαὶ ᾧ τείχες ἔσαν ἐὶ γναμπτοῖσι μέλεσσι·
Στῆ ᾧ ταφὼν· αὐτὸς δ' Εφέβεος ἐξύθεν ἐλθὼν,
Χεῖφα γέφοντος ἐλὼν, ἐξείφετο ϗὸ φφοσέειπε·
Πῆ, πάτεφ, ὧδ' ἵππες τε ϗὸ ἡμιόνες ἐθωΐες
Νύκτα δι' ἀμβφοσίην, ὅτε ϑ' εὕδεσι βφοτοὶ ἄλλοι;
Θὐδὲ σὺ γ' ἔδδεισας μὴ ἐα πφοίοντας Αχαιὲς,
Οἵ τοι δυσμενέες ϗὸ ἀνάφσιοι ἐγγὺς ἔασιν;
Τῶν εἴτις σε ἴδοιτο, ϑοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν,
Τοσσάδ' ὀνείαϑ' ἄγοντα, τίς ἂν δή τοι νόος εἴη;
Οὔτ' αὐτὸς νέος ἐσσὶ, γέφων δέ τοι ἕπεται ὀπηδεῖ,
Ανδφ' ἀπαμυνάσϑαι, ὅτε τις φφήτεφος χαλεπήνῃ·
Αλλ' ἐγὼ ϗόδέν σε ῥέξω κακὸν, ἀλλά κεν ἄλλον
Σεῖο ἀπαλεξήσαιμι· φίλῳ δέ σε ϗαφὲξ ἰΐσκω.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα γέφων Πείαμος ϑεοειδής·
Οὕτω ϗῆ τάδε γ' ἐστὶ, φίλον τέκος, ὡς ἀγοφεύεις·
Αλλ' ἔστι τις ϗὴ ἐμεῖο ϑεῶν ὑπεφέχϑε χεῖφα,
Ος μοι τοιόνδ' ἧκεν ὁδοιπόφον ἀντιβολῆσαι,
Αἶσιον, οἷος δὴ σὺ δέμας ϗὴ εἶδος ἀγητὸς,
Πέπνυσαί τε νόον, μακάφων δ' ἐξ ἐσσι τοκήων.
Τὸν δ' αὖτε ϗφοσέειπε διάκτοφος Αφγειφόντης·
Ναὶ δὴ ϗαῦτά γε ϗάντα, γέφον, κϗ μοῖφαν ἔειπας·
Αλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ, ϗὴ ἀληθέως καταλέξον,
Ηέ ϗῃ ἐϗπέμπεις κειμήλια ϗολλὰ ϗὴ ἐσθλὰ
Ανδφας ἐς ἀλλοδαπὰς, ἵνα ϗιϛ τάδε τοι σόα μίμνῃ;
Η ἤδη ϗάντες καταλείπετε Ιλιον ἱφὴν
Δειδίοτες; τοῖος γὸ ἀνὴφ ἄφιστος ὄλωλε

Σὸς παῖς· ἀ μὴν γὰρ τι μάχης ἐπιδεύεθ' Ἀχαιῶν.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα γέρων Πρίαμος Διοτρεφὴς·
Τίς ἦ ξύνιστι, φέριστε, τέων δ' ἔξ ἐστι τοκήων,
Ὅς μοι καλὰ τ' εἴπον ἀπότμῳ παιδὸς ἐνίσπες;
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος Ἀργειφόντης·
Πειρᾷ ἐμεῖο, γέρον, καὶ εἴρεαι Ἕκτορ δῖον· 390
Τὸν μὲν ἐγὼ μάλα πολλὰ μάχῃ ἐνὶ κυδιανείρῃ
Ὀφθαλμοῖσιν ὄπωπα, καὶ εὖτ' ἂν πυκινὰς ἐλάσσας
Ἀργείους κλείτυσκε, δαΐζων ὀξέϊ χαλκῷ·
Ἡμεῖς δ' ἑσταότες θαυμάζομεν· ἀ γὰρ Ἀχιλλεὺς
Εἴα μάρνασθαι, κεχολωμένῳ Ἀτρεΐωνι·
Τῷ γὰρ ἐγὼ θεράπων, μία δ' ἅπασι νηὸς ἐέργω·
Μυρμιδόνων δ' ἔξ εἰμι· πατὴρ δέ μοι ἐστὶ Πολύκτωρ·
Ἀφνειὸς μὲν ὅδ' ἐστὶ, γέρων δ' ἦν, ὡς σύ περ ὧδε·
Ἕξ δέ οἱ υἷες ἔασιν, ἐγὼ δέ τοι ἕβδομός εἰμι·
Τῶν μεταπλυνόμενος, κλήρῳ λάχον ἐνθάδ' ἵπεσθαι· 400
Νωῖν δ' ἦλθον πεδίονδ' ἀπὸ νηῶν· ἠῶθεν γὰρ
Θήσουσι πρὸ ἄστυ μάχλω ἐλίκωπες Ἀχαιοί.
Ἀχνύμεθα γὰρ οἵγε καθήμενοι, οὐδὲ δύανται
Ἴσχειν ἀσπουδὶ πολέμου βασιλῆες Ἀχαιῶν.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα γέρων Πρίαμος Διοτρεφὴς·
Εἰ μὲν δὴ θεράπων Πηλεϊάδαο Ἀχιλῆος
Εἶς, ἄγε δή μοι πᾶσαν ἀληθείην καταλέξον,
Ἦ ἔτι που νήεσσιν ἐμὸς πάϊς, ἦέ μιν ἤδη
Ἤ σι κυσὶν μελεΐσι τάμῳ προΐθηκεν Ἀχιλλεύς;
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος Ἀργειφόντης· 10
Ὦ γέρον, οὔπω τόνδε κυσὶν φάγον, οὐδ' οἰωνοί·
Ἀλλ' ἔτι κεῖν' κεῖται Ἀχιλλῆος παρὰ νηΐ
Αὖτως ἐν κλισίῃσι· δυωδεκάτη δέ οἱ ἠὼς
Κειμένῳ, οὐδέ τί οἱ χροὸς εἴπετ', οὐδέ μιν ἰλαὶ
Ἔδουσ', αἵ ῥά τε φῶτας ἀρηϊφάτους καλίδουσιν.
Ἦ μὴν μιν περὶ σῆμα ἰὼ ἑτάροιο φίλοιο
Ἕλκει ἀκηδέσως, ἠὼς ὅτε δῖα φανείη·
Οὐδέ μιν αἰσχύνει· θεοῖό κεν αὐτὸς ἐπιλθών,

Οἷον

Οἷον ἱερσήες κεῖ), τοὶ δ' αἷμα νιπτ),
Οὐδέ τοθι μιαρὸς· σιὼ δ' ἕλκεα πάντα μέμυκεν,
Οσσ' ἐτύπη· πολέες γὰρ ἐπ' αὐτῷ χαλκὸν ἔλασαν·
Ως τοι κύδος) μάκαρες θεοὶ ὄφ ἔδωκ),
Καὶ νέκυός σφε ἐόντ' ἐπεὶ ζφι φίλ' τοὶ κῆρι.
Ως φάτο· γήθησεν δ' ὁ γέρων, καὶ ἀμείβετο μύθῳ·
Ω τέκ', ἦ ῥ' ἀγαθὸν καὶ ἀναίσιμα δῶκας ἀθύρειν
Αθανάτοις· ἐπεὶ ἔπτ' ἐμὸς υἱὸς, εἶπον ἔλω γε,
Λήθετ' ἐνὶ μεγάροισι θεῶν, οἳ Ολυμπον ἔχουσι·
Τῷ οἱ ἀπεμνήσαντο καὶ ἐν θανάτοιό σφε ἔβην.
Αλλ' ἄγε δὴ πόδε δέξαι ἐμεῦ πάρος καλὸν ἄλεισον·
Αὐτόν τε ῥῦσαι, σύμφον δέ με, σιὼ γε θεοῖσιν,
Οφρα κεν ἐς κλισίην Πηλητάδεω ἀφίκωμαι,
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος Αργειφόντης·
Πειρᾷ ἐμεῖο, γέρον, νεότητά με φείσεις·
Ος μὲ κέλη σέο δῶρα παρὲξ Αχιλῆα δέχεσθ.
Τὸν μὲν ἐγὼ δείδοικα, καὶ αἰδέομαι περὶ κῆρι
Συλεύειν, μή μοί τι κακὸν μετόπισθε γένηται.
Σοὶ δ' ἂν ἐγὼ πομπὸς καί κε κλυτὸν Αργον ἀκοίμην,
Ενδυκέως ἐν νηῒ θοῇ, ἢ πεζὸς ὁμαρτέων·
Οὐκ ἄν τίς τοι πομπὸν ὀνοσσάμενος μαχέσαιτο.
Η, καὶ ἐπαΐξας Ερμείην ἆρμα καὶ ἵππους,
Καρπαλίμως μάστιγα καὶ ἡνία λάζετο χερσίν·
Εν δ' ἐπιθὼν ἵπποισι καὶ ἡμιόνοις κέλευσε·
Αλλ' ὅτε δὴ πύργους τε νεῶν καὶ τάφρον ἵκοντο,
Οἱ δ' ἤδη νέον αὖτε δόρπα φυλακῆες ποιέοντο,
Τοῖσι δ' ἐφ' ὕπνον ἔχυτε διάκτορος Αργειφόντης
Πᾶσιν· ἄφαρ δ' ἄϊξε πύλας, καὶ ἀπῶσεν ὀχῆας,
Ες δ' ἄγαγε Πρίαμόν τε καὶ ἀγλαὰ δῶρ' ἐπ' ἀπήνης.
Αλλ' ὅτε δὴ κλισίην Πηλητάδεω ἀφίκοντο
Τψηλὴν, τὴν Μυρμιδόνες ποίησαν ἄνακτι,
Δῆσ' ἐλάτης κείσαντες ἀτὰρ καθύπερθεν ἔρεψαν
Λαχνήεντ' ὄροφον, λειμωνόθεν ἄμήσαντες·
Αμφὶ δέ οἱ μεγάλην αὐλὴν ποίησε ἄνακτι
Στιβαρῶσιν

Σταυροῖσιν ἀυκινοῖσι· θύρῃσι δ' ἐχει μοῦνος ὀχῆας
Εἰλάτινος, τὸν τρεῖς μὲν ὀπερφιάασκον Ἀχαιοὶ,
Τρεῖς δ' ἀναοίγεσκον μεγάλην κληῖδα θυράων,
Τῶν ἄλλων· Ἀχιλεὺς δ' ἄρ' ὀπερφιάασκε καὶ οἶος.
Δή ῥα τόθ' Ἑρμείας ἐριούνιος ὤρσε γέροντι,
Ἕς δ' ἄγαγε κλυτὰ δῶρα ποδώκεϊ Πηλείωνι,
Ἐξ ἵππων δ' ἀπέβαινεν ὀπὶ χθονὶ, φώνησέν τε·
Ω γέρον, ἤτοι ἐγὼ θεὸς ἄμβροτος εἰλήλουθα
Ἑρμείας· σοὶ γὰρ μιν πατὴρ ἅμα πομπὸν ὄπασσεν·
Ἀλλ' ἤτοι μὲν ἐγὼ αὖτίν εἶσομαι, οὐδ' Ἀχιλῆϊ
Ὀφθήσομαι εἴσειμι· νημερτὲς δέ κεν εἴη,
Ἀθάνατον θεὸν ὧδε βροτὸς ἀγαπαζέμεν ἄντην.
Τὼ δ' εἰσελθόντε λάβε γέρα Πηλείωνος,
Καί μιν ἀφ' ἁρμάτων ἀλεγεὰ καὶ μητίετα νύκτα
Λίσσετο, καὶ τέκε· θοῦνα οἱ σὺν θυμὸν θελέντα.
Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη πρὸς μακρὸν Ὄλυμπον
Ἑρμείας· Πρίαμος δ' ἐξ ἵππων ἅλτο χαμᾶζε,
Ἰδαῖον δ' ἐκάλεσσε, λίπεν δ' ὅ γε μίμνεν ἐρύκων
Ἵππους ἠμιόνους τε· γέρων δ' ἐθὺς κίεν οἴκου,
Τὴν ῥ' Ἀχιλεὺς ἵζεσκε, Διὶ φίλος· οὐδέ μιν αὐτὸν
Εὗρε· θύραζε δ' ἀπαλύνθη καθεῖτο· τὼ δ' οἶω
Μοῦνω Αὐτομέδων τε, καὶ Ἀλκιμος ἆζος Ἀρηος,
Ποίπνυον παρεόντε· (νέον δ' ἀπέληγε δαιτὸς
Πάσσων καὶ πίνων, ἔτι καὶ παρέκειτο τράπεζα.)
Τὸν δ' ἔλαθ' εἰσελθὼν Πρίαμος μέγας, ἆλτο δ' ἄρα σφὼ,
Χερσὶν Ἀχιλλῆος λάβε γούνατα, καὶ κύσε χεῖρας
Δεινὰς, ἀνδροφόνους, αἳ οἱ πολέας κτάνον υἱας.
Ὡς δ' ὅταν ἄνδρ' ἄτη πυκινὴ λάβῃ, ὅς τ' ἐνὶ πάτρῃ
Φῶτα κατακτείνας, ἄλλον ἵκηται δῆμον,
Ἀνδρὸς ἐς ἀφνειοῦ, θάμβος δ' ἔχει εἰσορόωντας·
Ὡς Ἀχιλεὺς θάμβησεν, ἰδὼν Πρίαμον θεοειδέα·
Θάμβησαν δ' ἄρα καὶ ἄλλοι, ἐς ἀλλήλους δ' ἴδον ἶσον.
Τὸν καὶ λισσόμενος Πρίαμος πρὸς μῦθον ἔειπε.
Μνῆσαι πατρὸς σοῖο, θεοῖς ὀπιείκελ' Ἀχιλλεῦ,

Τυλίχυς, ὥστις ἐγὼν, ὀλοφ ὄπὶ γήρᾳ ἀδῆ.
Καὶ μὴν σε κεῖνον σφεναιΐ) ἀμφὶς ἰόντες
Τείρετ', ἠδέ τις ἐστὶν, ἀρὴν ἢ λοιγὸν ἀμῦναι·
Αλλ' ἦτοι κεῖνός γε, ζίθεν ζώοντ' ἀχαιῶν,
Χαίρει τ' ἐν θυμῷ, ἐπί τ' ἔλπεϊ ἤμεναι σάντα
Οφρα φίλον υἱὸν, ὑπὸ Τροίηθεν ἰόντα·
Αὐτὰρ ἐγὼ σανάπολμος, ἐπεὶ τίνοι υἷας ἀρίστους
Τρωϊὴ ἐν δηϊοτῆτι, τῶ δ' οὔτινα φημὶ λελεῖφθαι.
Πεντήκοντά μοι ἦσαν, ὅτ' ἦλυθον υἷες Αχαιῶν·
Εννεακαίδεκα μὲν μοι ἴσης ἐκ νηδύος ἦσαν,
Τοὺς δ' ἄλλους μοι ἔτικτον ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκες.
Τῶν μὲν σολλῶν θοῦρος Αρης λύσε γυῖα ἑλυσεν·
Ος δέ μοι οἶος ἦεν, εἴρυτο ἦ ἄστυ καὶ αὐτοὺς,
Τὸν σὺ σρῶτον κτεῖνας, ἀμειλήμονον ὄφρα σάτρης,
Εκτορα· τοῦ νῦν εἵνεκ' ἰκάνω νῆας Αχαιῶν,
Λυσόμενος σρὸς σεῖο, φέρω δ' ἀπερείσι' ἄποινα.
Αλλ' αἰδεῖο θεοὺς, Αχιλεῦ, αὐτόν τ' ἐλέησον,
Μνησάμενος σοῦ σατρός· ἐγὼ δ' ἐλεεινότερός σερ,
Ετλην δ', οἷ οὔπω τις ἐπιχθόνι βροτὸς ἄλλος,
Ανδρὸς σαιδοφόνοιο σρὸς στόμα χεῖρ' ὀρέγεσθαι.

Ως φάτο· τῷ δ' ἄρα σατρὸς ὑφ' ἱμερον ὦρσε γόοιο,
Αψάμενος δ' ἄρα χειρὸς, ἀσώσατο ἦκα γέροντα.
Τὼ δὲ μνησαμένω, ὁ μὲν Εκτορος ἀνδροφόνοιο,
Κλαῖ' ἀδινὰ, σροσσάντιθε σοδῶν Αχιλῆος ἑλυσθείς·
Αὐτὰρ Αχιλλεὺς κλαῖεν σὸν σατέρ', ἄλλοτε δ' αὖτε
Πάτροκλον· σφῶϊν δὲ στονακὴ κὼμὴ ἐγένετο.
Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥα γόοιο τελάσσατο δῖος Αχιλλεὺς,
Καί οἱ ἀσὸ σραπίδων ἦλθ' ἵμερος, ἠδ' ἀσὸ γυίων,
Αὐτίκ' ἀσὸ θρόνου ὦρτο, γέροντα δὲ χειρὸς ἀνίστη,
Οἰκτείρων σολιόν τε κάρη, σολιόν τε γένειον·
Καί μιν φωνήσας ἔπεα στερόεντα σροσηύδα·

Α δείλ', ἦ δὴ σολλὰ κάκ' ἄνσχεο σὸν κῆρ θυμόν.
Πῶς ἔτλης ἐσὶ νῆας Αχαιῶν ἐλθέμεν οἶος,
Ανδρὸς ἐς ὀφθαλμοὺς, ὅς τοι σολέας τε καὶ ἑταίρους

Τίπας ἰξενάριξα; ζιδήρειον νύ τοι ἦτορ.
Ἀλλ' ἄγε δὴ καὶ ἄρ' ἴζε ἐπὶ θρόνε· ἄλγεα δ' ἶμπες
Ἐν θυμῷ καθαπεῦ ἐάσομεν, ἀχνύμενοί περ·
Οὐ γάρ τις πρῆξις πέλεται κρυερῷο γόοιο.
Ὣς γὰρ ἐπεκλώσαντο θεοὶ δειλοῖσι βροτοῖσι,
Ζώειν ἀχνυμένους· αὐτοὶ δέ τ' ἀκηδέες εἰσὶ.
Δοιοὶ γάρ τε πίθοι κατακείαται ἐν Διὸς οὔδει
Δώρων, οἷα δίδωσι, κακῶν ἕτερος ἠδ' ἐάων·
ὯΙ μὲν κεμμίξας δώῃ Ζεὺς τερπικέραυνος,
Ἄλλοτε μὲν κακῷ ὅγε κύρει, ἄλλοτε δ' ἐσθλῷ· 530
ὯΙ δέ κε τῶ λυγρῶν δώῃ, λωβητὸν ἔθηκε·
Καί ἑ κακὴ βόσκει ἐπὶ χθόνα δῖαν ἐλαύνει·
Οὐτε θεοῖσι τετιμήμενος, οὔτε βροτοῖσιν.
Ὣς μὲν γὰρ Πηλῆϊ θεοὶ δόσαν ἀγλαὰ δῶρα
Ἐκ γενετῆς· πάντας γὰρ ἐπ' ἀνθρώπους ἐκέκαστο
Ὄλβῳ τε, πλούτῳ τε, ἄνασσε δὲ Μυρμιδόνεσσι,
Καί οἱ θνητῷ ἐόντι θεὰν ποίησαν ἄκοιτιν·
Ἀλλ' ἐπὶ καὶ τῷ θῆκε θεὸς κακόν, ὅττι οἱ οὔτε
Παίδων ἐν μεγάροισι γονὴ γένετο κρειόντων,
Ἀλλ' ἕνα παῖδα τέκνεν ἀναπλήσιον· οὐδέ νυ τόν γε 40
Γηράσκοντα κομίζω, ἐπεὶ μάλα τηλόθι πάτρης
Ἧμαι ἐνὶ Τροίῃ, σέ τε κήδων, ἠδὲ σὰ τέκνα.
Καί σε, γέρον, τοπρὶν μὲν ἀκούομεν ὄλβιον εἶναι,
Ὅσσον Λέσβος ἄνω Μάκαρος ἔδος ἐντὸς ἔεργει,
Καὶ Φρυγίη καθύπερθε, καὶ Ἑλλήσποντος ἀπείρων·
Τῶν σε, γέρον, πλέτῳ τε καὶ υἱάσι φασὶ κιχάνειν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ τοι πῆμα τόδ' ἤγαγον οὐρανίωνες,
Αἰεί τοι περὶ δῶ μάχαι τ' ἀνδροκτασίαι τε·
Ἀντίο, μηδ' ἀλίαστον ὀδύρεο σὸν κῆρ θυμόν.
Οὐ γάρ τι πρήξεις ἀκαχήμενος υἱὸν ἑῆος, 50
Οὐδέ μιν ἀνστήσεις, πρὶν καὶ κακόν ἄλλο πάθῃσθα.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα γέρων, Πρίαμος θεοειδής·
Μή μέ πω εἰς θρόνον ἵζε, διοτρεφὲς, ὄφρα κεν Ἕκτωρ
Κεῖτ' ἐνὶ κλισίῃσιν ἀκηδέος· ἀλλὰ τάχιστα

Δῶσον, ἵν' ὀφθαλμοῖσιν ἴδω· σὺ δ' δίξαι ἄποινα
Πολλὰ, τά τοι φίλοισιν· ἐμὲ δ' ὀπίσσαο, καὶ ἔλθοις
Σὴν ἐς πατρίδα γαῖαν, ἐπεὶ μὲ πρῶτον ἔασας
Αὐτόν τε ζώειν καὶ ὁρᾶν φάος ἠελίοιο.
Τὸν δ' αὖ ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πόδας ὠκὺς Αχιλλεύς·
Μηκέτι νῦν μ' ἐρέθιζε, γέρον· τοίω δὴ κὰμ αὐτὸς
Ἐκλοπέα τοι λῦσαι· Διόθεν δέ μοι ἄγγελος ἦλθε,
Μήτηρ, ἣ μ' ἔτεκεν, θυγάτηρ ἁλίοιο γέροντος·
Καὶ δέ σε γιγνώσκω, Πρίαμε, φρεσὶν, οὐδέ με λήθεις,
Ὅτλι θεῶν τις σ' ἦγε θοὰς ἐπὶ νῆας Αχαιῶν·
Οὐ γὰρ κεν τλαίη βροτὸς ἐλθέμεν, οὐδὲ μάλ' ἥβων,
Ἐς στρατόν· οὐδὲ γὰρ ἂν φυλάκας λάθοι, οὐδέ κ' ὀχῆας
Ῥεῖα μεταχλίσσειε θυράων ἁμαξάων.
Τῷ νῦν μή μοι μᾶλλον ἐν ἄλγεσι θυμὸν ὀρίνῃς,
Μή σε, γέρον, οὐδ' αὐτὸν ἐν κλισίῃσιν ἐάσω,
Καὶ ἱκέτιν περ ἐόντα, Διὸς δ' ἀλίτωμαι ἐφετμάς.
Ὡς ἔφατ'· ἔδδεισεν δ' ὁ γέρων, καὶ ἐπείθετο μύθῳ.
Πηλείδης δ' οἶκοιο, λέων ὡς, ἆλτο θύραζε,
Οὐκ οἶος· ἅμα τῷ γε δύω θεράποντες ἕποντο,
Ἥρως Αὐτομέδων τε καὶ Αλκιμος, οὕς ῥα μάλιστα
Τῖε Αχιλλῆος ἑτάρων, μετὰ Πατροκλόν γε θανόντα.
Οἳ τόθ' ὑπὸ ζυγόφιν λύον ἵππους ἠμιόνους τε,
Ἐς δ' ἄγαγον κήρυκα καλήτορα τοῖο γέροντος·
Καί δ' ὅτι δίφρα εἶσαν· ἐϋξέστη δ' ἀπ' ἀπήνης
Ἥρως Ἐκτορίδης κεφαλῆς ἀπερείσι' ἄποινα.
Καί δ' ἄλιπον δύο φάρε', ἐϋννητόν τε χιτῶνα,
Ὄφρα νέκυν σπυκάσας δῴη οἴκόνδε φέεσθαι.
Δμῳὰς δ' ἐκκαλέσας λοῦσαι κἀλεῖψαι, ἀμφί τ' ἀλεῖψαι,
Νόσφιν ἀειρέσας, ὡς μὴ Πρίαμος ἴδοι υἱόν·
Μὴ ὁ μὲν ἀχνυμένῃ κραδίῃ χόλον ἐν ἰφθίμοισιν,
Παῖδα ἰδὼν, Αχιλῆϊ δ' ὁρμηθεὶς φίλον ἦτορ,
Καί ἑ κατακτείνειε, Διὸς δ' ἀλίτηται ἐφετμάς.
Τὸν δ' ἐπεὶ οὖν δμῳαὶ λοῦσαν καὶ χρῖσε ἐλαίῳ,
Ἀμφὶ δέ μιν φᾶρος καλὸν βάλον, ἠδὲ χιτῶνα,

Αὐτὸς

Αὐτὸς τόνγ' Ἀχιλλεὺς λεχέων ἐπίθηκεν ἀείρας,
Σὺν δ' ἕταροι θέσαν εὐξέστῳ ἐπ' ἀπήνῃ. 590
Ὤμωξέν τ' ἄρ' ἔπειτα, φίλον δ' ὀνόμηνεν ἑταῖρον·
Μή μοι, Πάτροκλε, χόλον μενεαίνειν, αἴκε θύβαι,
Εἰν Ἄϊδός περ ἐών, ὅτι Ἕκτορα δῖον ἔλυσα
Παλλῇ φίλῳ· ἐπεὶ ἤ μοι ἀεικέα δῶκεν ἄποινα·
Τοὶ δ' αὖ ἐγὼ κῆ τῷ δ' ἀποδάσομαι, ὅσσ' ἐπέοικεν.
Ἦ ῥα, καὶ εἰς κλισίην πάλιν ἦϊε δῖος Ἀχιλλεύς·
Ἷζετο δ' ἐν κλισμῷ ποικιλοδαιδάλῳ, ἔνθεν ἀνίστη,
Τοίχῳ τῷ ἑτέρῳ, πρυτὶ δ' Πρίαμον φάτο μῦθον·
Τέκνον μὲν δή τοι λέλυμαι, γέρον, ὡς ἐκέλευες·
Κεῖται δ' ἐν λεχέεσσι, ἅμα δ' ἠοῖ φαινομένῃφιν 600
Ὄψεαι αὐτὸς ἄγων· νῦν δ' μνησώμεθα δόρπα.
Καὶ γὰρ τ' ἀδύρετο Νιόβη ἰμνήσατο σίτου,
Τῇπερ δώδεκα παῖδες ἐν μεγάροισιν ὄλοντο,
Ἓξ μὲν θυγατέρες, ἐξ δ' υἱέες ἡβώοντες·
Τοὺς μὲν Ἀπόλλων πέφνεν ἀπ' ἀργυρέοιο βιοῖο,
Κουρίδῃ Νιόβῃ, τὰς δ' Ἄρτεμις ἰοχέαιρα,
Οὕνεκ' ἄρα Λητοῖ ἰσάσκετο καλλιπαρῄῳ.
Τὴ δοιὼ τεκέειν, ἡ δ' αὐτὴ γείνατο πολλούς·
Τὼ δ' ἄρα, καὶ δοιοὶ περ ἐόντ', ἀπὸ πάντας ὄλεσσαν.
Οἱ μὲν ἄρ' ἐννῆμαρ κέατ' ἐν φόνῳ· οὐδέ τις ἦεν 10
Καλλέψαι· λαοὺς γὰρ λίθους ποίησε Κρονίων·
Τοὺς δ' ἄρα τῇ δεκάτῃ θάψαν θεοὶ Οὐρανίωνες.
Ἣ δ' ἄρα σίτου μνήσατ', ἐπεὶ κάμε δακρυχέουσα.
Νῦν δέ που ἐν πετρῇσιν, ἐν οὔρεσιν οἰοπόλοισιν,
Ἐν Σιπύλῳ, ὅθι φασὶ θεάων ἔμμορε βῶκας
Νυμφάων, αἵτ' ἀμφ' Ἀχελώϊον ῥοὰς ἔασιν,
Ἔνθα, λίθος περ ἐοῦσα, θεῶν ἔκ, κήδεα πέσσει.
Ἀλλ' ἄγε δὴ καὶ τῶν μεδώμεθα, δῖε γεραιέ,
Σίτου, ἐπεὶδή κεν καὶ σὺ φίλον παῖδα κλαίοισθα,
Ἶλιον εἰσαγαγών· πολυδάκρυτος δέ τοι ἔσται. 20
Ἦ, καὶ ἀναΐξας ὄϊν ἀργυφον ὠκὺς Ἀχιλλεὺς
Σφάξ· ἑταροι δ' ἴδιόν τε καὶ ἄμφιπον εὖ κατὰ κόσμον

Μίσυλλόν τ' ἄρ' ὄτρηρον, πεῖρόν τ' ὀβελοῖσιν,
Ὦπλισάν τε φειδωλίης, ἑρύσαντό τε πάντα.
Αὐτομέδων δ' ἄρα σῖτον ἐλὼν ἐπένειμε τραπέζῃ
Καλοῖς ἐν κανέοισιν· ἀτὰρ κρέα νεῖμε Ἀχιλλεύς.
Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιός τε καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
Ἦτοι Δαρδανίδης Πρίαμος θαύμαζ' Ἀχιλῆα,
Οσσος ἔην, οἷός τε· θεοῖσι γὰρ ἄντα ἐῴκει.
Αὐτὰρ Δαρδανίδῃσι Πρίαμον θαύμαζεν Ἀχιλλεύς,
Εἰσορόων ὄψιν τ' ἀγαθὴν, καὶ μῦθον ἀκούων.
Αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπησαν ἐς ἀλλήλους ὁρόωντες,
Τὸν πρότερος προσέειπε γέρων Πρίαμος θεοειδής·
Λέξον νῦν μοι τάχιστα, διοτρεφὲς, ὄφρα κεν ἤδη
Τύνῳ ὑπὸ γλυκερῷ τανυπώμεθα κοιμηθέντες·
Οὐ γάρ πω μύδε ὄσσε ὑπὸ βλεφάροισιν ἐμοῖσιν,
Ἐξ οὗ ζῷς ὑπὸ χθόνα δῖαν ἑταῖρόν τε φίλον τε
Ἀλλ' αἰεὶ στενάχω καὶ κήδεα μυρία πέσσω,
Αὐλῆς ἐν χόρτοισι κυλινδόμενος πολύπυρον.
Νῦν δὲ καὶ ἐς πάσσαμον, καὶ αἴθοπα οἶνον
Δευκαλίης καθέηκα· πάρος γε μὲν οὔτι πιέσμαι.
Ἦ ῥ' Ἀχιλλεὺς δ' ἑτάροισιν, ἰδὲ δμῳῇσι κέλευσε,
Εἵματ' ὑπὸ αἰθούσῃ θέμεναι, καὶ ῥήγεα καλὰ
Πορφύρε' ἐμβαλέειν, στορέσαι τ' ἐφύπερθε τάπητας,
Χλαίνας τ' εὐθέμεναι ἕλας καθύπερθεν ἔσασθαι.
Αἱ δ' ἴσαν ἐκ μεγάροιο, δάος μετὰ χερσὶν ἔχουσαι·
Αἶψα δ' ἄρ' ἐστόρεσαν δοιὼ λέχε' εἰσοχέουσαι.
Τὸν δ' ἐπικερτομέων προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
Ἐκτὸς μὴ δὴ λέξο, γέρον φίλε· μήτις Ἀχαιῶν
Ἐνθάδ' ἐπέλθῃσιν βουληφόρος, οἵ τέ μοι αἰεὶ
Βουλὰς βάλλονται παρήμενοι, ἣ θέμις ἐστί·
Τῶν εἴτις σε ἴδοιτο θοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν,
Αὐτίκ' ἂν ἔξειποι Ἀγαμέμνονι ποιμένι λαῶν.
Καί κεν ἀνάρσιος λύσις νεκροῖο γένοιτο.
Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ, καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,

Ποσσῆμαρ

Ποσσὶν μίμνειας κτερεϊζέμεν Ἕκτορι δῖον,
Οφρα τίως αὐτός τε μόλω καὶ λαὸν ἐρύκω.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα γέρων Πρίαμος Διογενής·
Εἰ μὲν δή μ' ἐθέλεις τελέσαι τάφον Ἕκτορι δίῳ,
Ὡδέ κέ μοι ῥέζων, Ἀχιλεῦ, κεχαρισμένα ῥέξεις.
Οἶσθα γὰρ, ὡς νῦν ἔστι· περιπλομένας δ' ὕλη
Ἀξέμεν ἐξ ὄρεος· μέλαα δὲ Τρῶες δεδιάσιν.
Ἐννῆμαρ μέν κ' αὐτὸν ἐνὶ μεγάροισι γοάοιμι,
Τῇ δεκάτῃ δέ κε θάπτοιμι, δαιτρόν τε λαός·
Ἑνδεκάτῃ δέ κε τύμβον ἐπ' αὐτῷ ποιήσαιμι,
Τῇ δ' δυωδεκάτῃ πολεμίξομεν, εἴπερ ἀνάγκη.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
Ἔσται τοι καὶ ταῦτα, γέρον Πρίαμ', ὡς σὺ κελεύεις.
Ἔχω γὰρ τόσσον πόλεμον χρόνον, ὅσσον ἄνωγας.
Ὡς ἄρα φωνήσας, δεξιτερὴν χεῖρα γέροντος
Ἐλλάβε δεξιτερὸν, μή πως δείσῃ ἐνὶ θυμῷ.
Οἱ μὲν ἄρ' ἐν προδόμῳ δόμου αὐτόθι ποιμήναντο·
Κήρυξ καὶ Πρίαμος, πυκιναὶ φρεσὶ μήδε' ἔχοντες·
Αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς εὗδε μυχῷ κλισίης εὐπήκτου·
Παρ δ' ἄρα Βρισηΐς περικαλλὴς κουρίδιον ἤλυθε.
Ἄλλοι μὲν ῥά θεοί τε καὶ ἀνέρες ἱπποκορυσταὶ
Εὗδον παννύχιοι, μαλακῷ δεδμημένοι ὕπνῳ·
Ἀλλ' οὐκ Ἑρμείαν ἐρικύδεα ὕπνος ἔμαρπτεν,
Ὁρμαίνονθ' ἁνὰ θυμὸν, ὅπως Πρίαμον βασιλῆα
Νηῶν ἐκπέμψειε, λαθὼν ἱερούς πυλαωρούς.
Στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, καί μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
Ὦ γέρον, ἦ τύ τι σοί γε μέλει κακὸν· οἷον ἔθ' εὕδεις
Ἀνδράσιν ἐν δηΐοισιν, ἐπεὶ σ' ἐάσαν Ἀχιλλῆος·
Καὶ νῶϊ φίλον υἱὸν ἐλύσαο, πολλὰ δ' ἔδωκας·
Σεῖο δέ κεν ζωοῦ καὶ τρὶς τόσα δοῖεν ἄποινα
Παῖδες τοὶ μελόπιδες λελειμμένοι, αὖε' Ἀγαμέμνων
Τροίην σ' Ἀΐδηνδε, γνώωσι δὲ πάντες Ἀχαιοί.
Ὡς ἔφαθ'· ἴδδεισεν δ' ὁ γέρων, κῆρυκα δ' ἀνίστη·
Τοῖσι δ' ἄρ' Ἑρμείας ζεύξ' ἵππους ἠμιόνους τε

Ρίμφα δ' ἄρ' αὐτὸς ἴλαυνε κρ' ἐρκτὸν, οὐδέ τις ἔγνω.
Αλλ' ὅτε δὴ σφέων ἶξον ἰῢῤῥοῆο ῥοὴν ἀλιμυρῆο
Ξάνθου δινήεντος, ὃν ἀθάνατος τέκετο Ζεύς,
Ἐρμείας μὲν ἔπειτ' ἀπέβη πρὸς μακρὸν Ὄλυμπον,
Ἠὼς δ' ἠ κροκόπεπλος ἐπέδραθε πᾶσι βροτοῖσιν.
Οἱ δ' εἰς ἄκυ ἴλαον σὺν μάστιγι τε ῥυτῆρί τε
Ἵππους, ἡμιόνοισι δ' ἅμ' ἕπετο φέρβην· κέλετο δὲ λαῷ
Ἐγνα πρόσθ' ἀνδρῶν κηρυκέων τε γερόντων·
Αλλ' ἄρα καπνοδόκην, ἐκέλη χρυσῇ Ἀφροδίτῃ,
Πέργαμον εἰσαναβᾶσα, φίλον πατέρ' εἰσενόησεν
Ἑσπόμενον δίφρῳ, κήρυκά τε ἀσπουδοντίων·
Τὸν δ' ἄρ' ἐφ' ἁρπάσασα ἴδε κάπυμνον ἐν λοχίσασι·
Κάππυσέν τ' ἄρ' ἔπειτα, γέγωνέ τε πᾶσιν ἀϋτῦ·
Ὀφθαλμοὶ, Τρῶες, καὶ Τρωάδες, ἠλοπα ἰοῦλες,
Εἴποτε καὶ ζώοντι μάχης ἐπεμνήσασθε
Χαίρετ'· ἐπεὶ μέγα χάρμα πόλει τ' ἦν, πατρί τε δήμῳ,
Ὡς ἔφατ' οὐδέ τις αὐτόθι ἐν πολέσι λίπετ' ἀνὴρ,
Οὐδὲ γυνὴ· πᾶσαις γὰρ ἀάσχετον ἵκετο πένθος·
Ἀργῶ δ' ἐξύπαλλτο σὺν λαῷ νεκρὸν ἄγοντι.
Πρῶτ' τὸν γ' ἄλοχός τε φίλη καὶ πότνια μήτηρ
Τιλλέσθην ἐπ' ἄμαξαν ἐϋδμητοι ἀΐξασαι,
Ἀπτόμεναι κεφαλῆς· κλαίον δ' ἀμφίστιχοι ὁμιλοι.
Καί νύ κε δὴ πρόπαν ἦμαρ ἐς ἠέλιον καταδύντα
Ἑλκεσαν δακρυχέοντες ὀδύρομενοι περὶ πυλέων,
Εἰ μὴ ἄρ' ἐκ δίφροιο γέρων κατὰ μῆδε' ἔειπε·
Εἴξατέ μοι, ἡρῶες· διελθέμεν· αὐτὰρ ἔπειτα
Λαοσσόῳ κλαυθμοῖο, ἐπὴν ἀγαγόντε δόμονδε.
Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἔσαντο, καὶ εἶξαν ἀπήνῃ·
Οἱ δ' ἐπεὶ εἰσάγαγον κλυτὰ δώματα, τὸν μὲν ἔπειτα
Τετποῖς ἐν λιχέεσσι θέτο, παρὰ δ' εἵσε ἀοιδοὺς,
Θρήνων ἐξάρχους, οἵτε στενάχοντο ἀοιδῇ·
Οἱ μὲν ἄρ' ἐθρήνεον, ὄπὶ δ' ἰαχέοντο γυναῖκες.
Τῇσιν δ' Ανδρομάχη λευκώλενος ἦρχε γόοιο,
Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο κάρη μὲν χερσὶν ἔχουσα·

Ἄνες, ἀπ' αἰῶνος νίος ἄλιο, καὶ δί μοι χύρδιν
εἴπεις ἐν μεγάροισι· παΐς δ' ὅτι νήπιος αὔτως,
ὃν τίκομαι σύ τ' ἐγά τε δυσαμμορίῃσι, νόθ μιν οἷον
ζλιν ἴξεσθ· ὡς γὰρ πόλις ἥδε καθ' ἄκρης
ίρσεις· ἢ γὰρ ὅλωλας ὀπάσσοπος, ὅστε μιν αὐτὴν
ύσκθε, ἴχες δ' ἀλόχους καθυὰς, καὶ νήπια τίκια·
δή τοι τάχα νηυσὶν ὀχήσονται γλαφυρῇσιν,
καὶ δὴ ἐγὼ μετὰ τῆσι· σὺ δ' αὖθι, τέκος, ἢ ἐμοὶ αὐτῇ
ψεαι, ἵνθα νεν ἔργα ἀεικέα ἐργάζοιο,
θλιδίων ὑπὸ ἀνακτι ἀμυναλίχω· ἢ τις Ἀχαιῶν
ψει, χερσὶν ἑλὼν, ὀπὸ πύργου, λυγρὸν ὄλεθρον,
ὁμόμβρι· ὧ τινὶ δήπου ἀδελφεὸν ἔκλαυεν Ἕκτωρ,
πατέρ', ἢὲ καὶ υἱόν· ἔπειτα μάλα πολλοὶ Ἀχαιῶν
λοῖσιν ἐν παλάμῃσιν ὀδὰξ ἕλον ἄσπετον οὖδας.
οὐ γὰρ μείλιχος ἔσκε πατὴρ τεὸς ἐν δαὶ λυγρῇ·
καί μιν λαοὶ μὲν ὀδύρονται κατὰ ἄστυ,
τὸν δ' ὑπερμενέων βασιλήων ἔθηκας,
λοι, ἐμοὶ δ' μάλιστα λελείψεται ἄλγια λυγρά.
γὰρ μοι θνήσκων λεχέων ἐπὶ χεῖρας ὄρεξας·
δί τί μοι εἶπες ἀνηκέστων ἔπος, ἔτνεον αἰεὶ
μνήμιν νύκτας τε καὶ ἤματα δακρυχέουσα.
ἔφαλο κλαίουσ'· ὀλίγη δ' ἐγενάχοντο γυναῖκες.
σιν δ' αὖθ' Ἑκάβη ἀδινῇ ἐξῦρχε γόοιο·
Ἕκτορ, ἐμῷ θυμῷ πολὺ φίλταθ' ἀνδρῶν,
μοὶ μοι ζώεις ἶσος ἐών, φίλος· ἦδε θεοῖσιν,
δ' ἄρα σοὶ κήδοντο καὶ ἐν θανάτοιό περ αἴσῃ.
λλους μὲν γὰρ παῖδας ἐμοὺς πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεὺς
ραπτ', ὁππότε λάσσαιτο, πέρην ἁλὸς ἀμφιρύτοιο,
Σάμον, ἐς τ' Ἴμβρον καὶ Λῆμνον ἀμιχθαλόεσσαν·
δ' ἐπεὶ ἐξέλασεν ψυχὴν ταναήκεϊ χαλκῷ,
λλὰ μιτραλέεσσιν ἰῷ περὶ σῷ ἑτάροιο,
στρόφλῳ, ὃ ἔπιφνε· δίεπρησε δέ μιν ἀΐδηλος.
ὧν δέ μοι ἐρσήεις καὶ πρόφαλος ἐν μεγάροισι
ῖσας, τὴν ἴκελος, ὄφρ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων

Οἷς ἀγαθοῖς βασιλεῦσιν ἐπαινχόμενος καθέστηκεν.
Ὡς ἔφατο κλαίουσα, χύον δ' ἀλίαστον ὄρουσε. 760
Τῇσι δ' ἔπειθ' Ἕλένη τετάτη ἐξῆρχε χόροιο·
Ἔκλυε, ἐμῷ θυμῷ δαίζων πολὺ φίλτατε πάντων,
Ἦ μάν μοι πόσις ἐστὶν Ἀλέξανδρος θεοειδὴς,
Ὅς μ' ἄγαγε Τροίηνδ'· ὡς ὄφελλον ὀλέσθαι.
Ἤδη γὰρ νῶϊ τάδε εἰκοστὸν ἔτος ἐστὶν,
Ἐξ οὗ κεῖθεν ἐλθὼν, καὶ ἐμῆς ἀπάλαλήθυῖα πατρίδος·
Ἀλλ' οὔπω σεῦ ἄκουσα κακὸν ἔπος, οὐδ' ἀσύφηλον·
Ἀλλ' εἴτις μοι καὶ ἄλλος ἐπὶ μεγάροισιν ἐείπεν
Δαέρων, ἢ γαλόων, ἢ εἰνατέρων εὐπέπλων,
Ἢ ἐκυρὴ, (ἐκυρὸς γὲ πατὴρ ὡς, ἤπιος αἰεί·) 770
Ἀλλὰ σὰ τήνγ' ἐπέεσσι παραιφάμενος καθέρυκες,
Σῇ τ' ἀγανοφροσύνῃ, καὶ σοῖς μύθοισι πιθέσθαι.
Τῷ σέ γ' ἅμα κλαίω καὶ ἐμ' ἄμμορον, αἰχνυμένη κῆρ·
Οὐ γάρ τις μοι ἔτ' ἄλλος ἐπὶ Τροίῃ διερείκει
Ἤπιος, οὐδὲ φίλος· πάντες δέ με φρίσσουσιν.
Ὡς ἔφατο κλαίουσ'· ὄρθη δ' ἔστενε δῆμος ἀπείρων.
Λαοῖσιν δ' ἠρέσσε Πρίαμος μετὰ μῦθον ἔειπεν·
Ἄξετε νῦν, Τρῶες, ξύλα δαῦτα, μηδέ τι θυμῷ
Δείσητ' Ἀργείων πυκινὸν λόχον· ἦ γὰρ Ἀχιλλεὺς
Πέμπων μ' ὧδ' ἐπέτελλε μελαινάων ἅπο νηῶν, 780
Μὴ πρὶν πημανέειν, πρὶν δαῶσιν μόλυν ἡμέας.
Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἅμα πάντες ἐμάξησιν βόας ἠμιόνους τε·
Ζώννυντ'· αὖθι δ' ἔπειτα πρὸ ἄστεος ἠγερέθοντο.
Ἐρυσσάμεναι μὲν τοί γε ἀγίνεον ἄπλετον ὕλην·
Αὐτὰρ ὅτε δὴ δεκάτην ἐφέπεν φαεσίμβροτος ἠὼς,
Καὶ τότ' ἄρ' ἐξίφεσον θρασεῖαι Ἕκτορι δακρυχέοντες·
Ἐν δὲ πυρὴν νήεσσαν θεοειδέος· ἐν δ' ἔβαλον πῦρ.
Ἠμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠὼς,
Τῆμος ἄρ' ἀμφὶ πυρὴν κλυτοῦ Ἕκτορος ἴζετο λαός.
Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἤγερθεν, ὁμηγερέες τ' ἐγένοντο, 790
Πρῶτον μὲν κατὰ πυρκαϊὴν ἔβαλον αἰθομένῳ οἴνῳ
Πᾶσαν, ὅσσον ἐπέσχε πυρὸς μένος· αὐτὰρ ἔπειτα

Ὀστέα

Θρία λευκὰ λέγοντο κασίγνητοι, ἠδὲ κορωναί,
Μυρμιδόνες, Θαλερὴν ἣ καλείσκετο δῖαν ἀκοιτιν.
Καὶ τά γε χρυσείῃσι λέβησι θῆκαν ἐλόντες,
Πορφυρέοις πέπλοισι καλύψαντες μαλακοῖσιν·
Λῖφα δ' ἄρ' ἐς κοίλην κάπετον θέσαν· αὐτὰρ ὕπερθε
Πυκνοῖσιν λάεσσι καλυπτόρεσσι μεγάλοισι.
Ῥίμφα ἣ Ζῆμ' ἔχεαν, σὺν δὲ Ζκοποὶ εἵατο σάκλα,
Μὴ σφεὶν ἐφορμηθεῖεν ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοί.
Κάββαλες ἣ τὸ σῶμα, σάλιν νίον· αὐτὰρ ἔπειτα
Εὖ Ζωαγρεφέλιμοι, δαίνυσθ' ἐρικυδέα δαῖτα,
Δώμασιν ἐν Πριάμοιο διοτρεφέος Βασιλῆος.
Ὣς οἵγ' ἀμφίεπον τάφον Ἕκτορος ἱπποδάμοιο.

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΙΛΙΑΔΟΣ.

HOMERI
ILIADIS

LIBER DECIMUS TERTIUS.

TUpiter vero poſtquam Troaſque & Hectorem navibus admoviſſet,
Eos quidem reliquit ad illas, laboremque ut-ferrent & ærumnas
Ildeſinenter; ipſe autem retro vertit oculos fulgidos,
Sorſum equeſtrium Thracum intuens terram,
Myſorumque cominus-pugnantium, & illuſtrium Hippomolgorum,
Lacte-victitantium [*pauperum*] longævorumque, juſtiſſimorum hominum;
Ad Trojam autem non omnino amplius vertebat oculos fulgidos:
Non enim ille immortalium quemquam exiſtimabat ſuo in animo
Profectum, vel Trojanis auxiliaturum, vel Danais.
Neque *vero* cæcam-ſpeculationem agebat rex Neptunus: 10
Etenim hic ſpectans ſedebat bellumque pugnamque
Ade ſuper ſummum verticem Sami ſylvoſæ
Threïciæ: inde enim conſpiciebatur tota quidem Ida,
Conſpiciebatur & Priami urbs, & naves Achivorum.
Illic *utique* is e mari ſedebat egreſſus, miſerabatur autem Achivos
A Trojanis domitos, Jovique graviter ſuccenſebat.
Protinus itaque de monte deſcendit prærupto,
Rapide pedibus progreſſus: tremebant autem montes alti & ſylva,
Pedibus ſub immortalibus Neptuni incedentis. 19
Ter quidem protendit greſſum, quarto autem *paſſu* pervenit ad-locum: Illic ſcilicet ei inclytæ ædes in imo mari, [cum-deſtinatum,
Aureæ, coruſcantes, ædificatæ ſunt, incorruptibiles ſemper.
Illic cum-veniſſet, ſub curru junxit æripedes equos,
Celeriter-volantes, aureis jubis comantes.
Aurum autem ipſe induit circum corpus; accepitque ſcuticam
Auream, ſcite-factam, ſuumque conſcendit currum;
Celsitque invehi ſuper undas: exſultabant autem cete ſub ipſo
Undique e latebris, neque non-agnoverunt regem:
Cum lætitia etiam mare huc-illuc-diductum-cedebat: Hi itaque vo-
Celeriter admodum, neque ſubtus madeſcebat æreus axis: [labant
Hunc autem ad Achivorum naves agiles ferebant equi. 31
Eſt autem quædam ſpecus ampla alti in profundo maris,
Inter Tenedum & Imbrum aſperam:
Illic equos ſtabulare-fecit Neptunus terræ quaſſator,
Solutos curribus, juxtaque divinum poſuit pabulum

Ut ederent: circaque pedes pedicas jecit aureas,
Infrangibiles, insolubiles; ut firmiter illic manerent
Rediturum regem: is autem ad exercitum abiit Achivorum.
Trojani vero flammæ pares conferti, sive procellæ,
Hectorem Priamidem inexpleto ardore sequebantur,
Magnum-frementes, clamantesque; sperabant autem naves Achivorum
Capturos *se*, occisurosque ad ipsas omnes Achivos:
Sed Neptunus terram-cingens, terræ-quassator,
Argivos excitabat, profundo e mari egressus,
Cum-se-assimilasset Calchanti corpore & indefessa voce:
Atque Ajaces *quidem* primos allocutus est, promptos animis etiam per se;
Ajaces, vos quidem servabitis populum Achivorum,
Fortitudinis memores, nequaquam autem diræ fugæ.
Alibi enim equidem non timeo manus audaces
Trojanorum, qui magnum murum transcenderunt turba;
Sustinebunt enim omnes, bene-ocreati Achivi:
Hac vero *parte* sane gravissime timeo, nequid incommodi-accidamus,
Qua hic rabiosus, flammæ par, ducit-copias
Hector, qui Jovis jactat præpotentis filium *se* esse.
At vobis sic Deorum aliquis in mentibus ponat,
Ut & ipsi stetis fortiter, & hortemini alios:
Ita enim, ardentem licet, repuleritis a navibus
Velocibus, etiam si eum Jupiter ipse excitet.
Dixit; & sceptro, terram-cingens Neptunus,
Ambos feriens, implevit robore forti,
Membraque fecit levia, pedes & manus superne.
Ipse autem, ut accipiter alis-pernix excitatus fuerit ad volandum
Qui e prærupta petra excelsa levatus
Properaverit per planitiem insequi avem alius-generis:
Sic ab his facto-impetu-abiit Neptunus terræ-quassator.
Ex-ipsis-duobus autem sensit prius Oilei *filius* velox Ajax,
Statimque Ajacem allocutus est Telamonium filium;
Ajax, quoniam aliquis nobis Deorum, qui Olympum habitant,
Vati assimilatus jubet ad naves pugnare;
(Neque *enim* hic Calchas est, vates augur;
Vestigia quippe retro pedum & tibiarum
Facile cognovi abeuntis: facile utique dignoscuntur Dii:)
Continuo etiam mihi ipsi animus in pectoribus meis
Magis excitatus est ad pugnandum atque prælianduin;
Pugnamque appetunt-gestientes subtus pedes, & manus superne.
Hunc autem respondens allocutus est Telamonius Ajax;
Sic nunc & mihi circa hastam manus audaces
Gestiunt, & mihi animus erectus est: subtusque pedibus
Sentio me-impulsum ambobus: animo vero incitato cupio vel solus
Cum Hectore Priamide inexpletum ardenti pugnare.
Sic hi quidem talia inter se dicebant,
Pugnæ studio læti, quod ipsis Deus immiserat animo.

Interi

terim autem poſtremos Neptunus excitabat Achivos,
ui ad naves veloces reficiebant ſuum animum:
uorum utique ſimul gravique labore ſibi *defeſſa* membra ſoluta
mulque ipſis dolor in animo oriebatur, aſpicientibus (erant,
rojanos, qui magnum murum tranſcenderant cum tumultu.
os illi ſcilicet inſpicientes, ſub ſuperciliis lachrymas fundebant;
on enim putabant *ſe* effugituros perniciem: ſed Neptunus
acile interventu-ſuo fortes concitavit phalangas.
Atque ad Teucrum *quidem* primum & Leïtum venit hortans,
eneleumque heroëm, Thoantemque, Deïpyrumque,
Merionemque, & Antilochum, peritos pugnæ:
os ille incitans, verbis alatis allocutus eſt;
Proh, pudor, Argivi, juvenes adoleſcentes: vobis ego
gnantibus confido ſalvas fore naves noſtras;
i vero vos pugnam detrectabitis gravem,
m nunc certe illuxit dies, quo a Trojanis domabimur.
Dii, profecto ingens miraculum hoc oculis video,
dignum, quod nunquam ego eventurum putabam,
rojanos ad noſtras accedere naves; qui prius
gacibus cervis ſimiles erant, quæ per ſylvam,
houm, pardaliumque, luporumque eſcæ ſunt,
emere errantes, imbelles, neque *natæ* ad pugnam:
Sic Trojani antehac robur & manus Achivorum
anere nolebant ex adverſo, ne paululum quidem:
nc vero procul ab urbe cavas ad naves pugnant,
peratoris ignavia, negligentiaque militum,
i cum illo contendentes, propugnare nolunt
ves veloces, ſed interficiuntur ad ipſas.
runtamen etiam ſi omnino revera in culpa eſt
ros Atrides, late-dominans Agamemnon,
quod contumelia-affecerit pedibus-celerem Pelidem;
bis tamen nullo-modo licet intermittere pugnam: (norum.
medeamur ocyus *huic malo*; faciles utique ſanatu mentes bo-
os autem nequaquam honeſte remittitis ſtrenuam fortitudinem,
nnes fortiſſimi cum ſitis in exercitu: neque vero ego
rum objurgaverim, qui pugnam detrectet,
um imbellis ſit: at vobis ſuccenſeo ex animo.
molles, mox ſane aliquod malum admittetis gravius
c ignavia: ſed in mentibus reponite ſinguli
dorem, *hominumque* reprehenſionem: certe enim ingens certamen
ctor nempe ad naves prælio ſtrenuus pugnat, (ortum eſt.
rtis; perfregitque portas, & longum vectem.
Sic ſane adhortans Neptunus concitavit Achivos:
rcum autem Ajaces duos ſtabant phalanges
rmæ, quas ne Mars quidem vituparáſſet, ſi interveniſſet,
que Minerva populorum-concitatrix: quippe præſtantiſſimi
lecti, Trojanoſque & Hectorem nobilem manebant, (viri

Conſtipantes haſtam haſtæ, ſcutum ſcuto denſiſſimis ordinibus: Ilias
Clypeus nempe clypeum fulciebat, galea galeam, virum vir:
Seque-invicem-attingebant ſetis equinis-comantes galeæ ſplenden-
Nutantium; adeo denſi ſtabant inter ſe: (tibus conis
Haſtæ autem criſpabantur audacibus a manibus (nare.
Concuſſæ: hi quippe *in hoſtes* recta tendebant, ardebantque pug-
Trojani autem prius-in-eos-impetum-fecerunt conferti; præibat-
que Hector
Contra alacer-ruens; lapis-curſu-perniciosus ſicuti a petra,
Quem de vertice-montis fluvius torrens impulerit,
Abruptis immenſo imbre aſperæ retinaculis petræ,
Alteque ſubſiliens volat, reſonatque ſub ipſo
Sylva; hic autem curſu-perpetuo currit magna vi, donec pervenerit
In planitiem: tum vero nequaquam volvitur, curſu licet incitatus:
Sic Hector, hactenus quidem minabatur, uſque ad mare
Facile *ſe* perventurum ad tentoria & naves Achivorum, (gus,
Interficientem *eos*: verum quando jam in denſas incidiſſet phalan-
Stetit prope-admodum obnitens: ex adverſo autem filii Achivo-
Percutientes enſibuſque & haſtis utrinque-acutis, (rum,
Repulerunt *eum* a ſe: ille vero cedens, aſpere-concuſſus eſt,
Vociferatuſque eſt alta-voce Trojanos inclamans;
Trojani, & Lycii, & Dardani cominus-pugnantes,
Perſtate: haudquaquam diu me ſuſtinebunt Achivi,
Licet valde addenſatis-ordine quadrato-agminibus ſeipſos inſtruxe-
Sed, puto, cedent haſta *mea fugati*, ſi revera me (rint:
Incitavit Deorum potentiſſimus, altitonans maritus Junonis.
Sic fatus, excitavit robur & animum uniuſcujuſque.
Deïphobus porro inter hos elato animo incedebat
Priamides, præque *ſe* tenebat clypeum undique æquale,
Levi paſſu progrediens, & clypeo-tectus procedens:
Meriones autem in eum collimans-direxit haſtam fulgentem;
Et percuſſit, neque aberravit, clypeum undique æquale
Taurinum; id vero haudquaquam trajecit, ſed multo prius
In extremo fracta eſt longa haſta: Deïphobus autem
Scutum taurinum tenuit-*procul* a ſe, timuit enim animo
Haſtam Merionis bellicoſi; at heros *Meriones*
Retro ſociorum in agmen receſſit; iratus eſt autem graviter
Propter utrumque, victoriamque *amiſſam*, & haſtam, quam fregerat;
Perrexit itaque ire præterque tentoria & naves Achivorum,
Allaturus haſtam longam, quæ ſibi in tentoriis reliqua erat:
Cæteri vero pugnabant, clamorque immenſus exortus eſt.
Ac Teucer quidem primus Telamonius virum interfecit
Imbrium armis-acerrimum, divitis-equorum Mentoris filium:
Habitabat autem *is* Pedæum, antequam veniſſent filii Achivorum,
Filiamque Priami notham uxorem-habebat Medeſicaſten:
At poſtquam Danaorum naves veniſſent utrinque-remis-actæ,
Rurſus ad Ilium venit, excellebatque inter Trojanos:

Habitabat autem apud Priamum: isque eum honorabat æque ac
Hunc utique filius Telamonis sub aurem hasta longa (filios.
Vulneravit, evulsitque hastam: is autem cecidit, fraxinus tan-
Quæ montis in vertice procul conspicui (quam,
Ere recisa, tenera terræ folia admovit: 180
Sic cecidit; circumque ipsum sonitum-dederunt arma varia ære.
Teucer itaque accurrit, cupiens arma exuere:
Hector vero in accurrentem jaculatus est hasta fulgenti:
Sed ille quidem ex adverso conspicatus evitavit æream hastam
Paululum; hic autem Amphimachum, Creati filium Actorionis,
Venientem in pugnam ad pectus percussit hasta:
Fragorem vero edidit cadens, & sonitum-dedere arma super ipsum.
Hector itaque accurrit, ut galeam temporibus aptam
Capite deriperet magnanimi Amphimachi:
Ajax autem in accurrentem jaculatus est hasta splendenti 90
Hectorem; sed nusquam ad corpus pervenit, totus quippe ære
Horrendo tectus erat: Ille tamen scuti umbonem percussit,
Reppulitque eum vi magna: is autem cedebat retro
A cadaveribus ambobus; ista autem *ad se* extraxerunt Achivi:
Amphimachum quidem Stichius, nobilisque Menestheus,
Principes Athenienssium, portaverunt ad exercitum Achivorum:
Imbrium vero Ajaces, studiosi impetuosæ pugnæ:
Ut duo capram leones, a canibus ferratis-dentibus
Ereptam, ferunt per virgulta densa,
Alte supra terram in malis tenentes: 200
Sic utique hunc [*Imbrium*] alte tenentes duo Ajaces bellatores,
Arma detraxerunt; caput autem molli a cervice
Amputavit Oïliades, iratus Amphimachi *causa*;
Misitque illud instar-globi rotatum per turbam;
Hectori vero ante pedes cecidit in pulveribus.
Ac tum quidem ex animo Neptunus iratus erat,
Nepotis *gratia* [*Amphimachi*] cæsi in gravi pugna:
Perrexit itaque ire præterque tentoria & naves Achivorum,
Incitaturus Danaos, Trojanisque clades moliebatur.
Idomeneus autem illi hasta-inclytus occurrit, 10
Rediens a socio, qui-ei nuper e prælio
Venerat, ad poplitem vulneratus acuto ære:
Hunc quidem socii asportaverant, ille autem, medicis quum manda-
Redibat ex tentorio; adhuc enim pugnæ cupiebat (ta-dedisset,
Particeps-esse: Ipsum itaque allocutus est rex Neptunus,
Assimilans-se voce, Andræmonis filio Thoanti,
Qui per totam Pleurona & excelsam Calydona,
Ætolis imperabat, Deusque tanquam honorabatur a populo;)
Idomeneu, Cretum princeps, quo tandem minæ
Abierunt, quas Trojanis minabantur filii Achivorum? 20
Huncautem vicissim Idomeneus, Cretum ductor, contra allocutus
O Thoa, nullus vir nunc in culpa, quantum equidem (est;

Intelligo: omnes enim ſcimus præliari:
Neque quenquam timor detinet exanimans, neque quiſquam pigri-
Cedens, ſubterfugit pugnam pernicioſam: ſed ita (tiæ
Videtur nimirum gratum eſſe præpotenti Saturnio,
Inglorios perire procul ab Argo hic Achivos.
At, Thoa; quandoquidem ante bellicoſus fuiſti,
Hórtari-ſoles autem & alium, ubi remittentem videris:
Ideo nec nunc quidem ceſſa *ipſe*, hortareque virum quemque.
Huic autem reſpondit deinde Neptunus quatiens-terram;
Idomeneu, ne iſte vir amplius revertatur
A Troja, ſed hic canibus ludibrium fiat,
Quicunque die hoc volens remiſerit pugnam.
Sed age, armis huc ſumptis veni: hæc autem ſimul oportet
Maturare; ſi cui uſui eſſe queamus, etiam duo cum ſimus:
Utilis-certe-in-unum-collata virtus eſt virorum, etiam valde im-
Nos autem & cum fortibus novimus pugnare. (bellium:
Sic fatus, ille quidem rurſus abiit Deus in pugnam virorum:
Idomeneus autem, quando jam ad tentorium bene-ſtructum veniſſet,
Induit arma pulchra circa corpus, ſumpſitque duo-haſtilia:
Perrexitque ire fulguri ſimilis, quod ſcilicet Saturnius
Manu acceptum miſerit vibratum a coruſco Olympo,
Oſtendens ſignum hominibus: præclari utique *ſunt* ejus radii:
Sic hujus æs ſplendebat circa pectora currentis.
Meriones autem ei, famulus bonus, occurrit,
Quum abeſſet prope adhuc a tentorio: nam haſtam æream ibat
Sumpturus. Hunc itaque allocuta eſt vis Idomenei, [*allocutus eſt Ido-*
Merione, Moli fili, pedibus celer, chariſſime ſodalium, (*meneus:*]
Cur veniſti, prælioque relicto & pugna?
Nunquid vulneratus es, telique te affligit cuſpis?
An alicujus-rei nuncius ad me veniſti? neque *vero* omnino ipſe
Deſidere in tentoriis cupio, ſed pugnare.
Hunc autem Meriones prudens viciſſim allocutus eſt;
Idomeneu, Cretum princeps ære-loricatorum,
Venio, ſi qua tibi haſta in tentoriis relicta eſt,
Sumpturus; Eam enim jam confregimus, quam prius habebam,
Clypeo Deïphobi percuſſo ferocientis.
Hunc autem Idomeneus, Cretum ductor, viciſſim allocutus eſt,
Haſtas quidem, ſi volueris, & unam & viginti invenies,
Stantes in tentorio ad parietes collucentes,
Trojanas, quas a cæſis abſtuli. Non enim profiteor
A viris hoſtibus longe ſtans pugnare.
Ideo mihi haſtæ ſunt, & ſcuta umbonibus-munita,
Et galeæ, & thoraces lucidum renidentes.
Hunc autem Meriones prudens viciſſim allocutus eſt;
Quin & mihi apud tentoriumque & navem nigram
Multa *ſunt* ſpolia Trojanorum: ſed non prope ſunt, ut-ſumere-pol-
Neque enim ne me *quidem* puto oblitum eſſe fortitudinis; (ſim.

Sed

Sed inter primos in pugna illustres viros reddente
Sto, quando certamen exortum fuerit belli.
Alium forte aliquem magis Achivorum ære-loricatorum
Lateo pugnans, te vero scire ipsum puto.
Hunc autem Idomeneus, Cretum ductor, vicissim allocutus est;
Novi virtute qualis sis: quid te oportet hæc dicere?
Si enim nunc prope naves seligamur omnes fortissimi
Ad insidias, (ubi maxime virtus dispicitur virorum:
Ubi, quique timidus vir, quique fortis, facile apparet:
Quippe ignavi mutatur *subinde* color alius ex alio;
Neque ei, sine motando ut sedeat, continetur in præcordiis animus,
Sed flexis-genibus-considit, & super ambos pedes sedet;
Intusque ei cor valde in pectoribus palpitat,
Mortem exspectanti; stridorque insuper oritur dentium:
Viri autem fortis, neque mutatur color, neque valde
Tremit, postquam primum se-collocârit-in insidiis virorum;
Optat autem quam-citissime misceri in prælio gravi:)
Ne ibi quidem tuos animos & manus *quis* vituperarit. (cominus;
Siquando enim *seu* eminus vulneratus fueris in-pugna-laborans, seu
Non in cervicem *tibi* a tergo inciderit telum, nec in dorsum,
Sed vel pectoribus, vel ventri occurrerit,
Ulterius recta-ruentis, inter primorum-pugnatorum turbam.
Sed age, ne amplius hæc interloquamur, fatui tanquam,
Hic stantes, ne forte quis supra-modum reprehendat:
Verum tu ad tentorium profectus sume validam hastam.
Sic dixit. Meriones autem, veloci par Marti,
Raptim e-tentorio sustulit æream hastam;
Secutusque est Idomeneum valde pugnæ cupidus.
Qualis autem hominum-pernicies Mars ad-pugnam accedit;
Ipsumque Terror, charus filius, simul validus & impavidus,
Comitatur, qui utique terret pectoris licet-constantis bellatorem;
Atque hi quidem e Thracia in Ephyros armantur,
Vel in Phlegyas magnanimos; neque quidem iidem
Exaudierunt utrosque, alterutris autem gloriam dederunt:
Tales Merionesque, & Idomeneus, ductores virorum,
Ibant ad pugnam, armati coruſco ære.
Hunc & Meriones prior verbo allocutus est;
Deucalionide, qua-parte fert-animus ingredi turbam?
An ad dextram totius exercitus, an per medios,
An ad sinistram? quoniam nusquam existimo adeo
Indigere certamine comantes Achivos.
Hunc autem Idomeneus, Cretum ductor, vicissim allocutus est;
Naves quidem ad medias qui auxilientur sunt & alii,
Ajaceſque duo, Teucerque, qui præstantissimus Achivorum
Arte-sagittandi, strenuus etiam & in stataria pugna;
Qui illum satis exerceant, perquam-incitatum licet ad pugnam,
Hectorem Priamidem; etiamsi admodum fortis sit.

Arduum

Arduum *sane* ei erit, valde licet ardenti in prælium,
Illorum superato robore & manibus invictis,
Naves incendere; modo non ipse Saturnius
Injecerit ardentem torrem navibus velocibus.
Homini autem non cesserit magnus Telamonius Ajax,
Qui mortalisque sit, & edat Cereris fruges,
Æreque violabilis *sit*, magnisque saxis:
Ne ipsi quidem Achilli hostium-agmina-perrumpenti cesserit,
In stataria quidem *pugna*; pedibus autem nequaquam potest conten-
Nobis itaque huc ad sinistram tende exercitus, ut citissime (dere.
Videamus, an alicui gloriam præbituri simus, an quis nobis.
Sic dixit. Meriones autem, veloci par Marti,
Cœpit ire, donec perveniissent ad exercitum, qua eum jusserat.
Hi autem, [*hostes*] quum Idomeneum viderent, flammæ similem for-
Ipsum & famulum cum armis vario-artificio-factis; (titudine,
Cohortantes per turbam, in ipsum omnes irruebant; (navium.
Manibusque utrinque confertis, commissum-est certamen ad puppes
Ut vero cum a stridulis ventis *agitatæ* ingruunt procellæ,
Die illo quum plurimus pulvis *est* in viis;
Qui porro *venti*, simul pulveris magnam stare-faciunt nebulam:
Sic utique his simul *irruentibus* inita est pugna, ardebantque animo
Invicem-se per turbam interficere acuto ære.
Horruit autem pugna mortalibus-exitiosa hastis
Longis, quas tenebant acutas; oculosque perstringebat
Splendor æreus, galeis a lucentibus,
Thoracibusque recens-tersis, scutisque fulgentibus,
Congredientium in-unum: Valde utique audax-animo esset,
Qui tunc gavisus esset viso labore, neque animo-turbaretur.
Porro diversis *partibus* faventes duo Saturni filii viribus-potentes,
Viris heroibus struebant dolores graves.
Quippe Jupiter quidem Trojanis & Hectori volebat victoriam,
Glorioſum-reddens Achillem pedibus velocem; neque *tamen* ille
Volebat populum perdere Achaïcum, ad Ilium; (penitus
Sed Thetin honorabat, & filium *ejus* magnanimum:
Argivorum vero Neptunus animos-excitabat interventu *suo*,
Clam emersus e cano mari; dolebat enim
A Trojanis *illos* domari, Jovique vehementer iratus erat.
Sane quidem utriusque unum *erat* genus, atque unus ortus;
Sed Jupiter prior natus-fuerat, & plura noverat.
Quocirca etiam *Neptunus* palam quidem auxiliari cavebat,
Clam vero semper concitabat *eos* per exercitum, homini assimilatus.
Hi itaque certaminis vehementis & omnibus æque-gravis pugnæ
Funem hinc-inde-nexum super utrosque extenderunt,
Infrangibilemque, insolubilemque, qui multorum genua solvit.
Tum, semicanus licet existens, Danaos cohortans
Idomeneus, Trojanis insiliens fugam incussit:
Interfecit enim Othryoneum, e Cabeso qui aderat:

Qui

Qui nuper belli ad famam venerat:
Petebat autem Priami filiarum forma præstantissimam,
Cassandram, indotatam: pollicitus nempe fuerat magnum opus,
A Troja *quantumvis* invitos depulsurum *se* filios Achivorum.
Illi autem senex Priamus *eam* promiserat, & annuerat
Daturum esse: ille itaque pugnabat, promissis fretus.
Idomeneus autem in illum collimabat hasta fulgenti,
Et percussit sublimi-gradu incedentem assecutus; nec arcuit thorax
Ereus, quem gestabat; medio autem *is* in ventre fixit:
Fragorem vero edidit cadens: Is autem super *eum* gloriatus est, dix-
Othryoneu, te sane supra mortales laudo omnes, (itque;
Si utique vere omnia perficies, quæ pollicitus es
Dardanidæ Priamo: is autem promisit filiam suam.
Quin & tibi nos hæc polliciti præstiterimus;
Dederimusque Atridæ filiarum forma præstantissimam,
Ex Argis arcessitam, quam ducas; siquidem nobiscum
Illi expugnaveris bene-habitatam urbem.
Sed sequere, ut ad naves in-colloquium-veniamus pontum-transe-
De nuptiis: quippe nequaquam soceri illiberales sumus. (untes
Sic fatus, pede traxit per acre prælium
Heros Idomeneus. Huic autem Asius venit vindex,
Pedes, ante equos; hos autem anhelantes in humeros *ejus*
Assidue tenebat auriga famulus: ille vero cupiebat animo
Idomeneum percutere; is autem illum prior percussit hasta
Ad jugulum sub mento, penitusque hastam adegit:
Cecidit igitur, sicut quando aliqua quercus cecidit, vel populus-alba,
Vel pinus alta, quam scilicet in montibus fabri
Exciderunt securibus recens-exacutis, navale-lignum ut-sit:
Sic ille ante equos & currum jacebat porrectus,
Dentibus frendens, pulvere manibus-prehenso sanguinolento.
Defectus vero est ejus auriga mente, quam ante habebat;
Neque is ausus est, hostium manus *ut*-effugeret,
Retro equos vertere: Eum itaque Antilochus bellicosus
Hasta medium transfodit assecutus: neque arcuit thorax
Ereus, quem gerebat; medio autem in ventre fixit.
Atque hic quidem anhelans affabre-facta excidit sella:
Equos autem Antilochus, magnanimi Nestoris filius,
Abegit a Trojanis ad bene-ocreatos Achivos.
Deïphobus vero admodum prope venit Idomeneum,
Propter-Asium dolens, & jaculatus est hasta fulgenti:
At quidem ex-adverso conspicatus evitavit æream hastam
Idomeneus; occultatus est enim sub clypeo undique æquali,
Quem ipse coriis boum & coruscо ære
Tornatum gerebat, duobus manubriis aptatum:
Sub hoc se totum collegit, supervolavitque ærea hasta:
Aridum vero ei clypeus in-transcursu-stringente resonuit
Hasta: neque irritam sane robusta manu emisit *Deiphobus*,

Sed percuſſit Hippaſidem Hypſenorem, paſtorem populorum,
Ad hepar ſub præcordiis, confeſtimque genua ſolvit.
Deïphobus igitur valde ſuper eum gloriatus eſt, alte clamans;
Non utique inultus jacet Aſius: ſed ipſum puto,
Ad orcum licet euntem validas-portas habentem, durum,
Gaviſurum eſſe animo: quoniam ei dedi comitem, *qui-deducat.*
Sic dixit; Argivis autem dolor datus eſt, eo gloriante;
Antilocho autem maxime, bellicoſo animum commovit;
Non tamen, dolens licet, ſuum neglexit ſocium,
Sed accurrens protexit, & ei ſcutum prætendit.
Hunc quidem deinde ſubeuntes duo chari ſocii,
Meciſteus, Echii filius, & nobilis Alaſtor,
Naves ad cavas portabant, graviter gementes.
Idomeneus autem non remittebat de animo magno; ſed cupiebat
Vel aliquem Trojanorum tenebroſa nocte tegere, (aſſidue
Vel ipſe fragorem-edere-cadens, dum-depelleret exitium Achivis.
Tunc Æſyetæ Jovis-alumni charum filium
Heroëm Alcathoum; (gener autem erat Anchiſæ;
Maximamque-natu duxerat filiarum Hippodamiam,
Quam ex corde dilexit pater & veneranda mater
In domo; ſupra totum enim æqualium-cœtum eminebat
Pulchritudine, & operum peritia, atque prudentia, quare & ipſam
Duxerat vir nobiliſſimus in Troja ampla:)
Hunc tunc ſub Idomeneo Neptunus domuit,
Caligine-offuſa oculis lucidis, præpedivit autem *quaſi vinculo* pulchra
Neque enim retro fugere poterat, neque declinare: (membra.
Sed tanquam columnam, vel arborem alto-vertice-comantem,
Sine-motu ſtantem, pectus medium vulneravit haſta
Heros Idomeneus, diſciditque ei circum loricam
Æream, quæ ei ante a corpore arcebat perniciem;
Ac tunc quidem aridum-quid reſonuit, fiſſa ab haſta:
Fragoremque ille-edidit cadens, haſta vero in corde fixa erat,
Quod quidem ipſi palpitans, etiam extremum-ferrum quaſſabat
Haſtæ: tum vero deinde remiſit impetum *ſuum* valida haſta.
Idomeneus ergo valde ſuper *eum* gloriatus eſt, alte clamans;
Deïphobe, numquid jam *tibi* videmur-recte-judicare, æquum eſſe,
Tres pro uno occiſi ut ſint, quando tu gloriaris inaniter?
O bone, quin & ipſe adverſus ſtato mihi,
Ut videas, qualis Jovis Soboles huc venerim;
Qui primus Minoa genuit, Cretæ cuſtodem:
Minos vero genuit filium eximium Deucalionem:
Deucalion autem me genuit, multis viris regem,
Creta in lata: nunc vero huc *me* naves advexerunt,
Tibique perniciem, & patri, & cæteris Trojanis.
Sic dixit; Deïphobus autem biſariam deliberavit,
Utrumne aliquem alicubi Trojanorum *ſibi* adjutorem-aſſumeret
Regreſſus; an experiretur etiam ſolus. (magnanimorum,

Sic

Sic autem ei cogitanti, visum est utilius esse,
Ire ad Æneam: eum vero postremum invenit agminis
Stantem: Jugiter enim is Priamo succensebat nobili,
Quod se, strenuum *licet* existentem inter viros, nequaquam hono-
Prope itaque stans *Deiphobus*, verbis alatis allocutus est; (rabat:
Ænea, Trojanorum princeps, nunc te omnino oportet
Sororis-marito auxiliari, si quid te affinis-cura tangit.
Quin sequere; Alcathoo auxilium feramus, qui te olim
Sororis-maritus existens nutrivit, in ædibus, parvulum existentem:
Hunc vero Idomeneus hasta-inclytus interfecit.
Sic dixit: *Æneæ* vero animum in pectoribus commovit:
Ivit autem adversus Idomeneum, valde pugnæ studiosus.
At non Idomeneum fuga cepit, puerulum veluti;
Sed mansit, ut quum quis aper in montibus robore fretus,
Qui exspectat tumultum advenientem magnum virorum
Loco in deserto, horretque dorso superne:
Oculi vero ei igne lucent: ac dentes
Acuit, repellere cupiens canes, atque etiam viros.
Sic manebat Idomeneus hasta-inclytus, (neque retrocessit,)
Æneam invadentem pugna celerem: inclamabat autem socios,
Ascalaphumque aspiciens, Aphareumque, Deïpyrumque,
Merionemque, & Antilochum, peritos pugnæ:
Hos hic adhortans verbis alatis allocutus est;
Adeste, amici, & mihi *jam* soli succurrite: timeo enim valde
Æneam incurrentem pedibus velocem, qui me aggreditur;
Qui perquam validus est in pugna, ad viros interficiendos:
Ad & obtinet juventæ florem, quod utique robur est maximum.
Si enim eadem-ætate essemus, hoc cum animo;
Statim vel *is* referret magnam gloriam, vel *ego* referrem.
Sic dixit: hi autem omnes, unum mentibus animum habentes,
Propinqui constiterunt, scuta humeris acclinantes.
Æneas autem ex-altera-parte hortabatur suos socios,
Deïphobumque, Parinque aspiciens, & Agenorem nobilem,
Qui secum duces Trojanorum erant: ac deinde
Copiæ sequebantur, ut post arietem sequuntur pecudes
Potum-ductæ a pastu; lætatur autem mente pastor:
Sic Æneæ animus in pectoribus lætatus est,
Et vidit copiarum agmen sequens se-ipsum.
Illi itaque de Alcathoo cominus in-pugnam-ruerunt
Longis hastilibus: circa pectora vero æs
Horrendum resonabat, petentium per turbam
Alterum invicem: duo autem viri bellicosi, egregii præ cæteris,
Æneasque, & Idomeneus, pares Marti,
Cupiebant alter alterius vulnerare corpus sævo ære.
Æneas autem primus jaculatus est *in* Idomeneum:
Ille quidem ex-adverso conspicatus, evitavit æream hastam:
Hastisque Æneæ vibrans in terram

Abiit;

Abiit; quippe incaſſum robuſta e manu exſilierat.
Idomeneus autem Oenomaum percuſſit, ventrem *in* medium;
Rupitque thoracis cavitatem, inteſtina autem æs
Penetrans-hauſit: ille vero in pulvere lapſus, prehendit terram pal-
Idomeneus autem ex mortuo quidem prælongam haſtam (ma.
Evulſit; at non itidem alia potuit arma pulchra
Humeris detrahere: urgebatur enim telis.
Non enim jam firmi artus pedum erant quum-impetum-faceret;
Neque ut irruere-poſſet ad *repetendam* ſuam haſtam, nec ut *alterius*
Ideoque in ſtatariapugna quidem arcebat ſævum diem, (evitaret.
Ad fugam vero *capeſſendam* non jam facile *eum* pedes ferebant e
pugna.
In hunc igitur lento-gradu abeuntem jaculatus eſt haſta fulgenti
Deïphobus; quippe ei infenſus erat *odio* perpetuo ſemper.
Sed ille & tunc aberravit; Aſcalaphum autem percuſſit haſta.
Filium Martis; perque humerum rapida haſta
Penetravit: hic autem in pulvere lapſus, prehendit terram palma.
Necdum adhuc quidquam audiverat clamoſus impetuoſus Mars,
Filium ſuum cecidiſſe in acri prælio;
Sed ille quidem ſummo in Olympo ſub aureis nubibus
Sedebat, Jovis conſiliis concluſus, ubi cæteri
Immortales Dii erant prohibiti a pugna.
Hi autem de Aſcalapho cominus in pugnam-ruebant:
Ac Deïphobus quidem ab Aſcalapho caſſidem lucidam
Rapuit; Meriones vero veloci par Marti
Haſta *ei* brachium feriit inſiliens, e manuque
Oblonga galea humi reſonuit lapſa.
Meriones autem denuo inſiliens, vultur tanquam,
Extraxit ex imo brachio validam haſtam;
Retroque ſociorum ad agmen ceſſit. *Deiphobum* autem Polites,
Germanus-frater, medium manibus circumplexus
Eduxit e prælio horriſono, donec pervenit ad equos
Veloces, qui ei poſt pugnam & prælium
Stabant, aurigamque & currum ornatu-varium habentes:
Qui illum quidem ad urbem portabant graviter gementem,
Laborantem; ſanguis vero ex recens-vulnerata fluebat manu.
At cæteri pugnabant, clamorque immenſus exortus eſt.
Æneas porro in Aphareum Caletoridem irruens,
Ad jugulum feriit, contra ſe verſum, acuta haſta:
Inclinatum eſt autem in alteram-partem caput, clypeuſque appen-
Et galea; circaque eum mors fuſa eſt exitialis. (ſus ſequebatur.
Antilochus autem Thoonem, terga-vertentem obſervans,
Vulneravit impetu-facto; venamque totam abſcidit,
Quæ per dorſum currens penitus, ad cervicem pervenit;
Hanc totam abſcidit: ille autem ſupinus in pulvere
Decidit, ambas manus dilectis ſociis extendens.
Antilochus autem inſiliit, & detrahebat arma ab humeris,

Circumſpectans : Trojani autem circumſiſtentes aliunde alius
Telis feriebant ſcutum latum, pulchrum ; neque poterant
Intro perſtringere tenerum corpus ſævo ære,
Antilochi : undique enim Neptunus, quatiens terram,
Neſtoris filium tuebatur ; etiam inter multa tela.
Non enim unquam *Antilochus* ſeorſum ab hoſtibus erat, ſed inter (ipſos
Verſabatur : nec ei haſta ceſſavit, ſed admodum aſſidue
Quaſſata vertebatur ; parabatque mente ſua,
Aut in aliquem eminus jaculari, aut cominus irruere.
Sed non latuit Adamanta *hæc* animo meditans in turba 360
Aſiadem, qui ei percuſſit ſcutum medium acuto ære,
Cominus impetu facto : comminuit autem ejus cuſpidem
Cæruleis crinibus Neptunus, vitam *Antilochi ei eripiendam* negans.
Et *dimidium* quidem illic manſit, tanquam ſudes *præacuta* igne
In ſcuto Antilochi ; dimidiumque jacebat ſuper terra : (præuſta,
Retro itaque ſociorum ad agmen ceſſit *Adamas*, mortem evitans :
Meriones autem abeuntem inſecutus percuſſit haſta
Pudendaque inter & umbilicum, ubi maxime
Eſt Martis-plaga gravis miſeris mortalibus : 69
Illic ei haſtam infixit : is autem ſecutus [*decidens*,] circa haſtam
Palpitabat ; velut quum bos, quem utique *in* montibus bubulci viri
Vinculis contortis invitum vi ligatum ducunt ;
Sic iſte vulneratus palpitabat paulliſper quidem, haud admodum
Donec ei ex corpore haſtam evulſit prope accedens (diu ;
Heros Meriones ; ei vero tenebræ oculos texerunt.
Deïpyrum autem Helenus gladio cominus percuſſit tempus
Thracio, magno, galeamque perruptam abſcidit ;
Atque hæc quidem excuſſa, in terram decidit ; & quidam Achivo-
Pugnantium inter pedes devolutam ſuſtulit ; (rum
Ei vero oculos tenebroſa nox cooperuit. 80
Atridem autem dolor cepit, pugna ſtrenuum Menelaum :
Prodiit ergo minitans Heleno heroï regi,
Acutam haſtam vibrans : hic vero arcûs cornu adduxit.
Ambo autem ſimul concurrebant ; alter quidem haſta acuta
Cupiebat jaculari ; alter vero, a nervo, ſagitta :
Ille Priamides quidem deinde ad pectus percuſſit ſagitta
Thoracis cavam-partem, reſiliit autem acerba ſagitta.
Ut videlicet cum a lato ventilabro magnam per aream
Saliunt fabæ nigræ, vel cicera,
Flatu a ſtridulo & ventilatoris impetu : 90
Sic a thorace Menelai gloria-ſublimis
Multum rejecta, longe volavit acerba ſagitta.
Atrides autem manum, *in* prælio ſtrenuus Menelaus,
Eam percuſſit, quæ tenebat arcum politum ; inque arcu
Ex-regione per manum infixa eſt ærea haſta.
Retro autem ſociorum in agmen ceſſit *Helenus*, mortem evitans,
Manu ſuſpenſa ; tractimque una ferebatur fraxinea haſta ;

Et hanc quidem e manu traxit magnanimus Agenor,
Ipſamque *manum* colligavit ſcite-circumvoluta ovis lana,
Funda *ſcilicet*, quam ei miniſter tenebat paſtori populorum.
Piſander autem recta in Menelaum gloria-ſublimem
Ibat: eum quippe ducebat fatum funeſtum, mortis ad-finem;
A te, Menelae, ut ſterneretur in gravi pugna.
Hi ergo quando jam prope erant, inter ſe concurrentes;
Atrides quidem aberravit, ipſique averſa eſt haſta:
Piſander vero ſcutum Menelai gloria-ſublimis
Percuſſit, neque penitus potuit æs adigere:
Prohibuit enim ſcutum latum, fractaque eſt in extrema-parte
Haſta: hic tamen mente ſua gaviſus eſt, & ſperabat victoriam.
Atrides autem extracto enſe argenteis-clavis-diſtincto,
Inſiliit in Piſandrum; ille autem ſub ſcuto deſumpſit pulchram
Securim ex-ære-ſcite-factam, oleaginum inſertum-habens manubrium,
Longum, bene-politum; uno autem tempore alter alterum aſſecutus eſt.
Utique hic quidem [*Piſander*] galeæ conum percuſſit equinis-ſetis-denſæ
Summam ſub criſtam ipſam: ille vero accedentem, in fronte,
Naſo ſuper extremo; crepueruntque oſſa; atque ei oculi
Ad pedes ſanguinolenti humi deciderunt in pulvere:
Incurvatuſque eſt concidens; ille autem calcem in pectoribus ponens,
Armaque interfecto-exuit, & glorians verbum dixit;

Relinquetis ita demum naves Danaorum rei-equeſtris-peritorum,
Trojani ſœdifragi, gravis inſatiabiles pugnæ:
Alio quidem flagitioque & probro non carentes *eſtis*,
Quo me violaſtis improbæ canes: neque quidquam animo
Jovis altitonantis gravem veriti eſtis iram,
Hoſpitalis; qui aliquando vobis evertet urbem altam.
Qui meam quam-virginem-duxi uxorem & opes multas
Nulla-injuria laceſſiti abduxiſtis, cum hoſpitio-accepti-fueratis ab ipſa:
Nunc vero in naves cupitis pontum-tranſeuntes,
Ignem pernicioſum jacere, occidereque heroas Achivos:
Sed aliquando coërcebimini impetuoſi licet, a pugna.
Jupiter pater, ſane te aiunt ſapientia ſuperare cæteros *omnes*
Homines atque Deos; a te tamen hæc omnia proficiſcuntur:
Cum ita nempe viris gratificeris injurioſis
Trojanis, quorum animus ſemper vi-injuſta-gaudens, neque poſſunt
Pugna ſatiari omnibus-æque-gravis belli.
Omnium quidem *rerum* ſatietas eſt, & ſomni, & amoris,
Cantûſque dulcis, & egregiæ ſaltationis,
Quarum *rerum* quidem quis etiam magis appetit deſiderium explere,
Quam belli: Trojani vero pugnæ inſatiabiles ſunt.
Sic locutus, arma quidem a corpore ſanguinolenta
Detracta, ſociis dedit Menelaus inſignis:
Ipſe vero iterum reverſus primis-pugnatoribus immiſtus eſt.

Tunc

Tunc ei filius inſiliit Pylæmenis regis
Harpalion, qui quidem patrem dilectum ſecutus erat, ut pugnaret
Ad Trojam; ſed non rediit in patriam terram:
Qui tunc quidem Atridæ medium ſcutum feriit haſta
Cominus, neque penitus potuit æs adigere:
Retro igitur ſociorum in agmen ceſſit, mortem evitans;
Quoquoverſus circumſpectans, ne quis *ſibi* corpus ære attingeret.
Meriones autem in abeuntem miſit æratam ſagittam;
Et percuſſit clunem ad dextrum: at ſagitta
E regione juxta veſicam ſub oſſe penetravit.
Subſidens igitur ibidem, charorum inter manus ſociorum,
Animam efflans, tanquam vermis, ſuper terra
Jacebat extenſus; ſanguis autem niger effluebat, rigabatque terram,
Atque hunc quidem Paphlagones magnanimi circum-occupaban-
In currum vero collocatum ducebant ad Ilium ſacram (tur;
Dolentes; interque ipſos pater ibat, lachrymas fundens:
Ultio autem nulla filii contigit mortui.
Ob hunc autem Paris valde animo, interfectum iratus eſt;
Hoſpes enim ei erat, multos inter Paphlagonas.
Propter hunc *igitur* is iratus emiſit æratam ſagittam:
Erat autem quidam Euchenor, Polyidi vatis filius,
Diveſque, fortiſque, Corinthi domos habitans,
Qui plane admonitus de fato *ſuo* exitiali, navi *tamen* veſtus-venit:
Sæpe enim ei dixerat ſenex bonus [vel *peritus*] Polyidus,
Eum morbo gravi interiturum ſuis in ædibus,
Aut inter Achivorum naves a Trojanis domitum iri:
Ideo ſimul gravemque mulctam [*contumeliam*] evitabat Achivorum,
Morbumque tetrum, ut ne pateretur dolores animo:
Hunc percuſſit *Paris* ſub maxilla & aure: protinus autem animus
Abiit a membris, horrendaque ipſum caligo occupavit.
Sic hi quidem pugnabant, inſtar ignis ardentis:
Hector autem non audierat Jovi dilectus, neque quid nõrat,
Quod ſibi navium ad ſiniſtram cædebantur
Copiæ ab Argivis; propemodum autem etiam victoria Achivorum
Erat; talis enim Neptunus terram-quatiens
Impellebat Argivos, inſuperque & robore ipſe auxiliabatur:
Sed perſtabat *Hector*, ubi primum portas & murum inſilierat,
Perruptis Danaorum denſis ordinibus ſcutatorum;
Ubi erant Ajaciſque naves & Proteſilai,
Littus ad maris cani ſubductæ; ac ſupra
Murus ædificatus erat humillimus, ubi maxime
Acerrimi erant *in* pugna ipſique *viri* & equi:
Illic autem Bœoti, & Iaones longis-veſtibus induti,
Locri, & Phthii, & illuſtres Epeï,
Acriter irruentem, a navibus arcebant; neque *tamen* poterant
Repellere a ſe, flammæ ſimilem Hectorem nobilem: (tem
Atque Athenienſium quidem ſelecti-*ſtabant*-prima-in-acie; iis au-

Præerat filius Petei, Meneſtheus; unaque ſequebantur
Phidaſque, Stichiuſque, Biaſque fortis: at Epeïs præerat
Phylideſque Meges, Amphionque, Draciuſque.
Ante Phthios autem, Medonque, bellicoſuſque Podarces,
(Ac quidem nothus filius Oïlei divini
Erat Medon, Ajacis frater; & habitabat
In Phylace, terra procul a patria, viro interfecto,
Fratre novercæ Eriopidis, quam habebat Oïleus:
At *Podarces*, Iphicli filius Philacidæ *erat*:)
Hi quidem ante Phthios magnanimos armati,
Naves defendentes, una-cum Bœotis pugnabant.
Ajax vero haud omnino, Oïlei velox filius,
Abſiſtebat ab Ajace Telamonio, ne paululum quidem;
Sed ſicut in novali duo-boves nigri compactile aratrum,
Parem animum habentes, trahunt; circaque ipſorum
Ima cornua, multus erumpit ſudor;
Atque hos quidem jugum ſolum politum diſtinet,
Vadentes per ſulcum, proſcinditque fundum terræ:
Sic iſti [*Ajaces*] conjuncti prope-admodum ſtabant inter ſe.
Sed Telamonium quidem multique & ſtrenui
Viri ſequebantur ſocii, qui ei ſcutum *vicibus* excipiebant,
Quando ipſi defatigatioque & ſudor genua occupâſſet:
At non Oïliadem magnanimum Locri ſequebantur;
Non enim ipſis *in* ſtataria pugna conſtabat ſuus animus;
Non enim habebant galeas æreas æquinis-ſetis-denſas,
Neque habebant clypeos pulchre-orbiculatos, & fraxineas haſtas;
Sed arcubus & ſcite-torta ovis lana,
Ad Ilium ſimul ſecuti ſunt, freti; quibus deinceps
Crebro jacentes, Trojanorum rumpebant phalangas.
Ac tunc illi [*Ajaces*] quidem ante, cum armis vario artificio factis,
Pugnabant contra Trojanoſque & Hectorem ære-armatum:
Hi autem [*Locri*] a tergo jacientes, latebant: neque omnino pugnæ
Trojani *amplius* recordabantur; conturbabant enim *eos* ſagittæ.
Tum ſane magna-clade-accepta, a navibus & tentoriis
Trojani receſſiſſent ad Ilium ventoſam;
Niſi Polydamas audacem Hectorem allocutus eſſet adſtans;
Hector, a te impetrare-neſcis, ut *aliorum* monitis obſequaris.
Quoniam tibi excellenter dedit Deus bellica opera,
Ideo & conſilio vis peritus eſſe ſupra cæteros?
At nequaquam ſimul omnia poteris ipſe-ſolus conſequi:
Alii enim tribuit Deus bellica opera;
Alii autem artem-ſaltandi, alii citharam & cantum;
Alii vero in pectoribus poſuit mentem late-ſonans Jupiter
Prudentem; cujus quidem, multi fructum-percipiunt homines;
Quin & urbes ſervat; præcipue autem ipſe, *qui habet, ejus utilitatem*
Sed ego dicam, ut mihi videtur eſſe optimum. (*novit*.
Undique enim te circum, corona belli flagrat;

Tro-

Trojani autem magnanimi, poſtquam trans murum iverunt:
Alii quidem ſubducunt-ſe cum armis, alii vero præliantur
Pauciores contra-plures, diſſipati circa naves,
Quin *tu*, retrocedens voca huc omnes proceres:
Deinde vero de ſumma-rerum inire-poterimus conſilium;
Utrumne in naves multa-tranſtra-habentes irruamus,
Si quidem velit Deus largiri victoriam; an vero jam-deinceps
A navibus abeamus illæſi. Certe enim equidem
Timeo, ne heſternum rependant Achivi,
Debitum; quoniam apud naves vir inſatiabilis pugnæ
Manet, quem non amplius omnino a pugna ceſſaturum puto.
Sic dixit Polydamas: Placuit autem Hectori conſilium tutum:
Continuo igitur e curribus cum armis deſiliit in terram,
Et cum edita-voce verbis velocibus allocutus eſt;
Polydama, tu quidem hîc retine omnes fortiſſimos:
At ego illuc ibo, & occurram prælio:
Protinus autem revertar, poſtquam diligenter illis mandata-dedero.
Dixit; & impetu-facto-abiit, monti nivoſo ſimilis,
Inclamans, perque Trojanos volabat, & *per* ſocios.
Hi autem ad Panthoïdem fortitudinis-amantem Polydamanta
Omnes ocyus-accurrebant, ſimulac Hectoris audierunt vocem.
At *Hector* Deïphobumque, vimque Heleni regis,
Aſiademque Adamanta, & Aſium Hyrtaci filium,
Itabat per primos-pugnatores quærens, ſicubi invenire-poſſet.
Hos autem invenit non jam prorſus illæſos, neque inextinctos:
Sed hi quidem jam, navium ad puppes Achivorum,
Sub manibus Argivorum jacebant animabus deperditis:
Alii autem in muro erant eminus cominuſque vulnerati.
Verum ſtatim invenit pugnæ ad ſiniſtram lachrymoſæ,
Nobilem Alexandrum, Helenæ maritum pulchræ-comas,
Animos-addentem ſociis, & incitantem ad pugnam:
Prope autem ſtans, *eum* allocutus eſt probroſis verbis;
Infauſte-Pari, forma præſtantiſſime, mulieroſe, deceptor,
Ubi tibi Deïphobuſque, viſque Heleni regis,
Aſiadeſque Adamas, atque Aſius Hyrtaci filius?
Ubi vero & Othryoneus; nunc periit tota a culmine
Ilios alta: nunc te certa *manet* gravis pernicies.
Illum autem viciſſim allocutus eſt Alexander divina-forma-præditus;
Hector, quoniam tibi animus *eſt* inſontem culpare,
Alias forte magis ceſſare a prælio
Potuerim, cum neque me prorſus imbellem genuerit mater:
Ex quo enim apud naves pugnam ſuſcitâſti ſociorum,
Ex eo hic permanentes congredimur cum Danais
Indeſinenter: ſocii autem cæſi ſunt *ii*, quos tu requiris.
Duo-ſoli, Deïphobuſque, viſque Heleni regis,
Abierunt, longis ſaucii haſtis,
Ambo manum; cædem autem arcebat Saturnius.

Nunc vero duc, quo te cor animuſque jubeat:
Nos enim paratiſſimis-animis ſequemur, neque omnino puto
Virtutem *te* deſideraturum, quantum quidem *in nobis* virium fuerit:
Ultra vires autem non licet, quantumvis cupido, pugnare.
Sic fatus, flexit fratris animam heros:
Perrexerunt autem ire, ubi maxime pugna & prælium erat;
Ubi erat Cebrioneſque, & eximius Polydamas,
Phalces, Orthæuſque, & divinus Polyphœtes,
Palmyſque, Aſcaniuſque, Moryſque, filii [*vel* filius] Hippotionis:
Qui ex Aſcania glebofa venerant ſuis-vicibus
Die præcedenti; tunc vero Jupiter *eos* impulit ad pugnam.
Hi autem ibant, vehementium ventorum ſimiles turbini,
Qui ex tonitru patris Jovis ingruit in campum,
Immanique cum tumultu mari miſcetur, in*ſurgunt*que multi
Fluctus æſtuantes multo-ſtrepitu-reſonantis maris,
Tumidi, ſpuma-albeſcentes, ante quidem alii, ac deinceps alii:
Sic Trojani, ante quidem alii ſtipati, poſt etiam alii,
Ære coruſcantes cum ducibus ſequebantur:
Hector vero præibat, hominum perniciei par Marti,
Priamides; & ante ſe tenebat ſcutum undique æquale,
Pellibus denſum; multum autem ſuper-induƈtum-erat æs;
Circumque ejus tempora fulgens quaſſabatur caſſis.
Quoquoverſum vero circum phalangas tentabat pedem-inferens,
Si quo-modo ſibi cederent ſub clypeo-progredienti:
Sed non conturbabat animum in pectoribus Achivorum.
Ajax autem primus provocavit, magnis-paſſibus gradiens;
O bone, proprius-accede: cur territas ita
Argivos? nequaquam pugnæ imperiti ſumus,
Sed Jovis flagello pernicioſo domiti ſumus Achivi.
Sane quidem tibi animus ſperat direpturum *te* eſſe
Naves; in promptu autem manus ad repellendum ſunt & nobis.
Ac ſane longe ante bene-habitata urbs veſtra
Manibus noſtris captaque, exciſaque erit.
Tibi vero ipſi aio *tempus* inſtare, quando fugiens
Supplicabis Jovi patri & aliis immortalibus,
Velociores accipitribus ut ſint *tui* jubis-pulchris-comantes equi,
Qui te ad-urbem ferant, pulverem-excitantes per campum.
Sic ei locuto ſupervolavit dextra avis,
Aquila altivolans; acclamavit autem populus Achivorum,
Confirmatus augurio: At reſpondit tamen illuſtris Hector;
Ajax blatero, ingens-et-hebes, quid dixiſti?
Utinam enim ego ita ſane Jovis filius Ægiochi
Eſſem dies omnes, peperiſſetque me veneranda Juno,
Honorarer autem ſicut honoratur Minerva & Apollo:
Ut jam dies hæc malum fert Argivis
Omnibus prorſus; tuque inter illos occideris, ſi auſus fueris
Manere meam haſtam longam, quæ tibi corpus tenerum

Lacerabit: Ac Trojanorum ſaturabis canes & alites
Pinguedine & carnibus, proſtratus ad naves Achivorum.
Sic utique locutus præibat: Illi vero ſimul ſequebantur
Clamore *cum* immenſo, acclamabant autem & copiæ a-tergo.
Sed & Argivi ex-altera-parte acclamabant, neque obliviſcebantur
Fortitudinis, ſed manebant Troüm invadentes fortiſſimos.
Clamor autem utrorumque pervenit-ad æthera, & Jovis lucidas-
domos.

LIBER DECIMUS QUARTUS.

NEſtorem autem non fugit clamor, bibentem licet:
Sed Aſclepiadem verbis alatis allocutus eſt;
Vide, nobilis Machaon, quomodo futura ſint hæc opera:
Solito-major ſane ad naves clamor florentium-ætate juvenum.
Verum tu quidem nunc bibe ſedens nigrum vinum,
Dum calida lavacra comas-pulchra Hecamede
Calefaciat, & abluat tabum ſanguinolentum:
At ego conſcenſa actutum cognoſcam ſpecula.
Sic fatus, ſcutum ſumpſit: fabre-factum filii ſui,
Jacens in tentorio, Thraſymedis equum-domitoris,
Ære collucens; ille autem habebat clypeum patris ſui.
Sumpſit porro & validam haſtam, præfixam acuto ære:
Stetitque extra tentorium; protinuſque inſpexit rem indignam,
Hos quidem turbatos, illos vero turbantes a-tergo,
Trojanos *utique* ferocientes: dirutus autem erat murus Achivorum.
Ut vero quum nigreſcit pelagus magnum unda tacita,
Præſentiens ſtridulorum ventorum celeres motus
Nullo-effectu, neque videlicet provolvitur in-hanc-vel-illam-par-
Antequam aliquis certus deſcenderit a Jove ventus:
Sic ſenex *ſecum* agitabat, diſtractus animo
Bifariam; utrum in agmen iret Danaorum equitum-velocium,
An ad Atridem Agamemnonem, paſtorem populorum.
Sic autem ei cogitanti viſum eſt utilius eſſe,
Proficiſci ad Atridem. Illi interim alii alios interficiebant,
Pugnantes: reſonabat autem eis circa corpus æs ſolidum,
Dum ferirentur enſibuſque & haſtis utrinque-acutis.
Neſtori autem obviam-facti-ſunt Jovis-alumni reges
A navibus aſcendentes, quotquot vulnerati fuerant ære,
Tydides, Ulyſſeſque, & Atrides Agamemnon.
Longe enim ſeorſum a pugna ſubductæ erant naves *ipſorum*,
Littore in maris cani: nam primas uſque-in-planitiem
Traxerant, & murum ad puppes ædificarant.
Haud enim, quamvis latum eſſet, potuit omnes
Littus naves capere: arctabantur autem copiæ.
Ideo alias-ante-alias-more-ſcalarum ſubduxerant, & implêrant to-
Littoris fauces longas, quantum complectebantur promontoria.

Itaque

Itaque hi cupientes-videre tumultum & pugnam,
Hasta nixi ibant conferti: tristabatur autem ipsis
Animus in pectoribus: *iis* vero obviam-factus-est senex
Nestor, perterrefecitque animum in pectoribus Achivorum:
Quem & voce-edita allocutus-est rex Agamemnon:
O Nestor Neleïde, magna gloria Achivorum,
Cur relicto-prælio viros-perdente huc venis?
Metuo utique ne jam mihi perficiat verbum impetuosus Hector,
Ut quondam minatus est inter Trojanos concionans,
Non prius *se* a navibus ad Ilium redituruum esse,
Quam igne naves incendisset, interfecisſetque & *nos* ipsos.
Is utique sic concionabatur: illa *autem* sane nunc omnia perficiun-
O Dii-immortales: certe igitur & cæteri bene-ocreati Achivi (tur.
In animo reponunt adversus me iram, sicut Achilles;
Neque volunt pugnare ad puppes navium.
Huic autem respondit deinde Gerenius eques Nestor;
Certe *jam* hæc ipsa-re advenerunt, nec sane alio-modo
Jupiter altitonans ipse *hæc jam* moliri-potuerit.
Murus enim jam corruit, cui confidebamus,
Inviolabile naviumque & *nostrum* ipsorum muninen fore:
Hi autem ad naves veloces pugnam animo obstinato sustinent
Indesinenter: neque jam amplius noveris, diligenter licet spec-
Utra-ex-parte Achivi agitati turbentur: (tant,
Adeo promiscue cæduntur, clamorque ad cælum it.
Nos vero deliberemus, quomodo futura sint hæc opera:
Siquid consilium proficiet: Pugnam vero non nos suadeo
Ingredi: nullo enim modo vulneratum licet pugnare.
Hunc autem rursus allocutus est rex virorum Agamemnon;
Nestor, quoniam jam navium ad puppes pugnant,
Murus vero non profuit structus, neque quid fossa,
Qua facienda multa passi sunt Danai, sperabantque animo
Inviolabile naviumque & *sui* ipsorum munimentum fore;
Ita sane videtur Jovi præpotenti gratum fore,
Inglorios perire longe ab Argis hic Achivos.
Equidem nôram enim, quando lubens Danais auxiliabatur;
Scio autem nunc, quod illos [*Trojanos*] quidem æque ac beatos
Gloria-insignit, nostros vero animos & manus quasi-vinculo lig-
Verum agite, quemadmodum ego dixero, obsequamur omnes:
Naves, quæcunque primæ subductæ sunt prope mare,
Trahamus, omnesque deducamus in mare vastum:
In alto vero anchoris stabiliamus, donec venerit
Nox intempesta, si vel in ea abstineant a pugna
Trojani; deinde vero deducere-poterimus naves omnes.
Non enim reprehensione dignum est, fugere malum, ne per nocte-
quidem.
Melius *fecerit*, qui fugiens effugerit malum, quam *qui* captus fu-
Illum autem torve intuens allocutus est consiliis-abundans Ulyssi-
Atrid-

Atrida, quale tibi verbum fugit ex ſepto dentium?
Perdite, utinam ignavo exercitui alii
Præeſſes, non autem nobis imperares; quibus utique Jupiter
A juventute dedit etiam uſque ad ſenium conficere
Ardua bella, donec perierimus ſinguli.
Siccine vero tibi fert animus Trojanorum urbem latas vias haben-
Derelinquere, cujus gratia perpetimur ærumnoſi mala multa?
Tace, nequis alius utique Achivorum hunc audiat
Sermonem, quem haudquaquam vir quidem in ore omnino habuerit,
Quicunque nôrit ſuo *is* animo ſana loqui,
Sceptriferque fuerit, & ei paruerint copiæ
Tantæ, quantis tu inter Argivos imperas.
Nunc autem tuam improbo omnino ſententiam, quam dixiſti:
Qui jubes, prælio jam concerto & pugna,
Naves bonis tranſtris inſtructas in mare deducere, ut adhuc magis
Trojanis quidem optata contingant, *jam* ſuperioribus licet *pridem*:
In nos autem gravis pernicies ingruat: Non enim Achivi
Suſtinebunt bellum, dum naves in mare deducuntur;
Sed reſpicient, cedentque pugna.
Tunc ſane tuum concilium nocebit, princeps populorum.
Huic autem reſpondit deinde rex virorum Agamemnon;
O Ulyſſe, valde quidem meum attigiſti animum increpatione
Gravi; ſed neutiquam ego invitos jubeo
Naves bonis tranſtris inſtructas in mare deducere filios Achivorum:
Nunc vero *utinam* ſit, qui illo melius conſilium dicat,
Vel juvenis, vel ſenex: mihi autem lubenti adfuerit.
Inter hos vero & locutus eſt pugna ſtrenuus Diomedes:
Prope *adeſt* vir, non diu inquiremus; ſiquidem velitis
Obſequi; & haud præ ira *ſententiam meam* vituperetis unuſquiſque,
Eo quod natu minimus ſim inter vos:
Patre tamen ex nobili & ego genere glorior eſſe
Tydeo, quem Thebis ingeſta terra cooperuit.
Portheo enim tres filii egregii procreati ſunt,
Habitabant autem in Pleurone & excelſa Calydone,
Agrius, & Melas, tertius vero erat eques Oeneus,
Patris mei pater; virtute autem præſtabat inter illos.
Aſt hic quidem ibidem vixit; pater vero meus Argis habitavit,
Actus erroribus; ita enim Jupiter voluit, & Dii cæteri.
Adraſti autem duxit *unam* e filiabus, habitabatque domum
Divitem opum, abundeque ei erant arva
Tritici feracia, multique plantarum erant horti ſeorſum;
Multa etiam ei pecora erant; excelluit autem ſupra omnes Achivos
Haſtæ peritia: hæc vero audienda erant vobis, ut verum eſt.
Ideo non me genere quidem ignavum & imbellem putantes,
Sententiam ſpreveritis libere prolatum, quam quidem recte dixero.
Agite; eamus ad pugnam, etſi vulnerati, præ neceſſitate:
Ibi deinde ipſi quidem propinqui ſtemus prælio,

Extra

Extra tela, ne forte quis ſuper vulnere vulnus accipiat:
Cæteros vero adhortantes immittemus: qui jam pridem,
Animo gratificantes, ſeorſum ſtant, nec pugnant. (cuti ſunt:
Sic dixit. Illi vero ei omnino quidem auſcultabant, atque obſ.
Perrexerunt itaque ire, præibatque ipſis rex virorum Agamemnon.
Neque vero cæcam-ſpeculationem habuit inclytus terræ-quaſſa-
Sed ad ipſos acceſſit, ſeni viro ſimilis: (tor [*Neptunus*,]
Dexteram autem prehendit manum Agamemnonis-Atridæ,
Et eum edita-voce verbis alatis allocutus eſt;
Atride, nunc utique Achillis pernicioſum cor
Lætatur in pectoribus, cædem & fugam Achivorum
Aſpicientis: quoniam non ei ineſt mens, ne exigua quidem.
Verum ille quidem ſic pereat, Deuſque illum ignominia-afficiat;
Tibi vero nondum prorſus omnino Dii beati irati ſunt:
Sed adhuc ſane Trojanorum duces atque principes,
Latum pulvere implebunt campum; tuque videbis ipſos
Fugientes ad urbem, a navibus & tentoriis.
Sic locutus, altum exclamavit, curſu concitus per campum.
Quantum utique novies-mille exclamant, vel decies-mille
Viri in pugna, certamen committentes Martis:
Tantam ex pectoribus vocem rex quaſſator-terræ
Emiſit: Achivis autem ingens robur immiſit unicuique
In cor, ut indeſinenter pugnarent & præliarentur.
Juno autem inſpexit, aureum-ſolium-habens, oculis;
Stans, ex Olympo a vertice; ſtatimque agnovit
Satagentem quidem, pugnam per glorioſam,
Fratrem-germanum & levirum, gaudebatque animo.
Jovem vero in ſummo cacumine fontibus-irriguæ Idæ
Sedentem vidit; odioſus autem ei erat animo.
Anxie igitur cogitavit deinde magnis-oculis veneranda Juno,
Quomodo deciperet Jovis animum Ægiochi:
Hoc autem ei in animo optimum viſum eſt conſilium,
Ire ad Idam, poſtquam ſcite ornaſſet ſe ipſam,
Si forte *ille* cuperet juxta-dormire amore (cemque
Propter ejus pulchritudinem, illi autem ſomnum jucundumque dul-
Funderet in palpebras atque præcordia prudentia.
Perrexit igitur ire in thalamum, quem ei charus filius ſtruxerat
Vulcanus, ſolidas autem fores poſtibus aptaverat
Cum clave arcana: quem porro *thalamum* haud Deus alius aperire
Illuc hæc ingreſſa, fores clauſit fulgentes: (poterat.
Atque ambroſia-quidem primum a corpore amabili
Sordes omnes purgavit, unxitque ſe pingui oleo,
Divino, ſuavi, quod utique ſibi odoriferum erat;
Cujus, ſi modo agitaretur in Jovis ſolida domo,
Etiam ad terramque & cœlum pervenit halitus:
Eo utique illa corpus pulchrum cum unxiſſet, atque capillos
Pexuiſſet, manibus cincinnos compoſuit nitentes,

Pulchros,

Pulchros, divinos, a capite *fluentes* immortali.
Circum porro divinum peplum induit, quod ei Minerva (multa:
Expoliverat elaborate-concinnatum, intexueratque artificii-plena
Aureisque *hoc* fibulis ad pectus *suum* nectebat.
Cinxit autem se zona, centum fimbriis concinnata;
Inauresque immisit in scite-perforatas auriculas, (bat multa.
Tribus-gemmarum-oculis-insignes, elaboratas: gratiaque effulge-
Calyptra porro desuper velavit se augustissima Dearum,
Pulchra, recens-facta; candida autem erat, sol veluti.
Pedibus demum sub nitidis ligavit pulchros calceos.
Tum postquam omnem circum corpus adposuerat ornatum,
Perrexit ire ex thalamo; advocatamque Venerem,
Ab aliis seorsum Diis, verbis *ita* allocuta est;
Nunquid mihi obsequi voles, dilecta filia, *in eo* quod dixero?
An recusaveris; irata ob id animo,
Quod ego Danais, tu autem Trojanis auxiliaris?
Huic autem respondit dein Jovis filia Venus;
Juno, veneranda Dea, filia magni Saturni,
Eloquere quod in-animo-habes: perficere enim me animus jubet,
Si possum quidem perficere, & si perfici potest.
Hanc autem dolos-struens allocuta est veneranda Juno:
Da nunc mihi amabilitatem & desiderium, quo utique tu omnes
Domas immortales, atque mortales homines:
Vado enim visura almæ fines terræ,
Oceanumque, Deorum parentem, & matrem Tethyn;
Qui me in suis ædibus magna-cum-cura-nutrierunt & educarunt,
Excipientes a Rhea, quando nempe Saturnum late sonans Jupiter
Terram subter dejecit & infructuosum mare.
Illos vado visura, & ipsis acerbas lites dirimam:
Jam enim diuturno tempore inter se abstinent
Cubili & amore, quoniam ira *eis* invasit animum.
Quod-si illos quidem verbis *meis* persuasos suo-sibi animo
In lectum reduxero, ut-jungantur amore;
Semper sane eis dilectaque & veneranda vocabor.
Hanc autem rursus allocuta est amans-risum Venus;
Non licet, neque decet, tu-quod-petisti, recusare;
Jovis enim potentissimi in ulnis dormis.
Dixit; & a pectoribus solvit acu-pictum cingulum,
Variam; in eo autem sibi delinimenta omnia inclusa erant:
Ibi inerat quidem amor, inerat desiderium, inerat & amantium-
colloquium,
Blandiloquentia scilicet, quæ furtim-surripit mentem etiam pruden-
Hoc utique ei imposuit manibus, verbaque fecit, dixitque; (tium:
Accipe nunc hoc cingulum, tuoque reconde sinu,
Variam, in quo omnia inclusa sunt: neque te puto
Re-infecta redituram, quicquid mentibus tuis concupieris. (no;
Sic dixit: Subrisit autem magnos-oculos-habens veneranda Ju-

Sub-

Subridenſque, deinde ſuo recondidit ſinu.
Ac tum quidem ivit ad domum, Jovis filia, Venus:
Juno autem feſtinans reliquit verticem Olympi,
Pieriamque ſupergreſſa, & Emathiam amœnam,
Ferebatur ſuper equeſtrium Thracum montes nivoſos,
Summa cacumina: neque terram carpebat pedibus.
Ex Atho autem ad pontum deſcendit fluctuantem:
Lemnumque pervenit, *in* urbem divini Thoantis,
Ubi Somnum convenit, fratrem Mortis,
Inque ejus hæſit manu, verbaque fecit, dixitque;
Somne, rex omniumque Deorum omniumque hominum;
Si quidem unquam antea meo verbo auſcultaſti, etiam nunc
Obſequere, ego autem tibi habeo gratias dies omnes:
Sopito mihi Jovis ſub palpebris oculos fulgentes,
Statim, poſtquam ego accubuero in amore. (tuum,
Dona autem tibi dabo, pulchrum ſolium, incorruptum in-perpe-
Aureum; Vulcanus nempe meus filius utroque-pede-claudus
Fabricabit elaboratum; ſub pedibuſque ſcabellum mittet,
Cui utique imponas nitidos pedes dum-convivaris.
Hanc autem reſpondens allocutus eſt ſuavis Somnus;
Juno, veneranda Dea, filia magni Saturni,
Alium quidem ego Deorum ſempiternorum
Facile ſopiverim; etiam torrentis fluenta
Oceani, qui quidem parens omnibus eſt:
Jovem autem non ego Saturnium prope adiero,
Neque ſopivero, quando non ipſe quidem juſſerit.
Jam enim me & alias tuum ſupere-fecit mandatum,
Die iſto, quando ille magnanimus Jovis filius [*Hercules*]
Navigabat ex Ilio, Trojanorum urbe direpta.
Tum ego ſane demulſi Jovis mentem Ægiochi
Suavis circumfuſus: tu autem ei mala ſtruebas animo,
Excitatis ſævorum ventorum in pontum flatibus:
Et eum deinde ad Con bene habitatam de-curſu-detuliſti,
Seorſum ab amicis omnibus: *Jupiter* autem experrectus indigna-
Proturbans per domum Deos; me autem maxime omnium (batur,
Quærebat, & me perditum ab æthere injeciſſet ponto,
Niſi nox domitrix Deorum ſervâſſet & hominum,
Quam adivi fugiens: ille autem cohibuit-ſe, iratus licet;
Verebatur enim, ne Nocti celeri ingrata-animo faceret.
Jamque rurſus hoc me jubes periculoſiſſimum aliud perficere.
Hunc autem rurſus allocuta eſt magnis-oculis veneranda Juno;
Somne, quid vero tu hæc in mentibus tuis cogitas?
Putaſne ita Trojanis favere late-ſonantem Jovem,
Sicut propter Herculem iratus eſt, filium ſuum?
Quin ito *mecum*; ego autem tibi Gratiarum unam juniorum
Dabo ducendam, & tuam vocandam conjugem,
Paſitheam, quam ſemper cupis dies omnes.

Sic dixit. Gavisus est autem Somnus, respondensque allocutus
Age, nunc mihi jura inviolabilem Stygis aquam, (est;
Manuque altera quidem tange terram almam,
Altera vero mare marmoreum; ut nobis omnes
Testes sint inferi Dii, Saturnum circa existentes;
Omnino *te* mihi daturam esse Gratiarum unam juniorum,
Pasitheam, quam & ego cupio dies omnes.
Sic dixit. Neque non obsecuta est Dea ulnas-candida Juno;
Jurabat autem ut *is* jubebat, Deosque nominabat omnes
Subtartareos, qui Titanes appellantur.
Tum postquam juraveratque, absolveratque juramentum,
Illi *simul* ibant, Lemnique & Imbri urbe relicta,
Caligine induti, celeriter conficientes iter:
Ad Idam autem pervenerunt fontibus irriguam, matrem ferarum,
Id Lecton; ubi primum liquerunt mare: hique super terra
Bant: summa autem sub pedibus quassabatur sylva.
Atque illic Somnus quidem mansit, antequam Jovis oculi viderent
Abiete conscensa admodum-procera, quæ tunc in Ida (eum,
Altissima enata per aërem ad æthera ibat:
Illic *is* sedit ramis dense-opertus abiegnis,
Avi argutæ similis, quam utique in montibus
Chalcidem nominant Dii, homines autem Cymindin.
Juno autem celeriter conscendebat *in* Gargarum summum
Idæ excelsæ: vidit autem *eam* nubes-cogens Jupiter.
Ut vero vidit, continuo illum amor prudentia præcordia coope-
Perinde-ac quando primum congressi sunt amore, (ruit,
Dubili inito suis clam parentibus:
Stetit autem ipsam ante, verbaque fecit, dixitque;
Huc Juno, quo festinans ab Olympo huc venis?
Equi autem non adsunt & currus, quos conscendas.
Hunc autem dolos-struens allocuta est veneranda Juno;
Ito visura almæ fines terræ,
Oceanumque Deorum parentem, & matrem Tethyn,
Qui me in suis ædibus magna-cum-cura nutrierunt & educarunt:
Eos vado visura, & ipsis acerbas lites dirimam.
Diu enim diuturno tempore inter se abstinent
Dubili & amore: quoniam ira eis invasit animum.
Equi autem in radicibus fontibus-irriguæ Idæ
Stant, qui me ferent supra aridumque & humidum.
Nunc vero tui gratia huc ab Olympo *ob* hoc venio,
Ne-forte mihi posthac iratscaris, si silentio
Abeam ad domum profunde-fluentis Oceani.
Hanc autem respondens allocutus est nubes-cogens Jupiter;
Juno, illuc quidem licet & posthac proficisci;
Nos autem, age, amore congrediamur concumbentes:
Non enim unquam mihi sic Deæ amor, neque mulieris,
Animum in pectoribus circumfusus domuit;

Neque quando captus-fui amore Ixioniæ uxoris,
Quæ peperit Pirithoum, Diis consiliarium parem:
Neque quando Danaës pedibus-elegantis Acrisii-filiæ,
Quæ peperit Perseum, omnium clarissimum virorum:
Neque quando Phœnicis filiæ percelebris,
Quæ peperit mihi Minoaque & Diis-parem Rhadamanthyn:
Neque quando Semeles, neque Alcmenes in Thebis;
Quarum hæc quidem Herculem fortissimum peperit filium;
At Bacchum Semele peperit, gaudium mortalibus.
Neque quando Cereris, comas-pulchræ reginæ:
Nec quando Latonæ glorioſæ, neque *quando* tui ipsius:
Ut tui nunc amore-teneor, & me dulce desiderium capit.
Hunc autem dolos-struens allocuta est veneranda Juno;
Importunissime Saturnie, quale verbum dixisti?
Si nunc in amore cupis dormire
Idæ in verticibus, hæc autem *loca* propatula-sunt omnia;
Quomodo esset, si quis nos Deorum sempiternorum
Dormientes videret, Diisque omnibus interveniens
Indicaret? non equidem tuam ad domum redirem,
E cubili cum consurrexero: vituperabile certe esset.
Sed si revera vis, & tibi *hoc* gratum est animo;
Est tibi thalamus, quem tibi dilectus filius fabricatus est
Vulcanus, solidasque fores postibus aptavit:
Illuc eamus dormituri: quandoquidem tibi placet concubitus.
Hanc autem respondens allocutus est nubes-cogens Jupiter;
Juno, nec *tu* Deorum hoc metue, nec quenquam hominum
Visurum esse: talem tibi ego nubem circumfundam,
Auream: neque nos per-*eam*-viderit ne Sol quidem,
Cujus & acutissimum est lumen ad inspiciendum.
Dixit, & ulnis complexus est Saturni filius suam uxorem:
His autem subter Tellus divina summisit recentem herbam,
Lotumque roscidum, & crocum, & hyacinthum
Densum & mollem; qui a terra *eos* alte elevabat.
Hoc in *toro* cubarunt, insuperque nubem sibi-induerunt
Pulchram, auream; lucidique decidebant rores.
Sic quidem quiete dormiebat pater in Gargaro summo,
Somno & amore domitus, tenebatque in ulnis uxorem.
Perrexit vero currere ad naves Achivorum dulcis Somnus,
Nuncium allaturus terram-cingenti Neptuno:
Prope autem stans, verbis alatis *eum* allocutus est;
Alacris nunc Danais, Neptune, auxiliare;
Et ipsis gloriam præbe, parumper saltem, dum adhuc dormit
Jupiter; quoniam ipsi ego mollem soporem circumfudi:
Juno autem in amore *eum* decepit ut dormiret.
Sic fatus, hic quidem abiit ad inclytas nationes hominum:
Neptunum autem adhuc magis impulit ad auxiliandum Danais.
Statim itaque *is* inter primos longe-prosiliens hortabatur;

Argivi, etiamne rursus concedimus Hectori victoriam
Priamidæ, ut naves capiat, & gloriam referat?
At is quidem sic existimat, & gloriatur, quia Achilles
Navibus in cavis manet iratus corde:
Illius tamen non magnum desiderium erit, siquidem cæteri
Nos *fortiter*-excitemur ad defendendum invicem.
Sed agite, sicut ego dixero, obsequamur omnes:
Clypeos, quotquot optimi *sunt* in exercitu & maximi,
Nos induti, capitaque fulgentibus galeis
Tecti, manibusque longissimas hastas tenentes,
Jamus: ac ego quidem præibo; nec omnino opinor (tum,
Hectorem Priamidem mansurum, admodum licet animo-incita-
Quicunque autem vir strenuus *est*, gestatque parvum scutum hu-
Imbelliori viro det, ipse vero scutum majus subeat. (mero,
Sic dixit: Hi autem ei maxime auscultarunt, atque obsecuti sunt.
Atque hos *quidem* ipsi reges instruebant, vulnerati licet,
Tydides, Ulyssesque, & Atrides Agamemnon:
Obeuntes autem *copias* omnes, martia arma commutabant;
Fortia quidem fortis induebat, deteriora autem imbelliori dabant.
Cum postquam induissent sibi circum corpus coruscum æs,
Perrexerunt ire: præibat vero eis Neptunus quassator-terræ,
Horrendum ensem longum habens in manu robusta,
Similem fulguri: ei autem [*vel*, eo cum gladio] non fas est congredi
In pugna pernicioſa, sed metus *ejus solummodo* reprimit viros.
Trojanos vero ex-altera-parte instruebat illustris Hector.
Tum vero gravissimum certamen pugnæ intenderunt
Cæruleus-crines Neptunus, & illustris Hector;
Hic quidem Trojanis, ille vero Achivis auxilians.
Inundavit autem mare ad tentoriaque navesque
Argivorum: hi autem congrediebantur ingenti *cum* clamore.
Neque maris unda tantum boat ad terram,
Ex ponto impulsa flatu Boreæ gravi:
Neque ignis tantus ad*fremit* crepitus ardentis,
Montis in saltibus, quando concitus-exardescit crematurus sylvam:
Neque ventus tantum in quercubus alte-comantibus
Insonat, qui maxime rapidum fremit sæviens:
Quantus quidem Trojanorum & Achivorum erat clamor,
Horrende vociferantium, quando in se invicem ruerent.
Ajacem vero primus jaculatus est illustris Hector
Hasta, quippe conversus erat recta in ipsum; neque aberravit;
Sed *eum percussit* qua duo baltei circa pectora extensi erant,
Alter quidem scuti, alter vero ensis argenteis-clavis-distincti:
Atque hi *quidem* ei tutati sunt tenerum corpus: Iratus est autem
Quod sibi telum velox irritum evolasset e manu; (Hector,
Retroque sociorum in agmen cessit, mortem evitans,
Hunc quidem deinde abeuntem magnus Telamonius Ajax
Exco quæ sane multa, velocium retinacula navium,

Ad pedes pugnantium passim jacebant; horum uno sublato,
In pectus percussit super scuti orbem, prope collum:
Turbinis autem instar, concitum misit, rotatumque est circumcirca.
Ut vero quum violento ictu patris Jovis procidit quercus
Radicitus, teter autem sulfuris oritur odor
Ex ea; isque nullius amplius est animi, qui viderit
Prope existens; durum quippe Jovis magni fulmen:
Sic cecidit Hectoris celeriter humi robur in pulveribus:
Manu autem demisit hastam, insuperque scutum secutum est,
Et galeæ; circaque ipsum sonitum dedere arma varia ære.
Tum vero magno cum clamore accurrebant filii Achivorum,
Sperantes trahere *ad se*; jaculabanturque crebra
Spicula; at nemo potuit pastorem populorum
Nec cominus, nec eminus ferire: prius enim circum jecerunt se
Polydamasque, & Æneas, & nobilis Agenor, (fortissimi,
Sarpedonque princeps Lyciorum, & Glaucus eximius:
Cæterorumque nullus ipsum neglexit, sed ante
Clypeos probe orbiculatos tenebant ipsum; eumque socii
Manibus sublatum asportabant ex pugna, donec pervenit ad equos
Veloces, qui ei post pugnam & prælium
Stabant, aurigamque & currum varium habentes:
Qui porro eum urbem versus portabant graviter gementem.
Sed quando jam ad vadum pervenerunt pulchre fluentis fluvii
Xanthi vorticosi, quem immortalis genuit Jupiter;
Ibi illum e curru admoverunt terræ, eique aquam
Affuderunt: ille itaque spiritum recepit, & suspexit oculis;
Sedensque in genua, nigrum sanguinem evomuit:
Iterum vero retro lapsus est in terram, eique oculos
Nox obtexit nigra; ictus enim adhuc animum domabat.
Argivi autem, ut viderunt Hectorem seorsum euntem,
Alacrius in Trojanos irruerunt, memineruntque pugnæ.
Tunc longe primus Oïlei *filius* velox Ajax
Satnium vulneravit, cum hasta insiliens acuta,
Enopidem, quem nympha peperit Naïs eximia
Enopi armenta pascenti ad ripas Satnioentis.
Hunc quidem Oïliades hasta inclytus, prope accedens,
Vulneravit ad ile: itaque cecidit resupinus; de eo vero
Trojani & Danai commiserunt acrem pugnam.
Ad eum vero Polydamas hastam vibrans accessit ultor
Panthœdes; percussitque Prothoënorem dextrum *in* humerum,
Filium Areïlyci; per humerum autem valida hasta (ma:
Penetravit: Hic itaque in pulveribus lapsus prehendit terram pal-
Polydamas autem vehementer super eum gloriatus est, alta voce
Non equidem puto magnanimi Panthœdæ (clamans;
Manu e robusta vanum exsiliisse telum,
Sed *id* aliquis Argivorum recepit corpore, & ipsum puto
Et *baculo* innitentem, descensurum domum Plutonis intra.

Sic dixit: Argivis autem dolor exortus est, eo gloriante;
Ajaci autem maxime, bellicoso animum commovit
Telamoniadæ: hunc enim *Prothoenor* cecidit proxime:
statim igitur in *Polydamanta* abeuntem jaculatus est hasta fulgenti.
Polydamas autem ipse quidem evitavit mortem nigram,
in obliquum absiliens: excepit autem *ictum* Antenoris filius
Archilochus; huic enim Dii destinaverant perniciem:
Hunc percussit, capitisque & cervicis in commissura,
Extremam *ad* vertebram; amboque discidit nervos:
Hujus autem multo prius caput, osque, nareque
Solo allapsa sunt, quam tibiæ & genua cadentis.
Ajax itaque vicissim inclamavit eximio Polydamanti;
Perpende, Polydama, & mihi verum dic;
Annon hic vir pro Prothoënore *vicissim* occidi
Dignus: non quidem mihi ignavus videtur, neque ex ignavis;
Sed frater Antenoris equum-domitoris,
Vel filius: ipsi enim genere proxime similis videbatur *mihi*.
Sic dixit, bene cognoscens: Trojanos autem dolor cepit animo.
Tunc Acamas Promachum Bœotium vulneravit hasta,
Fratrem *suum* circumeundo-protegens: Promachus enim *eum* trahebat pedibus.
Super hunc itaque Acamas vehementer gloriabatur, alte clamans;
Argivi, sagittarii-infausti, minarum insatiabiles,
Haud sane solis laborque erit & luctus
Nobis, sed aliquando sic occidemini & vos.
Videte, ut vobis Promachus domitus dormit
Hasta mea; ut nequaquam fratris ultio
Diu insoluta sit: Quare & quivis optet vir
Fratrem in ædibus belli [*vel* cædis] vindicem sibi-relinqui.
Sic dixit: Argivis autem dolor obortus est, eo gloriante;
Peneleo autem maxime, bellicoso animum commovit;
Ruit itaque in Acamantem; ille vero non sustinuit impetum
Penelei regis; *Peneleus* autem vulneravit Ilioneum,
Filium Phorbantis divitis-pecorum, quem maxime
Mercurius Trojanorum diligebat, & possessiones *ei* dederat:
Ex hoc autem mater unicum peperit Ilioneum:
Quem tunc sub supercilio vulneravit *Peneleus* ad oculi radices,
Excussitque pupillam; hasta vero per oculum penitus,
Et per occipitium transiit: Hic itaque *in terram* desedit, manibus
Ambabus: Peneleus autem, stricto ense acuto, (porrectis
Cervicem mediam feriit; deturbavitque humi,
Ipsa cum casside, caput: adhuc vero valida hasta
Erat in oculo: *Peneleus* autem dixit, *capite tanquam*-papaveris-ca-
Denunciavitque Trojanis, & glorians verba fecit; (pite sublato,
Renunciate mihi, Trojani, illustris Ilionei
Patri charo & matri, ut lugeant in ædibus:
Neque enim Promachi uxor Alegenoridæ,

Viro charo reverſo ſe-læto-vultu-offeret, quando demum
Ex Troja cum navibus reverterimus filii Achivorum.
Sic dixit: Illos autem omnes pallidus timor cepit;
Circumſpectabatque unuſquiſque, qua effugere poſſet gravem per.
Dicite nunc mihi, Muſæ, cœleſtes domos tenentes, (niciem.
Quiſnam primus, cruentas exuvias, Achivorum
Suſtulerit, poſtquam inclinavit pugnam inclytus Neptunus.
Ajax quidem primus Telamonius Hyrtium percuſſit
Gyrtiadem, Myſorum ductorem magnanimorum:
Phalcem autem Antilochus, & Mermerum interfectos-ſpoliavit:
Meriones autem Morymque, & Hippotionem interfecit:
Teucer vero Prothoonaque peremit, & Periphetem:
Atrideſque deinde Hyperenorem, paſtorem populorum,
Vulneravit ad ile; inteſtina autem æs penitus-hauſit
Dilacerans: animaque per inflictum vulnus
Erupit exacta; illum autem tenebræ oculos texerunt.
Plurimos vero Ajax interfecit, Oïlei velox filius:
Non enim ei quiſquam par ad inſequendum pedibus erat
Viros fugientes, quando utique Jupiter fugam immitteret.

LIBER DECIMUS QUINTUS.

AT poſtquam valloſque & foſſam tranſcendiſſent
Fugientes, multique domiti-eſſent Danaorum manibus,
Trojani quidem jam ad currus repreſſa-*fuga* manebant,
Pallidi præ metu, exterriti: experrectus vero eſt Jupiter
Idæ in verticibus, ex aureum-ſolium-habentis-Junonis *amplexu*:
Stetitque raptim-exſurgens, viditque Trojanos & Achivos,
Trojanos quidem turbatos, turbantes autem *eos* a tergo
Argivos; interque hos Neptunum regem.
Hectorem vero in campo vidit jacentem; circumque ſocii
Sedebent; is autem gravi angebatur anhelitu, mente-et-viribus
defectus, (Achivorum.
Sanguinem vomens; eum quippe non imbecillimus vulneraverat
Hunc autem intuitus, miſertus eſt pater hominumque Deumque;
Ac terribili-modo torvum intuens, Junonem verbo allocutus eſt.
Certo-certius mali-artifex ô fraudulenta, tuus dolus, Juno,
Hectora nobilem ceſſare-fecit a pugna, fugavitque *ejuſdem* copias.
Haud equidem ſcio, annon rurſus machinationum perniciofarum
Prima fructum ſis perceptura, & te verberibus cædam.
An non meminiſti, quando pependiſti ab-alto, a pedibus autem
Incudes-*ſuſpenſas* demiſi duas, circum manus autem vinculum miſi
Aureum, infrangibile? tu autem in æthere & nubibus
Pependiſti; mœrore-afficiebantur autem Dii per excelſum Olym-
pum: (prehenderem,
Solvere autem non poterant circumſtantes: quemcunque autem
Projiciebam correptum de limine *cœli*, donec perveniret

In terram vix-ſpirans: me vero ne ſic quidem ira miſſum-faciebat
Vehemens *ob* dolorem Herculis divini;
Quem tu cum Borea vento inductis procellis,
Miſiſti per infructuoſum pontum, mala machinans,
Et eum deinde ad Coon bene habitatam de-curſu-detuliſti.
Ac eum quidem ego inde liberavi, & reduxi iterum
In Argos equis-aptum, multis licet malis-exercitum.
Hæc tibi rurſus in-memoriam-reducam, ut deſiſtas a fallaciis:
Ut ſcias, an tibi profuerit congreſſuſque & cubile,
Quo miſta es, veniens ſeorſum a Diis, & me decepiſti.
Sic dixit: Cohorruit autem magnis-oculis veneranda Juno,
Et eum compellans verbis alatis allocuta eſt;
Sciat nunc hoc Terra & Cœlum latum ſuperne,
Et ſubterlabens Stygis aqua, quod utique maximum
Juramentum, graviſſimumque eſt beatis Diis;
Tuumque ſacrum caput, & noſter torus ipſorum
Nuptialis, quem quidem non ego unquam temere jurarim;
Non meo hortatu Neptunus terræ-quaſſator
Cladem-infert Trojanis & Hectori, *Argivis* autem auxiliatur:
Sed nimirum ipſum *ſuus* animus incitat jubetque:
Afflictos autem ad naves videns miſeratus eſt Achivos.
Atquin & ei ego conſuluerim,
Eo ire, quo quidem tu, *O Jupiter*, atras-nubes-cogens, imperaveris.
Sic dixit: Subriſit autem pater hominumque Deumque,
Et eam reſpondens verbis alatis alloçutus eſt;
Si quidem tu jam deinceps, magnis-oculis veneranda Juno,
Idem mecum ſentiens inter immortales ſederis;
Tum eodem ſane Neptunus, etiam ſi maxime velit alio,
Confeſtim *& ſuam* converterit mentem, ad tuam & meam voluntatem.
Quin, ſi jam quidem ex-animo & vere loqueris,
Vade nunc ad cœtus Deorum, & huc vocatos-jube
Irimque accedere, & Apollinem inclytum-arcu;
Ut illa quidem ad exercitum Achivorum ære-loricatorum
Eat, & dicat Neptuno regi,
Ut, relicta pugna, ſuas ad ædes redeat:
Hectorem vero excitet ad pugnam Phœbus Apollo,
Iterumque inſpiret robur, oblivifcique-faciat dolorum
Qui nunc ei premunt præcordia: Achivos autem
Iterum avertat, imbelli fuga immiſſa:
Fugientes autem, in naves multa-tranſtra-habentes incidant
Pelidæ Achillis: Is vero excitabit ſuum ſocium
Patroclum, illumque interficiet haſta illuſtris Hector
Ilium ante; multos ubi-*ille*-peremerit juvenes
Cum alios, tum filium meum Sarpedona nobilem:
Ob Patroclum autem iratus interficiet Hectorem nobilis Achilles.
Ex eo deinceps tempore ut-iterum-in-fugam-avertantur-*Trojani* a
Semper ego efficiam perpetuo; uſque-dum Achivi (navibus

Hium

Hium excelſum ceperint, Minervæ conſiliis.
Prius autem neque ego ceſſabo ab ira, neque quempiam aliorum
Immortalium Danais auxiliari hic ſinam,
Quam Pelidæ expletum fuerit deſiderium;
Sicut ei promiſi primum, meoque annui capite
Die illo, quando mihi Dea Thetis tetigit genua,
Supplicans, ut honorarem Achillem urbium-vaſtatorem.
Sic dixit: Neque non-obſecuta-eſt Dea ulnas-candida Juno;
Diſceſſit itaque ab Idæis montibus, *ut iret* ad excelſum Olympum.
Sicut vero cum ſe arrigit mens viri, qui per multas
Terras profectus, præcordiis *in* prudentibus ſecum-cogitat,
'Huc iverim, vel illuc,' animoque-verſat multa:
Sic celeriter viam-carpens pervolavit veneranda Juno;
Pervenitque in excelſum Olympum: Congregatis autem ſuperve-
Immortalibus Diis, Jovis in domo: Illi vero conſpicati, (nit
Omnes celeriter-adſurrexerunt, & excipiebant poculis.
Atque hæc alios quidem omiſit, a Themide vero genas-pulchra
Accepit poculum: prima enim *illa* obvia venit currens,
Et eam compellans verbis alatis allocuta eſt;
Juno, cur *huc* aſcendiſti; metu utique perculſæ ſimilis-videris!
Anne valde ſcilicet te territavit Saturni filius, qui tibi maritus?
Huic autem reſpondit deinde Dea ulnas-candida Juno;
Ne me, Dea Themi, hæc interroga: ſcis & ipſa,
Qualis illius animus ſuperbus & inclemens:
At tu quidem præſis inter-Deos, in ædibus, convivio æquali:
Hæc autem & inter omnes audies immortales,
Qualia Jupiter mala opera denunciet: neque omnino puto
Omnibus una animum gaviſurum, neque mortalibus,
Neque Diis; etiamſi quis uſque nunc convivetur hilaris.
Ac quidem ſic locuta conſedit veneranda Juno:
Moleſte autem ferebant per domum Jovis, Dii: Illa vero riſit
Labiis *tenus*, non autem frons ſuper ſupercilia nigra
Exhilarata eſt: inter omnes autem, indignata locuta eſt;
Dementes, qui Jovi iraſcimur inſipientes;
Quique adhuc ipſum cupimus compeſcere, propius accedentes,
Vel ſuaſu, vel vi: is vero e-longinquo-ſedens noſtri-rationem-non
Neque movetur: ait enim inter immortales Deos (habet,
Viribuſque potentiaque eximie *ſe* eſſe optimum.
Quare tolerate, quodcunque vobis malum immittat unicuique:
Jam enim nunc opinor Marti utique damnum illatum eſſe:
Filius enim ei interiit in pugna, chariſſimus hominum,
Aſcalaphus, quem ait ſuum eſſe impetuoſus Mars.
Sic dixit: Mars autem robuſta feriebat-ſibi fœmora
Manibus pronis, lugens autem allocutus eſt;
Ne nunc mihi ſuccenſeatis, cœleſtes domos incolentes,
Quod-ulciſci-velim cœdem filii, profectus ad naves Achivorum,
Etiam ſi mihi *ſit* fatale, Jovis percuſſum fulmine

Jacere,

facere, una-cum mortuis, in sanguine & pulvere.
Sic dixit: & equos jussit Terroremque Horroremque
Jungere: ipse autem arma induebat collucentia:
Tum sane quædam majorque & gravior alia
A Jove in immortales ira & indignatio exorta fuisset,
Nisi Minerva, cunctis metuens Diis,
Prosiluisset extra vestibulum, liquissetque sollum ubi sedebat.
Atque *Martis* quidem a capite galeam dempsit, & scutum humeris;
Hastamque sepposuit erectam, robusta e manu raptam,
Æream; ipsa vero verbis *hisce* corripuit impetuosum Martem;
Furiose, vecors, periisti: an vero tibi frustra
Aures ad-audiendum sunt, mensque etiam periit & pudor?
Non audis, quæ dicit Dea ulnas-candida Juno?
Quæ jam nunc a Jove Olympio venit:
An velis ipse quidem, perpessus mala multa,
Reverti ad-Olympum, dolens utique, necessitate;
Atque etiam cæteris malum magnum omnibus creare?"
Continuo enim Trojanos quidem magnanimos & Achivos (pum:
Linquet *Jupiter*, ad nos autem veniet turbas-excitaturus in Olym-
Corripiet autem alium-post-alium, quique in culpa *sit*, quique etiam
Quare te nunc jubeo missam-facere iram de filio tuo: (non-
Jam enim aliquis, eo & vi & manibus fortior, (est,
Vel interfectus est, vel etiam posthac interficietur: difficile quippe
Omnium hominum liberare *a morte* progeniemque partumque.
Sic locuta, collocavit in solio impetuosum Martem.
Juno autem Apollinem vocavit domum extra,
Irimque, quæ Diis internuncia *est* immortalibus;
Et eos compellans, verbis alatis allocuta est;
Jupiter vos in Idam jubet venire quam celerrime:
Ac postquam veneritis, Jovisque vultum aspexeritis,
Facite, quicquid ille hortatus fuerit & jusserit.
Ac quidem sic locuta, retro cessit veneranda Juno;
Consedítque in solio: ii vero properantes volabant,
Idamque pervenerunt fontibus-irriguam, matrem ferarum:
Invenerunt autem late-sonantem Saturnium in Gargaro summo
Sedentem, circumque ipsum odorata nubes circumfusa erat:
Ili autem ut coram venerunt Jove nubes-cogente,
Steterunt; neque iis visis iratus est animo,
Quoniam sibi celeriter verbis suæ uxoris paruerant:
Irim autem priorem verbis alatis allocutus est;
Vade age, Iri velox, Neptuno regi
Omnia hæc nuncia, neque falsa-nuncia sis:
Relicta illum jube pugna atque prælio,
Ire ad cœtus Deorum, vel in mare vastum.
Si vero meis non verbis parebit, sed aspernabitur,
Perpendat deinde mente & animo,
Ne me nequaquam, fortis ut ut sit, invadentem valeat
Sustinere;

Sustinere; quoniam eo profiteor viribus multo præstantiorem me
Et natu majorem: illius autem non veretur cor (esse,
Æqualem mihi se-profiteri, quem metuunt etiam cæteri.
Sic dixit; neque non-obsecuta est alis-ventosis velox Iris:
Descendit autem ab Idæis montibus Ilium versus sacram.
Ut vero cum ex nubibus volat nix, aut grando
Gelida, *acta* impetu serenitatem-inducentis Boreæ:
Sic festinanter viam-carpens pervolavit velox Iris,
Prope autem stans allocuta est inclytum Neptunum;
Nuncium quendam tibi, Neptune crines-cærulee,
Veni huc ferens a Jove Ægiocho:
Relicta te jubet pugna atque prælio,
Ire vel ad cœtus Deorum, vel in mare vastum.
Si vero ejus non verbis parebis, sed aspernaberis,
Minatus est & ipsum-se ex-adverso pugnaturum
Huc venturum: te autem vitare jubet *suas*
Manus: quia, *quam* tu *sis*, ait viribus multo *se* præstantiorem esse,
Et natu majorem: tuum autem non veretur cor
Æqualem *te* ei profiteri, quem metuunt etiam cæteri.
Hanc autem valde indignatus allocutus est inclytus Neptunus;
Heu; certe, potens licet existens, superbe locutus est,
Si me, pari honore præditum, vi invitum coërcebit.
Tres enim ex Saturno sumus fratres, quos peperit Rhea,
Jupiter & ego, tertius autem Pluto inferis imperans: [dignitatem.
Trifariam autem omnia divisa-sunt, quisque vero *suam* sortitus est
Meæ sane sortis-erat, canum mare habitare perpetuo,
Motis-sortibus: Plutoni autem sorte-obvenere tenebræ caliginosæ;
Jovi vero obvenit cœlum latum, in æthere & nubibus. (pus:
Terra autem etiamnum communis *est* omnium, & excelsus Olym-
Quare sane nequaquam Jovis degam ex voluntate; sed quietus,
Potens licet existens, maneat *sua* tertia in portione.
Manibus vero nequid me omnino, Ignavum veluti, territet.
Filias enim & filios satius esset
Terrificis verbis incessere, quos genuit ipse;
Qui & imperitanti auscultabunt, etiam necessitate.
Huic autem respondit deinde pedibus-ventos æquans velox Iris;
Itane vero a te, Neptune crines-cærulee,
Hunc fero Jovi sermonem durumque asperumque?
An quid mutabis? Flexibiles sane mentes prudentium.
Nosti, quod majoribus-natu Erinnyes semper assecla-sunt.
Hanc autem vicissim allocutus est Neptunus terræ-quassator;
Iri Dea, valde hoc verbum recte dixisti:
Bonum & illud est, quando nuncius utilia norit:
Sed hic gravis dolor cor & animum *meum* occupat,
Cum parem-sorte & pari destinatum fato
Objurgare vult iracundis verbis.
At sane nunc quidem, indignatus licet, cedam:

Aliud vero tibi dicam, & minabor illud animo;
Siquidem invitis me & Minerva prædatrice,
Junone, Mercurioque, & Vulcano rege,
Ilio excelso parcet, neque volet
Evertere, dareque magnam victoriam Argivis;
Sciat hoc, nobis insanabilem iram fore.
Sic fatus, liquit exercitum Achaicum Neptunus:
Subiitque pontum profectus; desiderabant vero *eum* heroes Achivi.
Et tunc Apollinem allocutus est nubes-cogens Jupiter;
Vade nunc, dilecte Phœbe, ad Hectorem ære-armatum:
Jam enim terram-cingens terræ-quassator
Abiit in mare vastum, evitans iram gravem
Nostram: Nam omnino alioqui pugnam audiissent & alii,
Etiam qui inferi sunt Dii, Saturnum circa existentes,
Sed hoc & mihi multo satius, & illi ipsi
Est; quod ante veritus cessit
Manus meas: quippe haud sine-sudore perfecta-fuisset-*res*.
Sed tu quidem manibus accipe Ægidem fimbriatam,
Qua admodum incussa terreas heroas Achivos.
Tibi vero ipsi curæ sit, *O Apollo* e-longinquo-feriens, illustris Hector:
Tantisper enim ei excita robur magnum, dum Achivi
Fugientes ad naves que & Hellespontum pervenerint:
Exinde vero ipse ego consultabo opereque verbisque,
Ut & vicissim Achivi respirent a labore.
Sic dixit: Neque sane patri non obsequutus est Apollo:
Descendit vero ab Idæis montibus, accipitri similis
Celeri, columbarum-occisori, qui celerrimus volucrum:
Invenit filium Priami bellicosi Hectorem nobilem
Sedentem; neque *enim* amplius jacebat; modo autem collegerat animum.
Circum se agnoscens socios: anhelitus vero & sudor
Cessarat, quando ipsum reficiebat Jovis voluntas Ægiochi.
Prope autem stans allocutus est longe-jaculans Apollo;
Hector, fili Priami, cur nam tu seorsum ab aliis
Sedes viribus-defectus? nunquid aliquis te dolor invasit?
Hunc autem languidus allocutus est pugnam-expedite-ciens Hector;
Quisnam vero tu es, optime Deorum, qui me interrogas coram?
Non audis; quod me navium ad puppes Achivorum,
Suos socios perdentem, pugna strenuus percussit Ajax
Saxo in pectus, cessareque *me* fecit ab animosa fortitudine?
Et sane ego putabam *me* mortuos & domum Plutonis
Die hoc visurum; quippe charam expirabam animam.
Hunc autem vicissim allocutus est rex e-longinquo-feriens Apollo;
Confide nunc, talem tibi adjutorem Saturnius
Ex Ida misit, astare *tibi* & auxiliari,
Phœbum Apollinem aureo-gladio-conspicuum; qui te etiam antea
Tueri-soleo, simul ipsumque & excelsam urbem.
Sed age, nunc equites exhortare numerosos,

Naves

Naves ad cavas ut agant veloces equos:
At ego ante iens, equis viam
Omnem complanabo, & vertam-in-fugam heroas Achivos.
Sic locutus, inspiravit robur magnum pastori populorum.
Ut vero cum stabulatus equus, hordeo-pastus ad præsepe,
Vinculo rupto currit per campum terram-pedibus-pulsans,
Consuetus lavari *in* pulchre-fluenti fluvio,
Superbiens; alte vero caput fert, circumque jubæ
Humeros motantur; ipse autem pulchritudine-*corporis* fretus,
Facile ipsum genua ferunt ad loca-consueta & pascua equarum:
Sic Hector celeriter pedes & genua movebat,
Concitans equites, postquam Dei audivit vocem.
Sicuti vero vel in cervum cornutum, vel sylvestrem capram,
Incitate-feruntur canesque & viri rustici;
Atque hunc quidem excelsa petra & denso-umbrosa sylva
Servat, neque enim ipsis *eum* prehendere in-fatis erat;
Horum autem clamore-*excitatus* apparet leo maxillis-terribilibus
Ad viam, statimque omnes avertit, ardenter licet persequentes;
Sic Danai, hactenus quidem, catervatim perpetuo sequebantur,
Ferientes ensibusque & hastis utrinque-acutis:
Sed postquam viderunt Hectorem obeuntem ordines virorum,
Metu-perculsi-sunt, omnibusque in pedes decidit animus.
Iis autem dein concionatus est Thoas, Andræmonis filius,
Ætolorum longe præstantissimus, peritus quidem jaculo-*pugnæ*,
Strenuusque etiam in stataria *pugna*; concione vero ipsum pauci
Achivorum
Vincebant, quando juvenes contenderent de eloquentia:
Qui *utique* inter illos prudens concionatus est & dixit;
O Dii, profecto ingens miraculum hoc oculis video:
Cum ita jam de integro exsurrexit, morte evitata,
Hector: Atqui ipsum omnino sperabat animus cujusque,
Manibus sub Ajacis mortuum esse Telamonidæ:
Sed aliquis rursus Deorum liberavit & servavit
Hectorem, qui profecto multorum Danaorum genua solvit:
Quemadmodum & nunc itidem-fore puto; non enim sine
Jove altitonante primus-inter-pugnatores stat, adeo animo-incito
Sed agite, sicut ego dixero, pareamus omnes:
Multitudinem quidem ad naves jubeamus redire;
Ipsi vero, quotquot fortissimos in exercitu profitemur *nos* esse,
Stemus; si qua primum arcere poterimus, occurrentes
Hastis cum elevatis; hunc autem puto, ardentem licet,
Animo veriturum Danaorum ingredi multitudinem.
Sic dixit: Illique ei maxime quidem auscultarunt & paruerunt
Itaque Ajax & Idomeneus rex,
Teucer, Merionesque, Megesque par Marti,
Ad pugnam copias-instruebant, proceribus convocatis,
Hectorem & Trojanos contra sed retro.

Multitudo-*imbecillior* ad naves Achivorum redibant.
Trojani vero priores in-eos-impetum-fecerunt conferti; præibat autem Hector
Passibus-magnis gradiens; anteibat autem ipsum Phœbus Apollo,
Indutus humeros nube, tenebatque ægidem impetuose-versatilem,
Horrendam, undique-hirtam, insignem, quam faber
Vulcanus Jovi dederat gestandam, ad fugandos-*in-pugna* viros:
Hanc ille in manibus tenens, præibat copiis.
Argivi vero, impetum-sustinuerunt conferti; excitatus est autem (clamor
Acutus utrinque: a nervis vero sagittæ
Exsiliebant; multaque hastilia fortibus e manibus,
Alia quidem in corpore figebantur bellicosorum juvenum;
Multa vero & in-medio, antequam corpus pulchrum attingerent,
In terra stabant-*fixa*, cupientia corpore se saturare. (Apollo,
Ac quamdiu quidem ægida manibus tenebat immotam Phœbus
Tamdiu valde utrosque tela attingebant, cadebatque populus:
Sed postquam in-vultum recta-intuens Danaorum equitum-pernicium (tum illis animos
Ægidem concussit, ipseque insuper clamavit *voce* admodum ingenti;
In pectoribus debilitavit, oblitique sunt strenuæ fortitudinis.
Sicuti autem vel boum armentum, vel gregem magnum ovium
Aeræ duæ turbant, nigra in nocte intempesta,
Adventu repentino, custode non præsente:
Sic fugati sunt Achivi imbelles: Iis enim Apollo
Immisit terrorem, Trojanis autem & Hectori gloriam dedit.
Illum vero vir interfecit virum, dissipata acie:
Hector quidem Stichiumque & Arcesilaum occidit;
Hunc quidem, Bœotorum ductorem ære-loricatorum;
Illum vero, Menesthei magnanimi fidum socium.
Æneas autem Medonta & Iasum interfecit:
Hic quidem nothus filius Oilei divini
Erat Medon, Ajacis frater; habitabat autem
Phylace terra, procul a patria, virum cum occidisset
Fratrem novercæ Eriopidis, quam habebat Oileus:
Iasus vero, dux quidem Athenienfium erat,
Filius autem Spheli vocabatur Bucolidæ.
Mecisteum autem occidit Polydamas, Echiumque Polites
Prima in acie, Cloniumque interemit nobilis Agenor.
Periochum porro Paris percussit extremum in humerum a-tergo,
Fugientem inter propugnatores; penitus autem æs adegit.
Dum *autem* hi illos spoliabant armis, interim Achivi
Ad fossam & palos delapsi profundam,
Huc & illuc fugiebant; introibantque murum, necessitate-*adacti*.
Hector autem Trojanos hortabatur, altum clamans,
Ut naves ut irruerent, omitterentque spolia sanguinolenta;
Quem autem, *inquiebat*, ego seorsum a navibus alibi animadverti ei mortem moliar, neque sane eum (tero,

Fratresque sororesque rogi participem-facient mortuum,
Sed canes *eum* distrahent ante urbem nostram.
Sic fatus, scutica super-humeros feriens-impulit equos,
Adhortans Trojanos per ordines: illi vero, cum ipso
Omnes minaciter-clamantes, dirigebant trahentes-currum equos,
Clamore immenso: ante autem Phœbus Apollo
Facile labra fossæ profundæ pedibus proruens
In medium dejecit; munivitque-tanquam-ponte-facto viam
Longam & latam, quam-longe hastæ jactus
Pertingit, cum vir roboris *sui* periculum-faciens jaculatur.
Hac *via* illi profundebantur turmatim; ante vero *ibat* Apollo,
Ægidem habens venerandam: diruebat autem murum Achivorum
Facile admodum, ut cum quis arenam puer prope mare;
Qui postquam fecerit ludicra-puerilia animo infantis,
Deinceps iterum destruit pedibus & manibus, lusitans.
Ita tu, arcitenens Phœbe, multum laborem & ærumnam *operosam*
Confudisti Argivorum, ipsisque trepidam-fugam immisisti,
Atque hoc-modo illi quidem ad naves compellebantur *tandem sc*
Invicemque adhortantes, & omnibus Diis (sistentes;
Manus attollentes, alta-voce vota-faciebant unusquisque.
Nestor autem maxime, Gerenius, custos Achivorum,
Precabatur, manus porrigens cœlum versus stellatum;
Jupiter pater, si unquam aliquis tibi in Argo tritici-ferace,
Vel bovis, vel ovis pinguia femora comburens,
Precatus est ut rediret, tu autem promisisti & annuisti;
Horum memento; & arce, Olympie, sævum diem:
Neque sic a Trojanis sinas domari Achivos.
Sic dixit orans: grande autem intonuit providus Jupiter,
Preces exaudiens Neleïdæ senis. (Ægioch
Trojani autem, ut intelligere-sibi-videbantur Jovis voluntate
Acrius in Argivos irruebant, recordabanturque pugnæ.
Veluti autem magna unda maris vasti
Navis supra latera *in eam* transcendit, quando urget
Vis venti; hæc enim maxime undas auget:
Sic Trojani magno *cum* clamore per murum scandebant.
Equos autem ubi-misissent, intro ad puppes pugnabant,
Hastis utrinque-acutis cominus; hi quidem ex curribus,
Illi vero e navibus ex-alto nigris quas conscenderant,
Longis cum contis, qui sibi in navibus jacebant
Ad-navale-prælium-apti, compacti, os induti ære.
Patroclus autem, quamdiu quidem Achivique Trojanique
Murum circa pugnabant, veloces extra naves;
Tamdiu ipse in tentorio virtutem-amantis Eurypyli
Sedebatque, & hunc oblectabat sermonibus; inque vulnere gr
Pharmaca, medelas spargebat atrorum dolorum:
Sed postquam murum impetu-cum-magno-ingressos advertit
Trojanos, ac Danaorum ortus est clamorque fugaque,

Ejulavit utique deinde, & sua percussit femora
Manibus pronis; lugensque, verbum dixit;
Eurypyle, non amplius tecum possum, indigente licet,
Hic manere; sane enim magnum certamen ortum est:
Sed te quidem famulus oblectet: at ego
Festinabo ad Achillem, ut impellam *eum* ad pugnam.
Quis autem scit, si forte ei, favente Deo, animum moveam
Admonitu *meo?* Bona utique admonitio est amici.
Atque hunc quidem sic locutum, pedes ferebant: At Achivi
Trojanos ingruentes sustinebant constanter; nec tamen poterant,
Pauciores *illos* licet existentes, repellere a navibus;
Neque itidem Trojani Danaorum valebant phalangibus
Perruptis, tentoriis se-immiscere neque navibus.
Sed sicuti amussis lignum navale dirigit
Fabri in manibus periti, qui totam
Bene callet artem præceptis Minervæ:
Sic quidem horum æqualiter pugna porrecta erat, præliumque.
Atque alii quidem circa alias pugnam pugnabant naves;
Hector vero contra Ajacem inceſſit gloria-sublimem.
Illi itaque circa unam navem capiebant *bellicum*-laborem, neque
Neque hic illum vi-abigere, & incendere igni naves; (poterant
Neque ille hunc repellere, postquam prope-admorat Deus.
Tunc filium Clytii Caletorem illustris Ajax
Ignem in navem ferentem, ad pectus percussit hasta:
Fragorem vero edidit cadens, torrisque ei excidit manu.
Hector autem ut advertit consobrinum oculis *suis*
In pulvere procubuisse, navem ante nigram;
Trojanosque & Lycios adhortatus est, altum clamans;
Trojani, & Lycii, & Dardani cominus-pugnantes,
Ne qua jam recedatis a pugna in angustia hac:
Sed filium Clytii servate, ne ei Achivi
Arma detrahant in certamine ad naves *humi* delapso.
Sic fatus, in Ajacem jaculatus est hasta fulgenti:
Atque ab eo quidem aberravit: ac deinde Lycophronem, Mastoris
Ajacis famulum, Cytherium, qui cum illo (filium,
Habitabat, quoniam virum interfecerat Cytheris inclytis;
Hunc utique percussit caput super aurem acuta hasta,
Stantem prope Ajacem: Hic autem supinus in pulvere
Navis a puppe humi decidit; solutaque sunt *ei* membra.
Ajax autem exhorruit, fratremque allocutus est;
Teucer dulcissime, sane nobis interfectus est fidus socius
Mastorides; quem nos, Cytheris huc profectum,
Atque-ac charos parentes honorabamus in ædibus;
Hunc autem Hector fortis occidit: Ubinam jam tibi sagittæ
Letiferæ, & arcus, quem tibi dedit Phœbus Apollo?
Sic dixit: Hic autem intellexit; currensque ei prope astitit
Arcum tenens in manu resilientem, atque pharetram

Sagittiferam; perquam autem cito ſagittas Trojanis immittebat;
Et percuſſit Clitum Piſenoris illuſtrem filium,
Polydamantis ſocium, præclari Panthœdæ, (dis;
Fræna manibus tenentem: Hic quidem exercebatur equis-regen-
Ea enim dirigebat, qua multo plurimæ turbabantur phalanges,
Hectori & Trojanis gratificans: ſtatim vero ei
Venit malum, quod ab eo nemo arcuit, ardenti licet:
Cervici enim ejus a tergo luctuoſa incidit ſagitta:
Decidit autem de curribus, retroceſſeruntque ejus equi,
Vacuos currus ſuccutientes-magno-cum-ſonitu: Rex vero ſenſit
Polydamas, & primus obviam venit equis. (citiſſime
Atque hos quidem ille Aſtynoo, Protiaonis filio, dedit:
Multiſque *eum* hortabatur prope *ſe* tenere in conſpectu
Equos: ipſe autem rurſus profectus primis-pugnatoribus miſtus eſt.
Teucer autem aliam ſagittam in Hectorem ære-armatum
Depromebat, & repreſſiſſet quidem *eum* a pugna prope naves Achi-
vorum, (animam:
Quandoquidem ei pugnanti-fortiſſime ſagitta-aſſecutus eripuiſſet
Sed non latuit Jovis prudentem mentem, qui cuſtodiebat
Hectorem, Teucrumque Telamonium gloria privavit;
Qui *ſcilicet* ei ſcite-tortum nervum in eximio arcu
Rupit in *Hectorem* trahenti; detorquebatur autem ei alia
Sagitta ære-gravis, arcuſque ei excidit *e* manu.
Teucer vero cohorruit, fratremque allocutus eſt;
Eheu, certe jam penitus pugnæ conſilia præcidit
Deus noſtræ, qui mihi arcum excuſſit manu;
Nervum autem diſrupit recens-tortum, quem ei illigaveram
Hodie-mane, ut ſuſtineret crebro exſilientes ſagittas.
Huic autem reſpondit deinde magnus Telamonius Ajax;
O amice, quin *tu* arcum quidem ſine, & crebras ſagittas
Jacere; quoniam confregit Deus, Danais invidens:
Sed manibus ſumpta longa haſta, & ſcutum *ferens* humero,
Pugnaque *ipſe* in Trojanos, & cæteras excita copias:
Ne ſine-labore ſaltem, victores licet, capiant
Naves bonis-tranſtris-inſtructas; ſed recordemur pugnæ.
Sic dixit: ille vero arcum quidem in tentoriis repoſuit:
Ac circum humeros ſcutum ſibi cepit quadruplex;
Capitique forti galeam ſcite-factam impoſuit,
Equinis-ſetis-comantem, terribiliter autem *et* criſta deſuper nuta-
Sumpſit autem *et* validam haſtam, præfixam acuto ære; (bat:
Perrexitque ire, admodumque celeriter currens Ajaci aſtitit.
Hector autem, ut vidit Teucri inutiles-factas ſagittas;
Trojanoſque & Lycios adhortatus eſt, altum clamans;
Trojani, & Lycii, & Dardani cominus-pugnantes,
Viri eſtote, amici, recordaminique ſtrenuæ fortitudinis,
Naves ad cavas: jam enim vidi oculis
Viri primarii a Jove inutiles-factas ſagittas.

Admodum utique facilis-agnitu Jovis hominibus est potentia,
Tum quibus gloriam superiorem dederit,
Tum quos minuat, & nolit defendere:
Sicut nunc Argivorum minuit robur, nobisque auxiliatur.
Sed pugnate ad naves conferti: Qui autem vestrum
Vulneratus eminus vel cominus, mortem & fatum assecutus fuerit
Moriatur: Non ei indecorum *erit* pugnanti pro patria
Mori; at uxorque salva *erit*, & filii in-posterum.
Et domus, & patrimonium integrum; siquidem Achivi
Abeant cum navibus dilectam in patriam terram.
Sic fatus, excitavit robur & animum uniuscujusque.
Ajax vero vicissim ex-altera-parte hortatus est suos socios;
Proh pudor, Argivi! Nunc fatius *fuerit*, vel *penitus* perisse,
Vel servatos esse, & avertisse mala a navibus,
An speratis, si naves ceperit pugnam-expedite-ciens Hector,
Pedibus *vos* perventuros esse in suam patriam terram singulos?
Annon incitantem auditis copias *suas* omnes
Hectorem, qui jam ad naves incendendas animo-fertur-incitato?
Non certe ad tripudium jubet ire, sed ad pugnam,
Nobis itaque nulla hac *est* sententia, & *nullum* consilium melius,
Quam ut cominus misceamus manusque roburque.
Melius *erit*, aut perisse semel, aut vitam-servasse;
Quam per-longum-tempus paulatim-consumi in gravi pugna,
Ita inultos ad naves, a viris deterioribus.
Sic fatus, incitavit robur & animum uniuscujusque.
Tunc Hector quidem interfecit Schedium, Perimedei filium,
Ducem Phocensium: Ajax autem interfecit Laodamanta,
Ductorem peditum, Antenoris clarum filium:
Polydamas autem Otum Cyllenium interemit,
Phylidæ [*Megetis*] socium, magnanimorum ducem Epeiorum:
In *Polydamanta* vero Meges irruit, simul-ac-hoc-vidisset; at in-
obliquum se declinavit
Polydamas; & ab-eo quidem aberravit *Meges*: Non-enim Apollo
Sinebat Panthi filium inter-primos-pugnatores domari:
Sed *Meges* Crœsmi pectus medium vulneravit hasta; (hebat.
Fragoremque *is* edidit cadens, *Megesque ei* ab humeris arma detra-
Interea autem *Megeti* insiliit Dolops, hasta-pugnandi peritus,
Lampetides, quem Lampus genuit præstantissimus virorum
Laomedontiades, peritum strenuæ pugnæ:
Hic *Dolops* tunc Phylidæ [*Megetis*] medium scutum percussit hasta,
Cominus impetu-facto; densus autem tuitus est thorax,
Quem utique ferebat cavitates-firmiter-conjunctas-habentem;
quem quondam Phyleus
Attulit ex Ephyre, fluvio a Selleënte:
Hospes enim ei dederat rex virorum Euphetes,
In pugnam ferendum, *adversus* hostes munimen:
Qui ei & tunc filii a corpore defendit perniciem.

Dolopi autem, Meges galeæ æreæ equinis-ſetis denſæ
Coni-baſin extremam perçuſſit haſta acuta,
Abrupitque equinum conum ejus: *ita ut* totus-*conus* humi
Deciderit in pulvere, recens puniceo-colore fulgens.
Dum *hoc modo* Meges cum Dolope pugnabat perſtans, & adhuc
ſperabat victoriam,
Interim *Megeti* Menelaus Mavortius venit adjutor; 540
Stetitque *Dolopi* a-latere cum haſta, latens; percuſſitque humerum a tergo;
Cuſpis vero pectus tranſegit rapido-impetu-acta, (
Ulterius tendens: is autem pronus prolapſus eſt.
Tum illi quidem irruerunt, ærea arma ab humeris
Detracturi: Hector vero cognatos adhortabatur
Omnes valde; primum autem Hicetaonidem increpabat
Fortem Melanippum: Is olim quidem flexipedes boves
Paſcebat in Percota, hoſtibus procul abſentibus:
Sed poſtquam Danaorum naves veniſſent utrinque-remis-actæ;
Reverſus ad Ilium eſt, excellebatque inter Trojanos; 550
Habitabatque juxta Priamum; iſque eum honorabat æque ac filios:
Hunc Hector *jam* increpabat, verbaque fecit, dixitque;
Itane vero, Melanippe, remiſſe-agemus? nec vel tibi
Movetur-cura tuum cor, *ob* conſobrinum occiſum?
Nonne vides, ut Dolopis circum arma *hi* occupantur?
Sed ſequere: Non enim amplius licet eminus cum Argivis
Pugnare, priuſquam vel occiderimus *eos*, vel *illi* a culmine
Ilium excelſam ceperint, interfecerintque cives.
Sic fatus, ipſe quidem præibat; ille vero ſimul ſequebatur, deo-
Argivos autem excitabat magnus Telamonius Ajax; (par vir
O amici, viri eſtote, & pudorem habete in animo; 6
Et alius alium verecundantes-obſervate, per acres pugnas:
Verecundantium quippe virorum plures ſalvi, quam occiſi ſunt;
Fugientium vero neque gloria exſurgit, nec ullum auxilium.
Sic dixit: Illi vero etiam per-ſe arcere *haſtem* prompto-erant-
Mente autem reponebant verbum; muniebantque naves (animo
Muro aheneo: In *eos* autem Jupiter Trojanos excitabat.
Antilochum autem impellebat pugna ſtrenuus Menelaus;
Antiloche, nemo te junior eſt alius Achivorum, 6
Neque pedibus velocior, neque robuſtus, ſicut tu ad pugnandum:
Aggredere, ſi qua aliquem Troüm exſiliens virum percutere-poſſis.
Sic fatus, ipſe quidem rurſus receſſit, hunc quum incitaverat:
Exſiliit igitur *Antilochus* extra primos-pugnatores, & jaculatus e
Circum ſe ſpectans: Trojani autem receſſerunt, (haſta fulgenti
Viro jaculante; is vero non irritum telum emiſit;
Sed Hicetaonis filium animoſum Melanippum,
Euntem in pugnam percuſſit pectore ad papillam;
Fragorem vero edidit cadens, & ſonitum-dedere arma ſuper ipſo:
Antilochus autem irruit, canis tanquam, qui in hinnulum
Vulneratum accurrit, quem e cubili exſilientem 8

Venato

Venator assequutus fuerit jaculando, solveritque membra:
Sic in te, Melanippe irruit Antilochus bellicosus,
Arma detracturus: Sed non latuit Hectorem nobilem,
Qui ei obvius venit currens per prælium:
Antilochus autem non mansit, impiger licet existens bellator;
Sed is fugit quidem, feræ quæ malum patravit similis,
Quæ canem ubi interfecerit, vel bubulcum circa boves,
Fugit, antequam multitudo congregetur virorum:
Sic fugit Nestorides; in eum vero Trojanique & Hector,
Clamore cum ingenti, tela luctuosa fundebant:
Stetit tamen conversus, postquam venit ad agmen sociorum.
Trojani autem, leonibus similes cruda-vorantibus,
In naves ruebant; Jovisque perficiebant mandata;
Qui eis semper excitabat robur magnum, debilitabatque animos
Argivorum, & gloriam auferebat; horum vero excitabat animos.
Hectori enim ejus animus volebat gloriam præbere
Priamidæ, ut navibus recurvis immane ardentem ignem
Injiceret indefessum; Thetidisque enormem supplicationem
Totam perficeret: Hoc enim exspectabat providus Jupiter,
Navis ardentis splendorem oculis ut videret.
Ex illo enim *tempore* erat iterum in fugam a navibus
Conjecturus Trojanos, Danaisque gloriam præbiturus.
Hæc cogitans, naves in cavas suscitabat
Hectorem Priamidem, perquam ardentem etiam per se.
Furebat autem is, veluti cum Mars hastam vibrans, vel pernicioſus
In montibus furit, profundæ in densis recessibus sylvæ: (ignis
Spumaque circum os oriebatur, eique oculi
Fulgebant torvis sub superciliis: circum autem cassis
Horrendum tempora quassabatur pugnantis
Hectoris: Ipse enim ei ab æthere erat auxiliator
Jupiter, qui eum plures inter viros solum existentem
Honorabat, gloriaque extollebat: Brevis enim ævi erat
Futurus: jam enim in eum urgebat fatalem diem
Pallas Minerva sub Pelidæ viribus.
At sane volebat *Hector* perrumpere ordines virorum, tentans,
Quacunque plurimam turbam videret, & arma optima:
Sed ne sic quidem poterat perrumpere, valde licet ardens:
Sustinebant enim quadratis ordinibus conferti, veluti petra
Excelsa, magna, canum mare prope existens;
Quæ sustinet stridulorum ventorum vehementes incursiones,
Undasque ingentes, quæ illiduntur in ipsam:
Sic Danai Trajanos sustinebant firmiter, neque fugiebant.
At *Hector* fulgens igne undique, insiliit turbæ:
Irruit autem, veluti cum unda velocem in navem illiserit
Impetuosa e nubibus ventis aucta, *navis* autem tota
Spuma cooperta est, ventique vehemens flatus
In velo fremit; trepidantque animo nautæ

Timentes; parvulo enim ſpatio a morte *diſtantes* ſubvehuntur:
Sic ſcindebatur animus in pectoribus Achivorum.
At *Hector*, tanquam leo infeſtus bobus ſuperveniens,
Quæ in irriguo-loco paludis magnæ paſcuntur
Innumeræ, interque eas *ſit* paſtor haud recte gnarus
Cum fera pugnare, camuris-cornibus bovis circa cædem:
Atque hic quidem cum primis aut poſtremis bobus
Uſque ſimul-graditur, *leo* vero in medias irruens
Bovem vorat, cæteræque omnes territæ-fugiunt: ſic tunc Achivi
Divinitus in-fugam-conjecti-ſunt ab Hectore & Jove patre
Omnes; *Hector* autem ſolum occidit Mycenæum Periphetem,
Coprei dilectum filium, qui *Copreus* Euryſthei regis
Nuncius ibat ad vim Herculeam:
Hoc *utique* genitus erat ex patre multo deteriore filius præſtantior
Omnigenis virtutibus, & pedibus, & pugnando;
Et prudentia *quoque* inter primos Mycenæorum fuit:
Qui tunc Hectori gloriam ſuperiorem præbuit:
Converſus enim retro, in ſcuti extrema-ora offendit,
Quod ipſe geſtabat; talare munimentum adverſus-jacula:
Eo hic impeditus, cecidit ſupinus; caſſis autem
Terribiliter circumſonuit circa tempora prolapſi:
Hector autem cito animadvertit, currenſque ei prope aſtitit,
Pectorique haſtam infixit, charoſque ipſum prope ſocios
Interfecit: Illi autem non poterant, triſtes licet ob ſocium,
Opitulari; ipſi enim valde timebant Hectorem nobilem.
Intra-ordines autem receſſerunt navium, circumque *eos* ſepſerunt
extremæ: (inſequebantur.
Naves, quæ propius *a mari* ſubductæ erant; *hoſtes* autem certatim
Argivi igitur a navibus quidem receſſerunt præ neceſſitate
Prioribus, illic autem ad tentoria manſerunt
Conferti, nec diſſipabantur per caſtra: Retinebat enim pudor
Et metus; perpetuo enim vociferantes hortabantur invicem:
Neſtor autem maxime, Gerenius, cuſtos Achivorum,
Obteſtabatur per parentes ſupplicans viro cuique;
O amici, viri eſtote, & cum-pudore reveremini animo
Alios homines? & recordamini quiſque
Filiorum, & uxorum, & poſſeſſionis, & parentum,
Sicui vivunt, & ſicui mortui ſunt.
Hos per hic ego ſupplico, non præſentes,
Ut-ſtetis fortiter; neque, *quæſo*, vertamini in fugam.
Sic fatus, accendit robur & animum cujuſque:
Illis autem, ab oculis nubem caliginis ſubmovit Minerva
Divinitus-immiſſam; valdeque ipſis lux coorta eſt utrinque,
Et ex-parte navium, & *ex parte* omnibus-æque-gravis prælii.
Hectorem autem conſpexerunt pugna-ſtrenuum, & ſocios,
Tum quotquot a-tergo abſtiterant, neque pugnabant,
Tum quotquot ad naves pugnam pugnabant, veloces:

Neque vero amplius Ajaci magnanimo placuit mente
Stare, ubi alii consistebant filii Achivorum:
Sed hic navium tabulata obibat, magnis-passibus gradiens,
Versabatque contum magnum navalem in manibus,
Compactum clavis-ferreis, duorum-et-viginti-cubitorum.
Ut vero quum vir equis desultoriis-uti peritus,
Qui postquam ex multis quatuor selegit equos.
Agitans ex campo magnam ad urbem incitat
Publicam per viam, multique eum admirantes-spectant
Viri & mulieres; ipse autem firmiter sine-lapsu assidue
Subsiliens, alias in alium alternat; illique *interim* volant:
Sic Ajax multa velocium tabulata-excelsa-in-puppibus navium
Obibat-magnis-passibus gradiens; voxque ejus ad æthera perve-
Semper enim terribiliter clamans Danaos hortabatur (niebat:
Navesque & tentoria defendere. At neque Hector
Manebat in Trojanorum turba bene armatorum:
Sed sicut avium volucrium aquila fulva
Gentem invadit, fluvium juxta pascentium,
Anserum, vel gruum, vel cygnorum longa-colla-habentium:
Sic Hector impetu ferebatur-recta in navem prora-cæruleam,
Prorsum prorumpens; eumque Jupiter impellebat a tergo
Manu valde magna, concitabatque populum una-cum ipso.
Iterum vero acris pugna ad naves commissa est:
Dixisses certe indefessos & indefatigabiles, inter-se
Occurrere in prælio: tanto cum impetu pugnabant:
Ac pugnantibus hic erat animus: Achivi quidem
Non putabant *se* evasuros e clade, sed perituros:
Trojanis autem credebat animus in pectoribus cujusque,
Naves incensuros esse *se*, occisurosque heroas Achivos.
Atque hi quidem his animis inflabant sibi invicem.
Hector autem puppim navis prehendit pontum-transeuntis,
Pulchræ, velocis, quæ Protesilaum advexerat
Ad Trojam, neque retro reduxit *eum* in patriam terram:
Hujus utique pro nave Achivique Trojanique
Occidebant alii-alios cominus: Neque sane ii
Sagittarum impetus eminus exspectabant, neque jaculorum;
Sed cominus stantes, unum animum habentes,
Acutis jam securibus & bipennibus pugnabant,
Et ensibus magnis, & hastis utrinque acutis.
Multi vero gladii pulchri, nigris-inditi-manubriis, capulis-magnis,
Alii quidem e manibus in-terram cadebant, alii vero ab humeris
Virorum pugnantium: fluebatque sanguine terra nigra.
Hector autem puppim-*navis* postquam prehenderat, non dimittebat,
Summam-puppis-partem manibus tenens; Trojanis vero inclama-
Ferte ignem, simulque & ipsi conferti excitate pugnam. (bat;
Nunc nobis omnium Jupiter instar diem dedit;
Ut naves capiamus, quæ huc Diis invitis profectæ,

Nobis

Nobis clades multas intulerunt, ignavia seniorum;
Qui me, volentem pugnare ad puppes navium,
Ipsumque detinebant, inhibebantque exercitum.
Verum si tum lædebat mentes late-sonans Jupiter
Nostras, nunc ipse impellit & jubet.
Sic dixit: Illi autem inde acrius in Argivos irruebant:
Ajax autem non amplius sustinebat, obruebatur enim telis;
Sed recedebat paululum, (putans se moriturum esse,)
Ad transtrum septem-pedale; liquit vero tabulata navis undique.
Ibi ille stabat observans; hastaque assidue (æqualis:
Trojanos arcebat a navibus, quicunque ferret indefessum ignem: 731
Semperque horrendum clamans, Danaos hortabatur;
O amici, heroës Danai, famuli Martis;
Viri estote, amici, recordaminique strenuæ fortitudinis.
An aliquos putamus esse adjutores a tergo?
Aut aliquem murum firmiorem, qui viris perniciem arceat?
Non quidem aliqua prope est urbs turribus munita,
Qua defendamur, suis vicibus-succedentem exercitum habentes:
Sed enim in Trojanorum campo bene armatorum,
Ponto admoti, longe sedemus a patria terra: 49
Ideo in manibus salus, non in remissione pugnæ.
Dixit, & furens insectabatur hasta acuta:
Quicunque utique Trojanorum cavas ad naves ferretur
Cum igne ardenti, *in* gratiam Hectoris concitantis;
Hunc Ajax vulnerabat, excipiens acuta hasta:
Duodecim adeo ante naves cominus ferlit.

LIBER DECIMUS SEXTUS.

SIC hi quidem de navi bonis-transtris-instructa pugnabant:
Patroclus autem Achilli astabat, pastori populorum,
Lacrymas calidas fundens; tanquam fons aquis-niger,
Qui utique ab excelsa petra nigram fundit aquam.
Hunc autem intuens miseratus est pedibus-celer nobilis Achilles,
Et ipsum compellans verbis alatis alloeutus est;
Curnam lacrymaris, Patrocle, tanquam puella
Parvula? quæ cum matre currens, eam se-*brachiis*-suscipere flagi-
Vestem apprehendens, & properantem detinet; (tat,
Lacrymabunda autem ipsam suspicit, ut ulnis-se-attollat: 10
Huic similis, Patrocle, rorantem lacrymam effundis.
Anne aliquid Myrmidonibus nuncias, aut mihi ipsi?
An aliquem nuncium ex Phthia audivisti solus?
Vivere sane adhuc aiunt Menœtium, Actoris filium;
Vivit & Æacides Peleus inter Myrmidonas;
Quorum utique valde alterutro tristaremur mortuo.
An vero tu Argivorum gratia luges, quod ita pereant
Naves ad cavas, injustitiam propter suam?

Ele-

Eloquere; ne cela mente; ut ſciamus ambo.
Hunc autem graviter-ſuſpirans allocutus es, Patrocle eques;
O Achille, Pelei fili, multo fortiſſime Achivorum,
Ne indigneris: tam-gravis enim dolor oppreſſit Achivos.
Illi enim jam omnes, quicunque ante erant fortiſſimi,
In navibus jacent eminus cominuſque vulnerati.
Eminus quidem ſauciatus eſt Tydides fortis Diomedes;
Cominus vero Ulyſſes haſta-inclytus, atque Agamemnon:
Vulneratus etiam eſt Eurypylus in fœmore ſagitta
Atque hos quidem medici-multis-medicamentis-utentes curando-occupati ſunt,
Vulnera ſanantes: tu vero inexorabilis es, Achille.
Ne me *unquam* talis utique ceperit ira, qualem tu ſervas,
In-malum-fortis: Quiſnam a te alius juvabitur poſthac,
Si non ab Argivis *nunc* indignam perniciem propulſaveris?
Immiſericors: non utique tibi pater erat eques Peleus,
Nec Thetis mater; cæruleum autem te peperit mare,
Excelſæque petræ; quoniam tibi mens eſt ſæva.
Quod ſi aliquod mentibus tuis vaticinium vereris,
Et aliquod tibi a Jove dixit veneranda mater;
At me ſaltem mitte cito, ſimulque cæteras copias præbe
Myrmidonum, ſi forte quid luminis Danais fiam,
Da autem mihi humeris tua arma ut induam;
Si forte, me ob-ſimilitudinem-eſſe-Te credentes, abſtineant a pugna
Trojani, reſpirentque Mavortii filii Achivorum
Afflicti *jam:* exigua ſane reſpiratio in bello *profuerit.*
Facile vero integri defeſſos viros prælio
Repulerimus ad urbem, a navibus & tentoriis.
Sic dixit ſupplicans, valde demens: certe enim erat
Sibi ipſi mortemque malam, & fatum rogaturus.
Illum autem graviter gemens allocutus eſt pedibus velox Achilles;
Hei mihi, nobiliſſime Patrocle, quod dixeris:
Neque vaticinium ullum vereor, quod audiverim;
Neque quidquam mihi a Jove dixit veneranda mater:
Sed hic gravis dolor cor & animum occupat,
Quando æqualem quis voluerit privare-portione-ſua,
Et præmium rurſus auferre *is*, qui potentia antecellat: (animo.
Gravis dolor hic mihi eſt, quandoquidem *inde* paſſus ſum mœrores
Puellam, quam quidem mihi præmium elegerant filii Achivorum,
Haſtaque mea quæſiveram, urbe bene-munita everſa;
Hanc rurſus e manibus eripuit rex Agamemnon
Atrides, tanquam ab aliquo honorum-exorte inquilino.
Sed hæc quidem ante-acta-eſſe ſinamus: neque enim fas erat
Perpetuo iratum eſſe animo: At ſtatueram ſane
Non prius iram *me* cohibiturum, quam cum jam
Ad naves meas perveniſſet clamorque, pugnaque.
Tu tamen humeris quidem mea inclyta arma indue,

Et Dux esto Myrmidonibus bellicosis ad pugnam;
Siquidem nigra Trojanorum nubes circumdedit
Naves prævalide; at littore maris
Concluſi ſunt, loci parvam deinceps portionem habentes,
Argivi: Trojanorum autem civitas tota ingruit,
Fiduciæ-plena: Non enim meæ galeæ vident frontem
Prope ſplendentis: Cito certe fugientes foſſas-campeſtres
Impleviſſent cadaveribus, ſi in me rex Agamemnon
Leni animo-fuiſſet; nunc vero exercitum occluſum-oppugnant.
Non enim Tydidæ Diomedis in manibus
Furit haſta, a Danais mortem ut-arcere-poſſit;
Neque dum Atridæ vocem audivi clamantis,
Inimico ex capite; ſed Hectoris homicidæ *vox*,
Trojanos adhortantis, reſonat: illi autem cum clamore
Totum campum obtinent prælio vincentes Achivos.
Sed & ſic, Patrocle, a navibus peſtem propulſans
Irrue ſtrenue; ne jam igne ardenti
Naves incendant, dulcemque reditum præcidant.
Pareto autem, ſicut tibi ego ſermonis ſummam in animo poſuero;
Quo mihi honorem magnum & gloriam referas
Ab omnibus Danais; & illi perpulchram puellam
Abductam reddant, inſuperque ſplendida dona præbeant.
A navibus ubi-hoſtem-repuleris, revertere: Quod ſi tibi
Dederit gloriam conſequi altitonans maritus Junonis,
Ne tu ſine me ſis-cupidus pugnandi
Cum Trojanis bellicoſis; inhonoratiorem quippe me reddes.
Neve exſultans prælio & pugna,
Trojanos occidens, ad Ilium uſque *tuos milites* ducas:
Nequis ab Olympo Deorum ſempiternorum *adverſus te*
Deſcendat: valde hos utique diligit longe-jaculans Apollo:
Sed revertaris, poſtquam ſalutem navibus
Dederis, illoſque ſine per campum prælio-certare.
Utinam enim, Jupiterque pater, & Minerva, & Apollo,
Neu quis Trojanorum mortem effugiat, quam multi ſunt,
Neve quis Argivorum; nobis vero duobus effugere perniciem
Ut ſoli Trojæ ſacra mœnia diruamus.
Sic hi quidem talia inter ſe loquebantur.
Ajax vero non amplius permanebat; obruebatur enim telis;
Domabat eum *nempe* Joviſque conſilium & Trojani feroces,
Jaculantes: terribilem autem circa tempora fulgens
Galea percuſſa ſonitum edebat: Percutiebatur quippe aſſidue
Ad clavos-caſſidis affabre-factos: Ille vero ſiniſtro humero de-
ſabatur,
Firmiter uſque tenendo ſcutum verſatile: neque-tamen poterat
Undique illum loco-movere, urgentes telis:
Jugiter autem gravi tenebatur anhelitu; eique ſudor
Undique ex membris multus defluebat, neque omnino poterat

Respirare; ex-omni-parte enim malo opprimebatur.
Dicite nunc mihi, Musæ, cœlestes domos tenentes,
Quomodo primo ignis inciderit navibus Achivorum.
Hector Ajacis hastam fraxineam prope astans
Percussit ense magno, cuspidis ad commissuram cum-ligno retro;
Penituspue amputavit: *At tum* quidem Telamonius Ajax
Vibrabat frustra in manu mutilum hastile; procul autem ab ipso
Cuspis ærea humi resonuit cadens.
Agnovit vero Ajax animo egregio, exhorruitque
Opera Deorum; quod penitus belli consilia præcidat
Jupiter altitonans; Trojanisque *tum* vellet victoriam.
Recessit itaque extra tela: Illi vero injecerunt indefessum ignem
Navi veloci: per hanc autem statim inextinguibilis diffusa est
Ac quidem puppim ignis circum-dedit: At Achilles, (flammam
Femora percutiens, Patroclum allocutus est;
Propera, nobilissime Patrocle, eques:
Video utique apud naves, ignis hostilis impetum:
Ne jam naves capiant, & non posthac facultas fugiendi sit;
Induere arma ocyus, ego autem copias congregabo.
Sic dixit: Patroclus autem armabat se coruſco ære;
Ocreas quidem primum circa tibias posuit
Pulchras, argenteis fibulis apte-junctas;
Deinde thoracem circa pectora induebat,
Variùm, stellatum, pedibus-velocis Æacidæ:
Circa humeros autem suspendit ensem argenteis-clavis-distinctum,
Æreum, ac deinde scutum magnumque solidumque:
Capiti vero forti galeam affabre-factam imposuit,
Crinis-equinis-comantem; horrendumque crista desuper nutabat.
Sumpsit porro validas hastas, quæ ejus manibus quadrabant:
Hastam vero non sumpsit unicam eximii Æacidæ,
Gravem, magnam, validam; quam quidem non potuit alius Achivorum
Vibrare; sed ipsam solus norat vibrare Achilles; (vorum
Pelium que Peliacam fraxinum, quam patri ejus dederat Chiron
Monti ex vertice *cæsam*, cædem futuram heroibus.
Equos autem Automedontem confestim jungere jussit; (maximeque
Hunc, post Achillem hostium-agmina-perrumpentem, honorabat
Fidelissimus enim ei erat in pugna, ad sustinendum hostium-im-
Impetum que Automedon junxit sub jugum veloces equos, (petum;
Xanthum & Balium, qui cursu-ventis-æquo volabant:
Quos peperit Zephyro vento Harpyia Podarge,
Pascens *in* prato juxta fluentum oceani.
Currum autem exteriore eximium Pedasum junxit,
Quem quondam Eetionis capta urbe abduxit Achilles;
Qui *equus* licet mortalis existens, simul-ibat-cum equis immortali-
Myrmidonas autem obiens armabat Achilles, (bus.
Omnes, per tentoria cum armis: Illi vero, lupi tanquam
Crudivori, quibus in præcordiis immensum robur,

Qui cervum cornutum magnum *in* montibus interfectum
Laniantes-vorant; omnibusque maxilla sanguine *sit* rubra;
Tumque gregatim vadunt, e fonte aquis-nigro
Hausturi linguis tenuibus nigram aquam
Summam, eructantes glutitum sanguinem; animus vero
Pectoribus intrepidus inest. distenditurque venter:
Tales Myrmidonum ductores, atque principes,
Circum strenuum famulum velocis Æacidæ
Magnis-ibant-animis: inter eos autem Mavortius stabat Achilles,
Adhortationibus-urgens equosque & viros clypeatos.
Quinquaginta erant naves veloces, quibus Achilles
Ad Trojam copias-duxerat Jovi charus: in singulis autem
Quinquaginta erant viri ad transtra socii:
Quinque autem duces fecerat, quibus confisus est,
Qui præessent; ipse vero summam tenens-potestatem imperabat.
Unius quidem agminis dux-erat Menesthius vario-thorace-ornatus,
Filius Sperchii, a-Jove-fluentis fluvii;
Quem peperit Pelei filia, pulchra Polydora,
Revera Sperchio indefesso, mulier Deo concubitu-mista;
Sed, nomine-tenus, Boro, Perieris filio,
Qui palam *eam* uxorem-duxerat, datis immensis sponsalibus.
Agminis autem secundi Eudorus Mavortius dux-erat,
Clam-susceptus, quem peperit choreis-ducendis-inclyta Polymele
Phylantis filia: Hanc *nempe* potens Argicida
Adamavit, oculis conspicatus, inter tripudiantes-cum-cantu,
In choro Dianæ aureo-arcu-insignis, tumultuum-venaticorum
amantis:
Statim vero in superiora-domus ascendens, concubuit *cum ea* clam
Mercurius pacificus; peperitque *hæc* ei illustrem filium
Eudorum, egregium & cursus-celeritate, & pugna.
Porro, postquam hunc partuum præses Ilithyia
Eduxisset in-lucem, & solis vidit jubar;
Illum quidem Echeclei fortis vis Actoridæ
Duxit domum, quum dedisset innumera dona-sponsalia;
Hunc autem senex Phylas magna-cum-cura nutrivit & educavit
Vehementi-amore-prosequens tanquam suus *ipsius* filius foret.
Tertii autem *agminis* Pisander Mavortius dux erat
Mæmalides, qui inter omnes excellebat Myrmidonas,
Hasta pugnando, post Pelidæ socium.
Quarto autem præerat senex equum-agitator Phœnix:
Quinto demum Alcimedon, Laërcei filius eximius.
Tum postquam omnes cum ducibus Achilles
Collocasset bene ordinatos, acria utique mandata dedit;
Myrmidones, ne quis mihi minarum obliviscatur,
Quas in navibus velocibus minabamini Trojanis,
Toto tempore iræ; & me accusabatis unusquisque, *hoc modo*;
Dure, Pelei fili, bili certe te nutrivit mater;

Immitis, qui apud naves tenes invitos socios:
Domum saltem cum navibus revertamur pontum transeuntibus,
Retro; siquidem tibi adeo perniciosa ira incidit animo.
Hæc mihi, congregati, frequenter dicebatis; nunc vero apparet
Prælii-committendi magnum opus, cujus antea quidem cupidi e-
Ibi aliquis, forte cor gerens, contra Trojanos pugnet. (ratis:
Sic fatus, excitavit robur & animum uniuscujusque: 210
Magis itaque catervæ addensatæ sunt, ut regem audierunt.
Ut vero quando parietem vir coagmentet apte-junctis lapidibus
Domus altæ, impetus ventorum vitans;
Sic arcte-junctæ-erant galeæque & clypei umbonibus-muniti:
Clypeus nempe clypeum fulciebat, galea galeam, virum vir;
Eque invicem contingebant setis-equinis-comantes galeæ splen-
Nutantium: adeo densi stabant inter se. (dentibus conis
Omnes autem ante, duo viri armabantur,
Patrocluſque & Automedon, unum animum habentes,
In-prima-acie Myrmidonum pugnare: Sed Achilles 220
Cerrexit ire in tentorium; arcæque operculum aperuit
Pulchræ, affabre-factæ, quam ei Thetis pedes-argentea
Imposuit navi vehendam, quum bene-implesset tunicis,
Chlæniſque ventum-arcentibus, villosisque tapetibus.
Sibi autem ei poculum erat elaborate-factum, neque quis alius
Eque virorum bibebat ex eo nigrum vinum,
Neque cui libabat Deorum, nisi Jovi patri.
Hoc utique tunc ex arca sumptum purgavit sulphure
Primum, postea autem lavit aquæ puro liquore;
Lavitque ipse manus, hausitque nigrum vinum: 230
Precabatur deinde stans medio in septo, libavitque vinum,
Cælum suspiciens; Jovemque non latuit fulmine-gaudentem;
Jupiter rex, Dodonæe, Pelasgice, procul habitans,
Dodonæ præsidens hyberno-frigore-infestæ; circum autem Selli
Tibi habitant vates, pedibus-illotis, humi-cubantes.
Arte quidem jam olim meum sermonem exaudisti precantis;
Honorasti quidem me, valdeque læsisti populum Achivorum:
Atque adhuc etiam nunc mihi hoc perfice votum:
Me quidem enim ego manebo navium in cœtu;
Sed socium mitto, multis cum Myrmidonibus, 240
In-pugnam: cum hoc una victoriam præmitte, late-sonans Jupi-
Confirma autem ei cor in præcordiis; ut & Hector (ter:
Intelligat, num etiam solus *cum sit*, sciat pugnare
Strenuus famulus: an ei tunc *tantum* manus invictæ
Abundant, quando ego iero ad pugnam Martis.
Verum postquam a navibus prælium clamoremque repulerit,
Volumis mihi postea veloces ad naves redeat,
Armisque cum omnibus, & comminus-pugnantibus sociis.
Sic dixit precans; hunc autem audivit Jupiter;
Hæc alterum quidem dedit pater, alterum vero abnuit: 250

A navibus quidem ei repellere prælumque pugnamque
Dedit, salvum autem *Patroclum* abnuit e pugna reverti.
Atque hic quidem, ubi *ita* libaratque & supplicaverat Jovi patri,
Rursus tentorium ingressus est, poculumque reposuit in arca.
Stetit autem egressus pro tentorio: adhuc enim voluit animo
Spectare Trojanorum & Achivorum pugnam gravem.
Illi vero cum Patroclo magnanimo armati
Ordine ibant, donec in Trojanos magnis cum animis irruerent.
Protinus autem vespis similes effundebantur
In-via-habitantibus, quas pueri irritant de more,
Assidue vexantes, in via domicilia habentes,
Insipientes; commune autem malum multis faciunt.
Has porro si aliquis præteriens homo viator
Moverit insciens, ipsæ continuo animosum cor habentes,
Ultro quæque provolat, & defendit suos fœtus.
Harum tunc Myrmidones cor & animum habentes,
Ex navibus fundebantur: clamor autem immensus ortus est.
Patroclus vero socios hortabatur, altum clamans;
Myrmidones, socii Pelidæ Achillis,
Viri estote, amici; recordaminique strenuæ fortitudinis;
Ut Pelidem honoremus, qui longe fortissimus est
Argivorum apud naves, & cominus-pugnantes famuli:
Cognoscat autem & Atrides late-dominans Agamemnon
Suam noxam, quod fortissimum Achivorum nihil honoravit.
Sic fatus, excitavit robur & animum uniuscujusque:
Irruerunt itaque in Trojanos conferti: Circum autem naves
Terribiliter resonabant, clamantibus ab Achivis.
Trojani autem, ut viderunt Mevœtii fortem filium,
Ipsum, & famulum, cum armis coruscantes;
Omnibus commotus est animus, inclinatæque sunt phalanges,
Existimantes apud naves velocem Pelidem
Iram quidem abjecisse, in gratiam vero rediisse: (pernicem
Circumspectabat igitur unusquisque, qua effugere posset grave
Patroclus autem primus jaculatus est hasta fulgenti,
Recta in medium, ubi plurimi tumultuabantur,
Navis ad puppim magnanimi Protesilai:
Et percussit Pyræchmen, qui Pæonas equestres bellatores
Duxit ex Amydone, ab Axio late fluente:
Hunc percussit dextrum humerum; is autem supinus in pulve
Concidit edito-gemitu; socii autem circa ipsum in-fugam co
Pæones: Patroclus enim terrorem immiserat omnibus,
Ductore occiso, qui præstantissimus erat in pugna.
A navibus igitur eos repulit, exstinxitque ardentem ignem:
Semiusta autem navis relicta est illic: In fugam vero versi sunt
Trojani, immani cum tumultu: Danai autem effundebantur
Naves per cavas: tumultusque vehemens factus est.
Ut vero, cum a summo vertice montis magni

Dimoverit denſam nubem fulgurator Jupiter,
Continuoque apparent omnes ſpeculæ & cacumina prominentia,
Et ſaltus, cœlituſque adaperitur immenſa æthra:
Sic Danai, a navibus quidem depulſo hoſtili igne,
Paululum reſpirarunt; pugnæ tamen non erat ceſſatio:
Nondum enim prorſus Trojani bellicoſis ab Achivis
Verſis-ubique tergis fugabantur nigris a navibus;
Sed adhuc reſiſtebant, atque a navibus recedebant neceſſitate.
Tum vero vir interfecit virum, diffuſa-late pugna,
Ducum: Primus utique Menœtii fortis filius
Statim averſi Arcïlyci percuſſit femur
Haſta acuta, penitusque æs tranſegit;
Fregit autem os haſta: Is vero, pronus in terram
Decidit: Item Menelaus mavortius vulneravit Thoantem,
Pectore nudatum juxta ſcutum; ſolvitque membra.
Phylides autem Amphiclum irruentem obſervans,
Prior aſſecutus percuſſit extremum crus, ubi craſſiſſima
Sura hominis eſt; circumque haſtæ cuſpide
Nervi diſciſſi ſunt: eum vero tenebræ oculos cooperuerunt.
Neſtoridæ autem; alter quidem vulneravit Atymnium acuta haſta,
Nempe Antilochus, perque ile trajecit extremam haſtam;
Decidit igitur *hic* ſi ad pedes: Maris autem dominos haſta
In Antilochum irruebat, ob fratrem iratus,
Stans ante cadaver; eum vero deo-par Thraſymedes
Prior eſt aſſequutus, antequam *is Antilochum* vulneraret; nec aber-
Sed vulneravit eum ad humerum protinus; extremum autem bra-
chium haſtæ cuſpis
Amputavit a muſculis, & os penitus abſcidit:
Fragorem igitur edidit cadens, & caligo *ei* oculos cooperuit.
Sic illi quidem duo duobus a fratribus domiti
Erant ad erebum, Sarpedonis fortes ſocii,
Filii jaculatores Amiſodari; qui Chimæram
Nutrivit inſuperabilem, multis perniciem hominibus.
Ajax vero Cleobulum Oïliades impetu facto
Vivum cepit, impeditum in turba; ſed ei ibi ſtatim
Solvit robur, percutiens enſe cervicem capulum magnum habente.
Totus autem incaluit enſis ſanguine; eique oculos
Occupavit purpurea mors, & fatum violentum.
Peneleus autem Lyconque concurrerunt; haſtis enim
Aberraverant a ſe invicem, & incaſſum jaculati erant ambo:
Illi igitur rurſus enſibus concurrerunt: tunc Lycon quidem
Cetis-equinis-criſtatæ galeæ conum percuſſit, & juxta capulum
Enſis fractus eſt: at *ei* ſub aure cervicem percuſſit
Peneleus, totuſque immerſus eſt enſis; retinebat autem ſola
Cutis; pendebatque *ab ea* caput; ſolutaque ſunt *ejus* membra.
Meriones autem Acamanta, aſſecutus pedibus velocibus,
Percuſſit, currum conſcendentem, ad dextrum humerum:

Ceciditque is ex curru, oculisque offusa est caligo.
Idomeneus autem Erymanta in os sævo ære
Percussit: atque in-adversum hasta ærea pertransiit
Subtus sub cerebro; dissiditque ossa alba:
Excussi vero sunt dentes: impletique sunt ei ambo
Sanguine oculi: quem & per os *quoque* & per nares
Efflavit aperto-ore; Mortis autem nigra eum nubes obtexit.
Atque hi quidem ductores Danaorum, interfecerunt virum singuli.
Ut vero lupi agnis vehementi-impetu-irruunt, vel hœdis,
Exitiabiles, e gregibus surripientes, qui in montibus
Pastoris stultitia dispersi sunt; hi autem conspicati,
Statim discerpunt imbellem animum habentes:
Sic Danai Trojanis vehementi-impetu-irruebant; Illi autem fugæ
Horrisonæ meminerunt, oblitique sunt strenuæ fortitudinis.
Ajax vero ille magnus semper in Hectorem ære-armatum
Cupiebat jaculari; is autem scientia bellandi,
Clypeo taurino coppertus latos humeros,
Observabat sagittarumque stridorem, & sonitum jaculorum.
Ac certe quidem jam videbat pugnæ alio-inclinatam victoriam:
Sed & sic manebat, servabatque charos socios.
Ut vero quando ab Olympo nubes vadit in cœlis,
Ætherem post serenum, cum Jupiter nimbos procellosos inducit:
Sic horum, a navibus *fugientium*, factus est clamorque fugaque:
Neque sine fœda-clade *fossam* transibant rursus: Hectorem autem
Efferebant veloces cum armis: deseruitque is populum (equi
Troïcum, quos invitos profunda fossa coërcebat.
Multi vero in fossa trahentes-currum veloces equi,
Fractos ad summum temonem liquerunt currus regum.
Patroclus autem insequebatur, vehementer Danaos adhortans,
Trojanis mala cogitans: hi autem clamoreque fugaque
Omnes implebant vias, postquam dissipati sunt: In altum autem
procella *pulveris*
Spargebatur sub nubes; perniciterque currebant solidi-ungulis equi
Retro ad urbem, a navibus & tentoriis.
Patroclus vero, qua plurimum turbatum videbat populum,
Ea utique dirigebat *equos*, minaciter-clamans: Sub axibus autem
viri cadebant
Proni de curribus, curruque cum-fragore-evertebantur.
E regione autem fossam transilierunt veloces equi,
Immortales, quos Peleo Dii dederant præclara dona, (mus
Prorsum pergere-cupientes; in Hectorem autem instigabat *eum* uni
Cupiebat enim percutere: illum vero extulerant veloces equi.
Ut vero a nimbo-procelloso tota nigra obruta-gravatur terra
Tempore autumnali, cum rapidissimum fundit imbrem
Jupiter; quando utique hominibus iratus sævit,
Qui vi in foro perversa exercent judicia,
Justitiamque expellunt, Deorum ultionem nihil verentes;

Hortumque omnes quidem fluvii inundant fluentes;
Multaſque montium-devexitates tunc abſcindunt torrentes,
Et in mare purpureum valde ſtrepunt fluentes
Ex montibus in præceps; corrumpunturque opera hominum:
Sic equæ Trojanæ valde ingemiſcebant currentes.
Patroclus autem, poſtquam primas intercidiſſet phalangas,
Rurſus ad naves coërcitos-egit retrorſum, neque ad urbem
Sinebat cupientes aſcendere, ſed inter
Naves & fluvium & mœnia ſublimia
Occidebat rapide-inſequens, multorumque exigebat ultionem:
Tunc quidem Pronoum primum percuſſit haſta fulgenti,
Pectore nudatum juxta clypeum: ſolvitque membra.
Fragorem vero *is* edidit cadens; *Patroclus* autem Theſtorem, Enopis
Iterum impetu-facto, (qui quidem elegantер-polita in ſella (filium,
Sedebat contractus; perculſus enim erat animo, ex manibuſque
Habenæ defluxerant; *Patroclus* autem *eum*) percuſſit cominus
Malam dextram, perque ejus tranſegit dentes:
Traxit autem *eum* haſta levatum ſuper Orbile-ad-ſellam-currus-
fixum; veluti eum vir
Scopulo in prominenti ſedens, ſacrum piſcem
Ex ponto foras lino & ſplendido ære:
Sic *hunc* traxit e curru hiantem *Patroclus* haſta fulgenti;
Inque os *demum* excuſſit: lapſumque ipſum liquit anima.
Tum deinde Eryalum irruentem percuſſit *Patroclus* ſaxo,
Medio in capite; illudque in duas-partes totum diffiſſum eſt
In caſſide valida: is itaque pronus in terram
Decidit; ipſumque mors circumfuſa eſt exitialis.
Ac poſtea Erymanta, & Amphoterum, & Epaltem,
Tlepolemumque Damaſtoridem, Echiumque, Pyremque,
Ipheaque, Euïppumque, & Argeadem Polymelum,
Omnes alium-ſuper-alium dejecit in terram almam,
Sarpedon autem, poſtquam vidit diſcinctos ſocios
Manibus Patrocli Menœtiadæ domitos,
Adhortatus eſt eximios increpans Lycios;
Proh pudor, ô Lycii, quo fugitis? nunc ſtrenui eſtote:
Occurram ego enim huic viro, ut intelligam,
Quiſnam iſte victor-graſſetur: utique jam malis multis affecit
Trojanos: quippe multorumque & fortium genua ſolvit.
Dixit, & de-curru cum armis deſiliit in terram.
Patroclus vero altera-ex-parte, ut vidit, deſiliit de curru.
Hi autem, ſicut vultures duo, unguibus-aduncis, roſtris-curvis,
Petra ſuper excelſa ingentem clangorem-edentes pugnant:
Sic hi, clamantes, alter in alterum irruebant.
Hos autem intuitus, miſertus eſt Saturni filius verſuti,
Junonemque allocutus eſt ſororem uxoremque;
Hei mihi, cum mihi Sarpedonem, chariſſimum hominum,
Jn fatis *ſit* a Patroclo Menœtiade domari.

Biſariam

Bifariam autem animus mihi furtur, in præcordiis versami,
Utrum me ipsum vivum pugnæ e lacrymosæ
Ponam abreptum Lyciæ in opulento populo,
An jam sub manibus Menœtiadæ domem.
Huic autem respondit deinde magnis oculis veneranda Juno;
Importunissime Saturnie, quale verbum dixisti?
Virumne mortalem, jam olim destinatum fato,
Iterum *nunc* vis a morte tristi liberare?
Fac: at non tibi omnes assentiemur Dii cæteri.
Aliud autem tibi dicam, tu vero animo reconde tuo;
Si vivum dimiseris Sarpedonem suam ad domum,
Perpende, ne quis posthac Deorum velit & alius
Abducendum curare suum charum filium ex aspero prælio:
Multi enim circum urbem magnam Priami pugnant
Filii immortalium, quibus iram gravem injicies.
Sed si *hic* tibi dilectus est, tuumque *vicem ejus* miseratur cor;
Eum quidem finito in aspera pugna
Manibus sub Patrocli Menœtiadæ domari:
At postquam jam eum reliquerit animaque & vita,
Mitte eum ut Mors ferat, & suavis Somnus,
Donec Lyciæ latæ ad populum pervenerint:
Ibi ei exequias facient fratresque, amicique,
Cum tumuloque, cippoque: hic enim honor est mortuorum.
Sic dixit; neque non obsecutus est pater hominumque Deum-
Cruentas autem guttas demisit in terrum,
Filium dilectum honorans, quem ei Patroclus erat
Interempturus in Troja glebosa, procul a patria.
Hi autem cum jam prope erant alter in alterum incurrentes,
Tum Patroclus quidem inclytum Thrasymelum,
Qui strenuus famulus Sarpedonis erat regis,
Hunc *(inquam)* percussit imum ad ventrem; solvitque membra.
Sarpedon vero a *Patroclo* quidem aberravit hasta fulgenti,
Secundus impetum faciens; at Pedasum vulneravit equum
Hasta dextrum *in* humerum: is autem gemuit animam exspirans;
Deciditque in pulvere ejulans, avolavitque anima.
Duo autem *reliqui equi* dissultabant; crepuitque jugum, habena-
Confundebantur, quoniam jacebat equus exterioris lori in pulve-
ribus.
Ac hujus rei quidem Automedon hasta inclytus invenit finem;
Educto *nempe* longo ense robusto a femore,
Insurgens abscidit equum *istum* extra jugalem; neque segniter a-
Itaque *bini equi iterum* ante compositi stabant, inque habenis di-
recti erant:
Patroclus vero *et Sarpedon* rursus congressi sunt pugna in exitiosa.
Tum Sarpedon quidem aberravit hasta fulgenti,
Patroclique supra humerum sinistrum abiit cuspis
Hastæ, neque percussit ipsum: posterior autem irruit ære

Patro-

Patroclus: hujus autem non irritum telum effugit manu,
Sed percuſſit, ubi utique præcordia complectuntur denſum cor:
Cecidit autem, ſicut quando aliqua quercus cadit vel populus,
Vel pinus alta, quam in montibus fabri
Exciderunt ſecuribus recens exacutis, navale lignum ut ſit:
Sic ille ante equos & currum jacebat prorectus,
Dentibus frendens, pulvere manibus prehenſo ſanguinolento.
Veluti taurum interficit leo armento ſuperveniens,
Fulvum, magnanimum inter flexipedes boves,
Peritque is gemens ſub maxillis leonis;
Sic a Patroclo Lyciorum ductor clypeatorum
Interfectus indignante anima gemebat, charumque nomine vocabat ſocium;
Glauce chariſſime bellator inter viros, nunc te admodum oportet
Pugnacemque eſſe, & audacem bellatorem:
Nunc tibi cordi ſit pugna gravis, ſi prælio impiger es.
Primum quidem adhortare Lyciorum ductores viros,
Quaquaverſum obiens, pro Sarpedone præliari:
Quin deinceps & ipſe ſuper me pugnes ære.
Tibi enim ego etiam poſthac pudor & opprobrium
Ero dies omnes perpetuo, ſi quidem mihi Achivi
Arma detraxerint, in hoc ad naves certamine interfecto.
Verum capeſſe *pugnam* ſtrenue, adhortareque populum omnem.
Sic ipſum locutum finis mortis texit,
Oculos, narcſque; *Patroclus* nempe, calce pectoribus impreſſo,
Ex corpore traxit haſtam, præcordiaque ipſam *adhærentia* ſequebantur;
Ejuſque ſimul animamque, & haſtæ evulſit cuſpidem.
Myrmidones autem illic detinuerunt *ejus* equos anhelantes,
Cupientes fugere, poſtquam reliquiſſent currus dominorum *ſuorum*.
Glauco vero gravis dolor ortus eſt vocem *amici* audienti:
Commotum autem eſt ei cor, quod non poſſet opem ferre.
Manu autem prehendens *eum* ſtringebat *ſibi* brachium: affligebat enim eum graviter
Vulnus, quod jam ei Teucer irruenti inflixerat ſagitta,
E muro excelſo malum a ſociis propulſans.
Precans autem dixit longe jaculanti Apollini;
Exaudi, rex, qui alicubi Lyciæ in opulento populo
Es, vel in Troja: potes autem tu undecunque auſcultare
Viro dolenti, ſicut nunc me dolor invadit,
Vulnus enim habeo hoc grave, undique autem mihi manus
Acutis doloribus transfixa eſt, neque mihi ſanguis
Siccari poteſt; gravatur autem mihi humerus per ipſum:
Haſtam autem non poſſum ſuſtinere firmiter, neque pugnare
Congreſſus cum hoſtibus: Vir autem fortiſſimus periit,
Sarpedon, Jovis filius: ille vero ne ſuo quidem filio opem fert.
Sed tu ſaltem mihi, rex, huic gravi vulneri medere;
Sepi autem dolores, præbeque vires; ut ſocios

Ad-

Adhortans Lycios excitem ad pugnandum;
Ipseque de cadavere mortuo pugnem.
Sic dixit precans: hunc autem exaudivit Phœbus Apollo:
Statim sedavit dolores, a vulnere autem gravi
Sanguinem atrum siccavit, fortitudinemque immisit animo.
Glaucus autem agnovit sua mente, lætatusque est,
Quod se cito exaudiverat magnus Deus precatum.
Primum quidem excitavit Lyciorum ductores viros,
Quaquaversum obiens, *ut* super Sarpedone præliarentur.
Deinde vero Troas accersitum ibat, magnis-passibus gradiens,
Polydamanta ad Panthœdem & Agenora nobilem:
Accersitum etiam ivit Æneamque & Hectorem ære armatum,
Prope autem stans verbis alatis allocutus est;
Hector, nunc jam omnino oblitus es sociorum,
Qui te propter, procul ab amicis, & patria terra,
Animam deperdunt: tu vero non vis malum propulsare.
Jacet Sarpedon, Lyciorum ductor clypeatorum,
Qui Lyciam tuebatur jusque-dicendo & virtute sua:
Hunc utique sub Patroclo domuit hasta æreus Mars.
Sed, amici, adeste, indignaminique animo,
Ne arma abstulerint, indigniisque modis acceperint mortuum
Myrmidones, de Danais irati, quotquot perierunt,
Quos apud naves veloces interfecimus hastis.
Sic dixit: Trojanos vero prorsus occupavit dolor
Intolerabilis, cedere-nescius, quippe ipsis columen urbis
Erat, alienigena licet existens: Multæ enim illum
Copiæ sequebantur, inter quas ipse fortissimus erat in pugna.
Ibant autem recta in Danaos ardentes: præibatque ipsis
Hector, iratus de Sarpedone: At Achivos
Concitabat *ad certamen* Menœtiadæ Patrocli animosum cor:
Ajaces primos allocutus est, animis-incitatos etiam per-se;
Ajaces, jam vobis hostes propulsare cordi sit,
Quales quidem antea eratis inter viros, vel & fortiores.
Jacet vir, qui primus insiliit in murum Achivorum,
Sarpedon; sed ô si ipsum contumelia-afficere potuerimus ablatum,
Armaque ab humeris auferre, & aliquem sociorum
Ab eo *nos* propulsantium domare sævo ære.
Sic dixit: Hi vero etiam per-se *hostes* arcere promptis-erant-ani-
Postquam autem utrinque firmarant phalangas, (mis.
Trojani & Lycii, & Myrmidones & Achivi;
Concurrerunt super cadavere mortuo-pugnaturi, (rorum.
Horrendum clamantes: ingenti autem fragore sonuerunt arma vi-
Jupiter vero noctem pernicioſam extendit super aspera pugna,
Ut dilecto de filio pugnæ pernicioſus labor esset.
Moverunt autem loco priores Trojani nigros-oculis Achivos:
Percussus enim erat nequaquam ignaviſſimus vir inter Myrmidones,
Filius Agaclei magnanimi, nobilis Epigeus,

Qui

Qui in Budio bene-habitato imperabat
Antea: ſed tunc ſtrenuum conſobrinum cum occidiſſet,
Ad Peleum venit-ſupplex, & ad Thetin argenteis-pedibus-decoram;
Hi autem una cum Achille hoſtium-agmina-perrumpente miſerunt comitem (naret.
Ilium ad generoſis-equis-fœcundam, ut adverſus Trojanos (pug-
Hunc quidem tunc manum-injicientem cadaveri percuſſit illuſtris
Saxo caput: illud vero in-duas-partes totum diffiſſum eſt (Hector
In caſſide valida; is itaque pronus ſuper cadavere
Decidit, ipſumque mors circumfuſa eſt exitialis. 580
Patroclo autem dolor ortus eſt de interfecto ſocio;
Recta vero prorupit per primos-pugnatores, accipitri ſimilis
Veloci, qui fugatos-perſequitur graculoſque ſturnoſque:
Sic recta-in Lycios, Patrocle equeſtris,
Ruiſti & Trojanos; iratus nempe eras corde, de ſocio.
Et percuſſit Sthenelaum, Ithæmenei dilectum filium,
Cervicem ſaxo, abrupitque ejus tendines.
Teſſerunt autem retro & primi-pugnatores & illuſtris Hector.
Quántus autem jaculi jactus longi eſt
Quod quidem vir emiſerit connixus vel in certamine-ludi, 590
Vel etiam in pugna, hoſtes propter animam-perdentes:
Tantum receſſerunt Trojani; locoque moverunt *eos* Achivi.
Glaucus autem primus, Lyciorum ductor clypeatorum,
Converſus eſt, interfecitque Bathyclem magnanimum,
Chalconis dilectum filium, qui in Hellade domos habitans,
Opibuſque divitiiſque excellebat inter Myrmidonas.
Hunc quidem Glaucus, pectore medio, vulneravit haſta,
Converſus repente, quando ipſum jam-aſſequebatur inſequens;
Fragorem vero *is* edidit cadens: Vehemens autem dolor cepit Achivos, (ſunt:
Quod-ita ceciderat ſtrenuus vir; admodum vero Trojani gaviſi
Steterunt vero circa ipſum progreſſi frequentes; neque ſane Achivi
Fortitudinis obliti ſunt, ſed vires recta ferebant in eos. 602
Tum vero Meriones Trojanorum interfecit virum armis-acrem
Apogonum, audacem filium Onetoris, qui Jovis ſacerdos
Dei erat, Deuſque veluti, honorabatur a populo;
Hunc percuſſit ſub mala & aure: confeſtim vero anima
Exiit e membris, horrendæque illum tenebræ occuparunt.
Æneas autem in Merionem haſtam æream miſit;
Videbat enim *ſe* aſſecuturum ſub-clypei-tegmine progredientem:
Ille quidem ex-adverſo conſpicatus evitavit æream haſtam;
Nam anteriorem enim partem proclinavit, a tergo autem haſta longa
Solo infixa eſt, ſupraque pars-poſterior quaſſabatur 12
Haſtæ; tum deinde remiſit impetum rapide-actum æs:
Non ſpis adeo Æneæ vibrans in terram
Cecidit; quippe incaſſum robuſta e manu exſiluerat.
Æneas autem animo iratus eſt, dixitque;

Meriones,

Merione, cito certe te, ſaltatorem quantumvis *egregium*,
Haſta mea compeſcuiſſet in-perpetuum, ſi quidem te percuſſiſſem
: Illum vero Meriones haſta-inclytus vicißim affatus eſt;
Æneu, arduum eſt, te, fortis licet ſis,
Omnium hominum exſtinguere robur, quicunque te contra
Venerit propulſaturus; mortalis certe & tu es.
Si & ego te percuſſero aſſecutus medium acuto ære,
Statim, ſtrenuus licet ſis, & manibus fretus,
Gloriam mihi dederis; animam autem Plutoni equis-inſigni.
Sic dixit: Hunc autem objurgavit Menœtii fortis filius;
Merione, cur tu hæc, ſtrenuus licet, concionaris?
O amice, neutiquam Trojani contumelioſis verbis
A cadavere cedent, antequam aliquem terra tenebit:
In manibus enim finis pugnæ, verborum autem *finis* in concilio
Quapropter haudquaquam oportet verba multiplicare, ſed pugnare
Sic fatus, hic quidem præibat, ille vero una ſequebatur Deo-
par vir.
Horum autem veluti ligna-cædentium virorum fragor exoritur
Montis in ſaltibus, longeque exauditur:
Sic horum excitabatur ſtrepitus a terra late-patente,
Æreque, corioque, boumque-tergoribus ſcite-compoſitis,
Percuſſorum enſibuſque & haſtis utrinque acutis.
Neque jam vel ſolers vir Sarpedona nobilem
Agnoſſet; quippe telis & ſanguine, & pulveribus,
A vertice obvolutus erat uſque ad pedes imos.
Illi vero aſſidue circa mortuum verſabantur, ut quum muſcæ
In ſtabulo murmurant lacte-plenas ad mulctras,
Tempore in verno, quando lac vaſa rigat:
Sic utique ii circa mortuum verſabantur: Nec unquam Jupiter
Vertebat ab aſpera pugna oculos fulgentes,
Sed in ipſos uſque aſpiciebat, & conſultabat animo
Multa admodum de cæde Patrocli, anxie-deliberans,
An jam & illum in aſpera pugna
Illic ſuper Deo-parem Sarpedonem illuſtris Hector
Ære cæderet, deque humeris arma auferret;
An adhuc etiam pluribus augeret laborem gravem.
Sic autem ei cogitanti, viſum eſt fatius eſſe,
Ut ſtrenuus famulus Pelidæ Achillis
Retro Trojanos & Hectorem æreis-armis-acrem
Repelleret ad urbem, multorumque animam eriperet.
Hectori autem primo imbellem animum immiſit:
Currumque is conſcenſo in-fugam vertit-ſe, hortatuſque eſt cæteros
Trojanos fugere: agnovit enim Jovis ſacras lances.
Tum vero ne fortes quidem Lycii ſuſtinuerunt, ſed in-fugam-ver-
Omnes, regem enim viderunt vulneratum corde,
Jacentem in cadaverum acervo: multi enim ſuper ipſum
Deciderant, quando certamen aſperum intendebat Saturnius.

Illi vero ab humeris Sarpedonis arma abſtulerunt,
Ærea, coruſcantia, quæ quidem cavas ad naves
Dedit ferenda ſociis Menœtii fortis filius.
Et tunc Apollinem allocutus eſt nubes-cogens Jupiter;
Eja age nunc, dilecte Phœbe, atro ſanguine purga
Profectus e telorum-acervo *ſublatum* Sarpedonem, & ipſum deinde,
Procul illinc efferens, lava fluminis fluentis,
Ungeque ambroſia, immortalibuſque veſtibus induito.
Deducendum autem eum da deductoribus velocibus qui ferant,
Somno & Morti gemellis, qui quidem eum celeriter
Ponent Lyciæ latæ *in* opulento populo:
Ibi ei exſequias-facient fratreſque familiareſque,
Tumuloque cippoque: hic enim, honor eſt mortuorum.
Sic dixit: Neque patri non-fuit-dicto-audiens Apollo;
Deſcendit autem ab Idæis montibus ad pugnam gravem:
Statimque e telorum-acervo Sarpedonem nobilem ſublatum,
Procul inde efferens lavit fluminis fluentis,
Unxitque ambroſia, immortalibuſque veſtibus induit;
Deducendum autem eum dedit deductoribus velocibus qui ferrent,
Somno & Morti gemellis: qui quidem eum celeriter
Depoſuerunt in Lyciæ latæ opulento populo.
Patroclus autem equos & Automedontem exhortatus,
Trojanos & Lycios inſequebatur, & magnum accepit-malum,
Demens: quod ſi mandatum Pelidæ obſervaſſet,
Certe effugiſſet fatum exitiale atræ mortis.
Sed ſemper Jovis validius conſilium, quam hominum,
Qui & fortem virum in-fugam-vertit, & aufert victoriam
Facile, etiam cum ipſe excitaverit ad pugnandum:
Qui ei & tunc animum in pectoribus exſtimulavit.
Tum quem primum, quem & poſtremum interfeciſti,
Patrocle, quando jam te Dii ad mortem vocarunt?
Adreſtum quidem primum, & Autonoum, & Echeclum,
Et Perimum Megadem, & Epiſtorem, & Melanippum:
Deinde vero Elaſum, & Mulium, atque Pylartem;
Hos interfecit: cæteri autem in-fugam-*eundi* memores fuere quiſ-
Tum certe altam-portis Trojam cepiſſent filii Achivorum,
Patrocli ſub manibus, ſupra-modum enim ante alios haſta furebat;
Niſi Apollo Phœbus bene-ſtructa ſuper turri
Stetiſſet, illi exitialia cogitans, Trojaniſque auxilians.
Ter quidem in cubitum ſcandebat muri excelſi
Patroclus, ter autem ipſum-aſpere-exceptum deturbavit Apollo,
Manibus immortalibus fulgentem clypeum feriens:
Sed quando jam quarto irruebat Deo par,
Minaciter tum vero increpitans allocutus eſt longe-jaculans Apollo;
Recede, nobiliſſime Patrocle: neque enim fatum
Tua ſub haſta urbem vaſtatum iri Trojanorum magnanimorum,
Neque ſub Achille, qui tamen te multo fortior.

Sic dixit: Patroclus autem receſſit longe retro,
Iram devitans longe-jaculantis Apollinis.
Hector vero in Scæis portis tenebat ſolidos-ungulis equos:
Secum enim ambigebat, an pugnaret in turbam iterum actis equis,
An copias ad murum clamore-imperaret congregari.
Hæc quidem ei cogitanti aſtitit Phœbus Apollo,
Viro cum-ſe-aſſimulaſſet juvenique, fortique,
Aſio, qui avunculus erat Hectoris equum-domitoris,
Frater-germanus Hecubæ, filiuſque Dymantis,
Qui Phrygiam habitabat fluenta ad Sangarii:
Huic ſe cum aſſimulaſſet, allocutus eſt Phœbus Apollo;
Hector, cur a pugna ceſſas? neque enim omnino te decet.
Utinam quanto deterior ſum, tanto te fortior eſſem:
Tum profecto ſtatim tuo-malo a pugna receſſiſſes.
Sed age, in Patroclum impellito validos-ungulis equos,
Si qua ipſum interficere poteris, dederitque tibi gloriam Apollo.
Sic fatus, rurſus quidem abiit Deus per-laborem virorum:
Cebrionem vero juſſit bellicoſum illuſtris Hector
Equos ad prælium verberantem-agere: At Apollo (Argivis
Ingreſſus eſt medium-agmen profectus; perturbationem autem
Immiſit exitialem, Trojaniſque & Hectori gloriam præbuit.
Hector autem cæteros quidem Danaos omittebat, neque occidebat:
Sed ille in Patroclum dirigebat validos-ungulis equos.
Patroclus autem ex-altera-parte ab equis deſiliit in terram,
Siniſtra haſtam tenens: alteraque arripuit ſaxum
Candidum, aſperum, quod ejus manus capiebat.
Miſit vero connixus, neque diu aberat a viro,
Neque fruſtra-miſit telum: percuſſit enim Hectoris aurigam
Cebrionem, nothum filium illuſtris Priami,
Equorum habenas tenentem, in frontem acuto lapide;
Ambo autem ſupercilia confregit lapis, neque ejus reſtitit
Os; oculi autem humi ceciderunt in pulveres
Ipſius ante pedes: Ipſe vero, urinatori ſimilis,
Decidit ab affabre-facta ſella; liquitque oſſa anima.
Illum autem aſpere-deridens allocutus es, Patrocle eques;
Papæ, profecto perquam agilis vir, quum-ita facile urinatur!
Sicubi ſane & ponto in piſcoſo eſſet,
Multos ſatiare poſſet vir hic, oſtrea quærens,
Nave deſiliens, etſi tempeſtuoſus eſſet:
Adeo nunc in campo e curru facile urinatur:
Profecto & inter Trojanos urinatores utique ſunt.
Sic locutus, Cebrionem heroëm invaſit,
Impetum leonis habens, qui ſtabula vaſtans,
Vulneratur ad pectus, ſuaque ipſum perdit virtus:
Sic in Cebrionem, Patrocle, inſiliiſti ardens:
Hector vero ex-altera-parte ab equis deſiliit in-terram.
Hi duo de Cebrione, leones tanquam, pugnabant;

Qui *in* montis verticibus de interempta cerva,
Ambo eſurientes, magnis animis pugnant:
Sic de Cebrione duo artifices pugnæ,
Patroclusque Menœtiades & illuſtris Hector,
Cupiebant alter alterius incidere corpus ſævo ære.
Hector quidem capite poſtquam prehendit, non dimittebat;
Patroclus autem ex-altera parte tenebat pede: Et jam cæteri
Trojani & Danai committebant acre prælium.
Ut vero Euruſque Notuſque certant inter-ſe
Montis in ſaltibus, profundam concutere ſylvam,
Fagumque, fraxinumque, corticoſamque cornum,
Quæ altera alteri affligunt extenſos-in-longum ramos
Sono immenſo, fragor autem *exoritur* inter frangendum:
Sic Trojani & Achivi mutuis aſſultibus
Cædebant, neutri vero meminerant perniciosæ fugæ.
Multæ autem Cebrionem circa acutæ haſtæ defixæ ſunt,
Sagittæque alatæ a nervis ſalientes:
Multa & ſaxa ingentia clypeos contudere
Pugnantium circa ipſum, is autem in vortice pulveris
Jacebat ingens ingenti-ſpatio, oblitus aurigationis.
Quamdiu quidem ſol medium cœlum aſcendebat,
Tamdiu valde utroſque tela attingebant; cadebatque populus:
Cum vero ſol tranſibat ad occaſum,
Et tum quidem præter fatum Achivi ſuperiores erant:
Cebrionem quidem e telorum-acervo heroëm extraxerunt,
Trojanorum e tumultu, & humeris arma ademerunt.
Patroclus vero Trojanis infeſto animo irruit:
Ter quidem deinde irruit, veloci par Marti,
Horrendum clamans; ter autem novenos viros interfecit:
Sed cum jam quartum impetum-faceret, Deo par,
Tum vero tibi, Patrocle, manifeſtus-imminebat vitæ finis:
Occurrebat enim tibi, Phœbus in aſpera pugna
Terribilis: Hic quidem illum euntem per turbam non vidit;
Caligine enim multa tectus obvius-veniebat:
Stetit autem a-tergo, percuſſitque interſcapilium, latoſque humeros,
Manu prona: vertigine autem correpti-ſunt ei oculi.
Hujus vero a capite quidem galeam dejecit Phœbus Apollo:
Volvens autem tinnitum dabat pedibus ſub equorum.
Oblonga galea; fœdatæque ſunt jubæ
Sanguine & pulveribus: Antea quidem fas utique non erat,
Setis-equinis-comantem caſſidem fœdari pulveribus;
Sed viri divini caput, venuſtamque frontem
Tuebatur Achillis: tum vero Jupiter Hectori dedit
Suo capite ferendam: prope enim ei erat exitium.
Tota vero ei in manibus fracta eſt prælonga haſta,
Gravis, magna, valida, *ære*-præmunita; & ab humeris
Clypeus cum loro in humum cecidit talaris;

Solvit porro ei thoracem rex, Jovis filius, Apollo.
Illi vero ſtupor animum occupavit, ſolutaque ſunt pulchra membra
Stetit itaque attonitus: a-tergo autem interſcapilium acuta haſta
Humeros inter ex-propinquo percuſſit Dardanus vir,
Panthœdes Euphorbus, qui ſupra æquales ornatus erat
Haſtaque, aurigandique-peritia, pedibuſque velocibus:
Etenim jam olim viros viginti deturbaverat de curribus,
Cum primum venit curru-vectus, diſcens præliari.
Qui tibi primus immiſit telum, Patrocle eques.
Neque domuit: Is quidem retro recurrit, immiſtuſque eſt turbæ,
E corpore abrepta haſta fraxinea; neque ſuſtinuit
Patroclum, nudum licet, in pugna.
Patroclus autem Dei plaga & haſta domitus
Retro ſociorum in agmen recedebat, mortem evitans.
Hector vero, ut vidit Patroclum magnanimum
Retro cedentem, vulneratum acuto ære,
Prope eum venit per ordines, cominuſque percuſſit haſta
Imum ad ile; penitus autem æs adegit: (Achivorum.
Fragorem vero *is* edidit cadens, magnoque affecit dolore populum
Ut autem cum aprum viribus-ingentem leo urget pugna,
Hique montis *in* verticibus magnis animis decertant,
Fonte de exiguo; volunt quippe bibere ambo:
Multum autem anhelantem *aprum* leo domat vi:
Sic multos occidenti Menœtii forti filio
Hector Priamides cominus haſta animam abſtulit:
Et ſuper eum glorians verba alata dixit:
Patrocle, credidiſti utique urbem *te* vaſtaturum noſtram,
Trojanaſque mulieres, libero die erepto,
Abducturum eſſe in navibus dilectam in patriam terram.
Demens! pro his enim Hectoris veloces equi
Pedibus contendunt pugnatum: haſta vero ipſe
Inter Trojanos bellicoſus excello, qui ab ipſis arceo
Diem ſervilem: te autem hic vultures comedent.
Infelix, neque tibi fortis *licet*, auxilio fuit Achilles,
Qui nimirum tibi admodum multis remanens mandavit proficiſ
Ne mihi ante revertere, Patrocle equeſtris, (centi
Naves ad cavas; quam Hectoris homicidæ
Sanguinolentam loricam circa pectora diſcideris:
Sic nimirum te allocutus eſt, tibique animum vecordi perſuaſit.
Illum vero languens allocutus es, Patrocle eques;
Jam nunc, Hector, magnis-verbis gloriator: tibi enim dedit
Victoriam Jupiter Saturnius & Apollo, qui me domuerunt
Facile: ipſi enim ab humeris arma detraxerunt.
Tales vero etiam ſi mihi viginti occurriſſent,
Omnes hic periiſſent, mea haſta domiti.
Sed me fatum pernicioſum & Latonæ interfecit filius, (lia
Eque mortalibus Euphorbus: tu vero me tertius interfectum-ſpo
Alivo

Aliud autem tibi dicam, tu vero in animo reconde tuo,
Haud sane ne tu quidem ipse diu in vita progredieris, sed tibi jam
Prope astat mors & fatum violentum,
Manibus domando Achillis eximii Æacidæ.
Sic illum quidem locutum finis mortis obtexit.
Anima autem e membris volans ad orcum descendit,
Suam sortem lugens, relicto robore virili & juventa.
Hunc & mortuum allocutus est illustris Hector;
Patrocle, cur mihi vaticinaris grave exitium?
Quis vero scit, an Achilles Thetidis filius comas pulchræ,
Prior mea hasta percussus animam perdiderit?
Sic sane locutus hastam æream e vulnere
Traxit, calce impresso; illum vero supinum repulit ab hasta.
Statim autem cum hasta in Automedontem ibat,
Deo parem famulum velocis Æacidæ;
Cupiebat enim percutere: Illum vero extulerunt veloces equi
Immortales, quos Peleo Dii dederant, splendida dona.

LIBER DECIMUS SEPTIMUS.

NEque latuit Atrei filium, bellicosum Menelaum,
Patroclus a Trojanis domitus in prælio:
Processit autem per primos pugnatores armatus corusco ære,
Ipsumque circumiens protegebat, tanquam aliqua circum vitulum
Tum primum enixa, querula, non ante experta partum: (mater,
Ita circa Patroclum ibat flavus Menelaus:
Prætendit autem ipsi hastamque & clypeum undique æquale,
Illum interficere paratus, quicunque sibi adversum veniret.
Neque vero Panthi filius hasta præstans neglexit
Patroclum stratum eximium: prope autem ipsum
Stetit, & allocutus est bellicosum Menelaum;
Atride Menelaë, Jovis alumne, dux populorum,
Recede, & linque mortuum, sinitoque spolia cruenta:
Non enim quisquam prior Trojanorum inclytorumque sociorum
Patroclum percussit hasta in aspera pugna:
Quare me sine gloriam magnam inter Trojanos reportare,
Ne te percutiam, dulcemque animam eripiam.
Illum vero graviter indignans allocutus est flavus Menelaus:
Jupiter pater, haud sane decorum superbe gloriari.
Nec vero pantheræ tanti spiritus, neque leonis,
Neque suis apri infesti, (cujus tamen maximus
Animus in pectoribus supra modum robore truculentus effertur)
Quantam Panthi filii hastæ peritia insignes ferociam spirant.
Atqui neque vis Hyperenoris equum domitoris
Suæ juventutis fructum percepit, cum me probris incessit, & me ex-
Et me dicebat inter Danaos ignavissimum bellatorem (spectavit,
Esse: Neque ipsum autumo pedibus suis reversum,

Oblectasse uxoremque dilectam, venerandosque parentes.
Sic certe & tuum ego solvam robur, si me contra
Steteris: Sed te ego recedentem hortor
In turbam abire; neque adversus consistas mihi, (agnovit.
Antequam aliquod malum passus fueris: Factum vero & stultus
Sic dixit: Illi vero non persuasit; sed vicissim affatus est;
Nunc ergo jam, Menelaë Jovis-alumne, omnino certe ultionem.
Fratri meo, quem interfecisti; & jactabundus prædicas: (dabis
Viduasti autem uxorem in conclavi thalami recentis,
Immensumque parentibus luctum & mœrorem fecisti.
Ipsis equidem miseris luctus finis essem,
Si quidem ego caputque tuum & arma reportata,
Panthoo in manus dedero & Phrontidi nobili.
Sed non quidem jam diutius intentatus labor erit,
Neque certaminis-expers, neque virtutis, neque terroris.
Sic fatus, ferit clypeum undique equale:
Neque perrupit æs, recurvata autem est ei cuspis
Scuto in valido: Secundus vero impetum-fecit ære
Atrides Menelaus, precatus Jovem patrem.
Pedem autem retrahentis gulam imam
Percussit, & ipse connixus-imprimebat, robusta manu fretus:
E-regione autem mollem per cervicem abiit cuspis.
Fragorem vero edidit cadens, sonitumque dedere arma super ipsum.
Sanguine ei rigabantur comæ, Gratiis similes,
Cincinnique, qui auroque & argento constricti erant.
Qualem vero nutrit plantam vir late-frondentem olivæ
Loco in solitario, ubi abunde scaturit aqua,
Pulchram, germinantem, quam flatus motant
Omnium ventorum, & pullulat ea flore albo;
Veniens autem repente ventus cum turbine multo,
Fossaque evertit, & extendit super terram:
Talem Panthi filium hastæ-peritia-insignem Euphorbum
Atrides Menelaus, postquam interfecerat, armis spoliabat.
Ut vero quando quis leo in-montibus-nutritus, robore fretus,
Pascentis armenti bovem rapuerit, quæ optima:
Hujus autem cervicem frangit, correptam validis dentibus,
Primum, deinde vero sanguinemque & viscera omnia haurit
Dilanians; circum autem hunc canesque virique pastores
Crebro admodum clamant e longinquo, neque animus fert
Contra ire; valde enim pallidus timor occupat:
Sic horum nemini animus in pectoribus audebat
Contra ire Menelaum gloria-sublimem.
Tunc quidem facile abstulisset inclyta arma Panthœdæ
Atrides, nisi ipsi invidisset Phœbus Apollo,
Qui in eum Hectorem incitavit veloci parem Marti,
Viro se-cum-assimulasset Ciconum ductori Mentæ:
Et ipsum edita-voce verbis-alatis allocutus est;

Hectus

Hector, nunc tu quidem sic curris, quos-non-assequeris persequens
Equos Æacidæ bellicosi: illi vero difficiles
Viris quidem mortalibus domitu, & equitatu,
Alii saltem, quam Achilli, quem immortalis peperit mater.
Interim autem tibi Menelaus, Mavortius Atrei filius,
Patroclum protegens, Trojanorum fortissimum occidit
Panthœdem Euphorbum, finemque imposuit impetuosæ fortitu-
Sic fatus, rursus quidem ablit Deus per-laborem virorum: (dini-
Hectori vero gravis dolor circumtexit mentem profundam: (tit
Circumspectabat autem deinde per ordines; statim vero animadver-
Hunc quidem auferentem inclyta arma, illum autem in terra
Jacentem: Fluebat vero sanguis per inflictum vulnus.
Processit autem per primos-pugnatores, armatus coruscо ære,
Acutum clamans, flammæ similis Vulcani
Inextinguibili; neque filium latuit Atrei acutum vociferans:
Ingemiscens vero *is* dixit ad suum magnum animum;
Hei mihi; si quidem dereliquero arma pulchra,
Patroclumque, qui jacet meum propter hic honorem;
Vereor, ne quis mihi Danaorum succenseat, qui viderit:
Si vero cum Hectore solus & Trojanis pugnem (ti:
Præ-verecundia-*fugæ*, *metuo* ne qua me circumveniant unum mul-
Trojanos enim huc omnes adducit pugnam expedite-ciens Hector.
Sed cur mihi hæc meus secum-disserit animus?
Quandocunque homo velit adversus Deum cum viro pugnare,
Quem Deus honorat, statim in eum magna clades devolvitur:
Ideo mihi nemo Danaorum succensebit, qui viderit
Hectori cedentem, quoniam Deo-jubente pugnat.
Sicubi vero Ajacem prælio strenuum audire-potuero,
Ambo tum reversi reminisceremur pugnæ,
Etiam adversus Deum; si quo modo eripere poterimus mortuum
In gratiam Pelidæ Achillis: inter mala sane melius esset.
Dum is hæc versabat in mente & in animo,
Interea Troïm ordines supervenerunt; præibat autem Hector.
Hic vero retrocessit, reliquitque mortuum
Subinde-se-convertens; ut leo bene-barbatus,
Quem canesque & viri a stabulo abigunt
Contis & clamore: ejus autem in præcordiis forte cor
Cohorrescit, invitusque *is* abit a caula:
Sic a Patroclo discessit flavus Menelaus.
Constitit autem conversus, postquam venit ad agmen sociorum,
Circumspectando-quærens Ajacem magnum Telamonium filium:
Hunc autem perquam celeriter advertit pugnæ ad lævam totius,
Confirmantem socios, & concitantem ad pugnam;
Divinitus enim iis terrorem immiserat Phœbus Apollo:
Perrexit autem currere, & statim astans verbum dixit;
Ajax, huc, amice, de Patroclo mortuo *pugnaturi*
Festinemus, si cadaver saltem Achilli referre possimus

Nudum

Nudum: arma autem habet expedite-pugnam-ciens Hector.
Sic dixit; Ajaci vero bellicoso animum commovit:
Processit autem per primos-pugnatores, simulque flavus Menelaus.
Hector quidem Patroclum, postquam inclytis armis exuerat,
Trahebat, ut ab humeris caput abscinderet acuto ære,
Et cadaver Trojanis raptatum canibus daret:
Ajax autem prope venit, gestans scutum, tanquam turrim.
Hector vero retro in turbam abiens recedebat sociorum;
In currum autem concito-nisu-ascendit: deditque Ille arma pulchra
Trojanis ferenda ad urbem, magna gloria ut essent ipsi.
Ajax vero Menœtiadæ scuto lato obtento,
Constitit, tanquam leo circumeundo-defensans suos natos:
Cui scymnos ducenti occurrerint in sylva
Viri venatores, hic autem præ robore truces-oculos volvit,
Totumque supercilium deorsum trahit, oculos tegens:
Sic Ajax Patroclum heroëm circumiens-protegebat.
Atrides autem ex-altera-parte, bellicosus Menelaus,
Stabat magnum luctum in pectoribus augens.
Glaucus vero, Hippolochi filius, Lyciorum ductor virorum,
Hectorem torve intuitus gravi objurgavit sermone;
Hector, forma præstantissime, a bellica sane virtute longe abes
Certe te sine causa fama bona tenet, fugax cum-sis.
Considera nunc, quomodo civitatem & urbem servare-possis
Solus cum populis, qui in Ilio nati sunt:
Non enim quisquam Lyciorum saltem pugnaturus cum Danais
Ibit pro urbe; quoniam nulla utique gratia fuit
Pugnare hostibus cum viris indesinenter usque.
Quomodo tu deteriorem virum servaveris in turba,
Improbe; cum Sarpedonem simul hospitem & socium
Reliquisti Argivis capturam & prædam fieri:
Qui magno commodo fuit urbique & ipsi tibi,
Vivus existens: nunc vero non ab eo arcere canes sustinuisti.
Itaque nunc si quis mihi Lyciorum obsequetur virorum,
Suadeo, domum ire: Trojæ vero manifesta-aderit gravis pernicies
Si enim nunc Trojanis vis animosa inesset
Intrepida, qualis viros subit, qui pro patria
Adversus hostes laborem & certamen suscipiunt;
Statim Patroclum traheremus in Ilium.
Quod si ille ad urbem magnam Priami regis
Ascendisset mortuus, & ipsum traxissemus e pugna;
Illico certe Argivi Sarpedonis arma pulchra
Hoc pretio-redderent, & ipsum duceremus in Ilium:
Ejus enim famulus interfectus est viri, qui longe fortissimus
Argivorum apud naves, & cominus-pugnantes famuli.
Sed tu Ajacem magnanimum non sustinuisti
Stare contra, oculos intuitus hostium in pugna,
Neque ex-adverso pugnare: te nempe fortior est

Hu

Hunc autem torve intuitus allocutus est expedite-pugnam-ciens
Glauce, curnam tu talis existens superbe loctutus es? (Hector;
O amice, putabam equidem te prudentia superare cæteros 171
Eos quotquot Lyciam gleboſam habitant:
Nunc vero tuam reprehendo omnino mentem, cum ita dixisti:
Qui me ais Ajacem ingentem non sustinuisse.
Nequaquam ego horrui pugnam, neque strepitum equorum:
Sed semper Jovis validius consilium Ægiochi,
Qui & fortem virum in-fugam-vertit, & aufert victoriam
Facile: alias & ipse excitat ad pugnam.
Sed age huc adsis, amice, prope me sta, & aspice opus:
An tota-die ignavus ero, ut dicis, 80
An aliquem etiam Danaorum, bellica licet virtute promptissimum,
Reprimam a defensione Patrocli mortui.
Sic locutus, Trojanos hortabatur altum clamans;
Trojani, & Lycii, & Dardani cominus-pugnantes,
Viri estote, amici, recordaminique impetuosæ fortitudinis:
Dum ego Achillis eximii arma induam,
Pulchra, quibus Patroclum fortem spoliavi interfectum.
Sic quidem locutus abiit pugnam-expedite-ciens Hector
Ardenti e prælio: currens autem assecutus est socios (quutus,
Cito admodum, necdum longo-intervallo, pedibus velocibus inse-
Qui ad urbem portabant inclyta arma Pelidæ. 91
Stans vero seorsum a prælio lacrymoso, arma mutabat.
Ille quidem sua dedit, ferenda ad Ilium sacram,
Trojanis bellicosis: ipse vero immortalia arma induebat
Pelidæ Achillis, quæ ejus Dii cœlites
Patri charo dederant: Is autem suo filio præbuit
Jam senex: Sed non filius in armis patris ad-senectutem-pervenit.
Illum vero ut seorsum vidit nubes-cogens Jupiter
Armis Pelidæ armari divini,
Capitans utique caput ad suum locutus est animum; 200
Ah miser, haudquaquam tibi mors in animo est,
Quæ jam te prope est: tu vero immortalia arma induis
Viri fortissimi, quem tremunt & alii:
Cujus jam socium interfeciſti mitemque, fortemque;
Arma autem contumelioſe a capiteque & humeris
Abstuliſti: veruntamen tibi nunc saltem ingentem victoriam dabo:
Ejus compensationem, quod tibi haudquaquam e pugna reverso,
Excipiet Andromache inclyta arma Pelidæ.
Dixit, & nigris superciliis annuit Saturnius:
Hectori autem apta erant arma ad corpus; subiit vero eum Mars
Horrendus bellicus: impletaque sunt ei membra intus 11
Vigoris & roboris: Ad inclytos autem socios
Ivit magno clamore: *Achilli* vero similis-videbatur ipsis omnibus,
Armis resplendens magnanimi Pelidæ.
Hortabatur autem unumquemque objens verbis,

Mesthlemque,

Mesthlemque, Glaucumque, Medontaque, Therſilochumque,
Aſteropæumque, Diſenoraque, Hippothoumque,
Phorcynque, Chromiumque, & Ennomum augurem:
Hos ille incitans, verbis alatis allocutus eſt;
Audite, innumeræ copiæ circumcirca-habitantium ſociorum
Non enim ego multitudinem quærens, neque egens *ea*,
Huc e veſtris urbibus excivi quemque;
Sed ut mihi Trojanorum uxores & infantes liberos
Promptis animis defenderetis bellicoſis ab Achivis:
Hæc in-animo-habens, donis præbendis exhaurio & commeatu
Populos, veſtrumque cujuſque animum recreo.
Idcirco aliquis nunc recta converſus, aut pereat,
Aut ſalvus ſit: Hoc enim belli commercium.
Quicunque vero Patroclum, mortuum licet, tamen
Trojanos ad equum domitores pertraxerit, ceſſeritque ei Ajax,
Illi dimidium exuviarum tribuam, dimidium vero ipſe
Habebo ego: gloria autem ei erit, quanta vel mihi.
Sic dixit: Illi vero recta in Danaos magna-mole ferebantur,
Haſtis elevatis; admodum autem ipſis ſperabat animus
Mortuum ab Ajace abſtrahere Telamonio:
Stulti: certe multis ſuper ipſo animam abſtulit.
Et tunc Ajax allocutus eſt pugna ſtrenuum Menelaum;
O amice, ô Menelaë, Jovis-alumne, haud jam nos
Spero vel ipſos redituros e prælio.
Haudquaquam tantum de cadavere timeo Patrocli,
Qui mox utique Trojanorum ſaturabit canes atque alites,
Quantum meo capiti metuo, ne quid *gravius* patiatur,
Et tuo: prælii enim nubes omnia contegit,
Hector: nobis vero manifeſtus-imminet gravis interitus:
Sed age, fortiſſimos Danorum voca, ſi quis audierit.
Sic dixit: neque non-obſecutus-eſt pugna ſtrenuus Menelaus
Vociferatus autem eſt alta-voce Danaos inclamans;
O amici, Argivorum ductores, atque principes,
Qui juxta Atridem Agamemnonem & Menelaum,
Publice-præbitum-*vinum* bibunt, & imperant ſinguli
Copiis; a Jove autem honor & gloria ſequitur:
Difficile vero mihi eſt deſpicere unumquemque
Ducum: tantum enim certamen pugnæ ardet.
Sed aliquis ſponte prodeat, indigneturque animo,
Patroclum Trojanis canibus ludibrium fieri.
Sic dixit: Confeſtim autem exaudiit Oïlei *filius* velox Ajax
Primuſque obvius prodiit, currens per prælium.
Hunc vero poſt Idomeneus & armiger Idomenei
Meriones, par Marti homicidæ.
Cæterorum vero quiſnam ſua mente nomina dicere poſſet,
Quotquot jam poſtea pugnam inſtaurarunt Achivorum?
Trojani vero priores *in eos* impetum-fecerunt conferti: præibat

Ut autem cum in ostiis a-Jove-fluentis fluvii
remit ingens fluctus adversus *ejus* fluentum, circumque extrema
itora clamant, eructato mari extra:
Tantus utique Trojanorum clamor ortus est: at Achivi
bant circum Menœtiadem, unum animum habentes,
ti scutis æratis: illis autem
endidis galeis Saturnius caliginem multam
ircumfudit: Neque enim Menœtiadem oderat vel antea,
um, vivus existens, famulus erat Æacidæ:
ioſum autem habebat utique illum hostium canibus prædam fieri
rojanis: ideoque eum ut defenderent excitavit socios.
overunt autem loco priores Trojani nigris-oculis Achivos:
ortuo vero *illi* derelicto trepidi-fugerunt, neminem tamen eorum
rojani magnanimi interfecerunt hastis, cupidi licet;
l cadaver trahebant: haud diu vero ab illo neque Achivi
futuri erant: admodum enim illos celeriter convertit
x, qui superabat quidem forma, superabat & factis
teros Danaos, post eximium Pelidem.
ta autem perrupit per primos-pugnatores, sui similis vi
ro, qui in montibus canes florentesque-ætate juvenes
cile dissipat, se subito-impetu-convertens per fruticeta:
filius Telamonis præclari illustris Ajax,
cile aggressus Troum dissipavit phalangas,
i Patroclum circumdederant, sperabantque maxime
bem ad suam trahere, & gloriam reportare.
m quidem, Lethi Pelasgi illustris filius,
pothous pede trahebat per acrem pugnam,
atum loro ad malleolum circa tendines,
ctori & Trojanis gratificans: Repente autem ipsi
it malum, quod ab eo nemo arcuit cupientium licet.
m utique filius Telamonis, impetu-facto per turbam,
rcussit cominus, galeam per æneis-munitam-malis:
ta est autem equinis-setis-densa galea transfixa hastæ cuspide,
rcussa hastaque magna & manu robusta:
ebrum vero, ubi hastile-spiculo-induitur, prosiliebat ex vulnere,
entum; ejus autem ibidem solutum est robur: e manibus vero
rocli pedem magnanimi remisit in terram
ere; prope autem ipsum cecidit cernuus super mortuum,
ge a Lariſſa gleboſa; neque parentibus
tritia charis reddidit; brevis autem ei ætas
t, Ajacis magnanimi hasta domito.
ctor vero in Ajacem jaculatus est hasta fulgenti:
is quidem ex-adverso conspicatus evitavit æream hastam
lulum: ille autem Schedium, magnanimum Iphiti filium,
censium longe fortissimum, qui in inclyto Panopeo
nos habitabat, multis viris imperans:
ic percussit sub jugulum medium; penitus autem extrema

Cuspis

Cuſpis ærea prope ſummum humerum evaſit:
Fragorem vero edidit cadens, ſonitumque dedere arma ſuper ip
Ajax autem Phorcyna bellicoſum, Phenopis filium,
Hippothoum defendentem, medium ad ventrem percuſſit;
Rupitque thoracis cavitatem, inteſtina autem æs (pal
Penetrans-hauſit: ille vero in pulverem lapſus, prehendit terr
Ceſſerunt autem retro primique pugnatores & illuſtris Hector:
Argivi autem altum clamarunt, traxeruntque mortuos,
Phorcynque, Hippothoumque; ſolvebantque arma ab humeris
Tum vero prorſus Trojani, bellicoſis acti ab Achivis,
In Ilium aſcendiſſent, præ ignavia *ſua* domiti;
Argivi autem gloriam retuliſſent, etiam præter Jovis fatum,
Fortitudine & robore proprio: verum ipſe Apollo
Æneam inſtigavit, corpore Periphanti ſimilis,
Præconi Epytidæ, qui ei apud patrem ſenem (r
Præconem-agens conſenuerat, benevolis mentem conſiliis inſtr
Huic ſe-cum-aſſimulaſſet, ipſum allocutus eſt Jovis filius Apol
Ænea, quo pacto etiam invito Deo ſervare poſſetis
Ilium excelſam? ut jam vidi viros alios
Fortitudineque roboreque confiſos, virtuteque,
Multitudineque ſua, & immotas-pavore copias habentes:
Nobis vero Jupiter quidem potius annuit, quam Danais,
Victoriam: ſed ipſi fugitis-territi admodum, neque pugnatis.
Sic dixit: Æneas autem longe-jaculantem Apollinem
Agnovit coram intuitus: magna autem voce Hectorem allocu
eſt clamans:
Hectorque, & cæteri Trojanorum ductores atque ſociorum,
Dedecus quidem nunc hoc *eſt nos* bellicoſis *actos*-ab Achivis
In Ilium aſcendere per ignaviam domitos.
Verum enim & jam aliquis ait Deorum, mihi prope aſtans,
Jovem ſummum conſiliarium in pugna auxiliatorem eſſe:
Ideo recta-in Danaos eamus, neque illi quieti ſaltem
Patroclum navibus admoverint mortuum.
Sic dixit: & multo ante primos pugnatores proſiliens, ſteti
Illi vero converſi ſunt, & adverſi ſteterunt Achivis.
Tum vero Æneas Leocritum vulneravit haſta,
Filium Ariſbantis, Lycomedis fortem ſocium,
Hunc autem lapſum miſeratus eſt bellicoſus Lycomedes:
Stetitque admodum prope cum-acceſſerat, & jaculatus eſt haſta
Et percuſſit Hippaſidem Apiſaonem, paſtorem populorum, (g
Hepar ſubter præcordia; ſtatimque genua ſolvit:
Qui utique a Pæonia glebosa venerat,
Et poſt Aſteropæum fortiſſime-ſe-gerebat in pugna.
Hunc autem lapſum miſeratus eſt Mavortius Aſteropæus,
Rectaque prorupit & hic promptus cum Danais pugnare:
Sed haudquaquam jam poterat: ſcutis enim obſepti erant undiq
Qui ſtabant circa Patroclum, haſtaſque prætendebant:

Ajax enim valde omnes obibat, multis adhortans;
Nec quenquam vel retro a mortuo cedere sinebat,
Nec quenquam procurrere ad pugnandum Achivos ante alios,
Sed strenue ipsum circumeuntes defendere, cominusque pugnare.
Sic Ajax præcipiebat ingens: sanguine autem terra
Rigabatur purpureo; illi vero alii super alios cadebant
Mortui simul Trojanorum, & animosorum sociorum,
Et Danaorum: Neque enim vel illi sine sanguine pugnabant;
Fortiores tamen multo peribant: recordabantur enim perpetuo
Ut se mutuo per turbam arcere laborem gravem.
Sic hi quidem pugnabant instar ignis; neque prorsus dixisses
Aut solem omnino salvum esse, aut lunam:
Caligine enim occupabantur in prælio, quotquot fortissimi
Stabant circa Menœtiadem mortuum.
Illi vero Trojanique & bene-ocreati Achivi,
Liberi pugnabant sub æthere-sereno: expansus autem erat splendor
Solis acutus, nubesque non exsurgebat a toto
Campo, neque montibus: interquiescentes autem pugnabant,
Una-invicem evitantes tela luctuosa,
Longe dissiti: Hi vero in medio, dolores patiebantur
Caligine & pugna; affligebanturque sævo ære,
Quotquot fortissimi erant: Duo vero nondum viri audierant,
Viri glorioси, Thrasymedes, Antilochusque,
De Patroclo mortuo eximio, sed adhuc putabant
Vivum in primo tumultu cum Trojanis pugnare.
Illi autem intuentes cædem & trepidationem sociorum,
Seorsum pugnabant, quoniam sic jusserat Nestor,
Fortatibus-impellens ad pugnam nigris a navibus.
Dis autem per-totum diem contentionis magnum certamen ortum
Gravis: defatigatione autem & sudore indesinenter assidue (erat
Genuaque, tibiæque, pedesque subtus uniuscujusque,
Manusque, oculique, fœdabantur pugnantium,
Circa strenuum famulum pedibus-velocis Æacidæ.
Ut vero cum vir tauri bovis magni pellem
Copiosis dederit distendendam, ebriam pinguedine;
Acceptam autem hi seorsum-dispositi extendunt
In orbem, statimque humor exiit, subitque adeps,
Multis trahentibus, tenditur autem tota undique:
Sic hi huc & illuc cadaver parvo in spatio
Trahebant utrique: Admodum enim ipsis sperabat animus,
Trojanis quidem, trahere ad Ilium, at Achivis,
Naves ad cavas: De ipso autem tumultus ortus erat
Atrox; neque omnino Mars copiarum-concitator, neque Minerva
Hunc conspicata vituperasset, ut quidem si maxime ipsam ira cepis-
Fatalem Jupiter super Patroclo virorumque & equorum (set:
Ire illo intendit exitialem laborem. Nec dum quicquam
Sciebat Patroclum mortuum nobilis Achilles:

Longe enim seorsum a navibus pugnabant velocibus,
Muro sub Trojanorum: quare illum nunquam existimabat animo
Mortuum esse; sed vivum, ubi accessisset ad portas,
Reversurum: Neque enim hoc credebat omnino,
Eversurum urbem sine se, sed neque secum.
Sæpe enim hoc ex matre didicerat, seorsum audiens,
Quæ ei referebat Jovis magni sententiam.
Tum tamen non ei dixerat malum tantum, quantum acciderat,
Mater, quod scilicet ei multo charissimus periisset socius.
Illi vero assidue circa mortuum acutas hastas tenentes,
Indesinenter concurrebant, & alii alios interficiebant:
Sic autem aliquis dicebat Achivorum ære-loricatorum:
O amici, non sane nobis honestum *est* redire
Naves ad cavas, sed hic terra nigra
Omnibus dehiscat: Hoc prorsus nobis continuo multo satius esse
Quam si hunc Trojanis permittamus equum domitoribus
Urbem ad suam trahere, & gloriam referre.
Sic autem aliquis & Trojanorum magnanimorum dicebat;
O amici, etiam si fatale juxta virum hunc domari
Omnes simul, nunquam aliquis recedat a pugna.
Sic utique aliquis dicebat, animosque excitabat socii.
Sic hi quidem pugnabant; ferreus autem strepitus
Æreum ad cœlum ibat, per aërem infructuosum.
Equi autem Æacidæ, a pugna seorsum stantes,
Flebant, ut primum senserunt aurigam
In pulvere prostratum Hectoris vi homicidæ.
Et Automedon quidem, Dioris fortis filius,
Sæpe & scutica arguta urgebat verberans,
Sæpe & blandis *verbis* alloquebatur, sæpe & minis:
Illi vero neque retro ad naves latum versus Hellespontum
Volebant ire, neque in pugnam ad Achivos:
Sed veluti cippus manet firmiter, qui super tumulo
Viri stat mortui, aut mulieris;
Sic manebant immote perpulchro currui juncti,
Solo admotis capitibus: lachrymæ autem illis
Calidæ de palpebris in-terram fluebant plorantibus,
Aurigæ desiderio: floridaque fœdabatur juba,
Circulo profusa juxta jugum ambobus.
Plorantes autem illos conspicatus, miseratus est Saturnius,
Motoque capite, ad suum dixit animum;
Ah miseri, cur vos dedimus Peleo regi
Mortali? vos autem estis senii-expertes, immortalesque:
An ut ærumnosos inter homines dolores haberetis?
Non enim quicquam alicubi est-calamitosius homine
Omnium, quotquot super terram spirantque & moventur.
At non sane vobis tamen & curribus artificiose-factis
Hector Priamides vehetur: Haud enim permittam.

Annon ſatis, quod & arma habet, & gloriatur temere?
Vobis autem in genua mittam robur, & in animum,
Ut & Automedontem ſalvum evehatis e pugna
Naves ad cavas: Adhuc enim iſtis, [*Trojanis*] gloriam præbebo,
Ut cædem-edant, uſque-dum ad naves bonis-tranſtris-inſtructas
Occideritque Sol, & tenebræ ſacræ ſupervenerint. (pervenerint,
Sic loquutus, equis inſpiravit robur validum:
Illi vero a jubis pulvere in-ſolum excuſſo,
Velociter ferebant citum currum inter Trojanos & Achivos:
His autem *vectus* Automedon pugnabat, dolens licet de ſocio,
Curru ruens, tanquam vultur in anſeres.
Facile enim & refugiebat e Trojanorum tumultu,
Facile & irruebat confertam per turbam perſequens.
Sed non interficiebat viros, cum impetum ſumebat ad perſequen-
Haudquaquam enim licuit, ſolus cum eſſet ſacra in ſella, (dum:
Haſta impetum-facere, & inhibere veloces equos.
Tandem vero illum ſocios vir vidit oculis
Alcimedon, filius Laërcei Æmonidæ:
Stetit autem poſt currum, & Automedontem allocutus eſt;
Automedon, quiſnam tibi Deorum inutile conſilium
Pectoribus indidit, & abſtulit mentem ſanam?
Quod ita in Trojanos pugnas prima in turba
Solus; tibi ſocius enim occiſus eſt: arma autem Hector
Ipſe gerens humeris exſultat Æacidæ.
Illum vero Automedon allocutus eſt, Dioris filius;
Alcimedon, quiſnam tibi Achivorum alius ſimilis,
Equorum immortalium qui teneat domituramque animoſque,
Niſi Patroclus, Diis artifex par,
Dum viveret? Nunc vero mors & fatum occupat.
Quin tu ſcuticam & habenas miro-artificio-factas
Accipe, ego vero curru deſcendam, ut pugnem.
Sic dixit: Alcimedon autem celerem-prælio currum ut-conſcen-
Statim ſcuticam & habenas cepit manibus: (dit,
Automedon vero deſiliit: Animadvertit autem illuſtris Hector,
Statimque Æneam allocutus eſt prope aſtantem;
Ænea, Trojanorum princeps ære-loricatorum,
Equos hos animadverti velocis Æacidæ
In pugnam progreſſos, cum aurigis imbellibus:
Ideo ſperaverim *me* capturum, ſi modo tu animo
Tuo velis: neque enim irruentes utique nos
Aſtinuerint contra ſtantes pugnare Marte.
Sic dixit; Neque non-obſecutus-eſt fortis filius Anchiſæ:
Illi autem recta ibant, tergoribus boum tecti humeros,
Rapidis, ſolidis: multiplex vero ſuper-inductum erat æs:
Cum his autem Chromiuſque, & Aretus divina-forma-præditus,
Ibant ambo: admodum vero iis ſperabat animus
Ipſoſque interficere, abigereque arduos-cervicibus equos.

Stulti, neque enim erant sine sanguine utique reversuri
Retro ab Automedonte: ille autem, precatus Jovem patrem,
Fortitudine & robore repletus est præcordia circumfusa caligine
Statim vero Alcimedontem affatus est fidum socium;
Alcimedon, ne jam a me longe tene equos,
Sed proxime inspirantes in tergum: Haud enim ego
Hectorem Priamidem a robore temperaturum puto,
Antequam Achillis pulchre-jubatos conscenderit equos,
Nobis interfectis, fugaveritque ordines virorum
Argivorum: vel ipse inter primos captus fuerit.
Sic fatus, Ajaces vocavit, & Menelaum:
Ajaces, Argivorum ductores, & Menelaë,
Mortui quidem curam committite iis, quotquot fortissimi,
Ut eum circumeuntes defendant, & propulsent ordines virorum
A nobis vero vivis propulsate crudelem diem.
Hic enim ingruunt pugnam per lacrymosam
Hector, Æneasque, qui Trojanorum sunt fortissimi:
Sed hæc quidem Deorum in genibus posita sunt:
Jaculabor enim & ego: Hæc autem Jovi omnia curæ erunt.
Dixit, & vibratam emisit prælongam hastam,
Et intorsit Areti in clypeum undique æqualem:
Is vero non hastam inhibuit, penitus autem transiit æs,
Imumque in ventrem per balteum trajecit.
Ut vero cum acutam tenens securim juvenis vir,
Ictu incusso post cornua bovis agrestis,
Nervum perscindit totum, hic autem saltu dato cadit:
Sic utique & ille saltu dato cecidit supinus: ei autem hasta
In viscéribus perquam acuta vibrata solvit membra.
Hector vero in Automedontem jaculatus est hasta fulgenti:
Sed is quidem ex adverso conspicatus evitavit æream hastam;
In anteriorem enim partem proclinavit: a tergo vero hasta in
Solo infixa est, supraque pars posterior quassabatur
Hastæ: tum vero deinde remisit impetum suum valida hasta,
Et omnino tunc ensibus cominus concurrissent,
Si non ipsos Ajaces diremissent ardentes,
Qui adveniebant per turbam, socio vocante.
Hos autem subveriti cesserunt rursus retro
Hector, Æneasque, atque Chromius divina-forma-præditus:
Aretum vero ibidem dereliquerunt, laceratum corde,
Jacentem: Automedon autem, veloci par Marti,
Armisque spoliavit, & glorians verbum dixit;
Profecto jam paululum saltem de Menœtiade mortuo
Cor dolore levavi, deteriorem licet interfecerim.
Sic fatus, in currum sumptas exuvias cruentas
Posuit, ipseque conscendebat, pedes & manus superne
Sanguinolentus, tanquam leo taurum depastus.
Rursus autem super Patrocle intendebatur aspera pugna.

Gravis, lacrymosa: Excitabat nempe certamen Minerva,
E cœlo delapsa: Miserat enim late sonans Jupiter
Ut concitaret Danaos: jam enim animus conversus erat ejus.
Veluti cum purpuream iris mortalibus extendit
Jupiter cœlitus, quæ portendat vel pugnam,
Vel etiam tempestatem frigidam: quæ continuo ab operibus
Homines cessare facit super terram, pecudesque contristat:
Ita hæc, cærulea nube quum contexerat se,
Ingressa est Achivorum gentem, excitabatque virum quemque.
Primum vero Atrei filium incitans allocuta est,
Fortem Menelaum, hic enim eam prope erat,
Postquam semet assimulaverat Phœnici corpore & indefessa voce;
Tibi certe jam, Menelaë, pudor & opprobrium
Erit, si quidem Achillis illustris fidum socium
Muro sub Trojanorum veloces canes discerpserint:
Sed capesse *pugnam* strenue, adhortareque populum omnem.
Hanc autem vicissim affatus est pugna strenuus Menelaus;
Phœnix, pater, senex olim-nate, utinam Minerva
Daret robur mihi, telorumque averteret impetum:
Ita equidem vellem adesse & auxilium ferre
Patroclo: graviter enim mihi mortuus desiderio percussit animum.
Sed Hector ignis horrendam habet vim, neque cessat
Cædem edere: ei enim Jupiter gloriam præbet.
Sic dixit: Gavisa est autem oculos cæsia Minerva,
Quod se ante Deos precatus esset omnes:
Vim igitur humeris & genibus indidit,
Et ei muscæ audaciam pectoribus immisit,
Quæ licet abacta crebro a corpore humano,
Appetit mordere, dulcisque illi sanguis hominis est;
Tali eum audacia replevit præcordia circumfusa caligine:
Accessit vero ad Patroclum, & jaculatus est hasta fulgenti.
Erat autem in Trojanis Podes, filius Ætionis,
Divesque, fortisque: maxime vero eum honorabat Hector
Inter populares, sibi enim sodalis erat charus conviva:
Hunc ad balteum percussit flavus Menelaus,
Fluentem in-fugam: penitusque æs adegit:
Fragorem vero edidit cadens: At Atrides Menelaus
Mortuum a Trojanis subtrahebat ad agmen sociorum.
Hectorem autem prope stans hortans excitabat Apollo,
Phænopi Asiadæ similis, qui illi omnium
Hospitum charissimus erat, in Abydo ædes habitans:
Hoc sese cum assimulasset, ipsum affatus est longe-jaculans Apollo;
Hector, quis omnino ex amplius alius Achivorum formidaverit?
Cum ita nunc Menelaum territus fugis, qui tamen antehac
Mollis bellator, nunc vero abit solus sublatum auferens
Mortuum e Trojanis: tuum autem interfecit fidum socium,
Strenuum, inter primos pugnatores, Poden, filium Ætionis.

Sic dixit: Illum vero doloris nubes obtexit nigra:
Proceſſit autem per primos pugnatores armatus coruſco ære,
Tum vero Saturnius ſumpſit ægidem fimbriatam,
Splendentem, Idamque nubibus cooperuit; (cuſſit
Fulguribus etiam emiſſis, admodum grande intonuit; eamque con
Victoriam autem Trojanis dedit, inque fugam vertit Achivos.
Primus Peneleus Bœotius fuit dux fugæ: (uſque verſa
Percuſſus enim fuerat in humerum haſta, cum facie in hoſtem eſſe
Summum leviter: perſtrinxit nempe ei ad os uſque
Cuſpis Polydamantis: is enim percuſſerat prope accedens. 60
Leïtum deinde Hector cominus percuſſit in manum ad carpum,
Filium Alectryonis magnanimi: ceſſare autem fecit a pugna:
Trepidus autem fugit circumſpectans; haud enim amplius ſpera
Haſtam tenentem manu ſe pugnaturum cum Trojanis. (bat anim
Hectorem vero Idomeneus in Leïtum irruentem
Percuſſit thoracem ad pectus juxta papillam: (run
Ad cuſpidis autem junctura fracta eſt longa haſta: & clamave
Trojani: Hic autem in Idomeneum jaculatus eſt Deucalidem
In curru ſtantem: ab eo quidem paululum aberravit;
Cæterum hic Merionis armigerumque aurigamque,
Cœranum, qui e Lycto bene habitata comitabatur eum;
Pedes enim primo, relictis navibus utrinque remis actis,
Venerat, & omnino Trojanis magnam victoriam præbuiſſet,
Niſi Cœranus confeſtim celeres adduxiſſet equos:
Et huic quidem ſalus venit, arcuitque ſævum diem:
Ipſe autem perdidit animam Hectoris vi homicidæ.
Hunc percuſſit ſub malam & aurem, dentes autem
Excuſſit haſta extrema, linguamque perſcidit mediam:
Cecidit autem e curribus, habenaſque effudit in terram:
Et illas Merionés cepit manibus ſuis
Inclinans ſe a ſolo, & Idomeneum allocutus eſt;
Urge nunc ſcutica *equos*, uſque dum veloces ad naves perveneris
Sentis enim & ipſe, quod non amplius victoria *eſt* Achivorum.
Sic dixit: Idomeneus autem ſcutica impellebat pulchros jub
Naves verſus cavas: Jam enim timor inciderat animo: (equ
Neque latuit Ajacem magnanimum & Menelaum
Jupiter, quum jam Trojanis dabat alternantem victoriam:
Hiſce autem ſermonem orſus eſt magnus Telamonius Ajax;
Eheu, jam quidem etiam qui admodum ſtultus eſt,
Senſerit, quod Trojanis pater Jupiter gloriam præbet.
Illorum enim omnium tela aſſequuntur, quicunque emittat,
Seu imbellis, ſeu ſtrenuus; Jupiter nempe omnino omnia dirigit
Nobis vero incaſſum omnibus irrita cadunt in terram.
Sed agite, per nos tamen excogitemus conſilium optimum,
Quo pacto & mortuum extrahamus, & ipſi
Gaudio dilectis ſocils ſimus reverſi:
Qui huc utique reſpicientes triſtantur, neque jam putant

Hectoris homicidæ robur & manus invictas
Sustenturos *nos*, sed in navibus nigris casuros esse:
Utinam vero esset socius, qui nunciaret citissime
Pelidæ: non enim illum opinor ne audiisse quidem
Tristem nuncium, quod sibi charus periit socius.
Atqui nondum possum conspicari talem inter Achivos:
Caligine enim occupati sunt simul ipsique & equi.
Jupiter pater, quin tu libera a caligine filios Achivorum:
Facque serenitatem, daque oculis videre:
In luce vero vel perde; quandoquidem tibi placuit ita.
Sic dixit: Eum autem pater miseratus est lachrymantem:
Statim autem caliginem quidem dissipavit, & amovit nebulam:
Sol vero affulsit, aciesque tota illustrata est:
Et tunc Ajax allocutus est pugnæ strenuum Menelaum; (possis
Circumspice nunc, Menelaë Jovis-alumne, si quo modo videre
Vivum adhuc Antilochum, magnanimum Nestoris filium:
Hortare vero, ut Achilli bellicoso ocyus profectus
Nunciet, quod quidem ei multo chariissimus periit socius.
Sic dixit: Neque non-obsecutus-est pugna strenuus Menelaus:
Perrexit autem ire, tanquam leo a caula,
Qui postquam fatigatus utique fuerit canesque virosque lacessens,
Qui ipsum non sinunt boum pinguedinem eripere,
Totam-noctem vigilantes: ille autem carnium cupidus,
Recta-irruit, sed nihil proficit: Crebra enim jacula
Adversa volant audacibus a manibus,
Incensæque faces, quas quidem horrens recedit incitatus licet;
Mane autem seorsum discedit mœsto animo:
Sic a Patroclo pugna strenuus Menelaus
Abibat perquam invitus: admodum enim timebat, ne ipsum A-
Gravi præ metu capturam hostibus relinquerent: (chivi
Multis autem Merionique & Ajacibus mandabat:
Ajaces, Argivorum ductores, Merioneque,
Nunc aliquis mansuetudinis Patrocli miseri
Recordetur: Omnibus enim norat mitis esse
Dum viveret: nunc vero mors & fatum occupat.
Sic fatus abiit flavus Menelaus,
Quaquaversum circumspectans, veluti aquila, quam aiunt
Acutissime cernere inter aërias volucres,
Quam licet in alto existentem pedibus velox non latet lepus,
Arbusto sub late-comanti jacens, sed in ipsum *ea*
Impetum facit, eique celeriter rapto eximit animam.
Sic tunc tibi, Menelaë Jovis-alumne, oculi lucidi
Quaquaversum versabantur, multorum per agmen sociorum,
Sicubi Nestoris filium adhuc viventem videre posses.
Illum vero citissime animadvertit, pugnæ ad sinistram totius,
Confirmantem socios, & concitantem ad-pugnandum:
Prope vero astans allocutus est flavus Menelaus;

Anti-

Antiloche, eja age huc-ades, Jovis alumne, ut audias
Triſtem nuncium qui non debuit fuiſſe.
Jam quidem te quoque ipſum opinor ſuſpicientem
Sentire, quod eidem Deus Danais advolvit,
Victoria autem Trojanorum: occiſus eſt nempe fortiſſimus Achivorum
Patroclus, magnumque deſiderium Danais contigit:
Sed tu cito Achilli, currens ad naves Achivorum,
Nuncia, ſi quo modo celerrime cadaver ad navem integrum auferre potuerit
Nudum: arma enim habet pugnam expedite ciens Hector.
Sic dixit: Antilochus autem horrore correptus eſt, ſermone audito:
Diu vero eum inopia vocis tenuit; eique oculi
Lacrymis impleti ſunt, liquidique ei hæſit vox.
Sed ne ſic quidem Menelai mandatum neglexit:
Perrexit autem currere, armaque cœmio dedit ſocio
Laodoco, qui eum prope flectebat ſolidos unguis equos:
Hunc quidem, lacrymas fundentem pedes ferebant e prælio, ad
Pelidæ Achilli triſtem nuncium nunciaturum.
Neque tibi, Menelae Jovis alumne, voluit animus
Laborantibus ſociis auxiliari, unde diſceſſerat
Antilochus, magnum autem deſiderium Pylîis factum erat:
Sed ille his auxiliaretur Thraſymedem nobilem excitavit,
Ipſe vero curſus ad Patroclum heroëm profectus eſt;
Conſtitit autem ut ad Ajaces venit, & ſtatim allocutus eſt;
Illum quidem jam ad naves miſi colores
Ut erat ad Achillem pedibus velocem: neque tamen illum puto
Nunc venturum, vehementer licet iratum Hectori nobili;
Nullo enim modo inermis cum Trojanis pugnavecit:
Nos autem etiam per nos excogitemus conſilium optimum,
Quo pacto & mortuum extrahamus, & ipſi
Trojanorum e clamore mortem & fatum effugiamus.
Huic autem reſpondit deinde ingens Telamonius Ajax;
Omnia recte dixiſti, admodum inclyte ô Menelae:
Sed tu quidem, & Meriones, ſubeuntes valde cito,
Mortuum ſublatum ferte e prælio: a tergo autem
Nos pugnabimus cum Trojaniſque & Hectore nobili,
Parem animum habentes cognomines, qui & antea
Suſtinuimus acrem Martem prope invicem manentes.
Sic dixit: Illi vero mortuum a terra ulnis ſuſtulerunt
Alte admodum ſtrenue: acclamavit autem populus retro
Trojanus, ut viderunt cadaver tollentes Achivos:
Recta vero irruerunt, canibus ſimiles, qui in aprum
Percuſſum impetum faciunt ante juvenes venatores:
Aliquantiſper enim currunt, dilacerare cupidi;
Sed cum jam in illos convertitur, robore fretus,
Continuo retro cedunteque, diffugiuntque, trepidi alio alius:
Sic Trojani, aliquantiſper quidem catervatim noctu huc ſequebantur,

Perientes enſibuſque & haſtis utrinque-acutis ;
Ceterum ubi jam Ajaces converſi contra ipſos
Conſtitiſſent, eorum mutabatur color, neque quis ſuſtinebat
Impetu in-adverſum facto, de mortuo pugnare.
Sic hi utique alacres cadaver efferebant ex prælio
Naves verſus cavas : pugna vero gliſcebat ipſis
Igrox, velut ignis, qui ingruens, urbem hominum
Impetu-citato-latus ex improviſo incendit, pereuntque ædes
In flamma magna : eamque fremebunda agitat vis venti :
Sic quidem hos equorumque & virorum bellicoſorum
Horriſonus tumultus inſequebatur abeuntes.
Illi vero tanquam muli, validum robur induti,
Trahunt ex monte per aſperam viam,
Vel trabem, vel lignum ingens navale : in ipſis vero & animus
Affligitur ſimul laboreque & ſudore magnopere-contendentibus :
Sic illi alacres cadaver ferebant : at a tergo
Ajaces arcebant *Trojanos*, ſicut agger arcet aquam
Sylvoſus campum per totum porrectus ;
Qui vel rapidorum fluminum violentos curſus
Reprimit, & continuo omnibus fluentum in campum dirigit
Repellens, haudquaquam enim eum vi perrumpunt fluentes :
Sic uſque Ajaces aciem reprimebant retro
Trojanorum : illi tamen ſimul ſequebantur, duoque in iis maxime,
Æneaſque Anchiſiades, & illuſtris Hector.
Ut vero ſicut ſturnorum nubes aufugit, vel graculorum
Acutum vociferantium, cum vident ingruentem
Circum, qui parvis eadem infert avibus :
Sic utique acti vi Æneæque & Hectoris filii Achivorum
Acutum vociferantes abibant, obliviſcebanturque pugnæ :
Multa vero arma pulchra ceciderunt inque circumque foſſam,
Fugientium Danaorum : pugnæ tamen non erat ceſſatio.

LIBER DECIMUS OCTAVUS.

SIC illi quidem pugnabant inſtar ignis ardentis :
Antilochus vero Achilli pedibus celer nuncius venit.
Eum autem invenit ante naves puppibus-excelſus,
Ea cogitantem animo, quæ jam perfecta erant :
Ingemiſcens autem dicebat ad ſuum magnum animum ;
Hei mihi, quid eſt, quod rurſus comantes Achivi,
Ad naves fugati-aguntur, turbati per campum ?
Metuo, ne jam mihi perfecerint Dii triſtes ſolicitudines animo,
Ut olim mihi mater narravit, & mihi dixit,
Myrmidonum fortiſſimum, adhuc vivente me,
Manibus domitum Trojanorum defecturum eſſe lucem Solis.
Certe omnino jam mortuus eſt Menœtii fortis filius,
Miſerandus : certe juſſeram eum repulſo hoſtili igne,

Ad naves redire, neque cum Hectore magno-animo pugnare.
Dum is hæc verſabat in mente & in animo,
Interea ad eum prope acceſſit illuſtris Neſtoris filius,
Lacrymas calidas fundens, dixitque nuncium gravem;
Hei mihi, Pelei fili bellicoſi, profecto perquam triſtem
Audies nuncium, qui non debuit fuiſſe.
Jacet Patroclus; de cadavere autem jam pugnant
Nudo: arma enim habet pugnam-expedite-ciens Hector.
Sic dixit: Illum vero doloris nubes obtexit nigra:
Ambabus autem manibus ſublatos cineres,
Fudit ſuper caput, venuſtamque deturpabat faciem:
Divinæ porro tunicæ niger undique-adhæſit cinis.
Ipſe vero in pulveribus ingens ingenti-ſpatio porrectus
Jacebat, ſuiſque manibus comam deturpabat ſcindens.
Ancillæ autem quas Achilles in præda-ceperat, Patrocluſque,
Animo triſtatæ altum ejulabant, & foras
Procurrebant circa Achillem bellicoſum; manibus vero omnes
Pectora plangebant, reſolutaque ſunt membra cujuſque.
Antilochus autem ex altera-parte lugebat, lacrymas fundens,
Manus tenens Achillis: Ille autem ſuſpirabat generoſo corde:
Timebat enim, ne jugulum diſcinderet ferro.
Horrendum vero ejulabat: audivit autem veneranda mater,
Sedens in fundo maris, apud patrem ſenem,
Tum protinus ululavit: Deæ autem circa ipſam congregabantur
Omnes, quotquot in fundo maris Nereïdes erant:
Illic quidem erat Glauceque, Thaliaque, Cymodoceque,
Neſæa, Spioque, Thoaque, Haliaque bubulis-oculis-decora,
Cymothoëque & Actæa, & Limnorea,
Et Melita, & Iæra, & Amphithoë, & Agave,
Dotoque, Protoque, Pheruſaque, Dynameneque,
Dexameneque, & Amphinome, & Callianira,
Doris, & Panope, & inclyta Galatea,
Nemerteſque, & Apſeudes, & Callianaſſa:
Illic erat & Clymene, Ianiraque, & Ianaſſa,
Mæra, & Orithya, & comas-pulchra Amathia:
Aliæque, quæ in fundo maris Nereïdes erant.
Iſtis vero ſplendidus implebatur ſpecus: hæ autem ſimul omnes
Pectora plangebant; Thetis vero exorſa eſt luctum;
Audite, ſorores Nereïdes, ut bene omnes
Sciatis audientes, quanti meo inſint dolores animo.
Hei mihi miſeræ, hei mihi infeliciter-fortiſſimum-enixæ,
Quæ poſtquam pepereram filium eximiumque fortemque,
Præſtantiſſimum heroüm, iſque ſuccreverat plantæ ſimilis,
Hunc quidem ego educatum, tanquam plantam in fœcundo-loco (agri,
Navibus miſi recurvis ad Ilium,
Contra Trojanos pugnaturum: hunc autem non receptura ſum (rurſus
Domum reverſum, intra ædes Peleïas.

Sed & quamdiu mihi vivit & videt lumen ſolis,
Triſtatur, neque quid ei poſſum auxiliari profecta.
Sed proficiſcar, ut viſamque dilectum filium, & audiam,
Quinam ipſum invaſerit luctus, ſeorſum a pugna manentem.
Sic locuta reliquit ſpecum; illæ vero cum ipſa
Lacrymabundæ ibant; circum ipſas autem unda maris
Scindebatur: Hæ autem ubi jam ad Trojam gleboſam venerant,
Littus conſcenderunt ordine, ubi frequentes
Myrmidonum ſubductæ erant naves velocem circum Achillem.
Huic autem graviter-ſuſpiranti aſtitit veneranda mater,
Acuto autem edito-ululatu caput prehendit filii ſui:
Et lugens, verbis alatis allocuta eſt;
Fili, quid fles? quiſnam tuam mentem invaſit dolor?
Loquere, ne cela: Illa quidem jam tibi perfecta ſunt
A Jove, ut jam antea precatus-es, manibus ſublatis,
Omnes ad puppes cogi filios Achivorum,
Tui indigentes, patique indignas res.
Illam autem graviter ſuſpirans allocutus eſt pedibus velox Achilles;
Mater mea, hæc quidem mihi Olympius perfecit:
Sed quæ mihi ex his voluptas, cum charus periit ſocius,
Patroclus? Quem ego ſupra omnes honorabam ſocios,
Æque ac meum caput, hunc perdidi: arma vero Hector,
Poſtquam-trucidaverat, exuit ingentia, mirabilia viſu,
Pulchra: quæ quidem Peleo Dii dederunt, ſplendida dona,
Die illo, quando te mortalis viri collocarunt in cubili.
Utinam tu quidem ibidem inter immortales marinas
Habitaſſes, Peleuſque mortalem duxiſſet uxorem.
Nunc vero *mortali nupſiſti*, ut & tibi luctus in animo immenſus eſſet
De filio interfecto: quem non recipies rurſus
Domum reverſum: Neque enim me animus jubet
Vivere, neque hominibus intereſſe, niſi Hector
Primus mea haſta percuſſus animam perdiderit,
Patroclumque ob-interfectum-pœnas Menœtiadem dederit.
Illum vero viciſſim affata eſt Thetis lachrymas-fundens;
Cito-moriturus certe mihi, fili, es, cum ita dicis:
Illico enim tibi deinde poſt Hectorem fatum imminet.
Illam vero graviter ingemiſcens allocutus eſt pedibus velox Achilles;
Illico moriar, cum in fatis non erat me ſocio
Dum-interficeretur auxiliari: Ille quidem valde procul a patria
Interiit: me vero deſideravit, malum qui propulſarem.
Nunc autem, quoniam non revertar utique charam in patriam terram,
Neque ullam Patroclo attuli ſalutem, neque ſociis
Cæteris, qui jam multi domiti ſunt ab Hectore nobili:
Sed ſedeo apud naves inutile pondus terræ,
Talis cum ſim qualis nullus Achivorum ære-loricatorum
In pugna; concione autem meliores ſunt & alii:
Utinam Contentio a Diis, & ab hominibus pereat;

Et Ira, quæ impellit etiam admodum prudentem sævire:
Quæque multo dulcior melle stillante
Hominum in pectoribus augescit, tanquam fumus:
Adeo me nunc irasci fecit rex virorum Agamemnon.
Sed hæc quidem ante acta esse sinamus, dolentes licet,
Animo in pectoribus nostro domito necessitate.
Nunc vero ibo, ut chari capitis perditorem inveniam
Hectorem; mortem autem ego tunc accipiam, quandocunque
Jupiter voluerit perficere, atque immortales Dii cæteri.
Neque enim ne vis quidem Herculis effugit mortem,
Qui tamen charissimus erat Jovi Saturnio regi:
Sed eum fatum domuit & gravis ira Junonis:
Ita & egó, si jam mihi simile fatum est,
Jacebo, ubi mortuus fuero: nunc autem gloriam bonam auferam
Et aliquam Troadum & Dardanidum profundos-sinus-habentium
Ambabus manibus genis a teneris
Lacrymas abstergentem, crebro suspirare cogam:
Sentiant autem, quod jamdiu ego a pugna cessavi.
Neque me prohibe a prælio, diligens licet: neque enim mihi pe
Huic autem respondit deinde Dea Thetis pedes argentea:
Sane jam hoc, fili, verum; non malum est,
Laborantibus sociis arcere gravem perniciem:
Sed tibi arma pulchra inter Trojanos detinentur,
Ærea, coruscantia: illa quidem pugnam-expedite-ciens Hector
Ipse ferens humeris exsultat: neque tamen ipsum puto
Diu exsultaturum esse; cædes enim prope eum.
Sed tu quidem neutiquam ingredere pugnam Martis,
Antequam me huc profectam oculis videris.
Mane enim revertar, simul ac sol ortus erit,
Arma pulchra ferens a Vulcano rege.
Sic fata, retro se vertit a filio suo:
Et conversa, inter marinas sorores dixit;
Vos quidem nunc subite maris latum sinum,
Visuræque senem marinum & ædes patris,
Et ei omnia dicite: ego vero ad excelsum Olympum
Vado ad Vulcanum arte-fabrili-clarum, si velit
Filio meo dare inclyta arma colluccntia.
Sic dixit: Illæ autem undam maris statim subierunt.
Ad Olympum vero Dea Thetis pedes-argentea
Abiit, ut dilecto filio inclyta arma afferret.
Illam quidem ad Olympum pedes ferebant: at Achivi
Immenso cum fremitu acti vi Hectoris homicidæ
Fugientes, ad naves que & Hellespontum venerant.
Nec tamen Patroclum bene-ocreati Achivi
Extra tela extraxerant mortuum, famulum Achillis:
Rursus enim jam illum assecuti fuerant peditesque & currus,
Hectorque, Priami filius, flammæ similis vi:

Ter quidem illum retro pedibus prehendit illustris Hector,
Abstrahere cupiens, magnaque voce Trojanos inclamabat:
Ter autem duo Ajaces, impetuosam induti fortitudinem,
A mortuo vi-repulerunt: ille vero constanter robore fretus,
Interdum impetum-faciebat per tumultum, interdum vero
Consistebat alta-voce clamitans: retro autem non cedebat omnino.
Ut vero a corpore haudquaquam leonem fervidum possunt
Pastores in agro-pernoctantes valde esurientem summovere:
Sic utique non poterant duo Ajaces armis acres
Hectorem Priamidem a mortuo absterrere.
Ille jam prorsus abstraxissetque, & immensam retulisset gloriam,
Nisi Pelidæ pedibus-ventosa velox Iris
Nuncia venisset currens ab Olympo ut-prodiret-in-pugnam,
Clam Jove, aliisque Diis; miserat enim eam Juno:
Prope autem stans verbis alatis allocuta est;
Surge, Pelide, omnium terribilissime virorum:
Patroclo auxiliare, cujus gratia certamen grave
Erat ante naves: Illi vero se-invicem perdunt,
Hi quidem, pugnantes cadavere pro mortuo,
Ut autem trahant ad Ilium ventosam
Trojani recta irruunt: maxime vero illustris Hector,
Abstrahere cupit; caput autem ipsum animus jubet
Infigere palo, abscissum tenera a cervice.
Sed surge, nec amplius jaceto: pudorque tuum animum tangat,
Patroclum Trojanis canibus ludibrium fieri:
Sibi contumelia, si quid cadaver indigne-acceptum venerit.
Huic autem respondit deinde pedibus-celer nobilis Achilles;
Ei Dea, quisnam te Deorum mihi nunciam misit?
Illum vero vicissim allocuta est pedibus-ventosa velox Iris;
Juno me misit, Jovis gloriosa conjux:
Neque scit Saturnius in-alto-sedens, neque quis alius
Immortalium, qui Olympum valde-nivosum habitant.
Hanc autem respondens allocutus est pedibus celer Achilles;
At quomodo ire possim ad pugnam? Habent enim arma isti:
Mater autem me chara prius vetuit armari,
Donec ipsam reversam oculis viderem:
Pollicita enim est a Vulcano allaturam se arma pulchra.
Aliorum autem non ullius scio, cujus inclyta arma induere possim,
Nisi Ajacis utique scutum Telamonii.
Sed & ipse hic, credo, inter primos versatur,
Hasta cædem-edens Patrocli gratia mortui.
Illum vero vicissim allocuta-est pedibus-ventosa velox Iris;
Tute quidem & nos scimus, quod inclyta arma detinentur:
Sed sic adfossam profectus, Trojanis da-te-in-conspectum,
Si forte te veriti abstinuerint pugna
Trojani, respiraverintque Mavortii filii Achivorum
Defessi jam: Exigua autem & respiratio a prælio.

Illa quidem ſic locuta abiit pedibus velox Iris:
At Achilles ſurrexit Jovi charus: Minerva vero
Humeris validis circumpoſuit ægida fimbriatam:
Caput autem ei nube cinctum-ornavit auguſtiſſima Dearum
Aurea, eque ipſa accendit flammam collucentem.
Ut vero cum fumus aſcendens ex urbe ad ætherem aſſurgit
Longe ex inſula, quam hoſtes oppugnant,
Qui, toto die, horrendo decernunt Marte
Urbe *procurrentes* ex ſua; ut vero ſol occiderit,
Continuo & faces-in-ſpeculis ardent denſæ, inque altum ſplendo
Emicat, finitimi ut-videant;
Si forte cum navibus Martis propulſatores venire velint:
Sic ab Achillis capite ſplendor ad æthera pertingebat.
Stetit autem ad foſſam profectus extra murum, nec tamen Achiv
Miſcebatur: matris enim prudens reverebatur præceptum.
Ibi ſtans clamavit: ſeorſum autem Pallas Minerva
Vociferata eſt; & inter Trojanos immenſum excitavit tumultum
Ut vero cum admodum-luculenta vox *fit*, quando clangit tuba
Urbem cingentes hoſtes propter exitiales;
Sic tunc admodum-luculenta vox erat Æacidæ.
Illi vero ut audiverunt vocem æream Æacidæ,
Omnibus commotus eſt animus: pulchri autem jubis equi
Retro currus vertebant: præſagiebant enim clades animo.
Aurigæ autem perculſi ſunt, ubi viderunt indefeſſum ignem
Horrendum ſuper caput magnanimi Pelidæ
Ardentem: illum nempe accendebat Dea oculis-cæſia Minerva
Ter quidem ſuper foſſam magna-voce clamavit nobilis Achilles
Ter vero turbati ſunt Trojani inclytique ſocii.
Ibidem autem etiam tunc perierunt duodecim viri fortiſſimi
Impediti & confixi ſuis curribus & haſtis: At Achivi
Alacriter Patroclum extra tela extractum,
Depoſuerunt in lectis, chari autem circumſtabant ſocii
Lugentes: atque eos pedibus-velox ſequebatur Achilles,
Lacrymas calidas fundens, poſtquam aſpexit fidum ſocium
Jacentem in feretro, laceratum acuto ære:
Quem quidem miſerat cum equis & curribus
In prælium, neque rurſus recepit reverſum.
Solem autem indefeſſum oculis-bubulis decora veneranda Ju
Miſit ad Oceani fluenta invitum redire:
Sol quidem occidit, finemque fecerunt nobiles Achivi
Certaminis aſperi & omnibus-æque-gravis pugnæ.
Trojani vero ex altera-parte, ex aſpero prælio
Ut exceſſerant, ſolverunt a curribus veloces equos.
Ad concionem autem congregabantur, antequam cœnam curaren
Erectis autem ſtantibus concio habita eſt, neque quis ſuſtinuit
Sedere; omnes enim tenebat tremor, eo quod Achilles
In conſpectum-ſe-dederat; diu enim pugna abſtinuerat triſti.

Illis autem Polydamas prudens cœpit concionari
Panthœdes: hic enim ſolus videbat futura & præterita:
Hectori autem erat ſodalis, eademque nocte nati erant;
Sed hic quidem verbis, ille vero haſta multum ſuperabat:
Qui inter eos ſapiens concionatus eſt & dixit; (ego
In utramque-partem diligenter deliberate, amici: hortor enim,
In urbem nunc ire, neque exſpectare auroram pulchram
In campo prope naves: procul enim a muro ſumus.
Quamdiu quidem hic vir Agamemnoni iraſcebatur nobili,
Tamdiu in-pugna erant minus-graves Achivi.
Gaudebam enim ego veloces juxta naves pernoctans,
Sperans *nos* naves utique capturos utrinque-remis actas:
Nunc vero graviter timeo velocem Pelidem:
Qualis illius animus violentus, non volet
Manere in campo, in-quo Trojani & Achivi
In medio utrique vim Martis communem-experiuntur;
Sed de urbeque pugnabit, atque uxoribus.
Itaque eamus ad urbem, obſequimini mihi, ſic enim erit:
Nunc quidem nox abſtinere-fecit velocem Pelidem
Dulcis; ſi autem nos offenderit hic manentes
Cras progreſſus cum armis, probe tunc aliquis illum
Agnoſcet: libenter enim pervenerit ad Ilium ſacram,
Quicunque effugerit: multos vero canes & vultures comedent
Trojanorum: Utinam ſane mihi omnino inauditum tale quid fue-
Si vero meis verbis obſecuti fuerimus, triſtes licet, (rit:
Hac-nocte quidem in concione nos-muniemus, urbem autem tur-
Excelſæque portæ, tabulæque ad has aptatæ (res
Longæ, bene-politæ, coagmentatæ tutabuntur.
Mane autem ſub aurora armis inſtructi
Adibimus ſuper turribus: huic autem gravius *fuerit*, ſi voluerit,
Profectus a navibus, circa murum nobiſcum pugnare.
Citato iterum ibit ad naves, poſtquam arduos cervicibus equos
Vario curſu ſatiarit ſub urbem vagans.
Portas vero nec ipſum ſua magnanimitas irruere ſinet,
Nec unquam vaſtabit: priuſquam ipſum canes veloces ederint.
Illum vero torve intuitus allocutus-eſt pugnam-expedite-ciens
Polydama, tu quidem non amplius mihi grata hæc dicis, (Hector;
Qui hortaris in urbem *nos* cogi reverſos,
An nondum ſatiati-eſtis clauſi manendo intra turres?
Antea enim Priami urbem articulate-loquentes homines
Omnes prædicabant divitem-auri, divitem-æris; (chræ:
Nunc vero jam perierunt ex ædibus pretioſæ-res-reconditæ pul-
Multæ autem jam in Phrygiam & Mæoniam amabilem
Ivere venum-avectæ abiere, poſtquam magnus iratus fuit Jupiter:
Nunc vero cum mihi dedit Saturni filius verſuti
Gloriam retuliſſe apud naves, marique concluſiſſe Achivos,
Stulte, ne jam hæc conſilia oſtende inter cives:

Non enim quis Trojanorum obtemperabit: neque enim ſinam.
Sed agite, ſicut ego dixero, pareamus omnes.
Nunc quidem cœnam ſumite per exercitum turmatim,
Et excubiarum mementote, & vigilate quiſque:
Troüm vero quicunque de opibus *periclitantibus* admodum ſollic
Collectas in unum copiis det publice-abſumendas,
Quorum aliquem melius eſt, *illis* frui, quam Achivos.
Mane vero ſub aurora armis inſtructi,
Naves juxta cavas excitemus acre prælium.
Sin revera apud naves ſurrexit-ad-certamen nobilis Achilles,
Gravius, ſi voluerit, ei erit: non illum ego ſane
Fugiam e pugna horriſona, ſed omnino contra
Stabo, ſeu referat magnam victoriam, ſeu referam:
Communis Mars, & Occiſorem ſæpe occidit.
Sic Hector concionatus eſt: Trojani autem acclamarunt,
Vecordes; eorum enim mentes eripuerat Pallas Minerva:
Hectori enim aſſenſi ſunt pernicioſa conſilia-danti,
Polydamanti vero nullus, qui bonum protulerat conſilium.
Cœnam deinde ſumpſerunt per exercitum: At Achivi
Tota-nocte Patroclum edebant-gemitus lugentes:
Illis autem Pelides denſum-ſuſpiriis exorſus eſt luctum,
Manus homicidis impoſitis pectoribus fodalis,
Crebros admodum edens-gemitus: ſicut leo bene-barbatus,
Cui nempe catulos venaticus ſurripuerit vir
Sylva ex denſa: Ille vero triſtatur ſero cum advenerit:
Multas autem continuo convalles obit viri veſtigia indagans,
Sicubi inveniat: perquam enim acris ira corripit.
Sic is graviter-ſuſpirans dixit inter Myrmidonas;
Papæ! irritum prorſus verbum effudi die illo,
Bono animo eſſe jubens heroëm Mœnetium in ædibus:
Dicebam enim ei in Opunta inclytum filium reducturum,
Ilium ut evaſtaſſet, nactuſque eſſet prædæ portionem.
Sed non Jupiter hominibus cogitata omnia perficit:
Ambos enim fato ratum eſt eandem terram rubefacturos
Hic in Troja: neque enim me reverſum
Excipiet in ædibus ſenex equum-agitator Peleus,
Neque Thetis mater, ſed hic terra tenebit.
Nunc vero quandoquidem, Patrocle, te poſterior ſubeo terram
Non tibi ante juſta-faciam, quam Hectoris huc attulero
Arma & caput magnanimi tui interfectoris:
Duodecim autem ante rogum cervices-abſcindam
Trojanorum præclaris filiis, de te interfecto iratus.
Interea vero mihi apud naves recurvas jacebis ſic:
Circumque te Trojanæ & Dardanides profundos-ſinus-habente
Plorabunt, noctesque & dies lacrymas fundentes:
Quas ipſi labore acquiſivimus, viique haſtaque longa,
Opulentas evaſtantes civitates articulate loquentium hominum

Sic fatus, ſocios juſſit nobilis Achilles
Igne circundare poſitum tripodem magnum, ut celerrime
A Patroclo abluerent tabum cruentum.
Illi vero aptum-ad-lavacra tripodem ſtatuerunt in ignem ardentem,
Aquam autem infuderunt, ſubtuſque ligna accenderunt allata:
Ventrem quidem tripodis ignis ambibat, caleſiebatque aqua:
Ut vero fervefacta eſt aqua in ſonoro ære,
Tum ſtatim laveruntque, & unxerunt pingui oleo:
Vulnera autem repleverunt unguento novenni:
In lectis vero poſitum, tenui linteo texerunt
Ad pedes a capite: deſuper autem, palla candida.
Tota-nocte quidem deinde pedibus celerem circa Achillem
Myrmidones Patroclum gemitus-edebant lugentes:
Jupiter autem Junonem allocutus eſt ſororem, conjugemque;
Et perfeciſti opus tandem, bubulis-oculis-decora veneranda Juno,
Excitato *ſcilicet* Achille pedibus celeri: te nimirum
Et ipſa nati ſunt comantes Achivi.
Ei vero reſpondit deinde bubulis-oculis-decora veneranda Juno;
Importuniſſime Saturnie, qualem orationem habuiſti?
Vel jam aliquis homo homini perfecerit,
Qui tamen mortaliſque eſt, neque tot conſilia novit:
Quomodo ergo ego, quæ aio, Dearum me eſſe præſtantiſſimam,
Utrumque, genereque, & quod tua uxor
Vocor, tu vero omnibus immortalibus imperas,
Non debui Trojanis ira-accenſa mala machinata eſſe?
Sic illi quidem talia inter ſe loquebantur:
Vulcani autem pervenit ad domum Thetis pedes-argentea
Immortalem, ſtellatam, inſignem inter immortales,
Ream, quam quidem ipſe fecerat Claudus.
Illum vero invenit ſudantem, verſantem ſe circa folles,
Studioſe-agentem: tripodas enim viginti omnes fabricabatur,
Qui ſtarent ad parietem bene-fundatæ domus:
Aureas autem ipſis rotas unicuique fundo ſubdiderat,
Ut ei ſponte ſua divinum ingrederentur cœtum,
Ac rurſus domum redirent, mirabile viſu.
Illi autem in tantum quidem perfecti erant; aures vero nondum
Artificioſæ additæ erant, quas quidem apparabat; cudebatque
Dum is hæc conficiebat peritis præcordiis, (clavos:
Interea ad eum prope acceſſit Dea Thetis pedes-argentea.
Illam autem vidit progreſſa Charis vittis elegantibus-nitida
Pulchra, quam uxorem-duxerat inclytus Vulcanus,
Eique ejus hæſit manu, verbaque fecit, dixitque; (domum,
Quam-ob-rem, Theti ſinuoſo-peplo-induta, venis ad noſtram
Venerandaque dilectaque? Antea quidem nequaquam ſæpe venie-
Sed ſequere ulterius; ut tibi hoſpitales epulas apponam. (bas:
Sic locuta, ulterius ducebat auguſtiſſima Dearum:
Illam quidem deinde ſedere-fecit in ſede argenteis-clavis diſtincta,

Pulchra, vario-artificio-facta; scabellum vero pedibus suberat:
Vocavit autem Vulcanum inclytum artificem, dixitque sermonem
Vulcane, prodi huc, Thetis aliqua utique in re tui indiget.
Huic vero respondit deinde inclytus Vulcanus;
Profecto mihi omnino colendaque & veneranda Dea intus,
Quæ me servavit, quando me dolor occupavit prolapsum longe
Matris meæ propter consilium impudentis, quæ me volebat
Occultasse, claudus cum essem: tum sane passus forem dolores a
Nisi me Eurynomeque, Thetisque excepisset sinu; (n
Eurynome, filia reflui Oceani.
Has apud per novennium fabricavi artificiosa multa,
Fibulasque, tortilesque armillas, fistulasque, & torques,
In specu concava: circum autem fluentum Oceani
Spuma murmurans fluebat immensum: neque quis alius
Norat neque Deorum, neque mortalium hominum,
Sed Thetisque & Eurynome aderant, quæ me servarunt.
Hæc nunc nostram ad domum venit: ideo me admodum dece
Omnia Thetidi comas-pulchræ præmia-salutis solvere.
Sed tu quidem nunc ei apponito epulas hospitales lautas,
Dum ego folles reponam, instrumentaque omnia.
Dixit, & ab incudis-stipite vastus ardens *Deus* surrexit
Claudicans, subtus autem tibiæ multo-molimine-ferebantur i
Folles quidem sepposuit ab igne, instrumentaque omnia (becill
Arcam in argenteam collecta-collocavit, quibus opus-faciebat
Spongia autem undiquaque ora & ambas manus absterst,
Cervicesque validas & pectora hirsuta.
Induit vero tunicam; accepitque sceptrum crassum; & exiit for
Claudicans: ancillæ vero validis-ibant passibus sustentantes rege
Aureæ, vivis adolescentulis similes.
Quibus quidem mens inest in præcordiis, inest & vox,
Et vis, ab immortalibus autem Diis opera doctæ-sunt.
Hæ quidem, a latere regis sedulo-ibant: ille vero ægre-gradien
Prope, ubi Thetis, in throno consedit fulgido,
Inque ejus hæsit manu, verbaque fecit, dixitque; (domu
Quam-ob-rem, Theti sinuoso-induta-peplo, venis nostram
Venerandaque, dilectaque? Antea quidem haudquaquam sæpe
niebas.
Eloquere, quod habes-in-animo: perficere autem me animus jub
Si possum utique perficere, & si perfici potest.
Huic autem respondit deinde Thetis lacrymas-defundens:
Vulcane, an omnino jam ulla, quotquot Deæ sunt in Olympo,
Tot mente sua pertulit mœrores graves,
Quot mihi præ omnibus Saturnius Jupiter dolores dedit?
Unam quidem me ex aliis marinis homini conjugem subjecit,
Æacidæ Peleo, & sustinui hominis cubile,
Admodum invita: is quidem jam senio gravi (pit
Jacet in ædibus confectus: alios vero mihi nunc *dolores dedit*
Filii

Filium postquam mihi dedit peperisseque, enutriisseque,
Præstantissimum heroum, is autem succreverat plantæ similis:
Eum quidem ego educatum, tanquam plantam in fœcundo loco
Navibus missi recurvis ad Ilium, (agri,
Contra Trojanos pugnaturum: hunc autem non recipiam rursus
Domum reversum, in ædes Peleïas:
Sed & quamdiu mihi vivit & videt lumen solis,
Tristatur, neque quid ei possum auxiliari profecta. (rum,
Puellam quam quidem ei præmium electum dederant filii Achivo-
Hanc rursus e manibus abstulit rex Agamemnon.
Is hanc hujus gratia mœrens, præcordiis tabescebat: at Achivos
Trojani ad puppes actos concluserunt, neque foras
Sinebant exire: hunc autem precati sunt primores
Argivorum, & multa inclyta dona recensita pollicebantur.
Ibi ipse quidem deinceps abnuit exitium arcere:
Sed ille Patroclum suis armis induit,
Misitque eum in pugnam, multumque una populum præbuit.
Toto vero die pugnarunt ad Scæas portas:
Et omnino eo ipso die urbem expugnassent: nisi Apollo,
Magnam cladem cum jam fecerat, Menœtii fortem filium
Occidisset inter primos pugnatores, & Hectori gloriam dedisset.
Hujus gratia nunc ad tua genua accedo, si volueris
Filio meo brevi morituro dare clypeum & galeam,
Et pulchras ocreas fibulis apte junctas, (lis,
Et thoracem: quicquid enim ei erat *armorum*, perdidit fidus soda-
A Trojanis domitus: Hic vero jacet super terram animo dolens.
Huic vero respondit deinde inclytus Vulcanus;
Bono sis animo, ne tibi hæc menti tuæ solicitudini sint.
Utinam enim ipsum a morte horrisona sic possem
Seorsum abscondere, quando eum fatum grave adierit;
Ut ei arma pulchra aderunt, qualia quilibet certe
Hominum multorum admirabitur, qui quidem viderit.
Sic locutus, illam quidem reliquit illic, abiitque ad folles:
Illos autem recta contra ignem vertit, jussitque operari:
Folles autem in fornacibus viginti omnes spirabant,
Omnigenum facilem inflatu spiritum emittentes,
Nunc quidem properanti *quali* inserviret, nunc vero contra,
Quemadmodum Vulcanusque vellet & opus perfici posset.
Æs autem in igne posuit indomitum, stannumque,
Et aurum precio sum, & argentum; deinde vero
Posuit in stipite magnam incudem: sumpsitque manu
Malleum gravem, alteraque sumpsit forcipem.
Fecit autem primum Scutum magnumque solidumque,
Undiquaque artificio vario exornans, orbemque extimum circum-
dedit fulgidum,
Triplicem, candentem, & ab *ea nexuit* argenteum lorum:
Quinque autem ipsius erant scuti plicæ: & in eo

Fecit

Fecit artificiosa multa peritis præcordiis.
In *eo* quidem terram finxit, finxit & cœlum, finxit & mare,
Solemque indefessum, lunamque plenam:
Finxit & sidera omnia, quibus cœlum redimitum ornatur,
Pleiadasque, Hyadasque, roburque Orionis,
Ursamque, quam & Plaustrum vulgo vocant,
Quæ ibidem vertitur, & Orionem observat:
Sola autem exors est lavacrorum Oceani.
Fecit in *eo* & duas urbes articulate-loquentium hominum
Pulchras: in una quidem nuptiæque erant, conviviaque-solennia
Sponsas autem ex thalamis, tædis adlucentibus,
Ducebant per urbem, crebroque hymenæus excitabatur-clamor
Adolescentes autem saltatores in orbem-agebant se, interque eos
Tibiæ, citharæque sonum edebant: mulieres vero
Stantes admirabantur in vestibulis unaquæque.
Populi autem in foro erant frequentes: ibi nempe contentio
Orta erat: duo enim viri contendebant gratia mulctæ, (dissi
Propter virum interfectum: Alter quidem affirmabat, omnia red
Populo declarans; alter vero negabat, quicquam accepisse.
Ambo itaque cupiebant testibus datis litem ad exitum perducere
Cives autem utrisque acclamabant, hinc-inde fautores:
Præcones vero populum sedabant: At seniores
Sedebant super politos lapides, sacro in circulo: (plentium
Sceptra vero præconum in manibus habebant vocibus-aërem-re
Cum his deinde exsurgebant, & alternatim sententias-ferebant.
Jacebant autem in medio duo auri talenta,
Ei danda qui inter hos sententiam rectissime diceret.
Alteram vero urbem duo exercitus obsidebant copiarum,
Armis fulgentes: bifariam autem ipsis placebat consilium,
Aut evertere; aut in-duas partes omnia dividere,
Opes *scilicet*, quantas oppidum amœnum intus continet.
Illi vero nequaquam parebant, ad insidias autem clam-armabantur
Murum quidem conjugesque dilectæ & parvi liberi,
Custodiebant supra-stantes, interque viri, quos tenebat senectus
Ipsi vero profecti sunt: dux-erat autem iis Mars & Pallas Minerva
Ambo aurei, aureas & vestes induti erant,
Pulchri & magni cum armis, sicut Dii scilicet,
Utrinque perinsignes: populi enim humiliores erant.
Ii autem cum jam pervenerant, ubi illis videbatur insidiari,
Apud fluvium, ubi & aquatio erat omni pecori,
Ibi hi consederunt, tecti coruscо ære.
His vero deinde seorsum duo speculatores sedebant a copiis,
Observantes, siquando oves viderent & camuros boves.
Illi vero statim progrediebantur, duoque una sequebantur pastore
Oblectantes-se fistulis: insidias enim neutiquam præsenserant.
Ii quidem his prospectis incurrerunt, & continuo
Prædantes-abducebant boum armenta & greges pulchros

candidarum ovium; interficiebant autem insuper pastores.
Ipsi vero ut audierunt magnum tumultum apud boves,
pro concione sedentes, confestim equos (pervenerunt.
conscendentes pedes-in-altum-attollentes insecuti sunt; moxque
adsistentes vero pugnabant pugnam fluvii propter ripas,
feriebantque invicem se æratis hastis: (Fatum,
inter eos autem Discordia, & Tumultus versabantur, & exitiale
aliam vivum tenens recens-vulneratum, alium illæsum;
alium interfectum per prælium trahebat pedibus:
Vestem autem habebat circum humeros admodum-cruentatam
sanguine humano:
versabantur vero, tanquam vivi homines, atque pugnabant,
cadaveraque suorum-invicem trahebant interempta.
Posuit in *eo* & novale molle, pingue arvum,
latum, tertiatum: multi autem aratores in ipso
iuga convertentes agebant huc & illuc.
ubi autem quoties reversi pervenirent ad finem arvi,
tunc in manus poculum prædulcis vini
dabat vir obiens: illi autem convertebant-se ad suos quisque sulcos,
cupidi novalis profundi ad terminum perveniendi:
ipsum autem *novale* nigricabat a-tergo; versoque aratris simile-erat,
aureum licet esset: hoc sane ingens miraculum effectum erat.
Posuit in *eo* & separatum-agrum profundæ segetis: in quo operarii
metebant, acutas falces in manibus tenentes: (rii
manipuli autem alii recta serie densi cadebant in-terram,
alios vero manipulorum-ligatores vinculis constringebant.
tres autem manipulorum-ligatores sequentes-instabant: at pone
pueri manipulos colligentes in ulnis ferentes,
usque porrigebant: Rex vero inter hos silentio
sceptrum tenens stabat super manipulorum-serie lætus corde.
præcones autem seorsum sub quercu convivium apparabant;
bovem nempe mactatum magnum hinc-inde-curabant: Mulieres
cenam operariis, albas farinas multus immiscebant. (autem
Posuit in *eo* & uvis admodum gravatam vineam,
pulchram, auream: nigri autem per *eam* racemi erant:
stabat autem innixa-palis ex-ordine argenteis.
circum autem, cyaneam fossam, circum & septum duxit
stanni: una autem sola semita erat ad eam,
qua ibant bajuli, quando vindemiarent vineam.
virgunculæ autem & adolescentuli, teneris animis,
textilibus in qualis portabant prædulcem fructum.
his vero in mediis puer cithara acuta
suaviter personabat; chordaque eleganter succinebat
tenella voce: Hi autem ferientes-*terram* simul
cum cantuque sibiloque, pedibus tripudiantes sequebantur.
In *eo* & armentum fecit boum capita-alte-ferentium:
boves autem ex auro effictæ erant, stannoque;

Cumque

Cumque mugitu e ſtabulo ruebant ad-paſcua (te
Præter fluvium reſonantem, admodum rapidum cannis-abunda
Aurei autem paſtores una ibant cum bobus
Quatuor, novemque illos canes pedibus celeres ſequebantur.
Terribiles vero leones duo inter primas boves (e
Taurum graves-gemitus-edentem tenebant: is autem, alte mu
Trahebatur; eumque canes recepturi-ſequebantur & juvenes. 5
Illi quidem diſcerpta bovis magni pelle,
Viſcera & nigrum ſanguinem hauriebant: paſtores vero
Fruſtra inſequebantur, veloces canes hortatibus incitantes.
Illi enim mordere quidem recuſabant averſi a leonibus,
Stantes autem admodum prope latrabant, & evitabant.
Fecit in *eo* & paſcuum inclytus Vulcanus
Amœno in ſaltu magnum ovium candidarum,
Stabulaque, tuguriaque, tectaque ovilia.
In *eo* & chorum vario-effinxit-artificio inclytus Vulcanus, 9
Ei ſimilem, qualem olim in Cnoſſo lata
Dædalus concinnavit comas-pulchræ Ariadnæ.
Ibi quidem adoleſcentes, & virgines formoſæ
Tripudiabant, alter-alterius ad carpum manus tenentes:
Horum autem illæ quidem tenues linteas-veſtes habebant, illi v
Induti erant bene-textas, leniter nitentes oleo: (ro tunic
Et hæ quidem pulchras coronas gerebant, illi vero gladios
Habebant aureos pendentes ab argenteis balteis.
Hi autem quandoque quidem *in orbem* diſcurrebant doctis pedib
Leviter admodum, veluti cum aliquis rotam aptatam manibus 6
Sedens figulus tentaverit, ſi currat:
Quandoque autem rurſus diſcurrebant per ordines invicem.
Multa vero pulchram choream circumſtabat turba
Oblectantes-ſe: Duo autem ſaltantes-in-caput inter ipſos
Cantum exordientes agebant-ſe per medios.
Poſuit in *eo* & fluvii magnum robur Oceani,
Orbem propter extremum ſcuti affabre facti.
At poſtquam fabricatus erat Scutum magnumque ſolidumque,
Fecit ei Thoracem fulgentiorem ignis ſplendore:
Fecit ei & Caſſidem validam, temporibus quadrantem, 1
Pulchram, multo-exornatam-artificio; aureamque Criſtam ſuper
Fecit ei & Ocreas e ductili ſtanno. (impoſuit
At poſtquam omnia arma elaborarat inclytus Vulcanus,
Coram matre Achillis poſuit ſublata:
Illa vero, accipiter tanquam, deſiliit ab Olympo nivoſo,
Arma coruſcantia a Vulcano ferens.

LIBER DECIMUS NONUS.

AUrora quidem croceo-peplo-induta ab Oceani fluentis
Exoriebatur, ut immortalibus lucem ferret & mortalibus:
Ill

a vero ad naves pervenit a Deo dona ferens:
venit autem Patroclo circumfusum suum charum filium,
Plorantem stridule: multi autem circum ipsum socii
Lamentabantur: inter hos vero astitit augustissima Dearum,
oque ejus hæsit manu, verbaque fecit, dixitque;
Fili mi, hunc quidem sinamus, dolentes licet,
acere, quandoquidem primum Deorum consilio interfectus est:
Tu vero a Vulcano allata inclyta arma accipe,
alchra admodum, qualia nondum quisquam vir humeris gestavit.
Sic sane locuta Dea arma deposuit
nte Achillem: illa vero sonitum-edidere facta-artificiose omnia.
Myrmidonas vero omnes cepit tremor, neque quis sustinuit
Contra aspicere, sed territi-diffugerunt: At Achilles
t vidit, statim ipsum magis subiit ira: intus autem ei oculi
Terribiliter sub palpebris, tanquam flamma, micuerunt:
Oblectabatur autem in manibus tenens Dei splendida dona.
t postquam mente sua delectatus est artificiosa aspiciens,
Continuo matrem suam verbis alatis allocutus est,
Mater mea, hæc quidem arma Deus dedit, qualia par
pera esse immortalium, neque mortalem virum perfeciisse:
Nunc vero ego quidem me armabo: sed perquam graviter
Timeo, ne mihi interea Menœtii fortem filium
Muscæ ingressæ per ære-inflicta vulnera
Vermes intus generent, deturpentque cadaver;
Vita nempe adempta est,) inque corpore omnia putrescant.
Ei autem respondit deinde Dea Thetis pedes-argentea;
Fili, ne tibi hæc in animo tuo sint-curæ:
Ab hoc quidem ego conabor arcere improba examina
Muscas, Quæ sane viros pugna-interfectos-comedunt.
Si enim jaceat vel integrum in annum,
Usque ei erat corpus incorruptum, aut etiam melius:
Sed tu ad concionem vocatis heroibus Achivis,
Ira renunciata Agamemnoni, pastori populorum,
Continuo prorsus ad pugnam armator, induesque fortitudinem.
Sic quidem fata, animos audentissimos immisit:
Patroclo vero ambrosiam & nectar rubrum
Instillavit per nares, ut ei corpus incorruptum esset.
Ibat autem præter littus maris nobilis Achilles,
Horrendum vociferans, excitabatque heroas Achivos:
Et quicunque etiam antea navium in cœtu solebant manere,
Atque gubernatores, & tenebant clavos navium,
Et promi-condi apud naves erant, cibi dispensatores:
Et hi tunc sane ad concionem ibant, quod Achilles
In conspectum-se-dederat, diu enim pugna abstinuerat tristi.
Et duo claudicantes ibant Martis famuli,
Tydidesque bellicosus, & nobilis Ulysses,
Hastæ innitentes; adhuc enim habebant vulnera gravia:

In

In prima autem concione conſederunt profecti.
At ultimus venit Rex virorum Agamemnon,
Vulnus habens: etenim illum in aſpera pugna
Vulneraverat Coon Antenorides ærata haſta.
Verum poſtquam omnes congregati ſunt Achivi,
Inter eos exſurgens locutus eſt pedibus-celer Achilles;
Atride, omnino hoc utique utilius
Foret, tibi & mihi; quando nos quidem dolentes corde,
Animum-rodente contentione irati fuimus, gratia puellæ.
Hanc debuit in navibus occidiſſe Diana ſagitta,
Die illo, quo ego cepi Lyrneſſum populatus:
Tum ſane non tot Achivi mordicus prehendiſſent immenſum ſolu
Hoſtium manibus-ſtrati, me iram fovente.
Hectori quidem & Trojanis hoc utilius: at Achivos
Diu meæ & tuæ contentionis memores fore puto.
Sed ea quidem ante acta-eſſe ſinemus, dolentes licet,
Animo in pectoribus noſtro domito neceſſitate.
Nunc vero ego ſane impono-finem iræ, neque omnino me par
Pertinaciter uſque iraſci: ſed age ocyus
Hortatibus-concita ad prælium comantes Achivos,
Ut adhuc etiam Troïm periculum-faciam obvius profectus,
Num velint apud naves pernoctare: ſed aliquem puto
Libenter ipſorum genu flexurum eſſe, qui quidem effugerit
Ardenti e prælio *fugatus vi* haſtæ noſtræ.
Sic dixit: Lætati autem ſunt-bene-ocreati Achivi,
Iræ cum renunciaſſet magnanimus Pelides.
Inter hos autem locutus eſt & rex virorum Agamemnon,
Ex eo ipſo-loco, a ſede, neque in medios prodiens ſtabat;
O amici, heroës Danai, famuli Martis,
Stantem quidem decet *vos* audire, neque convenit
Interpellare: grave enim, peritus licet quis ſit.
Virorum autem in magno tumultu quomodo quis audire poſſit,
Vel dicere? Impeditur autem, canorus licet concionator.
Ad Pelidem quidem ego orationem-dirigam: ſed vos cæteri
Intelligite, Argivi, ſermonemque diligenter cognoſcite quiſque.
Sæpe jam mihi hunc Achivi ſermonem dixerunt,
Et mihi convitiari ſoliti ſunt: ego autem non in-cauſa ſum,
Sed Jupiter, & Fatum, & per-tenebras-vagans Erinnys,
Qui mihi in concione menti injecerunt ſævam noxam,
Die illo, quo Achillis præmium ipſe abſtuli.
Sed quid facerem? Deus omnia perficit.
Veneranda *nempe* Jovis filia Ate, [*Noxa.*] quæ omnes noxa-affici
Perniciosa; hujus quidem molles pedes: non enim ad ſolum
Appropinquat, enimvero illa per virorum capita incedit,
Lædens homines: alterum enim ſaltem *concertantium* malo-irreti
Etenim jam olim Jovem læſit, quem tamen potentiſſimum
Hominum & Deorum dicunt eſſe: ſed fane etiam hunc
Jun

no, fœmina licet, dolis decepit,
e illo, quo erat vim Herculeam
lenena paritura pulchris-cincta-muris in Thebe.
e sane glorians dixerat inter omnes Deos;
Auscultate mihi, omnesque Dii, omnesque Deæ,
t dicam, quæ me animus in pectoribus jubet:
ie virum in-lucem partuum-doloris-præses Ilithya
et, qui omnibus finitimis imperabit,
rum hominum ex genere, qui sanguine ex meo sunt.
Hunc vero dolos-meditans allocuta est veneranda Juno;
entieris, neque finem tandem sermoni impones:
i autem age, nunc mihi jura, Olympie, firmum jusjurandum,
vera eum omnibus finitimis imperaturum,
quis die hoc ceciderit intra pedes mulieris
rum hominum, qui tui ex sanguine sunt generis.
Sic dixit: Jupiter autem neutiquam fraudem intellexit,
d juravit magnum juramentum, deinde vero magnum malum.
o autem impetu-facto reliquit verticem Olympi, (accepit:
nimque pervenit Argos Achaicum, ubi utique norat
eroſam uxorem Stheneli Perſeïdæ:
vero gestabat-utero charum filium, septimo ineunte mense:
duxit autem in-lucem, nondum licet assecutum justum mensium
lmenæ vero inhibuit partum, repressitque Ilithyas: (numerum;
a autem renunciatura *factum*, Jovem Saturnium allocuta est;
Jupiter pater, rutili-fulminis-missor, rem quandam tibi in men-
tem ponam:
jam vir natus est nobilis, qui Argivis imperabit,
ryſtheus, Stheneli filius Perſeïdæ,
uum genus: non ei indignum *est* imperare Argivis.
Sic dixit: Eum vero dolor acutus in mente feriit profunda:
co autem corripuit Aten capite nitentibus-capillis-ornato,
tus animo suo, & juravit firmum juramentum,
unquam in Olympumque & cœlum stellatum
ituram Aten, quæ omnibus noxam infert.
Sic fatus, projecit a cœlo stellato,
am circumrotatam: statim autem pervenit *ea* ad opera hominum.
ejus opera semper ingemiscebat is, quando suum charum filium
us indignum sustinentem, sub Eurysthei laboribus. (videret,
Sic & ego, quando nempe ingens pugnam-expedite-ciens Hector
givos perdebat ad puppes navium;
on poteram oblivisci noxæ, qua semel læsus fueram.
postquam noxam-accepi, & meam mentem eripuit Jupiter,
rum volo placare, dareque infinita dona.
exsurge ad pugnam & cæteras excita copias:
ea autem ego ipse omnia præbebo, quæcunque tibi profectus
sternus in tentoriis promisit nobilis Ulysses.
vis, exspecta, festinans licet ad certamen:

Dona autem tibi miniſtri, mea ex nave ſumpta,
Ferent, ut videas, quod tibi animum-placantia dabo.
Hunc autem reſpondens allocutus eſt pedibus velox Achilles;
Atride glorioſiſſime, rex virorum, Agamemnon,
Dona quidem ſi vis præbere, ut æquum eſt,
Vel retinere, in tua poteſtate eſt: nunc vero recordemur præli
Statim prorſus: non enim decet verbis-tempus-terere hic manent
Neque moras trahere: Adhuc enim magnum opus infectum:
Ut aliquis utique rurſus Achillem inter primos videat
Haſta ærea Trojanorum perdentem phalangas:
Sic vero & aliquis veſtrum memor cum viro pugnet.
Hunc autem reſpondens allocutus eſt abundans-conſiliis Ulyſſ
Ne tamen ſic, ſtrenuus licet ſis, Deo-ſimilis Achille,
Jejunos impelle ad Ilium filios Achivorum
Cum Trojanis pugnaturos: quia non *in* exiguum tempus erit
Certamen, poſtquam primum congreſſæ fuerint phalanges
Virorum, Deuſque inſpiraverit animos utriſque:
Sed veſci jube velocibus in navibus Achivos
Cibo & vino; hoc enim, robur eſt & vis:
Neque enim vir totum diem uſque ad ſolem occidentem
Expers cibi poterit contra *hoſtem* pugnare.
Licet enim animo utique prompto-ſit ad-pugnandum,
Tamen ſimul ſenſim membra gravantur, & occupant *eum*
Sitiſque & fames, noxamque-trahunt genua eunti.
Qui vero vir vini ſatur & cibi,
Cum viris hoſtibus totam diem pugnat,
Audens omnino ei animus in præcordiis, neque quicquam mem
Prius defatigantur, quam omnes recedant a pugna.
Sed age, populum quidem dimitte, & jentaculum jube
Inſtrui: dona autem rex virorum Agamemnon
Ferat in mediam concionem, ut omnes Achivi
Oculis videant, tuque animo tuo læteris.
Juret autem tibi jusjurandum, inter Argivos ſurgens,
Nunquam hujus cubile aſcendiſſe *ſe* vel miſtum-fuiſſe,
Qua mos eſt, Rex, & virorum & mulierum:
Quin & tibi ipſi animus in præcordiis placidus ſit:
Ac deinde te convivio in tentoriis conciliet
Lauto, ut ne quid juris mutilum habeas.
Atride, tu vero deinde æquior & in alium
Eris: Haudquaquam enim indigne-ferendum, regem
Virum placare, quando quis prior injuriam-fecerit.
Illum vero viciſſim allocutus eſt rex virorum, Agamemnon
Gaudeo tuo, Laërtiade, hoc ſermone audito:
Recte enim & ordine omnia obiiſti & enumeraſti.
Hæc ſane ego volo jurare, jubetque me animus,
Neque pejerabo, per Deum: Sed Achilles
Maneat hic eouſque ſaltem, feſtinans licet ad-certamen,

manete & alii omnes congregati, donec dona
tentoriis venerint, & fœdera fida ferierimus.
Tibi vero ipsi hoc ego præcipio, & jubeo, *o Ulysses*,
delectis juvenibus primoribus universorum-Achivorum,
Dona mea a nave afferto, quot Achilli
heri polliciti-sumus *nos* daturos esse, adducitoque mulieres:
Talthybius autem mihi ocyus per castra lata Achivorum
Aprum quæsitum-apparet mactandum Jovique, Solique.
Hunc autem respondens allocutus est pedibus velox Achilles;
Atride, glorioſissime, rex virorum, Agamemnon,
Alias certe potius debetis hæc procurare,
Quando aliqua post cessatio a pugna fuerit,
Et martius ardor non tantus sit in pectoribus meis:
Nunc vero illi quidem jacent confossi, quos domuit
Hector Priamides, quando ei Jupiter gloriam præbuit:
Vos autem ad cibum urgete: Ego sane omnino
Nunc quidem hortarer pugnam-inire filios Achivorum
Jejunos, impastos: ut vero sol occiderit,
Parare magnam cœnam, postquam ulti essemus contumeliam:
Ante vero nequaquam mihi quidem meum per guttur demittetur
Nec potus, neque cibus, sodale mortuo,
Qui mihi in tentorio confossus acuto ære
Jacet, in vestibulum *pedibus* conversis: circum autem socii
Lugent: Ideo mihi neutiquam in mente hæc curæ sunt,
Sed cædesque, & sanguis, & gravis gemitus virorum.
Illum vero respondens allocutus est abundans-consiliis Ulysses;
O Achille, Pelei fili, longe fortissime Achivorum,
Præstantior es me & fortior non parum quidem
Hasta, ego vero te prudentia utique superavero
Multum; prior etenim natus sum, & plura cognovi:
Neque tibi acquiescat animus verbis meis.
Facile prorsus pugnæ fit satietas hominibus,
Cujus plurimam quidem stipulam in terram æs fundit;
Messis autem perexigua, postquam inclinet lances
Jupiter, qui hominum arbiter pugnæ est:
Neutre vero haudquaquam licet mortuum lugere Achivos.
Admodum enim multi & crebri diebus omnibus
Cadunt: quando igitur quis respirare poterit a dolore?
Sed oportet eum quidem sepelire, quicunque mortuus sit,
Patientem animum habentes, diem unam deflectum:
Quotquot vero pugnæ horrendæ superfuerint,
Meminisse potus & cibi, ut adhuc acrius magis
Viris *cum* hostibus pugnemus indesinenter usque,
Induti corpus ære indomito: neque quis alia
Copiarum cohortatione exspectata subsistat.
Ita enim cohortatio male ei cedet, quicunque relictus fuerit
Apud naves Argivorum: sed omnes-simul *castris*-egressi

In Trojanos equum domitores excitemus acre prælium.
Dixit, & Neſtoris filios ſibi comites delegit gloria-ſublimis,
Phylidemque Megeta, Thoantaque, Merionemque,
Et Creontiadem Lycomedem, & Melanippum:
Perrexerunt autem ire ad tentorium Agamemnonis Atridæ.
Statim deinde ſimul verbum fuit, & perfectum eſt opus:
Septem quidem e tentorio tripodas ferebant, quos ei pollicitus e
Splendidoſque lebetas viginti, duodecimque equos:
Eduxerunt confeſtim & mulieres forma-egregias, operum ſcient
Septem, at octavam, Briſeïda genas pulchram:
Auri autem appenſa Ulyſſes decem omnia talenta,
Præibat *ferens*, ſimulque alii dona ferebant juvenes Achivorum
Et ea quidem in media concione poſuerunt: at Agamemnon
Surrexit: Talthybius autem, Deo ſimilis voce,
Aprum tenens manibus, adſtabat paſtori populorum.
Atrides autem, extracto manibus cultro,
Qui ei juxta enſis magnam vaginam ſemper pendebat,
Apri ſetis pro primitiis abſciſſis, Jovi manibus ſublatis,
Precabatur: ii vero omnes ibidem ſedebant tacite
Argivi, ut par erat, auſcultantes regi.
Conceptis autem precibus dixit, ſuſpiciens in cœlum latum:
Teſtis-ſit nunc Jupiter primum, Deorum ſummus & optim
Terraque, & Sol, & Furiæ, quæ ſub terram
Homines puniunt, quicunque perjurium jurarit:
Nequaquam ego puellæ Briſeïdi manum intuli,
Neque concubitus cauſa indigens *ipſa*, neque alicujus alterius re
Sed manſit intacta in tentoriis meis.
Si vero quid horum perjurium *eſt*, mihi Dii dolores dent
Multos admodum, quot dant *ei*, qui in eos peccarit jurando.
Dixit, & jugulum apri abſcidit lævo ære:
Hunc quidem Talthybius cani maris in magnum æquor
Projecit circumrotatum, eſcam piſcibus: At Achilles
Aſſurgens inter Argivos bellicoſos locutus eſt;
Jupiter pater, magnas calamitates omnino mortalibus infers:
Neque enim unquam animum in pectoribus meis
Atrides commoviſſet prorſus, neque puellam utique
Abduxiſſet, me invito, mala ſtruens; at nimirum Jupiter
Voluit Achivis mortem multis conſingere.
Nunc vero abite ad jentaculum, ut committamus prælium.
Sic dixit: ſolvit autem concionem celerem.
Illi quidem diſpergebantur ſuam ad navem quiſque:
Dona vero Myrmidones magnanimi procurabant,
Iverunt autem ad navem ferentes Achillis divini: (mulieres
Et ea quidem in tentoriis poſuerunt, collocaveruntque in ſedib
Equos vero ad armentum egerunt famuli præclari.
Tum vero Briſeis, ſimilis aureæ Veneri,
Ut vidit Patroclum laceratum acuto ære,

Qui circumfusa, stridulum edidit ululatum, manibusque laniabat
Pectoraque, & teneram cervicem, atque pulchra ora:
Dixit autem flens mulier, similis Deabus;
Patrocle, mihi miserae charissime animo,
Virum quidem te reliqui ego, e tentorio abiens,
Hunc vero te mortuum invenio, princeps populorum,
Reversa: Ut me excipit malum e malo semper!
Virum quidem, cui collocarant me pater & veneranda mater,
Vidi ante urbem confossum acuto ære;
Trosque fratres, quos mihi eadem peperit mater,
Conjunctissimos, qui omnes exitialem diem obierunt:
Verumtamen tamen me flebas, quando virum meum velox A-
Interfecit, evertitque urbem divini Mynetis, (chilles
Ere; sed me dicebas Achillis divini
Primam uxorem *te* facturum esse, abducturumque in navibus
In Phthiam, instructurumque epulas nuptiales inter Myrmidonas:
Ideo te inexpletum fleo mortuum, animo semper mansuetum.
Sic dixit flens: adgemebant autem fœminæ,
De Patroclo, specie, de suis autem *revera* ipsarum malis singulæ.
Ipsum vero circum *Achillem* seniores Achivorum congregabantur,
Precantes, ut jentaculum sumeret: Is vero recusabat gemebundus;
Obsecro, siquis omnino mihi charorum obsequitur sociorum,
Me me ante cibo jubete, neque potu,
Laniare meum animum; dolor enim me gravis invadit:
Ad occidentem autem solem exspectabo, & perferam prorsus.
Sic fatus, alios quidem dimisit reges:
Duo autem Atridæ remanebant & nobilis Ulysses,
Nestor, Idomeneusque, senexque equum-agitator Phœnix,
Oblectantes assidue tristem: neque quicquam animo
Oblectabatur, antequam præli aciem subiret sanguinolenti.
Recordatus vero crebros ex imo pectore trahebat *gemitus*, dixit-
Certe mihi olim & tu, infelix, charissime sodalium, (que;
Ipse in tentorio lautum jentaculum apponebas
Propere & diligenter, quando festinarent Achivi
Trojanis equum-domitoribus inferre lacrymosum Martem:
Nunc vero tu quidem jaces confossus: sed meum cor
Expers potus & cibi, intus licet sint,
Tui desiderio: Neque enim quicquam pejus aliud paterer;
Ne quidem si vel patrem mortuum audirem,
Qui forte nunc in Phthia molles lacrymas effundit,
Desiderio talis filii: ipse vero alienigeno in populo
Propter invisam Helenam contra Trojanos bellum gero:
Vel illum, qui in Scyro mihi nutritur charus filius,
Si quidem adhuc vivit, Neoptolemus divina forma præditus.
Nam antea quidem mihi animus in pectoribus sperabat,
Solum me morituram esse, longe ab Argo apto-equis,
Hic in Troja; te vero ad Phthiam rediturum esse,

Ut mihi filium veloci cum nave nigra
E Scyro educeres, & ei oſtenderes ſingula,
Poſſeſſionem meam, ſervoſque, & altum tectum-habentem magna
Nunc enim Peleum utique puto vel prorſus
Interiiſſe, vel ægre adhuc viventem triſtari,
Senioque inviſo, & de me exſpectantem ſemper
Triſtem nuncium, quando interfectum audiat.
Sic dixit flens; adgemebant autem primores,
Recordati quæ quiſque in ædibus reliquerant.
Lugentes vero hos intuitus miſeratus eſt Saturnius,
Confeſtimque Minervam verbis alatis allocutus eſt;
Filia mea, jam prorſus deſeris virum bonum:
An utique tibi haud jam omnino, in animo curæ eſt Achilles?
En! ille ante naves puppibus-excelſas,
Sedet plorans ſodalem charum: alii vero jam
Abierunt ad jentaculum, is vero jejunus & impaſtus eſt.
Quin abi, ei nectarque & ambroſiam amabilem
Inſtilla in pectora, ut ne ipſum fames occupet.
Sic locutus, impulit antea paratam-animo Minervam:
Illa vero, harpæ ſimilis alas-patulæ, vocem-argutæ,
E cœlo deſiliit, per æthera: At Achivi
Jam tum armabantur per caſtra: Illa vero Achilli
Nectar in pectora & ambroſiam amabilem
Inſtillavit, ut ne eum fames peracerba genua occuparet,
Ipſa vero ad patris præpotentis ſolidam domum
Abiit; illi autem ſeorſum a navibus fundebantur velocibus.
Ut vero cum denſæ nives a Jove devolant,
Gelidæ impetu actæ ſerenitatem-inducentis boreæ:
Sic tunc crebræ galeæ, lucidum renidentes,
E navibus ferebantur, & clypei umbonibus muniti,
Thoraceſque concavis-firmi, & fraxineæ haſtæ:
Fulgor autem ad cœlum uſque aſcendebat, ridebatque omnis ci
Æris præ fulgure: ſtrepituſque ciebatur ſub pedibus (cum ter
Virorum: In mediis vero armabatur nobilis Achilles:
Cui & dentes quidem frendebant, oculique
Splendebant, velut ignis flamma; eique cor penitus
Subüit dolor intolerabilis: ille quidem Trojanis iraſcens,
Induit dona Dei, quæ ei Vulcanus elaboraverat fabricans:
Ocreas quidem primum circa tibias poſuit
Pulchras, argenteis fibulis apte-junctas:
Tum poſtea, thoracem circa pectora inducebat:
Circa humeros autem poſuit enſem argenteis-clavis diſtinctum,
Æreum: deinde autem ſcutum-magnumque, ſolidumque,
Sumpſit; ejus autem in longinquum fulgor ibat, tanquam luna
Ut vero cum e ponto flamma nautis relucet
Ardentis ignis, is autem ardet in altum in montibus,
Loco in ſolitario; eos vero invitos procellæ

Posito ſuper piſcoſo ſeorſum ab amicis ferunt:
Ex ab Achillis ſcuto ſplendor ad æthera ibat
Pulchro, affabre-facto: Galeam vero ſublatam
Capiti impoſuit validam: hæc autem ſtella tanquam, refulgebat.
Auratis-equinis-comans galea: quaſſabantur autem comæ
Aureæ, quas Vulcanus füderat conum circum denſas.
Tentabat autem ſeipſum in armis nobilis Achilles,
An ſibi apta eſſent, & faciles-in-iis-moverentur pulchri artus:
Ei vero tanquam alæ erant, attollebantque paſtorem populorum.
Illeca vero paternam extraxit haſtam,
Gravem, magnam, validam: quam quidem non poterat alius A-
Vibrare, ſed ipſam ſolus norat vibrare Achilles, (chivorum
Peliadem fraxinum, quam patri ejus ceciderat Chiron
Pelei ex vertice, cædis-auctorem futuram heroibus.
Equos autem Automedonque & Alcimus adornantes
Jungebant, pulchra autem lora-jugalia circumpoſita erant; præ-
Maxillis immeſerunt, habenaſque extenderunt retro (noſque
Glutino compactam ad ſellam: ſcuticam autem ſplendidam
Manu capiens habilem, in currum inſiliit
Automedon; retro vero ad-pugnam-paratus conſcendebat Achil-
Armis collucens, tanquam fulgidus ſol. (les,
Terribiliter autem equis imperitabat patris ſui;
Xantheque, & Balie, inclyta ſoboles Podarges,
Alio jam modo deliberate ſalvum-referre aurigam
Retro Danaorum in agmen, ubi ſatiati fuerimus pugna:
Neque, ut Patroclum, relinquite illic mortuum.
Hunc autem ſub-jugo allocutus eſt pedibus celer equus
Xanthus, ſtatim vero inclinavit caput, tota autem juba,
Circulo profuſa juxta jugum, ad terram pervenit:
Vocalem vero reddidit Dea ulnas-candida Juno:
Et certe te etiam nunc ſaltem ſalvum-referemus, impetuoſe A-
Sed tibi prope dies exitialis, neque quicquam nos (chille:
In culpa, ſed Deuſque magnus & fatum violentum.
Neque enim noſtra tarditateque ſegnitieque,
Trojani ab humeris Patrocli arma detraxerunt:
Sed Deorum fortiſſimus, quem comas-pulchra peperit Latona,
Interfecit inter primos pugnatores, & Hectori gloriam dedit.
Nos vero vel flatum Zephyri curſu æquaremus,
Quem tamen velociſſimum dicunt eſſe: quin & tibi ipſi
Fatale eſt, a Deoque & viro vi domari.
Sic ſane loquuti Erinnyes inhibuerunt vocem.
Hunc autem valde indignatus allocutus eſt pedibus velox Achilles;
Xanthe, quid mihi mortem vaticinaris? neque quid te oportet:
Bene jam novi et ipſe, quod mihi fatum hic perire,
Procul a dilecto patre & matre: attamen
Non ceſſabo, antequam Tröes abunde ſatiaverint ſe pugna.
Dixit, & inter primos clamans dirigebat ſolidos-ungulis equos.

LIBER

LIBER VIGESIMUS.

SIC hi quidem apud naves recurvas armabantur
Circum te, Pelei fili, pugnæ insatiabilem Achivi:
Trojani vero ex-altera-parte in loco-editiore campi.
Jupiter autem Themidem jussit Deos ad-concionem-vocare
Vertice ab Olympi multas-convalles-habentis: illa autem quaqua
Incedens jussit Jovis ad domum ire (versum
Neque quis igitur fluviorum aberat, præter Oceanum,
Neque Nympharum, quæ nemora pulchra habitant,
Et fontes fluviorum, & prata herbosa.
Cum venerant autem ad domum Jovis nubes-cogentis, 10
Politis sedilibus-columnis-distinctis consederunt, quæ Jovi patri
Vulcanus fecerat peritis præcordiis.
Sic hi quidem Jovis in ædibus congregabantur: neque Neptunus
Non-paruit Deæ, sed e mari venit ad illos.
Sedit autem in mediis, Jovisque interrogabat consilium;
Cur rursus, rutili-fulminis-missor, Deos ad consilium vocasti?
Num quid de Trojanis & Achivis deliberas?
Horum enim jam proxime est ut pugna prælliumque ardeat.
Hunc autem respondens allocutus est nubes-cogens Jupiter;
Nosti, Neptune, meum in pectoribus consilium, 20
Quorum gratia congregavi: curæ-sunt mihi, pereuntes licet.
Sed ego sane manebo in cacumine Olympi
Sedens, ibi spectans mentem oblectabo: at jam vos cæteri
Abite, ut perveniatis ad Trojanos & Achivos:
Utrisque vero auxilium ferte, prout animus fert cujusque.
Si enim Achilles solus contra Trojanos pugnet,
Ne paulisper quidem sustinebunt velocem Pelidem.
Etenim ipsum etiam antea territi-fugiebant *tantum* aspicientes:
Nunc vero, quum jam & animo ob socium irascitur graviter,
Vereor, ne & murum præter fatum evertat. 30
Sic dixit Saturnius, certamenque inevitabile excitavit.
Perrexerunt autem ire ad-pugnam Dii, discordibus animis:
Juno quidem ad cœtum navium & Pallas Minerva,
Atque Neptunus terram-cingens, & utilitatum-auctor
Mercurius, qui mente prudenti ornatus erat:
Vulcanus item cum his ibat, fortitudine oculos-truces-circumferens,
Claudicans, subtus autem tibiæ multo mollmine-ferebantur im-
becillæ.
Ad Trojanos vero Mars pugnam-expedite-ciens: cumque ipso
Phœbus intonsus, & Diana sagittis-gaudens,
Latonaque, Xanthusque, amansque-risum Venus. 40
Quamdiu quidem seorsum Dii a mortalibus erant viris,
Tamdiu Achivi sane magnopere se-efferebant, quod Achilles
In-conspectum-se-dederat, diu enim pugna abstinuerat tristi:

Trojanos vero tremor gravis ſubiit membra cuique,
Timentes, quod viderent pedibus-velocem Pelidem
Armis ſplendentem, hominum-perniciei parem Marti.
Sed poſtquam ad turbam Olympii venerant virorum, (Minerva,
Orta-eſt Contentio vehemens, populi-concitatrix; exclamabat vero
Stans interdum quidem ad foſſam manu-factam, extra murum,
Interdum ſuper littoribus reſonis altum vociferabatur:
Clamabat & Mars ex-alia-parte, obſcuro turbini ſimilis,
Acute a ſumma urbe Trojanos adhortans,
Interdum propter Simoënta currens ſuper Callicolone.
Sic iſtos utroſque beati Dii excitantes, (vem:
Commiſerunt, interque eos contentionem irrumpere fecerunt gra-
Horrendum autem intonuit pater hominumque Deumque
Ex alto: at ſubtus Neptunus concuſſit
Terram immenſam, montiumque excelſos vertices.
Omneſque concutiebantur radices riguæ-fontibus Idæ,
Et vertices, Trojanorumque urbs, & naves Achivorum.
Timuit vero ſubtus rex inferorum Pluto,
Territuſque ſolio exſiliit, & exclamavit, *veritus*; ne ei ſuperne
Terram reſcinderet Neptunus quaſſator-terræ,
Domuſque mortalibus & immortalibus panderentur
Viſu-terribiles, ſitu-ſentæ, quas horrent Dii ipſi:
Tantus utique ſonitus oriebatur, Diis certamine congreſſis.
Nempe contra Neptunum quidem regem
Stabat Apollo Phœbus, ferens ſagittas pennatas:
Contra Martem vero Dea cæſia-oculis Minerva:
Junonem autem contra ſtabat aureo-arcu-inſignis tumultuum-ve-
naticorum-amans,
Diana ſagittis gaudens, ſoror Longe-jaculantis:
Latonam autem contra ſtabat potens, utilitatum-auctor Mercurius;
Contra autem & Vulcanum magnus fluvius vorticibus profundus,
Quem Xanthum vocant Dii, homines vero Scamandrum.
Sic quidem Dii contra Deos ibant: at Achilles
Hectorem contra maxime cupiebat penetrare per turbam
Priamidem: hujus enim potiſſimum animus jubebat
Sanguine ſatiare Martem, invictum bellatorem.
Æneam autem recta copiarum-concitator movit Apollo
Contra Pelidem, immiſitque ei animos validos:
Filio autem Priami Lycaoni aſſimilavit-ſe voce;
Huic ſe cum aſſimilaſſet, *eum* allocutus eſt Jovis filius Apollo;
Ænea, Trojanorum princeps, ubi tibi minæ,
Quas Trojanorum ducibus promiſiſti convivans,
Pelidem Achillem contra pugnare?
Illum vero Æneas reſpondens allocutus eſt;
Priamide, cur me hæc licet invitum jubes,
Contra Pelidem ſupra-modum-animoſum pugnare?
Non enim ſane jam primum pedibus-velocem contra Achillem

Stetero,

Stetero, ſed dudum me & alias haſta fugavit,
Ex Ida, quando boves invaſit noſtras;
Evertitque Lyrneſſum & Pedaſum: Sed me Jupiter
Servavit, qui mihi excitavit robur velociaque genua.
Certe omnino domitus fuiſſem ſub manibus Achillis & Minerv
Quæ ante eum vadens dabat victoriam, atque hortabatur
Haſta ærea Lelegas & Trojanos interficere.
Ideo non poteſt contra Achillem vir *mortalis* pugnare;
Semper enim adeſt unus ſaltem Deorum, qui perniciem avertat
Tum alias ipſius utique recta telum volat, neque deſinit,
Antequam corpus humanum tranſadegerit: Si vero Deus ipſe
Æqualem traheret lancem victoriæ, non me valde facile
Vinceret, ne quidem ſi totus æreus glorietur eſſe.
Hunc autem rurſus allocutus eſt rex, Jovis filius, Apollo;
Heros, quin & tu Deos ſempiternos
Precare; nam te aiunt Jovis filia Venere
Satum eſſe, ille autem inferiore ex Dea eſt.
Illa etenim, *ex* Jove eſt, hæc vero ex marino ſene.
Sed recta infer æs indomitum, neque te omnino
Sævis verbis avertat & minis.
Sic fatus, inſpiravit animos magnos paſtori populorum:
Proceſſit autem per primos pugnatores, armatus coruſco ære.
Nec latuit Anchiſæ filius candidam-ulnas Junonem,
Contra Pelidem vadens, per turmas virorum:
Illa autem in-unum vocatos inter Deos verbum dixit;
Conſiderate jam vos, Neptune, & Minerva,
In mentibus veſtris, ut ſe-habebunt hæc opera.
Æneas ille ivit, armatus coruſco ære
Contra Pelidem: impulit nempe Phœbus Apollo.
Sed agite, nos tamen eum avertamus retro
Illinc: aut aliquis utique etiam noſtrum Achilli
Adſtet, detque robur magnum, neque quid animo
Egeat: ut ſciat, ipſum diligere potentiſſimos
Immortalium: hi vero inanes, qui hactenus utique
Trojanis defendere conantur prælium & cædem.
Omnes autem de cœlo deſcendimus interfuturi
Huic pugnæ; ut ne quid inter Trojanos patiatur
Hodie: in poſterum vero ea patietur, quæcunque ei Parca
Naſcenti nevit lino, quando ipſum peperit mater:
Si vero Achilles non hæc Deorum didicerit ex voce,
Timebit utique, quando quis contra Deus venerit
In prælio: Terribiles nempe Dii, quum apparent manifeſti.
Huic autem reſpondit deinde Neptunus terræ-quaſſator;
Juno, ne ſævi temere: neque *enim* omnino te decet.
Non ego ſane velim Deos ad certamen committere
Nos alios, quoniam multo fortiores ſumus;
Sed nos quidem jam conſideamus profecti

Ex via in ſpeculam, prælium vero mortalibus curæ erit.
Sin Mars incipiat pugnam, aut Phœbus Apollo,
Vel Achillem inhibeant, & non ſinant pugnare;
Tum confeſtim & nobis e veſtigio certamen orietur
Conflictus: perquam autem celeriter decreto eos prælio puto
Redituros ad Olympum, Deorum ad cœtum cæterorum,
Noſtrarum virtute manuum neceſſitate violenter domitos.
Sic quidem locutus præibat Cæruleus-crines
Ad murum aggere-factum Herculis divini,
Alum, quem quidem ei Trojani & Pallas Minerva
Condidere, ut cœtum fugiens evitaret,
Quando ipſum perſequens ageret a littore ad-planitiem.
Illic Neptunus quidem conſedit & Dii cæteri,
Neſciamque-ſcindi nubem humeris circumdederunt:
Illi vero ex altera-parte ſedebant in jugis Callicolones,
Circum te, arcitenens Phœbe, & Martem urbium-vaſtatorem.
Sic hi quidem utrinque ſedebant conſultantes
Conſilia; incipere autem gravem pugnam,
Pigrabantur utrique: Jupiter autem, ſedens alte, inſtigabat.
Illis vero totus impletus erat campus, & fulgebat ære
Virorum & equorum: reſonabatque tremens terra pedibus
Concurrentium ſimul: duo autem viri longe fortiſſimi
In medium utrorumque congrediebantur, ardentes in pugnam,
Æneaſque Anchiſiades, & nobilis Achilles.
Æneas autem primum minabundus proceſſit,
Nutans caſſide valida: clypeumque cum-impetu-verſabile
Prætendebat pectori, vibrabatque æream haſtam.
Pelides vero ex altera parte contra ruebat, leo veluti
Exitialis, quem viri interficere animis ardent,
Congregati, totus pagus: is vero, primum quidem contemnens,
Incedit; ſed quando quis prælio-impigrorum juvenum
Haſta ferierit, contorquetque ſe hians, circumque ſpuma dentes
Oritur, inque ei corde gemit generoſus animus;
Cauda vero lateraque & femora utrinque
Verberat, ſeque ipſum excitat ad pugnam:
Torvumque contuens fertur furore; ſi quem occidere poſſit
Virorum; vel ipſe periit prima in turba:
Sic Achillem inciſabat robur & animus magnus
Contra ire magnanimum Æneam.
Illi vero quando jam prope erant alter in alterum vadentes,
Hunc prior allocutus eſt pedibus valens nobilis Achilles;
Ænea, cur tu, tantum agminum ſpatium permenſus,
Conſtitiſti: an te utique animus mecum pugnare jubet,
Sperantem Trojanis te imperaturum equum-domitoribus
Dignitate, qua Priamus? Sed ſi me interfeceris,
Non tibi propterea Priamus præmium in manibus ponet:
Sunt enim ei filii; ipſe autem conſtans, neque mente levis.

An vero tibi Trojani nemus tribuerunt, egregium præ aliis,
Amœnum & vitiferum, & arabile, quod colas,
Si me interfeceris? difficulter autem te ſpero hoc facturum.
Jam enim te, autumo, & alias haſta fugavi.
An non recordaris, quando te a bobus, ſolus cum eſſes,
Agitavi de Idæis montibus velocibus pedibus
Celeriter? tunc vero nuſquam convertebaris fugiens:
Inde autem in Lyrneſſum evaſiſti: verum ego hanc
Everti, aggreſſus cum Minerva & Jove patre:
Captivas autem mulieres, libero die erepto,
Abduxi: at te Jupiter ſervavit & Dii cæteri.
Sed non nunc te ſervaturos puto, ut in animum
Inducis: verum te ego ſane regreſſum hortor
In multitudinem ire, neque adverſus ſtes mihi,
Antequam quid mali paſſus fueris: Jam factum vero & ſtultus ſe
Huic vero Æneas reſpondit, dixitque;
Pelide, ne jam me verbis, puerulum tanquam,
Speres *te* territurum: facile enim poſſum & ipſe,
Et convitia, & opprobria proloqui:
Scimus autem alter-alterius genus, ſcimus & parentes,
Jam olim dicta audientes verba mortalium hominum:
Viſu vero certe neque tu meos noſti, neque ego tuos.
Aiunt te quidem Pelei eximii prolem eſſe,
Matre vero ex Thetide, comas-pulchra marina nympha:
At ego me filium magnanimo Anchiſa
Profiteor prognatum eſſe, mater autem mihi eſt Venus.
Horum jam nunc alterutri utique charum filium plorabunt
Hodie: non enim puto verbis omnino puerilibus
Sic diremptos, a pugna redituros eſſe:
Quod ſi vis & hæc doceri, ut bene ſcias
Noſtrum genus, (multi autem ipſum homines norunt:)
Dardanum quidem primum genuit nubes-cogens Jupiter:
Condidit autem *is* Dardaniam, quippe nondum Ilios ſacra
In campo ædificata erat urbs articulate-loquentium hominum,
Sed adhuc radices habitabant irriguæ-fontibus Idæ.
Dardanus vero genuit filium Erichthonium regem,
Qui tum opulentiſſimus erat mortalium hominum:
Hujus ter mille equæ per paluſtria paſcebantur
Fœminæ, pullis exſultantes teneris:
Harum *aliquas* & ipſe Boreas adamavit paſcentium,
Equoque ſe cum aſſimulaſſet concubuit cyaneis-jubis-ornato:
Illæ vero gravidæ factæ pepererunt duodecim equulas:
Iſtæ autem quandocunque ſaltu laſcivirent ſuper alma terra,
Summum ſuper ſpicarum fructum currebant, neque frangebant
At quum ſaltu-laſcivirent ſuper latis dorſis maris,
In ſuperficie ſuper colliſos-fluctus ſalis cani currebant.
Tröem autem Erichthonius genuit Trojanis regem:

Ex Troë vero tres filii eximii geniti sunt,
Ilusque, Assaracusque, & *forma*-Deo-par Ganymedes,
Qui sane pulcherrimus erat mortalium hominum:
Quem & rapuerunt-in-cœlum Dii, Jovi ut-pocillator-esset,
Pulchritudinem ob ipsius, ut immortalibus interesset.
At Ilus genuit filium-eximium Laomedonta:
Laomedon autem Tithonum genuit, Priamumque,
Lampumque Clytiumque, Hicetaonemque, ramum Martis:
Assaracus vero Capyn: is autem Anchisem genuit filium:
Et me Anchises; Priamus vero genuit Hectora nobilem.
Ex hoc quidem genereque & sanguine profiteor esse *me*:
At Jupiter virtutem viris augetque minuitque,
Prout voluerit; ille enim potentissimus omnium.
Sed age neamplius hæc disseramus, pueruli tanquam,
Stantes in media acie prælii.
Licet enim ambobus opprobria proloqui
Multa admodum: ne navis quidem centiremis onus ferret:
Volubilis enim lingua est hominum, multique insunt sermones,
Omnigeni; verborum autem latus campus hinc atque inde.
Qualecunque dixeris verbum, tale & audieris.
Sed quid jurgiis & rixis nobis opus est
Altercari inter nos, tanquam mulieres,
Quæ iratæ per contentionem animum-rodentem
Probra jactant altera in alteram mediam in viam prodeuntes,
Multa veraque & non? ira nempe & ista jubet.
A virtute vero non me verbis avertes animosum,
Priusquam ære pugnes contra: Quin age, ocyus
Experiamur alter alterum æratis hastis.
Dixit utique, & in terribile scutum intorsit æream hastam,
Visu horrendum, ingensque scutum mugiit hastæ cuspide:
Pelides vero scutum quidem a se procul manu robusta
Tenuit perculsus: credebat enim prælongam hastam
Facile penetraturam esse magnanimi Æneæ:
Imprudens, neque enim cogitabat in mente & in animo,
Quod non facile Deorum inclyta dona
A viris mortalibus domantur, neque *eis* cedunt.
Neque tunc Æneæ bellicosi rapida hasta
Perrupit scutum; aurum enim inhibuit, dona Dei:
Sed duas quidem transiit per plicas, tres vero
Supererant: quinque enim plicas superinduxerat Vulcanus,
Duas, æreas, duasque interiores stanni,
Unam vero, auream; qua demum detenta est ærea hasta.
Secundus vero Achilles emisit prælongam hastam,
Et percussit Æneæ ad clypeum undique æqualem,
Oram ad summam, ubi tenuissimum currebat æs;
Tenuissimum etiam inductum erat corium bovis: penitus autem
Pedias prorupit fraxinus, crepuit vero clypeus ex ejus *ictu*.

Æneas autem corpore-contracto-ſubſedit, & a ſe procul ſcut
Territus: Haſta autem ſupra dorſum in terra (ſuſt
Stetit *ulterius*-pergendi-cupida; utroſque autem diſruperat or
Clypei ingentis: Is vero evitata haſta longa,
Conſtitit (trepidatio autem cum dolore ei offuſa eſt immenſa o
Perculſus, quod prope ſe fixum erat telum: verum Achilles (l
Animo-paratiſſimo irruit, ſtricto enſe acuto,
Terribilem edens clamorem: At ſaxum ſumpſit manu
Æneas, vaſtum pondus, quod ne duo quidem viri ferrent,
Quales nunc homines ſunt: is vero ipſum facile agitabat & ſol
Tum certe Æneas quidem irruentem percuſſiſſet ſaxo,
Vel galeam, vel ſcutum, quod ab eo defendiſſet triſtem morte
Illum vero Pelides cominus enſe anima privaſſet;
Niſi celeriter animadvertiſſet Neptunus quaſſator-terræ:
Statim autem inter immortales Deos verbum dixit;
O Dii, certe mihi dolor de magnanimo Ænea,
Qui cito a Pelide domitus ad orcum deſcendet,
Perſuaſus verbis Apollinis longe-jaculantis,
Demens: neque enim *is* ab eo omnino-propulſabit triſte exitiu
Sed cur nunc hic inſons mala patitur,
Immerito ob debitos aliis dolores; grata autem ſemper
Munera Diis exhibet, qui cœlum latum habitant?
Sed agite, nos ipſi eum e morte ſubducamus,
Ne forte & Saturnius iraſcatur, ſi Achilles
Hunc interimat: Fatale vero ei eſt effugere,
Ut ne ſine-prole genus & prorſus exſtinctum pereat
Dardani, quem Saturnius præ omnibus dilexit liberis,
Qui ex ſe nati ſunt, mulieribuſque mortalibus.
Dudum enim Priami genus odit Saturnius:
Nunc vero utique Æneæ vis Trojanis imperabit,
Et filii filiorum, qui in-poſterum nati fuerint. (Jun
Huic autem reſpondit deinde bubulis-oculis-decora veneran
Terræ-quaſſator, ipſe tu mente tua conſule
De Ænea, an eum e periculo extrahas, an relinquas
A Pelide Achille domandum, optimus licet ſit.
Nam ſane nos multa juravimus juramenta
Omnes inter Deos, ego & Pallas Minerva,
Nunquam a Trojanis *nos* depulſuras-ope-allata malum diem,
Ne quidem cum Troja exitiali igne tota cremabitur
Incenſa, incenderint autem Mavortii filii Achivorum.
Ut vero hoc audivit Neptunus quaſſator-terræ,
Perrexit ire perque pugnam & per ſtridorem haſtarum,
Pervenitque, ubi Æneas, atque inclytus erat Achilles.
Confeſtim vero huic quidem deinde ob oculos fudit caliginem,
Pelidæ *nempe* Achilli: ipſeque haſtam ære-ſolida-præfixam
Clypeo extraxit magnanimi Æneæ:
Et eam quidem ante pedes Achillis poſuit,

Æne

Æneam vero vi impulſum egit a terra in altum ſublatum:
Multos autem ordines Heroüm, multos & equorum
Æneas ſuperarat, ſaltu Dei a manu impetu ſumpto:
Pervenit vero ad extremam-partem impetuoſi prælii;
Ibi autem Caucones ad pugnam armabantur:
Tum vero admodum prope acceſſit Neptunus quaſſator-terræ,
Et ipſum edita-voce verbis alatis allocutus eſt;
Ænea, quis te ſic Deorum præcordia-læſum inſtigat
Contra Achillem præliari & pugnare,
Qui te ſimul fortior, & charior immortalibus?
Sed recede, quandocunque obvius fueris factus illi,
Ne & præter fatum domum orci pervenias:
At poſtquam Achilles mortem & fatum aſſecutus fuerit,
Audacter deinceps inter primos pugna;
Non enim aliquis te alius Achivorum interficiet.
Sic fatus, reliquit illic, poſtquam præceperat omnia:
Tunc confeſtim Achillis ab oculis diſperſit caliginem
Denſam: Is vero continuo clare vidit oculis:
Ingemiſcens autem dixit ad ſuum magnum animum;
Papæ, certe magnum miraculum hoc oculis video:
Haſta quidem hæc jacet in terra, neque omnino virum
Video, in quem immiſi, interficere cupiens.
Certe & Æneas igitur charus immortalibus Diis
Erat: Sed ipſum putabam fruſtra ſic gloriari.
Valeat: non ei animus me amplius experiri
Ibit, qui & nunc fugit lubens ex morte.
Sed agedum, Danaos bellicoſos adhortatus,
Alios Trojanos experiar obvius profectus.
Dixit, & in ordines ſaliit: adhortabaturque virum quemque,
Ne amplius nunc a Trojanis procul ſtate, nobiles Achivi,
Sed age, vir contra virum eat, animoque præſenti capeſſat pugnam.
Difficile autem mihi eſt, etiam fortis licet ſim,
Tot homines inſequi, & cum omnibus pugnare:
Neque enim vel Mars, qui tamen Deus immortalis, neque Minerva,
Tantæ aciei perſequens obire poſſit adverſos ordines, & impigre-
Sed quantum quidem ego valeo manibuſque, pedibuſque, (agere:
Et animis, me jam nego contentionem-remiſſurum ne minimum qui-
Sed omnino per ordines ibo penitus, neque quenquam puto (dem:
Troüm gaviſurum eſſe, qui prope haſtam venerit.
Sic dixit incitans: Trojanos vero illuſtris Hector
Hortabatur increpitans, affirmabatque *ſe* iturum contra Achillem;
Trojani magnanimi, ne timete Pelidem:
Et ſane ego verbis vel cum immortalibus pugnare poſſem,
Haſta vero arduum, longe enim potentiores ſunt:
Neque Achilles omnibus finem ſermonibus imponet, (tum-relinquet.
Sed aliud quidem perficiet, aliud vero in-medio-conatu imperfec-
Illi autem ego obvius ibo, etiam ſi igni manuum-vi ſimilis-eſt,

Si igni manuum-vi ſimilis-eſt, animoque rutilo ferro.
Sic dixit incitans: adverſi vero haſtas tollebant (m
Troës: horum autem in unum congreſſa eſt vis, ortuſque eſt
Et tunc quidem Hectorem allocutus eſt aſtans Phœbus Apollo;
Hector, ne jam omnino cum Achille congrediaris-ante-acie
Sed in agmineque & ex turba excipe,
Ne qua te vel miſſili-feriat, vel cominus enſe percutiat. (roru
Sic dixit: Hector vero rurſus immerſit-ſe in agmen denſum
Perculſus, ut audivit Dei vocem locuti.
At Achilles in Trojanos inſiliit, præcordia indutus robur,
Horrende vociferans: Primum autem interfecit Iphitiona
Strenuum, Otryntidem, magnarum ductorem copiarum,
Quem nympha peperit Naïs Otrynteo urbium-everſori,
Tmolo ſub nivoſo, Hydæ in opulenta civitate:
Hunc quidem recta animoſe-irruentem percuſſit haſta nobilis Ach
Medio capite; illud vero in-duas partes totum diffiſſum eſt:
Fragorem autem edidit cadens: ſuper *eum* vero gloriabatur Ach
Jaces, Otryntide, omnium terribiliſſime virorum, (le
Hic tibi mors; genus autem tibi eſt ad lacum
Gygæum, ubi tibi ager paternus eſt,
Hyllum ad piſcoſum, & Hermum vorticoſum. (texi
Sic dixit ſuper *eum* glorians: Illum autem caligo oculos o
Hunc quidem Achivorum equi canthis-rotarum lacerarunt
Prima in acie: ille vero poſt hunc Demoleontem,
Strenuum propulſatorem pugnæ, Antenoris filium,
Percuſſit ad tempus per galeam æneis-munitam-malis.
Nec ſane ærea galea prohibuit, ſed per ipſam
Cuſpis pergendi-cupida rupit os; cerebrum vero
Intus totum fœdatum eſt: domuit vero illum ardentem.
Hippodamantem autem deinde a curru deſilientem,
Ante ſe fugientem, in dorſo percuſſit haſta:
Et is animum exhalabat & mugiebat, ut cum taurus
Mugit vi tractus Heliconium circum regem,
Adoleſcentibus trahentibus; gaudet autem his Neptunus:
Sic utique hujus mugientis reliquit oſſa animus ferox.
At ille ivit cum haſta in Deo-parem Polydorum
Priamidem: Eum vero neutiquam pater ſinebat pugnare,
Quod ſibi inter omnes minimus erat natu,
Et ſibi chariſſimus erat, pedibuſque omnes vincebat.
Tum vero juvenili-ſtultitia, pedum virtutem oſtentans,
Ruebat per primos-pugnatores, donec ſuam perdidit animam:
Hunc percuſſit medium jaculo pedibus-valens nobilis Achilles,
Terga prætercurrentis, ubi baltei annuli
Aurei conſtringebant, & duplex occurrebat thorax:
In adverſum vero partem perrupit ad umbilicum haſtæ cuſpis:
In-genua autem procidit ejulatu edito: nubeſque ipſum obtexit
Nigra, ad ſe vero collegit inteſtina manibus inclinatus.

Hecto

Hector vero, ut vidit fratrem Polydorum,
Hastam manibus tenentem, advolutum terræ;
Continuo ejus oculis offusa est caligo, neque amplius sustinuit
Illa procul versari, sed obvius venit Achilli,
Vibratam hastam vibrans, flammæ similis: At Achilles
Ut vidit, ut exsiliit, & jactabundus verbum dixit;
Prope vir, qui meum quidem maxime intimum pupugit animum,
Qui mihi sodalem interfecit charissimum: neque sane diutius
Alter alterum trepidi fugiamus per aciei semitas.
Dixit, & torve intuitus alloeutus est Hectorem nobilem;
Propius accede, ut ocyus *ad* mortis metas pervenias.
Illum vero interritus allocutus est pugnam expedite ciens Hector;
Desine, ne jam me verbis saltem, puerulum tanquam,
Speres *te* perterrefacturum: Facile enim possum & ipse
Et convitia, & opprobria proloqui:
Scio autem, quod tu quidem strenuus, ego vero te multo inferior.
Sed hæc quidem Deorum in genibus posita sunt,
An tibi, inferior licet sim, animum exemero,
Hasta percusso: nam & meum telum acutum cuspide.
Dixit utique, & vibratam emisit hastam, & eam quidem Minerva
Statu ab Achille retro avertit glorioso,
Leniter admodum afflatam: illa autem rediit ad Hectorem nobilem,
Ipsiusque ante pedes cecidit: verum Achilles
Animo paratissimo irruit, occidere cupiens.
Horrendum vociferans: Illum vero eripuit Apollo
Facile admodum, utpote Deus, operuitque caligine multa.
Ter quidem deinde irruit pedibus valens nobilis Achilles
Hasta ærea, terque caliginem percussit profundam:
Sed quando jam quarto irruebat, Deo par,
Minaciter tum vero increpitans verbis alatis allocutus est:
Rursus nunc effugisti mortem, canis; certe tibi prope
Venerat malum, nunc vero te eripuit Phœbus Apollo,
Cui scilicet vota facis, cum proficiscaris in stridorem jaculorum:
At certe te conficiam omnino & posthac obvius factus,
Si forte aliquis & mihi Deorum adjutor est:
Nunc vero alios Trojanorum persequar, quemcunque deprehendere potuero.
Sic loeutus, Dryopem percussit ad cervicem mediam jaculo;
Cecidit autem *is ei* ante pedes: Ille autem hunc quidem reliquit;
Demuchum vero Philetoridem strenuumque magnumque
Ad genu hasta percussum detinuit: huic quidem deinde,
Feriens ense magno, exemit animam.
Porro ille Laogonum & Dardanum, filios Bantis,
Ambos cum impetu adortus ex curru depulit in terram,
Alterum hasta percussum eminus, alterum vero cominus ense.
Troëm etiam Alastoridem: hic quidem obvius venerat, genibus,
Si quo modo sibi parceret, prehensis, & vivum dimitteret,
Neque interficeret, æqualem ætatem miseratus:

Demens, neque hoc ſciebat, quod non perſuaſurus erat.
Haudquaquam enim *Achilles* animo mitis vir erat, neque leni
Sed valde ferox : Hic quidem ceperat manibus genua,
Cupiens precari, ille autem enſe percuſſit ad hepar ;
Ejus autem hepar excidit, & ater ſanguis ex ipſo
Sinum implevit, eumque tenebræ oculos contexere,
Anima caſſum : *Achilles* vero Mulium percuſſit prope aſtans
Haſta ad aurem ; moxque per aurem ivit alteram
Cuſpis ærea : ille vero Agenoris filium Echeclum
Medium ad caput enſe feriit capulum-magnum-habente.
Totus autem incaluit enſis ſanguine : hunc vero oculos
Occupavit purpurea mors & fatum violentum.
Deucalionem autem deinde, ubi connectuntur nervi
Cubiti hac illum dilectam per manum transfixit
Cuſpis ærea : is vero illum exſpectavit manu gravatus,
Præ *ſe* videns mortem : Ille autem gladio cervice percuſſa,
Procul cum ipſa galea caput excuſſit ; medulla vero
Vertebris exſiliit : hic autem in terra jacuit extenſus.
At ille perrexit ire in eximium Pirei filium,
Rhigmum, qui e Thracia glebosa venerat :
Hunc percuſſit medium telo, fixumque eſt in ventre æs :
Decidit autem e curru : Ille autem Areïthoum famulum,
Retro equos convertentem, in dorſum acuta haſta
Feriit, curruque deturbavit : turbati ſunt autem ejus equi.
Ut vero fertur-furens per profundas convalles immane-ardens i
Montis aridi ; profunda autem crematur ſylva,
Et quaquaverſus agitans ventus flammam contorquet :
Sic ille quaquaverſus furibundus ferebatur cum haſta, Deo par
Occidendos inſequens, fluebat autem ſanguine terra nigra.
Ut vero cum quis junxerit boves mares latis-frontibus,
Ut triturent hordeum album æquabili in area,
Facile protinus comminuuntur boüm ſub pedibus vehementer-mu
Sic ab Achille acti magnanimo ſolidi-ungulis equi (gientium
Calcabant ſimul cadaveraque & clypeos : ſanguine autem axis
Subtus totus fœdatus erat, & ambitus qui *erant* circa ſellam-curru
Quos utique ab equinis ungulis guttæ aſpergebant,
Atque a canthis : cupiebat vero gloriam referre (victas
Pelides, cruore autem & ſudore pulverulento fœdabatur manus i

LIBER VIGESIMUS PRIMUS.

SED ubi jam ad meatum pervenerant pulchre fluentis fluvii
Xanthi vorticoſi, quem immortalis genuit Jupiter ;
Ibi tum diviſos, hos quidem campum verſus inſequebatur
Ad urbem, qua Græci turbati fugerant,
Die ſuperiori, quando furebat illuſtris Hector :
Illac hi profundebantur trepida-fuga ; caliginem autem Juno

Ex

Expandit ante denſam, ut-inhiberet: dimidii vero
In fluvium volvebantur profunde-fluentem vorticibus argenteum;
Ruiderunt autem magno ſtrepitu: ſonitum vero dedere alta
fluenta, (dentes
Ripæque circumcirca graviter gemuere: Illi vero fremitum e-
Innatabant huc & illuc, agitati per vortices. 11
Ut vero cum exactæ impetu ignis locuſtæ evolant
Ut fugiant ad-fluvium, ardet autem indefeſſus ignis
Excitatus derepente; illæ vero metu-perculſæ-cadunt in aquam:
Sic Achille fugante Xanthi vorticibus-profundi
Implebatur fluentum reſonans mixtim equiſque & viris:
At ille nobiliſſimus haſtam quidem reliquit illic in ripis
Acclinatam myricis; ipſe autem inſiliit, Deo par,
Gladium ſolum habens, exitialiaque animo meditabatur opera:
Et feriebat quaqua verſum: eorum vero gemitus excitabatur fœdus
Eaſe dum cædebantur, rubeſcebatque ſanguine aqua. 21
Ut vero metu Delphinis ingentis piſces alii
Fugientes, implent receſſus-intimos portus ſtationibus-tuti,
Formidantes; omnino enim devorat, quemcunque ceperit:
Sic Trojani fluvii per impetuoſi fluenta (manus cædendo,
Abdebant-ſe-perculſi ſub crepidinibus: ille vero ut laſſatus erat
Vivos e fluvio duodecim legit juvenes,
Pœnas daturos de Patroclo Menœtiade mortuo:
Hos eduxit e fluvio metu-ſtupentes, tanquam hinnulos:
Ligavitque a tergo manus ſcite-ſectis loris, 30
Quæ ipſi ferebant innexa tortilibus-annulis tunicis:
Tradidit autem ſociis, deducendos cavas ad naves;
At ipſe iterum irruit, interficere cupiens.
Illic filio Priami obvius-factus-eſt Dardanidæ,
E fluvio fugienti, Lycaoni; quem olim ipſemet
Abduxerat, captum ex patris agro invitum,
Nocturnus progreſſus: is vero caprifici acuto ære
Incidebat novellos ramos, ut currus ambitus eſſent:
Ei autem improviſum malum ſupervenit nobilis Achilles;
Et tunc quidem ipſum in Lemnum bene-habitatam vendidit, 40
Navibus abductum: filius autem Iaſonis pretium dedit.
Illinc vero hoſpes ipſum redemit, multaque dedit,
Imbrius Eëtion, miſitque ad nobilem Ariſben:
Inde is clam-arrepta-fuga, paternam venit in domum.
Undecim autem dies animum oblectabat cum ſuis amicis,
Reverſus ex Lemno: duodecima vero ipſum rurſus
Manibus Achillis Deus injecit, qui ipſum erat
Miſſurus ad Orcum, etiam nolentem ire.
Hunc igitur ut advertit pedibus-valens nobilis Achilles
Nudum ſine galeaque & clypeo, neque habebat haſtam, 50
Namque ea quidem omnia in terram abjecerat; conficiebat enim
Fugientem e fluvio, delaſſatioque genua ſubtus domabat: (ſudor

Indignatus utique dixit ad ſuum magnum animum;
Papæ, ingens ſane miraculum hoc oculis video:
Jam nimirum Trojani magnanimi, quos interfeci,
Rurſus reſurgent ex infernis tenebris caliginoſis:
Ut jam & hic reverſus eſt, poſtquam effugit ſævum diem,
Lemnum in ſacram *lieet* venundatus: neque ipſum tenuit
Pontus ſali cani, qui multos invitos coërcet.
Sed agedum & haſtæ cuſpidem noſtræ
Guſtabit, ut videam in mente & edocear,
An ſimiliter & illinc reverſurus ſit, an ipſum coërcebit
Terra alma, quæ & fortem licet coërcet. (conſternatus
Hæc animo verſabat manens: is vero prope eum venit animo
Genua tangere cupiens; valde enim exoptabat animo
Effugere mortemque exitialem & fatum nigrum:
Ac quidem haſtam longam ſuſtulit nobilis Achilles,
Percutere paratus: is autem currens ſubiit & prehendit genua
Pronus: haſta vero ſuper dorſum in terra
Stetit, cupiens corpore fatiari humano.
Cæterum hic altera *manu* quidem prehenſis ſupplicabat genibus,
Altera vero tenebat haſtam acutam, neque dimittebat;
Et eum ſupplicans verbis alatis allocutus eſt; (miſerere
Genua amplexus te oro, Achille; tu autem me reſpice, meique
Loco tibi ſum ſupplicis, Jovis alumne, reverendi.
Apud te enim primum guſtavi Cereris fruges,
Die illo, quando me cepiſti bene-culto in agro,
Et me vendidiſti, procul abductum a patreque, amiciſque,
Lemnum in ſacram; centum autem boum pretium tibi peperi:
Nunc vero redemptus fuero ter tantis datis: Aurora autem mihi eſt
Hæc duodecima, poſtquam in Ilium perveni,
Multa perpeſſus; nunc vero me tuis in manibus poſuit
Fatum exitiale: odio nimirum ſum Jovi patri,
Qui me tibi rurſus tradidit: Brevis autem ævi me mater
Peperit Laothoë, filia Altæ ſenis,
Altæ, qui Lelegibus bellicoſis imperat,
Pedaſum excelſam obtinens prope Satnioëntem:
Hujus autem habuit filiam Priamus, multas etiam & alias:
Ex hac duo nati ſumus, tu vero ambos obtruncaveris:
Illum quidem primos inter pedites domuiſti,
Deo parem Polydorum, poſtquam percuſſiſti acuta haſta;
Nunc vero hic mihi malum erit: non enim puto
Tuas manus *me* effugiturum, poſtquam prope adduxit Deus.
Aliud autem tibi dicam, tu vero in mente reconde tua;
Ne me interfice, non enim uterinus frater Hectoris ſum,
Qui tibi ſodalem interemit mitemque, fortemque.
Sic utique eum Priami allocutus eſt illuſtris filius,
Supplicans verbis; immitem autem vocem audivit;
Sinite, ne mihi pretia redemptionis memora, neque narra.

Aug

Antequam enim Patroclus assecutus esset fatalem diem,
Interea aliquantum mihi parcere in animo gratum erat
Trojanis, & multos vivos cepi, & vendidi:
Nunc vero non est, qui mortem effugiat, quemcunque utique Deus
Ilium ante meas in manus conjecerit,
Universorum Trojanorum, præcipue autem Priami filiorum.
Sed, amice, morere & tu: cur lamentaris frustra?
Occubuit & Patroclus, qui tamen te multo præstantior:
Nonne vides, qualis & ego, pulcherque, magnusque;
Quin & patre natus sum eximio, Deaque me peperit mater:
Et mihi tamen utique mors & fatum violentum
Aderit, seu aurora *fuerit*, seu crepusculum, seu meridies;
Quando quis & mihi ære animum auferet,
Sive is hasta percusserit, sive a nervo sagitta.
Sic dixit; illius vero ibi soluta sunt genua & charum cor:
Hastam quidem dimisit, consedítque manibus passis
Ambabus: Achilles vero stricto ense acuto
Percussit ad claviculam prope cervicem; totus autem ei intro
Subiit ensis anceps: ille vero pronus in terra
Jacebat extensus: Sanguis autem ater effluebat, rigabatque terram.
Illum vero Achilles in fluvium, prehensum pede, misit ferendum,
Et super eum glorians verba alata profatus est:
Iltic nunc jace inter pisces, qui tibi vulneris
Sanguinem delambent, securi; neque te mater
Composítum lectis deflebit, sed Scamander
Feret vorticosus in maris latum sinum.
Saltans quis per undam sub nigram horrescentem superficiem eve-
Piscis, ut comedat Lycaonis albam pinguedinem. (hetur
Pereatis, donec urbe potiamur Ilii sacræ,
Vos quidem, fugientes, ego vero a tergo contrucidans:
Neque vobis ipse fluvius late fluens vorticibus argenteus
Proderit, cui jam sæpe multos sacrificatis tauros,
Vivosque in vortices demittitis solidos unguli equos.
Sed & sic peribitis dira morte, usque dum omnes
Luetis Patrocli cædem, & interitum Achivorum,
Quos ad naves veloces interfeciſtis, absente me.
Sic utique dixit: Fluvius autem iram concepit ipso penitus cor-
Agitabatque animo, quomodo cessare faceret a labore bellico (de;
Nobilem Achillem, & a Trojanis pestem averteret.
Interea autem Pelei filius, tenens prælongam hastam,
Asteropæo insiliit, interficere cupiens,
Filio Pelegonis: illum autem Axius fluentis latus
Genuit, & Peribœa, Acessameni filiarum
Natu maxima: Huic enim mistus est Fluvius vorticibus profundus;
In hunc utique Achilles impetum fecit: hic autem adversus e flu-
vio *prodiens*
Constitit, tenens duas hastas: animos autem ei præcordiis indidit
Xanthus:

Xanthus; indignabatur enim de cæſis-pugna-juvenibus,
Quos Achilles ceciderat per fluentum, neque miſeratus erat.
Hi vero quando jam prope erant alter in alterum vadentes,
Illum prior allocutus eſt pedibus-valens nobilis Achilles;
Quis, unde es virorum, qui mihi auſus es obvius venire?
Infelicium utique filii meo robori occurrunt.
Hunc vero Pelegonis allocutus eſt illuſtris filius;
Pelide magnanime, cur genus interrogas?
Sum ex Pæonia gleboſa, longe ſita,
Pæonas viros ducens longis-haſtis-armatos; hæc autem mihi nu
Aurora undecima, poſtquam in Ilium veni:
At mihi genus ex Axio late fluente,
Axio, qui pulcherrimam aquam per terram fundit,
Qui genuit Pelegonem inclytum haſta: hunc me aiunt
Genuiſſe: Nunc vero pugnemus, illuſtris Achille.
Sic dixit minitans: At ſuſtulit nobilis Achilles
Peliacam fraxinum; ſimulque haſtis utrinque
Heros Aſteropæus, ambidexter enim erat:
Atque altera quidem haſta ſcutum percuſſit, neque penitus
Perrupit ſcutum; aurum enim prohibuit, dona Dei:
Altera vero eum *ad* cubitum ſtrictim percuſſit manus
Dextræ; exſiliit autem ſanguis ater: ipſa vero ſuper eum
Terræ infixa eſt, cupiens corpore ſatiare ſe.
Secundus vero Achilles haſtam recta-volantem
In Aſteropæum immiſit, occidere cupiens:
Et ab hoc quidem aberravit; at altam percuſſit ripam,
Medio-tenus autem impegit ripæ fraxineam haſtam.
Pelides vero, enſe acuto extracto a femore,
Saliit in eum ardenti-animo: at ille fraxinum Achillis
Non poterat e crepidine evellere manu robuſta:
Ter quidem ipſam concuſſit, extrahere cupiens;
Ter vero deſeruit vi: at quarto, parabat animo
Frangere incurvatam haſtam fraxineam Æacidæ;
Sed ante Achilles cominus enſe animam abſtulit:
Ventrem enim ei percuſſit ad umbilicum: omnia autem
Effuſa ſunt in terram inteſtina; & eum continuo tenebræ ocule
Exſpirantem: Achilles vero in pectora irruens, (contexer
Armaque detraxit, & glorians verbum dixit;
Jaceto ſic: arduum tibi præpotentis Saturnii
Cum filiis contendere, e Fluvio licet genito.
Dicebas tu quidem Fluvii genus *te* eſſe late fluentis;
At ego genus magni Jovis glorior eſſe:
Genuit me vir, multis imperans Myrmidonibus,
Peleus Æacides; ipſe vero Æacus ex Jove erat:
Ideo potentior quidem Jupiter Fluviis in mare fluentibus:
Potentius itidem Jovis genus, *quam* Fluvii eſt.
Etenim tibi fluvius utique adeſt magnus, ſi poteſt quid

Pro-

Prodeſſe; ſed non licet cum Jove Saturnio pugnare:
Ideo, ne rex quidem Acheloïus æquiparatur,
Neque profunde-fluentis ingens vis Oceani,
Ex quo tamen omnes fluvii, & omne mare,
Et omnes fontes, & putei alti fluunt:
Sed & is metuit Jovis magni fulmen,
Horrendumque tonitru, quando e cœlo fragorem-dederit.
Dixit utique, & e crepidine evulſit æream haſtam.
Illum vero ibidem reliquit, poſtquam charam animam abſtulerat,
Jacentem in arenis; alluebat autem ipſum nigra aqua.
Illum quidem anguillæque & piſces circum-occupati-erant,
Pinguedinem raptim comedentes renibus-obtenſam carpentes:
At ille perrexit ire ad Pæonas bellatores-equeſtres,
Qui utique jam juxta fluvium in-fugam-converſi-erant vorticoſum,
Ut viderunt illum fortiſſimum in aſpera pugna
Manibus Pelidæ & enſe fortiter domitum.
Tunc interfecit Therſilochumque, Mydonaque, Aſtypylumque,
Mneſumque, Thraſiumque, & Ænium, atque Opheleſtem:
Et omnino adhuc plures interemiſſet Pæonas velox Achilles,
Niſi iratus allocutus fuiſſet Fluvius vorticibus-profundus,
Viro ſe poſtquam aſſimularat, e profundo autem vocem-edidit (digne factis,
vortice;
O Achille, *aliis* quidem fortitudine ſuperior es, ſuperior & in-
Hominibus: ſemper enim tibi auxiliantur Dii ipſi.
Si tibi Trojanos dedit Saturni filius omnes perdere,
Ex me ſaltem cum exegeris per campum, ardua patrato:
Referta enim jam ſunt mihi cadaveribus amœna fluenta,
Neque prorſus aliquo poſſum effundere undas in mare vaſtum,
Anguſtatus cadaveribus; tu autem interficis omnes penitus:
Quin agedum & deſiſte; ſtupor me occupat, princeps populorum.
Hunc autem reſpondens allocutus eſt pedibus celer Achilles;
Fiant hæc, Scamander Jovis-alumne, ut tu jubes:
Trojanos tamen non ante deſinam fœdifragos interficere,
Quam concluſero in urbem, & Hectorem periculum-fecero
Adverſus, an utique me domabit, an ego ipſum.
Sic fatus, in Trojanos irruit, Deo-par.
Et tunc Apollinem allocutus eſt Fluvius profundus-vorticibus;
Proh malum, Argenteo-arcu-inſignis, Jovis fili, non tu ſane
Obſervaſti Saturnii, qui tibi multis admodum mandavit (conſilia
Trojanis adeſſe & opem ferre, uſque dum veniret
Sol-veſpertinus ſero occidens, obumbraretque gleboſa arva.
Dixit, & Achilles quidem haſta-inclytus inſiliit medio, (rens;
A crepidine ruens: ille vero concitus-ingruit tumidis-fluctibus fu-
Omnia autem commovit fluenta turbidus: impulit vero mortuos
Multos, qui per eum affatim erant, quos occiderat Achilles;
Hos ejecit foras, mugiens, tanquam taurus,
In terram: vivos autem ſervavit in pulchris fluentis,

Oc-

Occultans in vorticibus profundis ingentibus.
Horrenda autem circum Achillem turbida conſtitit unda,
Urgebatque ſcuto incumbens fluctus, neque pedibus
Poterat ſe ſtabilire: At ille ulmum prehendit manibus
Feliciter-creſcentem, ingentem; ea autem radicitus procidens
Crepidinem totam disjecit, repreſſitque pulchra fluenta
Ramis denſis; junxit autem tanquam ponte illum ipſum,
Intus tota prolapſa: Is vero e voragine proſiliens
Feſtinavit per campum pedibus rapidis volare,
Perculſus: Necdum deſtitit magnus Deus, ſed ſurrexit-ruiturus
In-ſummo-nigricans, ut ipſum arceret a bellico-labore
Nobilem Achillem, Trojaniſque exitium averteret.
Pelides vero ſaltu-dato refugit, quantum eſt haſtæ jactus,
Aquilæ impetus habens, nigri venatricis,
Quæ ſimul fortiſſimaque & celerrima volucrum.
Huic ſimilis ruit; circa pectus autem æs
Horrendum reſonabat: oblique autem ab illo declinans
Fugiebat, is vero a-tergo fluens ſequebatur magno ſonitu.
Ut vero cum vir aquilex a fonte aquis-nigro
Per plantas & hortos aquæ rivum deducit,
Manibus ligonem tenens, & ſulco obices ejiciens;
Et hac quidem profluente ſubtus calculi omnes
Agitantur, hæc autem-cito-defluens immurmurat
Loco in declivi, præcurritque etiam ipſum ductorem:
Sic perpetuo Achillem aſſequebatur fluctus fluvii,
Velocem licet: Dii enim potentiores mortalibus.
Quoties vero conaretur pedibus-valens nobilis Achilles
Stare contra, & cognoſcere, an ipſum omnes
Immortales in fugam agerent, qui cœlum latum tenent;
Toties ipſi magnus fluctus a-Jove-fluentis fluvii
Alluebat humeros deſuper: Is autem in altum pedibus ſaliebat,
Animo mœſtus: fluvius vero ſubtus genua domabat
Rapidus, oblique fluens, pulveremque ſubtrahebat pedibus;
Pelides autem ejulavit, intuitus in cœlum latum;
Jupiter pater, ut nullus me Deorum miſerabilem ſuſtinet
Ex fluvio eripere: in poſterum vero vel quidvis patiar.
Alius autem nullus mihi tantum in culpa cœleſtium,
Quantum mea mater, quæ me mendaciis lactabat;
Quæ me dicebat Trojanorum ſub muro armatorum
Velocibus periturum eſſe Apollinis jaculis.
Utinam me Hector occidiſſet, qui hic nutritus eſt fortiſſimus;
Tum fortem quidem occidiſſet, & ipſe fortis occiſum ſpoliaſſet:
Nunc autem me ingloria-morte fatale eſt corripi,
Concluſum in magno fluvio, tanquam ſervulum ſubulcum,
Quem torrens obrutum-perdit pluvio-tempore tranſeuntem.
Sic dixit: Hunc autem valde cito Neptunus & Minerva
Steterunt prope accedentes, corpore autem hominibus ſimiles-facti

Manuque manum prehendentes, confirmarunt verbis:
Inter hos autem sermonem orsus est Neptunus terræ-quassator;
Pelide, neque jam valde trepida, neque turbare;
Tales enim tibi nos ex Diis auxiliatores sumus,
Jove approbante, ego & Pallas Minerva:
Quoniam haud tibi a fluvio utique domari fatale est;
Sed hic quidem cito desinet, tu autem videbis ipse:
At tibi prudens suggeremus consilium, si modo parueris,
Ne prius abstineas manus ab omnibus-æque-gravi pugna,
Quam in Ilii inclytos muros populum concluseris
Trojanum, quicunque effugere poterit: Tu vero Hectori animam
Ad naves redito: damus nempe tibi gloriam referre. (ereptam
Hi sane sic loquuti ad immortales abierunt:
At ille ivit, (valde enim Deorum impellebat *eum* præceptum,)
In campum; Hic vero totus inundabatur aqua effusa:
Multa autem arma pulchra prælio-cæsorum juvenum
Fluitabant, & cadavera: illius autem in altum genua exsiliebant
Adversus cursum ruentis recta; neque enim tenuit
Late fluens fluvius; magnum enim robur immiserat Minerva:
Neque Scamander remisit suam vim, sed adhuc magis
Irascebatur Pelidæ, tumefaciebatque undam fluenti,
In altum sublatus: Simoëntem vero hortabatur vociferans;
Chare frater, robur viri ambo saltem
Cohibeamus, mox enim urbem magnam Priami regis
Evertet; Trojani vero in pugna non manebunt.
Sed auxilium affer celerrime, & imple fluenta
Aqua ex fontibus, omnesque concita rivos,
Atque erige magnam undam: multam vero turbam excita
Truncorum & lapidum, ut compescamus immanem virum,
Qui jamdudum victor-grassatur, animoque-agitat paria Diis.
Nio enim neque vim *illius* profuturam, neque omnino formam,
Neque illa arma pulchra, quæ alicubi in imo fundo voraginis
Jacebunt sub limo tecta: quin & ipsum
Involvam arenis, sabulo affatim circumfuso
Immenso; neque ejus ossa poterunt Achivi
Colligere: tantam ei colluviem desuper obtendam.
Ibidem ei & sepulchrum erit, neque omnino ei opus
Erit humatione, quando ei exsequias facient Achivi.
Dixit, & ingruit in Achillem turbidus in-altum furens,
Murmurans spumaque, & sanguine, & cadaveribus.
Purpurea vero continuo unda a-Jove-fluentis fluvii
Stabat elevata, occupabatque Pelidem.
Juno autem alte-clamavit, admodum-timens Achilli,
Ne ipsum abriperet magnus fluvius vorticibus-profundus:
Statim vero Vulcanum allocuta est suum dilectum filium;
Exsurge-ad-certamen, Vulcane, mi fili: contra te enim
Xanthum vorticosum in pugna conjicimus parem esse:

Quin opem-fer citiſſime, & oſtenta flammam multam:
Ego vero Zephyri & velocis Noti
Ibo e mari gravem excitatura procellam,
Quæ Trojanorum capita & arma comburat,
Incendium exitiale ferens: tu vero Xanthi præter ripas
Arbores ure, ipſumque immitte igni; neque te omnino
Blandis verbis avertat, aut minis:
Neque ante cohibeas tuam vim, quam ubi
Signum-dedero clamore; tunc compeſce indefeſſum ignem.
Sic dixit: Vulcanus autem jaculabatur immane-ardentem ignem
Primum quidem in campo ignis accendebatur, cremabatque mo
Multos, qui in eo affatim erant, quos interfecerat Achilles (tuc
Totus vero ſiccatus eſt campus, coërcitaque eſt limpida aqua.
Ut vero cum autumnalis Boreas recens-irrigatum-hortum
Statim exſiccaverit, gaudet vero, ipſum quiſquis de-more-colit:
Sic exſiccatus eſt campus totus, atque mortuos
Exuſſit; at is in fluvium vertit flammam collucentem.
Urebantur ulmique & ſalices, atque myricæ;
Urebatur etiam lotuſque, & ulva, atque cyperus,
Quæ circum pulchra fluenta affatim fluvii naſcebantur:
Laborabant anguillæque, & piſces, qui per vortices,
Qui per pulchra fluenta urinabantur huc & illuc,
Spiritu laborantes varii-artificiis Vulcani.
Urebatur & vis Fluvii, verbaque fecit, dixitque;
Vulcane, nullus tibi certe Deorum poteſt ex-æquo-adverſari,
Neque omnino ego tibi ſic igne ardenti pugnavero:
Deſine a certamine: Trojanos vero vel ſtatim nobilis Achilles
Urbe expellat: Quid mihi cum contentione & auxilio?
Dixit igne ardens: ebulliebant autem pulchra fluenta.
Ut vero lebes fervet intus, dum urgetur igne multo,
Adipem liquefaciens ſaginati porci,
Undique eructans, ſubtus nempe ligna ſicca jacent:
Sic hujus pulchra fluenta igne ardebant, bulliebatque aqua;
Nec poterat profluere, ſed inhibebatur: infeſtabat enim vapor,
Vulcani per vim multiſcii: At ille Junonem,
Multis ſupplicans, verbis alatis allocutus eſt; (infeſtare
Juno, cur tuus filius in meum fluentum furenter-incubuit, u
Præ cæteris? non ſane tibi ego tantum in culpa ſum,
Quantum cæteri omnes *Dii*, quotquot Trojanis auxiliatores.
Sed certe quidem ego deſiſtam, ſi tu jubes:
Deſiſtat autem & hic: ego vero inſuper & hoc juro,
Nunquam a Trojanis *me* depulſurum-ope-allata malum diem;
Ne quidem cum Troja exitiali igne tota cremabitur
Incenſa, incenderint autem Mavortii filii Achivorum.
Ut vero hoc audierat Dea ulnas-candida Juno,
Confeſtim Vulcanum allocuta eſt ſuum dilectum filium;
Vulcane, abſtine, fili inclyte: haud enim par eſt

Im-

Immortalem Deum ita mortalium gratia torquere.
Sic dixit: Vulcanus autem exſtinxit immane-ardentem ignem;
Et reflua continuo unda dejecit ſe in pulchros rivos.
At poſtquam Xanthi domita eſt vis, hi quidem poſtea
Quieverunt: Juno enim coërcuit irata licet.
Cæteris vero Diis contentio incubuit gravis,
Importuna; in diverſa nempe iis in præcordiis animus ferebatur:
Concurrerunt autem ingenti tumultu, remugiit vero lata tellus;
Circumque clangorem reddidit magnum cœlum; audivit autem
Sedens in Olympo; riſitque ei ſuum cor (Jupiter
Lætitia, ut vidit Deos certamine congredientes.
Tum ii non amplius diu ſeorſum-ſtetere: incepit enim Mars
Clypeorum-perforator, & primus in Minervam irruit,
Æream haſtam tenens; & probroſa dixit verba;
Cur vero jam, ô impudentiſſima, Deos ad certamen committis,
Audacia immenſa prædita? Magnus autem te animus exſtimula-
Annon recordaris, quando Tydidem Diomedem impuliſti, (vit.
Ut me percuteret? Ipſaque fulgida haſta ſumpta,
Recta-in me adegiſti, corpuſque pulchrum dilaceraſti:
Ideo te viciſſim nunc puto luituram eſſe, quæcunque in me feciſti.
Sic fatus, feriit ægidem fimbriatam,
Horrendam, quam ne Jovis quidem domuerit fulmen;
In hac eam Mars percuſſit cæde-inquinatus haſta longa:
Illa vero retro-cedens ſaxum prehendit manu robuſta,
Jacens in campo, nigrum, aſperumque, magnumque,
Quod homines priſci poſuerant, ut-eſſet terminus arvi;
Hoc percuſſit impetuoſum Martem ad cervicem, ſolvitque membra:
Septem autem *is* occupavit jugera ſtratus, fœdavitque pulvere
crines;
Armaque circum ſonitum-dedere: Riſit vero Pallas Minerva,
Et ſuper eum glorians verbis alatis allocuta eſt;
Stulte, ne adhuc quidem ſenſiſti, quanto fortior
Glorior ego eſſe, quod mihi vires opponis?
Sic ſane tuæ matris furias luas,
Quæ tibi irata mala machinatur; quod Achivos
Deſeruiſti, ac Trojanis fœdifragis auxiliaris.
Sic quidem loquuta, avertit oculos lucidos:
Hunc vero abduxit manu prehenſum Jovis filia Venus,
Crebro admodum ſuſpirantem: ægre autem *is* collegit animum.
Hanc vero ut advertit Dea ulnas-candida Juno,
Statim Minervam verbis alatis allocuta eſt;
Proh mirum, Ægiochi Jovis filia indomita,
En rurſus illa impudentiſſima abducit hominum-perniciem Mar-
Ardenti e prælio per tumultum: at inſequere. (tem
Sic dixit: Minerva autem concito-gradu-perſequebatur, gaude-
Et impetu in eam facto, ad pectora manu robuſta (batque animo;
Percuſſit: ejus autem ibidem ſoluta ſunt genua & charum cor.

Illi itaque ambo jacebant in terra alma:
Illa vero ſuper *eos* glorians verba alata dixit;
Tales nunc omnes, quotquot Trojanis auxiliatores,
Sint, quando cum Argivis pugnant armatis,
Et æque audaces & tolerantes, ac Venus
Venit Marti auxiliatrix, meo robori occurrens:
Tum prorſus jam olim nos deſtitiſſemus pugna,
Illi everſa bene-ædificata urbe.
Sic dixit: Subriſit autem Dea ulnas-candida Juno.
At Apollinem allocutus eſt rex Terræ-quaſſator;
Phœbe, cur jam nos ſeorſum-ſtamus? Neque enim par eſt,
Cum cœperint alii: Hoc quidem turpe, ſi ſine-pugna
Redierimus in Olympum, Jovis ad ære fundatam domum.
Incipe; tu enim natu junior: Non enim mihi quidem
Honeſtum, quippe qui prior natus ſum, & plura cognovi.
Stulte, cum ita mente-caſſum cor habes: neque prorſus eorum
Recordaris, quot jam paſſi ſumus mala Ilium circa,
Soli nos Deorum, cum ſuperbo Laomedonti
A Jove profecti operam locavimus in annum,
Mercede condicta; is autem præcipiens mandata dabat?
Ego quidem Trojanis urbem & muros ædificavi
Latoſque & admodum pulchros, ut inexpugnabilis urbs eſſet:
Phœbe, tu vero flexipedes circa muros boves paſcebas
Idæ in ſaltibus multas-convalles-habentis ſylvoſæ.
Sed cum jam mercedis terminum gratiſſimæ Horæ
Attulerunt, tunc nos vi-fraudavit mercede tota
Laomedon violentus, minatuſque dimiſit.
Tibi quidem is minabatur pedes & manus deſuper *ſe*
Ligaturum, & venditurum inſulas in longinquas;
Affirmabatque idem utriuſque *ſe* abſciſſurum aures ære.
Nos vero continuo revertebamur, irato animo,
Ob mercedem indignantes, quam pollicitus non perſolvit.
Propter hoc jam nunc populis gratificaris? Neque nobiſcum
Tentas, ut Trojani fœdi fragi pereant
Funditus male, cum filiis & pudicis uxoribus?
Illum vero viciſſim allocutus eſt rex longe-jaculans Apollo;
Neptune, haudquaquam me prudentem dixeris
Eſſe, ſi jam tecum, mortalium gratia, dimicem,
Miſerorum, qui foliis ſimiles, interdum quidem
Admodum-vegeti ſunt, terræ fructu veſcentes,
Interdum vero contra pereunt exanimes: Sed citiſſime
Deſiſtamus a pugna; illi vero, ipſi prælientur.
Sic utique locutus retro ſe vertit: verebatur enim
Cum patruo conſerere manus.
Hunc autem ſoror vehementer objurgavit, domina ferarum
Diana agreſtis, & probroſa dixit verba;
Fugis jam, Longe-jaculans? Neptunoque victoriam

Totam concessisti? Impuneque ei gloriam dedisti?
Stulte, cur omnino arcum gestas inutilem frustra?
Non te nunc amplius patris in ædibus audiam
Gloriantem, sicut antea inter immortales Deos,
Contra Neptunum adversis-viribus *te* pugnaturum.
Sic dixit: Eam vero neutiquam allocutus est longe-jaculans Apollo:
Sed irata Jovis veneranda uxor,
Increpuit Sagittis-gaudentem contumeliosis verbis;
Quomodo vero tu nunc sustines, canis audax, contra me
Stare? Difficilis tibi ego, cui vires opponas,
Sagittifera licet sis: te nempe leonem inter mulieres
Jupiter constituit, & dedit interficere quamcunque velis.
Certe satius est per montes feras interficere,
Agrestesque cervas, quam cum potentioribus vi pugnare.
Sed si vis pugnæ periculum-facere, *fac*; ut bene scias,
Quanto fortior sim, quandoquidem mihi vires opponas.
Dixit, & ambas ad carpum manus prehendit
Sinistra; dextra autem ab humeris detraxit pharetram:
Ipsaque verberabat *eam* ad aures subridens
Hinc illuc se vertantem; veloces autem excidebant sagittæ:
Lacrymabunda vero deinde Dea fugit, veluti columba,
Quæ nempe metu accipitris cavam volat in petram,
Ubi latebram; (neque enim illi capi fatale erat:)
Sic illa lacrymabunda fugit, reliquitque illic pharetram.
Latonam autem allocutus est internuncius Argicida;
Latona, ego vero tecum haudquaquam pugnabo; arduum enim
Confligere cum uxoribus Jovis nubes-cogentis:
Sed promptissima inter immortales Deos
Gloriator *te* me vicisse aspera vi-
Sic utique dixit: Latona vero collegit incurvos arcus & sagittas,
Quæ ceciderant alio aliæ in vertigine pulveris:
Hæc quidem sagittandi-instrumentis sumptis secuta est filiam sua:
Illa vero ad Olympum pervenerat, Jovis ad ære-fundatam domum;
Lacrymabunda autem patris insedit genibus filia,
Circumque divinum peplum tremebat: hanc vero ad se
Recepit pater Saturnius, & interrogavit suaviter ridens;
Quis tibi talia fecit, chara filia, cœlestium
Temere, tanquam aliquid mali facienti palam?
Illum vero vicissim allocuta est pulchre-coronata Tumultuum-venaticorum-amans;
Tua me conjux male-excepit, pater, ulnas-candida Juno,
A qua immortalibus contentio & lis impendet.
Sic hi quidem talia inter se loquebantur.
At Apollo Phœbus subiit Ilium sacram:
Curæ-erat enim ei murus bene-ædificatæ urbis,
Ne Danai everterent præter fatum die illo:
At cæteri ad Olympum rediere Dii sempiterni,

Alii quidem, irati, alii vero, admodum gloria-exsultantes;
Assederuntque patri atras-nubes-cogenti: At Achilles
Trojanos simul ipsosque perdebat & solidos-ungulis equos.
Ut vero cum fumus ascendens ad cœlum latum pervenit
Urbe ardente, Deorum nempe eum ira excitat;
Omnibus autem affert laborem, multisque mala immittit:
Sic Achilles Trojanis laborem & mala attulit.
Stabat autem senex Priamus sacra in turri,
Animadvertitque Achillem ingentem: At sub illo
Trojani facile turbabantur trepida-fuga, neque ulla vis
Erat: ille autem ejulatu edito a turri descendit in-terram,
Mandata-daturus ad murum inclytis portarum-custodibus;
Apertas in manibus portas tenete, usque dum copiæ
Venerint ad urbem trepida-fuga: Certe enim Achilles
Prope iste perturbans; nunc existimo exitialia futura:
Sed postquam intra murum respiraverint conclusæ,
Rursus obserate tabulas perite-aptatas:
Metuo enim, ne exitialis vir in murum irrumpat.
Sic dixit: Illi autem aperuerunt que portas, & retrusérunt ob
Hæ autem apertæ pepererunt salutem: At Apollo (ce
Obvius exsiliit, a Trojanis ut perniciem arceret.
Ii autem recta ad urbem & murum altum,
Siti aridi, pulvere-obliti, ex campo (pe el c
Fugiebant; ille vero vehementer insequebatur hasta: rabies ne
Continenter tenebat violenta, iraque-percitus-cupiebat gloriam r
Tum certe altam-portis Trojam cepissent filii Achivorum, (fer
Nisi Apollo Phœbus Agenora nobilem excitasset,
Virum, Antenoris filium, eximiumque, fortemque.
Ejus quidem cordi audaciam immisit, eique ipse
Astitit, ut mortis graves manus arceret,
Fago tectus: coopertus autem erat caligine multa.
At ille, ut advertit Achillem urbium-vastatorem,
Constitit; multaque ei cor volvebat-æstuans manenti:
Ingemiscens autem dixit ad suum magnum animum;
Hei mihi, siquidem metu violenti Achillis
Fugero, qua & alii turbati fugantur;
Capiet me etiam sic, & imbellem obtruncabit:
Si vero ego hos quidem turbari sinam
A Pelide Achille, pedibusque a muro alio
Fugero per campum Iliacum, donec pervenero
Idæque ad saltus, senticetaque ingrediar;
Vespertinus autem deinde cum me lavero in fluvio,
A sudore refrigeratus, ad Ilium reverterer:
Sed cur mihi hæc meus secum-disserit animus?
Ne me abeuntem ab urbe ad campum advertat,
Et me rapide-persecutus consequatur velocibus pedibus:
Non amplius deinde licebit mortem & fatum effugere,

Val

Valde enim fortis ſupra omnes eſt mortales.
Quod ſi ipſi ante urbem obviam venero;
Etenim huic certe vulnerabile corpus acuto ære,
Iseſtque una anima, mortalemque ipſum dicunt homines
Eſſe: atque ei Saturnius Jupiter gloriam præbet.
Sic fatus, Achillem converſus exſpectabat; intuſque ei cor
Forte geſtiebat præliari atque pugnare.
Veluti panthera prodit alto ex fruticeto
Virum venatorem contra, neque quicquam animo
Percellitur, neque in fugam vertitur, latratu audito;
Etſi enim prior eam cominus percuſſerit, aut eminus,
Tamen vel haſta transfixa non deſiſtit
Aſtrenua pugna, antequam vel cominus congrediatur, vel dome-
Sic Antenoris filius præclari, nobilis Agenor, (tur:
Nolebat fugere, antequam periculum faceret Achillis.
Sed clypeum quidem ſibi prætendit undique æqualem,
Haſta autem in eum collimabat, & altum clamabat;
Certe jam omnino ſperabas apud animum, illuſtris Achille,
Die hoc urbem *te* everſurum Troïum glorioſorum;
Stulte, certe adhuc multi efficientur dolores de ea:
In ea enim multique & fortes viri in-ſumus,
Qui utique propugnantes charis parentibus, uxoribuſque, & liberis,
Ilium tutemur: tu vero fatum hic conſequeris,
Adeo terribilis licet ſis & audax bellator.
Dixit utique, & acutum telum gravi manu emiſit;
Et percuſſit tibiam ſub genu, neque aberravit;
Circaque ipſam ocrea recens-elaborati ſtanni
Horrendum reſonuit: æs vero reſiliit
A percuſſo, neque penetravit; Dei enim prohibuere dona.
Pelides vero impetum fecit in Agenora Deo-parem
Secundus: at non ſivit Apollo gloriam referre,
Sed ipſum eripuit, texitque caligine multa,
Quietumque ipſum e prælio miſit ut abiret.
At hic Pelidem dolo avertit a populo:
Ipſi enim Longe-jaculans Agenori omnia cum ſe aſſimularat,
Stetit ante pedes; ille vero feſtinabat pedibus perſequi.
Dum ille hunc per campum perſequebatur tritici-feracem,
Converſus præter fluvium vorticibus-profundum Scamandrum,
Parvo intervallo præcurrentem; dolo enim laetabat Apollo,
Ut ſemper ſperaret ſe aſſecuturum pedibus ſuis:
Interim cæteri Trojani fugati venerunt conferti.
Læti ad urbem; urbs vero implebatur concluſis.
Neque enim illi ſuſtinebant urbem & murum extra
Exſpectare jam ſe-invicem, & cognoſcere, & quis effugiſſet,
Et quis occubuiſſet in pugna; ſed cupide infundebantur
In urbem, quemcunque eorum pedes & genua incolumem retule-
rant.

LIBER

LIBER VIGESIMUS SECUNDUS.

SIC hi quidem per urbem trepida-fuga-diſſipati, velut hinnuli
A ſudore ſe refrigerabant, bibebantque, medebanturque ſiti
Acclinati pulchris propugnaculis: at Achivi
Ad murum prope accedebant, ſcuta humeris inclinantes.
Hectorem vero ibi manere exitiale Fatum tanquam-compede-
Ilium ante, portaſque Scæas. (vinctum-coëgit,
At Pelidem allocutus eſt Phœbus Apollo;
Cur me, Pelei fili, pedibus velocibus perſequeris,
Ipſe mortalis cum ſis Deum immortalem? nec dum omnino me
Agnoviſti, quod Deus ſum; tu autem indeſinenter furis.
Tibi nimirum nihil curæ eſt contra Troas labor-bellicus, quos fu-
Qui jam in urbem concluſi-ſunt, tu vero huc divertiſti: (gaſti,
Neque enim me interficies, quoniam haud mortalis ſum.
Hunc autem graviter indignatus allocutus eſt pedibus velox
Achilles;
Læſiſti me, Longe-jaculans, Deorum perniciosiſſime omnium,
Qui huc nunc avertiſti a muro: Certe adhuc multi
Terram mordicus prehendiſſent, antequam in Ilium perveniſſent.
Nunc vero mihi quidem magnam gloriam eripuiſti, illoſque ſervaſti
Facile; non enim ultionem ullam veritus es in poſterum:
Profecto te ulciſcerer, ſi mihi facultas utique adeſſet.
Sic fatus, ad urbem magnis elatus animis abiit,
Ruens, velut equus certamine-victor, cum curru,
Qui celeriter currit magno niſu contendens per campum.
Sic Achilles celeriter pedes & genua movebat.
Hunc vero ſenex Priamus primus vidit oculis,
Collucentem tanquam ſtellam, ruentem per campum,
Quæ ante Autumnum oritur: perilluſtres autem ejus radii
Lucent multa inter aſtra nocte intempeſta;
Quam canem Orionis vulgo vocant:
Splendidiſſima quidem hæc eſt, at exitiale ſignum eſt,
Atque immittit magnum æſtum miſeris mortalibus:
Sic hujus æs ſplendebat circa pectora currentis.
Ejulabat vero ſenex, caputque pulſabat manibus,
In altum ſublatis, magnoque edito ejulatu clamabat,
Supplex-orans dilectum filium: is autem ante portas
Stabat, vehementer animis-ardens cum Achille pugnare:
Illum vero ſenex miſerabiliter allocutus eſt, manus extendens:
Hector, ne mihi exſpecta, dilecte fili, virum hunc
Solus, abſque aliis; ut ne mox mortem aſſequaris,
A Pelida domitus: longe enim viribus præſtat.
Crudelis, utinam Diis charus tantum eſſet,
Quantum mihi; cito prorſus eum canes & vultures vorarent
Jacentem: certe mihi gravis ex præcordiis dolor abiret.

Iſte

me filiis multisque & strenuis orbum fecit,
interficiens, & deportatos vendens insulas in longinquas.
Quin & nunc duos filios Lycaonem & Polydorum
Non possum videre, Trojanis in urbem conclusis,
Quos mihi Laothoë peperit præcellens mulieribus.
At si quidem vivunt in castris, certe postmodum
Ære aque auroque redimemus; est enim domi:
Multa enim dedit filiæ senex fama-inclytus Altes,
Si vero jam mortui sunt, & in orci domo,
Dolor meo animo & matri, qui genuimus.
Populo autem cætero brevior dolor
Erit, modo non & tu moriaris, ab Achille domitus.
Sed ingredere murum, mi fili, ut serves
Trojanos & Trojanas, neque magnam gloriam præbeas
Pelidæ, ipseque dilecta vita priveris:
Præterea & mei infelicis adhuc mentis compotis miserere,
Calamitosi, quem pater Saturnius in senectutis limine
Fortuna in acerba perdet, mala multa conspicatum,
Filiosque interemptos, raptatasque filias,
Et thalamos direptos, & infantes liberos
Allisos terræ, in gravi cæde,
Tractasque nurus pernicioſis manibus Achivorum.
Ipsum vero forsitan extremum me canes in primis foribus
Cruda-vorantes raptabunt, postquam aliquis acuto ære
Cominus vel eminus feriens ex artubus animam eripuerit,
Quos nutrivi in ædibus, mensæ assecias janitores,
Qui meo sanguine hausto, rabie-acti animis,
Jacebunt in vestibulis: Juveni autem omnino decorum est
Pugna cæso, lacerato acuto ære,
Jacere; omnia nempe honesta etiam mortuo quicquid apparuerit:
Sed quum jam canumque caput, canamque barbam,
Pudendaque deturpent canes occisi senis,
Hoc utique miserrimum accidit miseris mortalibus.
Dixit quidem senex, canosque capillos extrahebat manibus,
Vellens e capite; neque Hectori animum flectebat.
Mater vero deinceps ex-alia parte lamentabatur lacrymas-fundens
Sinum denudans, altera autem *manu* mamillam exeruit,
Et illum lachrymas-fundens verbis alatis allocuta est;
Hector, fili mi, & hæc reverere, & mei miserere
Ipsius, si unquam tibi vagitus-sedantem mammam præbui,
Horum reminiscere, chare fili; arceque infestum virum
Mœnia ingressus: Neque prostes pugnator adversus ipsum;
Præferox: si enim te interemerit, haudquaquam te ego
Deflebo in lectis, charum germen, quem peperi ipsa,
Neque uxor magnifice-dotata; seorsum autem te longe a nobis
Argivorum apud naves canes veloces comedent.
Sic hi lugentes alloquebantur dilectum filium,

Multis ſupplicantes; neque Hectori animum flectebant:
Sed is exſpectabat Achillem ingentem propius accedentem.
Ut vero draco ad luſtrum ferus virum exſpectat,
Paſtus mala gramina; ſubit autem & ipſum ira gravis,
Horrendumque aſpicit, convolvens ſe circa latibulum:
Sic Hector, inextinguibili præditus animorum vi, non recedeba
Turrim ad prominentem fulgido clypeo-acclinato:
Indignabundus vero dixit ad ſuum magnum animum;
Hei mihi, ſi quidem portas & mœnia ingreſſus fuero,
Polydamas me primus probris onerabit,
Qui me hortatus eſt Trojanos ad urbem ducere,
Nocte iſta exitiali, quando ſurrexit-ad-certamen nobilis Achille
At ego non parui; certe multo utilius fuiſſet:
Nunc vero poſtquam perdidi populum damnoſa-pertinacia mea,
Vereor Trojanos & Trojanas longa-peplorum-ſyrmata-trahentes,
Ne quando quis dicat deterior alius me;
Hector ſuis viribus fretus perdidit copias.
Sic dicent: mihi vero tunc multo ſatius eſſet,
Contra *pugnando* aut Achille interfecto redire,
Aut ab ipſo interfici glorioſe pro urbe.
Quod ſi clypeum quidem depoſuero umbonibus munitum,
Et caſſidem validam, haſtaque ad murum acclinata,
Ipſe profectus Achilli ſtrenuo obvius venero.
Et ei pollicear Helenam, & opes cum ipſa
Omnes prorſus, quaſcunque Alexander cavis in navibus
Duxit ad Trojam, quæ fuit certaminis origo,
Daturum Atridis abducendas, ſimulque ſeparatim Achivis
Alias diſtributurum, quaſcunque urbs hæc abditas-habet:
A Trojanis vero deinde honorabile jusjurandum exigam,
Nihil occultaturos, ſed bifariam omnia diviſuros,
Facultates quaſcunque urbs amabilis intus continet.
Sed cur mihi hæc meus ſecum-diſſerit animus? (miſereatur,
Vereor, ne ei ego quidem ſupplicem profectus; is autem mei non
Neque omnino me revereatur, interficiat vero me, inermem exi-
Temere, tanquam mulierem, poſtquam arma exuero. (ſtentem,
Non ſane prorſus nunc licet a quercu neque a petra
Cum hoc confabulari, ceu virgo juveniſque,
Virgo juveniſque confabulantur inter ſe.
Satius vero certamine congredi: quam celerrime
Videamus, utri Olympius gloriam præbiturus ſit.
Hæc animo-verſabat manens: Aſt ad eum prope acceſſit Achil-
Par Marti galeam-quaſſanti bellatori, (les,
Vibrans Peliacam haſtam ad dextrum humerum
Terribilem; circum vero æs ſplendebat ſimile fulgori
Vel ignis ardentis, vel ſolis orientis.
Hectorem vero, ut vidit, cepit tremor, neque amplius ſuſtinuit
Illic manere, a tergo autem portas reliquit, abiitque perterritus.

Pelides

Fides vero irruit, pedibus rapidis fretus;
Veluti Circus in montibus, velociſſimus volucrum,
Facile impetum dat in pavidam columbam:
Hæc autem oblique fugit: iſte vero in proximo acutum-edens-clangorem,
Crebros faciens impetus, inſequitur, capereque illam animus jubet:
Sic utique ille ardens recta volabat: trepidus autem fugiebat Hec-(tor
Muro ſub Trojanorum, velociaque genua movebat.
Illi vero præter ſpeculam & caprificum ventoſam
Murum uſque ſubter per viam-publicam rapido-curſu-ferebantur:
Ad ſcaturigines autem pervenerunt pulchre-fluentes, ubi nempe (fontes
Duo erumpunt Scamandri vorticoſi.
Alter quidem aqua calida fluit, circumque fumus
Oritur ex ipſo, velut *ab* igne ardenti:
Alter vero æſtate profluit, ſimilis grandini,
Vel nivi frigidæ, vel ex aqua *concretæ* glaciei.
Illic autem ad ipſos labra-ad-lavandum lata prope ſunt,
Pulchra, lapidea, ubi veſtes ſpecioſas
Lavabant Trojanorum uxores, pulchræque filiæ,
Olim tempore pacis, priuſquam veniſſent filii Achivorum. (quens:
Hac utique prætercurrerunt, *alter* fugiens, alterque a tergo perſe-
Ante quidem fortis fugiebat, perſequebatur vero ipſum multo for-(tior
Rapide: Neque enim victimam, neque bubulam pellem
Adipiſci-conabantur, qualia pedibus præmia ſunt virorum;
Sed de anima *certantes* currebant Hectoris equum-domitoris.
Ut vero cum aſſueti-vincere circa metas ſolidi-ungulis equi
Celeriter admodum currunt; magnum autem propoſitum eſt præ-(mium,
Vel tripos, vel mulier, viri *in honorem* defuncti:
Sic hi ter Priami urbem gyro-circum-acti ſunt
Rapidis pedibus: Dii vero omnes ſpectabant.
Inter hos autem ſermonem orſus eſt pater hominumque-Deumque;
Proh malum, profecto dilectum virum agitari circa murum
Oculis video: meum autem dolet cor
De Hectore, qui mihi multa boüm femora adolevit,
Ideæ in verticibus multas-convalles-habentis; interdum etiam
In urbe ſumma: nunc vero eum nobilis Achilles
Urbem circa Priami pedibus velocibus inſequitur.
Sed agite, deliberate, Dii, & conſultate,
An eum e morte ſalvum-eripiemus, an eum jam
Sub Pelida Achille domabimus, bonum licet.
Hunc vero allócuta eſt Dea oculis-cæſia Minerva;
O pater, rutuli-fulminis-miſſor, atras-nubes-cogens, quale dixiſti?
Virum mortalem, jam olim deſtinatum fato,
Jam vis a morte triſti liberare?
Fac: at non tibi omnes aſſentiemur Dii cæteri.
Hanc autem reſpondens allocutus eſt nubes-cogens Jupiter;
Bono eſto animo, Tritonia, dilecta filia: neutiquam animo

Serio

Serio loquor, volo autem tibi mitis esse:
Fac, prout tibi animus est, neque quid cessa.
Sic locutus, impulit antea paratam-animo Minervam;
Descendit autem ea ab Olympi verticibus impetu-facto.
Hectorem vero indesinenter urgens sequebatur celer Achilles.
Ut vero quum hinnulum in montibus canis fervæ insequitur,
Excitatum e cubili: perque convalles & per fruticeta;
Eum autem, etiam si lateat metu perculsus sub arbusto,
Tamen vestigia-legens currit perpetuo, donec inveniat:
Sic Hector non latebat pedibus-velocem Pelidem.
Quoties vero impetum-sumeret ad portas Dardanias
Recta ruere bene-ædificatas versus turres,
Si quo modo ei desuper auxiliarentur telis;
Toties eum avertebat prævertens
In campum: ipse autem prope urbem volabat semper.
Ut vero in somno non potest fugientem consequi;
Neque alter alterum potest effugere, neque alter consequi:
Sic hic illum non poterat assequi pedibus, neque ille effugere.
Quo vero tandem pacto Hector fata effugere potuisset mortis;
Nisi ei postremumque & ultimum occurrisset Apollo
Prope, qui ei excitavit robur velociaque genua?
Copiis autem renuebat capite nobilis Achilles,
Neque sinebat mittere in Hectorem amara tela;
Ne quis gloriam auferret percutiens, ipseque secundus veniret.
Sed quando jam quartum ad scaturigines pervenerant,
Tum vero aureas pater attollebat lances,
Imposuitque duo fata longum-somnum-adferentis mortis,
Hoc quidem, Achillis, illud vero, Hectoris equum-domitoris:
Sustinuitque mediæ prehensas: Inclinata autem est Hectoris fata
Descenditque ad orcum; reliquitque illum Phœbus Apollo. (di
Ast ad Pelidem accessit Dea cæsia-oculis Minerva,
Et prope stans verbis alatis allocuta est;
Nunc demum nos utique spero, Jovi dilecte, illustris Achill
Relaturos magnam gloriam Achivis ad naves,
Hectore cæso, pugnæ insatiabilis licet sit.
Non ei nunc amplius certe licet nos effugere,
Ne quidem si perquam multum laboret longe-jaculans Apollo,
Advolvens se pedibus patris Jovis Ægiochi.
Jed tu quidem nunc sta & respira; huic vero ego tecum
Accedens persuadebo adversis-viribus pugnare.
Sic dixit Minerva; Ille vero paruit, gavisusque est animo:
Stetit autem fraxineæ hastæ ære præfixæ innixus.
Hæc vero hunc quidem reliquit, assecutaque est Hectorem nobile
Deïphobo cum se assimulasset corpore & indefessa voce.
Prope autem stans verbis alatis allocuta est;
Venerande frater, profecto admodum jam te urget celer Achill
Urbem circa Priami pedibus velocibus persequens:

S

Sed age jam ſtemus, & propulſemus manentes. (Hector:
Hanc autem viciſſim allocutus eſt ingens pugnam-expedite-ciens
Deïphobe, profecto quidem mihi antea multo chariſſimus eras
Fratrum, quos Hecuba atque Priamus genuit filios:
Nunc vero adhuc etiam magis habeo in animo honorare,
Cum ſuſtinuiſti mei gratia, ut vidiſti oculis,
Mœnibus egredi, cæteri vero intus manent.
Hunc autem rurſus allocuta eſt Dea cæſia-oculis Minerva: (ter
Venerande frater, profecto quidem multum pater & veneranda ma-
Supplicabant, deinceps genua-amplectentes, circum & ſodales,
Ut illic manerem; (adeo enim metu tremunt omnes:)
Sed meus intus animus conficiebatur dolore gravi. (ſtarum
Nunc vero adverſi præſentibus-animis pugnemus, neque jam ha-
Sit parſimonia, ut videamus an Achilles,
Nobis interfectis, ſpolia ſanguinolenta referat
Naves ad cavas, an tua haſta dometur.
Sic locuta, continuo aſtu præivit Minerva.
Illi vero cum jam prope erant alter in alterum vadentes,
Hunc prior allocutus eſt ingens pugnam-expedite-ciens Hector;
Non te amplius, Pelei fili, fugiam, ut antea:
Ter circa urbem magnam Priami fugi, nec unquam ſuſtinui
Exſpectare *te* ingruentem; nunc vero me animus impulit
Stare contra te: interimam certe, vel interimar.
Sed agedum Deos teſtes-faciamus; hi enim optimi
Teſtes erunt & cuſtodes pactorum:
Non enim ego te immaniter deturpabo, ſi mihi Jupiter
Dederit victoriam, tuamque animam abſtulero;
At poſtquam tibi detraxero pulchra arma, Achille,
Cadaver Achivis reddam: ſic & tu facito.
Illum vero torve intuitus allocutus eſt pedibus-velox Achilles;
Hector, ne mihi, acerbiſſime, pacta memora.
Ut non ſunt leonibus & hominibus fœdera fida,
Neque lupi & agni concordem animum habent,
Sed hoſtili-animo ſunt perpetuo ſibi-invicem:
Sic non fas eſt me & te amicitiam contrahere, neque prorſus nobis
Fœdera erunt, antequam utique alter ſtratus
Sanguine ſatiarit Martem invictum bellatorem.
Omnigenæ virtutis recordare: nunc te admodum oportet
Haſtaque acerrimum eſſe & audacem bellatorem.
Non tibi eſt amplius effugium; ſtatim enim te Pallas Minerva
Haſta mea domat: nunc vero ſimul omnes lues
Dolores meorum ſociorum, quos interfeciſti haſta furens.
Dixit quidem, & vibratam emiſit prælongam haſtam;
Et hanc quidem ex adverſo conſpicatus evitavit illuſtris Hector:
Subſedit enim prævidens, ſupervolavit autem ærea haſta,
Terræque infixa eſt: evulſit vero *eam* Pallas Minerva,
Achillique reddidit, latuitque Hectora paſtorem populorum.

Hector vero allocutus est eximium Pelidem;
Aberrasti, nec dum utique, Diis-similis Achille,
Ex Jove noras meum fatum; dixisti certe:
Sed quidam loquax & subdolus es verbis,
Ut tui præ metu animorum virtutisque oblivisceret.
Haud tamen mihi fugienti dorso hastam infiges,
Sed recta-ruenti animis-præsentibus per pectora adige,
Si tibi dedit Deus: nunc vicissim meam hastam evita
Æream; utinam jam tuo in corpore totam recipias:
Tum certe levius bellum Trojanis esset,
Te interfecto: tu enim ipsis pernicies maxima.
Dixit, & vibratam emisit prælongam hastam,
Et percussit Pelidæ medium scutum, neque aberravit:
Longe vero excussa est scuto hasta: Iratus autem est Hector;
Quod sibi telum velox irritum evolasset e manu:
Stetit autem vultu-dejecto, neque enim aliam habebat fraxinea
Deïphobum vero vocabat albo-clypeo-insignem, alto clamore,
Poscebat eum hastam longam: is vero neutiquam illum prope era
Hector autem sensit suo in animo, dixitque;
Eheu, profecto omnino jam me Dii ad mortem vocarunt:
Deïphobum enim ego putabam heroëm adesse;
Sed ille quidem in muro, me vero decepit Minerva.
Nunc autem prope mihi mors exitialis, nec jam longe;
Neque effugium: Certe enim olim hoc gratum erat
Jovique, & Jovis filio Longe-jaculanti; qui tamen me antea
Propenso-animo e-periculis-eripuerunt: nunc vero me fatum ass
Haud tamen ignaviter saltem & inglorie perierim,
Sed magnifico aliquo facinore edito & posteris audiendo.
Sic fatus, strinxit ensem acutum,
Qui ei ad latus pendebat magnusque, validusque;
Impetum autem dedit conversus, velut aquila altivolans,
Quæ descendit in campum per nubes obscuras,
Raptura vel agnam teneram, vel pavidum leporem:
Sic Hector impetum dabat vibrans ensem acutum.
Irruit & Achilles, iraque sibi implevit animum
Atroci; scutum vero pectori prætendit
Pulchrum, artificiose-factum: galea autem nutabat fulgida,
Quatuor-conos-habenti; Pulchræque motabantur concussæ co
Aureæ, quas Vulcanus fuderat conum circum densas.
Qualis vero stella procedit inter stellas nocte intempesta
Hesperus, quæ pulcherrima in cœlo posita est stella:
Sic a cuspide *fulgor* emicabat peracuta, quam Achilles
Vibrabat dextera, struens malum Hectori nobili,
Rimans-oculis corpus pulchrum, ubi acciperet vulnus facillime.
Hujus autem cæteras quidem partes tegebant corpus ærea arma,
Pulchra, quibus Patrocli vim exuerat occisi;
Apparebat autem *ea pars*, qua claviculæ ab humeris cervicem dir

Futturis, ubi animæ citiſſima pernicies:
Hac in eum ardenti-animo-latus feriit haſta nobilis Achilles;
A regione autem teneram per cervicem abiit cuſpis:
Nec tamen arteriam fraxinus abſcidit ære gravis,
Ut aliquid ipſum alloqueretur reſpondens verbis. (chilles;
Cecidit autem in pulveribus; & ſuper *eum* gloriatus eſt nobilis A-
Hector, at aliquando putabas, Patroclum interfectum ſpolians,
Salvum *te* fore, me autem nihil veritus es ultorem abſentem: 330
Stulte, hujus enim ſeorſum ultor longe-fortior
Navibus in cavis ego poſt relictus eram,
Qui tibi genua ſolvi: Te quidem canes & alites
Lacerabunt turpiter, illi vero exſequias-facient Achivi.
Illum vero languens allocutus eſt pugnam-expedite-ciens Hec-
Supplex-oro, per animam, & genua, tuoſque parentes, (tor;
Ne me ſinas apud naves canes dilaniatum-vorare Achivorum:
Sed tu quidem æſque abunde, aurumque accipe, 340
Dona, quæ tibi dabunt pater et veneranda mater:
Corpus autem domum meum reddito, ut rogi me
Trojani & Trojanorum uxores participem-faciant mortuum.
Hunc autem torve intuitus allocutus eſt pedibus velox Achilles;
Ne me, canis, *per* genua ſupplex-precare, neque *per* parentes.
Utinam enim ullo-pacto ipſum me furor & animus ſtimularet,
Crudas diſſecantem *tuas* carnes comedere, cum talia in me feciſti:
Adeo non eſt, qui tuo utique canes capite arceat:
Ne quidem ſi decieſque & vicies tanta dona
Appenderint huc adducentes, promiſerint etiam & alia: 350
Nec ſi te ipſum auro compenſare velit
Dardanides Priamus: ne ſic quidem te utique veneranda mater
Impoſitum lectis deflebit, quem peperit ipſa;
Sed caneſque & alites totum diſcerpent. (Hector;
Illum vero jam-moriens allocutus eſt pugnam expedite-ciens
Profecto te probe noſcens præſenſi, neque ſane eram
Perſuaſurus; certe enim tibi utique ferreus intus animus:
Conſidera nunc, ne tibi aliqua Deorum iræ cauſa ſim
Die illo, quando te Paris & Phœbus Apollo,
Strenuum licet, interiment in Scæis portis. 360
Sic quidem ipſum locutum finis mortis cooperuit:
Anima vero ex artubus volans ad Orcum deſcendit,
Suam ſortem lugens, relicto vigore & juventa.
Hunc etiam mortuum allocutus eſt nobilis Achilles;
Tu Morere: fatum vero ego tunc accipiam, quandocunque
Jupiter voluerit perficere, atque immortales Dii cæteri.
Dixit, & e mortuo evulſit æream haſtam;
Et hanc quidem ſeorſum poſuit, ab humeris autem arma detrahebat
Sanguinolenta: cæteri autem accurrentes circumfuſi ſunt filii
Achivorum, (ſtupendam
Qui & admirabundi-contemplati ſunt habitum corporis & ſpeciem

Hectoris: neque ei quis ſine-vulnere-inflicto aſtitit.
Sic vero aliquis dicebat intuitus in proximum alium;
Papæ, certe longe jam mollior tractatu
Hector, quam quando naves incendit igne ardenti.
Sic quidem aliquis dicebat, & vulnerabat aſtans.
Hunc autem ubi ſpoliarat pedibus-valens nobilis Achilles,
Stans inter Achivos verba alata dixit;
O amici, Argivorum ductores, atque principes,
Poſtquam hunc virum Dii domuiſſe dederunt,
Qui mala multa patravit, quot non univerſi cæteri:
Eia agite, circa urbem cum armis experiamur,
Ut cognoſcamus Trojanorum mentem, quamnam habeant;
An deſerturi-ſint urbem ſummam, hoc ſtrato,
An manere auſint, etiam Hectore non jam exiſtente.
Sed cur mihi hæc meus ſecum differit animus?
Jacet ad naves mortuus indefletus, inhumatus,
Patroclus; hujus autem non obliviſcar, quoad ego
Vivis interero, & mihi chara genua moveantur:
Quod ſi mortuorum oblivio ſubit in orco;
Tamen ego etiam illic dilecti memor ero ſodalis.
Nunc autem age canentes Pæana, juvenes Achivorum,
Naves ad cavas redeamus, & hunc ducamus:
Retulimus magnam gloriam: interfecimus Hectora nobilem,
Cui Trojani per urbem, velut Deo, vota-faciebant.
Dixit, & in Hectora nobilem indigna moliebatur opera:
Amborum retro pedum perforavit tendines
Ad talum uſque a calce, bubulaque innexuit lora,
De curruque ligavit; caput vero trahi ſivit:
Curruque conſcenſo, & inclytis armis *in eum* elevatis, (labant
Scutica percuſſit *equos*, ut inirent-curſum; ii autem non inviti ve
Ab illo vero oriebatur inter trahendum pulvis: At circum com
Cyaneæ *terræ* admovebantur, caputque totum in pulveribus 40
Jacebat, ante venuſtum: tunc vero Jupiter hoſtibus
Dederat deturpandum ipſius in patria terra:
Sic hujus quidem pulvere fœdabatur caput totum: tum vero mate
Evellebat comam, nitidumque abjecit velum
Procul: ejulatumque edidit admodum altum, filium intuita.
Lamentabatur miſerabiliter & pater dilectus, circumque populi
Ejulatuque tenebantur, & lamentis per urbem:
Huic autem maxime erat ſimile, ac ſi tota
Ilios excelſa igni cremaretur a culmine.
Populi quidem ſenem vix tenebant dolore-indignantem,
Egredi cupientem portis Dardaniis:
Omnes autem ſupplex-orabat, provolutus in luto,
Nominatim compellans virum quemque;
Abſtinete, amici, & me ſolum ſinite, ſoliciti licet,
Egreſſum urbe ire ad naves Achivorum:

Supplicabo viro huic pernicioso, violentia-effræni,
Si forte ætatem revereatur, atque misereatur
Senectutis: etenim & huic pater talis est
Peleus, qui ipsum genuit & nutrivit, perniciem futurum
Trojanis; maxime autem mihi præ omnibus dolores fecit:
Tot enim mihi filios interemit ætate florentes:
De quibus omnibus non tantum lugeo, tristis licet,
Quantum uno, de quo me dolor vehemens *conceptus* deferet ad or- (cum,
Hectore: Utinam obiisset inter manus meas: (cum,
Sic enim satiati fuissemus flentesque, lugentesque,
Materque, quæ eum peperit infelix, atque ego ipse.
Sic dixit flens: adgemebant autem cives,
Inter Troadas vero Hecuba densum-suspiriis exorsa est luctum;
Fili, ego misera curnam vivam, gravia passa,
Te mortuo? qui mihi noctesque & dies
Gloria per urbem eras, omnibusque emolumentum
Trojanisque & Troadibus per urbem, qui te Deum tanquam
Excipiebant: Certe enim ipsis admodum magna gloria esses,
Vivus existens: nunc vero mors & fatum occupat.
Sic dixit flens: Uxor autem nondum aliquid audierat
De Hectore; non enim ei aliquis certus nuncius profectus.
Nunciarat, quod ei maritus extra mansisset portas:
Sed illa telam texebat, in secessu domus altæ,
Duplicem splendidam *vestem*, operaque picta varia sparsim-intexe-
Jusserat autem ancillas comis-pulchras per domum (bat:
Igne circumdare positum tripodem magnum, ut essent
Hectori calida lavacra e pugna reverso:
Demens, neque enim sciebat, quod ipsum admodum procul a lava-
Manibus Achillis domuerat oculis-cæsia Minerva. (cris
Ululatum autem exaudiit & lamenta a turri;
Quoque continuo succussi sunt artus, inque terram ei excidit radi-
Ipsaque statim inter ancillas comis-pulchras locuta est: (us:
Adeste, duæ me sequimini, *ut* videam, quænam opera *fiant*:
Venerandæ socrus vocem audivi, mihique ipsi
In pectoribus saliens vibratur cor sursum ad os, subtusque genua
Glaciata torpent: prope certe aliquod malum Priami filiis.
Utinam vero procul ab aure sit meum verbum: sed perquam gra-
Timeo, ne jam mihi audacem Hectorem nobilis Achilles (viter
Solum intercluson ab urbe, in campum agitet;
Et jam eum cessare-faciat *ab* audacia exitiali,
Quæ ipsum tenebat: quippe nunquam in turba manebat virorum;
Sed longe procurrebat, sua animi vi nulli cedens.
Sic locuta, per domum ruit, lymphatæ similis,
Vehementer-palpitans corde; simul & ancillæ ibant cum ipsa.
At postquam ad turrimque & hominum pervenerat turbam.
Stetit circumspiciens in muro: illumque advertit
Raptatum ante urbem; celeres autem eum equi-

Raptabant immaniter cavas ad naves Achivorum.
Illam vero oculos obſcura nox cooperuit :
Collapſa autem eſt retro, animamque efflavit.
Procul vero a capite fudit redimicula admiranda,
Vittas, reticulumque, atque textile crinale,
Velumque, quod ei dedit aurea Venus,
Die illo, quo ipſam pugnam-expedite-ciens duxit Hector
Ex domo Eëtionis, poſtquam dederat infinita dona-ſponſalia :
Circùm vero ipſam gloreſque & fratriæ frequentes ſtabant,
Quæ ipſam inter ſe tenebant præ-dolore-cupidam interitus.
Ea vero ut ad ſe rediit, & in præcordia anima collecta eſt,
Crebris gemitibus plorans, inter Troadas dixit ;
Hector, ego infelix ! eodem igitur nati ſumus fato
Ambo, tu quidem in Troja Priami in domo,
Ego autem Thebis, Hypoplaco ſylvoſa,
In domo Eëtionis, qui me enutriit, parvula cum eſſem,
Infelix infelicem : utinam non genuiſſet.
Nunc vero tu quidem in orci domos, ſub latebris terræ,
Abis, & me graviſſimo in luctu relinquis
Viduam in ædibus : At filius adhuc infans prorſus,
Quem genuimus, tuque, egoque calamitoſi : neque tu huic
Eris, Hector, emolumento ; quippe occubuiſti : neque tibi hic.
Nam etſi bellum quidem effugerit lachrymoſum Achivorum,
Semper tamen ei labor & mala in poſterum
Erunt : alii enim ei terminis-mutatis-adiment arva.
Dies nempe pupillaris omnibus-æqualibus-deſtitutum puerum red
Semper vero dejecto-eſt-vultu, lachrymiſque madidæ ſunt genæ
Egens autem vadit puer ad patris ſodales,
Alium quidem chlæna prenſans, alium vero tunica :
Horum autem miſerantium pocillum aliquis tantillum admovet,
Labraque quidem rigat, palatum vero non rigat.
Hunc & *aliquis* utroque-parente-vivo-florens e convivio exturbat
Manibus verberans, & probris inſectans ;
Abi in malam rem ſic ; non tuus utique pater convivatur nobiſcum
Lachrymadundus autem redit puer ad matrem viduam,
Aſtyanax, qui ante quidem ſui ſuper genibus patris
Medullam tantum comedebat, & ovium pinguem adipem :
At quando ſomnus occuparet, deſiiſſetque pueriliter-luſitare,
Dormiebat in lectis, in ulnis nutricis,
Cubili in molli, deliciis repletus corde :
Nunc vero multa patietur, charo patre privatus,
Aſtyanax, quem Troës cognomine vocant :
Solus enim ipſis, *o Hector*, defendebas portas & muros altos.
Nunc vero te quidem ad naves recurvas, procul a parentibus,
Mobiles vermes edent, poſtquam canes ſe ſatiaverint,
Nudum : at tibi veſtes in ædibus jacent,
Tenuesque & venuſtæ, factæ manibus mulierum.

Verum

Verum enimvero hæc omnia comburam igne ardenti,
Nihil tibi utique uſui *futura*, neque enim jacebis in ipſis;
Sed coram Trojanis & Troadibus gloria *tibi* ſunto.
Sic dixit flens: adgemuerunt autem mulieres.

LIBER VIGESIMUS TERTIUS.

SIC hi quidem ingemiſcebant per urbem: at Achivi
Poſtquam ad naveſque & Helleſpontum pervenerant,
Alii quidem diſperſi-ibant ſuam ad navem quiſque:
Myrmidonas vero non ſinebat diſperſos-abire Achilles,
Sed is inter ſuos ſocios bellicoſos dixit;
Myrmidones pernices-equites, mei chari ſocii,
Ne jam a curribus ſolvamus ſolidos-ungulis-equos,
Sed cum ipſis equis & curribus propius accedentes,
Patroclum defleamus: Hoc enim, honor eſt mortuorum.
At poſtquam triſti ſatiati-fuerimus luctu,
Equis ſolutis cœnabimus hic omnes. (Achilles:
Sic dixit: Illi autem lamentabantur frequentes; præibat vero
Hi vero ter circa mortuum pulchre-jubatos egerunt equos
Lugentes; interque ipſos Thetis luctus deſiderium excitavit.
Rigabantur arenæ, rigabantur & arma virorum
Lacrymis: talem enim deſiderabant artificem fugandi *hoſtes*.
Illis autem Pelides denſum-ſuſpiriis exorſus eſt luctum,
Manibus homicidis impoſitis pectori ſodalis;
Salve mihi, ô Patrocle, etiam in orci ædibus:
Omnia enim jam tibi perficiam, quæ antea pollicitus ſum,
Hectorem huc tractum daturum canibus, crudum ut-diſcerpant:
Duodecim autem ante pyram cervices abſciſſurum
Trojanorum claris filiis, de te interfecto iratus.
Dixit quidem, & in Hectora nobilem indigna machinabatur o-
Pronum ad feretrum Menœtiadæ extendens (pera,
In pulveribus: illi vero arma exuebant quiſque
Ærea, coruſcantia; ſolvebantque altiſonos equos.
Conſederunt autem juxta navem pedibus-velocis Æacidæ
Frequentiſſimi; at is eis epulum funebre lautum præbebat.
Multi quidem boves candidi humi-extendebantur vi ferri,
Inter jugulandum, multæ etiam oves & balantes capræ:
Multi & albis-dentibus ſues, florentes pinguedine,
Torrendi extendebantur per flammam Vulcani:
Undique autem circum cadaver multus fluebat ſanguis.
At regem quidem pedibus-celerem Pelidem
Ad Agamemnonem nobilem ducebant reges Achivorum,
Ægre perſuaſum, de ſodali iratum corde.
Illi vero cum jam ad tentorium Agamemnonis veniſſent euntes,
Statim *is* præconibus canoris imperavit, (poſſent
Ignem circundare poſitum tripodem magnum; ſi qua perſuadere
Pelidi;

Pelidi; ut-ablueret tabum cruentum.
At ille recuſabat conſtanter, inſuper & juramentum juravit;
Non per Jovem, qui Deorum ſummus & optimus,
Non fas eſt lavacra ad caput prope accedere,
Antequam Patroclum impoſuero igni, tumulumque aggeſta-terr
Totonderoque comam: haud enim mihi poſthac iterum ſic
Invadet dolor cor, quamdiu vivis interero.
At tamen nunc inviſo pareamus epulo;
Mane vero jube-adhortans, Rex virorum Agamemnon,
Lignaque comportent, apponantque, uti par eſt
Mortuum habentem ſubire tenebras obſcuras:
Ut hunc quidem comburat indefeſſus ignis
Ocyus ab oculis, copiæque ad munia revertantur.
Sic dixit; Illi autem ei maxime auſcultarunt, atque paruerunt
Sedulo vero cœna parata ſinguli
Convivabantur: neque quicquam animus indigebat epuli æqualis
Sed poſtquam potus & cibi deſiderium exemerant,
Alii quidem decubituri iverunt ad tentorium quiſque:
Pelides vero in littore multo-ſtrepitu-reſonantis maris
Jacebat graviter-gemens multos inter Myrmidonas,
In *loco* puro, ubi fluctus littus alluebant:
Quando hunc ſomnus cepit, ſolvens curas animi,
Suavis circumfuſus: valde enim laſſatus-erat pulchris membris,
Hectorem perſequendo ad Ilium ventoſam.
Supervenit vero anima Patrocli miſeri,
Omnia ipſi magnitudineque & oculis pulchris ſimilis,
Et voce; & tales corpori veſtes induta erat.
Conſtitit autem ſuper capite, & eum ſermone allocuta eſt;
Dormis, & mei oblitus es, Achille?
Non quidem me viventem negligebas, ſed mortuum *negligis*:
Sepeli me quam citiſſime, portas orci *ut* intrem.
Procul me arcent animæ, ſimulachra defunctorum,
Neque me omnino miſceri trans flumen ſinunt:
Sed temere erro circum portis-amplam orci domum.
Et mihi da tuam manum, obteſtor: Non enim amplius poſthac
Redibo ex orco, poſtquam me ignis participem feceritis.
Haudquaquam etenim vivi dilectis ſeorſum a ſociis
Conſilia ſedentes conſultabimus; ſed me quidem Fatum
Abſorbuit inviſum, quod ſortito obvenit etiam naſcenti:
Quin & tibi ipſi fatum, Diis ſimilis Achille,
Muro ſub Trojanorum nobilium perire.
Aliud autem tibi dicam & mandabo, ſi obſequi velis,
Ne mea a tuis ſeorſum condas oſſa, Achille.
Sed ſimul ſicut nutriti fuimus in veſtris ædibus,
Quando me tum parvulum Menœtius ex Opunte
Duxit ad veſtram *domum*, homicidium propter triſte,
Die illo, quando filium interfeci Amphidamantis,

Imprudens, invitus, de talis iratus;
Quum me exceptum in ædibus eques Peleus
Nutrivitque diligenter, & tuum famulum nominavit:
Sic & ossa nobis idem loculus contegat,
Aurea Amphora, quam tibi dedit veneranda mater.
Illum vero respondens allocutus est pedibus velox Achilles;
Cur mihi, venerandum caput, huc venisti,
Et mihi hæc singula mandas? Atqui ego tibi
Omnia diligenter perficiam, & obsequar, ut tu jubes.
Sed me propius sta: paululum saltem complexi
Nos invicem, tristi satiemur luctu.
Sic fatus, captavit protensis manibus charis,
Neque prehendit; anima enim sub terram, tanquam fumus,
Abiit stridens: Attonitus autem exsurrexit Achilles,
Manibusque complosit, verbumque lugubre dixit;
Papæ! certe igitur aliqua est & in orci ædibus
Anima & simulachrum, sed præcordia non insunt omnino:
Pernox enim mihi Patrocli miseri
Anima superstitit ploransque, lugensque, (ipsi.
Et mihi singula præcepit: similis autem erat mirum-in-modum
Sic dixit: Illis vero omnibus desiderium excitavit luctus:
Lugentibus autem illis apparuit rosea-digitis Aurora
Circa mortuum miserandum. At rex Agamemnon
Mulosque excivit & viros, qui conveherent ligna,
Undique a tentoriis; & ad hoc vir strenuus exortus est
Meriones, famulus virtutem-amantis Idomenei.
Hi vero ibant aptas-materiæ-cædendæ secures in manibus feren-
Funesque bene tortos; muli autem præibant ipsis: (tes,
Multa vero ardua, declivia, accliviaque, transversaque, transierunt.
Sed cum jam ad saltus venerunt irriguæ-fontibus Idæ,
Protinus quidem quercus alte-comantes longa-acie-munito ære
Cædebant: festinantes; eæ vero magnum sonitum-edentes
Cadebant: Eas quidem deinde diffindentes Achivi,
Alligabant mulis, hi vero terram pedibus carpebant,
Cupientes pervenire ad campum, per senticeta densa.
Omnes autem liguatores stipites ferebant; sic enim jusserat
Meriones, famulus amantis-virtutem Idomenei:
Atque in littus dejecerunt ordine, ubi Achilles
Designaverat Patroclo magnum sepulchrum, atque sibi ipsi.
At postquam undique apposuerant immensam materiem,
Considebant ibidem manentes conferti: at Achilles
Confestim Myrmidonibus bellicosis jussit
Ære cingi, jungereque sub curribus quemque
Equos; Illi vero festini-surrexerunt, & arma induerunt:
Conscenderunt autem currus propugnatores, aurigæque;
Ante quidem curribus-vecti, pone vero nubes sequebatur peditum,
Frequentissimi: in mediis autem ferebant Patroclum socii.

Capillis

Capillis vero totum mortuum tegebant, quos injiciebant
Tondentes: Pone autem caput manibus-ferebat nobilis Achill
Mœstus; sodalem enim eximium pompa-funebri-mittebat ad
cum. (chill
Illi vero quando ad locum pervenerunt ubi ipsis indicaverat
Deposuerunt; statimque ei affatim accumularunt materiam.
Tum porro aliud animo-designavit pedibus-valens nobilis Achille
Stans seorsum a pyra flavam abscidit comam,
Quam sane Sperchio fluvio alebat, floreſcentem:
Ingemiscens autem dixit conversis-oculis in nigrum pontum;
Sperchie, frustra tibi utique pater vovit Peleus,
Illuc me reversum dilectam in patriam terram,
Tibique comam abscissurum, mactaturumque sacram hecatomben
Quinquaginta insuper masculas ibidem oves sacrificaturum
Ad fontes, ubi tibi ager-sacer altareque odoratum.
Sic vovit senex, tu vero ei votum non perfecisti. (terran
Nunc autem quoniam haudquaquam redibo dilectam in patriam
Patroclo heroï comam dabo secum-ferendam.
Sic fatus, in manibus comam dilecti sodalis
Posuit: his autem omnibus desiderium excitavit luctus:
Et omnino lamentantibus occidisset lumen solis,
Nisi Achilles statim Agamemnoni dixisset astans;
Atride, (tibi enim maxime certe populus Achivorum
Parebunt dictis,) luctu quidem licet etiam *alias*, satiari:
Nunc autem a pyra dimitte, & cœnam jube
Parare; Hæc vero curabimus, quibus maxime
Cura-justorum pertinet mortui: duces vero nobiscum maneant.
Ut vero hoc audivit rex virorum Agamemnon,
Confestim populum quidem dimisit per naves æquales,
Funeratores autem ibidem manserunt, & accumularunt ligna.
Struxerunt vero pyram centum-pedum quaquaversus;
Et in pyra summa cadaver posuerunt dolentes corde.
Multas vero pingues oves & flexipedes camuros boves
Ante pyram excoriarunt & curarunt: at ex omnibus
Adipe sumpta obtexit cadaver magnanimus Achilles
Ad pedes a capite, circumque excoriata corpora accumulabat.
Imposuit & mellis & olei amphoras,
Ad feretrum acclinans: quatuor & arduos-cervicibus equos
Festinanter injecit pyræ, magnos ciens gemitus.
Novem huic regi mensarii canes erant,
Horum etiam injecit pyræ duos obtruncatos:
Duodecim & Troïm magnanimorum filios strenuos,
Ære cædens; Mala enim mente struebat opera:
Immisit & ignis vim invictam, ut depasceret.
Ejulavitque deinde, charumque nomine-ciebat sodalem;
Salve mihi, ô Patrocle, etiam in Orci domo:
Omnia enim jam tibi perficio, quæ antea pollicitus sum.

Duo-

odecim quidem Trojanorum magnanimorum filios ſtrenuos,
s una tecum omnes ignis abſumit: Hectorem autem neutiquam
bo Priamidem igni vorandum, ſed canibus.
Sic dixit minitans: Circa illum vero canes non occupabantur;
d canes quidem arcebat Jovis filia Venus
es & noctes; roſaceoque unxit oleo,
ivino, ut ne ipſum laceraret raptans:
uic vero cyaneam nubem induxit Phœbus Apollo
cœlo uſque ad terram: texitque locum totum,
antum obtinebat cadaver, ne prius vis ſolis
caret circum circa corpus nervis, atque artubus.
Neque pyra Patrocli ardebat mortui:
i rurſus alia animo excogitavit pedibus-valens nobilis Achilles;
ans-ſeorſum a pyra, duobus vota fecit ventis,
reæ & Zephyro, & pollicitus eſt ſacra pulchra:
ultis etiam libans aureo poculo, ſupplicavit,
t venirent, quo citiſſime igne comburerent cadaver,
ignaque propere arderent: velox autem Iris
ota exaudiens internuncia venit ad Ventos.
i quidem Zephyri graviter-ſpirantis frequentes in domo
nvivium celebrabant; currens autem Iris ſuperſtitit
imine lapideo: Illi vero ut viderunt oculis,
mnes propere ſurrexerunt, vocabantque eam ad ſe quiſque:
ec vero ſedere quidem recuſavit, dixit autem ſermonem;
Non eſt ſedendi tempus: vado enim rurſus ſuper Oceani fluentis,
thiopum ad terram, ubi ſacrificant hecatombas
mmortalibus, ut jam & ego particeps ſim ſacrificiorum:
d Achilles Boream & Zephyrum ſonorum
enire orat, & pollicetur ſacra pulchra,
t pyram ſuſcitetis, ut-ardeat in qua jacet
atroclus, quem omnes gemunt Achivi.
Hæc quidem ſic loquuta abiit; illi vero ire-properabant
nitu immenſo, nubes vi-agentes præ ſe: (fluctus
onfeſtim vero ad pontum venerunt, flando; excitatus autem eſt
latus vi canori: Trojam vero ad gleboſam pervenerunt,
ogoque incubuerunt, magnumque ſonitum edidit immane-ardens
ota autem nocte hi pyræ ſimul flammam jactabant. (ignis:
antes ſtridule: Tota-nocte & velox Achilles
ureo ex cratere, tenens poculum rotundum,
inum hauriens in humum fundebat, rigabatque terram,
animam vocans Patrocli miſeri.
t vero pater ſui filii lamentatur oſſa cremans
eſponſi, qui morte miſeros dolore-affecit parentes:
ic Achilles ſodalis lamentabatur oſſa cremans,
eptans propter pyram, crebro ingemiſcens.
uando vero Lucifer venit, luminis nunclus ſuper terram,
oſt quem crocco-peplo-induta ſuper mare ſpargitur Aurora,

Tunc

Tunc pyra elanguit, ceſſavitque flamma.
Venti autem rurſus abierunt domum-ut-redirent,
Thracium per pontum : hic vero gemebat, tumidis-fluctibus
At Pelides a pyra in-aliam-partem ſeparatus,
Procubuit feſſus, dulciſque ſomnus ei cito ſupervenit.
Illi vero circa Atridem frequentes congregabantur,
Quorum ipſum adeuntium tumultus & ſtrepitus excitavit:
Reſedit vero erectus, & ipſos ſermone allocutus eſt ;
Atrideque, & cæteri principes univerſorum Achivorum,
Primum quidem pyram exſtinguite nigro vino
Totam, quantum occupavit ignis vis: at deinde
Oſſa Patrocli Menœtiadæ legamus,
Bene diſcernentes; cognitu-facilia enim ſunt:
In media namque jacebat pyra, alii vero ſeorſum
In extrema-ora cremabantur promiſcue equique & viri:
Et ea quidem in aurea phiala & duplici adipe
Ponamus, donec ipſe ego inferorum domo condar:
Tumulum autem non admodum magnum ego fieri volo,
Sed mediocrem quendam: poſtmodum vero & hunc Achivi
Latumque altumque facite, qui quidem me
Poſteriores in navibus multa-tranſtra-habentibus relinquemini
Sic dixit ; illi vero obſecuti ſunt pedibus-veloci Pelidæ :
Primum quidem pyram exſtinxerunt nigro vino,
Quantum flamma pervaſerat, profunduſque corruit cinis:
Flentes vero ſocii mitis oſſa alba
Collegerunt in auream phialam, & duplicem adipem ;
In tentoriiſque poſita tenui linteo texerunt:
Circulo autem deſignarunt tumulum. fundamentaque jecerunt
Circa pyram ; & ſtatim fuſilem terram aggeſſerunt:
Aggeſto vero tumulo, redierunt. At Achilles
Ibidem populum detinuit, & ſedere-fecit lato-ambitu ſpectatore
E navibus autem extulit præmia, lebetaſque, tripodaſque,
Equoſque, muloſque, boumque robuſta capita,
Et fœminas eleganter cinctas, ſplendidumque ferrum:
Aurigis quidem primum velocibus præclara præmia
Poſuit, mulierem abducendam, eximiam-forma, operum ſcientem
Et tripodem anſatum duarum-et-viginti-menſurarum,
Primo: ſecundo autem deinde equam poſuit
Sexennem, indomitam, fœtum mulum utero-geſtantem:
At tertio igni-nunquam admotum depoſuit lebetem,
Pulchrum, quatuor menſuras capientem, album etiamnum ita
Quarto vero poſuit duo auri talenta:
Quinto autem duplicem phialam ignem-non-expertam poſuit:
Surrexit vero, & verba inter Argivos fecit ;
Atrideque, & cæteri bene-ocreati Achivi,
Aurigas hæc præmia exſpectantia jacent in circo.
Si quidem jam alterius gratia certaremus Achivi,

m certe ego prima accepta ad tentorium ferrem.
itis enim, quantum mei virtute ſuperant equi;
am & immortales ſunt: Neptunus autem dedit ipſos
tri meo Peleo, is vero viciſſim mihi tradidit.
d certe quidem ego quieſcam, & ſolidi-ungulis equi:
alis enim vim eximiam amiſerunt aurigæ
nigni, qui ipſis admodum ſæpe humidum oleum
bis ſuperfundebat, quum-laviſſet aqua limpida.
nc hi ſtantes lugent, ſoloque ipſis
bæ profuſæ ſunt, ipſique ſtant dolentes corde:
s vero cæteri accingimini per exercitum, quicunque Achivorum
uiſque fidit & curribus bene-compactis.
Sic dixit Pelides; celeres autem aurigæ ſurrexerunt:
rrexit multo primus quidem rex virorum Eumelus,
meti dilectus filius, qui aurigandi-peritia ornatus erat:
ſt hunc autem Tydides ſurrexit fortis Diomedes,
uoſque Troïos duxit ſub jugum, quos quondam abſtulit
neæ; at ipſum e media morte eripuit Apollo:
ſt hunc autem Atrides ſurrexit flavus Menelaus,
obiliſſimus, ſubque jugum duxit veloces equos,
then Agamemnoniam, ſuumque Podargum:
am Agamemnoni dedit Anchiſiades Echepolus
ona, ut ne ipſum ſequeretur ad Ilium ventoſam,
d ibidem deliciis-frueretur manens; magnas enim ei dederat
piter opes; habitabat autem hic in ſpacioſa Sicyone:
anc iſte ſub jugum duxit admodum curſus cupidam.
atilochus autem quartus pulchris-comantes-jubis inſtruxit equos.
Neſtoris præclarus filius magnanimi regis
eleïdæ; Pylo autem nati ei equi
edibus veloces agebant currum: Pater vero ipſi prope aſtans
ixit in bonum monens intelligentem etiam per ſe;
Antiloche, certe quidem te juvenem licet dilexerunt
upiterque Neptunuſque, & aurigandi-artes docuerunt
Omnigenas: ideo te docere nequaquam multum opus eſt.
Noſti enim recte circa metas *equos* flectere; ſed tibi equi
Tardiſſimi curſu, ideoque puto damnoſa eventura:
Horum autem equi quidem ſunt pernicciores, nec tamen ipſi
Plura ſciunt te ipſo ſolerter-machinari.
Sed agedum tu, dilecte, conſilium reconde animo
Omnigenum, ne quo te caſu fugiant præmia.
Arte tibi faber-lignarius longe præſtantior, quam viribus:
Arte vero & gubernator In nigro ponto
Navem celerem dirigit jactatam ventis:
Arte & auriga ſuperat aurigam.
Sed qui equis & curribus ſuis fretus *eſt*,
Imprudenter late flectit huc & illuc;
Equique vagantur per ſtadium, neque *eos* continet:

Qui vero peritus fuerit, agens deteriores equos,
Semper metam ſpectans, flectit prope, neque eum latet,
Quo pacto primum adducat bubulis loris:
Sed continet perpetuo, & præcedentem obſervat.
Metam autem tibi indicabo admodum cognitu-facilem, nequ
Stat lignum aridum, quantum ulna, ſupra terram, (lateb
Vel quercus, vel laricis, quod quidem non putreſcit imbre:
Lapides vero ejus ex-utraque parte poſiti ſunt duo albi,
In anguſtiis viæ; planum autem curriculum equorum hinc in
Seu alicujus monumentum hominis jam pridem defuncti,
Sive hoc meta fuit tempore priſcorum hominum,
Et nunc pro termino eſſe voluit pedibus-valens nobilis Achilles
Hunc tu proxime admotos agito juxta currum & equos:
Sed & ipſe inclinator eleganter-concinnata in ſella,
Paululum ad ſiniſtram eorum; at dextrum equum
Stimula minaci clamore-increpitans, concedeque ei habenas ma
Ad metam autem tibi equus ſiniſter admoveatur, (b
Ita ut tibi modiolus utique ſummum videatur ſtrinxiſſe
Rotæ affabre-factæ: in lapidem vero vites impingere,
Ne forte equoſque vulneres, currusque confringas;
Gaudium nempe aliis, opprobriumque tibi ipſi
Erit: Sed, dilecte, ſi ſapis, cautus eſto:
Si enim ad metam prætervectus fueris urgens,
Non erit, qui te aſſequatur perniciter inſecutus, neque prætere
Ne quidem ſi a tergo Arionem divinum ageret,
Adraſti velocem equum, qui ex Deo genere erat,
Aut illos Laomedontis, qui hic nutriti ſunt eximii.
Sic loquutus Neſtor Neleïus iterum in loco
Reſedit, poſtquam ſuo filio uniuſcujuſque-rei ſummam dixerat.
Meriones autem quintus pulchris comantes-jubis inſtruxit equ
Aſcenderunt vero in ſellas, ſorteſque injecerunt *galeæ*:
Concutiebat Achilles, & ſors exſiliit Neſtoridæ
Antilochi: poſt hunc ſortitus eſt rex Eumelus:
Poſt illum autem Atrides inclytus haſta Menelaus:
Poſt eum vero Meriones ſortitus eſt agere: at poſtremus
Tydides, longe fortiſſimus, ſortitus eſt agere equos.
Stetetunt autem ordine: monſtravit vero metas Achilles,
Procul in plano campo; & juxta ſpeculatorem collocavit
Deo-parem Phœnicem, armigerum patris ſui,
Ut memori-animo-contemplaretur curſum, & veritatem referr
Illi vero ſimul omnes ſuper equos ſcuticas ſuſtulerunt,
Percuſſeruntque loris, exhortatique ſunt verbis,
Magno-ardore: ii autem ocyus percurrebant campum,
Procul a navibus celeriter: Sub pectoribus vero pulvis
Surgebat excitatus, tanquam nubes, vel procella:
Jubæ autem agitabantur flatibus venti:
Currus vero interdum quidem terræ appropinquabant almæ,
Int

rdum autem ſubſultabant ſublimes; at aurigæ
bant in ſellis: palpitabat autem animus cujuſque
ſtoriæ cupidorum; & hortabatur ſuos quiſque
uos: ii vero volabant pulverem excitantes per campum.
d quum jam extremum peragerent curſum veloces equi
ro mare verſus canum, tum demum virtus utique cujuſque
paruit, ſtatimque equis intendebatur curſus: celeriter autem
deinde
eretiadæ pedibus-veloces ante cæteros efferebant *currum* equæ.
ſt eas autem ante-alios efferebant Diomedis maſculi equi
roïi; neque ita multum aberant, ſed admodum prope:
mper enim currum aſcenſuris ſimiles erant.
atu vero Eumeli dorſum, latique humeri,
lefiebant: ſuper ipſum enim capitibus repoſitis volabant.
certe vel prævertiſſet, vel dubiam *victoriam* feciſſet,
ſi Tydei filio iratus fuiſſet Phœbus Apollo,
ei e manibus excuſſit ſcuticam ſplendidam.
ps vero ex oculis effuſæ ſunt lachrymæ indignantis,
od illas quidem videret jam etiam multo celerius euntes,
i vero divinitus-affligerentur, ſine ſtimulo currentes.
ec ſane Minervam fraude-lædens latuit Apollo
ydidem, valde autem celeriter aſſecuta eſt paſtorem populorum;
reddidit ei ſcuticam, vimque equis immiſit.
ſa vero ad Admeti filium indignata acceſſit,
quinumque ei fregit Dea jugum: ei adeo equæ
rinque extra viam currebant, temoque in terram devolutus eſt.
ſe vero e ſella juxta rotam provolutus eſt,
abitoſque circumcirca laceratus eſt, oſque, nareſque,
ollisaque eſt frons ad ſupercilia: ei autem oculi
acrymis impleti ſunt, liquidaque ei hæſit vox.
Tydides vero prævertens dirigebat ſolidos-ungulis equos,
onge præ aliis emicans: Minerva enim
quis immiſit vim, & ei gloriam impoſuit.
oſt illum autem Atrides agebat *equos* flavus Menelaus.
Antilochus vero equos adhortabatur patris ſui;
Incumbite, & vos intendite quam celerrime.
Cum illis quidem contendere haud jubeo
Tydidæ equis bellicoſi, quibus Minerva
Nunc præbuit celeritatem, & ipſi gloriam impoſuit:
ed equos Atridæ aſſequimini, neque relinquimini,
Rapide, ne vobis dedecus offundat
Æthe, fœmina cum ſit: Cur deficitis, præſtantiſſimi?
ic enim denuncio, & certe perfectum erit:
Non *amplius* vobis curatio-benigna apud Neſtorem paſtorem popu-
Erit, ſtatim autem vos interficiet acuto ære, (lorum
Si remiſſi referamus vilius præmium:
ed inſequimini, & feſtinate quam citiſſime;

Hæc autem ego ipſe machinabor, atque diſpiciam,
Anguſta in via aſtu-præterire: neque me fallet.
Sic dixit: Illi vero, domini veriti minas,
Acrius cucurrerunt exiguo tempore; ſtatimque deinde
Anguſtiam viæ cavæ vidit Antilochus bellicoſus:
Sciſſura erat terræ, qua hyemalis collecta aqua
Ruperat viæ *partem*, profundumque fecerat locum totum:
Hac dirigebat Menelaus, rotarum-concurſum vitans.
Antilochus autem deflectens impellebat ſolidos-ungulis equos
Extra viam, parumperque avertens inſequebatur:
Atrides vero extimuit, & Antilocho inclamavit;
Antiloche, temere equos agis; ſed contine equos:
Anguſta enim via; mox vero latiore præterages:
Ne forte utroſque lædas, currui *curru* impacto.
Sic dixit: Antilochus autem adhuc etiam multo magis agebat
Stimulo adurgens, tanquam non audienti ſimilis.
Quantus vero diſci jactus ab humero vibrati eſt,
Quem juvenis emittit vir, periculum faciens juvenilis vigoris;
Tantum curſu emicarunt: illæ vero ceſſerunt retro
Atridæ; ipſe enim ſponte remiſit agitare,
Ne forte colliderentur in via ſolidi-ungulis equi,
Curruſque everterent eleganter compactos, ipſi autem
In pulveres decidерent, feſtino-curſu-contendentes de victoria.
Hunc & objurgans allocutus eſt flavus Menelaus;
Antiloche, nemo te mortalium pernicioſior alius:
Vale, neque enim te vere omnino dicebamus ſapere Achivi:
Sed certe ne ſic quidem ſine juramento auferes præmium.
Sic locutus, equos exhortatus eſt, dixitque;
Ne mihi inhibemini, neve ſtetis dolentes corde:
Ante iſtis pedes & genua laſſabuntur,
Quam vobis; ambo enim privati ſunt juventute.
Sic dixit: illi vero, regis veriti hortatum,
Acrius cucurrerunt, & ſtatim ipſis proximi facti ſunt.
Argivi vero in circo ſedentes ſpectabant
Equos, illi autem volabant pulverem-excitantes per campum.
Primus vero Idomeneus, Cretum dux, viſos-agnovit equos;
Sedebat enim extra circum ſublimis in ſpecula:
Illum autem, procul licet eſſet, *equos*-increpantem ut audiit,
Agnovit; & vidit equum notabilem præeuntem,
Qui quidem cætero toto *corpore* ſpadix erat, at in fronte
Alba macula erat rotunda, tanquam luna:
Surrexit autem, & ſermonem inter Argivos dixit;
O amici, Argivorum ductores, atque principes,
Soluſne ego equos noſcito, an & vos?
Alii mihi videntur priores eſſe equi,
Alius & auriga videtur: Illæ vero alicubi forte
Læſæ-ſunt in campo, quæ eouſque utique præſtantiores erant:

Pro-

rofecto enim illas primum vidi metam circumflexiſſe,
anc vero nequaquam poſſum videre; undique autem mihi oculi
roïcum per campum luſtrant proſpectanti:
it aurigam fugerunt habenæ, neque potuit
ne continere circa metam, & non feliciter flexit:
ic eum excidiſſe reor, curruſque confregiſſe;
ſæque extra-viam-cucurrerunt, poſtquam furor occupavit ani-
d intuemini & vos ſurgentes: non enim ego ſane (mum
rnens-dignoſco; videtur autem mihi eſſe vir
tolus genere, interque Argivos imperat
ydei equum domitoris filius, fortis Diomedes.
Hunc autem probroſis verbis-objurgavit Oïlei *filius* velox Ajax;
omeneu, cur continuo garris? Illæ vero procul
quæ pedes-in-altum-attollentes amplum per campum currunt:
eque minimus-natu es inter Argivos tantum,
eque tibi acutiſſime ex capite proſpiciunt oculi:
d ſemper verbis garris; Nec tamen omnino te decet
oquacem eſſe: adſunt enim & præſtantiores alii.
quæ vero ſunt priores, quæ & antea
meli, ipſeque tenens lora vehitur.
Hunc autem iratus Cretum dux contra allocutus eſt;
jax, rixa optime, maledice, inque cæteris omnibus
ferior es Argivis, tibi quippe mens eſt inſolens:
ge vel tripode-depoſito certemus, vel lebete;
rbitrum autem Atridem Agamemnonem faciamus ambo,
ræ anteriores equæ: ut ſentias perſolvens.
Sic dixit: Surrexit vero protinus Oïlei *filius* velox Ajax,
ratus, aſperis ut exciperet *eum* verbis:
ut omnino jam ulterius adhuc contentio progreſſa-eſſet utriſque,
Si non Achilles ipſe ſurrexiſſet, & dixiſſet;
Ne amplius nunc aſperis altercemini verbis,
jax, Idomeneuque, malis; neque enim par eſt:
Quin & alii ſuccenſeretis, quicunque talia faceret:
ed vos in circo ſedentes ſpectate
equos; ii autem cito ipſi feſtino-curſu-contendentes de victoria
Hinc venient: tum vero cognoſcetis ſinguli
equos Argivorum, qui ſecundi, quique priores.
Sic dixit: Tydides autem valde prope venit urgens,
Lentica vero aſſidue feriebat ſuper humeros; ei autem equi
in altum tollebantur cito conficientes viam:
Aſſidue vero aurigam pulveris guttæ percutiebant:
Currus autem auro accurate-elaborati ſtannoque
bone equos veloces currebant; neque profunda
Fiebat canthorum orbita retro
in tenui pulvere: hi nempe feſtinantes volabant.
Stetit autem medio in circo, multuſque exſiliebat ſudor
Equorum, eque cervicibus & a pectore in-terram.

Ipſe vero e ſella in terram deſiliit collucente,
Acclinavitque ſeuticam ad jugum: neque ſegnis erat
Fortis Sthenelus, ſed propere accepit præmium;
Deditque abducendam ſocils magnanimis mulierem,
Et tripodem anſatum aſportandum; ipſe vero ſolvit equos.
Poſt eum autem Antilochus Neleïus agebat equos,
Dolis, haud quidem celeritate præveniens Menelaum;
Sed & ſic Menelaus agebat prope veloces equos:
Quantum vero a rota equus diſtat, qui quidem dominum
Trahit per campum niſu-contento cum curribus;
Hujus quidem attingunt canthum pili extremi
Caudæ, is autem prope admodum currit, neque prorſus magnu
Spatium in medio, per amplum campum currente:
Tantum jam Menelaus eximio Antilocho
Poſterior erat: quanquam prius etiam ad diſci-jactum relictus era
Sed ipſum ſtatim aſſecutus eſt; augebatur enim vis valida
Equæ Agamemnoniæ jubis-pulchræ Æthes:
Quod ſi adhuc ulterius fuiſſet curſus ambobus,
Eo certe eum præteriiſſet, neque dubiam *victoriam* reliquiſſet.
Sed Meriones, famulus ſtrenuus Idomenei,
Poſterior-erat inclyto Menelao haſtæ jactu.
Tardiſſimi enim ei erant pulchri-jubis equi,
Minime-peritus erat & ipſe agendi currum in certamine.
Filius vero Admeti omnium ultimus venit,
Trahens currus pulchros, agens ante equos.
Hunc autem ut vidit miſeratus eſt pedibus-valens nobilis Achilles
Stans autem inter Argivos verba alata dixit;
Ultimus vir præſtantiſſimus agit ſolidos-ungulis equos:
Sed agedum ei demus præmia, ut par eſt,
Secunda: at prima ferat Tydei filius.
Sic dixit: illi autem omnes comprobarunt, ſicut jubebat:
Et ei ſane dediſſet equam, (comprobarunt enim Achivi;)
Si non Antilochus, magnanimi Neſtoris filius,
Pelidæ Achilli jure reſpondiſſet ſurgens;
O Achille, valde tibi iraſcar, ſi perfeceris
Hoc verbum; ablaturus enim es *mihi* præmium,
His motus, quod ei divinitus læſi ſunt currus & veloces equæ,
Ipſeque peritus licet eſſet: ſed debuit immortalibus
Vota facere, tum nequaquam ultimus omnium veniſſet *equos* urgen
Si vero ejus miſereris, & tibi gratum eſt animo,
Eſt tibi in tentorio aurum multum, eſt & æs,
Et pecora, ſunt & tibi ancillæ, & ſolidi-ungulis equi:
Ex his ipſi poſtea ſumptum dato vel majus præmium,
Sive etiam jam nunc, ut te collaudent Achivi.
Hanc vero ego non dabo: de ipſa autem periculum-faciat
Virorum, quicunque velit mecum manibus pugnare.
Sic dixit: Subriſit autem pedibus-valens nobilis Achilles,

Gr

atulans Antilocho, quod ſibi dilectus erat ſodalis:
eum reſpondens verbis alatis allocutus eſt;
Antiloche, ſi quidem jam me jubes e domo aliud
nelo dare, ego vero & hoc perficiam:
bo ei thoracem, quam Aſteropæo abſtuli,
reum, quem circum ora fulgidi ſtanni
nditur: multo autem *pretio* ei æſtimandus erit.
Dixit, & Automedonta dilectum juſſit ſodalem
rre e tentorio: Is vero abiit, & ad eum attulit:
melo autem in manibus poſuit; at is accepit gaudens.
ter hos autem & Menelaus ſurrexit, animo dolens,
ilocho immenſum iratus: præco vero
manibus ſceptrum poſuit, ſilerique juſſit
rgivos: At is deinde inter *eos* dixit par-deo vir;
Antiloche, antehac prudens, quale feciſti?
decoraſti quidem meam virtutem, læſiſti autem mihi equos,
uis ante actis, qui multo inferiores erant.
d agite, Argivorum ductores, & principes,
medium utriſque dijudicate; neque in gratiam:
e quando quis dicat Achivorum ære-loricatorum,
ntilocho mendaciis oppreſſo Menelaus
biit equam ducens; nam ei longe deteriores erant
qui, ipſe vero melior armiſque, viribuſque.
a vero age ego ipſe dijudicabo, & me nullum puto
lium increpaturum Danaorum: rectum enim erit *judicium*:
Antiloche, age huc ades, Jovis-alumne, ut fas eſt,
tans ante equos & currum, & flagellum
Manibus tenens argutum, quo antea agitabas,
Equos tangens, terram-cingentem Neptunum
Jurato, te non volentem quidem meum dolo currum impediviſſe.
Eum vero Antilochus prudens contra allocutus eſt;
Perfer nunc: multo enim ego junior ſum
Te, rex Menelaë, tu autem natu-major & præſtantior.
Noſti, qualia juvenis errata ſunt:
Velocior etenim mens, tenue autem conſilium.
Ideo tibi toleret cor: equam vero tibi-ipſe
Dabo, quam accepi: Sed & ſi e meis aliud
Majus poſtulaveris, prompte omnino jam-ſtatim dare
Mallem, quam tibi utique, Jovis-alumne, in dies omnes *me*
Animo ejectum eſſe, & in Deos fieri ſceleratum.
Dixit ſane, & equam ducens magnanimi Neſtoris filius
In manus tradidit Menelai: illius autem animus
Lætitia-perfuſus eſt, velut circa ſpicas ros *funditur*
Segetis creſcentis, quando horreſcunt arva:
Sic & tibi, Menelaë, in præcordiis animus lætitia-perfuſus eſt:
Et ipſum edita-voce verbis alatis allocutus eſt;
Antiloche, nunc quidem tibi ego cedam ipſe,

Iratus;

Iratus; quoniam non mente vagus, neque levis,
Eras antea: nunc vero mentem vicit juventus.
Satius autem *fuerit* cavere præstantiores decipere:
Non enim omnino me cito alius quisquam flexisset Achivorum
Verum tu jam multa passus es, & multa fecisti,
Tuusque pater bonus, & frater, mei causa,
Ideo tibi supplicanti obsequar: sed & equam
Dabo, mea licet sit; ut sentiant & hi,
Quod meus nunquam animus superbus & immitis.
Dixit utique, & Antilochi Noëmoni dedit socio
Equam abducendam: ipse vero deinde lebetem accepit collucente
Meriones autem sustulit duo auri talenta
Quartus, quo-ordine egerat *currum*: Quintum vero relictum e
Duplex phiala quam Nestori dedit Achilles, (præmiu
Argivorum per consessum ferens; & dixit astans;
Accipe nunc; & tibi hoc, senex, munus recondatur,
Patrocli sepulturæ monimentum ut sit; non enim amplius illu
Videbis inter Argivos; do autem tibi hoc præmium
Gratis: Neque enim cæstibus omnino pugnabis, neque luctabe
Neque jaculorum certamen inibis, neque pedibus
Curres: jam enim gravis senectus urget.
Sic fatus, in manibus posuit: Ille vero accepit gaudens,
Et ipsum edita voce verbis alatis allocutus est;
Certe jam hæc quidem omnia, fili, recte dixisti.
Non enim amplius firma membra, amice, pedes, neque manus
Ab humeris utrinque celeri impetu moventur agiles.
Utinam sic pubescerem, roburque mihi firmum esset,
Ut quando regem Amaryncea sepelierunt Epei
In Bupraso, filiique posuerunt regis præmia:
Illic nullus mihi similis vir erat, neque Epeorum,
Neque ipsorum Pyliorum, neque Ætolorum magnanimorum.
Cæstu quidem vici Clytomedea, Enopis filium:
Ancæum vero lucta Pleuronium, qui in me surrexit:
Iphiclum autem pedibus prætercurri, præstantem licet:
Hasta vero mittenda superavi Phyleumque, & Polydorum.
Solis me equis præteregerunt Actoridæ duo,
Numero superantes, invidentes *mihi* victoriam,
Quod nempe maxima illi *certamini* relicta erant præmia.
Hi vero erant sane gemini: alter quidem constanter equos regeba
Constanter equos regebat, alter vero scutica incitabat.
Sic olim eram, nunc vicissim juniores obeant
Opera ejusmodi: me autem oportet senectæ tristi
Parere; tum vero excellebam inter heroas.
Sed abi, & tuo sodali certaminibus justa facito.
Hoc autem ego lubens accipio, gaudetque mihi cor,
Quod ita mei semper memor es benevoli: neque te lateo,
Quo honore me par est honorari inter Achivos.

autem Dii pro his gratiam largam referant.
ic dixit: Pelides vero ingentem per cœtum Achivorum
it, poſtquam omnem laudationem audierat Nelidæ.
ue ille pugnæ-cæſtu decernentium-duræ poſuit præmia:
lam laborum-patientem ducens ligavit in circo
ennem, indomitam, quæ difficillima domitu;
victo poſuit poculum rotundum:
rexit autem, & verba inter Argivos fecit;
Atridæque, & cæteri bene-ocreati Achivi,
os duos de his jubemus, qui præſtantiſſimi,
gnis alte elatis ferire: Cui vero Apollo
derit victoriam, agnoverintque omnes Achivi,
lam laborum-patientem ducens ad tentorium eat:
victus poculum auferet rotundum.
Sic dixit: ſurrexit autem ſtatim vir fortiſque magnuſque,
itus cæſtus-pugnæ, filius Panopei Epeus:
nou autem prehendit mulam laborum-patientem, dixitque;
Prope veniat, quicunque poculum auferet rotundum,
lam autem non puto aliquem abducturum alium Achivorum,
cæſtibus victo: profiteor enim *me* eſſe præſtantiſſimum.
non ſatis, quod in prælio inferior ſum? neque enim ullo modo
omnibus operibus peritum virum evadere.
enim denuncio, quod & perfectum erit,
itus corpuſque diſrumpam, oſſaque confringam:
ratores autem ei hic frequentes ibidem maneant,
i ipſum efferent, mearum vi manuum domitum.
Sic dixit: Illi vero omnes obmutuerunt ſilentio.
ryalus autem eum contra ſolus ſurrexit, Deo-par vir,
ciſtei, filius Talaïonidæ regis,
i quondam Thebas profectus eſt defuncti tunc OEdipi
ludos-funebres: & ibi omnes vicit Cadmeos.
nc quidem Tydides haſta-inclytus curabat,
nfirmans verbis, multum enim ei cupiebat victoriam.
gulum autem ei primum projecit, & deinde
dit lora ſcite-ſecta bovis agreſtis.
autem, cum ſe accinxiſſent prodierunt in medium circum;
adverſo vero elevatis manibus robuſtis ſimul ambo,
ntinuo congreſſi ſunt, ipſiſque graves manus conſertæ ſunt:
hemens autem crepitus maxillarum ortus eſt, fluebatque ſudor
dique ex membris; Irruit vero nobilis Epeus,
rcuſſitque circumſpectantem ad genam, neque jam ſi diutius
nit: ejus enim ſuccíderunt pulchra membra.
vero cum ſub primo-impetu Boreæ exſilit piſcis
tus verſus algoſum, nigerque continuo ipſum fluctus operit:
percuſſus exſiliit: At magnanimus Epeus
nibus prehenſum erexit; dilecti autem circumſteterunt ſocii,
i ipſum duxerunt per circum pedibus labantibus,

Cruorem

Cruorem crassum exspuentem, caput jactantem in-alteram-parte
Mente autem alienatum inter se collocarunt ducentes:
Ipsique euntes acceperunt poculum rotundum.
Pelides vero statim alia tertia deposuit præmia,
Ostentans Danais, luctæ duræ;
Victori quidem, magnum tripodem igni-aptum,
Eum autem duodecim boum-pretio inter se æstimabant Achivi
Viro autem victo mulierem in medio posuit: (tuor boum-pret
Multorum autem perita-erat operum; æstimabantque ipsam q
Surrexit autem, & verba inter Argivos fecit;
Surgite, qui & hujus certaminis periculum facietis.
Sic dixit: Surrexit vero ingens Telamonius Ajax;
Surrexit & Ulysses abundans-consiliis, dolis instructus:
Accincti autem hi prodierunt in mediam-circum,
Complexûque se invicem corripuerunt manibus robustis:
Ut cum tigna culminis, *mutuo sibi inseruntur*, quæ inclytus ap
Domus altæ, impetus ventorum vitans: (fab
Stridebant autem dorsa, validis a manibus
Attracta fortiter, humidusque defluebat sudor;
Densæque vibices per lateraque & humeros
Sanguine rubentes exstiterunt: Illi autem admodum usque
Victoriam cupiebant, tripodem ob affabre-factum:
Neque Ulysses poterat supplantare, soloque affligere,
Neque Ajax poterat; valida enim prohibebat vis Ulyssis.
Sed cum jam tædio-afficerentur bene-ocreati Achivi,
Tunc ipsum allocutus est ingens Telamonius Ajax;
Nobilissime Laërtiade, solertia-pollens Ulysse,
Aut me tolle, aut ego te; hæc vero Jovi omnia curæ-erunt.
Sic fatus, sustulit: Doli autem non oblitus est Ulysses:
Percussit pone poplitis-flexum assecutus, solvitque membra;
Dejecit autem supinum: in pectora vero Ulysses
Decidit: populi autem admirabundi-spectabant, stupebantque.
Secundus vicissim tollebat laborioſus nobilis Ulysses,
Movit autem paululum a terra, neque levavit;
Genu vero implicuit; Et in terram ceciderunt ambo
Prope invicem, fœdabanturque pulvere.
Et certe jam tertio rursus surgentes luctati fuissent,
Nisi Achilles ipse surrexisset, & cohibuisset;
Ne amplius lucta-obnitimini, neque conterimini malis:
Victoria enim utrisque, præmiis autem æqualibus ablatis
Abite, ut & alii certent Achivi.
Sic dixit; illi autem ei maxime quidem auscultarunt, atqu
Et absterso pulvere, induerunt vestes. (obsecuti sunt
Pelides vero statim alia posuit velocitatis præmia,
Argenteum cratera elaborate factum; sex autem mensuras
Capiebat, & pulchritudine excellebat omnem per terram
Multum, Sidones enim ingenioſi scite elaborarant,

Phœnic

œnices autem vexerant viri ſuper nigrum pontum,
llocarantque in portubus, Thoantique dono dederant;
o filio autem Priami Lycaone pretium dedit
ıtroclo heroï Iaſonides Euneus.
hunc Achilles poſuit præmium, de quo certaret in *honorem* ſui
gicunque leviſſimus pedibus velocibus eſſet. (ſocii,
cundo autem bovem poſuit magnum & pinguem adipe:
mitalentum vero auri ultimo poſuit.
rrexit autem, & verba inter Argivos fecit;
Surgite, qui & hujus certaminis periculum facietis.
c dixit: Surrexit autem ſtatim Oïlei *filius* velox Ajax;
rrexit & Ulyſſes abundans conſiliis; deinde autem Neſtoris filius
ntilochus, hic enim juvenes pedibus omnes vincebat:
eterunt autem ordine; oſtendit vero metas Achilles:
is autem a carceribus extendebatur curſus: tum vero celeriter
nicuit Oïliades: concito autem curſu ſequebatur nobilis Ulyſſes
rope admodum, ut quum aliquis mulieris eleganter-cinctæ
rope pectus eſt radius, quem ſcite admodum manibus projicit *huc*
amen extrahens ad licium, propeque tenet (*illuc*,
ctus: ſic Ulyſſes currebat prope; atque a tergo
eſtigia premebat pedibus, antequam pulvis ſpargeretur circum.
ejus autem caput fundebat halitum nobilis Ulyſſes,
ſque cito currens: acclamabant vero omnes Achivi
ictoriæ cupido, magnoque adnitentem ſtudio hortabantur.
d quum jam extremum peragerent curſum, confeſtim Ulyſſes
recatus eſt Minervam oculis-cæſiam ſuo in animo;
Exaudi, Dea, propitia mihi auxiliatrix veni pedibus.
c dixit precans: illum autem exaudivit Pallas Minerva;
Membraque reddidit levia, pedes, & manus ſuperne.
d quum jamjam involaturi erant in præmium,
unc Ajax quidem lapſus eſt in curſu; læſit enim Minerva,
bi boum fuſum erat ſtercus interfectorum graviter-mugientium,
cos ſuper Patroclum mactarat pedibus velox Achilles:
ercore autem bubulo impletus eſt oſque, nareſque.
atera vero ſuſtulit laborioſus nobilis Ulyſſes,
t venit præcurrens; at bovem accepit illuſtris Ajax:
etit autem cornu manibus tenens bovis agreſtis,
ercus exſpuens, interque Argivos dixit;
Pro malum, certe mihi læſit Dea pedes, quæ & olim,
ater tanquam, Ulyſſi aſtat, atque auxilio-eſt.
Sic dixit: Illi autem omnes ſuper ipſo ſuaviter riſerunt.
ntilochus vero extremum quidem abſtulit præmium,
bridens, & verba inter Argivos fecit;
Scientibus vobis dicam omnibus, amici, quod adhuc etiam nunc
mmortales honorant ætate-provectiores homines:
ax enim me paulo natu-grandior eſt;
t vero prioris ſeculi, priorumque hominum,

Crudæ

Crudæ autem senectæ ipsum dicunt esse : difficile vero
Pedibus cum eo contendere Achivis, excepto Achille.
Sic dixit : laudeque extulit pedibus-velocem Pelidem.
Eum vero Achilles verbis respondens allocutus est ;
Antiloche, non quidem tibi inanis dicta erat laus,
Sed tibi semitalentum ego auri addam.
Sic fatus, in manibus posuit : is autem accepit gaudens.
At Pelides quidem prælongam hastam
Deposuit in circo ferens, deposuit & clypeum & galeam,
Arma Sarpedonis, quæ ei Patroclus abstulerat :
Surrexit autem & verba inter Argivos fecit ;
Viros duos de his jubemus, qui fortissimi,
Armis indutis, acuto ære sumpto,
Alterum-alterius ante conspectum facere-periculum :
Uter autem prior percusserit corpus pulchrum,
Attigeritque intus membra, perque arma & nigrum sanguinem,
Huic quidem ego dabo hunc ensem argenteis-clavis-distinctum,
Pulchrum, Threïcium, quem quidem Asteropæo abstuli ;
Arma autem utrique communia hæc ferant :
Et eis convivium lautum apponam in tentoriis.
Sic dixit : Surrexit autem deinde ingens Telamonius Ajax,
Surrexit & Tydides fortis Diomedes.
Illi vero postquam hinc inde seorsum a turba armati erant,
In medium utrique congrediebantur prompti pugnare,
Horrendo obtutu ; stupor autem tenebat omnes Achivos :
Sed quum jam prope erant alter in alterum vadentes,
Ter quidem irruerunt, terque comminus impetum-fecerunt :
Tum vero Ajax quidem per clypeum undique æquale
Percussit, neque ad corpus pervenit ; tutabatur enim intus thorax
At Tydides deinde supra scutum magnum,
Usque cervicem assequi conabatur fulgidæ hastæ cuspide.
Et tum quidem Ajaci metuentes Achivi,
Fine imposito jusserunt præmia paria referre.
At Tydidæ dedit magnum ensem heros,
Cum vaginaque proferens, & scite-facto balteo.
Cæterum Pelides posuit orbem a fornace-rudem,
Quem prius quidem mittebat ingens robur Eëtionis :
Verum enimvero illum interfecerat pedibus-valens nobilis Achilles
Huncque advexerat in navibus cum aliis possessionibus.
Surrexit autem & verba inter Argivos fecit ;
Surgite, qui & hujus certaminis periculum-facietis :
Si ei etiam perquam longinqui pingues agri,
Habebit ipsum etiam quinque volventes in annos
Usus : non enim illi omnino indigens ferro
Pastor, vel arator, ibit in urbem, sed præbebit.
Sic dixit : Surrexit autem deinde bellator stabilis Polypœtes,
Surrexit & Leontei validum robur Deo-paris,

rexit & Ajax Telamonius, & nobilis Epeus:
dine autem steterunt: Orbem vero prehendit nobilis Epeus,
ilitque rotatum: riserunt autem omnes Achivi.
undus vero emisit Leonteus, ramus Martis:
rtio vero projecit ingens Telamonius Ajax
nu e robusta, & jecit ultra signa omnia:
quum jam orbem prehendit bellator stabilis Polypœtes,
antum quis projicit pedum bubulcus,
autem rotatum volat per boves armentales;
ntum per totum spatium jactu superavit: illi vero exclamarunt.
rgentes autem socii Polypœtæ fortis
ves ad cavas retulerunt regis præmium.
At ille sagittariis posuit spiculis conficiendis aptum ferrum,
posuit quidem decem bipennes; decemque securiculas:
alum autem erexit navis prora cæruleæ
ocul in arena; indeque pavidam columbam,
nui funiculo ligavit pede, in quam jussit
gittari: Qui quidem percusserit pavidam columbam,
nnes sublatas bipennes ad tentorium ferat;
gi vero funiculum attigerit, ab ave aberrans,
nferior etenim is) ille ferat securiculas.
Sic dixit: Surrexit autem deinde vis Teucri regis;
rrexit & Meriones, famulus strenuus Idomenei:
rtes autem in galea ærea concussere sumptas.
ucer vero primus forte sortitus est: statim autem sagittam
isit vi-valida, neque vovit regi
gnorum primigeniorum sacrificaturum se inclytam hecatomben.
b ave quidem aberravit, invidit enim ei hoc Apollo;
d is funiculum percussit ad pedem, quo ligata erat avis:
rorsus autem funiculum abscidit amara sagitta.
a quidem deinde evolans fugit ad cœlum, at demissus est
uniculus terram versus; & magnum plausum dederunt Achivi.
festinans autem Meriones extraxit manu *Teucri*
rcum, & jam sagittam tenebat dudum, ut direxerat.
statim autem vovit longe jaculanti Apollini
gnorum primigeniorum sacrificaturum *se* inclytam hecatomben:
lte vero sub nubibus speculatus est pavidam columbam,
nunc is in-gyrum-se-flectentem sub ala percussit mediam;
enitus autem transiit telum: id quidem rursus in terram
nte Merionis fixum est pedem: At avis
alo insidens navis prora cæruleæ,
collum suspendit, simul & alæ densæ distensæ sunt.
elox autem ex membris anima avolavit, longeque ab illo *Male*
Decidit: populi vero admirabundi spectabant, stupebantque,
Meriones autem bipennes decem omnes sustulit;
Teucer vero securiculas portavit cavas ad naves.
At Pelides deposuit quidem prælongam hastam,

Depoſuit & lebetem igni-nunquam-admotum bovis-pretio-
mandum floribus varium
In circo ferens; Et continuo jaculatores viri ſurrexerunt:
Surrexit quidem Atrides late-dominans Agamemnon,
Surrexit & Meriones, famulus ſtrenuus Idomenei.
Inter eos autem ipſe dixit pedibus-valens nobilis Achilles;
Atride, ſcimus enim, quantum antecellis omnibus,
Et quantum viribuſque & jaculationibus es præſtantiſſimus:
Quare tu quidem hoc præmium habens cavas ad naves
Vade, at haſtam Merioni heroi demus,
Si tu utique tuo animo velis: hoctor enim ego ſane.
Sic dixit: Neque non obſecutus eſt rex virorum Agamemn
Dedit autem Merioni haſtam æream: ſed ille heros
Talthybio præconi dedit perpulchrum præmium.

LIBER VIGESIMUS QUARTUS.

SOlutus autem eſt ſpectatorum-conſeſſus, populique celeres
náves quiſque
Diſpergebantur ituri; Illi quidem cœnæ curam-gerebant,
Seque ſomno dulci ut-ſatiarent: at Achilles
Flebat, chari ſodalis memor, neque illum ſomnus
Capiebat cuncta-domans, ſed volvebatur huc & illuc,
Patrocli deſiderans vigoremque & animos magnos;
Et quot peregerat cum ipſo, & paſſus fuerat labores,
Virorumque prælia, periculoſoſque fluctus emenſus:
Hæc recordans, uberes lachrymas defundebat,
Interdum in latera jacens, interdum vero
Supinus, interdum autem pronus; & mox rectus exſurgens
Oberrabat mœſto animo, præter littus maris; neque ipſum auro
Apparens latebat ſuper marique littoribuſque:
Sed is, poſtquam junxerat ſub curribus veloces equos,
Hectorem trahendum ligabat poſt currum;
Ter autem cum raptarat circa ſepulchrum Menœtiadæ mortui,
Rurſus in tentorio quieſcebat, illumque relinquebat
In pulvere extenſum pronum: At ejus Apollo
Omnem turpitudinem arcebat a corpore, virum miſerans
Etiam mortuum: Ægide autem totum contegebat
Aurea, ut ne ipſum laceraret raptans.
Sic ille quidem Hectorem nobilem indigne-tractabat iratus:
Eum autem miſerabantur beati Dii inſpicientes,
Furtoque ſurripere hortabantur ſpeculatorem Argicidam.
Cæteris quidem omnibus placuit, nequaquam tamen Junoni,
Neque Neptuno, neque oculis-cæſiæ virgini:
Sed perſtabant, ſicut ipſis primum inviſa-reddita eſt Ilios ſacra,
Et Priamus & populus, Alexandri propter injuriam; (runt:
Qui contumelioſe-damnavit Deas, quando ejus ad tugurium vene-

Eam-

nque sententia comprobavit, quæ ei præbuit libidinem damno-
quando jam exinde duodecima orta erat aurora, (sam.
m quidem inter immortales dixit Phœbus Apollo: 32
Crudeles estis, Dii, noxii: nonne quondam vobis
ctor femora adolevit boum caprarumque lectarum?
m nunc non sustinuistis, vel mortuum, eripere,
æque uxori videndum, & matri, & filio suo,
patri Priamo, populisque; qui eum celeriter
c comburerent, & justa persolverent:
l pernicioso Achilli, Dii, vultis favere,
i neque mens est æqua, neque animus 40
xibilis in pectoribus: sed leo tanquam, agrestia sapit,
i magnisque viribus & superbo animo
secutus, vadit ad pecudes hominum, ut dapes accipiat:
Achilles misericordiam quidem perdidit, neque ei pudor
t, qui viros valde lædit, atque juvat.
Quis enim utique etiam chariorem alium perdidit,
e fratrem uterinum, seu & filium;
tamen postquam defletit, statim luctum remittit:
uientem enim Fata animum indiderunt hominibus.
hic Hectora nobilem, postquam eum chara vita privavit, 50
curru religans, circum sepulchrum sodalis dilecti
rahit: haud tamen ei hoc honestum, neque utile,
, forti licet, succensemus ei nos:
ensilem enim jam terram contumelia afficit furens.
Hunc autem irata allocuta est ulnas candida Juno:
sane & hoc tuum verbum, Argenteo arcu insignis,
quidem parem Achilli & Hectori constituetis honorem. 1
ctor quidem mortalisque, mulierisque fuxit mammam;
Achilles est Deæ proles, quam ego ipsa
utrivique, & educavi, & viro dedi uxorem 60
deo, qui ex animo charus fuit immortalibus:
mnes autem interfuistis, Dii, nuptiis, interque tu hos
ulabaris, tenens citharam, o malorum sodalis, semper perfide.
Illam vero respondens allocutus est nubes cogens Jupiter;
uno, ne jam omnino irascaris Diis.
Haud etenim honor idem erit: sed & Hector
Chariissimus erat Diis hominum, qui in Ilio sunt;
ic enim mihi quidem: quia nunquam jucunda prætermittebat
Non enim mihi unquam ara caruit convivio æquali, (munera,
Libamineque, nidoreque: hunc enim sortiti sumus honorem nos.
Sed tamen furto quidem surripere omittamus (neque ullo modo licet
Cum Achille) audacem Hectora: certe enim ei assidue 72
Mater adest simul noctesque & dies:
Sed siquis vocet Deorum Thetin ad me,
Ut quoddam ei dicam prudens verbum, ut Achilles
Dona a Priamo accipiat, atque Hectora redemptum reddat.

Sic dixit: Surrexit autem Iris cursu-procellas-æquans
Inter Itaque Samumque, & Imbrum asperam,
Insiliit nigro ponto, ingemuitque palus.
Ipsa autem glandulæ-plumbeæ similis, in imum delapsa est,
Quæ agrestis bovis cornu imposita,
Descendit cruda-vorantibus piscibus mortem ferens:
Invenit autem in specu cava Thetin, circum autem & aliæ
Sedebant frequentes marinæ Deæ: ipsa vero in mediis
Flebat fatum sui filii eximii, qui ei erat
Periturus in Troja glebosa, longe a patria.
Prope autem stans allocuta est pedibus velox Iris;
Surge, Theti, vocat Jupiter æternis consiliis pollens.
Huic autem respondit deinde Dea Thetis pedes-argentea;
Curnam me ille jubet *venire* magnus Deus? Vereor autem
Misceri immortalibus; habeo enim dolores innumeros animo
Ibo tamen; neque irritum verbum erit, quodcunque dixerit.
Sic fata, velum accepit augustissima Dearum
Atrum, eoque nullum nigrius erat vestimentum.
Perrexit autem ire, pedibusque ventosa velox Iris
Præibat; & circum ipsas diducebatur unda maris.
Littus vero ut conscenderant; in cœlum se-proripuerunt;
Inventrunt autem late-sonantem Saturnium, circumque cæteri
Sedebant frequentes beati Dii immortales:
Ipsa autem Jovi patri assedit, cessitque Minerva,
Juno vero aureum pulchrum poculum in manu posuit;
Et consolabatur verbis: Thetis autem reddidit, postquam-bibis
Inter hos vero sermonem orsus est pater hominumque Deumq
Venisti ad-Olympum, Dea Theti, mœsta licet,
Luctum non oblivisendum habens in præcordiis; novi & ipse
Sed & sic dicam, cujus te gratia huc vocavi:
Novem-dies jam contentio inter immortales orta est
Hectoris de cadavere, & Achille urbium-vastatore:
Furto autem surripere hortabantur speculatorem Argicidam;
At ego hanc gloriam Achilli tribuo,
Reverentiam in te & amicitiam in posterum servans.
Ocyus ad castra descende, & filio tuo præcipe:
Irasci ei dic Deos, meque supra omnes
Immortales indignatum esse, quod animo furenti
Hectorem detinet apud naves recurvas, neque redemptum-reddidit
Si quo pacto meque vereatur, Hectoremque redemptum-reddat
Cæterum ego ad Priamum magnanimum Irin mittam,
Ut redimat dilectum filium, profectus ad naves Achivorum,
Donaque Achilli ferat, quæ animum placent.
Sic dixit: Neque non-obsecuta est Dea Thetis pedes-argentea
Descendit vero ab Olympi verticibus impetu-facto.
Pervenit autem ad tentorium sui filii, intusque illum (soc
Invenit crebros effundentem gemitus; dilecti autem circum ipsum

opere curabant, & apparabant prandium :
is vero ovis villosa magna in tentorio mactata erat.
dmodum autem prope ipsum consedit veneranda mater,
anuque ipsum demulsit, verbaque fecit, dixitque ;
Fili mi, quousque lugens & mœrens,
uum edes cor, memor neque cibi omnino,
eque cubilis? Bonum vero mulieri in amore
lisceri : Non enim mihi diu vives, sed tibi jam
rope adest mors & fatum violentum.
d mihi ausculta ocyus ; Jovis enim tibi nuncia sum :
rasci tibi ait Deos, seque supra omnes
mmortales indignatum esse, quod animo furenti
ectorem detines apud naves recurvas, neque redimi patsus es.
d agedum redemptum redde, mortuique accipe pretia.
Hanc vero respondens allocutus est pedibus velox Achilles ;
uc adsit, qui pretium ferat, & cadaver asportet,
si quidem serio animo Olympius ipse jubet.
Sic hi quidem in navium cœtu materque & filius
Multa inter se verba alata dicebant.
Ipsum autem impulit Saturnius ad Ilium sacram ;
Vade age, Iri velox, relicta sede Olympi,
Nuncia Priamo magnanimo, ad Ilium,
Ut redimat charum filium, profectus ad naves Achivorum ;
Donaque Achilli ferat, quæ animum placent,
Solus, neque quis alius una Trojanorum eat vir.
Præco aliquis eum comitetur senior, qui dirigat
Mulas & rhedam volubilem, atque retro
Mortuum asportet ad urbem, quem interfecit nobilis Achilles.
Neque omnino ei mors obversetur animo, neque omnino terror :
Talem enim ei ducem viæ dabimus Argicidam,
Qui ducet, usquedum ducendo prope Achillem constituerit.
At postquam duxerit intra tentorium Achillis,
Neque ipse interficiet, aliosque omnes prohibebit :
Neque enim est imprudens, neque temerarius, neque officii negligens ;
Sed perquam humane supplici parcet viro.
Sic dixit : Surrexit autem Iris cursu procellas æquans nuncia.
Pervenit autem in Priami *domum* ; invenit vero clamoremque lucturaque :
Filii quidem patrem circumsedentes in aula,
Lacrymis vestimenta perfundebant : ipse vero in mediis senex
Obvoluta chlæna tectus ; circumque multus
Fimus *affusus* erat capitique & cervici senis,
Quem quidem volutatus affatim injecerat manibus suis.
Filiæ vero per ædes, & nurus, lamentabantur,
Illorum recordantes, qui jam multique & strenui
Manibus sub Argivorum jacebant, vita privati.
Stetit autem juxta Priamum Jovis nuncia, atque allocuta est,
Summissa voce, (illum autem tremor occupabat artus ;)

Confide, Dardanide Priame, animo, neque omnino formida
Non enim tibi ego malum vaticinatura huc venio,
Sed benevolo animo; Jovis autem tibi nuncia sum,
Qui tui, procul licet sit, magnam curam habet, & miseretur:
Redimere te jubet Olympius Hectora nobilem,
Donaque Achilli ferre, quæ animum placent,
Solum, neque quis alius una Trojanorum eat vir.
Præco aliquis te comitetur senior, qui regat
Mulas & rhedam volubilem, atque retro
Mortuum asportet ad urbem, quem interfecit nobilis Achilles.
Neque omnino tibi mors obversetur animo, neque omnino terre
Talis enim te dux-viæ comitabitur Argicida,
Qui te ducet, usquedum ducendo prope Achillem constituerit.
At postquam duxerit intra tentorium Achillis,
Neque ipse interficiet, alios que omnes prohibebit:
Neque enim est imprudens, neque temerarius, neque officii-neg
Sed perquam humane supplici parcet viro. (gen
Illa quidem sic locuta abiit pedibus velox Iris.
Sed is filios rhedam volubilem mulinam
Apparare jussit, arcamque ligare super ipsa:
Ipse autem in thalamum descendit odoratum,
Cedrinum, tecto-excelso, qui pretiosa multa continebat,
Introque uxorem Hecubam vocavit, dixitque;
Infelix, a Jove mihi Olympia nuncia venit,
Ut-redimerem dilectum filium, profectus ad naves Achivorum,
Donaque Achilli ferrem, quæ animum placent.
Sed age mihi hoc dic, quid tibi in præcordiis videtur esse?
Valde enim me ipsum quidem animus & mens jubet,
Illac ire, ad naves in castra lata Achivorum.
Sic dixit: Ejulavit autem uxor, & respondit verbis; 20
Hei mihi, quo jam tibi prudentia abiit, quæ antehac quidem
Celebris-eras per homines exteros, atque quibus imperas?
Quo pacto vis ad naves Achivorum ire solus,
Viri in conspectum, qui tibi multosque & fortes
Filios interfecit? ferreum certe tibi cor:
Si enim te capiet & inspiciet oculis
Crudelis & infidus vir iste, non tui miserebitur,
Neque omnino te reverebitur: nunc vero deflemus seorsum
Sedentes in ædibus: huic autem sic olim fatum violentum
Nascenti nevit lino, quando eum peperi ipsa 1
Pedibus-celeres canes ut satiaret, seorsum a parentibus,
Virum apud violentum; cujus ego medium hepar utinam teneren
Comedendum adhærens: tunc repensa quæ fecit essent
Filio meo, haud enim ipsum ignave-fe-gerentem occidit,
Sed pro Trojanis & Troadibus profundos-sinus-habentibus
Stantem, neque fugæ memorem, neque declinationis.
Eam vero rursus alloeutus est senex Priamus Diis-similis;

e me volentem ire retine, neque mihi ipsa
vis in ædidus mala sis: neque enim mihi persuadebis.
Jam si alius quidem me aliquis terrestrium jussisset,
eu qui vates sunt, aruspices, vel sacerdotes,
Mendacium certe crederemus, & aversaremur magis:
Junc vero, (ipse enim audivi Deum, & aspexi coram,)
bo, & non irritus sermo erit: si vero mihi fatum
Mori apud naves Achivorum ære-loricatorum,
Volo: Statim enim me interfecerit Achilles,
Ulnis complexum meum filium, postquam luctus desiderium exe-
Dixit; & arcarum opercula pulchra aperuit: (mero.
Inde duodecim quidem perpulchros exemit peplos,
Duodecimque simplices chlænas, totidemque tapetas,
Totidemque pallia pulchra, totidem ad hæc tunicas.
Auri etiam appensa extulit decem omnia talenta:
Extulit & duos splendidos tripodas, quatuorque lebetas,
Extulit & poculum perpulchrum, quod ei Thraces dederant viri
In legationem profecto, magnum donum: Nec tamen ei
Pepercit in ædibus senex; Summe enim cupiebat animo
Redimere dilectum filium: Hic autem Trojanos quidem omnes
A porticu arcebat, verbis contumeliosis increpans;
Abite, perditi, probris-digni: non utique & vobis
Domi inest luctus, quod me venistis tristitia affecturi?
An parvi-penditis, quod mihi Saturnius Jupiter dolores dedit,
Filium ut perderem fortissimum? Sed sentietis & ipsi:
Faciliores enim multo Achivis jam eritis,
Illo mortuo, occisu: at ego certe,
Antequam direptamque urbem, vastatamque,
Oculis videro, descendero in domum orci.
Dixit, & scipione persequens abigebat viros; illi autem exibant,
Urgente sene: Is vero filios suos increpabat.
Objurgans, Helenumque, Parinque, Agathonaque nobilem,
Pammonaque, Antiphonumque, pugnaque strenuum Politen,
Deïphobumque, & Hippothoum, & nobilem Dium.
Novem his senex increpans mandabat;
Festinate mihi, ignavi filii, probrosi; utinam simul omnes
Pro Hectore veloces ad naves interfecti fuissetis.
Hei mihi infelicissimo; genui enim filios fortissimos
Troja in lata, quorum nullum dico reliquum esse:
Mestoraque divinum, & Troïlum ex-curru-pugnacem,
Hectoraque, qui Deus erat inter viros, neque videbatur
Viri utique mortalis filius esse, sed Dei:
Hos quidem perdidit Mars, hæc vero probra mera supersunt,
Mendaces, saltatoresque, choreis præstantissimi,
Agnorum atque hædorum publici raptores.
Non tandem mihi rhedam apparaveritis celerrime,
Hæcque omnia imposueritis, ut perficiamus iter?

Sic

Sic dixit: hi vero patris veriti increpationem,
Rhedam quidem extulerunt volubilem mulinam,
Pulchram, recens compactam; arcamque ligarunt super ipsa,
Atque a paxillo jugum detraxerunt mulinum,
Buxeum, & umbillco-ornatum, scite annulis aptatum.
Extulerunt & lorum jugale una cum jugo novem-cubitorum;
Et hoc quidem bene accomodarunt eleganter-polito temoni,
Parte in extrema, annulumque clavo-temonis superposuerunt:
Ter vero utrinque ligarunt ad umbilicum; & deinde
Simplici-serie affigarunt, subque angulo flexum-innexuerunt:
Ex thalamo autem ferentes eleganter-politam in rhedam,
Accumularunt Hectorei capitis infinita pretia.
Junxerunt vero mulos unguis validos, jugales,
Quos olim Priamo Mysi dederant splendida dona.
Equos autem Priamo duxerunt sub jugum, quos senex
Ipse curans alebat politum ad præsepe:
Hos quidem jungebant in ædibus altis
Præco & Priamus, prudentia mentibus consilia tenentes.
Prope autem ipsos accessit Hecuba mœsto animo,
Vinum tenens in manu suave-dextra,
Aureo in poculo, ut libatione-facta abirent:
Stetit vero ante equos, verbaque fecit, dixitque;
Accipe, liba Jovi patri, & supplica, domum ut pervenias
Redux ex hostibus: siquidem te animus
Impellit ad naves, me quidem non volente.
Sed supplica tu jam atras-nubes-cogenti Saturnio
Idæo, qui Trojam omnem despicit;
Pete autem alitem velocem nuncium, qui ipsi
Gratissimus alitum, & cujus robur est maximum,
Dextrum: ut eum ipse oculis-conspicatus,
Eo fretus ad naves eas Danaorum pernicium-equitum.
Quod si tibi non dabit suum nuncium late-sonans Jupiter,
Non ego omnino te tum impellens hortarer
Naves ad Argivorum ire, admodum licet cupidum.
Illam vero respondens allocutus est Priamus Deo-similis;
O uxor, haud sane tibi hoc præcipienti negabo:
Bonum enim Jovi manus elevare, si forte misereatur.
Dixit quidem, & ancillam dispensatricem jussit senex
Manibus aquam infundere puram: astitit vero,
Pelvim ancilla, gutturniumque simul, manibus tenens.
At postquam se laverat, poculum accepit suæ uxoris:
Precabatur deinde stans medio in septo; libavitque vinum,
Cœlum suspiciens: & edita voce dixit;
Jupiter pater, qui inde ab Ida imperas, gloriossissime, maxime,
Da me ad Achillis *tentorium* gratum venire, atque miserandum:
Mitte autem alitem velocem nuncium, qui tibi ipsi
Gratissimus alitum, & cujus robur est maximum,
Dextrum:

dextrum: ut eum ipſe oculis conſpicatus,
Ilo fretus ad naves eam Danaorum pernicium-equitum.
Sic dixit precans: Eum vero exaudiit providus Jupiter;
Statimque aquilam miſit certiſſimum-augurium-facientem ex vo-
Morphnon, venatricem, quam & Percnon vocant. (lucribus,
Quanta autem excelſi janua thalami eſt
Viri opulenti obſerata affabre-aptata;
Tantæ hujus utrinque erant alæ: Viſa autem eſt ipſis
Dextera ruens ſupra urbem: Illi vero conſpicati
Gaviſi ſunt, & omnibus in præcordiis animus lætitia-perfuſus-eſt,
Feſtinans autem ſenex politum conſcendit currum:
Egitque e veſtibulo & porticu reſonanti.
Ante quidem muli trahebant quatuor-rotarum rhedam,
Quas Idæus agebat prudens; ſed pone
Equi, quos ſenex urgens flagello hortabatur
Celeriter per urbem: Amici autem ſimul omnes ſequebantur,
Multum lugentes, tanquam ad mortem proficiſcentem.
Poſtquam vero ex urbe deſcenderunt, ad campumque pervenerant,
Hi quidem retro ad Ilium redierunt,
Filii & generi: illi autem non latuerunt late ſonantem Jovem,
In campum progreſſi: Conſpicatus vero miſertus eſt ſenis,
Et confeſtim Mercurium, filium dilectum, coram allocutus eſt;
Mercuri, tibi enim præ aliis gratiſſimum eſt
Homini te-comitem-adjungere, & exaudis, quemcunque volueris;
Vade age, & Priamum cavas ad naves Achivorum
Sic ducito, ut neque aliquis videat, neque animadvertat
Aliorum Danaorum, antequam ad Pelidem pervenerit.
Sic dixit: neque non-obſecutus eſt internuncius Argicida.
Statim deinde ſub pedibus ligavit pulchra talaria,
Ambroſia, aurea, quæ ipſum ferebant & ſupra mare,
Et ſupra immenſam terram, pariter cum flatibus venti:
Cepit & virgam, qua virorum oculos demulcet,
Quorum vult, alios vero & dormientes excitat:
Hanc manibus tenens volabat potens Argicida.
Confeſtim autem Trojamque & Helleſpontum pervenit;
Perrexit vero ire juveni-regio ſimilis,
Primum pubeſcenti, cujus venuſtiſſima juventa.
Illi vero poſtquam præter magnum ſepulchrum Ili egerant,
Inhibuerunt mulaſque & equos, ut biberent
In fluvio; jam enim & crepuſculum venerat ſuper terram:
At ex propinquo conſpicatus animadvertit præco
Mercurium, & Priamum allocutus eſt, dixitque;
Conſidera, Dardanide, prudentis animi res eſt:
Virum video, cito autem nos perditurum exiſtimo:
Sed agedum fugiamus in equis; vel ipſum jam
Genibus prehenſis oremus, ſi forte miſereatur.
Sic dixit: Seni autem animus confuſus eſt, timuitque graviter:

Rectæ

Rectæ autem comæ steterunt in flexilibus membris;
Stetitque attonitus: Ipse autem Mercurius prope veniens,
Manu senis prehensa, interrogavit & allocutus est;
Quo, pater, sic equos & mulas dirigis
Noctem per dulcem, quando dormiunt mortales cæteri?
Neque tu timuisti robur spirantes Achivos,
Qui tibi hostes & infensi prope sunt?
Quorum si quis te videret, celerem per noctem nigram,
Tot opes vehentem, quæ tunc tibi mens esset?
Neque ipse juvenis es, senexque te hic comitatur,
Virum ut arceas, quando quis prior infestarit:
Sed ego nullo te afficiam malo, imo & alium
A te propulsaverim: charo enim te patri comparo.
Huic autem respondit deinde senex Priamus Deo-similis;
Sic sane hæc utique sunt, dilecte fili, ut dicis:
Sed adhuc aliquis & me Deorum protegit manu,
Qui mihi talem misit viæ comitem obviam fieri,
Faustum, qualis jam tu corpore & specie admirabilis,
Prudensque es animo, beatisque prognatus es parentibus.
Enim vero vicissim allocutus est internuncius Argicida;
Næ jam hæc omnia, senex, recte dixisti:
Sed age mihi hoc dic & vere narra,
An aliquo mittis thesauros multos & pretiosos
Viros ad alienigenas, ut saltem hi tibi salvi maneant?
An jam omnes deseritis Ilium sacram
Metu-perculsi? Talis enim vir fortissimus ille periit
Tuus filius: Nec enim quidquam pugna inferior erat Achivis.
Huic autem respondit deinde senex Priamus Deo-similis;
Quis vero tu es, optime, quibusque prognatus es parentibus,
Qui mihi commode interitum infelicis filii memorasti?
Illum vero vicissim allocutus est internuncius Argicida;
Tentas me, senex, & interrogas super Hectore nobili:
Hunc quidem ego perquam sæpe pugna in gloriosa
Oculis vidi, & quando ad naves actos
Argivos interficiebat, cædens acuto ære:
Nos vero stantes mirabamur; Non enim Achilles
Sinebat pugnare, iratus Atridæ.
Hujus enim ego famulus, eademque advexit navis affabre-facta:
Ex Myrmidonibus autem sum, pater vero mihi est Polyctor;
Dives quidem is est, senexque jam, sicut tu;
Sex autem ei filii sunt, egoque tibi septimus sum;
Inter hos, facta sortitione, mihi sors obtigit huc *Achillem* comitari:
Nunc vero veni in campum a navibus; mane enim
Edent circa urbem pugnam nigri-oculos Achivi.
Ægre-ferunt enim illi desidentes, neque possunt
Continere cupidos prælii reges Achivorum.
Huic autem respondit deinde senex Priamus Deo-similis;

Si

quidem famulus Pelidæ Achillis
s, agedum mihi omnem veritatem dic,
n adhuc apud naves meus filius, an ipsum jam
uis canibus membratim discissum objecit Achilles?
Illum vero vicissim allocutus est internuncius Argicida;
senex, nondum hunc canes ederunt, neque alites:
ed adhuc ille jacet Achillis apud navem
eglectim in tentoriis: duodecimus autem ei dies
accenti, neque tamen omnino ei corpus putrescit, noque enim vermes
dunt, qui sane viros prælio occisos comedunt.
erte quidem ipsum circa sepulchrum sui sodalis dilecti
laptat immaniter, aurora quando pulchra apparet;
ec tamen ipsum deturpat: Admirareris certe contemplans ipse
t roscidus jacet, circumque sanguis ablutus est, (cum accesseris,
eque ulla parte fœdatus: vulnera autem omnia clausa sunt,
uotquot inflicta fuerant; multi enim ipsi æs impegerunt:
deo tibi curam gerunt beati Dii filii tui,
Mortui licet: ipsis enim charus ex animo.
Sic dixit: Gavisus est autem senex, & respondit verbis;
fili, certe bonum etiam debita dona dare
mmortalibus: neque enim unquam meus filius, siquidem fuit,
blitus est in ædibus Deorum, qui Olympum tenent:
deo illius recordati sunt etiam in ipso mortis fato.
ed agedum, hoc accipe a me pulchrum poculum;
psumque tutare, & deduc me, faventibus utique Diis,
sque dum in tentorium Pelidæ pervenero.
Illum vero vicissim allocutus est internuncius Argicida;
entas me, senex, juniorem, nec tamen mihi persuadebis;
ui me jubes tua dona clam Achille accipere:
um quidem ego timeo, & vereor ex animo
oliare; ne mihi aliquod malum in posterum fiat.
ibi vero ego viæ dux vel ad inclytum Argos proficiscerer,
edulo in navi veloci, aut via terrestri comitans:
on sane aliquis tecum duce contempto pugnaverit.
Dixit, & saltu dato Mercurius in currum & equos,
atim scuticam & habenas prehendit manibus;
nspiravit autem equis & mulabus animos validos.
d cum jam ad turresque navium & fossam perveniissent,
ustodes tum vero primum circa cœnas occupati erant;
s autem somnum infudit internuncius Argicida
mnibus: statimque aperuit portas, & retrusit vectes,
utroque duxit Priamumque & splendida dona in rheda.
ed quando jam ad tentorium Pelidæ pervenerant
xcelsum, quod Myrmidones fecerant regi,
lignis abietis cæsis; & desuper texerant
lanugineso culmine, ex prato ubi demessuerant;
ircum autem ei magnum septum fecerant regi

Palis

Palis densis: januam autem tenebat unus obex
Abiegnus, quem tres quidem obdebant Achivi,
Tres item referabant ingens clausum forium,
Ex aliis; Achilles vero obdebat etiam solus.
Et tum quidem Mercurius utilitatum auctor aperuit seni,
Introque duxit inclyta dona pedibus veloci Pelidæ;
E curruque descendit in terram, dixitque;
O senex, ego quidem Deus immortalis veni
Mercurius; tibi enim me Jupiter ut comitarer ducem viæ præbui
Sed ego quidem redibo, neque Achillis
In conspectum venissem: indignum enim esset,
Immortalem Deum sic mortales fovere palam.
Tu vero ingressus prehende genua Pelidæ,
Et eum per patrem & matrem comas pulchram
Supplex ora, & filium: ut ei animum commoveas.
Sic quidem fatus abiit ad excelsum Olympum
Mercurius: Priamus vero de curru desiliit in terram,
Idæumque ibidem reliquit; is vero manebat continens
Equos mulasque: Senex autem recta ivit per domum,
Ubi Achilles sedebat, Jovi charus; intusque eum ipsum
Invenit; socii vero seorsum sedebant: ei autem duo soli
Heros Automedonque, & Alcimus ramus Martis,
Ministrabant astantes: (modo autem desitierat a cibo,
Postquam ederat & biberat; adhuc etiam aderat mensa.)
Hos autem latuit ingressus Priamus magnus, prope vero stans,
Manibus Achillis prehendit genua, & osculatus est manus
Terribiles, homicidas, quæ ei multos interfecerant filios.
Ut vero cum virum malum magnum cepit, qui in patria,
Homine interfecto, ad aliam pervenit civitatem,
Viri ad divitis *domum*, stupor autem tenet aspicientes;
Sic Achilles obstupuit, conspicatus Priamum Deo similem:
Obstupuerunt & cæteri, alterque in alterum intuebatur.
Hunc etiam supplicans Priamus verbis allocutus est;
Recordare patris tui, Diis similis Achille,
Ejusdem ætatis, qua & ego, gravi in senectutis limine.
Et illum quidem forte vicini circumsistentes
Premunt, neque quis est, qui malum & perniciem arceat:
Et tamen ille quidem, te vivere audiens,
Gaudetque in animo, speratque dies omnes
Visurum dilectum filium, a Troja reversum:
Sed ego infelicissimus, genui enim filios fortissimos
Troja in lata, eorumque neminem autumo relictum esse.
Quinquaginta mihi erant, quando venerunt filii Achivorum:
Undeviginti quidem uno ex ventre erant,
Cæteros autem mihi pepererunt in ædibus mulieres.
Ex his plerorumque quidem impetuosus Mars genua solvit:
Qui vero mihi unicus erat, tutabaturque urbem & ipsos,

Hunc

nc tu nuper interfeciſti, pugnantem pro patria,
ctorem: hujus nunc gratia venio ad naves Achivorum,
dempturus a te, feroque infinita dona.
d reverere Deos, Achille, meique ipſius miſerere,
cordatus tui patris: ego autem adhuc miſerabilior,
ſtinui enim, qualia nequaquam aliquis ſuper terram mortalis
ri filiorum-interfectoris ad os manum admovere. (alius,
Sic dixit: Ei autem de patre deſiderium excitavit luctus,
chenſaque manu, removit a ſe leniter ſenem.
vero recordati, hic quidem Hectoris homicidæ,
bat crebris lachrymis, ante pedes Achillis provolutus;
Achilles flebat ſuum patrem, interdumque viciſſim
troclum: Eorum autem gemitus per ædes excitabatur,
poſtquam luctu ſatiatus eſt nobilis Achilles,
ei e præcordiis abiit deſiderium, atque ex artubus,
otinus e ſede ſurrexit, ſenemque manu *prehenſum* erexit,
liſeratus canumque caput, canumque mentum:
ipſum edita-voce verbis alatis allocutus eſt;
Ah miſer, certe jam multa mala toleraſti tuo in animo.
gomodo ſuſtinuiſti ad naves Achivorum venire ſolus,
iri in conſpectum, qui tibi multoſque & ſtrenuos
lios interfeci? Ferreum certe tibi cor.
d age jam conſide in ſede; dolores autem prorſus
animo reſidere ſinamus, dolentes licet:
ullus enim profectus eſt triſtis luctus.
c enim fato-tribuunt Dii miſeris mortalibus,
vivant triſtes; ipſi vero ſine-curis ſunt.
no quippe dolia jacent in Jovis limine
onorum, quæ dat, *alterum* malorum; alterum vero, bonorum:
i quidem miſcens dederit Jupiter fulmine-gaudens,
terdum quidem in malum ille incidit, interdum & in bonum:
i vero ex malis dederit, injuriis obnoxium facit;
illum exitialis dira-calamitas ſuper terram almam exercet:
gaturque nec Diis honoratus, neque mortalibus.
c quidem & Peleo Dii dederunt illuſtria dona
natalibus: omnes enim inter homines *eminenter*-ornatus-erat
pibuſque, divitiiſque, imperabat vero Myrmidonibus,
t ei mortali licet Deam fecerunt uxorem:
d & huic impoſuit Deus malum, quod ei nequaquam
iliorum in ædibus ſoboles nata-eſt regno-ſucceſſurorum, (hunc
d unum filium genuit immatura-morte-periturum: nec tamen
am ſenem foveo; valde enim procul a patria
deo in Troja, teque contriſtans, atque tuos liberos,
t te, ſenex, olim quidem audimus opibus floruiſſe,
Quantas Leſbus ſupra Macaris ſedes intus continet,
t Phrygia deſuper, & Helleſontus immenſus:
nter hos, te, ſenex, divitiiſque & filiis aiunt ornatum-exelluiſſe.

At poſtquam tibi cladem hanc intulerunt cœlites,
Aſſidue tibi circa urbem prælinque cædeſque virorum:
Perfer *tamen*, nec perpetuo mœre tuo in animo.
Nihil enim proficies, triſtatus de filio tuo.
Neque ipſum reſurgere facies, prius etiam malum aliud pa
Ei vero reſpondit deinde ſenex, Priamus Deo-ſimilis; (fue
Ne me dum in ſede colloca, Jovis alumne, quamdiu Hector
Jacet in tentoriis inſepultus; ſed citiſſime
Redemptum-redde, ut oculis videam: Tu vero accipe dona
Multa, quæ tibi afferimus: tu autem his fruaris *utinam*, & pe
Tuam in patriam terram, poſtquam me primum ſiviſti (ven
Ipſum viverequ & aſpicere lumen ſolis.
Hunc autem torve intuitus allocutus eſt pedibus velox Achille
Ne ampliùs nunc me irrita ſenex: habeo enim in animo & ipſe
Hectorem tibi redemptum-reddere; a Jove enim mihi nuncia v
Mater, quæ me peperit, filia marini ſenis: (ni
Sed & te ſentio, Priame, animo, neque me lates,
Quod Deorum aſiquis te duxerit celeres ad naves Achivorum:
Haud enim apſus eſſet mortalis *ullus* intrare, neætate quidem adm
In caſtra: neque enim cuſtodes latuiſſet, neque obices (dum floren
Facile reſeraſſet portarum noſtrarum.
Ideò nunc ne mihi magis doloribus animum commoveas,
Ne te, ſenex, ne ipſum quidem in tentoriis ſinam,
Quantumvis ſupplicem, Jovis autem violem mandata.
Sic dixit: Timuit autem ſenex, & paruit ſermoni.
Pelides vero e domo, leo tanquam, proſiliit foras,
Non ſolus; eum nempe duo famuli comitabantur,
Heros Automedonque & Alcimus, quos quidem maxime
Honorabat Achilles ex ſociis, poſt Patroclum utique mortuum.
Hi tunc a jugo ſolverunt equos mulaſque,
Introque duxerunt præconem vocalem ſenis;
Et in ſedili collocarunt: eleganter-polita autem de rheda
Detraxerunt Hectorei capitis infinita pretia.
At reliquerunt duo pallia, textamque bene tunicam,
Ut cadaver contectum redderet domum aſportandum.
Ancillas autem evocatas lavare *is* juſſit circumque ungere,
Seorſum ſublatum, ut ne Priamus videret filium:
Ne is quidem dolenti corde iram non contineret,
Filium conſpicatus, Achilli autem commoveretur charum cor,
Et ipſum interficeret, Joviſque violaret mandata.
Illud vero poſtquam ancillæ laverant & unxerant oleo,
Circumque ipſum pallium pulchrum jecerant, atque tunicam,
Ipſe illud Achilles lectis imp ſuit ſublatum,
Simulque ſocii elevarunt eleganter-politam in rhedam.
Ingemuit autem deinde, dilectumque nomine cicbat ſodalem;
Ne mihi, Patrocle, iraſcaris, ſi forte audiveris,
In orco licet, me Hectora nobilem redemptum-reddidiſſe

Patri

Patri ejus; haud enim mihi indecora dedit dona:
Tibi vero ego ex his etiam impertiam, quantum par eſt.
Dixit, & in tentorium rediit nobilis Achilles:
Reſedit autem in ſella affabre-facta, unde ſurrexerat,
Pariete ex adverſo, Priamumque allocutus eſt ſermone;
Filius quidem jam tibi redemptus eſt, ſenex, ut juſſiſti:
Jacet autem in lectis, & cum aurora apparente
Videbis ipſe abducens: nunc vero memores ſimus cœnæ.
Nam & comas-pulchra Niobe memor-fuit cibi,
Cui tamen duodecim liberi in ædibus perierant,
Sex quidem filiæ, ſex autem filii pubeſcentes:
Hos quidem Apollo interfecit ab argenteo arcu,
Iratus Niobæ, illas autem Diana ſagittis gaudens,
Quoniam Latonæ ſe æquiparabat genas-pulchræ.
Dixit *illam* duos peperiſſe, ſe vero peperiſſe multos:
Illi vero, duo *tantum* licet eſſent, omnes perdiderunt.
Et ii quidem novem-dies jacebant in cæde, neque quis erat,
Qui ſepeliret; populos enim lapides fecerat Saturnius:
Eos autem decima die ſepelierunt Dii cœlites.
Et hæc quidem cibi memor fuit, poſtquam fatigata erat lacry-(mas fundens.
Nunc vero alicubi in petris, in montibus defertis,
In Sipylo, ubi aiunt Dearum eſſe cubilia
Nympharum, quæ circa Acheloum choreas-ducunt,
Illic, lapis licet ſit, immiſſos a Diis dolores concoquit.
Sed age jam & nos curam-geramus, nobilis ſenex,
Cibi; deinde vero dilectum filium defleas,
In Ilium vectum: multis autem lacrymis-proſequendus tibi erit.
Dixit, & propere-ſurgens ovem candidam velox Achilles
Mactavit: Socii vero excoriaruntque & curarunt ſcite & decore,
Minutatim dein fecuerunt perite, & verubus transfixerunt,
Aſſaruntque accurate, detraxeruntque omnia.
Automedon autem panem ſumptum diſtribuit in menſa.
Pulchris in caniſtris: at carnes diſtribuit Achilles.
Ii vero ad cibos paratos appoſitos manus porrigebant.
At poſtquam potus & cibi amorem exemerant,
Dardanides quidem Priamus admirabatur Achillem,
Quantus erat, qualiſque: Diis enim viſu ſimilis erat.
At Dardanidem Priamum admirabatur Achilles,
Aſpiciens vultuſque egregios, & ſermonem audiens.
At poſtquam ſatiati ſunt alter alterius aſpectu,
Illum prior allocutus eſt ſenex Priamus Deo-ſimilis;
Mitte nunc cubitum me quam primum, Jovis alumne, ut jam
Somno dulci oblectemur cubantes:
Nondum enim clauſi ſunt oculi ſub palpebris meis,
Ex quo tuis ſub manibus meus filius amiſit animam:
Sed aſſidue ingemiſco & dolores innumerabiles concoquo,
Aulæ in ſeptis volutatus in fimo.

Nunc tandem etiam cibum guſtavi, & nigrum vinum
Per guttur demiſi: antea ſane nequaquam guſtaveram.
Dixit: Achilles vero ſocios & ancillas juſſit,
Lectos ſub porticu ponere, & ſtragula pulchra
Purpurea injicere, ſternereque deſuper tapetas,
Chlænaſque imponere villoſas ſuperne obducendas.
Illæ vero exierunt domo, facem in manibus tenentes:
Statim autem ſtraverunt duos lectos feſtinantes.
Hunc autem falſo-metu-ludens allocutus eſt pedibus velox Achilles
Extra quidem jam cuba, ſenex optime; ne quis Achivorum
Huc adveniat conſiliarius, qui mecum aſſidue
Conſilia conſultant aſſidentes, ut mos eſt:
Horum ſi quis te viderit celerem per noctem nigram,
Continuo diceret Agamemnoni paſtori populorum,
Et forte dilatio redemptionis cadaveris fieret.
Verum age mihi hoc dic, & accurate narra,
Quot diebus cupis juſta-facere Hectori nobili,
Ut tamdiu ipſeque quieſcam, & copias contineam.
Illi autem reſpondit ſenex Priamus Deo-ſimilis:
Siquidem jam me vis celebrare funus Hectori nobili,
Sic certe mihi faciens, Achille, grata feceris.
Scis enim, ut intra urbem concludimur, longeque lignum
Devehendum ex monte: Admodum vero Trojani metuunt.
Novem dies quidem ipſum in ædibus lugeremus,
Decima autem ſepeliremus, epulareturque populus.
Undecima autem tumulum ſuper ipſo faceremus;
Duodecima vero pugnabimus, ſiquidem neceſſe *erit*.
Eum autem rurſus allocutus eſt pedibus-valens nobilis Achilles
Erunt tibi & hæc, ſenex Priame, ut tu jubes:
Inhibebo enim tanto pugnam tempore, quanto jubes.
Sic utique locutus, ad carpum manum ſenis
Prehendit dexteram, ne forte timeret in animo.
Illi quidem in veſtibulo domus illic dormierunt
Præco & Priamus, prudentia mentibus conſilia tenentes:
At Achilles dormiit in receſſu tentorii bene compacti:
Ei autem Briſeïs accubuit genas-pulchra.
Alii quidem Diique & mortales bellatores-equeſtres
Dormiebant totam per noctem molli domiti ſomno:
Sed non Mercurium utilitatum auctorem ſomnus cepit,
Verſantem-animo, quomodo Priamum regem
E navium-cœtu educeret, clam ſacris portarum-cuſtodibus.
Stetit autem ſupra caput, & eum ſermone allocutus eſt;
O ſenex, non utique tibi curæ-eſt malum; cum ita adhuc dor-
Viros inter hoſtes, poſtquam te intactum-ſivit Achilles: (mis
Et nunc quidem dilectum filium redemiſti, multaque dediſti:
Pro te autem vivo vel ter tot dederint dona
Filii qui ſunt relicti, ſi Agamemnon

Reſcierit de te Atrides, reſcierintque omnes Achivi.
Sic dixit: Timuit autem ſenex, præconemque excitavit:
Iis autem Mercurius junxit equos mulaſque;
Cito vero ipſe egit per caſtra, neque ullus ſenſit.
Sed cum jam ad meatum perveniſſent pulchre-fluentis fluvii
Xanthi vorticoſi, quem immortalis genuit Jupiter,
Mercurius quidem tum abiit ad excelſum Olympum,
Aurora autem croceo-induta-peplo ſpargebatur totam ſuper ter-
Ii vero ad urbem agebant lamentiſque gemituque (ram:
Equos, mulæ vero cadaver ferebant: neque quis alius
Senſit prius virorum aut eleganter-cinctarum mulierum;
Sed Caſſandra, ſimilis aureæ Veneri,
Pergamo conſcenſo, dilectum patrem conſpexit
Stantem in ſella, præconemque vocalem:
Illum vero ſuper mulabus vidit jacentem in lectis:
Tum vero ejulavit, clamavitque totam per urbem;
Viſite, Troës, & Troades, Hectora progreſſi,
Si quando & vivo e pugna reverſo
Gaviſi-eſtis: magnum enim gaudium urbique erat, totique populo.
Sic dixit: Neque aliquis illic in urbe relictus eſt vir,
Neque mulier; omnes enim intolerandus invaſit luctus:
Prope autem portas occurrerunt cadaver advehenti.
Primæ ſuper hoc uxorque dilecta & veneranda mater
Vellebant crines ad rhedam volubilem ruentes,
Tangentes caput: fiens autem circumſtabat turba.
Et certe totum diem uſque ad ſolis occaſum
Hectora lachrymas-fundentes delamentati-fuiſſent ante portas,
Si non e ſella ſenex populum allocutus fuiſſet;
Cedite mihi *via*, ut mulabus tranſeam: at deinde
Satiabitis vos fletu, poſtquam vexero domum.
Sic dixit: Hi autem diducti-ſunt, & ceſſerunt *via* rhedæ.
Illi vero poſtquam vexerant in inclytas ædes, eum quidem deinde
Tornatis in lectis poſuerunt, juxtaque collocarunt cantores,
Qui nænias auſpicarentur; qui quidem gemitibus miſtum cantum
Lugubre canebant, adgemebantque mulieres.
Illis autem Andromache ulnas-candida exorſa-eſt luctum,
Hectoris homicidæ caput inter manus tenens;
Mi vir, vita juvenis excidiſti, meque viduam
Deſeris in ædibus; filius autem infans adeo,
Quem genuimus tuque egoque calamitoſi, neque ipſum puto
Ad pubertatem perventurum; prius enim urbs hæc a culmine
Evertetur: certe enim periiſti cuſtos, qui illam ipſam
Servabas, tuebariſque uxores venerandas, & infantes liberos:
Quæ jam cito navibus avehentur cavis,
Et ſane ego inter has. Tu vero, fili, vel me ipſam
Comitaberis *illuc*, ubi certe indignis operibus exerceberis,
Laborans pro domino immiti: vel aliquis Achivorum

Projiciet,

Projiciet, manu correptum, a turri, triſtem ad interitum,
Iratus; cui forte fratrem interfecit Hector,
Aut patrem, vel & filium: Perquam enim multi Achivorum
Hectoris manibus mordicus prehenderunt immenſum ſolum.
Non enim mitis erat pater tuus in pugna triſti:
Ideo & illum cives quidem lugent per urbem.
Infandum autem parentibus luctum & mœrorem attuliſti,
Hector, mihi vero præcipue reliqui ſunt dolores graves.
Non enim mihi moriens e lectis manus porrexiſti:
Neque aliquod mihi dixiſti prudens dictum, cujus utique perpetuo
Recordarer noctesque & dies lacrymas fundens.
Sic dixit flens: adgemebant autem mulieres,
Illis vero & Hecuba vehementem exorſa eſt luctum;
Hector, meo animo omnium longe chariſſime filiorum,
Certe mihi etiam dum viveres, charus eras Diis,
Illi enim tui curam geſſerunt etiam in ipſo mortis fato:
Alios etenim filios meos pedibus velox Achilles
Vendebat. quemcunque caperet, trans mare infructuoſum,
In Samum, inque Imbrum, & Lemnum importuoſam:
Tibi vero poſtquam eripuit animam longa-acie-munito ære,
Sæpe raptavit ſui circa ſepulchrum ſocii,
Patrocli, quem interfeceras: excitavit tamen illum ne ſic quidem.
Nunc autem mihi roſeidus & recens in ædibus
Jaces, illi ſimilis, quem argenteo-arcu-inſignis Apollo
Suis mitibus telis ſuperveniens interfecit.
Sic dixit flens, luctumque vehementem excitavit.
Illis vero deinde Helena tertia exorſa eſt luctum;
Hector, meo animo levirum longe chariſſime omnium,
Namque mihi maritus eſt Alexander divina-forma-præditus,
Qui me duxit ad Trojam: utinam antea periiſſem.
Jam enim nunc mihi hic vigeſimus annus eſt,
Ex quo huc veni, & a meo deceſſi patria;
Nunquam tamen a te audivi malum dictum, neque ignominioſum:
Verum ſi quis me etiam alius in ædibus increparet
Levirum, vel glorum, vel fratriarum elegantibus-peplis indutarum,
Vel ſocrus, (ſocer enim, pater tanquam, mitis ſemper;)
Tu contra illum verbis admonens cohibebas,
Tuaque humanitate & tuis lenibus verbis.
Quocirca te ſimul fleo & me infelicem, dolens corde;
Non enim quiſquam mihi jam alius in Troja lata
Benignus, neque amicus; ſed omnes me abominantur.
Sic dixit flens: adgemuit autem plebs immenſa.
Apud populum vero ſenex Priamus verba dixit;
Convehite nunc, Trojani, ligna ad urbem, neque quicquam ani-
Timeatis Argivorum denſas inſidias; nam Achilles (mo
Dimittens me ſic pollicitus eſt nigris a navibus,
Non prius ſe infeſtaturum, quam duodecima veniſſet aurora.

Sic

Sic dixit: Illi vero ſub rhedis boves muloſque
Junxerunt: ſtatimque deinde ante urbem congregati ſunt.
Novem dies quidem hi adducebant immenſam materiam:
At cum jam decima apparuit lucem-mortalibus-afferens aurora,
Tum vero extulerunt audacem Hectora lacrymas fundentes:
In pyra autem ſumma cadaver poſuernnt, injeceruntque ignem.
Quando autem mane-genita apparuit roſea-digitos aurora,
Tum quidem circa pyram inclyti Hectoris congregatus eſt popu-
Sed poſtquam congregati ſunt, frequenteſque fuerunt, (lus.
Primum quidem pyram exſtinxerunt nigro vino
Totam, quantum occuparat ignis vis; at deinde
Oſſa alba legerunt fratres, ſodaleſque,
Lugentes, ubereſque defundebantur lacrymæ per genas.
Et hæc aureum in loculum poſuerunt ſuſcepta,
Purpureis peplis obtecta mollibus:
Mox autem in cavam foſſam poſuerunt; & ſuperne
Denſis lapidibus ſtraverunt magnis.
Cito vero tumulum aggeſſerunt, circumque ſpeculatores ſedebant
Ne prius ingruerent bene-ocreati Achivi. (quaquaverſus,
Aggeſto autem tumulo, redierunt, & deinde
Frequentes congregati, epulati ſunt ſplendidum-epulum,
Ædibus in Priami Jovis-alumni regis.
Sic illi utique curaverunt funus Hectoris equum-domitoris.

FINIS.